STEPHEN DONALDSON

puterea salvatoare

CRONICILE LUI THOMAS COVENANT, NECREDINCIOSUL

NAUTILUS

În seria CRONICILE LUI THOMAS COVENANT, NECREDINCIOSUL au mai apărut:

Blestemul Nobilului Foul
Războiul uriaşilor

Stephen R. Donaldson s-a născut în 1947, în Cleveland, Ohio, în copilărie, a petrecut 12 ani în India, unde părinţii săi, misionari medicali, se ocupau de îngrijirea leproşilor. Donaldson a absolvit Colegiul Wooster în 1968, apoi a lucrat în spitalul din Akron City între 1968 şi 1970. În 1971 a predat la Universitatea de Stat Kent, apoi a fost redactor şi instructor la un atelier literar, înainte de a fi publicate *Cronicile lui Thomas Covenant Necredinciosul* în 1977. Seria a apărut sub forma a două trilogii, între 1977 şi 1983, după care a urmat o tetralogie plasată în acelaşi univers. Potrivit actualului său editor, Putnam, primele două trilogii s-au vândut în peste 10 milioane de exemplare. În anul 1977 Donaldson a obţinut Premiul British Fantasy pentru *Blestemul Nobilului Foul,* iar în 1979 a primit Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor tânăr. A mai publicat numeroase romane science fiction şi poliţiste, unele sub pseudonimul Reed Stephens. Dintre lucrările sale amintim: *The Wounded Land* (1980 – Balrog Fantasy Award), *The One Tree* (1982 – Balrog Fantasy Award şi Saturn Award), *Daughter of Regals and Other Tales* (1984 – Balrog Fantasy Award), *The Mirror of Her Dreams* (1986 – Science Fiction Book Club Award şi Julia Verlanger Award), *A Man Rides Through* (1987 – Science Fiction Book Club Award), *Reave the Just and Other Tales* (1998 – World Fantasy Award). A fost, de asemenea, recompensat cu Atlanta Fantasy Fair Award, în 1992, pentru realizări deosebite, WIN/WIN Popular Fiction Readers Choice Award pentru autorul favorit de fantasy, în 1991, şi President’s Award acordat de Internaţional Association for the Fantastic în the Arts, în anul 1997.

STEPHEN DONALDSON
Puterea salvatoare

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

NEMIRA

Coperta: Gabi DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DONALDSON, STEPHEN R.
Puterea salvatoare/Stephen R. Donaldson; trad.: Silviu Genescu. — Bucureşti: Nemira Publishing House, 2012
ISBN 978-606-579-362-0
I. Genescu, Silviu (trad.)
821.111-31135. 1

Stephen R. Donaldson
THE POWER THAT PRESERVES

Redactor: Radu SĂNDULESCU Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Graficprint Industries

ISBN 978-606-579-362-0

Ce s-a întâmplat înainte

Thomas Covenant este un autor de succes şi fericit până când o infecţie de nesimţit duce la amputarea a două degete. Apoi i se spune că are lepră. Boala este oprită în leprozerie, dar revenind acasă descoperă că a devenit un proscris. Soţia sa a divorţat, iar temerile prosteşti fac ca toţi vecinii să-l evite.

Singuratic şi amărât, pleacă în oraş. Acolo, imediat după ce întâlneşte un cerşetor ciudat, se împiedică şi cade înaintea unei maşini de poliţie. Se trezeşte într-o lume stranie, unde glasul malefic al Nobilului Foul îi dă un mesaj de osândă pentru Nobilii Tărâmului. Sus, pe munte, la Postul de Veghe al lui Kevin, îl găseşte o tânără pe nume Lena şi-l duce la ea acasă. Acolo este socotit reincarnarea unui erou legendar, Berek Jumătate-de-Mână, iar verigheta sa de aur alb este luată drept un talisman cu mari puteri.

Lena îl tratează cu un nămol numit argilă de leac, care pare să-i vindece lepra. Această vindecare subită este mai mult decât poate el suporta şi, pierzându-şi controlul, o violează pe Lena. În pofida acestui lucru, mama ei, Atiaran, îl salvează de iubitul Lenei, Triock, şi se învoieşte să-l conducă la Piatra Sărbătorii, locul de adunare al Nobililor. Ea-i povesteşte de războiul străvechi dintre Vechii Nobili şi Foul, care a dus la mii de ani de profanare a Tărâmului.

Covenant nu poate accepta Tărâmul, unde piatra şi lemnul sunt făcute să dea căldură şi lumină cu ajutorul magiei. El devine Necredinciosul pentru că nu îndrăzneşte să-şi slăbească disciplina de care are nevoie un lepros ca să poată supravieţui. Tărâmul pare o evadare delirantă din realitate.

Cu ajutorul lui Lup de Mare Navigatorul Spumei, un Uriaş prietenos, ajunge la Piatra Sărbătorii. Acolo este acceptat de Nobili şi numit Prim Nobil. Sunt tulburaţi când le transmite mesajul lui Foul, că un Vierme-de-Piatră malefic deţine puternicul Toiag al Legii. Nu mai au nici măcar puterile Vechilor Nobili, pe care Foul i-a învins; dintre Cele Şapte Părţi ale înţelepciunii ei nu o mai păstrează decât pe prima.

Trebuie să caute Toiagul, ţinut în cavernele de sub Muntele Tunetului. Covenant îi însoţeşte, păzit de Bannor, unul dintre Gardienii Sângelui care au depus Legământ, cu multă vreme în

urmă, că-i vor apăra pe Nobili. Se îndreaptă spre sud, spre Câmpiile lui Ra, sunt atacaţi de protejaţii lui Foul. Acolo ramenii îi slujesc pe ranyhyni, semeţii cai liberi. Ranyhynii se pleacă în faţa puterii inelului lui Covenant şi el le porunceşte ca unul dintre cai să meargă şi să-i facă pe voie Lenei, o dată pe an.

Nobilii pornesc spre Muntele Tunetului. După multe încleştări cu creaturile răului şi cu magia neagră, înaltul Nobil Prothal îi smulge Toiagul lui Drool, troglioditul. Scapă din catacombe când Covenant reuşeşte să folosească puterea inelului – dar fără să înţeleagă cum. După ce Nobilii scapă, Covenant începe să dispară treptat. Se trezeşte pe un pat de spital; trecuseră numai câteva ore de la accidentul său. Lepra i-a revenit, susţinându-i, astfel, convingerea că Tărâmul este doar o iluzie. Este externat din spital şi se întoarce acasă.

Însă, după o lună, izolarea îl aduce într-un club de noapte, unde o cântăreaţă îi spune pe nume, Berek. Înainte să reuşească să discute cu ea, un şerif super-zelos îl obligă să se întoarcă acasă. Ulterior, îl sună soţia, dar înainte să poată răspunde se împiedică şi cade, pierzându-şi cunoştinţa.

Se trezeşte din nou pe Tărâm – însă acolo trecuseră patruzeci de ani. Înaltul Nobil este acum Elena, fiica lui Covenant cu Lena. Oricum ea nu-i poartă pică, şi între ei se înfiripă o relaţie caldă. Dar Nobilii sunt disperaţi. Foul a găsit Piatra Bolii Pământului, sursă a unei importante puteri a răului, iar acum se pregăteşte să atace. Oastea Nobililor – sub comanda lui Hile Troy, care pare să provină de pe Pământul „adevărat" al lui Covenant – nu se prezintă la înălţimea sarcinii.

O forţă a Gărzii Sângelui şi a Nobililor este trimisă la *Coercri,* oraş al Uriaşilor, pentru a câştiga aliaţi pentru acest război. Însă acolo află că Foul i-a ucis pe Uriaşi – pe toţi, cu excepţia a trei dintre ei, ale căror trupuri au fost luate în stăpânire de Prorocii Deliranţi, spiritele rele ale vechilor locotenenţi ai lui Foul. Garda Sângelui şi Nobilii sunt atacaţi de un uriaş proroc delirant, însă reuşesc să-l ucidă, cel puţin în forma lui trupească. Din nefericire, Garda Sângelui ia bucata de Piatră a Bolii Pământului, purtată de Prorocul Delirant, intenţionând s-o înapoieze Nobililor.

Unii dintre ceilalţi Nobili se deplasează la Codrul Sărbătorii,

un oraş situat într-un copac gigantic, unde se studiază înţelepciunea. De acolo, Hile Troy îşi conduce oastea spre sud, însoţit de Nobilul Mhoran. Într-o încercare disperată, se confruntă cu armata Nobilului Foul, comandată de un alt uriaş proroc. Troy este nevoit să fugă. În cele din urmă, se retrage la întunecimea Sufocantă, unde se află ultimul dintre străvechii copaci gânditori, păzit de Caerroil Wildwood, un puternic forestal. Wildwood salvează ultima dintre armatele lui Troy şi-i nimiceşte pe duşmani. Îl spânzură pe proroc, forţându-l pe spiritul rău să sufere şi să părăsească trupul uriaşului.

Între timp, Elena i-a luat pe Covenant şi pe Gardianul lor al Sângelui spre misteriosul *Melenkurion* Skyweir, un munte imens, aflat în apropierea întunecimii Sufocante. Sunt conduşi de Amok, un slujitor al înţelepciunii lui Kevin, care-i poate îndruma spre misterele antice. Găsesc o cale de a pătrunde în inima muntelui, unde Amok îmbătrâneşte şi dispare. Elena, în pofida rugăminţilor lui Covenant, bea din apa pe care i-o arătase Amok. Făcând asta, dobândeşte Puterea de Comandă. Arogantă, invocă spiritul Nobilului Kevin şi-i porunceşte să-l distrugă pe Foul. Însă acesta învinge, cu uşurinţă umbra lui Kevin, apoi se lansează împotriva Elenei şi Toiagului Legii, ucigând-o, în cele din urmă.

Covenant şi Bannor fug în josul râului care se scurge din munte. Covenant este marcat de dezgustul pentru sine însuşi şi de durere, Socotindu-se vinovat pentru moartea Elenei. Se întâlnesc cu Troy şi Nobilul Mhoram în apropiere de întunecimea Sufocantă.

Caerroil Wildwood îl trimite pe Mhoram acasă, dar îl transformă pe Hile Troy într-un copac, pentru a deveni ucenic de forestal. Iar Covenant dispare, din nou, de pe Tărâm.

Îşi revine la el acasă. Lepra se află, iarăşi, în trupul său, fruntea-i este zdrelită din cădere, iar soţia lui a închis demult telefonul. Iar acum trebuie să se confrunte cu faptul că propria-i neputinţă a lăsat Tărâmul vulnerabil în faţa distrugerii, fără mare parte din oaste şi fără puterea Toiagului Legii.

Acesta-i un scurt sumar al *Blestemului Nobilului Foul* şi *Războiul Uriaşilor,* primele două volume ale Cronicilor lui Thomas Covenant, Necredinciosul.

1

PERICOLUL ÎN VISE

Thomas Covenant vorbea în somn. Uneori ştia ce face; fragmente disparate ale vocii sale îi străpungeau, vag, amorţeala, precum străfulgerările de nevinovăţie. Dar nu se putea ridica, greutatea oboselii sale era prea copleşitoare. Bâiguia, aşa cum făcuseră milioane de oameni înaintea lui, sănătoşi sau bolnavi, de-adevăratelea, ori prefăcuţi. Însă, în cazul lui, nu era nimeni să-l audă. N-ar fi putut fi mai singur nici dacă ar fi rămas ultimul dintre visătorii în viaţă.

Când ţârâitul insistent al telefonului pătrunse până la el, se trezi văitându-se.

Pentru o clipă, după ce se ridicase în capul oaselor în pat, nu putu face nicio deosebire între telefon şi spaima sa de moarte, ambele răsunând ca o tortură prin ceţurile din mintea sa. Apoi telefonul sună din nou. Îl scoase din pat leoarcă de transpiraţie, făcându-i să-şi târşâie paşii, ca un hodorog, până în sufragerie şi să ridice receptorul. Degetele sale amorţite şi reci din cauza bolii se agitau pe plasticul negru, iar când, în cele din urmă, izbuti să-l înşface, îl ridică la cap ţinându-l ca pe un pistol.

Cum nu avea nimic de spus, aşteptă inert ca persoana de la celălalt capăt al firului să înceapă ea. Un glas de femeie întrebă nesigur:

— Sunteţi domnul Covenant? Thomas Covenant?

— Da, murmură el, apoi se opri, vag surprins de tot ce recunoscuse deja, rostind acel singur cuvânt.

— Ah, dle Covenant, urmă vocea. Megan Roman la telefon.

Cum el nu zise nimic, ea adăugă, cu o nuanţă de acreală:

— Sunt avocatul dumneavoastră, vă amintiţi?

Însă el nu-şi amintea, nu ştia nimic despre avocaţi. O pâclă îi înceţoşa mintea, dereglându-i toate conexiunile din memorie. În pofida sunetului metalic al legăturii telefonice, vocea ei i se părea vag familiară, dar n-o putea identifica.

Ea continuă:

— Domnule Covenant, de doi ani sunt avocatul

dumneavoastră. Ce s-a întâmplat? Nu vă simţiţi bine?

Familiaritatea din glasul ei îl descumpănea. Nu voia să-şi amintească cine era. Mormăi mohorât:

— N-am nici în clin, nici în mânecă cu asta.

— Glumiţi? Nu v-aş fi sunat dacă n-aş fi avut nicio legătură cu dumneavoastră. N-aş fi avut nicio legătură cu dumneavoastră dacă n-aţi fi avut nicio treabă cu mine.

Iritarea şi jena răzbăteau din vocea ei.

— Nu.

Nu voia să-şi amintească. Pentru binele său, se strădui să rostească:

— N-am nimic cu Legea. Ea a încălcat-o. Oricum. Eu… nu mă poate atinge.

— Mai bine-aţi crede că poate. Şi-aţi face mai bine să mă ascultaţi. Nu ştiu ce-aţi păţit, dar…

O întrerupse. Era mult prea aproape să-şi amintească de glasul ei.

— Nu, repetă el. Nu mă obligă la nimic. Eu sunt… în afară. Separat. Nu mă poate atinge. Legea nu este…

Se opri o clipă, bâjbâind prin ceaţă pentru ceea ce voia să spună.

— … opusă Dispreţului.

Apoi, împotriva voinţei sale, îi recunoscu vocea. O identifică cu toată imperfecţiunea imaterială a legăturii telefonice.

Elena.

Greaţa înfrângerii îi izgoni orice fărâmă de rezistenţă. Ea-i spunea:

— … despre ce tot vorbiţi acolo? Sunt avocatul dumneavoastră, Megan Roman. Iar dacă vă închipuiţi că legea nu vă poate atinge, ar fi mai bine să mă ascultaţi. Pentru asta v-am sunat.

— Da, zise el deznădăjduit.

— Ascultaţi-mă, domnule Covenant.

Ea-şi dădu frâu liber iritării.

— Nu mă străduiesc, în mod deosebit, ca să fiu avocatul dumneavoastră. Doar gândindu-mă la dumneata şi mă trec fiorii. Însă n-am abandonat niciodată un client, şi n-am de gând să încep astăzi, cu dumneata. Acum, adunaţi-vă şi ascultaţi-mă.

— Da.

Elena, gemu el surd. Elena? Ce ţi-am făcut?

— Aşadar, iată cum stă situaţia. Acea nefericită escapadă a dumneavoastră sâmbătă seara – a grăbit lucrurile. Chiar la un club de noapte v-aţi găsit să vă duceţi, domnule Covenant? Dintre toate locurile posibile, un club de noapte?

— N-am vrut asta.

Nu-i venise în minte nimic altceva de spus pentru a-şi exprima căinţa.

— Ei, acum faptu-i consumat. Şeriful Lytton este ocupat până peste cap. I-ai oferit ceva ce poate fi folosit împotriva ta. Şi-a petrecut seara de duminică şi această dimineaţă discutând cu o mulţime de oameni de pe aici. Iar cei cu care a discutat s-au adresat altora. Consiliul districtual s-a reunit la amiază. Domnule Covenant, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea dacă nu şi-ar fi amintit cu toţii ultima oară când te-ai arătat prin oraş. S-au iscat o mulţime de discuţii atunci, dar le-am potolit eu, în cea mai mare parte. Acum s-au iscat din nou. Oamenii vor fapte. Consiliul intenţionează să le ofere. Scrupulosul nostru guvern local are de gând să-ţi reclasifice proprietatea. Ferma Haven va fi, probabil, declarată zonă industrială. Folosirea ca locuinţă va fi interzisă. Odată ce s-a întâmplat asta, ai putea fi obligat să te muţi. Probabil, vei primi un preţ corespunzător pentru fermă, însă nu vei mai putea găsi niciun loc corespunzător în care să locuieşti în această ţară.

— E vina mea, zise el. Am avut puterea, însă n-am ştiut cum s-o folosesc.

Era plin până-n măduva oaselor de vechea ură şi de moarte.

— Poftim? Mă ascultaţi? Domnule Covenant, sunteţi clientul meu, din toate punctele de vedere. Nu am de gând să stau deoparte şi să las să vi se întâmple aşa ceva. Bolnav sau nu, aveţi aceleaşi drepturi civile ca oricine altcineva. Şi există legi pentru protejarea cetăţenilor împotriva… persecuţiei. Putem lupta. Acum, vreau să…

Pe zgomotul de fond metalic al legăturii telefonice o putu auzi cum îşi face curaj.

— … vreau să veniţi la mine la cabinet. Astăzi. Vom examina situaţia, vom aranja să facem apel împotriva deciziei sau vom deschide acţiune în instanţă împotriva ei, ceva pe-aici. Vom

discuta toate variantele posibile şi vom pune la punct o strategie. Bine?

Tonul celui care-şi asuma intenţionat un risc, prezent în vocea ei, îl pătrunse o clipă. Spuse:

— Sunt un lepros. Nu se pot atinge de mine.

— Te vor lua de urechi şi te vor azvârli cât colo! Fir-ar să fie, Covenant, se pare că nu pricepi ce se întâmplă! Eşti pe cale să-ţi pierzi casa. Asta se poate contracara, dar tu eşti clientul, iar eu nu pot lupta fără tine.

Însă vehemenţa ei îi abătu atenţia. Amintiri vagi cu Elena i se învârteau prin minte când rosti:

— Acesta nu-i un răspuns satisfăcător.

Cu gândurile în altă parte, luă receptorul de la ureche şi-l puse înapoi în furcă. Rămase multă vreme cu privirea aţintită spre aparatul de culoare neagră. Ceva din rezonanţa sa, iremediabil ascuţită, precum şi forma îi aminteau că-l durea capul. I se întâmplase ceva important.

Ca şi cum ar fi fost pentru prima dată, o auzise pe avocată spunând” *seara duminică şi această dimineaţă”.* Se răsuci ţeapăn şi privi spre ceasul de perete. În primul moment, nu-şi putu focaliza ochii pe el; ceasul se holba la el de parcă ar fi urmat să orbească. Dar, în cele din urmă, descifră ora indicată. Soarele de după-amiază o confirmă.

Dormise mai bine de treizeci de ore.

Elena? Se întrebă el. Nu putuse fi Elena cea de la telefon. Elena era moartă. Fiica lui era moartă. Şi era vina sa.

Fruntea începu să-i pulseze. Durerea îi sfredelea mintea ca o lumină strălucitoare şi nemiloasă. Îşi băgă capul între umeri, încercând să scape de ea. Elena nici nu existase măcar. Nu existase niciodată. Visase întreaga poveste.

Elena! gemu el. Întorcându-se, o luă vlăguit spre pat. În timp ce se deplasa, ceaţa deveni stacojie în mintea sa. Când intră în dormitor, ochii i se căscară la vederea pernei sale şi se opri. Faţa de pernă era mânjită cu pete negre. Păreau a fi putreziciuni, o specie de mucegai care înfuleca albeaţa imaculată a aşternutului.

Instinctiv, îşi duse o mână pe frunte, dar degetele sale amorţite nu puteau simţi nimic. Boala, care părea să-i umple interiorul craniului, începu să râdă. Măruntaiele sale goale se

zvârcoleau de greaţă. Ţinându-şi fruntea în palme, se târî până-n baie. În oglinda de deasupra chiuvetei văzu rana de pe frunte.

Pentru moment, nu mai văzu nimic altceva din imaginea sa decât leziunea. Părea să fie lepră, ca şi cum mâna invizibilă a leprei i-ar fi apucat pielea de pe frunte. Sânge negru, închegat, atârna de marginile zdrenţuite ale tăieturii, împestriţându-i pielea albă ca o cangrenă profundă; iar sângele şi alte fluide se prelingeau printre crăpăturile din crusta întărită. I se părea că simte cum infecţia îşi împrăştia puroiul drept prin craniul său, făcându-şi drum spre creier. Îi rănea privirea, ca şi cum, deja, ar fi duhnit a boală şi moarte urâtă.

Tremurând puternic, dădu drumul la robinete ca să umple chiuveta. În vreme ce apa fremăta în chiuvetă, se grăbi să-şi săpunească mâinile. Dar când observă verigheta sa din aur alb, se opri. Îşi aminti de forţa imensă care pulsase prin această bucată de metal, în visele sale. Îl putea auzi pe Bannor, Gardianul Sângelui, care-l menţinuse în viaţă, spunând: *„Salveaz-o! Trebuie!* Şi auzindu-se răspunzând: *„Nu pot!”* Îl putea auzi pe Hile Troy strigând:*” Leprosule! Ești prea egoist ca să mai iubeşti şi pe altcineva în afară de tine!”* Se strâmbă amintindu-şi lovitura care-l rănise la frunte.

Elena murise din cauza lui.

N-a existat niciodată.

Căzuse în crevasa aceea, luptând cu disperare împotriva spectrului lui Kevin Risipitorul Tărâmului, pe care-l Conjurase din mormânt. Căzuse şi murise. Toiagul Legii se pierduse. Iar el nu ridicase niciun deget pentru a o salva.

N-a existat niciodată. O visase în vreme ce zăcea fără cunoştinţă, după ce se lovise la cap de marginea măsuţei.

Sfâşiat de ororile atât de contrare, se holbă la rană de parcă acesta ar fi fost un protest strigat la adresa lui sa, un denunţ cu două tăişuri. Îi striga din oglindă că prorocirea legată de boală se adeverise.

Gemând, se îndepărtă şi se grăbi să revină la telefon. Cu mâini năclăite de săpun, picurând, se precipită să-l apuce şi se strădui să formeze numărul părinţilor lui Joan. S-ar fi putut să locuiască cu ei. Fusese soţia lui, trebuia să discute cu ea. Însă pe când forma numărul, lăsă jos receptorul. O putea vedea cu

ochii minţii stând castă, deci necruţătoare, pe dinaintea lui. Ea încă mai credea că refuzase să discute cu ea când îl sunase sâmbătă seara. Nu l-ar ierta pentru acest refuz cu care o tratase fără să vrea.

Cum i-ar mai fi putut spune că voia să fie iertat pentru că îngăduise ca o altă femeie să moară în visele sale?

Şi totuşi, avea nevoie de cineva, avea nevoie de cineva căruia să-i strige: Ajută-mă!

Înaintase atât de mult pe drumul care ducea spre sfârşitul de lepros, încât nu se mai putea abate singur de la el. Însă-i putea suna pe medicii de la leprozerie.

Aceştia-l vor trimite înapoi în Louisiana. Îl vor trata şi-l vor instrui şi-i vor acorda asistenţă. Îl vor readuce la viaţă, ca şi cum boala lui ar fi fost tot ce conta, ca şi cum înţelepciunea sa ar fi doar de suprafaţă, ca şi cum suferinţa şi mustrările de conştiinţă şi oroarea n-ar fi fost altceva decât simple închipuiri, jocuri de oglinzi, nesemnificative pentru crom şi porţelan şi pentru aşternuturile curate, albe şi apretate, din spital şi pentru luminile fluorescente.

L-ar abandona în născocirea propriei sale pasiuni, îşi dădu seama că gâfâia greoi, icnind ca şi cum aerul din încăpere ar fi fost mult prea îmbâcsit pentru plămânii săi. Avea trebuinţă, trebuinţă…

Formând febril numărul, sună la Informaţii şi obţinu numărul clubului de noapte unde se dusese să bea sâmbătă seara. Când formă acel număr, femeia care-i răspunsese la telefon îi spuse, pe un ton plictisit, că Susie Thurston plecase de la club. Înainte de a se gândi să întrebe, femeia îi dezvălui unde avea cântăreaţa noul ei contract.

Sună, din nou, la Informaţii, apoi ceru o convorbire interurbană la locul în care urma să cânte acum Susie Thurston. Centrala de la acest club îl puse în legătură cu cabina ei de schimb, fără a mai fi întrebat nimic.

Imediat ce auzi vocea joasă, dogită, începu să gâfâie din greu.

— De ce-ai făcut-o? El te-a pus s-o faci? Cum a reuşit? Vreau să ştiu…

Ea-l întrerupse brutal:

— Cine eşti? Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti acolo? Cine te

crezi? Nu ţi-am făcut nimic.
— Sâmbătă seara. Mi-ai făcut-o sâmbătă seara.
— Fraiere, nu te cunosc de pe niciunde. Nu ţi-am făcut nimic. Las-o moartă, bine? Lasă-mi telefonul în pace.
— Ai făcut-o sâmbătă seara. El te-a pus. Mi-ai zis „Berek”.
Berek Jumătate-de-Mână, eroul mort demult din visul său. Oamenii din visul lui, oamenii de pe Tărâm, îl luaseră drept Berek Jumătate-de-Mână renăscut, crezând asta pentru că lepra-i luase ultimele două degete ale mâinii drepte.
— Cerşetorul ăla ţicnit şi bătrân ţi-a zis să-mi spui Berek, iar tu ai şi făcut-o.
Rămase tăcută mai mult timp, înainte să rostească:
— Oh, tu eşti. Tu eşti tipul… oamenii de la club vorbeau că eşti lepros.
— Mi-ai spus Berek, croncăni Covenant, de parcă s-ar fi sufocat cu aerul greu din casă.
— Lepros, icni ea. La naiba! S-ar putea să te fi şi sărutat! Tipule, în mod sigur m-ai fentat. Semeni al dracului de mult cu un prieten de-al meu.
— Berek, gemu Covenant.
— Poftim? Ce *Berek*? N-ai înţeles greşit. Eu am spus Berrett. Berrett Williams este un prieten de-al meu; Suntem prieteni încă de pe vremuri. Am învăţat multe de la el. Însă era tot timpul aproape muci. Oricum, era un fel de clovn. Vizitele fără niciun preaviz erau genul de chestii pe care le făcea. Iar tu arătai ca…
— El te-a pus s-o faci. Cerşetorul ăla bătrân te-a convins s-o faci. Tot încearcă ceva cu mine.
— Gagiule, ai lepră la creier. Nu cunosc niciun cerşetor. Am destui babalâci inutili în jurul meu. Ia zi, poate eşti Berrett Williams. Pare să fie una din poantele lui. Berrett, luate-ar naiba, dacă-mi pregăteşti vreo chestie…
Pe Covenant îl apucă iarăşi greaţa. Închise telefonul şi se aplecă. Însă nu mai avea ce să vomite; nu mai mâncase de patruzeci şi opt de ore. Îşi îndepărtă picăturile de transpiraţie de pe ochi folosindu-se de buricele degetelor sale amorţite şi formă, din nou, numărul Informaţiilor.
Săpunul pe jumătate uscat de pe degete îl făcu să-i usture şi să i se împăienjenească ochii tocmai când obţinu numărul de

telefon dorit şi ceru încă o convorbire interurbană.

Când un glas scorţos rosti „Departamentul Apărării”, clipi din cauza umezelii care i se adunase în ochi ca o ocară şi răspunse:

— Vreau să vorbesc cu Hile Troy.

Troy fusese şi el în visele sale, însă bărbatul insistase cum că era real, un locuitor al lumii reale, nu un produs al coşmarului lui Covenant.

— Hile Troy? O clipă, domnule.

Covenant auzi pagini răsfoite scurt, apoi glasul rosti:

— Domnule, nu am pe nimeni cu acest nume pe liste.

— Hile Troy, repetă Covenant. Activează într-una din… într-una din comisiile voastre de experţi. A avut un accident. Dacă nu-i mort, ar trebui să se fi întors la lucru până acum.

Glasul milităros îşi mai pierdu din băţoşenie.

— Domnule, dacă este angajat aici, după cum spuneţi dumneavoastră, atunci face parte din personalul de securitate. Nu-l pot contacta pentru dumneavoastră, nici chiar dacă ar apărea pe listele de aici.

— Dă-mi-i doar la telefon, mormăi Covenant. Cu mine discută.

— Cum vă numiţi, domnule?

— Cu mine discută.

— Poate că da, însă tot îmi trebuie numele dumneavoastră.

— Oh, pe naiba!

Covenant se şterse la ochi cu dosul palmei, apoi zise ţâfnos:

— Sunt Thomas Covenant.

— Am înţeles, domnule. Vă fac legătura cu maiorul Rolle. El s-ar putea să vă ajute.

Linia telefonică păcăni şi rămase tăcută. În fundal, Covenant putea auzi eşalonându-se o serie de trosnituri metalice, precum ticăitul unui ceas al morţii.

Era tot mai stresat. Rana de pe frunte pulsa ca un urlet.

Strânse receptorul la ureche şi se cuprinse cu braţul rămas liber, străduindu-se să-şi menţină autocontrolul. Când linia reveni la viaţă, de-abia dacă se mai putea abţine să nu înceapă să urle în receptor.

— Domnule Covenant? se auzi o voce plată, insinuantă. Sunt maiorul Rolle. Avem probleme în găsirea persoanei cu care

doriţi să discutaţi. Acesta-i un departament mare, înţelegeţi? Aţi putea să-mi spuneţi mai multe despre acea persoană?

— Se numeşte Hile Troy. Lucrează în cadrul uneia dintre comisiile voastre de specialişti. E orb.

Cuvintele tremurau pe buzele lui Covenant de parcă ar fi fost pe cale să îngheţe.

— Orb, spuneţi? Domnule Covenant, aţi pomenit de un accident. Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat cu acest Hile Troy?

— Lăsaţi-mă să discut cu el doar. E acolo sau nu?

Maiorul ezită, apoi spuse:

— Domnule Covenant, nu avem orbi în acest departament. Mi-aţi putea da sursa informaţiilor dumneavoastră? Mă tem că sunteţi victima unui…

Brusc, Covenant începu să strige, turbat:

— A căzut pe fereastră când apartamentul său a luat foc şi-a fost omorât! Nici măcar n-a existat vreodată!

Cu o smucitură furioasă smulse cablul telefonului din priză, apoi se răsuci şi-l azvârli spre ceasul de pe peretele sufrageriei. Telefonul se izbi de ceas şi căzu la podea de parcă ar fi fost imun la orice fel de dezastre, însă ceasul se sparse şi se împrăştie în bucăţi.

— E mort de zile întregi! Nici măcar n-a existat!

În furia sa paroxistică, se dezlănţui şi lovi măsuţa cu unul dintre picioarele sale amorţite, încălţate în ghete. Masa se răsturnă, iar rama fotografiei lui Joan se rupse, după ce zbură pe covor. O mai lovi o dată, rupându-i unul dintre picioare. Apoi răsturnă şi canapeaua, şi sări peste ea spre rafturile cu cărţi. Le azvârli la podea, unul după altul.

În câteva clipe, ordinea desăvârşită instaurată de lepros în încăpere se transformase într-un haos periculos. Imediat, se repezi înapoi în dormitor. Cu degetele-i neîndemânatice îşi smulse briceagul din buzunar, îl deschise, şi-l folosi pentru a sfâşia perna pătată de sânge. Apoi, în timp ce penele se aşezau precum o zăpadă vinovată peste pat şi birou, îşi băgă briceagul înapoi în buzunar şi o zbughi afară din casă.

Se duse prin pădurea din spatele fermei Haven, luând-o la goană spre cabana izolată unde se afla biroul său. Dacă nu putea vorbi despre necazurile sale, poate că ar putea scrie despre ele. În timp ce alerga pe potecă, degetele se mişcau,

deja, ca şi cum ar fi bătut la maşină: Ajutaţi-mă! Ajutor, ajutor, ajutor! Dar când ajunse la cabană, descoperi că părea că dăduse, deja, pe acolo. Uşa fusese smulsă din balamale, iar în interior, carcasele maşinilor sale de scris zăceau răsturnate printre mormanele de dosare şi hârtii de-ale sale. Resturile erau mânjite cu excremente, iar mica încăpere duhnea a urină.

În primul moment, se holbă la prăpăd ca şi cum s-ar fi surprins pe sine într-un moment de amnezie. Nu-şi putea aminti când făcuse aşa ceva. Dar ştia că n-o făcuse el; era vorba de vandalism aici, un atac asupra lui, cum fusese incendierea grajdurilor, cu zile sau săptămâni în urmă. Prăpădul neaşteptat îl uluia. Pentru o clipă, nefirească, uită ce făcuse la el acasă. „Nu sunt un om violent”, îşi spuse el năucit. „Nu sunt.”

Apoi, spaţiul înghesuit al cabanei păru că se repede la el din toţi pereţii. Pieptu-i fu cuprins de o senzaţie de sufocare. Pentru a treia oară, se aplecă să vomite, însă nu fu în stare.

Icnind printre dinţii încleştaţi, fugi în pădure. La început, goni fără nicio ţintă. Îşi izgoni inactivitatea oaselor pe cât putu de repede să se afunde în pădure, fără niciun ţel, cu excepţia fugii. Dar când înserarea se aşternu peste dealuri, umplând cărările cu lumina sa crepusculară, îşi îndreptă paşii spre oraş. Gândul la oameni îl atrăgea ca o ispită. În vreme ce se împleticea prin amurgul primăvăratic, accese ciudate şi iraţionale de speranţă îi săgetau inima. La intervale aleatorii se gândea că simpla vedere a unui chip deschis, neacuzator, l-ar linişti, ar readuce extremele suferinţei sale înapoi, într-un cadru pe care l-ar putea controla.

Se temea să vadă o asemenea faţă. Consideraţiile implicite despre starea sănătăţii sale ar fi dincolo de puterea lui de a suporta. Şi totuşi, se zbătea spasmodic prin pădure, ca o molie bătând din aripi pe drumul său spre arderea aproape dorită. Nu putea rezista atracţiei reci reprezentate de oameni, vrăjii şi durerii sângelui său de muritor de rând. Ajutor! se cutremură cu fiecare dintre speranţele crude care-l loveau. Ajutaţi-mă!

Dar când se apropie de oraş, când ţâşni din pădure prin spatele unor case bătrâne şi izolate, care înconjurau inima activităţii comerciale a orăşelului ca nişte lucrări defensive, nu-şi putu aduna destul curaj ca să se apropie mai mult.

Ferestrele luminate, verandele şi aleile păreau de netrecut: ar fi trebuit să înfrunte prea multă lumină, să se expună prea tare, pentru a ajunge la vreo uşă, indiferent dacă ar fi sau nu bine primit. Noaptea era singura sa acoperire care-i mai rămăsese în faţa acestei teribile vulnerabilităţi.

Scâncind frustrat şi neajutorat, încercă să se sforţeze să înainteze. Merse de la o casă la alta, căutând una, oricare, capabilă să-i ofere fie şi cea mai mică urmă de consolare. Însă luminile îl refuzară. Indecenţa crasă a ideii de a da buzna peste nişte oameni nepreveniţi, chiar în casa lor, se alătură groazei sale care-l împiedica s-o facă. Nu se putea impune cu forţa bărbaţilor şi femeilor aflaţi în sanctuarul lor din spatele strălucirii. Nu mai putea suporta greutatea unor noi victime.

Astfel – fofilându-se şi ascunzându-se pe la marginile comunităţii, precum o fantomă neputincioasă, o arătare incapabilă să sperie – trecu de case şi apoi se întoarse precum venise, răzbind împleticit înapoi spre Haven Farm ca o frunză uscată, sfărâmicioasă până spre punctul de spulberare, gata să ia foc.

În momentele atroce din următoarele trei zile, voise să-şi dea foc la casă, să o incendieze, transformând-o în rugul sau osuarul propriei sale necurăţenii. Şi, în şi mai multe din clipele sale mai puţin disperate, îşi dorise cu ardoare să-şi taie, pur şi simplu, venele, să le deschidă şi să lase nemernicia propriei sale decăderi să se scurgă încet din el. Însă nu se putu hotărî ca să comită niciuna din aceste fapte. Sfâşiat între orori, se părea că-şi pierduse puterea de decizie. Puţina voinţă care-i mai rămăsese, o folosi ca să-şi refuze orice fel de hrană sau odihnă.

Renunţase la hrană pentru că mai postise şi înainte, iar acea foame îl ajutase să traverseze o pădure de autoamăgiri ca să înţeleagă ce lucru îngrozitor îi făcuse Lenei, mama Elenei. Acum voia să facă acelaşi lucru; voia să dea deoparte toate scuzele, justificările, digresiunile, apologiile şi să se confrunte cu situaţia sa, în termenii cei mai întunecaţi. Dacă eşua în a face asta, atunci orice concluzie la care ar putea ajunge ar fi fost zădărnicită încă din născare, la fel cum fusese şi Elena, prin lipsa lui de corectitudine sau înţelegere.

Dar se luptă cu dorinţa de a se odihni, care i se cuibărise

până-n măduva oaselor, pentru că se temea de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla dacă adormea. Aflase că neprihăniţii nu dormeau. Vinovăţia începea din vise.

Niciuna dintre aceste lepădări nu-l doborî. Greaţa, pândindu-i, constant, în hăul stomacului său, îl ajută să se ţină departe de mâncare. Iar febra suferinţei sale nu-i lăsă niciun răgaz. Îl ţinu şi se frecă de el ca un ham: se părea că-i lăsase rosături chiar în suflet. Ori de câte ori era ameninţat de lipsa de resurse, răbufnea afară din casă, ca o rafală de vânt, răzleaţă, şi fugea pe dealuri kilometri întregi, în sus şi-n jos pe malul îndiguit cu lemn al pârâului Righters Creek. Şi când nu mai putea face efortul de a se ridica, se trântea printre resturile mobilierului sfărâmat din sufrageria sa, astfel că, dacă începea să picotească, se simţea mult prea incomod pentru a adormi suficient de adânc încât să viseze.

În tot acest timp, nu făcu nimic ca să se îngrijească de boala lui. SVE-ul său – Supraveghere Vizuală a Extremităţilor, de care depindea lupta sa cu lepra – şi alte măsuri de autoprotecţie fuseseră neglijate, de parcă îşi pierduseră orice înţeles pentru el. Nu-şi mai luase medicamentele, care, la un moment dat, opriseră evoluţia bolii. Fruntea-i devenise purulentă, iar o amorţeală rece şi surdă îşi croia, încet, drum spre nervii mâinilor şi picioarelor sale. Accepta astfel de lucruri, ignorând pericolul. Era o pedeapsă, binemeritată.

Cu toate acestea, în fiecare seară cădea în aceeaşi stare magică. În obscuritatea amurgului, nevoia lui de oameni devenea de nesuportat; îl făcea să înceapă să scuipe şi să scrâşnească din dinţi spre bezna de afară, dincolo de casa lui şi de luminile oraşului. Noapte de noapte, încerca să se îndrepte spre uşa unei case, a oricărei case. Însă nu-şi putea face curaj să se apropie de lumini. Oamenii aflaţi la o aruncătură de băţ de el rămâneau la fel de intangibili ca şi cum ar fi locuit într-o altă lume. În fiecare seară, în loc de altă companie, era azvârlit pradă aspectului constant a slăbiciunii sale şi durerii sale palpitânde, care-i umplea craniul, pe măsură ce infecţia de pe frunte i se extindea.

Elena murise din cauza sa. Era fiica lui, şi o iubise. Totuşi, o prinsese într-o capcană mortală Nu existase niciodată.

Nu putea găsi răspunsuri pentru asta.

Apoi, joi seara, tiparul declinului său s-a întrerupt. În timpul pândei lui fantomatice şi inutile, îşi dădu seama că în adierea întunecată se auzea ceva. O notă se ridica şi scădea ca o voce interpretând un oratoriu[1], şi între strofele sale auzea cântecul. Imateriale în beznă, glasurile aveau un ton sfâşietor, de jelanie, ca o invitaţie la adunarea unor suflete damnate: versuri şi cor, răspunzându-şi îndurerate unul altuia. Elena fusese cântăreaţă, fiică într-o familie de cântăreţi. Bâjbâind pe drumul spre marginile întunecate ale orăşelului, urmă tristeţea dezgolită a muzicii.

Îl duse dincolo de case, în jurul oraşului, în jos pe drum, spre terenul viran care servea ca loc de defilare ori de câte ori oraşul celebra vreun moment patriotic. Câţiva oameni încă se mai grăbeau spre câmp, de parcă ar fi întârziat undeva, iar Covenant îi evită ieşind de pe drum. Când ajunse pe terenul de defilare, descoperi că acolo fusese înălţat un cort imens. Toate laturile cortului erau ridicate, aşa că lumina lămpilor cu petrol strălucea cu vioiciune de sub prelată.

Oamenii erau adunaţi în cort. Tocmai se aşezau pe bănci, după ce cântaseră, şi în acest răstimp, oamenii de ordine îi conduceau pe întârziaţi spre ultimele locuri libere. Băncile erau aşezate, în rânduri strânse, spre un podium larg, aşezat în partea din faţă a cortului, unde erau aşezaţi trei bărbaţi. În faţa lor se afla un amvon masiv, iar în spatele lor se vedea un altar improvizat, încropit în mare grabă din scânduri de brad, împodobit cu câteva lumânări strâmbe şi o cruce de aur, ponosită şi fără luciu.

În timp ce oamenii luau loc pe bănci, unul dintre cei de pe podium – un bărbat scund şi rotofei, îmbrăcat într-un costum negru şi cu o cămaşă albă, simplă – se ridică în picioare şi se duse la amvon. Rosti cu o voce sonoră şi autoritară:

— Să ne rugăm.

Toţi cei prezenţi îşi plecară capul. Covenant era pe cale să plece, dezgustat, însă încrederea calmă din tonul vocii bărbatului îl ţinu pe loc. Ascultă, fără tragere de inimă, cum bărbatul se ruga blând de la amvon, încrucişându-şi braţele:

---

[1] Compoziţie muzicali de proporţii, scrisă pe un libret cu subiect lirico-dramatic de natură religioasă sau, de cele mai multe ori, laică şi interpretată de cor, solişti şi orchestra simfonică (n.tr.).

— Sfinte Iisuse, Domnul şi Mântuitorul nostru, te rog pleacă-ţi privirea spre sufletele adunate aici. Cercetează în inima lor, Doamne, şi înţelege-le durerea şi suferinţa, singurătatea şi amărăciunea, da, şi păcatul, şi pofta lor după Tine în inima lor. Mângâie-i, Doamne. Ajută-i şi vindecă-i. Învaţă-i pacea şi minunăţia rugăciunii în numele Tău curat, Amin, într-un glas, oamenii răspunseră „Amin!”

Glasul bărbatului îl atrăgea pe Covenant. Sesizase ceva în el, care aducea sinceritate, a compasiune curată. Nu putea fi sigur; se părea că aflase în vise cât de puţin ştia el despre sinceritate. Dar tot nu plecă. În loc de asta, în vreme ce oameni-şi ridicau fruntea, după rugăciune, se urni, prudent, spre lumină, şi se apropie suficient de mult de cort ca să poată citi un anunţ mare, afişat într-o parte a drumului. Acolo scria:

Cruciada SĂNĂTĂŢII PASCALE Dr. B. Sam Johnson evanghelist şi vindecător doar astă seară, până duminică.

Pe podium, încă un bărbat se apropie de amvon. Avea un guler preoţesc, iar de gât îi atârna o cruce de argint. Îşi aşeză pe nas ochelarii săi masivi şi se adresă, zâmbitor, oamenilor:

— Mă bucur nespus, zise el, să fiu aici, împreună cu Dr. Johnson şi Matthew Logan. Sunt peste tot pe cuprinsul statului pentru sprijinul lor mare vizavi de nevoile spirituale ale unor oameni ca şi noi. Nu mai este necesar să vă spun cât de multă nevoie de evanghelizare avem aici, cât de mulţi dintre noi au nevoie de această credinţă tămăduitoare, mai ales în aceste sărbători pascale. Dr. Johnson şi domnul Logan au intenţia de a ne ajuta să ne întoarcem la Harul fără pereche al Domnului.

Bărbatul scund, îmbrăcat în negru, se ridică din nou şi spuse:

— Vă mulţumesc, domnule.

Pastorul ezită, apoi părăsi amvonul ca şi cum ar fi fost izgonit, întrerupt în faza de deschidere a unei prezentări mult prea linguşitoare, iar dr. Johnson continuă senin:

— Dragi prieteni, iată-l pe scumpul meu frate întru Hristos, Matthew Logan. Aţi ascultat minunata, încântătoarea lui interpretare. Acum ne va citi din Cuvântul Sfânt al Domnului. Frate Logan.

În timp ce păşea spre amvon, statura impunătoare a lui Matthew Logan se ridică deasupra doctorului Johnson. Cu toate că părea să nu aibă deloc gât, capul, aşezat pe umerii laţi, era

cu jumătate de metru peste al partenerului său. Întoarse autoritar paginile unei Biblii negre, masive, aşezate pe amvon, îşi găsi locul şi-şi înclină fruntea pentru a începe lectura, ca într-un semn de respect faţă de Cuvântul Domnului.

Începu fără nicio introducere:

— „Iar de nu Mă veţi asculta şi de nu veţi păzi aceste porunci ale Mele, de veţi dispreţui aşezămintele Mele şi de se va scârbi sufletul vostru de legile Mele, neîmplinind poruncile Mele, şi călcând legământul Meu, atunci şi Eu am să Mă port cu voi aşa: Voi trimite asupra voastră groaza, lingoarea şi frigurile, de care vi se vor secătui ochii şi vi se va istovi sufletul; veţi semăna seminţele în zadar şi vrăjmaşii voştri le vor mânca. Îmi voi întoarce faţa împotriva voastră şi veţi cădea înaintea vrăjmaşilor voştri; vor domni peste voi duşmanii voştri şi veţi fugi când nimeni nu vă va alunga. Dacă nici după toate acestea nu Mă veţi asculta, atunci înşeptit voi mări pedeapsa pentru păcatele voastre. Voi frânge îndărătnicia voastră cea mândră şi cerul vostru îl voi face ca fierul, iar pământul vostru ca arama. În zadar vă veţi cheltui puterile voastre, că pământul vostru nu-şi va da roadele sale, nici pomii din ţara voastră nu-şi vor da poamele lor. Dacă şi după acestea veţi umbla împotriva Mea şi nu veţi vrea să Mă ascultaţi, atunci vă voi adăuga lovituri înşeptit pentru păcatele voastre; voi trimite asupra voastră fiarele câmpului, care vă vor lipsi de copii; vor prăpădi vitele voastre şi pe voi vă voi împuţina aşa, încât se vor pustii drumurile voastre. Dacă nici după aceasta nu vă veţi îndrepta, împotrivindu-vă Mie, atunci şi Eu voi veni cu mânie asupra voastră şi vă voi lovi înşeptit pentru păcatele voastre. Voi aduce asupra voastră sabie răzbunătoare, ca să răzbune legământul Meu. Iar dacă vă veţi ascunde în oraşele voastre, voi trimite asupra voastră molimă şi veţi fi daţi în mâinile vrăjmaşului."

Pe când Matthew Logan rostea cuvintele, Covenant le simţi puterea apăsându-i. Promisiunea pedepsei îl pătrunse până-n inimă; îl prinse-n laţ de parcă ar fi aşteptat la pândă să-i înşface sufletul cenuşiu şi sterp. Ţeapăn, fără voia sa, o luă spre cort ca şi cum blestemul l-ar fi tras spre el.

— „Dacă nici după aceasta nu Mă veţi asculta şi veţi păşi împotriva Mea, atunci şi Eu cu mânie voi veni asupra voastră şi

vă voi pedepsi înşeptit pentru păcatele voastre; Veţi mânca din carnea fiilor voştri şi din carnea fiicelor voastre. Dărâma-voi înălţimile voastre şi voi strica stâlpii voştri; trupurile voastre le voi prăbuşi sub dărâmăturile idolilor voştri şi se va scârbi sufletul Meu de voi. Oraşele voastre le voi preface în ruine, voi pustii lăcaşurile voastre cele sfinte şi nu voi mirosi miresmele plăcute ale jertfelor voastre. Pustii-voi pământul vostru aşa încât să se mire de el vrăjmaşii voştri care se vor aşeza pe el; iar pe voi vă voi risipi printre popoare; în urma voastră îmi voi ridica sabia şi va fi pământul vostru pustiu şi oraşele voastre dărâmate. Atunci pământul se va bucura de odihnele sale în zilele pustiirii lui.”

Covenant se strecură sub marginea prelatei şi se pomeni alături de un om de ordine din spatele cortului. Acesta-l privi suspicios, dar nu am nicio tentativă de a-i oferi un loc unde să şadă. Înălţându-se pe podiumul de la capătul celălalt, Matthew Logan, stătea ca un patriarh furibund, împrăştiind pedeapsa divină asupra capetelor plecate, vulnerabile. Blestemul stârni o furtună în Covenant şi se temu că va striga înainte de a se terminat. Însă Matthew Logan se opri acolo unde era şi răsfoi din nou Biblia. Când găsi noul său pasaj, citi ceva mai potolit:

— „Astfel, oricine mănâncă pâinea sau bea din cupa Domnului într-un fel nedemn, va fi vinovat de pângărirea trupului şi sângelui Domnului nostru. Oricine mănâncă şi bea fără să ia în seamă trupul, îşi mănâncă şi bea judecata care se abate asupra sa. De asta mulţi dintre voi sunt slăbănogi şi bolnavi, iar unii au murit: Dar dacă ne judecăm în adevăr, nu vom fi nici noi judecaţi. Dar când suntem judecaţi de Domnul, suntem curăţaţi în aşa fel încât nu vom fi judecaţi odată cu lumea.”

Închizând brusc Biblia, reveni apatic la locul său. Imediat, dr. B. Sam Johnson se ridică în picioare. Acum părea că debordează de energie şi că de-abia aşteaptă să-şi înceapă discursul. Guşa dublă-i tremura de încântare când se adresă publicului său:

— Dragi prieteni, cât de minunate sunt Cuvintele Domnului! Cât de repede ajung la suflet. Cât de tămăduitoare sunt pentru cei bolnavi, cei asupriţi, cei slabi. Şi cât de uşor ne fac şi pe cei mai neprihăniţi dintre noi să ne ruşinăm. Ascultaţi, prieteni!

Ascultaţi Cuvântul Apocalipsei: „Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieţii. Cel ce va birui va moşteni acestea şi-i voi fi lui Dumnezeu şi el îmi va fi Mie fiu. Iar partea celor fricoşi, şi necredincioşi, şi spurcaţi şi ucigaşi, şi desfrânaţi şi fermecători şi închinători de idoli, şi a tuturor celor mincinoşi este în iezerul care arde, cu foc şi cu pucioasă, care este moartea a doua.” Minunate, minunate-s Cuvintele Domnului. Aici, într-un scurt pasaj, aflăm cele două mesaje ale Bibliei, Legea şi Evanghelia, Vechiul Testament şi cel Nou. Fratele Logan va citit primul mesaj din Vechiul Testament, din capitolul douăzeci şi şase din Leviticul. L-aţi ascultat, prieteni? L-aţi ascultat cu urechile inimii voastre? Acesta-i glasul Domnului, al Domnului Sfânt. El nu se joacă cu cuvintele, prieteni. Nu vă duce cu vorba. El nu ascunde lucrurile îmbrăcându-le în denumiri pompoase şi limbaj ales. Nu! El spune că dacă păcătuiţi, „dacă încălcaţi legea Mea”, am să vă terorizez şi-am să vă îmbolnăvesc. Am să vă pustiesc pământurile şi-am să vă atac cu nenorociri şi molimă. Iar dacă şi atunci tot mai păcătuiţi, am să vă transform în canibali şi ologi. „Atunci pământul se va bucura de odihnele sale în zilele pustiirii lui” Şi ştiţi ce înseamnă Legea, prieteni? Vă pot rezuma totul în cuvintele Apocalipsei: „Să nu fiţi fricoşi, necredincioşi sau spurcaţi.” Să nu mai pomenim de crimă, adulter, vrăjitorie, idolatrie şi minciuni. Toţi cei de aici suntem oameni *buni.* Nu facem *astfel de lucruri.* Dar v-a fost, vreodată, teamă? V-aţi abătut, pentru o clipă măcar, de la credinţa voastră? Aţi dat greş, vreodată, în a vă păstra curaţi în suflet şi minte? „Atunci pământul se va bucura de odihnele sale în zilele pustiirii lui.” Apostolul Pavel spune lucrurilor pe nume: „De asta mulţi dintre voi sunt slăbănogi şi bolnavi, iar unii au murit.” Dar Iisus merge şi mai departe. El spune: „Plecaţi de la mine, blestemaţilor, mergeţi în focul veşnic, pregătit pentru diavol şi pentru îngerii lui.” Vă aud, oare, protestând? îi aud pe vreunii dintre voi spunându-şi: „Nimeni nu poate fi atât de bun. Sunt om. Nu pot fi perfect.” Şi aveţi dreptate! Bineînţeles că aveţi dreptate! Numai că Legii lui Dumnezeu nu-i pasă de scuzele voastre. Dacă şchiopătaţi, dacă aveţi artrită, dacă aţi orbit sau aveţi probleme cu inima, dacă sunteţi ologi, sau aveţi scleroză multiplă, diabet sau oricare din celelalte nume sofisticate

atribuite păcatului, puteţi fi siguri că blestemul Domnului s-a abătut asupra voastră. Dar dacă sunteţi sănătoşi, să nu cumva să vă spuneţi că sunteţi în siguranţă! Aveţi doar noroc că Dumnezeu nu s-a hotărât încă să „vină cu mânie asupra voastră”. Nu puteţi fi perfecţi, prieteni. Iar Legii nu-i pasă cât de mult v-aţi străduit. În loc să vă tot spuneţi ce încercări curajoase aţi înfăptuit, ascultaţi Biblia. Vechiul Testament v-o spune cât se poate de clar: „Leprosul care are boala va îmbrăca veşminte sfâşiate şi-şi va lăsa părul de pe cap să-i atârne şi-şi va acoperi buza de sus strigând: «Necurat, necurat…»”

Acum publicul îi ciugulea din palmă. Ecoul greu al vocii sale îi adună pe toţi într-o congregaţie putredă, pieritoare şi slăbănoagă. Chiar şi Covenant uită de el însuşi, uită că era un intrus în acest tabernacul de sub prelată; în discurs desluşise atâtea ecouri personale şi crâmpeie de viaţă, încât nu-i putuse rezista. Era dispus să creadă că era blestemat.

— Ah, prieteni, continuă dr. Johnson netulburat, este o zi întunecată pentru noi atunci când loveşte boala, atunci când durerea sau despărţirea şi doliul ne afectează şi nu ne mai putem preface că am fi neprihăniţi. Dar nu v-am povestit încă despre Evanghelie. Vă amintiţi când Hristos a spus: „Cel care-şi pierde viaţa în numele Meu, o va câştiga”? L-aţi auzit pe Pavel spunând „Când suntem judecaţi de Domnul, suntem pecetluiţi, ca să nu putem fi condamnaţi odată cu lumea”? L-aţi ascultat pe cel ce-a scris Apocalipsa spunând: „Cel ce va birui va moşteni acestea şi-i voi fi lui Dumnezeu şi el îmi va fi Mie fiu.” Mai există încă o faţetă, prieteni. Legea este numai jumătate din mesajul sfânt al Domnului. Cealaltă jumătate înseamnă pedepsire, moştenire, iertare, tămăduire, Mila care se potriveşte cu Dreptatea Domnului. Trebuie, oare, să vă reamintesc că Fiul Domnului i-a vindecat pe toţi cei care L-au rugat? Chiar şi pe leproşi? Trebuie, oare, să vă reamintesc că a stat pe cruce ridicat în mijlocul nemerniciei şi ruşinii ca să plătească pentru noi preţul păcatului? Trebuie, oare, să vă reamintesc că nişte cuie i-au sfâşiat mâinile şi picioarele? Că lancea i-a străpuns coastele? Că a fost mort timp de trei zile? Mort şi în iad? Dragi prieteni, El a făcut asta dintr-un singur motiv. A făcut-o ca să plătească pentru toată frica noastră,

pentru necredinţă, sabaturile de necurăţenie, pentru ca noi să putem fi vindecaţi. Şi tot ce trebuie să faceţi pentru a fi vindecaţi este să credeţi asta şi s-o acceptaţi şi să-L iubiţi pentru asta. Tot ce aveţi de făcut este să spuneţi, împreună cu cel al cărui copil e pe moarte: „Cred! Ajută-mă în necredinţa mea!” Doar cinci cuvinte umile, prieteni. Atunci când sunt spuse din inimă, sunt suficiente ca să plătească pentru întregul Regat al celor Drepţi.

Şi, ca la un semn, Matthew Logan se ridică în picioare şi începu să intoneze cu glas moale: „Binecuvântată încredinţare, Iisus este al meu.”

Pe acest fond, dr. Johnson îşi încrucişă braţele şi spuse:

— Prieteni, să ne rugăm împreună.

Pe dată, se plecară toate capetele. Şi al lui Covenant, însă rana de pe frunte-l ardea cumplit în această poziţie. Privi din nou când dr. Johnson spuse:

— Închideţi ochii, prieteni. Alungaţi-vă din minte vecinii, copiii, părinţii, soaţa. Alungaţi orice v-ar putea distrage. Priviţi adânc înăuntrul vostru, prieteni, şi vedeţi boala de-acolo. Ascultaţi glasul Domnului, care zice: „Sunteţi cântăriţi pe taler şi-aţi fost găsiţi nevrednici.” Rugaţi-vă împreună cu mine, din adâncul sufletului: „Scumpe şi sfinte Iisus, eşti singura noastră nădejde. Numai Mila Ta Divină poate vindeca boala care ne roade curajul, putrezeşte fibra credinţei noastre, ne murdăreşte în ochii Tăi. Numai Tu poţi atinge boala care ne distruge pacea, vindecând-o. Ne dezvelim sufletul înaintea Ta, Doamne. Ajută-ne să găsim curajul pentru aceste cuvinte grele, foarte grele, «Cred, ajută-mă în necredinţa mea!» Sfinte Doamne, te rugăm, dă-ne curajul de a fi vindecaţi.”

Fără niciun răgaz, îşi ridică mâinile deasupra auditoriului şi continuă:

— Îi simţiţi spiritul, prieteni? îl simţiţi în inimile voastre? Simţiţi degetul Dreptăţii Sale cercetând locul bolnav din sufletul şi trupul vostru? Dacă da, păşiţi înainte şi lăsaţi-mă să mă rog pentru sănătatea voastră, împreună cu voi.

Îşi înclină capul într-o implorare mută, în timp ce aştepta ca aceia care se căiau să răspundă chemării sale. Dar Covenant o luase, deja, în jos, pe culoar. Omul de ordine făcu, pe furiş, o încercare de a-l opri, apoi bătu în retragere când mai mulţi

oameni din public se uitară spre ei. Covenant străbătu grăbit întreaga lungime a cortului, urcă treptele din lemn şlefuit grosolan, care duceau spre podium, şi se opri înaintea doctorului Johnson. Ochii-i străluceau când spuse într-o şoaptă hârâit:

— Ajutaţi-mă.

Bărbatul era mai scund decât părea când era privit din public. Costumul său negru era lucios, iar cămaşa jegoasă de atâta purtat. Nu se mai bărbierise de ceva vreme; perciuni ţepoşi, cărunţi, îi decorau fălcile şi obrajii. Figura sa afişa un aer de nesiguranţă – aproape că era o expresie de spaimă – când Covenant se puse înaintea lui, dar şi-o ascunse repede sub o Figură blândă şi rosti pe un ton de o sonoritate exersată:

— Să te ajut, fiule? Numai Dumnezeu te poate ajuta. Însă voi alătura, bucuros, rugăciunile mele plânsului oricărei inimi pocăite.

Lăsă o mână fermă pe umărul lui Covenant.

— Îngenunchează, fiule, şi roagă-te împreună cu mine. Hai să-l cerem împreună ajutor Domnului.

Covenant voia să îngenuncheze, voia să se supună puterii poruncitoare a mâinii şi glasului doctorului Johnson, însă genunchii săi erau înţepeniţi din cauza emoţiei şi inaniţiei. Durerea din frunte îl ardea precum acidul făcându-şi drum spre creierul lui. Simţea că dacă se va apleca, se va prăbuşi cu totul.

— Ajutaţi-mă, şopti el din nou. Nu mai suport.

Faţa doctorului Johnson se împietri înaintea rezistenţei lui Covenant.

— Îţi pare rău, fiule? întrebă el pe un ton grav. Ai găsit locul bolnav al păcatului din sufletul tău? Tânjeşti cu adevărat după Mila Cerească a Domnului Dumnezeului nostru?

— Sunt bolnav, răspunse Covenant, de parcă ar fi răspuns unei litanii. Am comis crime.

— Şi te pocăieşti? Poţi rosti cele cinci cuvinte cu durerea adevărată izvorâtă din inima ta?

Falca lui Covenant se încleştă involuntar. Rosti printre dinţii încleştaţi ca şi cum ar fi scâncit:

— Tămăduieşte-mi necredinţa.

— Fiule, asta nu-i suficient. Ştii că nu-i destul.

Severitatea doctorului Johnson se transformă într-o dreaptă asprime:

— Să nu îndrăzneşti să-L batjocoreşti pe Domnul. Te va izgoni pe veci de la El. Crezi? Crezi în sănătatea Domnului?

— Eu nu…

Covenant se strădui să-şi mişte falca, însă dinţii i se încleştară, de parcă s-ar fi îmbinat din cauza disperării.

— … nu cred.

În spatele lui, Matthew Logan se opri din psalmodiat cântul. Tăcerea bruscă se reverberă în ridicol în urechile lui Covenant. Spuse, apăsat, dintr-o răsuflare:

— Sunt lepros.

Îşi putea da seama, după expresiile curioase, în expectativă, ale celor din primul rând de public, că oamenii nu-l auziseră şi nici nu-l recunoscuseră. Nu era surprins, simţea că propriile sale iluzii îl afectaseră dincolo de orice şansă de a fi recunoscut. Şi chiar şi în zilele lui de pe vremea când era sănătos, demult apuse, nu se amestecase niciodată cu habotnicii de prin oraş. Însă doctorul Johnson auzise. Ochii i se căscară periculos în orbite şi vorbi atât de încet, încât cuvintele sale de-abia fură înţelese de Covenant:

— Nu ştiu cine te-a pus să faci asta, dar n-ai să scapi cu una, cu două.

Şi aproape fără să se oprească, începu să vorbească spre a fi, din nou, auzit de cei din cort:

— Bietul de tine, delirezi. Rana aceea e infectată şi ţi-a provocat o febră păcătoasă.

Vocea sa publică deborda de simpatie.

— Mi se rupe sufletul pentru tine, fiule, însă va fi nevoie de o rugăciune de mare forţă pentru a-ţi limpezi mintea pentru ca glasul Domnului să ajungă la tine. Frate Logan, vrei să-l iei deoparte pe acest biet om şi să vă rugaţi împreună? Dacă Domnul va binecuvânta eforturile tale pentru stingerea febrei, s-ar putea să ajungă să se căiască.

Palmele masive ale lui Matthew Logan se închiseră pe bicepşii lui Covenant ca nişte clame. Degetele se îngropară în el de parcă ar fi vrut să-i frângă oasele. Se pomeni împins înainte, aproape dus pe sus pe trepte şi de-a lungul culoarului. În urma sa, dr. Johnson spunea:

— Prieteni, vreţi să vă rugaţi împreună cu mine pentru acest biet suflet suferind? Vreţi să cântăm şi să ne rugăm împreună pentru vindecarea lui?

Şoptind cu fereală, Matthew Logan rosti lângă urechea lui Covenant:

— Încă n-am adunat donaţiile. Dacă faci ceva care să ne întrerupă, am să-ţi rup ambele mâini.

— Nu mă atinge! şuieră Covenant.

Felul în care-l trata malacul îi eliberase o rezervă de furie zăvorâtă în el de multă vreme. Încercă să scape strânsorii lui Logan.

— Ia-ţi labele de pe mine.

Apoi ajunseră la capătul culoarului şi se aplecară pe sub prelată, ieşind afară, în noapte. Cu un brânci executat fără nici cel mai mic efort, fratele Logan îl azvârli pe Covenant de lângă el. Covenant se împiedică şi căzu pe pământul gol de pe terenul de paradă. Când îşi ridică privirile, malacul stătea cu pumnii strânşi, lipiţi de şolduri, ca un colos întunecat, înălţat între el şi lumina din cort.

Covenant se ridică în picioare străbătut de durere, îşi adună dramul de demnitate pe care-l mai putu găsi în el şi se duse de-acolo. În timp ce orbecăia prin beznă, auzi oamenii cântând „Binecuvântată încredinţare”.

O clipă mai târziu, o voce jalnică, piţigăiată, intonă:

— Doamne, sunt olog! Te rog, vindecă-mă! Covenant căzu în genunchi şi vomită sec. Trecu ceva timp până când se putu ridica din nou şi să fugă de psalmodierea cea crudă.

Se îndreptă spre casă, de-a lungul drumului principal, sfidându-i pe oamenii din oraş să-l rănească şi mai tare. Însă toată activitatea încetase, iar străzile erau pustii. Mergea ca o pată de întuneric tremurând, sub lumina galbenă, slabă, a stâlpilor de iluminat, trecând de coloanele înalte, trufaşe ale tribunalului, croindu-şi drum, nemolestat, până spre capătul oraşului, spre Haven Farm.

Cei trei kilometri şi ceva până la fermă fură străbătuţi ca în toate preumblările sale, măsuraţi şi fragmentaţi de ritmul paşilor lui, unul alert, maşinal, precum ticăitul unui mecanism tras la maxim. Motorul mişcărilor sale fusese turat mult prea tare; funcţiona prea repede, grăbindu-se spre colaps. Însă în

forţa care-l anima intervenise o schimbare.

Îşi amintise de ură.

Derula în minte aranjamente cumplite de răzbunare, când, în cele din urmă, ajunse pe cărarea lungă care se termina la Haven Farm. Acolo, sub lumina îngheţată a stelelor, văzu un sac greu zăcând lângă cutia lui de scrisori. Trecu o clipă până să-şi aducă aminte că sacul conţinea hrană, livrată lui de o băcănie locală, de două ori pe săptămână, care nu voia să rişte să-l vadă că apare acolo făcându-şi personal cumpărăturile; iar ieri – miercuri – fusese una din zilele de livrare. Însă fusese atât de ocupat cu postul lui neobosit, încât uitase.

Ridică sacul fără a se sinchisi să se întrebe de ce o mai făcea, şi-l duse de-a lungul cărării spre casa lui. Dar când privi în sac, în lumina strălucitoare din bucătăria lui, descoperi că se hotărâse să mănânce. Răzbunarea necesita putere; n-ar fi putut reuşi să-şi lovească torţionarii dacă era prea slăbit ca să stea în picioare. Luă din sac o pungă cu chifle.

Ambalajul fusese decupat cu grijă într-o parte, dar ignoră tăietura subţire. Sfâşie nailonul şi-l azvârli cât colo. Chiflele erau uscate şi tari, din cauza expunerii la aer. Luă una şi o ţinu în palmă, privi spre ea de parcă ar fi fost un craniu cules de el dintr-un vechi mormânt.

Vederea pâinii îl îngreţoşa. O parte din el tânjea după moartea curată, prin înfometare, şi simţi că nu-şi putea ridica mâna, că nu-şi putea duce la îndeplinire decizia de a le-o plăti.

Cu un zvâcnet furios, duse chifla la gură şi muşcă. Simţi ceva ascuţit între buza de jos şi gingia de sus.

Înainte de a-şi putea opri muşcătura, îl tăie adânc. Faţa-i fu străfulgerată de o durere ascuţită. Icnind, îşi smulse chifla. Era acoperită de sânge. Îi curgea pe bărbie, ca saliva. Când rupse chifla în două, găsi înăuntru o lamă veche.

În primul moment, fu prea uluit ca să reacţioneze. Lama ruginită părea să fie dincolo de puterea sa de înţelegere, aproape că nu-i venea să creadă că sângele-i mânjea palmele şi picura pe podea, de pe bărbie. Buimăcit, lăsă chifla să-i cadă dintre degete. Apoi se răsuci şi o luă spre resturile zdrobite din sufrageria sa.

Privirile-i erau atrase, irezistibil, de fotografia lui Joan. Zăcea întoarsă spre el, printre resturile măsuţei din sufragerie, iar

sticla ramei era străfulgerată de fisuri. Dădu măsuţa la o parte şi ridică fotografia. Joan îi zâmbea din spatele crăpăturilor de parcă ar fi fost înlănţuită într-o plasă a piericiunii şi nu ştia asta.

Începu să râdă. Încet, la început, dar apoi se dezlănţui tot mai tare, până ajunse la hohote demenţiale. Din ochi i se prelingeau lacrimile, dar tot continuă să râdă şi râse de parcă era pe cale să se spulbere în bucăţi. Hohotele-i împroşcară sânge pe mâini şi pe fotografia lui Joan, prin încăperea devastată.

Dintr-odată, azvârli fotografia şi fugi de lângă ea. Nu voia ca Joan să fie de faţă la accesele lui de isterie. Râzând demenţial, o zbughi din casă, direct în pădure, hotărât chiar şi când îşi pierdea controlul să-şi consume căderea nervoasă finală cât mai departe posibil de Haven Farm. Când ajunse la Righters Creek, coti şi urcă în amonte, pe dealuri, departe de ispita periculoasă reprezentată de oameni, pe cât de repede-i permiteau picioarele lui amorţite şi neajutorate, râzând cu disperare în tot acest timp.

La un moment dat, în timpul nopţii, alunecă şi când se trezi la pământ, se sprijini de un copac pentru a se odihni o clipă. Adormi imediat şi nu se mai trezi până dimineaţa, când soarele-i strălucea direct în faţă.

O vreme, nu-şi mai aminti cine sau unde se afla. Lumina aibă, fierbinte, a soarelui îi ardea tot ce avea prin minte; ochii-i erau atât de orbiţi încât nu putea distinge nimic din jur. Dar când auzi ţipătul slab, fără cuvinte, de frică, începu să chicotească. Era prea slăbit ca să râdă tare, dar chicotea de parcă era singurul lucru pe care-l mai putea face.

Ţipătul slab se repetă. Inspirat de el, reuşi să râdă mai tare şi se chinui să se ridice în picioare, dar efortul îl slăbi. Trebui să se oprească din râs ca să-şi mai tragă sufletul. Atunci auzi ţipătul din nou, un ţipăt de copil înspăimântat. Sprijinindu-se de copac, privi în jur, străpungând orbirea provocată de soare, spre formele din pădure.

Treptat, fu în stare să distingă câte ceva. Se afla sus, pe un deal împădurit. Mare parte din crengi şi tufe gemeau de frunze verzi, de primăvară. La câţiva paşi distanţă de el, Righters Creek se rostogolea cu veselie în jos, pe versantul stâncos al

dealului, şi şerpuia ca o cărare argintie, jucăuşă, dincolo de copaci. O bună parte din deal, sub el, era fără vegetaţie din cauza solului stâncos; nimic nu-i acoperea priveliştea în jos.

O pată ciudată de culoare de la piciorul dealului îi atrase atenţia. Făcând un efort, îşi concentră privirile spre ea. Era o haină, o rochie strâmtă, albastră, purtată de o copilă – o fetiţă, poate de patru sau cinci ani. Stătea pe jumătate întoarsă spre el, cu spatele lipit de trunchiul negru şi drept al unui copac înalt. Părea că încerca să se împingă în lemn, dar trunchiul indiferent refuza s-o accepte.

Acum ţipa încontinuu, iar larma stârnea iritarea din mintea lui. În timp ce urla, fetiţa privea cu o spaimă fără margini spre pământ, la doi-trei metri în faţa ei. Pe moment, Covenant nu putea vedea la ce se uita. Dar mai apoi, urechile sale percepură un bâzâit jos, şi atunci distinse tremuratul sinistru al trupului maroniu al unui şarpe cu clopoţei. Reptila de pădure era încolăcită la mai puţin de un metru de picioarele desculţe ale fetiţei. Îşi ridicase capul de parcă ar fi căutat locul cel mai bun din care să atace.

Acum îşi dădu seama de cauza spaimei ei. Înainte ca strigătul său să aibă şansa de a se desprinde de pe buzele lui năclăite de sânge, făcu un salt de lângă copac şi începu să alerge pe deal în jos.

Panta părea interminabilă, iar picioarele sale de-abia dacă erau capabile să-l susţină. Cu fiecare salt în jos, muşchii îi cedau şi aproape că pică în genunchi. Însă teroarea imposibil de ignorat a copilei îl ţinu pe picioare. Nu privi spre şarpe. Îşi aţinti ochii spre fluierele dezgolite ale picioarelor ei, concentrându-se asupra importanţei de a ajunge la ea înainte ca şarpele cu clopoţei să-şi înfigă colţii în carne a copilăriei. Restul trupului fetiţei era înceţoşat sub privirea sa, ca şi cum n-ar fi existat decât pentru acel pericol.

Cu fiecare ţipăt ascuţit îl implora să se grăbească.

Însă nu avea grijă pe unde călca. Înainte să fi străbătut jumătate din distanţă, căzu, plonjând cu capul înainte, în jos pe deal, se rostogoli şi săltă peste bolovanii neprietenoşi. Pe moment se protejă cu braţele, dar apoi craniul i se izbi de latura unei pietre de pe versant.

Părea că se afla în cădere în stâncă, de parcă şi-ar fi

îngropat faţa în beznă. Suprafaţa ei dură se despărţi peste el ca un val; putea simţi cum cădea în adâncul esenţei de granit a stâncii.

— Nu! ţipă el. Nu! Nu acum!

Se împotrivi din toate puterile sale. Însă îl dovedi. Se scufundă în ea de parcă s-ar fi înecat în stâncă.

2

FIUL VARIOL

Înaltul Nobil Mhoram şedea în apartamentul său privat din străfundurile Pietrei Sărbătorii. Pereţii neornamentaţi, din piatră dură, din jurul său erau luminaţi de căldura micilor urne cu pietriş, aşezate în fiecare colţ al încăperii, iar aroma pământului proaspăt spart din jurul pietrelor licărind cu ajutorul ştiinţei pietrei îl învăluia plăcut. Dar tot mai simţea iama nefirească, abătută asupra Tărâmului. În pofida focurilor curajoase din vetre, amplasate peste tot de hirebranzii şi gravelingasii din Cetatea Nobilă, un frig năprasnic se strecura mai ales prin muntele de granit al oraşului. Înaltul Nobil Mhoran îl simţea. Îi putea simţi efectele asupra cetăţii făurite de uriaşi. La un nivel aproape subliminal, Piatra Sărbătorii se ghemuia din cauza frigului.

Deja primele schimbări naturale ale iernii spre primăvară se prezentau sub forma unui ciclu lunar nou.

Până la miezul nopţii primăverii mai erau numai paisprezece zile, iar gheaţa încă mai zăbovea peste Tărâm.

În exteriorul platoului muntos de forma unei pene de lemn a Cetăţii nu prea era cine ştie câtă zăpadă; era prea frig pentru zăpadă. Valul de frig se năpustea asupra Pietrei Sărbătorii ca un vânt ascuţit, nefiresc, venind dinspre est, aruncând o pojghiţă subţire de zăpadă peste colinele de pe platou, acoperind ferestrele Cetăţii sub centimetri întregi de chiciură şi îngheţând lacul de la poalele Cascadei Vălurile. Lui Mhoram nu-i trebuia să adulmece Dispreţul care pornise vântul pe cuprinsul Tărâmului ca să-şi dea seama de originea sa.

Venea de la Ridjeck Thome, Creşa lui Foul.

În vreme ce înaltul Nobil stătea în odăile sale, cu coatele

sprijinite de masa din piatră şi cu bărbia aşezată într-una din palme, era perfect conştient de vântul care şuiera prin cortina gândurilor sale. Cu zece ani înainte ar fi spus că aşa ceva era imposibil; tiparele naturale ale vremii din Tărâm n-ar fi putut fi atât de denaturate. Chiar şi cu cinci ani în urmă, după ce avusese timp să evalueze şi să reevalueze consecinţele pierderii Toiagului Legii, ar fi avut dubii că Piatra Bolii Pământului l-ar fi putut face pe Nobilul Foul atât de puternic. Însă acum ştia mai multe, înţelegea mai multe.

Bătălia înaltei Nobile Elena cu răposatul Kevin Risipitorul Pământului avusese loc cu şapte ani înainte. Toiagul Legii trebuie că fusese distrus în acea încleştare. Fără sprijinul firesc al Toiagului pentru menţinerea ordinii naturale a Pământului, un important obstacol dispăruse din calea puterii corupătoare a Dispreţuitorului. Iar Legea Morţii fusese spulberată; Elena îl conjurase de dincolo de mormânt pe Vechiul Nobil Kevin. Mhoram nici nu se putea apuca să evalueze toate implicaţiile îngrozitoare ale acestei fapte.

Clipi, iar ochii lui, cu irisul pigmentat cu auriu, se aţintiră asupra sculpturii aşezate pe masă la o palmă de ascuţişul nasului său. Osul sculpturii lucea albicios în lumina pietrelor de foc. Era o sculptură modelată din măduvă, ultima dintre lucrările *anundivian yajna* ale Elenei. Bannor din Garda Sângelui o păstrase şi i-o dăduse lui Mhoram când se duseseră împreună pe Gorganul Spânzurătorii, din întunecimea Sufocantă. Era un bust foarte fin executat, sculptura unui personaj cu o faţă scofâlcită, impenetrabilă, iar trăsăturile lui erau marcate de o devotare profetică. După ce Mhoram şi supravieţuitorii Oştirii Cetăţii se întorseseră din întunecimea Sufocantă la Piatra Sărbătorii, Bannor lămurise istoria sculpturii în măduvă.

De fapt, o explicase în detalii neaşteptate. Obişnuita lui reţinere de Gardian al Sângelui aproape că făcuse loc limbuţiei; iar deplinătatea descrierilor lui îi oferise lui Mhoram prima idee asupra modificării fundamentale care avusese loc în Garda Sângelui. La rândul ei, acea descriere dusese, indirect, la mari schimbări în propria viaţă a lui Mhoram. Printr-o curioasă logică proprie, pusese capăt puterii premonitorii a înaltului Nobil.

Nu mai era văzătorul şi oracolul Consiliului Nobililor. Din cauza a ceea ce aflase, nu mai putea întrevedea viitorul prin vise, nu mai putea înţelege indiciile unor întâmplări îndepărtate în dansul focului. Ştiinţa secretă, pe care o dobândise atât de intuitiv din sculptura din măduvă modelată, îi orbise ochii premoniţiei.

Îi mai făcuse şi altele. Îi insuflase mai multă speranţă şi teamă decât simţise el vreodată. Şi, parţial, îl îndepărtase de prietenii săi Nobilii; într-un fel, îl îndepărtase de toţi oamenii din Piatra Sărbătorii. Când se arăta prin sălile Cetăţii, putea vedea acolo simpatia, durerea, îndoiala şi uimirea din privirile lor, modul în care-i percepeau ei separarea, izolarea lui voluntară. Dar suferea mai mult de pe urma rupturii sale care se căsca acum între el şi ceilalţi Nobili, Callindrill soţul lui Faer, Amatin, fiica lui Matin, Trevor, fiul lui Groyle, şi Loerya, soţia lui Trevor. În toate acţiunile lor întreprinse împreună, în toate interacţiunile din viaţa lor de zi cu zi, chiar şi în întrepătrunderea minţilor lor, care era marea forţă a noilor Nobili, era nevoit să-şi ţină acea speranţă şi teamă la o parte, departe de ei. Pentru că nu le dezvăluise secretul său.

Nu le spusese, cu toate că nu avea alte justificări pentru tăcerea lui, în afară de spaimă. Intuitiv, prin metode pe care de-abia dacă le-ar fi putut numi, sculptura Elenei, modelată în măduvă, îl învăţase secretul Ritualului Profanării. Simţea că acolo, în ştiinţă, zăceau destulă speranţă şi teamă cât să-i ajungă o viaţă întreagă.

Undeva, într-un colţ al minţii, credea că Bannor voise ca el să obţină această cunoaştere şi nu fusese capabil să i-o predea direct. Jurământul Gărzii Sângelui îl restricţionase pe Bannor în multe feluri. Însă, în timpul singurului an de deţinere a Primului Mark, îşi exprimase mai mult decât oricare Gardian al Sângelui de dinainte preocuparea pentru supravieţuirea Nobililor.

Amintindu-şi, înaltul Nobil Mhoram se înfioră fără să-şi dea seama. Secretul deţinut acum de el îl costase în mai multe feluri.

Exista speranţă în ştiinţă pentru că răspundea chintesenţei eşecului care-i afectase pe noii Nobili încă de la bun început, din ziua în care acceptaseră Prima Parte a înţelepciunii lui Kevin din partea uriaşilor şi făcuseră Legământul Păcii. Dacă

era folosită, înţelepciunea promitea să elibereze puterea rămasă zăvorâtă în Părţi, în pofida celor mai aprige eforturi ale atâtor generaţii de Nobili şi studenţi, la Loresraat. Promitea controlul absolut al înţelepciunii lui Kevin. I-ar fi putut arăta chiar şi Prim Nobilului Thomas Covenant cum să folosească vrăjile nestăpânite din inelul său din aur alb.

Însă Mhoram aflase că exact lucrul care conferea puterea de a face bine înţelepciunii lui Kevin îi dădea şi puterea de a provoca şi răul. Dacă fiul lui Kevin, Loric, n-ar fi avut acea forţă deosebită la dispoziţie, n-ar fi putut Pângări Tărâmul. Dacă Mhoram şi-ar împărtăşi cunoştinţele, orice Nobil care ar dori să reinvoce Ritualul nu ar mai fi obligat să se bazeze pe o neîncredere instinctivă în viaţă.

Acea cunoaştere încălca Legământul Păcii. Spre groaza sa, Mhoram ajunsese să înţeleagă că Legământul era orbirea esenţială, incapacitatea care-i împiedicase pe noii Nobili să pătrundă în miezul înţelepciunii lui Kevin. Când primii noii Nobili, şi întregul Tărâm odată cu ei, făcuseră legământul, şi-au exprimat cel mai înalt ideal al lor şi cea mai profundă angajare prin lepădarea de toate pasiunile violente, distructive, de toate instinctele omeneşti pentru crimă, distrugere şi dispreţ; când s-au încărcat cu Legământul, fără a-şi da seama s-au redus singuri la un nivel de bază din puterea Vechilor Nobili. De aceea, înaltul Nobil Mhoram se temea să-şi dezvăluie secretul. Era o putere disponibilă mânuitorilor ei numai dacă aceştia negau promisiunea de bază a vieţii lor. Era o armă care putea fi folosită numai de cineva după ce-şi abandonase întreaga apărare faţă de disperare.

Iar tentaţia de a folosi arma era puternică, poate chiar de neocolit. Mhoram nu avea nevoie de vise profetice pentru a întrevedea primejdia pregătită de Nobilul Foul Dispreţuitorul apărătorilor Tărâmului: O putea simţi în vântul îngheţat al iernii. Şi ştia că Trothgard era, deja, sub atac. Asedierea Codrului Sărbătorii era în desfăşurare în timp ce el stătea în camerele sale private, holbându-se tâmp la sculptura în măduvă.

Putea simţi în gură gustul disperării care-l împinsese pe înaltul Nobil Kevin până în Kiril Threndor şi la Ritualul Profanării. Puterea era îngrozitoare şi înşelătoare. Când nu era

destul de mare pentru realizarea dorinţelor posesorului ei, se întorcea împotriva mâinilor care o mânuiau. Soarta înaltei Nobile Elena nu făcuse decât să repete lecţia lui Kevin Risipitorul Tărâmului; el deţinuse mult mai multă putere decât ar fi putut spera vreodată noii Nobili, acum că Toiagul Legii nu mai era; şi întreaga sa măreţie nu-i adusese nimic în afara inevitabilei disperări şi distrugeri a Tărâmului. Mhoram se temea că va împărtăşi aceeaşi soartă dacă-şi dezvăluia secretul. Gândul că se afla el însuşi într-o asemenea primejdie îl uluia.

Şi cu toate astea, ascunderea cunoştinţelor era în totală opoziţie cu caracterul său. Credea cu toată tăria că refuzul de împărtăşire a cunoştinţelor era o înjosire atât pentru cel ce refuza, cât şi pentru cei refuzaţi. Ţinând secretul pentru el, îi împiedicase pe Callindrill, Amatin şi Trevor, Loerya şi pe fiecare Păstrător al înţelepciunii, ori învăţăcel al Toiagului, să descopere în ei înşişi puterea de a respinge Profanarea; se plasase singur în falsa postură de judecător care-i cântărise şi-i găsise necorespunzători. Din acest motiv, cu zece ani înainte se împotrivise cu ardoare deciziei Consiliului de a-i refuza lui Hile Troy aducerea la cunoştinţă a descendenţei Elenei. Acea decizie slăbise controlul lui Troy asupra propriei sale sorţi. Totuşi, cum ar putea el, Mhoram, să poarte responsabilitatea împărtăşirii secretului său dacă destăinuirea dusese la distrugerea Tărâmului? Era mai potrivit ca răul să fie comis de Dispreţuitor decât de un Nobil.

Când auzi bătaia nerăbdătoare de la uşa lui, zise, imediat:

— Intră.

Se aştepta la un mesaj şi ştiu, după sunetul bătăii, cine-i era vizitatorul. Nu-şi desprinse privirile din contemplarea sculpturii când Warmarkul Quaan păşi în încăpere şi înaintă până la masă.

Însă Quaan rămase tăcut, iar Mhoram simţi că bătrânul Warmark aştepta să-şi încrucişeze privirea cu el. Cu un oftat interior, înaltul Nobil îşi ridică fruntea. În chipul îmbătrânit şi ars de soare al lui Quaan citi că veştile nu erau deloc cele la care sperase el.

Mhoram nu-l invită pe Quaan să ia loc; îşi putea da seama că Warmarkul prefera să stea în picioare. Pe vremuri, şezuseră

împreună destul de adesea. După toate experienţele pe care le avuseseră împreună, erau camarazi vechi, deşi Quaan, cu douăzeci de ani mai tânăr decât Mhoram, arăta cu douăzeci de ani mai bătrân. Iar înaltul Nobil găsise, adesea, candoarea grosolană, soldăţească, a lui Quaan drept mângâietoare. Quaan era un adept al Spadei, şi nu avea nicio dorinţă să cunoască niciun secret despre Toiag.

În pofida celor şaptezeci de ani ai săi, Quaan purta, cu mândrie, emblema funcţiei sale: platoşa galbenă cu cele două dungi negre, în diagonală, bentiţa galbenă şi sabia de culoarea abanosului. Mâinile sale noduroase îi atârnau lângă trup de parcă ar fi fost gata, în orice moment, să înşface arma. Însă ochii săi spălăciţi erau neliniştiţi.

Mhoram înfruntă neabătut privirea Warmarkului şi rosti:

— Ei, bine, ce-i prietene?

— Înalt Nobil, zise Quaan repezit, a venit Loresraat.

Mhoram îşi dădu seama că Warmarkul mai avea destule de spus despre asta. Îl îndemnă, din priviri, pe Quaan să continue.

— Toţi Păstrătorii înţelepciunii şi învăţăceii au călătorit de la Trothgard în deplină siguranţă, răspunse Quaan. Bibliotecile din Loresraat şi Părţile au fost aduse aici intacte. Toţi vizitatorii şi cei care au rămas pe drumuri din cauza înaintării armatei Pumnului Satanei prin Câmpiile Centrale au venit aici cerând adăpost. Codrul Sărbătorii este sub asediu.

Se opri din nou, iar Mhoram întrebă încet:

— Ce vorbe aduc Păstrătorii înţelepciunii despre această armată?

— Că este… imensă, înalt Nobil. Năvălesc în Valea celor Două Râuri ca o mare. Uriaşul proroc delirant Pumnul Satanei are asupra sa aceeaşi putere pe care-am văzut-o la Scrijelitorul în Carne în bătălia de la Doriendor Corishev. A trecut, cu uşurinţă, prin vadurile râurilor Rill şi Llurallin. Codrul Sărbătorii va cădea, curând, în mâinile lui.

Înaltul Nobil amestecă o undă de asprime în glas pentru a contracara deznădejdea lui Quaan.

— Am fost preveniţi, Warmark. Când uriaşul delirant şi hoarda lui au urcat pe Landsdrop, la nord de Câmpiile lui Ra, ramenii ne-au anunţat. Aşadar, Loresraatul a fost păstrat.

Uaan îşi încleştă o mână pe sabie şi rosti:

— Nobilul Callindrill a rămas la Codrul Sărbătorii.

Mhoram tresări neplăcut surprins.

— A rămas să apere oraşul-copac. Împreună cu el sunt cinci Eowarde, sub comanda Hiltmarkului Amorine, de asemenea şi Drinishok, Bătrân al Spadei şi Bătrânul Toiagului, Asuraka.

După ce trecu primul şoc al noutăţilor, irişii împestriţaţi cu auriu ai înaltului Nobil se contractară periculos.

— Warmark, Consiliul a poruncit ca la Codrul Sărbătorii apărarea să fie asigurată numai de acei dintre *lillianrilli* care nu pot admite să-l abandoneze. Consiliul a poruncit ca bătălia pentru Tărâm să aibă loc aici – lovi cu palma tăblia mesei – unde putem cere preţul cel mai mare posibil pentru vieţile noastre.

— Tu şi cu mine nu ne aflăm la Codrul Sărbătorii, răspunse Quaan băţos. Cine de acolo i-ar fi putut porunci Nobilului Callindrill să renunţe la datoria sa? Amorine nu putea, ştii asta. Sunt legaţi unul de celălalt prin preţul plătit la Doriendor Corishev. Ea nu l-ar putea lăsa singur şi nici refuza să-i ajute pe Bătrâni.

Glasul său răsuna tăios când îi luă apărarea Hiltmarkului Amorine, dar se opri când Mhoram alungă, cu un gest nesigur, toate întrebările sale furioase. O clipă, păstrară amândoi tăcerea. Înaltul Nobil presimţea, dureros, mâhnirea, dar şi-o reprimă. Ochii-i se opriră din nou asupra bustului de pe masă. Spuse cu moliciune:

— Şi această veste i-a fost adusă şi lui Faer Callindrill?

— Corimini, cel mai bătrân din Loresraat, s-a dus la ea de îndată. Callindrill a învăţat împreună cu el şi-i cunoaşte pe amândoi de mulţi ani. Şi-a cerut iertare pentru că nu şi-a prezentat omagiile înaltului Nobil mai întâi.

Mhoram izgoni nevoia de a auzi şi mai multe scuze. Neputinţa lui de a ajunge la Callindrill îl durea. Ar fi putut ajunge la Codrul Sărbătorii după şase zile de drum călare. Şi nu-i putea chema pe ranyhyni. Armata Dispreţuitorului izolase, practic, Piatra Sărbătorii de Câmpiile lui Ra; orice ranyhyni care ar fi încercat să răspundă chemării, mai mult ca sigur că ar fi măcelăriţi şi mâncaţi. Tot ceea ce putea face înaltul Nobil era să aştepte şi să se roage ca nobilul Callindrill şi tovarăşii săi să fi părăsit Piatra Sărbătorii înainte ca Pumnul Satanei să-i fi

înconjurat. Două mii de războinici şi Hiltmarkul Oastei, doi dintre liderii Păstrătorilor Ştiinţei, unul Nobil, erau un preţ îngrozitor pentru bravada lui Callindrill.

Dar chiar pe când se gândea la asta, Mhoram ştia că nu bravada îl împinsese pe Callindrill la fapte. Pur şi simplu, nobilul nu putea suporta ideea pieirii Codrului Sărbătorii. Mhoram spera, în sinea lui, că Pumnul Satanei va lăsa copacul în picioare, că, mai degrabă, îl va folosi în loc să-l distrugă. Dar Callindrill nu nutrea asemenea speranţe. Chiar de când şovăise în timpul bătăliei de la Doriendor Corishev, se socotea drept un om care desconsiderase datoria faţă de Nobilul său şi nu se ridicase la nivelul chemării Tărâmului în vremuri de restrişte. Se considerase un laş. Iar acum Codrul Sărbătorii, cea mai măreaţă lucrare a noilor Nobili, era atacat. Mhoram oftă din nou şi atinse, uşor, cu degetele, osul sculpturii în măduvă. Într-un colţişor al minţii pregătise decizia.

— Quaan, prietene, cugetă el mohorât, ce-am realizat noi în şapte ani?

Ca şi cum ar fi fost un semnal pentru încetarea părţii formale a discuţiei lor, Quaan se aşeză într-un scaun vizavi de Mhoram şi îngădui umerilor săi pătraţi să coboare, puţin câte puţin.

— Ne-am pregătit pentru asediul Pietrei Sărbătorii din toate puterile noastre. Am refăcut, întru câtva, Oastea: cele zece Eowarduri care au supravieţuit au fost mărite la douăzeci şi cinci. I-am adus pe oamenii din Câmpiile Centrale aici, ferindu-i din calea Pumnului Satanei. Am depozitat hrană, arme, rezerve. Ucigaşului Cenuşiu îi va trebui mai mult decât o mare de demoni şi troglodiţi pentru a sparge rezistenţa noastră de aici.

— Are mai mult, Quaan, continuă Mhoram să mângâie chipul ciudat de relevant al bustului *arundivian yajna.* Şi-am mai pierdut şi Garda Sângelui.

— Cu toate că nu-i greşeala noastră.

Durerea lui Quaan la această pierdere îl făcea să pară revoltat. Luptase cot la cot cu Garda Sângelui mai mult decât oricare alt războinic din Tărâm.

— N-aveam cum să ştim asta la vremea aceea, când misiunea spre Ţărmul Mării i-a fost încredinţată lui Korik şi Gărzii Sângelui, Ucigaşul Cenuşiu îi va ataca pe uriaşi cu Piatra

Bolii Pământului. N-am fi putut şti că Korik va învinge un proroc delirant şi că va încerca să aducă aici o bucată din Piatră.

— N-am fi putut şti, repetă Mhoram cavernos.

În fond, sfârşitul viselor sale profetice nu era cine ştie ce pierdere. În pofida mulţimii de spaime pe care le observase, nu prevăzuse sau ghicise la timp atacul Nobilului Foul asupra uriaşilor.

— Prietene, îţi aminteşti ce ne-a spus Bannor cu privire la această sculptură?

— Înalte Nobil?

— A relatat că Elena, fiica Lenei, a sculptat-o după Thomas Covenant, Necredinciosul, purtător al aurului alb, şi că Prim-Nobilul Covenant a luat-o drept sculptura unui Gardian al Sângelui.

Şi Bannor povestise că a fost forţat de Covenant să-i spună Elenei numele Puterii ascunse în cea de-a Şaptea Parte, pentru ca el să poată îndeplini condiţiile pentru abordarea acelei Puteri. Însă Mhoram era interesat, pe moment, de asemănarea cu înaltul Nobil pe care Elena îl reprodusese în sculptură. Acesta fusese punctul de plecare, începutul de la care pornise pentru a ajunge la ştiinţa sa secretă.

— A fost o adevărată maestră în sculptura în os. Ea n-ar fi făcut neintenţionat această confuzie.

Quaan dădu din umeri.

Mhoram zâmbi afectuos la reţinerea Warmarkului de a-şi da cu părerea în chestiuni aflate dincolo de competenţa sa.

— Prietene, zise el, am remarcat asemănarea, însă n-am putut s-o descifrez. Ahanna, fiica Hannei, m-a ajutat. Cu toate că nu se pricepe la arta sculpturii în os, are un ochi de artist. A înţeles semnificaţia pe care a inclus-o Elena aici. Quaan, asemănarea înseamnă că atât Prim-Nobilul Covenant Necredinciosul, cât şi Bannor din Garda Sângelui au nevoie de răspunsuri categorice pentru propriile lor vieţi. Pentru Gardianul Sângelui acesta-i Legământul lor. Ei pretind ori să slujească la modul pur, fără pată, pentru totdeauna, ori deloc. Iar Necredinciosul susţine…

— Susţine, rosti Quaan amar, că lumea lui e cea reală, iar a noastră nu.

Încă un zâmbet risipi încruntarea lui Mhoram, apoi păli.

— Această pretenţie la răspunsuri categorice este periculoasă. Şi Kevin a cerut fie victoria, fie distrugerea.

Pentru un moment, Warmarkul înfruntă neclintit privirea lui Mhoram, după care rosti:

— Atunci nu-l rechema pe Necredincios. Înalte Nobil, va aduce pieirea Tărâmului ca să-şi păstreze lumea lui „adevărată”.

Mhoram ridică o sprânceană spre Quaan, iar buzele sale strâmbe se strânseră şi mai tare. Ştia că Warmarkul nu se încrezuse niciodată în Covenant, totuşi, în aceste vremuri de criză, orice îndoială era mult mai semnificativ, mai greu de lămurit. Dar înainte de a putea răspunde, în uşă se auziră bătăi grăbite.

— Înalte Nobil, vino repede! Înalte Nobil!

Mhoram se ridică de îndată şi se duse la uşă. În timp ce păşea, îşi alungă toate reveriile şi se concentră asupra ambianţei din Piatra Sărbătorii, în căutarea cauzei agitaţiei santinelei. Quaan ajunse la uşă cu un pas înaintea lui, şi o deschise brusc. Mhoram se buluci în curtea circulară şi luminată.

Întreaga boltă înaltă a curţii era iluminată generos de razele de un galben deschis, care străluceau prin podeaua de piatră, dar Mhoram nu mai trebuia să privească în sus spre niciuna din cheile de boltă de pe pereţii cavernei ca să-şi dea seama de ce-l chemase santinela. Nobila Amatin stătea în mijlocul luminii nestinse de pe podea. Stătea cu faţa spre el, întoarsă cu spatele la propria încăpere, de parcă ar fi pornit-o în drum spre Mhoram când s-a abătut necazul asupra ei.

În mână strângea un *lomillialor* o vergea de comunicaţii dată Pietrei Sărbătorii de către Loresraat cu şapte ani în urmă. Ea părea o umbră întunecată, profilată pe podeaua strălucitoare, iar înaltul Lemn din mâinile sale ardea fără flacără, ca o crăpătură făcută într-un cuptor. Scânteile în mingi minuscule şi reci curgeau din lemn împrăştiindu-se pe podea. Mhoram pricepu imediat că primea un mesaj de la cel care ţinea o altă vergea de comunicare, cea de la Codrul Sărbătorii.

Înşfăcă toiagul său lung, cu măciulia din fier, de pe suportul de lângă uşa lui şi străbătu curtea mergând spre Amatin. Ştia din experienţă că trimiterea sau primirea de mesaje prin

lomillialor era un chin istovitor.

Amatin avea nevoie de ajutorul său. Nu avea un fizic solid şi o ştia; când vestea despre armata Dispreţuitorului ajunsese la urechea Nobililor, ea-i transferase lui Callindrill responsabilitatea sa pentru Codrul Sărbătorii – din cauza dragostei ei pătimaşe pentru ştiinţă – pentru că era convinsă că-i lipsea pregătirea fizică necesară pentru a îndura eforturi îndelungate. Totuşi, în pofida aspectului ei firav şi a ochilor trişti, în adâncul ei zăcea capacitatea pentru cunoaştere, o pasiune pentru studiu pe care nu o putea egala niciun alt Nobil, înaltul Lord se gândise, adesea, că era mai bine pregătită şi mai puţin dispusă să-i dezvăluie secretul decât oricine altcineva din Tărâm.

Acum, conturându-se pe podeaua strălucitoare a curţii, părea slabă şi fragilă, doar o imagine proiectată de puterea din mâinile sale. Îi tremura întregul trup şi ţinea vergeaua *lomillialor* în mâna întinsă, de parcă ar fi vrut s-o ţină cât mai departe de ea posibil, dar fără a-i da drumul. Începu să zică înainte ca Mhoram să ajungă lângă ea:

— Asuraka, icni ea. Vorbeşte Asuraka.

Glasul îi tremura ca o creangă sub vântul puternic.

— Pumnul Satanei. Foc. Foc! Copacul! Ahhh!

Pe când gâfâia cuvintele, se uită spre Mhoram cu o uimire neţărmurită, ca şi cum ar fi văzut prin el flăcările mistuind trunchiurile din Codrul Sărbătorii.

Mhoram se opri la limita impusă de înaltul Lemn şi lăsă toiagul pe podea ca şi cum ar fi poruncit ceva. Ridicând glasul, pentru a pătrunde în transa ei, spuse:

— Ţine-o aşa, Amatin. Aud.

Ea-şi băgă capul între umeri, încercând să evite ceea ce vedea, împroşcând cuvintele de pe buze ca şi cum cineva ar fi azvârlit în apele sufletului ei un bolovan greu.

— Foc! Scoarţa arde. Lemnul arde. Piatra! Frunze, rădăcini, fibrele sunt mistuite. Callindrill luptă. Luptă! urlă, războinicii urlă. Sala din sud arde! Ah, casa mea!

Întunecându-se, Mhoram îşi încleştă pumnii la mijlocul vergelei *lomillialor.* Puterea mesajului îl izbi, cutremurându-l din cap până-n picioare, dar strânse lemnul neted, pătrunzându-l cu puterea voinţei sale. Prin mijlocirea lui ajunse

la Amatin, o linişti; şi, cu ajutorul ei, inversă, pentru o clipită, fluxul de putere scurs prin înaltul Lemn. Pătrunzând prin şuvoiul de sentimente transmise de Asuraka, şuieră spre ea:

— Fugi!

Bătrâna Toiagului auzi. Cu buzele Amatinei îi răspunse strigând:

— Să fug? Nu putem fugi! Codrul Sărbătorii moare sub noi. Suntem înconjuraţi. Toate celelalte ramuri ard. Două trunchiuri ard până la vârf. Urlete! Urlete. Nobilul Callindrill rezistă în *viancome* şi luptă. Trunchiurile centrale ard. Reţeaua *viancome* arde. Callindrill!

— Apă!

Mhoram îşi trimitea cuvintele spre Asuraka prin vergeaua de comunicaţii.

— Cheamă râurile! Inundă valea!

Pentru o clipă, încordarea dinspre Asuraka slăbi, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de vergeaua ei. Mhoram pufni grăbit.

— Asuraka! Bătrâna Toiagului!

Se temea că femeia căzuse în flăcări. Când ea-şi reluă mesajele, părea distantă şi deprimată.

— Nobilul Callindrill a chemat râurile, ceva mai devreme. Pumnul Satanei a dat împins inundaţia de-o parte. El, Piatra Bolii Pământului…

O nouă expresie de teroare se strecură în glasul slab care tremura printre buzele Amatinei.

— A reînviat vechea moarte din Kurash Plenethor. Stânci spulberate, sânge şi oase, pământ pârjolit. A zidit Codrul Sărbătorii cu resturile cele vechi şi-a întors apa. Cum e posibil? S-a întrerupt Timpul? Printr-o singură lovitură din Piatră, veacuri de tămăduire sunt spulberate.

Deodată, Amatin se încordă scoţând un ţipăt ascuţit:

— Callindrill!

În clipa următoare, *lomillialor* amuţi; puterea căzu din el ca o pasăre lovită în zbor. Nobila Amatin se clătină şi fu cât pe ce să cadă în genunchi. Mhoram o prinse de braţ pentru a o ajuta să rămână în picioare.

În tăcerea subită, curtea părea la fel de moartă şi rece ca o criptă. Aerul vibra de ecourile suferinţei precum bătăile neauzite ale unor aripi negre. Pumnii lui Mhoram, care

cuprinseseră toiagul, erau albiţi de încordare.

Apoi Amatin se cutremură, redevenind ea însăşi. Înaltul Nobil se dădu înapoi şi băgă de seamă că mai erau şi alţi oameni în curte. Le putea simţi prezenţa. Quaan stătea la câţiva paşi în urma lui, iar mai multe santinele erau împrăştiate în jurul marginii podelei strălucitoare. O mână de gură-cască priveau temători din galeriile cu balustrade de pe pereţii peşterii. Însă înaltul Nobil le întoarse spatele tuturor, luând-o la stânga, unde se afla Corimi, cel mai bătrân din Loresraat, împreună cu Faer, soaţa lui Callindrill. Cel mai bătrân o cuprinsese pe Faer de umeri cu mâna lui vestejită şi neputincioasă. Lacrimile-i licăreau pe sub pleoapele grele, iar barba sa lungă şi albă îi tremura de durere. Însă chipul lui Faer era aspru şi lipsit de expresie şi alb ca o sculptură în os.

— Deci e mort, nu înalt Nobil? întrebă ea moale.

— Moartea seceră frumuseţea din lume, răspunse Mhoram.

— A ars.

— Pumnul Satanei este proroc delirant. Urăşte tot ce-i verde şi creşte. Am fost un smintit să sper că ar putea cruţa Codrul Sărbătorii.

— Ars, repetă ea.

— Da, Faer.

Nu putea găsi cuvintele potrivite pentru a exprima durerea din inima lui.

— A luptat pentru păstrarea Codrului Sărbătorii.

— Înalte Nobil, avea îndoieli… aici.

Arătă spre piept.

— A uitat de el însuşi.

Mhoram sesiză adevărul din glasul ei, însă nu-i putea ignora declaraţia atât de directă.

— Poate. Însă n-a uitat şi de Tărâm.

Scoţând un geamăt adânc, Nobila Amatin se întoarse şi se grăbi îndurerată spre apartamentele sale. Dar Faer nu-i dădu nicio atenţie. Evitând privirea intensă a lui Mhoram, îl întrebă:

— Este posibil?

N-avea niciun răspuns. În loc de asta, replica lui sună de parcă ea repetase ţipătul lui Asuraka.

— Legea Morţii a fost încălcată. Cine-ar mai putea spune acum ce-i posibil?

— Codrul Sărbătorii, se tângui Corimi.
Vocea-i tremura din cauza vârstei şi durerii.
— A murit ca un brav.
— A uitat de el însuşi.
Faer se desprinse dintre mâinile Bătrânului de parcă nu i-ar fi trebuit consolarea lui. Îndepărtându-se de înaltul Nobil, se întoarse, mergând ţeapănă, în camerele sale. După un moment, Corimi se luă după ea, clipind inutil printre lacrimi.
Făcând un efort, Mhoram slăbi strânsoarea asupra toiagului lui, dezmorţindu-şi degetele încovoiate.
Neclintit, luă o hotărâre:
Strânse din buze, subţiindu-le, când se întoarse spre Quaan.
— Adună Consiliul, zise el cu un ton de parcă s-ar fi aşteptat ca Warmarkul să înceapă să protesteze. Invită-i pe Păstrătorii înţelepciunii şi pe oricare din *rhadhamaerli* şi *lillianrilli* doritori să participe. Nu mai putem aştepta.
Quaan nu avea niciun dubiu în privinţa tonului lui Mhoram. Îl salută rigid pe înaltul Nobil şi imediat începu să strige ordine santinelelor.
Mhoram nu mai aşteptă ca Warmarkul să termine ce avea de făcut. Înşfăcându-şi toiagul cu dreapta, păşi pe podeaua strălucitoare şi pe coridorul care separa apartamentele Nobililor de restul Pietrei Sărbătorii:
Dădu din cap către gărzile din capătul coridorului, însă nu se opri ca să răspundă expresiilor lor întrebătoare. Toţi cei pe care-i întâlni, simţiseră tulburările din ambianţa Pietrei Sărbătorii, iar privirile lor erau încărcate de nelinişte. Dar îi ignoră pe toţi. Vor primi răspunsuri cât de curând. Ţeapăn, începu să urce nivelurile Cetăţii Nobile spre Cabinet.
Agitaţia crescu în jurul său pe măsură ce între zidurile oraşului se împrăştiau vorbele despre mesajul de la Asuraka. Freamătul cotidian al vieţii care pulsa în stâncă, concertul ritmurilor locuitorilor Cetăţii, cedă locul unei senzaţii de concentrare, ca şi cum Piatra Sărbătorii însăşi le-ar fi spus oamenilor ce se petrecuse şi cum să reacţioneze. În acelaşi fel, stânca muntelui ajutase la organizarea vieţii locuitorilor timp de generaţii şi veacuri la rând.
Adânc în inima sa îndurerată, Mhoram ştia că până şi această stâncă putea ajunge la pieire. În toate epocile

existenţei sale, nu fusese niciodată asediată. Dar Nobilul Foul era acum destul de puternic. Putea distruge aceste ziduri solide şi putea reduce la un morman de ruine ultimul bastion al Tărâmului. Şi va încerca foarte curând.

Cel puţin, Callindrill înţelese foarte clar asta. Venise vremea pentru asumarea de riscuri disperate. Iar înaltul Nobil era sătul până peste cap de pagubele făcute deja de Pumnul Satanei în lungul său marş de la Ridjeck Thome. Îşi alesese propriul său risc.

Spera să întoarcă încălcarea Legii Morţii spre avantajul Tărâmului.

Se trezi grăbindu-se, cu toate că ştia că va trebui să aştepte când ajungea la Cabinet. Tensiunea deciziei îl stârnea. Totuşi, când îl strigă Trell dintr-un pasaj lateral, se opri pe dată şi se întoarse să-l aştepte pe masivul Gravelingas. Trell, soţul Atiaranei, avea pretenţii pe care Mhoram nu le putea nici nega, nici para.

Trell era îmbrăcat în tradiţia unui stonedownor: purta o tunică scurtă peste pantalonii săi bej, având pe ea simbolul familiei, un motiv pe baza frunzei albe, ţesut pe umeri; avea aspectul solid şi musculos care-i caracteriza pe locuitorii satelor din stâncă, dar stonedownorii erau, de regulă, scunzi, iar Trell era înalt. Lăsa o impresie de forţă fizică imensă, care era amplificată şi de marea sa pricepere în înţelepciunea *rhadhamaerl*.

Se apropie de înaltul Nobil cu capul plecat într-o atitudine de sfioşenie, însă Mhoram ştia că nu jena îl făcea pe Trell să evite privirile celorlalţi oameni. O altă explicaţie strălucea în spatele imensităţii dese a bărbii roşii şi cenuşii a lui Trell şi durităţii pietroase a trăsăturilor sale. Mhoram se zgribuli fără să vrea, ca şi cum vântul iernii şi-ar fi găsit o cale de intrare în Piatra Sărbătorii şi-n inima lui.

La fel ca alţi *rhadhamaerli,* Trell îşi dedicase întreaga sa viaţă slujirii pietrei. Dar îşi pierduse nevasta, fiica şi nepoata din cauza lui Thomas Covenant. Simpla vedere a lui Covenant, cu şapte ani în urmă, îl făcuse să strice piatra Cetăţii; îşi înfipsese degetele în granit de parcă n-ar fi fost altceva decât lut uscat.

Evita privirile celorlalţi oameni într-un efort de a ascunde ura

potrivnică şi durerea care se îngemănau înăuntrul său. De obicei, era retras, scufundându-se până peste cap în muncile cu piatra din Cetate. Însă acum îl abordă pe înaltul Nobil cu aerul cuiva care are o intenţie sumbră.

Spuse:

— Te duci la Consiliu, înalt Nobil.

În pofida asprimii înfăţişării sale, în glasul său se menţinea o undă de implorare.

— Da, răspunse, Mhoram.

— De ce?

— Trell, soţul lui Atiaran, ştii de ce. Nu eşti surd la trebuinţele Nobilei.

— Nicidecum, răspunse Trell pe un ton impasibil.

Mhoram clătină încet din cap.

— Ştii că trebuia să fac această încercare.

Trell trată afirmaţia cu o ridicare din umeri şi repetă:

— Nicidecum.

— Trell, sunt înalt Nobil în Consiliul din Piatra Sărbătorii. Trebuie să fac tot ce pot.

— Vei denunţa… vei denunţa căderea Elenei, fiica fiicei mele.

— Să denunţ?

Aserţiunea lui Trell îl surprinse pe înaltul Nobil. Ridică o sprânceană şi aşteptă ca gravelingasul să-i ofere o explicaţie.

— Da! răspunse Trell.

Glasu-i răsuna greu, ca şi cum după lungile şi adâncile cântece subterane ale serviciului său de *rhadhamaerl* s-ar fi dezobişnuit să mai vorbească omeneşte; şi arăta ca şi cum ar fi rezistat cu greu impulsului de a striga.

— Atiaran, soţia mea, spunea… spunea că este în sarcina celor în viaţă să justifice sacrificiile celor morţi. Altfel, moartea lor n-ar avea niciun sens. Vei anula semnificaţia dobândită de Elena. Nu trebuie să-i aprobi moartea.

Mhoram înţelese adevărul din vorbele lui Trell. Decizia lui ar putea, foarte bine, sugera şi o afirmaţie, sau, cel puţin, o acceptare, a căderii Elenei sub un *Melenkurion* Skyweir; iar asta ar fi o îmbucătură foarte amară pentru Trell, la vreme de necaz. Poate că asta explica frica de-abia începută pe care o simţise în spatele discursului lui Trell. Însă datoria lui Mhoram

faţă de Tărâm îl ţinea legat. Şi ca nu cumva Trell să-l înţeleagă greşit, spuse:

— Trebuie să fac această încercare.

Apoi adăugă pe un ton blând:

— Înalta Nobilă Elena a încălcat Legea Morţii. În ce fel aş putea aproba asta?

— Privirea lui Trell se mută spre pereţii din jur, evitând faţa înaltului Nobil, iar palmele sale masive se încleştară la şold, ca pentru a se împiedica să lovească, ca şi cum n-ar fi avut încredere în ce-ar fi putut ele să facă dacă nu şi le ţinea în frâu.

— Iubeşti Tărâmul? spuse el cu un glas adânc. Îl vei distruge.

Apoi întâlni privirea lui Mhoram, iar ochii săi înceţoşaţi scăpărară un foc umed.

— Ar fi fost mult mai bine dacă aş fi…

Deodată, mâinile-i plecară de la şold şi se încleştară pocnind în faţa lui, iar umerii i se încovoiară ca ai unui sugrumător.

— … aş fi strivit-o pe Lena, propria mea fiică, la naştere.

— Nu! făcu Mhoram moale. Nu.

Ar fi dorit să-l cuprindă cu braţele pe Trell, pentru a-l consola într-un fel de gravelingas, însă nu ştia cum să desfacă durerea lui Trell; era incapabil să-şi împărtăşească ceva din propria sa dilemă.

— Fii pe pace, Trell, murmură el. Aminteşte-ţi de Legământ.

Nu se mai putea gândi la nimic altceva ce-ar fi putut spune.

— Pace? repetă Trell în batjocură sau poate de durere.

Nu mai părea să-l vadă pe înaltul Nobil.

— Atiaran credea în pace. Nu există pace.

Întorcându-se ca într-o doară de la Mhoram, se îndepărtă luând-o în jos, prin pasajul lateral din care venise.

Mhoram se holbă îndelung în urma lui, în pasaj.

Datoria şi prudenţa îi spuseră că ar trebui să aibă războinici care să vegheze asupra gravelingasului. Însă nu-l putea chinui pe Trell cu o asemenea expresie a neîncrederii; această decizie ar putea slăbi şi bruma de stăpânire de sine a lui Trell. Iar el, Mhoram, văzuse bărbaţi şi femei triumfând din necazuri la fel de rele ca ale lui Trell.

Totuşi, gravelingasul nu păruse un om care să poată aduna o nouă plinătate dintre resturile vechii sale vieţi. Într-un fel, Mhoram îşi asuma un mare risc prin faptul că nu acţiona. În

timp ce se uită din nou, scrutător, spre Cabinet, greutatea responsabilităţilor îl copleşi. Nu-şi găsea egal în potopul de catastrofe pe care le purta.

Nobilii nu aveau nimic al lor propriu, cu caretă reziste în îndelungata şi aspra iarnă care bătea la porţile Tărâmului.

Păşi de-a lungul unui coridor lung, luminat cu torţe, urcă o scară în spirală şi se apropie de una dintre intrările private ale Nobililor în Cabinet. Se opri în faţa uşii pentru a-i socoti pe cei care se adunaseră, deja, în sala Cabinetului, iar după o clipă o auzi pe Nobila Amatin urcând pe scară în urma lui. Când ajunse pe palier, unde stătea el, văzu că avea ochii înroşiţi, iar expresia disperată a buzelor ei agrava tensiunea. Era tentat să i se adreseze acum, dar în loc de asta, decise să rezolve problema simţămintelor ei înaintea Consiliului. Dacă ar ajunge, vreodată, să-şi dezvăluie secretele, în primul rând ar trebui să pregătească terenul. Zâmbindu-i discret şi înţelegător, deschise uşa înaintea ei şi o urmă intrând în Cabinet.

De la uşă, el şi Amatin coborâră treptele spre masa Nobililor, aflată sub nivelul galeriilor etajate ale sălii de consiliu, cu bolţi înalte. Sala era iluminată de patru torţe imense, aprinse de ştiinţa lemnului, *lillianrill,* amplasate pe pereţii de deasupra galeriilor, şi lângă o vatră deschisă, cu pietriş, aflată la baza Cabinetului, dedesubt şi în interiorul semicercului vast al mesei. Scaune din piatră, pregătite pentru Nobili şi pentru oaspeţii lor speciali, aşteptau lângă marginea exterioară a mesei, orientate spre podeaua goală şi vatra cu pietriş; iar în capul mesei se afla scaunul cu spetează înaltă al înaltului Nobil.

Pe podeaua Cabinetului, lângă vatra cu pietriş, era o masă rotundă, din piatră, în mijlocul căreia era o sabie înfiptă până la jumătatea lamei. Aceasta era *krill*-ul lui Loric, lăsată acolo unde-o împlântase Covenant, cu şapte ani în urmă. În acele vremuri, Nobilii nu găsiseră nicio cale să o smulgă din piatră. Au lăsat-o în Cabinet, pentru ca oricine doreşte, să poată studia *krill-ul* după pofta inimii. Însă nu se schimbase nimic, cu excepţia pietrei albe, limpezi, în jurul căreia fuseseră forjate garda şi mânerul săbiei cu tăiş dublu.

Când Mhoram şi Callindrill se întorseseră din căderea în întunecimea Sufocantă, găsiseră piatra lipsită de orice

strălucire, moartă. Văpaia fierbinte lăsată de Covenant înăuntrul ei, dispăruse.

Stătea lângă vatra cu pietriş ca un simbol al neputinţei Nobililor, însă Mhoram îşi menţinu gândurile departe de ea. Nu mai trebuia să privească în jur ca să-şi dea seama cine era prezent, deja, în Cabinet; acustica perfectă a sălii îi aducea la urechi orice sunet jos, orice vorbă. În primul rând din galerie, deasupra şi în spatele locurilor Nobililor, stăteau războinicii, Hafti din Oaste, ocupând fostele locuri rezervate pentru Garda Sângelui. Cei doi Hearthralli, Tohrm, gravelingasul, şi Borillar, hirebrand, stăteau împreună cu Warmarkul Quaan, în postura lor oficială, în picioare, la galerie, în spatele scaunului înaltului Nobil. Mai mulţi Păstrători ai înţelepciunii luaseră loc la etajele de deasupra mesei; pecetea oboselii fugii lor din Codrul Sărbătorii le era încă întipărită pe faţă, însă erau prea împovăraţi de veştile căderii copacului ca să lipsească de la Consiliu. Şi împreună cu ei se aflau aproape toţi *lillianrillii* din Cetatea Nobilă. Incendierea copacului lovea drept în inima hirebranzilor şi urmăriră cu durere în priviri apropierea înaltului Nobil.

Mhoram ajunse la locul său, dar nu se aşeză imediat. În timp ce Nobila Amatin se duse ia locul ei, în partea dreaptă a mesei, simţi un junghi ascuţit la vederea scaunului din piatră unde ar fi trebuit să şadă Callindrill. Şi putea simţi prezenţa evocată a celorlalţi care au ocupat scaunul înaltului Nobil: Variol, Prothal, Osondrea, şi Elena printre noii Nobili, Kevin, Loric şi Damelon Vechiul. Măreţia lor individuală şi curajul îl umileau, îl făceau să-şi dea seama ce personaj mărunt era, prea mic pentru astfel de pierderi şi îndatoriri. Se afla în pragul prăbuşirii Tărâmului fără a avea spiritul de prevedere al lui Variol, ori forţa ascetică a lui Prothal, sau intransigenţa aspră a lui Osondrea şi nici văpaia Elenei; şi nu avea destulă putere să se apropie măcar de cel mai slab dintre Nobilii din cel mai nevolnic Consiliu condus de Kevin sau de Loric, ori Damelon, sau Berek Puterea-Inimii, Fondatorul dinastiei Nobililor. Şi totuşi, niciunul dintre Nobilii rămaşi nu-i putea lua locul. Lui Amatin îi lipsea forţa fizică. Trevor nu credea în propriul său statut; simţea că nu era egalul celorlalţi Nobili. Iar Loerya era sfâşiată între dragostea ei pentru Tărâm şi dorinţa ei de a-şi proteja propria familie.

Mhoram ştia că în mai multe rânduri fusese cât pe ce să-i ceară s-o elibereze de rangul ei nobiliar ca să poată fugi cu fiicele ei la adăpostul relativ al munţilor Westron.

Cum Callindrill nu mai era, înaltul Nobil Mhoram se trezi mai singur decât fusese el vreodată. Trebui să se sforţeze să-şi tragă scaunul şi să ia loc. Îi aşteptă pe Trevor şi Loerya în reveria sa secretă, adunându-şi curajul. În cele din urmă, uşile principale ale Cabinetului se deschiseră vizavi de el şi cei doi Nobili porniră să coboare treptele late, însoţindu-l pe Cel mai Bătrân, Corimini. Acesta se deplasa greu şi cu încetineală, ca şi cum sfârşitul Codrului Sărbătorii îi istovise şi ultima fărâmă de elasticitate a muşchilor săi, lăsându-l la cheremul vârstei, iar Trevor şi Loerya îl sprijineau cu blândeţe, de-o parte şi de alta. Îl ajutară să se aşeze pe un scaun de la masă, lângă Amatin, apoi ocoliră masa şi-şi ocupară locurile la stânga înaltului Nobil.

După ce se aşezară, în Cabinet se lăsă tăcerea. Toate conversaţiile încetară, şi, după un scurt moment de târşâit picioarele şi foială, liniştea se aşternu sub lumina gălbuie şi caldă a torţelor şi pietrişului. Mhoram nu mai auzea nimic altceva decât susurul scăzut al respiraţiilor potolite. Încet, privi în jurul mesei şi spre galerii. Toţi ochii din încăpere erau aţintiţi asupra sa. Încordat, îşi lăsă toiagul de-a dreptul pe masă, înaintea sa, şi se ridică în picioare.

— Prieteni şi slujitori ai Tărâmului, spuse el pe un ton egal, fiţi bine veniţi în Consiliul Nobililor. Eu sunt Mhoram, fiul lui Variol, înalt Nobil prin voia Consiliului. Asupra noastră s-au abătut probleme grave şi trebuie să acţionăm în consecinţă. Dar mai întâi trebuie să-i salutăm pe Păstrătorii înţelepciunii din Loresraat. Corimini, Cel mai Bătrân din Loresraat, simte-te ca acasă în Cetatea Nobilă împreună cu toţi oamenii tăi. Ai adus la adăpost, în Piatra Sărbătorii, marea şcoală a înţelepciunii. Cum v-am putea onora?

Corimini se ridică în picioare căznit, de parcă ar fi răspuns urării de bun venit a înaltului Nobil, însă privirea sa rătăcită arătă că mintea-i era în altă parte.

— Faer, începu el cu glasul bătrân şi tremurător. Faer mă roagă să-i iertaţi absenţa lui Callindrill, soţul ei. Nu va putea să ia parte la întrunirea Consiliului.

Chiar în timp ce vorbea, dezorientarea îşi făcu loc în tonul

său, iar glasul i se stinse, de parcă ar fi uitat ce voia să spună. Încet, gândurile i se împrăştiară şi pierdură contactul cu situaţia imediată. În timp ce stătea înaintea Consiliului, puterea înţelepciunii, care-l apărase atât de multă vreme de efectele îmbătrânirii, păru că se stinge înăuntrul său. După un moment, se aşeză mormăind, ca pentru el, cuvinte fără şir, rătăcind cu mintea ca un om care se chinuia să priceapă o limbă pe care n-o mai cunoştea. În cele din urmă, găsi cuvântul:

— Codrul Sărbătorii.

Îl repetă de mai multe ori, încercând să-l înţeleagă.

Începu să plângă încet.

Lacrimile ardeau şi în ochii lui Mhoram. Cu un gest scurt, îi trimise pe doi dintre Păstrătorii Înţelepciunii în ajutorul lui Corimini. Îl ridicară de pe scaun şi merseră spre treptele care duceau spre uşile înalte, din lemn.

— Duceţi-l să-l vadă Vindecătorii, zise Mhoram apăsat. Găsiţi-i pacea. A slujit Tărâmul cu curaj şi devotament şi înţelepciune timp de mai mulţi ani decât a trăit oricare dintre noi.

Nobilii se ridicară în picioare şi, pe dată, toţi cei aflaţi în Cabinet se ridicară şi ei. Adunaţi laolaltă, îşi duseră mâna dreaptă la inimă, apoi îşi întinseră palmele spre Corimini, într-un salut tradiţional.

— Trăiască Corimini, spuseră ei. Cel mai Bătrân din Loresraat. Fii pe pace.

Cei doi Păstrători ai înţelepciunii îl scoaseră pe Corimini din Cabinet, iar uşile se închiseră în urma lor. Întristaţi, oamenii din galerii se aşezară la loc. Nobilii priveau spre Mhoram cu jale în ochi, iar Loerya zise crispată:

— Un semn de foarte rău augur.

Mhoram se propti cu o mână fermă.

— Toate semnele sunt rele în aceste vremuri. Dispreţul e în largul său în Tărâm. Din acest motiv suntem noi Nobili. Tărâmul n-ar avea nevoie de noi dacă n-ar exista un rău care lucrează împotriva lui.

Evitând privirea lui Mhoram, Amatin răspunse:

— Dacă acesta-i scopul nostru, atunci înseamnă că nu ni-l atingem.

— Revolta şi durerea se contopiră, dându-i un ton sfidător.

Îşi ţinea palmele lipite de masă şi-i privea pe toţi de parcă ar fi încercat să străpungă piatra.

— Dintre toţi Nobilii, numai Callindrill a sărit în apărarea Codrului Sărbătorii. A ars pe locul lui.

— Nu!

Înaltul Nobil izbucni dintr-odată. Sperase să abordeze problemele înaintea Consiliului, însă în alţi termeni, dar acum că Amatin vorbise, nu mai putea da înapoi.

— Nu. Nobilă Amatin. Nu poţi lua pe umerii tăi responsabilitatea morţii lui Callindrill, soţul lui Faer. A murit unde-a vrut el, pentru că aşa a ales el. Când ai crezut că nu mai eşti Nobilul cel mai potrivit ca să te îngrijeşti de Codrul Sărbătorii, ţi-ai exprimat opinia înaintea Consiliului. Acesta a acceptat-o şi i-a cerut Nobilului Callindrill să preia el povara. În acelaşi timp, Consiliul a decis ca apărătorii Tărâmului să nu se irosească într-o bătălie sângeroasă şi fără rost, pentru Codrul Sărbătorii.

În timp ce vorbea, încordarea din jurul ochilor săi arăta cât de grea, ce cumplit de grea fusese această decizie.

— Căminul Loresraatului n-a fost făcut pentru război şi nu putea fi apărat prea bine. Consiliul a decis, pentru siguranţa Tărâmului, că trebuie să ne conservăm forţa, să o folosim la maximum aici. Callindrill a ales – tonul autoritar al lui Mhoram deveni şovăitor pentru o clipă – Nobilul Callindrill, soţul lui Faer, a ales să facă altfel. Nu ai nicio vină în asta.

Citi împotrivirea din ochii ei şi se grăbi să-i răspundă. Nu voia să-i audă gândurile rostite cu glas tare.

— Mai departe, îţi spun că nu avem nicio vină pentru înţelepciune ori sminteală, victorie sau înfrângere, pentru felul în care am ales să apărăm Tărâmul. Nu suntem Creatorii Pământului. Sfârşitul său nu este în minţile noastre. Suntem creaţii, la fel ca Tărâmul însuşi. Nu trebuie să dăm socoteală pentru nimic, doar de puritatea slujirii noastre. Dar după ce-am implicat cea mai aleasă înţelepciune şi întreaga noastră forţă în apărarea Tărâmului, niciun glas nu ne poate aduce acuzaţii. Viaţă sau moarte, bine sau rău, victorie sau distrugere, nu noi suntem chemaţi să rezolvăm aceste şarade. Să-l lăsăm pe Creator să răspundă pentru nimicirea creaţiei sale.

Amatin se holba intens la el şi-o putu simţi cum îi scruta acel

loc înstrăinat, secret, din inima lui. Vorbind doar puţin mai tare decât o şoaptă, ea zise:

— Atunci dai vina pe Callindrill? Nu există nicio „aleasa noastră înţelepciune” în moartea lui.

Orientarea greşită a eforturilor ei de a-l înţelege îl îndureră pe înaltul Lord, dar îi răspunse deschis.

— Nu eşti surdă la vorbele mele, Nobilă Amatin. L-am iubit pe Callindrill, soţul lui Faer, ca pe un frate, n-am nici înţelepciune, sau putere, ori dorinţa de a-l învinovăţi.

— Eşti înaltul Nobil. Ce-ţi spune propria ta înţelepciune?

— Sunt înaltul Nobil, încuviinţă Mhoram simplu. Nu am vreme pentru învinovăţiri.

Dintr-odată, Loerya se alătură şi ea întrebărilor:

— Şi dacă nu-i niciun Creator? Sau dacă creaţia este lăsată de izbelişte? Atunci cine ne mai poate acuza? Dăm singuri sensul vieţii noastre. Dacă slujim Tărâmul, pur şi simplu până la limita capacităţilor noastre, ce altceva am mai putea cere de la noi?

— Victoria, înalt Nobil, răspunse Trevor. Dacă dăm greş, Tărâmul însuşi ne-ar putea trage la răspundere.

Dacă se va prăpădi. Noi suntem ultimii săi apărători.

Forţa afirmaţiilor sale îl păli în plin pe Mhoram. Descoperi că încă-i lipsea curajul de a riposta deschis, *Mai bună-i înfrângerea decât profanarea.* În loc de asta, pară atacul cu un zâmbet ironic şi spuse:

— Ultimii, Nobile Trevor? Nu. *Haruchaii* trăiesc tot în citadela lor din munţi. În felul lor, cunosc ce înseamnă Puterea Pământului mai bine decât oricare dintre Nobili. Mai există şi ramenii şi ranyhynii. Mai trăiesc încă destui oameni în Câmpiile din Sud şi din Nord. Mulţi dintre dezlegaţi. Caerroil Wildwood, forestal al întunecimii Sufocante, n-a trecut nici el în veşnicie. Şi pe undeva, dincolo de Marea Zorilor, se află tărâmul Uriaşilor, da, şi al lui *Elohm* şi *Bhrathair,* de care pomenesc Uriaşii. Se vor opune stăpânirii asupra Pământului de către Nobilul Foul.

— Însă Tărâmul, înalt Nobil! Tărâmul va fi pierdut. Dispreţuitorul îl va pârjoli de la un capăt la altul.

Imediat, Mhoram începu să respire din greu.

— Pe Cele Şapte! Nu şi câtă vreme mai există vreo fărâmă

de dragoste sau credinţă!

Privirile sale îi sfredeliră ochii lui Trevor până când protestele Nobilului încetară. Apoi se întoarse spre Loerya. Însă înăuntrul ei putea vedea lucrând teama stânjenitoare pentru fiicele sale şi se abţinu să-i zgândărească simţămintele sfâşiate. Preferă să se întoarcă spre Amatin şi se simţi uşurat să observe că mare parte din mânia ei se disipase. Acum îl privea cu o expresie de speranţă. Găsise ceva în el de care avea nevoie. Rosti încet:

— Înalt Nobil, ai descoperit o cale de a acţiona împotriva acestei nenorociri.

Înaltul Nobil deveni şi mai încordat.

— Există o cale.

Ridicând capul, se adresă tuturor celor aflaţi în Cabinet:

— Prieteni, prorocul delirant Pumnul Satanei a ars Codrul Sărbătorii. Throtgard se află acum în mâinile sale. Curând, va începe marşul spre noi. Nu mai sunt multe zilele până când va porni şi asediul asupra Pietrei Sărbătorii. Nu mai putem trage de timp.

Aurul din ochii lui licări când adăugă:

— Trebuie să încercăm să-l invocăm pe Necredincios.

În acel moment, în Cabinet se pogorî o linişte grea.

Mhoram putea simţi valurile de surpriză şi frenezie coborând asupra sa dinspre galerii. Obiecţiile aprinse ale Warmarkului Quaan îl loviră peste umeri. Însă aşteptă în tăcere până când Nobila Loerya îşi regăsi glasul pentru a spune:

— Asta-i imposibil! Toiagul Legii a fost pierdut. Nu avem mijloace pentru o astfel de invocaţie.

Tonul molatic al vocii ei de-abia dacă acoperea sensul dur al cuvintelor.

Mhoram aşteptă în continuare, uitându-se spre ceilalţi Nobili pentru răspunsuri la afirmaţia Loeryei. După o pauză lungă, Trevor rosti şovăitor:

— Dar Legea Morţii a fost încălcată.

— Iar dacă Toiagul a fost distrus, se băgă repede Amatin, atunci Puterea Pământului pe care o deţinea şi o concentra s-a revărsat asupra Tărâmului. Poate că ne este acum accesibilă.

— Şi trebuie să încercăm, zise Mhoram. De bine, de rău, Necredinciosul este inextricabil legat de destinul Tărâmului. Dacă nu-i aici, nu-l poate apăra.

— Ori distruge, se răsti Quaan.
Înainte ca Mhoram să poată răspunde, hearthrallul Borillar se ridicase în picioare. Se repezi să spună:
— Necredinciosul va salva Tărâmul.
Quaan mârâi.
— Aceasta-i o convingere ciudată, hearthrall.
— Îl va salva, spuse Borillar, de parcă ar fi fost surprins de propria sa temeritate.
Cu şapte ani înainte, când îl cunoscuse pe Covenant, fusese cel mai tânăr hirebrand care fusese vreodată făcut hearthrall. Fusese foarte conştient de lipsa lui de experienţă şi încă mai era plin de respect, spre marele amuzament al prietenului şi camaradului hearthrall, Tohrm.
— Când l-am cunoscut pe Necredincios, era tânăr şi timid, temător.
Tohrm rânji şmechereşte la sugestia că Borillar nu mai era nici tânăr, nici timid.
— Prim-Nobilul Covenant mi-a vorbit cu amabilitate.
Se aşeză din nou, înroşindu-se de jenă. Dar nimeni, cu excepţia lui Tohrm, nu zâmbi, iar zâmbetul lui Tohrm era, întotdeauna, de nestăpânit. Acum exprima doar o cordialitate amuzată, nu şi batjocură. Culmea convingerii lui Borillar părea să fie un reproş la adresa îndoielilor din Cabinet. Când Nobila Loerya luă din nou cuvântul, tonul i se schimbase. Aruncând o privire cercetătoare tânărului hearthrall, rosti:
— Şi cum să facem această tentativă?
Mhoram îi mulţumi lui Borillar dând din cap cu un aer grav, apoi se întoarse spre Nobili.
— Voi încerca eu conjurarea. Dacă forţa mea scade, ajutaţi-mă.
Nobilii dădură din cap în tăcere. Aruncând o ultimă privire prin Cabinet, se aşeză, lăsă capul jos şi-şi deschise mintea pentru contopirea cu Nobilii.
Făcu asta ştiind că trebuia să-şi păstreze o parte din el, împiedicându-i pe Trevor, Loerya şi Amatin să-i afle secretul. Îşi asuma un mare risc. Avea nevoie de consolare, de împărţirea forţei şi de sprijin, pe care le oferea numai o contopire mentală totală; cu toate astea, orice punct slab ascuns ar fi putut să dezvăluie cunoştinţele pe care le ţinea la păstrare. Iar în timpul

procesului de contopire, Nobilii îşi puteau da seama că ascundea ceva. De aceea, era un ritual costisitor. Fiecare contopire îl istovea, pentru că nu-şi putea proteja secretul cedând energie, în loc s-o primească. Dar credea în contopire. Din întreaga înţelepciune a noilor Nobili, doar aceasta le aparţinea numai lor; celelalte le fuseseră oferite prin intermediul Păstrătorilor lui Kevin Risipitorul Tărâmului. Şi când era practicată cu nevinovăţie, contopirea aducea sănătatea şi sufletul fiecăruia dintre Nobili în ajutorul celorlalţi.

Atât timp cât înaltul Nobil mai avea vreo zvâcnire de viaţă în el, ori vreo fărâmă de putere, nu putea refuza să le împartă cu ceilalţi.

În cele din urmă, contactul se rupse. Pentru o clipă, Mhoram simţi că de-abia mai avea putere să stea în picioare; trebuinţele celorlalţi Nobili şi îngrijorarea lor pentru el, rămâneau pe umerii săi, ca o povară nefirească. Însă se cunoştea destul de bine ca să ştie că, într-un fel, nu avea abilitatea de a capitula. Dimpotrivă, avea un instinct pentru ardori absolute, care-l îngrozeau ori de câte ori se gândea la Ritualul Pângăririi. După un scurt răgaz, se ridică în picioare şi apucă toiagul. Ţinându-l ca pe un stindard, ocoli masa, îndreptându-se spre trepte, şi o luă în jos, spre podeaua deschisă din jurul vetrei cu pietriş.

Când Mhoram ajunse jos, Tohrm coborî de la galerie ca să i se alăture. Ochii gravelingasului licăreau poznaşi şi rosti cu un rânjet:

— Îţi va trebui o vedere ageră ca să-l zăreşti pe Necredincios.

Apoi făcu cu ochiul, ca şi cum ar fi fost o glumă.

— Prăpastia dintre lumi este întunecată, iar întunericul vestejeşte sufletul. Voi aduce eu mai multă lumină.

Înaltul Nobil îi mulţumi zâmbind, iar hearthrallul păşi ţeapăn într-o parte a vetrei cu pietriş. Se aplecă spre pietrele de foc, şi imediat păru că uitase de toţi ceilalţi aflaţi în Cabinet. Fără nicio altă privire în plus spre publicul lui, începu să cânte încet.

Începu să-şi intoneze invocaţia către pietrele de foc într-o limbă cu tonalităţi adânci şi guturale, cunoscută numai de cei iniţiaţi în *rhadhamaerl,* încurajându-le, încărcându-le, trezindu-le la viaţă puterile latente. Iar strălucirea aurie-roşiatică a

pietrişului i se reflecta pe faţă ca un răspuns. După o clipă, Mhoram putu să vadă cum strălucirea creştea. Nuanţa roşiatică părăsi auriul, acesta devenind mai pur, mai deschis, mai fierbinte, iar mireasma de pământ reavăn al pietrişului se ridică în Cabinet precum tămâia.

În tăcere, cei trei Nobili se ridicară, iar toţi ceilalţi li se alăturară într-o expresie mută de respect pentru *rhadhamaerl* şi Puterea Pământului. Văpaia vetrei crescu înaintea lor până când Tohrm însuşi deveni alb din cauza luminii.

Cu o mişcare înceată şi maiestuoasă, înaltul Nobil Mhoram îşi ridică toiagul, ţinut cu ambele mâini, până la nivelul frunţii.

Cântecul de invocare al Necredinciosului începu să răsune în mintea sa în vreme ce-şi concentră gândurile asupra puterilor toiagului său. Elimină din conştiinţa sa oamenii din Cabinet, unul câte unul, apoi Cabinetul însuşi. Se scurse în lemnul drept şi neted al toiagului său până când nu mai fu conştient de nimic altceva decât de cântec şi de lumină şi de implicaţiile neţărmurite ale Puterii Pământului, care pulsa precum sângele zeilor în piatra imensă a muntelui din juru-i. Apoi strânse în mâinile toiagului său cât de multe şuvoaie care vibrau şi le trimise în afară, prin faldurile şi substanţa existenţei Pietrei Sărbătorii. Şi, în timp ce călătorea, îşi cântă sieşi:

În fiecare piatră există o vrajă nestinsă,
Înglobată pentru ca aurul alb s-o dezlănţuie sau stăpâni…
Aur, metal rar, nenăscut pe Tărâm,
Nici controlat, limitat sau supus
De Legea prin care-a fost creat Tărâmul…
Ci, mai degrabă, piatră de boltă, pivot şi esenţă
Pentru anarhia din care-a fost zămislit Timpul.

Şuvoaiele-l purtară prin vântul malefic, astfel că spiritul său se zgribuli înaintea rafalelor de venin, însă conştiinţa sa trecu repede dincolo de ele, străbătu aerul şi lemnul, apa şi piatra până când păru că pătrunde prin esenţa substanţei din care este făcut prezentul. Pentru un moment, fără dimensiune în timp şi spaţiu, se pierdu cu totul de sine. Simţea că pluteşte dincolo de limitele creaţiei. Dar cântecul şi lumina îl dominau şi-l echilibrau. Curând, gândurile i se întoarseră ca acul unei busole spre magnetul aurului alb.

Apoi, zări inelul lui Thomas Covenant. Era de neconfundat;

prezenţa Necredinciosului acoperea cerculeţul pur ca o aură, îi încătuşa şi-i pecetluia puterea. Iar aura însăşi fremăta de suferinţă.

Înaltul Nobil Mhoram se îndreptă spre acea prezenţă şi începu să cânte:

Fii cel adevărat, Necredinciosule…

Răspunde chemării.

Viaţa-i generoasă,

Moartea le termină pe toate.

Promisiunea-i adevărul,

Şi împrăştie urgia cu promisiunile ţinute;

Însă sufletul blestemă adânc Credinţa încălcată şi sclavia fără de credinţă,

Pentru că pieirea şi bezna Acoperă tot.

Fii cel adevărat, Necredinciosule…

Răspunde chemării,

Fii cel adevărat.

Îl prinse pe Covenant cu cântul său şi începu s-o ia înapoi spre Cabinet.

Eficacitatea cântecului luă mare parte din povara sa, îl eliberă, lăsându-l să se reîntoarcă la sine. Când deschise ochii spre lumina orbitoare, aproape că fu aruncat în genunchi. Dintr-odată, istovirea îl cuprinse cu totul; se simţea foarte subţiat, ca şi cum sufletul i-ar fi fost întins pentru a putea acoperi o distanţă prea mare. O vreme, rămase stors de putere, chiar uitând să mai cânte. Însă ceilalţi Nobili preluaseră cântatul pentru el, iar în locul puterii sale, toiegele lor revitalizară invocarea.

Când ochii lui îşi recăpătară văzul, îl putu privi pe Thomas Covenant, Necredincios şi purtător al aurului alb, stând pe jumătate materializat în faţa lui, la lumină.

Însă apariţia nu se apropie, nu se încarnă de una singură. Covenant rămase la limita prezenţei fizice; refuza să o treacă. Cu un glas care de-abia dacă exista, strigă:

— Nu acum! Lăsaţi-mă să plec!

Priveliştea Necredinciosului în plină suferinţă îl şocă pe Mhoram. Covenant flămânzea, avea o nevoie disperată de odihnă, la frunte avea o rană gravă şi neîngrijită. Întregul său trup era zgâriat şi învineţit, de parcă ar fi fost lapidat, iar o

parte a gurii îi era mânjită cu sânge urât la vedere. Însă pe cât de grave-i erau rănile fizice, acestea păleau pe lângă suferinţa sa psihică. Opunea o rezistenţă îngrozită, care se revărsa ca un şuvoi de durere şi o văpaie năprasnică a voinţei sale îl menţinea neîncarnat. În vreme ce se împotrivea terminării invocaţiei, îi aminti lui Mhoram, în forţă, de *dukkha,* bietul waynhim asupra căruia Nobilul Foul încercase numeroase forme de tortură folosind Piatra Bolii Pământului. Rezista ca şi cum Nobilii îl împingeau spre o vană cu acid şi orori nemaiîntâlnite.

— Covenant! urlă Mhoram. Oh, Covenant.

În istoveala sa, se temea că nu va mai reuşi să-şi înăbuşe plânsul.

— Te afli în iad. Lumea ta-i un iad.

Covenant tresări. Vocea înaltului Nobil părea să-l izbească fizic. Dar o clipă mai târziu, ceru iarăşi:

— Trimite-mă înapoi! Ea are nevoie de mine!

— Şi noi la fel, murmură Mhoram.

Se simţea slăbit, fără vlagă, de parcă i-ar fi lipsit tendoanele şi ligamentele care îl ajutau să se menţină în picioare. Acum înţelegea de ce putuse să-l convoace pe Covenant fără Toiagul Legii şi acea înţelegere era ca o gaură de durere deschisă într-o parte a fiinţei sale. I se părea că se împrăştie în toate părţile.

— Are nevoie de mine! repetă Covenant.

Efortul de a vorbi îi făcea sângele să picure din gură.

— Mhoram, nu mă auzi?

Acest strigăt atinse ceva în Mhoram. Era Înaltul Nobil; nu putea, nici nu trebuia, să înşele aşteptările investite în el. Se forţă să înfrunte privirea febrilă a lui Covenant.

— Te aud, Necredinciosule! zise el.

Glasul îi deveni mai puternic chiar în timp ce vorbea.

— Eu sunt Mhoram, fiul lui Variol, înalt Nobil prin alegerea Consiliului. Şi noi avem nevoie de tine. Te-am convocat pentru a ne ajuta să susţinem ultima trebuinţă a Tărâmului. Profeţia pe care te-a pus Nobilul Foul, Dispreţuitorul, s-o rosteşti asupra pământului a ajuns la termen. Dacă dăm greş, va ajunge să deţină puterea vieţii şi a morţii, iar universul va fi pe veci un iad. Prim-Nobil Covenant, ajută-ne! Eu, Mhoram, fiul lui Variol, te conjur.

Cuvintele-l loviră pe Covenant în rafale. Se clătină şi se cutremură sub sunetul vocii lui Mhoram. Însă împotrivirea sa înfricoşată nu se diminuă. Când îşi recăpătă echilibrul, strigă din nou:

— Are nevoie de mine, asta vă spun! Şarpele cu clopoţei o s-o muşte! Dacă mă luaţi acum, nu mai pot s-o ajut.

Undeva, într-un colţ al minţii lui, Mhoram se minună cum de putea Covenant să reziste cu atâta îndârjire conjurării sale fără a se folosi de puterea inelului. Şi totuşi, acea capacitate de a refuza se potrivea cu ştiinţa secretă a lui Mhoram. Speranţa şi teama se luptau înăuntrul înaltului Nobil şi avea dificultăţi în a-şi păstra glasul stabil.

— Covenant, prietene, te rog ascultă-mă. Ascultă ruga Tărâmului în vocea mea. Nu te putem ţine. Ai aurul alb, ai puterea de a ne refuza. Legea Morţii nu te leagă de nimic. Te rog ascultă-mă. N-am să te reţin prea mult. După ce voi fi terminat, voi relua invocaţia. Am să… am să-ţi spun cum să foloseşti inelul tău din aur alb ca să ne refuzi.

Din nou, Covenant se feri din calea asaltului sonor. Dar după ce reveni, nu-şi mai repetă cererea. În loc de asta, spuse repezit:

— Spune repede. Asta-i singura mea şansă… singura şansă de a ieşi dintr-o iluzie este la început. Trebuie s-o ajut pe ea.

Înaltul Nobil Mhoram se încordă, îşi adună întreaga sa dragoste şi teamă pentru Tărâm şi le puse în voce:

— Prim-Nobil, au trecut şapte ani de când am fost împreună la Gorganul Spânzurătorii. În tot acest timp ne-am refăcut după nişte pierderi de-ale noastre. Însă de atunci – de când a fost pierdut Toiagul Legii – Dispreţuitorul a avut mult mai multă libertate. Şi-a adunat o nouă armată, cât frunza şi iarba, şi s-a pornit împotriva noastră. A distrus deja Codrul Sărbătorii. Prorocul Delirant, Pumnul Satanei, a ars Codrul Sărbătorii şi l-a ucis pe Callindrill. În numai câteva zile, va începe asediul asupra Cetăţii Nobile. Dar asta nu înseamnă sfârşitul poveştii necazurilor noastre. Acum şapte ani, am fi putut rezista la Piatra Sărbătorii împotriva oricărui duşman anotimpuri întregi. Chiar şi fără Toiagul Legii ne-am fi putut apăra bine. Dar prietene, ascultă-mă: am pierdut şi Garda Sângelui.

Covenant se făcu mic, de parcă ar fi fost lovit de o cădere de

stânci, însă Mhoram nu se opri.

— Când Korik, din Garda Sângelui, a condus expediţia spre uriaşii de la Ţărmul Mării, rele mari au secerat viaţa Nobililor Hyrim şi Shetra. Fără ei…

Mhoram ezită. Îşi amintea de prietenia lui Covenant cu uriaşul Lup de Mare Navigatorul Spumei. Nu-l răbda inima să-l chinuiască pe Covenant povestindu-i despre soarta crâncenă a uriaşului.

— Fără ei, ca să-l sfătuiască, Korik şi doi camarazi au pus mâna pe un fragment din Piatra Boala Pământului. Nu şi-a dat seama de pericol. Cei trei Gardieni ai Sângelui au adus fragmentul cu ei, gândindu-se să-l aducă în Cetatea Nobilă. Însă Piatra Bolii Pământului este extrem de periculoasă pentru Tărâm. Cei trei Gardieni ai Sângelui nu au fost avertizaţi, iar piatra i-a subjugat. Aflaţi sub puterea ei, au adus bucăţica la Creşa lui Foul. Credeau că se vor lupta cu Dispreţuitorul, însă i-a făcut de-ai lui.

Din nou, Mhoram se feri să spună întreaga poveste. Nu-i putea relata lui Covenant că Legământul Gărzii Sângelui fusese trădat în mod viclean prin încălcarea Legii Morţii, sau că metalul fin al justeţii Gărzii Sângelui fusese mânjit iremediabil când Covenant l-a obligat pe Bannor să-i dezvăluie Puterea de Comandă.

— Apoi a…

Mhoram încă se mai înfiora ori de câte ori îşi amintea ce s-a întâmplat.

— … i-a trimis pe cei trei să atace Piatra Sărbătorii. Korik, Sili şi Doar au venit aici cu un foc verde în ochi şi Corupţia în suflet. Au ucis mulţi ţărani şi războinici înainte să putem noi înţelege ce li s-a făcut. Atunci, Primul Mark, Bannor şi Terrel şi Runnik din Garda Sângelui s-au dus să lupte cu cei trei. I-au măcelărit pe Korik şi Sili şi Doar, camarazii lor, şi le-au adus trupurile în Cetate. În acest fel, am descoperit – Mhoram înghiţi cu noduri – că Nobilul Foul tăiase ultimele două degete de la mâna dreaptă a fiecăruia dintre cei trei.

Covenant urlă de durere, însă Mhoram îşi duse vorba până la capăt cu glas răguşit:

— A modificat pe fiecare din Gardienii Sângelui în aşa fel încât să semene cu tine.

— Opreşte-te! gemu Covenant. Încetează. Nu mai suport.

Totuşi, înaltul Nobil continuă:

— Când Primul Mark Bannor a văzut cum fuseseră deformaţi Korik şi camarazii săi, în pofida Legământului lor, el şi întreaga Gardă a Sângelui şi-au abandonat serviciul. S-au întors la casa de la munte a *haruchailor.* Spunea că au fost învinşi de Corupţie şi nu mai pot ţine niciun Legământ. Prietene, fără ei – fără Toiagul Legii –, fără o armată imensă de aliaţi încrâncenaţi, vom eşua în mod sigur. Numai vrăjile nestăpânite se mai pot aşeza acum între noi şi foamea Nobilului Foul.

Când Mhoram termină de vorbit, ochii lui Covenant erau la fel de mohorâţi ca o pârloagă. Fierbinţeala febrei sale părea să facă imposibilă apariţia vreunei lacrimi. Rezistenţa lui slăbi un moment şi pentru o clipă aproape că permise încheierea translatării sale în Cabinet. Dar apoi îşi ridică fruntea pentru a examina şi celelalte amintiri. Refuzul său se oţeli; se întoarse până când aproape că dispăru în lumina strălucitoare a pietrişului.

— Mhoram, nu pot, zise el atât de încet de parcă s-ar fi sufocat. Nu pot. Şarpele… Fetiţa aceea-i singură, singurică. Sunt responsabil pentru ea. În afară de mine, nu-i nimeni altcineva care să ajute copila.

De sus, din galeria de vizavi, Mhoram simţi un val brusc de furie când vechea furie a lui Quaan faţă de Covenant erupse în cuvinte.

— Pe Cele Şapte! lătră el. Vorbeşte de responsabilităţi!

Quaan se văzuse îmbătrânind şi devenind incapabil să mai salveze Tărâmul, în vreme ce Covenant nu era nici în vârstă, nici nu acţiona. Glăsui având un simţământ al morţii tipic pentru un războinic, la fel şi sentimentul valorii când era vorba de sacrificarea câtorva vieţi pentru a se face economie de bani.

— Covenant, eşti răspunzător pentru noi!

Necredinciosul suferea sub vocea lui Quaan la fel ca şi sub cea al lui Mhoram, dar nu se întoarse să-l înfrunte pe Warmark. Întâlni, dureros, privirea lui Mhoram şi răspunse:

— Da, ştiu. Ştiu. Sunt… răspunzător. Dar ea are nevoie de mine. Nu mai este nimeni altcineva acolo. Face parte din lumea mea, din lumea mea reală. Voi nu sunteţi… nu sunteţi

atât de reali acum. Nu vă pot oferi nimic în prezent.

Trăsăturile i se schimonosiră demenţial, iar opoziţia sa se amplifică până ajunse să ţâşnească din el ca o suferinţă.

— Mhoram, dacă nu mă întorc la ea, va muri.

Convingerea dezolantă din rugămintea lui Covenant îl apăsă pe Mhoram. Îşi muşcă buzele fără să-şi dea seama, încercând să contracareze prin durerea fizică convulsiile simţămintelor sale contradictorii. În întreaga sa viaţă, toate îndelungile angajamente ale sale păreau împrăştiate înăuntrul său. Dragostea lui pentru Tărâm îi cerea să-l refuze pe Necredincios, să se lupte acum de parcă s-ar fi înfruntat pentru stăpânirea sufletului lui Covenant. Însă din acelaşi izvor nesecat din interiorul lui apăru şi pornirea contrară, un refuz de a-l lipsi pe Covenant de propria sa autonomie, propriul drept al lui Covenant de a-şi decide soarta. O vreme, înaltul Nobil ezită, prins în miezul contradicţiei. Apoi, încet, îşi ridică privirile şi li se adresă celor din Cabinet, dar şi lui Thomas Covenant:

— Nimeni nu-i obligat să se lupte cu Dispreţuitorul. I se opune rezistenţă de bunăvoie sau deloc. Necredinciosule, te eliberez. Te duci de la noi ca să salvezi viaţa din propria ta lume. Nu vom pieri noi din aceste motive, iar dacă bezna va cădea asupra noastră, totuşi frumuseţea Tărâmului va dăinui. Dacă suntem doar un vis – iar tu cel care visează –, atunci Tărâmul este nepieritor, pentru că nu vei uita. Nu-ţi fie teamă, Prim-Nobil Thomas Covenant. Mergi în pace.

Simţi o presiune de protest din partea Nobilei Loerya şi altora dintre cei prezenţi, dar îi respinse cu un gest poruncitor. Unul câte unul, Nobilii îşi retraseră puterea toiegelor lor în timp ce Tohrm scăzu focul pietrişului. Covenant începu să dispară, de parcă s-ar fi dizolvat în abisul de dincolo de bolta timpului.

Apoi, înaltul Nobil Mhoram îşi retrase promisiunea de a dezvălui secretul vrăjilor nestăpânite. Nu ştia dacă mai putea fi auzit sau nu de Covenant, însă şopti în urma siluetei care se dizolva:

— *Tu* eşti aurul alb.

O clipă mai târziu, ştiu că Necredinciosul plecase. Toate urmele de opoziţie şi putere dispăruseră din aer, iar lumina pietrişului scăzuse până la un nivel normal. Pentru prima dată de când începuse invocarea, Mhoram văzu formele şi chipurile

celor din jurul său şi se sprijini slăbit în toiagul său, de parcă numai lemnul său tare l-ar mai fi putut susţine.

Era copleşit de durere din cauza uşurinţei stranii cu care-l conjurase pe Necredincios. Fără Toiagul Legii, n-ar fi trebuit să fie în stare să-l cheme singur pe Covenant pentru că era pe moarte.

Cu toată amărăciunea sa, îl auzi pe Trevor spunând:

— Înalt Nobil, *krill-ul,* piatra preţioasă *krill* s-a însufleţit. Ardea ca atunci când Necredinciosul a pus-o prima dată pe masă.

Mhoram clipi, oprindu-şi lacrimile. Lăsându-se din greu pe toiagul său, se apropie de masă. *Krill*-ul lui Loric zăcea în mijlocul ei ca o cruce moartă, la fel de opacă şi stinsă de parcă ar fi pierdut orice posibilitate de a lumina. Asupra lui Mhoram se abătu un val de amărăciune. Strânse cu mâna mânerul spadei de argint.

O strălucire albastră, trecătoare, străbătu piatra! apoi dispăru.

— Nu mai are viaţă acum, spuse el mohorât.

Apoi plecă din Cabinet şi se duse la incinta sacră pentru a cânta pentru Covenant şi Callindrill şi pentru Tărâm.

3

SALVAREA

Un vânt rece bătea prin sufletul lui Covenant în timp ce se chinuia să se ridice pe stâncă. Îl îngheţa de parcă măduva din oase ar fi fost expusă respiraţiei gheţii nemiloase – nemiloase şi sardonice atinsă de acea discretă, dar nemăsurată istovire a verdelui, o antiteză a creşterii vegetale. Dar îl părăsi încet, alunecând într-o altă dimensiune. Deveni mai conştient de prezenţa pietrei. De grosimea ei impenetrabilă, de granit; începu să simtă că se sufocă.

Dădu din mâini şi din picioare, încercă să ajungă la suprafaţă. Dar pentru o vreme, nu putu fi sigur nici dacă membrele i se mişcau sau nu. Apoi, o serie de junghiuri începură să-i chinuiască încheieturile. Simţea, prin coate şi genunchi, că se lovea de ceva dur. Bătea cu mâinile şi

picioarele pe coasta dealului. Printre bufniturile surde şi sunetele produse de el, putea auzi susurul apei. Soarele strălucea, concret, undeva în spatele lui. Îşi smuci capul în sus.

La început, nu se putu orienta. Un pârâu clipocea vesel pe dinaintea lui; simţea că-l privea de undeva de sus, că panta pe care curgea se curba sub el. Dar, în cele din urmă, îşi dădu seama că nu privea în jos. Zăcea întins, la orizontală, pe pantă. Dealul se ridica deasupra sa, la dreapta, pierzându-se spre stânga. Îşi întoarse capul, căutând fetiţa şi şarpele.

Ochii refuzau să se focalizeze. Ceva albicios sclipi înaintea feţei sale, împiedicându-l să vadă în jos, pe panta dealului.

O voce subţire, de copil, rosti chiar lângă el:

— Nenea? Vă simţiţi bine, nenea?

Încerca să vadă la distanţă mult prea mare. Făcând un efort, îşi focaliză privirea ceva mai aproape şi, până la urmă, reuşi să-şi mute privirea de la distanţă, la câţiva centimetri de fluierul unu picior dezgolit. Lucea în lumina soarelui, pur şi alb de parcă ar fi fost uns cu mir. Dar deja se umflase uşor. Iar în centrul umflăturii erau două puncte mici şi roşii, ca două înţepături de ac, vopsite.

— Nenea? zise din nou copilul. Vă simţiţi bine? M-a muşcat un şarpe. Mă doare piciorul.

Iarna îngheţată pe care o lăsase în urmă-i păru să se repeadă asupra sa din adâncurile minţii lui. Începu să tremure, dar se forţă să uite de frig şi-şi îndreptă atenţia spre cele două urme roşii, de colţi. Fără să-şi dezlipească privirile de pe ele, se ridică în poziţia şezut. Juliturile-l zgândăreau, iar fruntea-i pulsa îngrozitor, însă nu luă deloc în seamă durerea, o ignora de parcă nici n-avea nimic de-a face cu el. Mâinile sale tremurătoare traseră fetiţa spre el.

„Muşcătură de şarpe”, se gândi ameţit. Cum tratezi muşcătura de şarpe?

— Bine, zise el, şi se opri.

Glasu-i tremura nesigur, iar gâtlejul şi-l simţea prea uscat pentru a-l putea controla. Nu părea să ştie niciun cuvânt de îmbărbătare. Înghiţi cu greutate şi strânse la piept trupul subţire al copilei.

— E-n ordine. O să fii bine. Sunt aici şi-am să te ajut.

Lui însuşi i se părea grotesc, sinistru şi inutil. Tăietura de pe

buză şi gingie se adăuga suferinţelor articulaţiei, dar nu luă în seamă nici asta. Nu-şi putea permite să consume resurse preocupându-se de astfel de lucruri. Un abur de febră îi pârjoli gândurile şi-i trebui întreaga sa forţă ca să-i reziste şi să-şi amintească tratamentul pentru muşcăturile de şarpe.

Se holbă la urmele de colţi. „Opreşte circulaţia sângelui”, îşi spuse, de parcă ar fi fost un prostănac. Taie. Scoate veninul.

Punându-se în mişcare cu o smucitură, se scotoci după briceag. Când îl scoase afară, îl lăsă la pământ, lângă el, şi căută printre resturile care-i împânzeau mintea o idee despre ce-ar putea să-i servească drept garou. Cureaua nu l-ar fi putut ajuta, pentru că nu avea nicio posibilitate de a o strânge suficient de tare. Rochia fetiţei nu avea curea. Şireturile ei nu păreau destul de lungi.

— Mă doare piciorul, spuse ea tânguindu-se. Vreau la mămica.

— Unde-i? mormăi Covenant.

— Pe acolo.

Fetiţa arătă vag în josul pârâului.

— E departe. Tăticul m-a cârpit şi-am tulit-o de-acasă. Covenant o strânse pe fetiţă cu mâna, pentru a o împiedica să se mişte şi astfel să grăbească răspândirea veninului. Cu mâna liberă trase de şiretul cizmei lui stângi. Dar era foarte uzat şi i se rupse în mână. La naiba! gemu el de necaz. Dura prea mult. Tremurând, se uită la şiretul cizmei drepte.

Un moment mai târziu, reuşi să-l scoată intact.

— E bine, bălmăji el. Trebuie să... trebuie să fac ceva cu muşcătura aia. Prima dată, trebuie să te leg la picior, ca să nu se împrăştie otrava. Apoi va trebui să te tai puţin la picior. Astfel, veninul va ieşi afară şi nici n-are să te doară aşa de tare.

Se strădui să pară calm.

— Eşti curajoasă astăzi?

— Tata m-a pocnit şi nici n-am plâns, îi răspunse ea solemnă. Am fugit.

Nu mai sesiză nicio urmă din teroarea ei de dinainte.

— Ce fetiţă grozavă, murmură el.

Nu mai putea tândăli atât; umflătura de pe pielea ei crescuse vizibil, iar o nuanţă vagă, albăstrie, începuse să-i

cuprindă pielea albă. Strânse şiretul în jurul piciorului ei rănit, deasupra genunchiului.

— Sprijină-te pe celălalt picior, pentru ca ăsta să poată sta relaxat.

Când se supuse, trase de şiret până când ea scoase un icnet slab, de durere. Apoi îl înnodă.

— Bravo, fetiţo, zise el din nou. Eşti foarte curajoasă azi.

Ridică briceagul cu mâinile-i nesigure şi-l deschise.

Chibzui, o vreme, asupra ideii de a o cresta. Tremura prea tare; căldura soarelui nu reuşea deloc să-i scoată frigul din oase. Însă urmele de colţi, livide acum, îl obligau să facă ceva. Ridică, încet, copila şi-o aşeză în poala lui. Îi ridică piciorul cu mâna stângă, până când umflătura ajunse la numai douăzeci şi cinci, treizeci de centimetri de faţa lui. Strânse briceagul total aiurea, între cele două degete şi degetul mare al mâinii drepte.

— Dacă nu te uiţi, s-ar putea să nici nu simţi nimic, zise el şi speră că nu minţea.

Ea se comportă ca şi cum simpla prezenţă a unui adult îi alunga toate spaimele.

— Nu mi-e frică, răspunse ea mândră. Astăzi sunt curajoasă.

Dar când Covenant se întoarse în aşa fel ca umărul drept să fie plasat între faţa ei şi priveliştea piciorului ei, ea-l apucă de cămaşă şi-şi lipi obrazul de el.

Într-un colţ al minţii, îl putea auzi pe Mhoram spunând: *A în pierdut Garda Sângelui. Am pierdut Garda Sângelui. Oh, Bannor*! gemu el neauzit. A fost chiar aşa de rău?

Îşi încleştă dinţii până când începură să-l doară fălcile şi rana de pe frunte să-i bubuie. Durerea-l echilibră. Îl ţinea precum o ţepuşă care-i străpungea creierul, fixându-l pentru a face ce trebuia la locul muşcăturii.

Dintr-o mişcare bruscă, tăie de două ori, făcând un X peste umflătura dintre cele două urme roşiatice.

Copila slobozi un ţipăt slab şi înţepeni, agăţându-se de el înnebunită.

Se holbă o clipă, îngrozit, la sângele care gâlgâia din tăieturi şi se scurgea pe piciorul alb. Atunci aruncă briceagul de parcă l-ar fi ars. Strângându-i piciorul cu ambele mâini se aplecă cu gura spre urmele de colţi şi supse.

Încordarea produsă de întinderea buzelor pe piciorul ei, făcu

să-l doară tăietura de la buză, iar sângele lui se amestecă cu al ei când picură pe urma tot mai întunecată a umflăturii. Dar nu-i păsă nici de asta. Supse tăieturile cu întreaga sa forţă. Când se opri ca să-şi tragă răsuflarea, frecă piciorul copilei. Încercând să-i dirijeze tot sângele spre tăieturi. Apoi supse din nou.

O ameţeală provocatoare de greaţă îi cuprinse capul şi i-l făcu să se răsucească. Se opri, temându-se că va leşina.

— E bine, gâfâi el. Am terminat. O să te faci bine. După o clipă, îşi dădu seama că fetiţa scâncea încet în spatele umărului său. Repede, se răsuci, o prinse în braţe şi-o strânse la el.

— O să te faci bine, repetă el apăsat. Te duc acum la mămica ta.

Nu credea că avea putere să se ridice, darămite să fie în stare s-o ducă pe vreo distanţă oarecare.

Însă mai ştia că ea tot avea nevoie de tratament medical; nici n-ar fi putut să-i sugă tot veninul. Şi tăieturile pe care i le făcuse trebuiau îngrijite. Fetiţa nu-şi permitea slăbiciunea lui. Cu un efort care aproape că-l nenoroci, se ridică în picioare cu greutate şi rămase aplecat pe coasta dealului, de parcă s-ar fi prăbuşit dintr-o clipă în alta.

Copilul scâncea jalnic în braţele sale. Nu putea suporta să se uite la ea, de teamă că-i va întâmpina privirea cu o căutătură de reproş. Se holbă pe deal în jos în vreme ce se lupta să-şi facă mai mult curaj. Printre lacrimi, copila-i spuse:

— Îţi curge sânge din gură.

— Da, ştiu, mormăi el.

Dar durerea n-o depăşea pe cea din frunte sau cea produsă de julituri. Nu era decât durere. Era vremelnică; în curând, se va risipi pe sub giulgiul leprei. Gheaţa din oasele sale îl făcea să simtă că amorţeala din mâini şi picioare se răspândea deja. Durerea nu era nicio scuză pentru slăbiciune.

Încet, îşi deblocă un genunchi, îşi lăsă greutatea să apese înainte. Ca o păpuşă prost legată, o luă greoi pe deal în jos. La vremea când ajunse la copac – acesta se înălţa întunecat şi drept, ca un indicator stradal care arăta locul în care fusese muşcată copila – fusese cât pe ce să cadă de trei ori. Cizmele încercau să-l împiedice; fără şireturi care să i le ţină fixate pe picior, se bălăngăneau la fiecare pas al lui. Se sprijini, o clipă,

de copac, încercând să-şi păstreze echilibrul. Îşi azvârli cizmele. Nu avea nevoie de ele. Picioarele-i erau mult prea amorţite ca să simtă durerea de a păşi cu tălpile goale.

— Eşti gata? răsuflă el. O luăm din loc.

Dar nu era deloc sigur că reuşise să scoată vreun sunet. În febra care-i învăluia gândurile, se pomeni spunându-şi că viaţa era prost făcută, că poverile erau lăsate pe spinarea celor care nu meritau asta. Din unele motive obscure, că în locul lui Bannor el ar fi putut găsi alte răspunsuri pentru corupţia lui Korik. Iar Bannor ar fi fost mult mai pregătit fizic pentru a îndeplini sarcina de a salva acest copil.

Apoi îşi aminti că Mhoram nu-i dăduse nicio veste despre uriaşi, în legătură cu misiunea lui Korik. Stârnită de aceste asocieri de idei, o viziune a Gorganului Spânzurătorii pătrunse prin pâcla din mintea sa. Văzu, din nou, un uriaş atârnând de laţul Forestalului.

Ce se întâmplase cu uriaşii?

Căscând gura pe muţeşte, ca şi cum pădurea şi pârâul şi fetiţa din braţele lui l-ar fi uluit, se îndepărtă de copacul negru şi începu să-şi târşâie picioarele de-a lungul lui Righters Creek în direcţia oraşului. Pe când mergea, încercă să-şi deschidă buzele năclăite de sânge pentru a striga:

— Ajutor!

Copila-i spusese că părinţii ei se aflau foarte departe, dar nu avea de unde să ştie ce însemnau pentru ea distanţele. Nu ştia dacă părinţii ei se aflau prin apropierea pârâului sau nu. Nu ştia nici măcar cât de tare se îndepărtase Haven Faerm; întreaga noapte trecută era un gol dureros în mintea lui. Însă malurile apei îi ofereau cea mai accesibilă sură spre oraş şi nu se putea gândi la ce altceva ar putea face decât să se deplaseze în acea direcţie. Pe fetiţă o durea tot mai tare. Piciorul îi era tot mai negru de fiecare dată când se uita spre el, şi se chircea şi gemea la fie zdruncinătură a mersului său ţeapăn. Din când în când, pomenea de părinţii ei, iar fiecare geamăt îl făcea să icnească de parcă ar fi fost înţepat cu ceva.

— Ajutor!

Însă vocea lui părea să nu aibă niciun fel de autoritate, nicio putere de pătrundere; era învăluită în tăcere, în urma lui, ca un

nou-născut mort. Iar efortul de a striga îi agrava rana de la gură. Curând, putu simţi cum buza i se umfla, la fel ca şi piciorul copilei, tot mai întunecată şi întinsă şi tot mai dureroasă. O strânse pe fetiţă şi mai mult şi croncăni mai departe cu o insistenţă tristă şi încăpăţânată:

— Ajutor! Ajutaţi-mă!

Treptat, căldura soarelui îl făcu să transpire. Îl ustura fruntea şi până şi ochii i se înceţoşară. Dar nu se atinse de răceala din oasele lui. Frisoanele i se amplificară. Ameţeala îi spulberă echilibrul, îl făcu să se legene prin pădure de parcă l-ar fi mânat furtuna de la spate. Ori de câte ori păşea pe câte-o piatră ascuţită sau creangă, i se înfigea destul de adânc în picioare ca să-l doară. De câteva ori, încheieturile i s-au strâns brusc şi a căzut în genunchi. Însă, de fiecare dată, rana întunecată pe care o purta îl ridică din nou, punându-i pe direcţie, în vreme ce el murmura cu buza lui îngroşată: – Ajutaţi-mă.

Propria lui umflătură părea pe cale să-i acopere faţa ca o tumoare. Din ea pornea durerea ca nişte lăncii încinse în foc, care-i străpungeau capul de fiecare dată când pământul trepida sub el. Pe măsură ce trecea timpul, putea simţi cum propria sa inimă-i trepida, tremurând de la o bătaie la alta de parcă s-ar fi chinuit să suporte încordarea. Ceaţa febrei sale se îngroşă până când, în unele momente, ajunse să se teamă că-şi pierduse vederea. Orbecăind, se chircea înaintea razelor de soare aruncate spre el dinspre pârâu; dar când firul de apă trecea pe la umbră, părea atât de răcoros şi tămăduitor, încât de-abia dacă se putea abţine să nu se arunce în el, scufundându-şi faţa în undele sale calmante.

Şi totuşi, în tot acest timp ştia că nu se putea abate de la calea cea dreaptă a misiunii sale. Dacă nu reuşea să găsească ajutor pentru copilă, atunci tot ceea ce făcuse deja pentru ea s-ar fi irosit, ar fi devenit inutil, lipsit de orice sens. Nu se putea opri. Rana ei n-ar tolera zădărnicia lui. În pielea ei dezgolită vedea prea mult din fiu său, Roger. În pofida cuielor cu care-l crucifica durerea, păşi tot înainte, împleticindu-se.

Apoi auzi nişte strigăte în depărtare, ca şi cum oamenii ar fi jelit pe cineva pierdut. Tresări violent, oprindu-se pe picioarele sale ţepene şi încercă să se uite în jur. Dar se părea că

pierduse controlul motrice al propriului cap. Se legăna aiurea pe gât, ca şi cum greutatea umflăturii sale îl trăgea afară din articulaţie, şi nu fu în stare să se întoarcă spre direcţia de unde veneau ţipetele.

În braţele sale, fetiţa scânci neajutorată:

— Mămico. Tati.

Se împotrivi durerii sale negre şi crunte pentru a putea articula cuvântul *Ajutor.* Dar dintre buzele sale nu ieşi niciun sunet. Îşi forţă coardele vocale pentru a scoate vreun sunet.

— Ajutaţi-mă.

Nu era mai tare decât o şoaptă.

Îl scutură un sunet ca nişte suspine hârâite, însă n-ar fi putut spune dacă veneau de la el sau de la fetiţă. Secătuit, aproape orbit, îşi întinse braţele şi ridică copila în sus, de parcă ar fi oferit-o strigătelor.

Acestea deveniră un glas de femeie şi formară cuvinte:

— Karen! Uite-o! Oh, Karen, fetiţa mea!

Sunetul venea în fugă spre el, printre frunze şi crengi.

Suna ca ascuţişul vântului de iarnă, gonind spre el din adâncurile febrei sale. În cele din urmă, putu să-i vadă pe oameni. O femeie gonea în jos, pe coasta dealului, iar un bărbat alerga neliniştit în urma ei.

— Karen! strigă femeia.

Copila se întinse spre femeie şi suspină.

— Mămico! Mămico!

O clipă mai târziu, povara ei fu smulsă din braţele lui Covenant.

— Karen. Oh, fetiţa mea, gemu femeia îmbrăţişând copila. Ne-a fost aşa de frică! De ce-ai fugit? Eşti bine?

Fără să-i arunce nicio privire lui Covenant, zise:

— Unde-ai găsit-o? A fugit de-acasă în această dimineaţă şi ne-am speriat de moarte, nu alta.

Continuă, de parcă asta ar fi necesitat explicaţii suplimentare:

— Ne-am aşezat cortul la ceva distanţă de-aici. Dave a primit liber de Vinerea Mare şi ne-am hotărât să plecăm la iarbă verde. Nu ne-am gândit niciodată că ar putea fugi.

Bărbatul ajunse şi el, iar ea se apucă să vorbească din nou cu copila.

— Oh, ce fetiţă rea eşti. N-ai păţit nimic? Ia să mă uit eu.

Fetiţa continua să plângă cu suspine, de durere şi uşurare, în vreme ce femeia o ţinu la o lungime de braţ s-o poată examina. Văzu, imediat, garoul, umflătura şi tăietura. Scoase un ţipăt uşor şi, pentru prima dată, îi aruncă o privire lui Covenant.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Se opri dintr-odată. O expresie de teroare i se întinse pe figură. Se retrase spre bărbatul ei şi ţipă la el.

— Dave! Asta-i lepră! Asta-i Covenant!

— Poftim? icni bărbatul.

Îl năpădi sfânta indignare.

— Ticălosule! Scuipă el bătăios şi-o porni spre Covenant.

Covenant crezu că bărbatul avea de gând să-l pocnească; i se părea că simte cum lovitura venea spre el de la mare distanţă. Privind-o, îşi pierdu echilibrul, se împiedică dând un pas îndărăt, şi se lăsă jos greoi. Vederea îi fu invadată de un val roşu, de durere. Când i se limpezi, fu puţin surprins să descopere că nu-l lovea. Dar bărbatul se oprise la vreo zece paşi distanţă şi stătea cu pumnii strânşi, încercând să pară că nu i-ar fi fost frică să se apropie mai mult.

Covenant se chinui să vorbească, să explice că fetiţa încă mai avea nevoie de ajutor. Însă, buimăcit, îi trebui ceva timp până să poată să împingă cuvintele dincolo de buzele sale. Apoi spuse pe un ton detaşat de felul în care arăta şi se simţea:

— Muşcătură de şarpe. Cu clopoţei. Ajutaţi-o.

Efortul depus îl istovi; nu mai putea continua. Rămase tăcut şi stătu ca şi cum ar fi aşteptat, deznădăjduit, ca o avalanşă să se prăvălească peste el. Bărbatul şi femeia începură să se retragă din preajma lui, să-şi piardă substanţa, ca şi cum se dizolvau în acidul apatiei sale. Auzi, vag, geamătul copilei.

— M-a muşcat şarpele, mămico. Mă doare piciorul.

Îşi dădu seama că încă nu văzuse faţa fetiţei. Dar pierduse ocazia. Îşi plimbase prea mult veninul de şarpe prin gură. Aluneca, treptat, în stare de şoc.

— Bine, Mhoram, bâigui el cu glas stins. Vino şi ia-mă. S-a terminat.

Nu ştia dacă rostise asta cu voce tare. Nu se putea auzi.

Pământul de sub el începu să se unduiască. Valurile se rostogoleau pe panta dealului, zdruncinând mica suprafaţă de sol dur pe care se afla. Se agăţă de el pe cât putu de mult, însă valurile de pământ erau prea dure. Îşi pierdu, curând, echilibrul şi căzu pe spate, la pământ, de parcă ar fi fost un mormânt încă nesăpat.

4

ASEDIU

Doisprezece zile după ce ultimele trunchiuri carbonizate ale Codrului Sărbătorii se mistuiră, transformate în cenuşă şi răscolite sub picioare, Prorocul Delirant Pumnul Satanei, mâna dreaptă a Ucigaşului Cenuşiu, îşi aduse imensa şi sinistra sa armată până la porţile de piatră ale Cetăţii Nobile. Avansă încet, deşi hoardele sale trăgeau înainte ca nişte lupi ţinuţi în lesă.

Controla rapacitatea demonilor-abjecţi şi a troglodiţilor şi a creaturilor stăpânite de el, astfel ca toţi locuitorii din Trothgard şi ale teritoriilor dintre Codrul Sărbătorii şi Câmpiile din Nord să aibă timp să se pună la adăpost în Cetate. Făcu asta pentru că voia ca toţi oamenii pe care intenţiona să-i măcelărească să se adune într-un singur loc. Orice creştere a populaţiei Cetăţii va slăbi rezistenţa ei prin consumarea rezervelor de hrană. Iar mulţimile de oameni erau mult mai expuse spaimei răspândite de el decât războinicii antrenaţi sau Nobilii.

Era sigur de rezultatul asediului său. Armata sa nu era atât de imensă precum cea pierdută de *moksha,* Scrijelitorul în Carne, fratele său, o pierduse în Întunecimea Sufocantă. Pentru a-şi consolida controlul asupra regiunii deja cucerite, lăsase în urmă mii şi mii dintre creaturile sale de-a lungul Râului Capătul Rătăcirii, prin valea care alcătuia graniţa de sud a Andelainului, şi peste Câmpiile Centrale. Însă Dispreţuitorul pierduse în acel război doar ceva mai mult de o treime din forţele sale. Şi în locul lupilor şi a *kresh*-ilor şi a greoilor *grifoni,* Pumnul Satanei avea cu el mai mulţi dintre acei demoni-abjecţi, pricepuţi la ştiinţe, primejdioşi, lipsiţi de ochi, creaturi negre, atroce, pe care Nobilul Foul le adunase de prin Marea Mlaştină,

Înghiţitoarea de Vieţi, de prin întinderea Sarangave, Câmpiile Jefuite şi pădurile din Valul Ruinelor, crescute şi înnebunite de puterea Pietrei Bolii Pământului. În afară de asta, uriaşul proroc delirant mai dispunea de o putere despre care Nobilii din Piatra Sărbătorii nu aveau nicio idee. De aceea, era dispus să-şi prelungească înaintarea spre Cetate pentru a putea să-i grăbească prăbuşirea finală şi definitivă.

Apoi, pe la începutul celei de-a douăsprezecea zi, un urlet cutremurător a izbucnit între hoarde când au dat prima dată cu ochii de platoul muntos al Pietrei Sărbătorii. Mii dintre creaturile lui au început să gonească înnebunite spre ea, pe la poalele dealurilor, dar le azvârli înapoi cu biciul puterii sale. Strunindu-şi armata cu harapnicul, petrecu o zi întreagă avansând, punându-şi forţele pe poziţie. Când, în cele din urmă, lumina zilei se stinse în noapte, armata lui era desfăşurată în jurul întregului promontoriu al Pietrei Sărbătorii, de la punctul său cel mai din vest al zidului dinspre sud, până la dealurile platoului dinspre nord-vest. Tabăra sa închidea Cetatea într-o formaţiune amplă şi circulară, izolând-o şi împiedicând orice cale de retragere sau salvare, atacuri pentru hrană, ori expediţii către cine ştie ce aliaţi necunoscuţi. Iar în acea noapte, Pumnul Satanei se ospătă cu carnea prizonierilor care fuseseră capturaţi în lungul său marş dinspre Tărâmul de Sus.

Dacă ochii cuiva din Piatra Sărbătorii izbutiseră să străpungă masa netulburată a norilor adunaţi acum, neîncetat, asupra Tărâmului, ar fi putut vedea o eclipsă de lună în miezul nopţii de primăvară. Iarna nefirească adusă de Dispreţuitor cuprinsese întregul Tărâm pentru patruzeci şi două de zile.

Pumnul Satanei urmase exact planul dat de stăpânul său pentru marşul prin Podişul înalt. În dimineaţa următoare, se duse înaintea turnului de veghere plasat înaintea zidurilor lungi ale Pietrei Sărbătorii la punctul lor de întâlnire. Nu dădu nicio atenţie lucrărilor giganteşti, care produseseră o serie de colţuri şi ferestre ale foişorului, căi de acces şi metereze în pereţii de stâncă; acea parte din el capabilă să reacţioneze la privelişte fusese extirpată cu multă vreme în urmă de prorocul delirant. Fără să mai arunce vreo altă privire zidurilor sau războinicilor puşi de strajă la crenelurile meterezelor, păşi pe promontoriu

până când ajunse înaintea marilor porţi din piatră de la baza turnului, pe partea lui dinspre sud-est, singura intrare în Cetatea Nobilă.

Nu era surprins să vadă că porţile erau deschise. Cu toate că pasiunea uriaşilor pentru prelucrarea pietrei fusese potolită cu sângele lui, îşi păstrase cunoştinţele despre Cetate. Ştia că atâta vreme cât aceste porţi masive, îmbinate, rămâneau intacte, se puteau închide la ordin, prinzând în capcană, sub turn, pe oricine s-ar fi aventurat să între. În timp ce se aflau în tunel, atacatorii erau expuşi contraatacurilor lansate de la ferestrele de apărare construite în tavanul pasajului. Iar dincolo de tunel nu mai era nimic în afara unei curţi deschise numai cerului liber, iar mai apoi un alt set de porţi, chiar mai solide decât primele.

În turnul propriu zis nu se putea pătrunde decât prin pasarelele suspendate dinspre Cetatea principală, ori prin cele două uşi mici dinspre curte. Cetatea Nobilă fusese bine construită. Uriaşul proroc nu accepta sfidarea porţilor deschise.

Aşa că se plasă suficient de aproape de turn încât să-i provoace pe arcaşii cei mai pricepuţi, şi strigă spre zidurile de piatră cu un glas care vibra de răutate şi voioşie.

— Să trăiţi, Nobililor! Vrednici Nobili! Ia arătaţi-vă, nobilime! Nu vă mai faceţi mici prin labirinturile voastre şi ieşiţi să vorbim! Iată! Sunt politicos şi vin să vă accept predarea!

Nu-i răspunse nimeni. Turnul, având doar jumătate din înălţimea cetăţii principale din spatele lui, se înălţa cu ferestrele sale şi crenelurile la fel de tăcut de parcă ar fi fost nelocuit. Un scâncet mormăit străbătu armata când creaturile se milogiră pentru şansa de a năvăli prin porţile deschise.

— Ascultaţi-mă, piticanii nobile! strigă el. Vedeţi laţul forţei mele strângându-se în jurul vostru. Vieţile voastre sunt în palma mea. Nu aveţi nicio speranţă decât dacă vă predaţi cu toţii şi vă lăsaţi la mila Dispreţuitorului.

Afirmaţia fu salutată cu lătrături batjocoritoare de către demonii-abjecţi, iar Pumnul Satanei rânji.

— Spuneţi ceva, nobililor! vorbiţi sau muriţi!

O clipă mai târziu, două personaje apărură pe vârful turnului, unul era războinic, iar celălalt un Nobil în robă albastră, pe care Pumnul Satanei îl şi recunoscu. La început îl ignorară pe uriaş.

Se duseră la catargele de steag şi, împreună, înălţară Stindardul înaltului Nobil, flamura azurie a Consiliului. Numai după ce flutura sfidătoare în vântul glacial se apropiară de parapet să-l înfrunte pe Pumnul Satanei.

— Te aud! se răsti Nobilul. Te aud, *Samadhi* proroc delirant. Te cunosc, Sheol Pumnul Satanei. Şi tu mă ştii pe mine. Sunt Mhoram, fiul lui Variol, înalt Nobil prin alegerea Consiliului. Pleacă, prorocule! Ia-ţi toate hoardele tale rele cu tine. M-ai atins. Ştii că n-am să mă las intimidat.

În ochii uriaşului licări furia, amintindu-şi de cele pomenite de Mhoram, dar îşi puse mâna pe bucata palidă de Piatră, ascuns sub vestă, şi-i oferi o plecăciune sfidătoare.

— Te cunosc, Mhoram, răspunse. Când mi-am pus mâna asupra ta, în labirintul de la Kurash Qwellinir, te-am cunoscut. Erai prea orbit de nebunie şi ignoranţă pentru a simţi o disperare înţeleaptă. De aceea, ţi-am cruţat viaţa, ca să trăieşti şi să înveţi mai multe. Eşti tot orb? Nu ai ochi că să vezi că nevolnicia ta se va termina la mâna mea, la fel de sigur ca şi bolta Timpului? Ai uitat de uriaşi? Ai uitat de Garda Sângelui? În numele Dispreţuitorului, în mod sigur am să vă zdrobesc acolo unde vă ascundeţi!

— Vorbe goale, ripostă Mhoram. Bravada-i uşor de rostit, însă vei vedea că vorbele-s greu de dovedit. *Melenkurion abatha! Prorocule,* vezi-ţi de drum!

Întoarce-te la stăpânul tău prăpădit până nu-şi pierde Creatorul răbdarea şi aruncă vreo răzbunare eternă asupra ta.

Uriaşul hohoti gros.

— Te amăgeşti cu minciuni, boiernaşule. Bolta Timpului s-ar sparge dacă Creatorul ar încerca să lovească prin ea, iar Nobilul Foul, Dispreţuitorul, Inima Satanei şi Zdrobitorul de Suflete, Corupţia şi Făuritorul va fi dezlegat în întregul univers! Dacă Creatorul îndrăzneşte să-şi ridice mâna, fraţii mei şi eu ne vom înfrupta chiar din sufletul său! Predă-te, nebunule! Învaţă să te laşi intimidat, pentru că gudurarea s-ar putea să-ţi salveze viaţa. Poate că ţi se va permite să mă serveşti pe mine, ca sclavul meu de casă.

— Niciodată! strigă Nobilul Mhoram aprins. Nu ne vom pleca niciodată înaintea ta, atât timp cât o undă de credinţă încă mai bate pe acest Tărâm. Puterea Pământului este încă destul de

puternică să te înfrunte. Vom căuta până când vom găsi mijloacele pentru a vă înfrânge pe tine şi pe stăpânul tău şi toate lucrările lui. Victoriile tale sunt găunoase atâta vreme cât rămâne suflare şi într-un singur suflet care să ţi se împotrivească!

Ridicându-şi toiagul, îl răsuci în aşa fel încât văpaia albastră dansă prin aer, deasupra capului său.

— Du-te, *samadhi* Proroc! *Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!* Nu ne vom preda niciodată!

Jos, Pumnul Satanei tresări sub puterea cuvintelor. Însă o clipă mai târziu ţâşni înainte, trăgând de jachetă. Cu bucata din Piatra Bolii Pământului strânsă în pumn şi scoţând aburi, abătu asupra înaltului Nobil o rafală de forţă de smarald. În aceeaşi clipă, sute de creaturi rupseră rândurile şi se repeziră spre porţile deschise.

Dar Mhoram devie lovitura cu toiagul său, trimiţând-o în sus, deasupra capului său, unde propria sa forţă aprigă o atacă şi-o consumă. Apoi se ascunse la adăpostul oferit de parapet. Îi strigă, peste umăr, Warmarkului Quaan:

— Închide porţile! Porunceşte arcaşilor să ucidă toate creaturile care ajung până în curte. Nu ne putem permite să fim blânzi cu acest duşman.

Quaan cobora deja pe scări, intrând în complexul de pasaje ale turnului, strigând ordine în timp ce alerga să supravegheze masacrul. Mhoram privi în jos, pentru a se asigura că Pumnul Satanei nu trecuse de porţi. Apoi se grăbi s-o ia pe urmele lui Quaan.

Urmări încăierarea de pe cea mai înaltă dintre pasarelele de deasupra curţii. Arcaşii solizi, woodhelvennini, îşi lansau săgeţile asupra viermuielii de creaturi trăgând de pe metereze, din două laturi ale curţii, iar zgomotul armelor producea ecouri în tunel. Peste câteva momente lupta va înceta. Scrâşnind din dinţi din cauza vărsării de sânge, Mhoram lăsă încheierea ciocnirii în mâinile competente ale lui Quaan şi traversă podul de lemn spre Cetatea principală, unde-i aşteptau prietenii săi, Nobilii.

Întâlnind privirile sumbre ale lui Trevor, Loerya şi Amatin, îl copleşi, dintr-odată, oboseala. Ameninţările Pumnului Satanei fuseseră atât de aproape de adevăr. El şi tovarăşii săi nu erau

potriviţi pentru îndatorirea de a se folosi fie şi de puţinele puteri şi mistere pe care le deţineau. Iar el nu era nici pe departe la claritatea ştiinţei sale secrete la care ajunsese când îl conjurase şi-l pierduse pe Thomas Covenant. Oftă, îngăduindu-şi apoi să-şi lase umerii în jos. Ca să se explice, spuse:

— N-am crezut că pe lume sunt atâţia demoni-abjecţi.

Însă cuvintele nu reflectau decât vag ceea ce simţea. Totuşi, nu-şi putea permite o asemenea slăbiciune. Era înaltul Nobil. Trevor, Loerya şi Amatin aveau propriile lor îndoieli, propriile lor trebuinţe, pe care nu le-ar fi putut refuza; le provocase, deja, suficiente traume în dilema privată a inimii sale. Ridicându-se în picioare, le spuse ceea ce văzuse şi auzise de la prorocul delirant şi despre armata lui Foul.

Când termină de vorbit, Amatin zâmbi strâmb.

— L-ai înfruntat pe *samadhi* prorocul. A fost ceva înfăptuit cu curaj, înalt Nobil.

— N-am vrut să-l bucur cu concluzia că-l credem de neatins.

La auzul acestor vorbe, Loerya tresări.

— E chiar de neatins? întrebă ea îndurerată.

Mhoram se îmbăţoşă.

— Nu-i deloc de neatins câtă vreme mai există vreo inimă sau un os, ori Puterea Pământului care să i se împotrivească. Eu nu spun decât că nu ştiu cum s-ar putea lupta cu el. Să-l lăsăm să descopere singur această ignoranţă a mea.

Aşa cum mai făcuse de atâtea ori şi înainte, Loerya încercă, din nou, să-i descopere secretul.

— Şi totuşi, ai atins *krill*-ul lui Loric şi i-ai dat viaţă. Mâna ta a atras din piatră o lucire albastră. Acum nu-i nicio speranţă? Legendele spun că acest *krill* al lui Loric Amuţitorul Demonilor era foarte eficient împotriva demondimilor.

— O lucire, răspunse Mhoram.

Chiar şi în intimitatea ştiinţei sale se temea de puterile stranii care-i permiseseră să aprindă piatra opacă a *krill*-ului. Îi lipsea curajul de a explica sursa forţei sale.

— Ar fi de vreun ajutor?

În replică, pe chipul Loeryei se îngrămădiră întrebările şi protestele, însă înainte de a apuca să le dea glas, un strigăt dinspre curte atrase atenţia Nobililor într-acolo. Warmarkul

Quaan stătea pe dalele din curte, printre leşuri. Când Mhoram îi răspunse, îi adresă un salut mut, cu sabia.

Mhoram îi întoarse salutul, luând la cunoştinţă de victoria lui Quaan. Dar nu-şi putut ascunde unda de amărăciune din voce când rosti:

— Am vărsat sânge pentru prima oară în acest asediu. Astfel, chiar şi cei care se împotrivesc răului trebuie să vatăme victimele răului. Să le care trupurile pe coama dealurilor şi să le ardă cu focurile purificatoare, ca astfel carnea lor să-şi poată recâştiga nevinovăţia în cenuşă. Apoi trebuie să le împrăştie cenuşa prin Cascada Vălurită, ca semn către întregul Tărâm că detestăm răul făcut de Dispreţuitor, nu şi pe sclavii pe care i-a făcut să servească acest rău.

Warmarkul se încruntă, nedoritor să-şi onoreze duşmanii cu asemenea maniere. Dar dădu imediat ordinele pentru îndeplinirea instrucţiunilor lui Mhoram. Gheboşându-se iarăşi, Mhoram se întoarse la nobilii săi. Pentru a împiedica oricare alte tentative de pătrundere în mintea sa, zise:

— Uriaşul ştie că nu poate trece de aceste ziduri cu săbii şi suliţe. Dar nu vom sta cu mâinile în sân, aşteptând ca foamea să-i facă treaba. E prea avid de sânge. Ne va încerca. Trebuie să fim pregătiţi. Trebuie să stăm constant de pază la turn, să contracarăm orice forţă pe care-ar putea-o arunca împotriva noastră.

Nobilul Trevor, dornic să primească o responsabilitate în limita abilităţilor sale, spuse:

— Am să stau eu de pază.

Mhoram acceptă cu un semn din cap.

— Cheamă pe vreunul dintre noi când ai obosit. Şi cheamă-ne pe toţi când Pumnul Satanei se apucă să acţioneze. Trebuie să-l vedem la lucru, în aşa fel încât să ne putem pregăti apărarea.

Apoi se întoarse spre un războinic aflat în apropiere.

— Warhaft, spune-le şi hearthrallilor Tohrm şi Borillar. Pune-i pe hirebranzii şi gravelingasii din Cetatea Nobilă să împartă garda cu Nobilii. Şi ei trebuie să se familiarizeze cu apărarea noastră.

Războinicul salută şi se în depărtă băţos. Mhoram îşi puse o mână pe umărul lui Trevor, strângându-i ferm pentru o clipă.

Apoi, cu privirea înapoi spre cerul asprit de iarnă, părăsi balconul şi se duse în apartamentele sale.

Intenţionase să se odihnească, însă vederea sculpturii din os a Elenei, stând tulburătoare pe masa lui, îl nelinişti. Avea afectul fantastic, vulnerabil, al unui om ales să fie proroc, care-şi greşeşte întreaga sa misiune, care în loc să rostească în urechi binevoitoare cuvintele speranţei, lăsate în seama lui, îşi pierde timpul vorbind în sălbăticie despre nenorociri şi pedepse. Privind către bust, Mhoram trebui să se forţeze să-şi amintească de felul în care Covenant refuzase Tărâmul ca să salveze un copil în propria sa lume. Şi de capacitatea Necredinciosului de a refuza salvarea a zeci de mii de vieţi – salvarea Tărâmului însuşi – de dragul unei singure vieţi; era o abilitate greu de judecat. Mhoram credea că echilibrele ample puteau fi răsturnate de greutatea unei singure vieţi. Totuşi, chipul sculpturii părea, în acel moment, apăsat de un scop greşit înţeles, împovărat cu toţi acei oameni care vor muri pentru ca o fetiţă să poată trăi.

În timp ce privea la interpretarea sa a sorţii lui Covenant, înaltul Nobil Mhoram trăi, din nou, acea izbucnire sufletească în urma căreia putuse el să scoată sclipirea din *krill*-ul lui Loric. Primejdia i se cuibări în ochi şi smulse sculptura ridicând-o, de parcă ar fi avut de gând să ţipe la ea. Dar apoi, liniile aspre ale gurii sale se curbară şi oftă ca pentru sine. Oglindind pe chip intensităţi controversate, aduse lucrarea *anundivian yajna* în Sala Darurilor, unde o puse într-un loc de onoare, pe una dintre coloanele grosolane, ca o rădăcină, a peşterii. După asta, se întoarse în încăperile sale şi se culcă.

Fu trezit la scurt timp după amiază de chemările lui Trevor. Somnul său fără vis se spulberă instantaneu şi era pe cale să plece din apartamentele sale înainte ca tânărul războinic care-i aduse mesajul să poată bate a doua oară în uşă. Ieşi în grabă din cotlonul său din Piatra Sărbătorii, luând-o spre meterezele de deasupra porţilor Cetăţii principale, unde dădu de hearthrallul Tohrm. Traversară împreună pasarela spre turn şi urcară pe trepte până în vârf. Acolo, îi găsiră pe Trevor, soţul Loeryei, împreună cu Warmarkul Quaan şi hirebrandul Borillar.

Quaan se afla între Nobil şi hearthrall, ca un tampon între tensiunile lor personale. Chipul lui Trevor era alb de îngrijorare,

iar mâinile lui Borillar îi tremurau pe toiagul său într-un amestec de groază şi hotărâre; dar Quaan îşi ţinea mâinile încrucişate la piept şi se încrunta fioros în jos de parcă ar fi pierdut capacitatea de a mai fi surprins de orice-ar fi făcut vreun lacheu de-al Ucigaşului Cenuşiu. Când înaltul Nobil li se alătură, bătrânul Warmark îşi întinse un braţ bronzat şi musculos, iar degetul său ţeapăn direcţionă privirile lui Mhoram, ca o acuzaţie, spre concentrarea de demoni-abjecţi în faţa porţilor turnului.

Demonii se aflau în bătaia săgeţilor, însă un şir de troglodiţi ai peşterilor, cu ochii roşii, purtând scuturi din lemn, îi proteja interceptând săgeţile lansate, din când în când, de războinicii lui Quaan de la ferestrele turnului. În spatele acestei acoperiri, demoni-abjecţi construiau.

Lucrau cu iuţeală şi îndemânare, iar construcţia lor prinse foarte repede contur în viermuiala lor. Curând. Mhoram văzu că făceau o catapultă.

În pofida mâniei îngheţate a vântului stârnit de Foul, mâinile începură să-i transpire pe toiag. În timp ce demonii-abjecţi legau frânghii grele în jurul vinciurilor cu roţile lor dinţate, aflate în partea din spate a maşinăriei, fixând funii de braţul rigid, pentru aruncare, etanşând, cu străfulgerări de putere neagră, o cupă mare din fier, sinistră la vedere, aflată la capătul braţului, el se pomeni încordându-se, adunându-şi întreaga sa ştiinţă şi putere, pregătindu-le de acţiune. Ştia instinctiv că atacatorii nu intenţionau să azvârle cu bolovani asupra Pietrei Sărbătorii.

Urmaşii Demondimilor lucrau fără niciun fel de instrucţiuni din partea Pumnului Satanei. Îi urmărea de la distanţă, însă niciunul dintre ei nu vorbea, nici nu se clintea. Câteva zeci dintre ei se căţărară pe catapultă – ajustând-o, strângând legăturile, călăfătuind – iar înaltul Nobil Mhoram se minună amar cât de bine reuşeau să construiască fără a avea ochi. Dar nu arătau că ar fi avut nevoie de ochi, nasul le era la fel de abil ca vederea. În scurt timp, catapulta terminată se înălţa înaintea turnului Pietrei Sărbătorii.

Apoi, urlete lătrate se înălţară într-un cor deasupra taberei şi sute de demoni-abjecţi alergară spre maşinărie. Zeci dintre ei se organizară în formaţiuni-săgeată de fiecare parte a ei,

pentru a-şi concentra puterea şi se aşezară în asemenea fel încât înţeleptul lor stătea la vinciuri. Folosindu-se de toiegele lor, înţelepţii începură să întoarcă roţile dinţate, strângând, astfel, funiile şi îndoind, încet, înapoi, braţul catapultei. Maşinăria făcea creaturile să pară nişte pitici, însă concentrându-şi forţa în formaţii, putură să pornească vinciurile şi să îndoaie braţul. Iar în timp ce se făcea acest lucru, alţi demoni-abjecţi se adunară şi formară o pană imensă în spatele catapultei. Pe fundalul peisajului îngreunat de zăpadă păreau o suliţă aţintită drept spre inima Cetăţii.

Cu o parte a percepţiei sale, Mhoram sesiză că Nobila Amatin stătea acum lângă el. Privi împrejur, căutând-o pe Loerya şi o zări într-un balcon din Cetatea principală. Îi făcu un semn aprobator; dacă vreo catastrofă ar lovi turnul de pază, toţi nobilii ar fi pierduţi.

Apoi ridică o sprânceană spre Quaan, iar când Warmarkul dădu din cap, indicând că războinicii erau pregătiţi pentru orice ordine neaşteptate, înaltul Nobil îşi întoarse din nou atenţia asupra demonilor-abjecţi.

În vreme ce braţul catapultei era tras înapoi, gravelingasul Tohrm îngenunche la parapet, cu braţele depărtate şi palmele lipite de curbura uşoară a zidului. Cu un glas slab, străin, începu să cânte înaintea pietrei un cântec despre rezistenţa granitului.

Apoi braţul catapultei ajunse la încovoierea sa maximă. Tremurând de parcă era pe cale să se facă aşchii, se încorda spre turn. Fu imediat fixat la locul lui cu nişte cârlige din fier. Cupa sa din fier fusese coborâtă la nivelul pieptului, înaintea înţeleptului care constituia vârful celei mai mari pene.

Cu un clănţănit răsunător, înţeleptul lovi cu toiagul în cupă. Forţa năvăli prin zeci de umeri negri; emanau putere în vreme ce înţeleptul lucra la cupă. Şi un fluid gros şi înfiorător, la fel de periculos ca acidul capabil să consume carne, obsidian şi lemn de tec laolaltă, gâlgâi scânteind întunecos din toiag şi se vărsă în cupa pregătită.

Înaltul Nobil văzuse trupuri omeneşti prefăcându-se în cenuşă la cea mai mică atingere a unui astfel de fluid. Se întoarse să-l avertizeze pe Quaan, însă bătrânul Warmark nu mai trebuia prevenit: şi el văzuse războinici pierind în acidul

demondim. Înainte ca Mhoram să poată spune ceva, Quaan striga în jos pe casa scărilor din turn, ordonându-se războinicilor săi să se îndepărteze de ferestrele expuse şi de metereze.

Lângă Mhoram, silueta pirpirie a Nobilei Amatin începu să tremure în vânt. Îşi ţinea toiagul strâns în faţa ei, ca şi cum ar fi încercat să izgonească frigul încet, fluidul înţeleptului umplu cupa. Gâlgâia şi şiroia ca o lavă neagră, azvârlind în aer scântei de beznă; însă ştiinţa demonilor-abjecţi o controla, îi ţinea laolaltă forţele ei întunecate, împiedicând-o să spulbere catapulta.

Apoi cupa se umplu.

Demonii-abjecţi nici nu ezitară. Scoţând un urlet aprig şi nerăbdător, înlăturară cârligele de prindere.

Braţul ţâşni înainte cu răutate, izbindu-se cu vehemenţă cruntă de opritor, la capătul cursei. O masă neagră de vitriol, asemenea casei unui stonedownor, zbură prin aer şi se izbi de turn, la câţiva zeci de metri mai jos de cel mai ridicat parapet.

Când acidul lovi piatra, erupse. Incandescenţă sa tenebroasă ardea pe stânca de munte ca o flamă dintr-un soare întunecat. Tohrm urlă de durere, iar suferinţa pietrei mugea sub tălpile lui Mhoram. Făcu un salt înainte. Cu Trevor şi Amatin lângă el, invocă din vârful toiagului focul albastru al Nobililor şi-l trimise în jos, spre vitriol.

Împreună, cele trei toiege ardeau încinse pentru a consuma acidul. Şi pentru că demonii-abjecţi nu-l puteau reîmprospăta, se desprinse în câteva clipe, căzu de pe zid ca nişte bucăţi de ură, şi sfârâi pe sol înainte de a fi stins.

Lăsase în urmă, pe piatră, o cicatrice lungă de coroziune, însă nu trecuse prin zid. Gemând, Tohrm se clătină îndepărtându-se de parapet. Pe faţă i se scurgea transpiraţia, amestecându-se cu lacrimile, astfel că Mhoram n-ar fi putut spune dacă gravelingasul plângea de durere, de necaz sau de nervi.

— *Melenkurion abatha*! urlă el răguşit. Ah, Piatra Sărbătorii!

Demonii-abjecţi aşezau deja catapulta pe poziţie pentru a lansa încă o dată.

Pentru o clipă, Mhoram se simţi buimăcit şi neajutorat. Cu astfel de catapulte, atâtea mii de demoni-abjecţi ar putea

ajunge să zdrobească Cetatea Nobilă bucată cu bucată, reducând-o la nişte resturi fără viaţă.

Dar atunci instinctul său pentru rezistenţă se trezi din amorţire înăuntrul său. Îi luă din scurt pe Trevor și Amatin:

— Aceste lansări nu trebuie să atingă Cetatea. Alăturaţi-vă mie. Vom forma Interdicţia.

Chiar în timp ce se îndepărtau de el, de-o parte şi de alta a sa, pentru a pregăti între ei o apărare pe cât puteau ei de cuprinzătoare, el îşi dădu seama că aceste tactici nu vor fi de ajuns. Trei Nobili ar putea fi capabili să devieze cea mai puternică lovitură din câteva atacuri, însă n-ar fi putut respinge asaltul a cincisprezece-douăzeci de mii de demoni-abjecţi.

— Tohrm! îl chemă el aspru. Borillar!

Imediat, hearthrallul Tohrm începu să strige după alţi gravelingas. Însă Borillar ezită, privind de jur împrejur ca şi cum gravitatea situaţiei îi influenţa gândurile, ascunzându-i propria-i ştiinţă.

— Linişteşte-te, hirebrand, zise Mhoram ca să-l calmeze. Catapultele sunt făcute din lemn.

Deodată, Borillar se răsuci şi o zbughi din loc. Trecând pe lângă Warmarkul Quaan, strigă:

— Arcaşi!

Apoi strigă spre fortăreaţa principală:

— Hirebrand! Aduceţi *lor-liarill!* Vom face săgeţi!

Într-un timp primejdios de scurt, demonii-abjecţi armaseră maşinăria şi-i umpleau cupa cu vitriolul lor negru. Îşi lansară următoarea încărcătură la numai câteva clipe după ce întăririle *rhadhamaerl* ale lui Tohrm se poziţionaseră pentru a sprijini piatra.

La comanda lui Mhoram, Nobilii izbiră masa de acid lansată cu boltă înainte să atingă turnul. Toiegele lor fulgerară când ridicară zidul de foc în calea acidului.

Fluidul lovi focul lor cu o forţă care sfâşie Interdicţia. Acidul negru le străpunse pavăza, izbindu-se de peretele turnului. Însă atacul îşi pierduse mare parte din virulenţa sa. Când atinse piatra, Tohrm şi camarazii săi, gravelingas, putură să reziste.

Se spulberă în faţa puterii conjurată de ei în piatră, şi căzu la pământ arzând năprasnic, lăsând pe perete urme întunecate,

dar fără să facă daune prea mari.

Tohrm se răsuci pentru a-şi încrucişa privirea cu a înaltului Nobil Mhoram. Furia aprigă şi efortul izbucniră în trăsăturile hearthrallului, însă-şi dezveli dinţii într-un rânjet care promitea multe pentru apărarea Pietrei Sărbătorii.

Cei trei arcaşi ai lui Quaan se alăturară Nobililor, urmaţi îndeaproape de doi hirebranzi. Arcaşii erau nişte războinici woodhelvennini înalţi, a căror supleţe a trupului le contrazicea forţa arcurilor lor. Warmarkul Quaan luă act de prezenţa lor şi-l întrebă pe Borillar ce voia să-i pună să facă. Drept răspuns, Borillar acceptă din partea hirebranzilor şase săgeţi lungi şi subţiri. Erau încrustate delicat cu rune, în pofida subţirimii lor; vârfurile erau atât de ascuţite încât împungeau, iar la capăt erau dotate cu pene de un maro deschis. Hearthrallul dădu fiecăruia dintre ei două săgeţi, spunând:

— Acesta este *lor-liarill,* lemnul rar, pe care uriaşii de la Ţărmul Mării îl numeau „Gildenlode”. Ei…

— Suntem woodhelvennini, zise răstit femeia care comanda arcaşii. *Lor-liarill*-ul ne este cunoscut.”

— Lansaţi-le bine, răspunse Borillar. Nu mai sunt altele pregătite. Loviţi-i pe troglodiţi primii.

Femeia se uită la Quaan, să vadă dacă acesta avea ordine pentru ea, însă el îi făcu semn, la fel şi tovarăşilor ei, să meargă la parapet. Cu mişcări uniforme şi exersate, cei trei arcaşi potriviră săgeţile şi-şi încordară arcurile, ţintind catapulta.

Demonii-abjecţi deja îi trăseseră braţul în spate şi erau ocupaţi cu reumplerea cupei sale de fier.

Quaan spuse printre dinţi:

— Loviţi acum.

Trei corzi de arc vibrară la unison.

Imediat, troglodiţii apărători zvâcniră scuturile în sus, prinzând săgeţile din zbor.

În clipa când săgeţile muşcară lemnul, explodară în flame. Forţa impactului lor împrăştie focul pe scuturi, azvârlind bucăţi şi aşchii arzând spre troglodiţi. Icnind de surpriză şi durere, creaturile nătoade şi greoaie îşi aruncară scuturile şi fugiră din calea focului.

Imediat, arcaşii loviră din nou. Săgeţile lor zburară prin aer şi

loviră braţul de lansare al catapultei, chiar sub cupă. *Lor-liarill*-ul detonă instantaneu, dând foc acidului negru. Într-o deflagraţie bruscă, puterea fluidului spulberă catapulta, împrăştiind în toate direcţiile lemnul aprins. Un grup de demoni-abjecţi şi câţiva troglodiţi căzură, iar restul fugiră mâncând pământul în afara razei de acţiune a arcaşilor, lăsând bucăţile de maşinărie să se mistuie cu totul.

Femeia woodhelvennin se întoarse spre Borillar cu un rânjet sălbatic şi zise:

— *Liarill*-ul face săgeţile necruţătoare, hearthrall.

Borillar se strădui să pară impasibil, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu asemenea succese, dar trebui să înghită două noduri înainte de a-şi regăsi glasul pentru a spune:

— Aşa se pare.

Înaltul Nobil Mhoram îşi puse o mână pe umărul hearthrallului, în semn de apreciere.

— Hirebrand, mai există *lor-liarill* din care s-ar putea face săgeţi?

Borillar dădu din cap ca un veteran.

— Mai este. Toate chilele şi cârmele din Gildenlode, făcute pentru uriaşi – pe vremuri. Acest lemn poate fi refolosit.

— Spune-le hirebranzilor să se apuce imediat de lucru, spuse Mhoram şoptit.

Zâmbind larg, Tohrm veni să se aşeze lângă Borillar.

— Hearthrall, m-ai depăşit, spuse el ca să-l tachineze. *Rhadhamaerlii* nu se vor odihni până când nu vor găsi o cale să se ridice la nivelul triumfului tău.

La aceasta, întreaga apatie a lui Borillar se risipi, făcând loc unei expresii de mare încântare. Braţ la braţ, el şi Tohrm părăsiră tumul, urmaţi de ceilalţi hirebranzi și gravelingas.

După ce se plecară înaintea câtorva cuvinte scurte, de laudă, rostite de Quaan, arcaşii plecară şi ei. El şi cei trei Nobili rămaseră singuri acolo, privindu-se sumbri în ochi.

În cele din urmă, Quaan dădu glas gândului care se oglindea pe feţele lor:

— Este doar o mică victorie. Catapulte mai mari ar putea lovi dincolo de raza arcurilor. Formaţiuni de luptă în săgeată, mai ample, ar putea face destulă forţă pentru spargerea zidurilor. Dacă sunt aduse mai multe catapulte şi puse să atace laolaltă,

rezistenţa noastră va fi pusă la o grea încercare încă de la primele aruncări.

— Iar Piatra Bolii Pământului încă n-a grăit împotriva noastră, murmură Mhoram.

Încă mai simţea forţa care-i străpunsese apărarea, lăsându-i un tremur în încheieturi şi coate. Adăugă, ca pe un gând întârziat:

— Dacă nu punem la socoteală glasul acestui vânt aspru şi iarna.

Pentru o clipă, îşi contopi mintea cu a lui Trevo şi Amatin, împărţind puterea lui cu ei şi reamintindu-le de propriile lor resurse. Apoi, cu un oftat, Nobila Amatin rosti:

— Am sânge de woodhelvennin. Îl voi ajuta pe hearthrallul Borillar la confecţionarea săgeţilor. Va fi o muncă lentă şi mulţi din *lillianrilli* au şi alte îndatoriri.

— Iar eu mă duc după Tohrm, zise Trevor. Nu am niciun fel de ştiinţă potrivită pentru un *rhadhamaerl.* Dar s-ar putea ca un leac pentru această năpastă demondimică să se afle în pietrele de foc.

Mhoram aprobă în tăcere, îi cuprinse pe după umeri pe cei doi Nobili şi-i îmbrăţişă.

— Voi sta de veghe, le spuse, şi-am s-o chem pe Loerya când voi obosi.

Apoi îl expedie pe Quaan din turn împreună cu ei, pentru ca Warmarkul să-şi poată pregăti războinicii pentru tot ceea ce-ar fi trebuit să facă dacă zidurile ar fi fost afectate. Singur, înaltul Nobil rămase cu faţa spre tabăra întunecată a hoardelor Pumnului Satanei, se opri sub Stindardul care fâlfâia, deja zdrenţuit sub vântul muşcător, şi puse capătul de metal al toiagului său pe piatră, întorcându-se spre duşmanul împresurător, de parcă ar fi putut hotărî finalul asaltului.

În pâcla cenuşie a înserării, demonii-abjecţi construiau o altă catapultă. Amplasată dincolo de raza de acţiune a săgeţilor, ridicau o maşinărie mai puternică, una capabilă să azvârle încărcătura şi peste distanţa suplimentară. Dar Nobilul Mhoram nu chemă pe nimeni în ajutor. Când fiertura neagră şi corozivă fu lansată, trebui să străbată un spaţiu mai mare; era dincolo de controlul fabricanţilor ei pentru mai mult timp. Forţa albastră a lui Mhoram o biciui când ajunse la punctul maxim al

traiectoriei. Un fulger scăpărător din focul Nobilului se înfipse în vitriol, slăbindu-i avântul şi încărcătura căzu prea scurt. Împrăştiindu-se furioasă, fără niciun efect, se risipi pe sol şi arse până făcu o gaură sinistră, ca un puţ calcinat, în pământul îngheţat.

Demonii-abjecţi se retraseră, apoi reveniră la focurile de veghe, strălucitoare, care ardeau peste tot în rândurile oastei, pentru nefericitele creaturi care aveau nevoie de lumină. După o vreme, Mhoram îşi frecă fruntea afectată de efort şi-o chemă pe Nobila Loerya să-i ia locul.

În timpul nopţii întunecoase, alte trei catapulte fură construite la adăpostul distanţei, apoi aduse în faţă pentru atacul asupra Pietrei Sărbătorii. Niciuna dintre ele nu asedie turnul; două lansară împotriva zidurilor dinspre nord ale Cetăţii principale, iar una dinspre sud Dar, de fiecare dată, apărătorii putură să reacţioneze prompt. Efortul de putere al înţelepţilor în timp ce armau maşinăriile radiau o amprentă distinctă, sesizabilă până sus, pe metereze, iar această emanaţie avertiza Cetatea de fiecare nou atac. Arcaşii, pregătiţi cu săgeţile lor *lor-liarill,* se grăbeau să răspundă.

Obţinură lumină pentru ţintit lansând săgeţi în pământ, în apropierea catapultelor; în incendiile bruşte şi demascatoare distruseră două din noile ameninţări, la fel cum o făcuseră şi cu prima. Însă cea de-a treia rămânea în afara bătăii arcurilor şi ataca zidul de sud dintr-o poziţie dincolo de posibilitatea Loeryei de a acţiona. Şi, totuşi, acest asalt a fost anihilat şi el. Într-un moment de inspiraţie, Haftul care-i comanda pe arcaşi le ordonă să-şi direcţioneze săgeţile spre acid, în timp ce încărcăturile zburau cu boltă spre Cetate. Arcaşii traseră o duzină de săgeţi, într-o succesiune rapidă, în masa de fluid şi reuşiră să-l împrăştie, astfel că se izbi de piatră în părţi mult mai atenuate şi nu provocară decât pagube mici.

Din fericire, nu mai avură loc şi alte atacuri în acea noapte. Fuseseră trase toate săgeţile noi din Gildenlode, iar procesul fabricării altora era lent şi dificil. Nici în cursul zilei următoare nu mai avură loc atacuri, cu toate că santinelele îi puteau vedea pe demonii-abjecţi construind, în depărtare, catapulte. Nu făcură nicio mişcare împotriva Pietrei Sărbătorii, decât în vibraţia beznei adânci a miezului nopţii. Atunci răsunară

alarmele peste tot în Cetate, chemându-i pe toţi apărătorii de la activitatea lor sau de la odihnă. În lumina săgeţilor, pâlpâind în vânt, aprinse ca torţele în pământul îngheţat, Nobilii, hirebranzii şi gravelingasii, războinicii şi Păstrătorii înţelepciunii văzură zece catapulte puse în poziţie de tragere, dincolo de raza de acţiune a arcaşilor.

Ordinele răsunară prin piatra Cetăţii. Bărbaţi şi femei alergară să-şi ocupe locurile. În câteva momente, un Nobil sau o echipă de apărători se aşezară vizavi de fiecare catapultă. Când cupele lor fură umplute, Piatra Sărbătorii se pregăti pentru atacul în forţă.

La fulgerarea unui semnal de un verde rece, aprins de Pumnul Satanei, cele zece catapulte lansară, Apărarea contura cu luminile sale Piatra Sărbătorii, învăluită în atât de mult portocaliu strălucitor, galben şi albastru de la focurile de pe ziduri, încât întregul platou strălucea în beznă ca o văpaie sfidătoare. Lucrând împreună în turn, Mhoram şi Amatin azvârliră fulgere de forţă care doborâră la pământ două din încărcăturile de vitriol. De pe platoul de deasupra Pietrei Sărbătorii, Nobilii Trevor şi Loerya se folosiră de avantajul înălţimii pentru a se ajuta să abată la sol o întreagă încărcătură corozivă.

Două dintre celelalte lansări fură spulberate de săgeţile hearthrallului Borillar. Folosind o bucată de *orcrest,* înmânată lor de hearthrallul Tohrm, şi o baghetă de *lomillialor,* obţinută de la Nobila Amatin, echipele de Păstrători ai înţelepciunii ridicară bariere care secară mare parte din virulenţa a două atacuri, împiedicându-le să provoace daune irecuperabile.

Gravelingasii se ocupară de ultimele două aruncări ale demonilor-abjecţi. Împreună cu un partener, Tohrm se poziţionă în balconul aflat direct înaintea uneia dintre catapulte. Se aşezară de-o parte şi de alta a vetrei din piatră, cu pietriş de foc, şi intonă un cântec profund, *rhadhamaerl,* care le aduse, lent, carnea lor muritoare în armonie cu strălucirea tot mai mare a pietrelor de foc. În vreme ce demonii-abjecţi umpleau cupa maşinăriei, Tohrm şi tovarăşul său îşi afundară mâinile în pietriş, îşi băgară mâinile lor pregătite pentru ştiinţa pietrei adânc între pietrele de foc din apropierea laturilor vetrei. Acolo aşteptară căldura aurie,

cântându-şi cântul lor pământesc până când catapulta lansă încărcătura, iar vitriolul ţâşni spre ei.

În ultima clipă, azvârliră două braţe pline de pietriş spre masa neagră. Cele două forţe se ciocniră la câţiva metri deasupra capetelor lor, iar şocul impactului îi aruncă la podeaua balconului. Coroziunea umedă a acidului transformă instantaneu pietrişul în tăciune, dar, la rându-i, puterea *rhadhamaerl* a pietrelor de foc arse acidul înainte ca vreo picătură să-l atingă pe Tohrm sau Piatra Sărbătorii.

Ceilalţi doi gravelingas nu fură atât de norocoşi. Nu-şi potriviră bine lansarea de răspuns şi drept rezultat, pietrele lor de foc nu opriră decât jumătate din cantitatea de vitriol. Amândoi bărbaţii pieriră în focul lichid când acesta distruse o mare parte din balcon.

Dar în loc să lanseze din nou, pornind noi atacuri care să istovească apărarea Cetăţii, demonii-abjecţi îşi abandonară catapultele şi se retraseră, satisfăcuţi, în aparenţă, de ceea ce aflaseră despre ardoarea apărătorilor Pietrei Sărbătorii. Înaltul Nobil Mhoram îi privi cum se îndepărtau, cu o expresie de surprindere întipărită pe faţă şi o teamă rece ghemuită în inimă. Desigur, demonii-abjecţi nu fuseseră intimidaţi de apărare. Dacă Pumnul Satanei alegea acum să-şi schimbe tactica, asta se întâmpla pentru că estimase slăbiciunea Pietrei Sărbătorii şi cunoştea o cale mai bună de a profita de asta.

În dimineaţa următoare, Mhoram observă începutul unei noi strategii a Pumnului Satanei, însă, timp de două zile după aceasta, nu mai înţelese nimic. Hoardele Profetului se apropiară de Piatra Sărbătorii, se poziţionară la ceva peste o sută de metri distanţă de ziduri şi se aşezară înaintea platoului ca şi cum s-ar fi aşteptat ca apărătorii lor să sară de bunăvoie direct în fălcile lor. Demonii-abjecţi se deplasară printre creaturile luate în sclavie şi troglodiţi, şi formară zeci de săgeţi care păreau să fie orientate drept spre inima Pietrei Sărbătorii. Iar în urma lor stătea pe un tăpşan de pământ mai lat, scoţând la vedere, pentru prima oară, Piatra sa. Însă nu declanşă niciun asalt fizic, neoferind Cetăţii nicio posibilitate de a lovi sau de a fi lovită. Într-adevăr, creaturile lui se lăsaseră pe labele lor şi în genunchi şi scrutau flămânde Piatra Sărbătorii de parcă s-ar fi lăsat jos pentru rugăciune, înţelepţii demonilor-abjecţi îşi

lăsară la pământ vârful toiegelor lor, începând un vaier prelung sau o invocaţie, din care în Cetate ajunseră doar crâmpeie, aduse de vântul sfâşietor. Iar *Samadhi* Prorocul, Sheol şi Pumn al Satanei, strânse fragmentul de Piatra Bolii Pământului în aşa fel încât scoase aburi, ca o bucată de gheaţă fierbând.

În timp ce privea, Mhoram putu simţi creşterea forţei în toate părţile; degajarea de putere iradia spre el până când pielea obrajilor ajunse să-l usture sub asaltul ei, în pofida muşcăturii îngheţate a vântului. Însă asediatorii nu mai făcură nimic altceva. Îşi menţinură poziţia într-o concentrare înverşunată, încruntându-se cu ferocitate, de parcă ar fi văzut deja sângele victimelor lor.

Încet, chinuitor, începură să producă efecte pe solul de la poalele dealurilor. Din strălucirea verde, constantă, a Pietrei, pe sol, în jurul picioarelor Pumnului Satanei, se împrăştie o aureolă verzuie care pulsa în sol. Îl înconjura, bătând ca o inimă fetidă, apoi trimise excrescenţe strâmbe, ca nişte vene verzi, pe pământ, înspre Piatra Sărbătorii. Acestea creşteau cu fiecare pulsaţie sălbatică, ramificându-se până când ajunseră în spatele hoardelor îngenuncheate. În acel punct, durerea roşie, tremurând greţos în verde, înflori din vârfurile îngropate ale toiegelor înţelepţilor. La fel ca smaraldul Pumnului Satanei, acel verde bolnav crescu pe sol precum arterele ori rădăcinile unui chin. Strălucea prin gheaţa cenuşie de pe pământ fără s-o topească şi se extindea cu fiecare freamăt al puterii lăuntrice a *samadhi*-ului, până când întreaga Piatră a Sărbătorii fu înconjurată de venele pulsând.

Această creştere fu lentă şi otrăvitoare; până la căderea nopţii, pacostea verde-roşiatică nu trecuse departe de picioarele demonilor-abjecţi; după o beznă îndelungată şi lugubră, zorii găsiră venele la numai jumătate de drum de ziduri. Dar era ceva implacabil şi sigur. Mhoram nu se putea gândi la nicio apărare împotriva lor, pentru că nici nu ştia ce era asta.

În cursul următoarelor două zile, ameninţarea lor se răspândi în întreaga Cetate Nobilă. Oamenii începură să şuşotească. Bărbaţii şi femeile alergau dintr-un loc în altul, de parcă s-ar fi temut că piatra din oraş se răzvrătea împotriva lor. Copiii scânceau fără motiv, sau îi apuca tremuratul la vederea unor

chipuri binecunoscute. Deasupra Cetăţii plutea o atmosferă apăsătoare de teamă şi nedumerire, aidoma unui vultur cu aripile întinse, care se pregătea de aterizare. Cu toate astea, Mhoram nu-şi dădu seama ce se întâmpla cu oraşul decât în seara celei de-a treia zi. Atunci, dintr-o întâmplare, se apropie de Warmarkul Quaan, pe nevăzute şi pe neauzite, iar la atingerea mâinii sale pe umărul lui Quaan, acesta sări la o parte, speriat, punându-şi mâna pe spadă.

Când îl recunoscu, în cele din urmă, pe Înaltul Nobil, chipul i se făcu pământiu de suferinţă şi tremura ca un novice copleşit de toate.

Cu un geamăt de înţelegere, Mhoram pricepu dintr-o ochire suferinţele Pietrei Sărbătorii. Teama de necunoscut era numai la suprafaţa primejdiei. Cuprinzându-l cu braţele pe Quaan, care tremura, înţelese că venele roşii-verzui ale puterii nu erau un pericol material; mai degrabă, erau un vehicul pentru forţa emoţională brută a răului Dispreţuitorului, un atac direct asupra voinţei Cetăţii, o încărcătură corozivă azvârlită împotriva structurii morale a rezistenţei Pietrei Sărbătorii.

Frica se întindea ca o boală grea în inima Cetăţii Nobile. Sub influenţa acestor vene sinistre, curajul oraşului începea să se vestejească.

Nu avea nicio apărare. *Lillianrill*-ul şi *rhadhamaerl*-ul puteau ridica focuri mari şi fierbinţi în interiorul zidurilor. Păstrătorii înţelepciunii puteau cânta cu glasuri care scoteau neajutoratele cântece curajoase despre îndemnuri şi victorie. Oastea se putea instrui şi antrena până când războinicilor nu le mai rămâneau nici răgazul, nici forţa de a se teme. Nobilii puteau străbate oraşul ca nişte corbi albaştri, ducându-şi lumina curajului, sprijinului şi consecvenţei peste tot unde mergeau, din zi cenuşie până-n chioreala nopţii şi din nou până-n cenuşiul zilei. Cetatea nu trândăvea. Pe măsură ce timpul îşi târa încetineala agravată de spaime, urnindu-se prin carcasa ei scheletică într-un clănţănit aproape audibil de oase descărnate, tot ceea ce se putea face se făcea. Nobilii începură să meargă peste tot cu toiegele lor aprinse, pentru ca azuriul lor strălucitor să se împotrivească erodării spiritului Pietrei Sărbătorii. Dar răul vânos, însângerat, din pământ îşi amplifica umbra asupra oraşului. Ameninţarea a zeci de mii de inimi

malefice înăbuşea orice opoziţie.

Curând, chiar şi stânca muntoasă a platoului părea că scânceşte într-o teamă tăcută. În decurs de cinci zile, unele familii s-au încuiat în odăile lor, refuzând să mai iasă de-acolo; se temeau să ajungă afară, în oraş. Alţii s-au refugiat în siguranţa relativă a dealurilor înalte. Prin bucătării izbucniră conflicte smintite, chiar acolo, unde orice bucătar sau servitor putea pune mâna pe un cuţit pentru a tăia sub imboldul unor valuri bruşte de teroare. Pentru a preveni astfel de izbucniri, Warmarkul Quaan trebui să amplaseze câte un Eoman în fiecare bucătărie sau cantină.

Dar cu toate că dirija oamenii ca şi cum de umerii lui s-ar fi agăţat un spectru înspăimântător al terorii, nu-şi putea împiedica războinicii să cadă pradă panicii. Faptul că trebui, în cele din urmă, să raporteze totul înaltului Nobil, iar după ce ascultă tot, Mhoram se duse să se aşeze de strajă în turn. Singur acolo, înfruntă noaptea care se lăsa la fel de grea ca pietrişul disperării simţit în ceafă, înfruntă ura verzuie şi nesclipitoare a Pietrei, înfruntă focul bolnav din venele roşii-verzui şi-şi îmbrăţişă propria lui spaimă din tăcerea inimii sale. Dacă n-ar fi fost atât de disperat, ar fi plâns de dragul lui Kevin Risipitorul Tărâmului, a cărui dilemă o înţelegea acum cu o ardoare care-l pătrundea până-n adâncul sufletului său.

Ceva mai târziu, după ce bezna îşi adăugase propriii fiori iernii Nobilului Foul, iar focurile de veghe ale taberei scăzuseră până la pâlpâire pe lângă setea îndelungată şi puternică pentru moarte a lui *samadhi* Proroc, Loerya, soţia lui Trevor sosi în turn, aducând o mică ulcea cu pietriş pe care o puse înaintea ei când se aşeză pe piatră, pentru ca strălucirea să-i lumineze faţa trasă. Iluminarea feţei îi scufundă ochii în umbră, dar Mhoram tot mai putea vedea că erau năclăiţi în lacrimi.

— Fiicele mele – glasul ei părea sugrumat – copiii mei, ei, îi cunoşti înalt Nobil, zise ea de parcă l-ar fi implorat. Nu sunt oare copii meniţi să-şi facă părintele să se simtă mândru de ei?

— Fii mândră, răspunse Mhoram cu blândeţe. Părinţii şi copiii sunt mândrii unii de alţii.

— Îi cunoşti, înalt Nobil, insistă ea. Bucuria mea pentru ei a fost destul de mare să fie acum durere. Ei, Înalt Nobil, nu mai mănâncă. Se tem de hrană, cred că toată hrana-i otrăvită.

Acest rău îi înnebuneşte.

— Cu toţii suntem înnebuniţi, Loerya. Trebuie să îndurăm.

— Cum să îndurăm? Fără speranţă? Înalt Nobil, ar fi fost mai bine dacă n-am fi zămislit copii.

Cu blândeţe, şoptit, Mhoram răspunse unei alte întrebări.

— Nu putem ieşi afară să luptăm cu acest rău. Dacă părăsim aceste ziduri, suntem terminaţi. Nu mai avem un alt adăpost. Trebuie să îndurăm.

Cu un glas sugrumat de plâns, Loerya zise:

— Înalt Nobil, cheamă-l pe Necredincios.

— Ah, soră Loerya, nu pot face asta. Ştii că nu pot. Ştii că am procedat corect atunci când l-am lăsat pe Thomas Covenant să plece la trebuinţele propriei sale lumi. Indiferent câte sminteli mi-au tulburat cursul vieţii, acea hotărâre n-a fost nebunească.

— Mhoram, îl imploră ea apăsat.

— Nu, Loerya, gândeşte-te ce-mi ceri. Necredinciosul dorea să salveze o viaţă în lumea lui. Dar aici timpul se mişcă altfel. Au trecut patruzeci şi şapte de ani de când a venit pentru prima oară la Piatra Sărbătorii, şi cu toate astea, n-a îmbătrânit nici măcar preţ de trei cicluri ale lunii. Poate că pentru el n-au trecut decât câteva momente de la ultima invocare. Dacă ar fi chemat din nou, acum, poate că tot l-am împiedica să salveze copilaşul care are nevoie de el.

La pomenirea copilului o furie subită schimonosi chipul Loeryei.

— Adu-l aici! şuieră ea. Ce pot însemna pentru mine nişte copii fără nume? Pe Cele Şapte, Mhoram! Cheamă…

— Nu, o întrerupse Mhoram, însă glasul său nu-şi pierduse blândeţea. N-am s-o fac. Trebuie să dispună de libertatea alegerii propriei sale sorţi, este dreptul lui. Nu avem niciun drept să-l privăm de asta, nici măcar cea mai urgenţă nevoie a Tărâmului n-ar putea justifica un astfel de act. Deţine aurul alb. Lasă-l să vină pe Tărâm când vrea. Nu voi contrazice singura mea faptă curajoasă reală din viaţa mea bezmetică.

Furia Loeryei se surpă la fel de repede precum apăruse. Frângându-şi mâinile de durere pe deasupra pietrelor de foc, de parcă şi speranţa căldurii pierise din ele, gemu:

— În această seară cea mai mică dintre copilele mele – Yolenid – de-abia dacă-i puţin mai mare decât un bebeluş, a

ţipat la vederea mea.

Făcând un mare efort, îşi ridică ochii înlăcrimaţi spre înaltul Nobil.

— Cum să îndurăm?

Deşi propria lui inimă plângea pentru ea, Mhoram îi înfruntă privirea.

— Alternativa este Profanarea.

În timp ce-i privea chipul devastat şi apropiat, simţi nevoia de a urla în gura mare, de a-şi dezvălui periculosul său secret. Pentru o clipă, asta-i făcu pulsul să bată nebuneşte în tâmple, şi-şi dădu seama că i-ar răspunde Loeryei dacă l-ar întreba. Pentru a o avertiza, îi strecură şoptit:

— Puterea este un lucru îngrozitor.

Un licăr de început de speranţă se aprinse în ochii ei. Loerya se ridică în picioare, nesigură, îşi apropie faţa de a lui şi-l sondă. Prima deschidere spre o contopire îi goii suprafaţa minţii. Însă ceea ce văzu ea sau simţi în el o opri. Îndoiala lui rece înăbuşi lumina din ochii ei şi se retrase de lângă el. Ea rosti cu o voce încurcată, care purta doar o vagă nuanţă de amărăciune:

— Nu, Mhoram. N-am să întreb. Am încredere în tine, altfel n-am în nimeni. Vei vorbi când inima-ţi va fi pregătită.

Sub pleoapele lui Mhoram se aprinse recunoştinţa. Zâmbind strâmb, răspunse:

— Eşti curajoasă, soră Loerya.

— Nu.

Ea-şi luă ulceaua cu pietriş de foc şi se îndepărtă de el.

— Cu toate că nu-i vina lor, fiicele mele mă fac să mă simt laşă.

Şi, fără nicio privire în urmă-i, îl lăsă pe înaltul Nobil singur în noaptea lugubră.

Strângându-şi toiagul la piept, el se întoarse şi privi din nou răul verzui, impecabil, produs de piatra Prorocului delirant. Când ochii săi întâlniră acea lumină otrăvită, îşi îndreptă umerii şi spatele, astfel încât să stea smirnă, ca un jalon, ori ca un martor al pietrei neprofanate a Cetăţii.

LOMILLIALOR

Apăsarea sfielii care-l îngropase pe Covenant părea să-l strivească tot mai tare şi mai tare în solul insensibil. Se simţea ca şi cum ar fi renunţat să mai respire – că roca şi solul în care se scufunda îi tăia orice posibilitate de a respira însă lipsa de aer nu-l nelinişti; nu mai avea nevoie de efortul istovitor al respiraţiei. Se ducea, implacabil, fără să se mişte, în jos, ca un om care cădea spre soarta sa.

În jurul său, pământul negru se schimbă, încet, în ceaţă şi frig. Nu-şi pierduse niciun pic din soliditate; nimic din masa sa compactă, însă substanţa sa se modificase, deveni, printr-o creştere treptată, o ceaţă ca o beznă totală, la fel de groasă şi de nemăsurată ca un miez de granit. Astfel, frigul se mări. Frigul şi iarna şi ceaţa se închiseră în jurul său precum un giulgiu.

Nu avea niciun habar despre durată, dar, la un moment dat, deveni conştient de un curent de aer rece care străbătea ceaţa. Uşura o parte din presiunea exercitată asupra sa, îi mai slăbea giulgiul. Apoi, o pată de lumină apăru la o oarecare distanţă. Prin spărtură, văzu un cer nocturn, nesfârşit, nerăscumpărat de nicio stea. Iar prin falie lucea o rază de lumină verde, la fel de rece şi apăsătoare ca şi cel mai crud dintre smaralde.

— Falia lăsă adierea să bată până când trecu de el. Când o depăşi, văzu că în spatele norilor grei se afla o lună plină, palidă şi verzuie de la iluminaţie, un glob de smarald, proiectând din ceruri o lumină bolnavă. Lumina verde, groasă, îl prinse. Când crăpătura care-o lăsa să pătrundă trecu de el şi se îndepărtă, se simţi reacţionând. Autoritatea, domnia lunii nu putea fi negată; începu să zboare, de bunăvoie, prin ceaţa din urma faliei.

Dar interveni o altă forţă. Pentru o clipă, crezu că putea simţi aroma inimii unui copac plin de sevă, iar fragmente de cântec îl atinseră prin frig: *fii adevărat… răspunde… blestemul adânc al sufletului…*

Se agăţă de ele, iar atracţia lor puternică îl fixă. Bezna ceţii se închise în jurul său din nou şi se scufundă în ea în direcţia cântecului.

Acum, frigul se înteţi sub el, astfel că se simţea ca şi cum ar fi coborât într-o lespede, cu vântul bătând asupra lui. Era prea îngheţat ca să se poată mişca şi numai senzaţia aerului din piept îi spuse că începuse să respire iar. Coastele şi diafragma sa funcţionau, pompau, automat, aer în şi din plămâni. Atunci observă încă o schimbare suferită de ceaţă. Noaptea oarbă, rece şi vijelioasă dobândi încă o dimensiune, o altă întindere; lăsa impresia că zăbovea numai asupra lui, în timp ce restul lumii se scălda în lumina soarelui. În pofida norului, putea simţi strălucirea undeva, în vântul rece de dincolo de el. Iar lespedea rece se făcu tot mai tare sub el, până când simţi că zăcea într-un catafalc, cu un morman de beznă personală adunat deasupra lui.

Cântecul familiar îl părăsi acolo. Pentru o vreme, nu mai auzi nimic altceva decât bâzâitul adierii şi sunetul aspru, sâsâit, al propriei sale respiraţii în vreme ce se strecura printre buzele şi gingiile-i umflate. Îngheţa încet, scufundându-se într-o împreunare îngheţată cu piatra de la spatele său. Apoi, o voce gâfâi lângă el:

— Pe Cele Şapte! Am reuşit!

Vorbitorul părea copleşit de oboseală şi cu o voce ciudată, fără inflexiuni, disperat. Numai vuietul vântului îi susţinea pretenţia la existenţă; fără el, ar fi vorbit de unul singur, în eterul de neînţeles dintre stele.

Îi răspunse o voce veselă, plină de o uşurare bucuroasă:

— Da, prietene. Ştiinţa ta ne ajută foarte mult. Nu ne-am chinuit de pomană în aceste trei zile.

— Ştiinţa mea şi forţa ta. Şi *lomillialor*-ul înaltului Nobil Mhoram. Dar trebuie să-l vezi. E rănit şi bolnav.

— Ţi-am spus că şi suferă?

Vocea veselă îi suna cunoscută lui Covenant. Aducea mai aproape de el lumina soarelui, compactând ceaţa până când rămase numai înăuntrul său, şi putu simţi strălucirea rece pe faţă.

— Mi-ai spus, zise bărbatul disperat. Iar eu ţi-am spus că ar fi trebuit să-l omor atunci când a fost la cheremul meu. Însă toate acţiunile mele au mers prost. Iată, chiar acum Necredinciosul vine agonizând la chemarea mea.

Cel de-al doilea vorbitor răspunse pe un ton de reproş blând:

— Prietene, tu…

Însă primul i-o reteză.

— Acesta-i un loc blestemat, n-avem cum să-i ajutăm aici.

Covenant simţi cum nişte mâini îl apucă de umeri.

Încercă să-şi deschidă ochii. La început, nu văzu nimic; lumina soarelui izgonea orice contur din faţa lui. Dar apoi ceva se interpuse între el şi soare. Clipi, în umbra lui, cu percepţiile înceţoşate.

— Îşi revine, spuse prima voce. O să mă recunoască?

— Poate că nu. Nu mai eşti tânăr, prietene.

Mai bine să nu mă recunoască, bombăni bărbatul. Va crede că încerc să izbândesc acolo unde a dat el greş cândva. Unul ca el ar înţelege ce-ai ai răzbunarea.

— Îl nedreptăţeşti. Am avut ocazia să-l cunosc mult mai bine. Nu înţelegi măreţia nevoii lui de milă?

— O înţeleg. Şi eu îl cunosc. Am tot auzit de Thomas Covenant timp de patruzeci şi şapte de ani. I se acordă milă chiar şi acum, fie că înţelege asta sau nu.

— L-am invocat din lumea lui dreaptă. Tu numeşti asta milă?

Primul interlocutor rosti cu un glas apăsat:

— Eu aşa-i spun, milă.

După o clipă, celălalt oftă.

— Da, şi nici n-am fi putut face o altă alegere. Fără el, Tărâmul moare.

— Milă? Hârâi Covenant.

Gura-i tremura jalnic.

— Da, spuse hotărât bărbatul aplecat asupra sa. Îţi dăm o nouă şansă să te opui răului pe care l-ai îngăduit în Tărâm.

Treptat, Covenant văzu că bărbatul avea faţa pătrată şi umerii laţi ai unui stonedownor. Trăsăturile-i erau înghiţite de umbră, dar ţesut pe umerii mantiei sale tivite cu blană era un model curios, cu fulgere încrucişate, model pe care Covenant îl mai văzuse undeva şi înainte. Însă era încă prea năucit de şoc şi înceţoşat pentru a-şi putea aminti.

Încercă să se ridice în capul oaselor. Bărbatul îl ajută, îl sprijini să se ridice. Pentru un moment, privirea-i rătăci aiurea. Descoperi că se afla pe o platformă rotundă, din piatră, mărginită de un perete jos. Dincolo de parapet nu putea vedea altceva decât cerul. Hăul albastru şi rece îi atrăgea privirile de

parcă-i făcea semn; îi sensibiliza propriul său gol interior. Trebui să se lupte pentru a-şi concentra privirea asupra stonedownorului.

Din unghiul său, îi vedea faţa luminată de soare. Cu părul cărunt şi obrajii bătuciţi de vânt, părea să aibă în jur de şaizeci şi ceva de ani, însă nu caracteristicile vârstei îi dominau trăsăturile. Faţa lui oferea o impresie contradictorie. Avea o gură încrâncenată, care mâncase atât de mult timp pâine acrită, încât uitase gustul dulce, iar ochii-i erau înconjuraţi de cutele fine lăsate de implorare, ca şi cum îşi petrecuse ani întregi privind spre ceruri şi rugându-se soarelui să nu-l orbească. Era un om care fusese rănit şi nu suportase prea uşor asta.

Ca şi cum cuvintele tocmai îi străpunseseră buimăceala, Covenant îl auzi pe bărbat spunând:

— Ar fi trebuit să-l ucid.

Un bărbat care purta o mantie cu un model de fulgere încrucişate pe umerii săi încercase, odată, să-l ucidă pe Covenant şi fusese împiedicat să facă asta de Atiaran, soţia lui Trell. Invocase Legământul Păcii.

— Triock?

Covenant respira cu greu.

— Triock?

Bărbatul nu se clinti de sub privirea sfredelitoare a lui Covenant.

— Am promis că ne vom reîntâlni.

Ei, drăcia naibii, mormăi Covenant pentru sine. Iad şi sânge. Triock se îndrăgostise de Lena, fiica lui Atiaran, înainte ca el s-o fi întâlnit măcar.

Se strădui să se ridice în picioare. În frigul aspru, muşchii săi chinuiţi nu-l putură susţine; aproape că-şi pierdu cunoştinţa din cauza efortului. Dar Triock îl ajută, iar altcineva îl ajută ridicându-l din spate. Stătea în picioare clătinându-se, sprijinindu-se, neajutorat, de Triock, şi privi peste parapet.

Platoul de piatră se ridica în aerul gol ca şi cum ar fi plutit pe cer, călătorind în bătaia vântului. În direcţia spre care era orientat Covenant putea vedea până departe, la orizont, iar acel orizont nu era altceva decât o mare de nori cenuşii, o masă imensă şi oarbă, ca un giulgiu aşezat peste lume. Se

bălăbăni mai aproape de parapet şi văzu că inundaţia se adâncise acolo, jos. Platforma se afla la câteva sute de metri deasupra norilor, ca şi cum ar fi fost singurul lucru rămas pe lume pe care mai putea lumina soarele.

Dar un ieşind muntos se iţea, la stânga, din marea cenuşie. Iar când privi peste umăr, dincolo de bărbatul care-l sprijinise din spate, descoperi un alt ieşind stâncos, înălţându-se deasupra lui din acea parte; un versant plat îi umplu câmpul vizual, iar pe fiecare parte a sa, câte o formaţiune muntoasă se pierde printre nori.

Se afla, din nou, în Postul de veghe al lui Kevin, stând în vârful unei coloane de piatră care se unea cu peretele de stâncă undeva, dincolo de privirile sale, mai jos de el. Pentru moment, fu mult prea surprins ca să-l mai ia ameţeala. Nu se aşteptase la asta; crezuse că va fi rechemat la Piatra Sărbătorii. Cine din Tărâm, în afară de Nobili, mai avea puterea de a-l convoca? Atunci când îl cunoscuse pe Triock, omul era văcar, nu un păstrător al înţelepciunii. Cine altcineva în afară de Dispreţuitor mai putea face posibilă o astfel de invocare?

Apoi, vederea hăului de dedesubt îl copleşi şi ameţeala îi luă şi ultimele fărâme de putere din picioare.

Fără mâinile celor care-l susţineau, s-ar fi răsturnat peste parapet.

— Uşurel, prietene, zise însoţitorul lui Triock ca să-l îmbărbăteze. Nu-ţi dau eu drumul. N-am uitat aversiunea ta faţă de înălţimi.

Îl trase pe Covenant de lângă parapet, cărându-l cu uşurinţă.

Capul lui Covenant se răsucea pe gât ca o cârpă, dar când stânca încetă să se mai clatine în jurul său, se forţă să privească spre Triock.

— Cum? murmură el repede. De la cine ai dobândit puterea?

Buzele lui Triock se curbară într-un zâmbet rău. Se întoarse spre însoţitorul său:

— Nu ţi-am spus eu că ar trebui să înţeleagă ce-i aia răzbunarea? Chiar şi acum e convins că mi-aş încălca legământul pentru el.

Apoi îşi dirijă supărarea din vorbe spre Covenant.

— Necredinciosule, ţi-ai dobândit ispăşirea. Pierderea înaltei Nobile Elena a provocat…

— Fii pe pace, prietene, zise celălalt. Are destule dureri acum. Nu-i mai spune poveşti triste. Trebuie să-l ducem într-un loc în care l-am putea să-l ajutăm.

Din nou, Triock examină rănile lui Covenant.

— Da, oftă el obosit. Iartă-mă, Necredinciosule. Mi-am petrecut patruzeci şi şapte de ani împreună cu oameni care nu te pot uita. Fii liniştit, pe cât om putea noi, te vom feri de orice vătămare. Şi-ţi vom răspunde la întrebări. Dar mai întâi, trebuie să plecăm din acest loc. Aici suntem expuşi. Ucigaşul Cenuşiu are ochi peste tot şi unii dintre ei s-ar putea să fi văzut forţa care te-a invocat.

Îşi strecură sub mantie o vergea din lemn lustruit, apoi îi spuse însoţitorului său:

— Frate de piatră, îl poţi căra pe Necredincios pe scări în jos? Am frânghie, dacă-ţi trebuie.

Tovarăşul lui râse încetişor.

— Prietene, sunt un uriaş. Nu mi-am pierdut echilibrul pe piatră de la prima călătorie pe mare din iniţierea mea. Thomas Covenant va fi în siguranţă cu mine.

Un uriaş? îşi spuse Covenant buimăcit. Observă, pentru prima dată, mărimea mâinilor care-l susţineau. Erau de două ori cât ale sale. Îl răsuciră uşor, ridicându-l în aer de parcă n-ar fi cântărit nimic. Se trezi privind drept spre faţa lui Lup de Mare Navigatorul Spumei.

Uriaşul nu părea să se fi schimbat prea mult de când îl văzuse Covenant ultima oară. Barba sa scurtă, ţepoasă şi tare, era acum mai căruntă şi mai lungă, iar cute adânci, iscate de griji, i se adunau pe frunte, unde semnul rănii primite de el în bătălia de la înălţarea Woodhelven de-abia dacă se mai vedea; însă ochii săi adânciţi încă mai scăpărau ca nişte vesele pietre preţioase de sub fortificaţiile masive ale sprâncenelor sale, iar buzele i se curbau strâmb într-un zâmbet de bun venit. Privindu-l, Covenant nu se putu gândi la nimic altceva decât la faptul că nu-şi luase rămas-bun de la uriaş când se despărţiseră, la Pasul Trădătorului. Navigatorul Spumei se purtase prietenos, iar el nu-i întorsese acea prietenie nici măcar printr-un semn de bun rămas. De ruşine, îşi luă ochii de la faţa Navigatorului Spumei. Se uită în jos, spre trunchiul încovoiat, ca de stejar, al uriaşului. Astfel văzu că vesta din

piele tăbăcită şi încălţările Navigatorului Spumei erau zdrenţuite şi ponosite, şi că sub multe din tăieturi se aflau cicatricile bătăliilor, noi şi vechi. Cele mai proaspete îl dureau, ca şi cum ar fi fost tăiate în propria lui carne.

— Navigatorule, hârâi el. Îmi pare rău.

Uriaşul îi răspunse cu blândeţe:

— Fii pe pace, prietene. Toate astea au trecut deja. Nu te mai învinovăţi.

— Pe focul iadului.

Covenant nu-şi putea stăpâni slăbiciunea.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Ah, asta-i o poveste lungă, plină de episoade cu uriaşi şi ocolişuri. Am să te scutesc de ea, până ajungem într-un loc în care o să te putem ajuta. Eşti într-o stare prea rea ca să mai împărţi la poveşti cu moartea însăşi.

— Ai fost rănit, continuă Covenant.

Însă intensitatea privirii Navigatorului Spumei îl opri.

Cu o falsă asprime, uriaşul îi porunci:

— Taci, Necredinciosule. N-am să ascult nicio poveste tristă în acest loc.

Cu grijă, îl luă în braţe pe bărbatul rănit, apoi îi zise lui Triock:

— Urmează-ne cu prudenţă, Frate de Piatră. Munca noastră de-abia a început. Dacă ai să cazi, o să-mi fie foarte greu să te prind.

— Vezi-ţi de tine, răspunse Triock îmbufnat. Nu sunt înstrăinat de piatră, nici chiar de cea atât de îngheţată ca asta.

— Bine, atunci. Hai să ne grăbim cât putem. Am îndurat multe ca să ajungem până aici, tu şi cu mine. Nu trebuie să-l pierdem, tocmai acum, pe Prim-Nobilul nostru.

Fără a mai aştepta răspunsul, o luă în jos pe treptele abrupte ale Turnului lui Kevin.

Covenant îşi întoarse capul spre pieptul uriaşului. Vântul scotea un şuierat înalt şi singuratic când bătea peste pisc şi-l învăluia pe Navigatorul Spumei; îi reamintea lui Covenant că Turnul se afla la mai bine de o mie două sute de metri deasupra poalei dealurilor. Însă inima Navigatorului Spumei bătea cu o încredere neţărmurită, iar braţele sale păreau vajnice. Cu fiecare pas în jos, îl străbătea câte-un junghi slab,

ca şi cum acel picior se prinsese de piatra treptei. Iar Covenant nu mai avea nici măcar puterea de a se teme. Se lăsase, ameţit, în grija uriaşului până când huruitul vântului se înteţi, iar Navigatorul Spumei coborî pas cu pas în marea rece a norilor.

În câteva clipe, lumina soarelui dispăru, de parcă s-ar fi stins fără putinţă de revenire. Vântul se făcu tăios şi nemilos, prea rece pentru a fi înmuiat de umezeală. Covenant şi Navigatorul Spumei coborau printr-o pâclă la fel de îngheţată precum ceţurile polare, un nor la fel de gros şi aşezat ca un pumn încleştat asupra lumii. Sub apăsarea lui, Covenant simţi fiori de gheaţă străbătându-i spinarea, până sus, spre ultima porţiune de căldură a vieţii rămasă în el.

Apoi ajunseră la marginea bazei Postului de Veghe al lui Kevin. Hăul se întindea întunecat pe lângă ei când Navigatorul Spumei se întoarse spre dreapta şi se deplasă de-a lungul marginii, însă călca sigur pe el, de parcă nici n-avea idee de cădere. Şi, în scurtă vreme, părăsi partea expusă a versantului, începând să urce pe o cărare în munţi. După asta, şi ultima încordare păli din peisajul minţii lui Covenant. Moliciunea se răspândi în el ca şi cum s-ar fi deschis, aidoma unui crin de îngropăciune, iar pâcla îl trase într-o ameţeală palidă şi toropitoare.

O vreme, nici nu mai ştiu în ce direcţie o lua Navigatorul Spumei. I se părea că se topeşte chiar el în cenuşiu. O linişte precum tăcerea gheţii îi învălui sufletul. Nu mai înţelese despre ce vorbea Navigatorul când uriaşul îi şopti grăbit:

— Triock, îl pierdem. Trebuie să-l ajutăm acum sau niciodată.

— Da, încuviinţă Triock.

Apoi rosti pe un ton poruncitor:

— Adu pături şi pietrişul de foc! Trebuie să se încălzească.

— Nu-i suficient. Este bolnav şi rănit. Trebuie vindecat.

— Îl văd şi eu, nu-s orb! se răsti Triock.

— Atunci ce putem face? Sunt nevolnic aici. Uriaşii n-au nicio ştiinţă pentru frig. Nu suferim aproape deloc de frig.

— Freacă-i membrele. Transmite-i ceva din puterea ta. Trebuie să mă gândesc.

Ceva dur începu să-l frământe pe Covenant, însă gheaţa

dinlăuntrul său era imună la asta. Se întrebă, într-o doară, de ce nu-l lăsau să doarmă Navigatorul Spumei şi cu Triock?

— Nu-i niciun fel de argilă de leac pe aici? făcu uriaşul.

— Cândva, era, răspunse Triock distant. Lena, Lena l-a vindecat în acelaşi loc în care a ajuns prima dată pe Tărâm. Dar nu sunt *rhadhamaerl*, nu simt aromele secrete şi puterile Pământului. Şi se mai spune că argila de leac s-ar fi tras la fereală, s-ar fi ascuns de una singură pentru a scăpa de răul care a căzut asupra Tărâmului. Sau că această iarnă i-ar fi venit de hac. Nu-l putem ajuta în niciun fel.

— Trebuie să-l ajutăm. Or să-i îngheţe chiar şi oasele.

Covenant simţi că era mutat din loc, simţi cum era învelit cu pături. Undeva, în amorţeala lui, crezu că vede lumina galbenă a pietrişului de foc. Asta-i făcu plăcere; se simţea mai bine dacă pâcla cenuşie nu înghiţea totul.

După o clipă, Triock zise nesigur:

— Este posibil ca puterea Înaltului Lemn să-l ajute.

— Atunci, dă-i drumul! îl grăbi uriaşul.

— Nu sunt hirebrand. Nu am ştiinţa *lillianrill*, n-am făcut decât să studiez tema în Loresraat, timp de un an, după ce înaltul Nobil Mhoram mi-a dat *lomillialor*-ul. Nu-i pot controla puterile.

— Nu contează! Trebuie să încerci.

Triock protestă.

— Testul adevărului al înaltului Lemn ar putea isprăvi şi ultimul licăr de viaţă din el. Chiar şi sănătos şi neatins fiind, tot ar putea cădea la această încercare.

— Fără ea, cu siguranţă că va muri.

Triock şuieră în barbă, apoi spuse mohorât:

— Da. Da, Frate de Piatră. Mă depăşeşti. Ţine-l în viaţă. Trebuie să mă pregătesc.

Întristat, Covenant vedea cum lumina galbenă ceda în faţa griului din jurul său. Nu ştia cum ar putea suporta să piardă asta. Ceaţa aspră şi duşmănoasă nu avea nicio cale de a depăşi pietrişul de foc în echilibrul Tărâmului. Şi nu mai era argilă de leac. Nu mai era argilă de leac, repetă el, îndurerat brusc, pe neaşteptate. Tristeţea i se transformă în furie. Pe naiba! Foul, scrâşni el pe tăcute, nu poţi face aşa ceva. N-am să te las. Ura, după care bâjbâise cu o noapte înainte, într-altă

lume, începu să-i revină. Cu puterea dată de furie se forţă să-şi deschidă ochii.

Triock era aplecat asupra lui. Stonedownorul îşi ţinea *lomillialor*-ul său de parcă ar fi vrut să-l înfigă ca pe o ţepuşă între ochii lui Covenant. În mâinile lui, lemnul alb strălucea fierbinte, iar în aerul rece se ridicau aburi din el. Mirosul de sevă de lemn se amestecă cu izul argilos al pietrişului.

Mormăind cuvinte pe care Covenant nu le putea înţelege, Triock coborî vergeaua în jos până când capătul ei atinse zona infectată de pe fruntea lui.

La început, nu simţi deloc acest contact, lomillia*lor*-ul pulsa asupra rănii sale, fără niciun efect, de parcă ar fi fost imun la asta. Dar apoi fu atins dintr-o altă direcţie. O senzaţie îngrozitoare de arsură trecu prin gheaţa din palma lui stângă, răspândindu-se de la inelul purtat de el. Îl străpunse, apoi se ridică pe la încheietură. Îl durea de parcă i-ar fi jupuit frigul şi carnea de pe oase, însă durerea îi conferi un soi de plăcere sălbatică. Curând, tot braţul său stâng se albi din cauza chinurilor. Iar sub efectele căldurii, rănile îi ieşiră din amorţire, trezindu-se la viaţă.

După ce domnia gheţii fusese şubrezită atât de mult, începu să cedeze şi în alte locuri. Căldura transmisă de pături ajunse până la coastele lui zdrelite. Încheieturile picioarelor pulsau, ca şi cum i-ar fi fost scoase din amorţeală. În câteva clipe, fruntea-i reaminti de necazuri.

Apoi Triock mută vârful înaltului Lemn de pe fruntea lui spre umflătura neagră din partea dreaptă a buzelor sale. Imediat, în el erupse durerea, iar el se cufundă în ea de parcă ar fi fost o consolare.

Îşi revenea, încet, în fire, dar când îşi deschise ochii îşi dădu seama că se stabilizase. Rănile nu i se vindecaseră; atât fruntea, cât şi gura îl dureau ca şi cum ar fi avut nişte ace înfipte în carne, iar trupul îi gemea de atâtea vânătăi. Însă gheaţa nu-i mai rodea oasele. Umflătura de la buză se micşorase, iar vederea i se îmbunătăţise, ca şi cum lentilele ochilor i-ar fi fost curăţate. Şi totuşi, avea o tristeţe ascunsă din cauza amorţelii stăruindu-i în mâini şi picioare. Nervii lui morţi nu redescoperiseră însănătoşirea la care învăţase să se aştepte pe Tărâm.

Dar era în viaţă – era pe Tărâm –, îl văzuse pe Navigatorul Spumei. Lăsă deoparte, pentru altă dată, nefericirea adusă de nervi şi privi în jur.

Se afla într-o mică vale povârnită, aşezată printre munţii din spatele Turnului lui Kevin. Cât zăcuse fără cunoştinţă, giulgiul mării de nori se retrăsese câteva sute de metri, iar acum o fulguială uşoară umplea aerul ca un murmur. Deja, pe el se odihnea o palmă de nea. Ceva din aspectul zăpezii îi dădea impresia că era spre sfârşitul amiezii. Însă nu-l preocupa timpul. Mai fusese odată în această vale, cu Lena.

Amintirea contrasta izbitor cu ceea ce vedea acum. Fusese un loc liniştit, înverzit, înconjurat de brazi ca nişte străjeri înalţi, păzindu-i tihna, iar un izvor clipocea din mijlocul său. Dar acum, prin zăpada tot mai groasă, se iţea doar pământul gol, distrus. Brazii fuseseră descojiţi de scoarţă şi crăpaseră în iarna mai aprigă decât puteau ei înfrunta; iar în locul apei, un puhoi de gheaţă se întindea în toată valea, ca o cicatrice deja învechită.

Covenant se întrebă, îndurerat, cât va mai dura această vreme.

Implicaţiile acestei chestiuni îl făcură să se zgribulească, şi se chinui să-şi aducă trupul istovit în poziţia şezut, pentru a se putea înclina mai mult spre oala cu pietriş de foc. Făcând asta, văzu, nu departe, trei siluete stând în jurul unei oale asemănătoare. Unul dintre oameni îi remarcă mişcările şi îi anunţă pe ceilalţi.

Imediat, Triock se ridică şi o luă spre Covenant. Se ghemui lângă Necredincios şi-l studie cu gravitate înainte de a spune:

— Ai fost foarte bolnav. Ştiinţa mea nu-i suficientă pentru a te vindeca, dar văd că acum nu mai tragi să mori.

— M-ai salvat, zise Covenant, pe cât putea de hotărât, cu toată durerea lui din gură şi istovirea.

— Poate că da. Nu sunt sigur. Magia neîmblânzită a lucrat în tine.

Covenant rămase cu ochii holbaţi, iar Triock continuă:

— Se pare că *lomillialor*-ul a stârnit o reacţie a aurului alb din inelul tău. Cu această putere, ai trece orice test al adevărului la care te-aş supune.

Inelul meu, se gândi Covenant plictisit. Dar nu era pregătit

să se ocupe de această chestiune, şi-o lăsă şi pe ea deoparte.

— M-ai salvat, repetă el. Sunt unele lucruri pe care trebuie să le ştiu.

— Lasă-le aşa. Acum trebuie să mănânci. N-ai mai mâncat de multe zile.

Privi în jur, peste zăpadă.

— Lup de Mare Navigatorul Spumei îţi aduce *aliantha.*

Covenant auzi paşi grei străbătând pământul îngheţat. O clipă mai târziu, Navigatorul Spumei îngenunche lângă el, zâmbind liniştitor. Ambele mâini îi erau pline de fructe-comoară verzi-albăstrii.

Covenant privi spre *aliantha.* Îşi dădu seama că uitase ce să facă cu ele: fusese înfometat atât de mult timp, încât foamea devenise o parte din el. Dar nu putea refuza oferta din spatele zâmbetului blând al uriaşului. Încet, îşi ridică mâna amorţită şi luă una dintre fructele-comoară.

După ce o trecu dincolo de buze şi muşcă din ea, aroma tare, ca de piersică şi sare, care-i erupse în gură, păru să destrame orice motive pentru postirea lui. Şi, în timp ce înghiţi, putu simţi substanţa hrănitoare răspândindu-se grăbită înăuntrul său. Scuipă sâmburele în palmă; ca şi cum ar fi respectat vreun ritual, o aruncă peste umăr. Apoi începu să mănânce repede, hulpav.

Nu se opri decât atunci când mâinile Navigatorului Spumei se goliră. Oftând, de parcă ar mai fi aorit, aruncă în spate şi ultimul sâmbure.

Uriaşul dădu din cap aprobator şi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă, lângă pietriş. Triock îi urmă exemplul. Când atenţia amândurora fu îndreptată asupra lui, Covenant le spuse moale:

— N-am să uit asta.

Nu se putea gândi la un alt mod de a-şi exprima recunoştinţa. Triock se încruntă brusc. Îl întrebă pe Navigatorul Spumei:

— Acum ne ameninţă?

Ochii cavernoşi ai uriaşului cercetară chipul lui Covenant. Zâmbi şters şi răspunse:

— Necredinciosul are un fel jelitor de a vorbi. Nu ameninţă pe nimeni, nu pe noi.

Covenant simţi un val de recunoştinţă amară pentru înţelegerea Navigatorului Spumei. Încercă să-i zâmbească, însă rigiditatea buzei îl împiedică. Se înfioră din cauza efortului, apoi se înfofoli şi mai mult cu păturile. Simţi un hău rece în spatele întrebărilor pe care trebuia să le pună.

Însă nu ştia nici cum să întrebe. Strâmbătura amară a gurii lui Triock şi cicatricele Navigatorului interveneau între el şi aducătorii săi; se temea că el era de vină pentru ceea ce-ar putea auzi de la ei dacă i-ar întreba.

Cu toate astea, trebuia să afle răspunsurile, trebuia să ştie cum stătea. Primele idei legate de menirea sa începeau să ia contur în mintea sa. Nu putea uita cum arăta această vale când o văzuse pentru prima dată. Şi Mhoram se rugase de el pentru ajutor.

Începu abrupt:

— Nu m-am aşteptat să ajung aici. Credeam că Mhoram are de gând să mă cheme înapoi. Dar nici măcar el nu are Toiagul Legii. Cum… cum aţi reuşit?

Triock răspunse pe un ton înţepat: – Mhoram, fiul lui Variol, profet şi oracol al Consiliului Nobililor, a venit la Mithil Stonedown înainte de anul trecut, bătălia împotriva Scrijelitorului în Carne. În acel timp mi-a dat vergeaua de *lomillialor* pe care am folosit-o astăzi şi în ultimele trei zile. Datorită acestui dar, am călătorit până la Loresraat, pentru a studia folosinţele înaltului Lemn. Acolo am aflat de căderea înaltei Nobile Elena…

Se opri o clipă, pentru a-şi potoli izbucnirea, apoi continuă:

— În anii următori, am aşteptat ca înaltul Nobil Mhoram să-şi clarifice motivele pentru acest dar. În tot acel timp, am luptat împreună cu oamenii mei împotriva jefuitorilor Ucigaşului Cenuşiu. Apoi uriaşul Lup de Mare Navigatorul Spumei ni s-a alăturat şi-am luptat împreună prin Câmpiile de Miazăzi. În vreme ce iarna s-a înteţit prin Tărâm, noi loveam şi fugeam, apoi loveam din nou, provocând ce pierderi puteam puternicului nostru duşman. Însă, în cele din urmă, s-a răspândit zvonul că a căzut Codrul Sărbătorii, că măreaţa Piatră a Sărbătorii era ea însăşi sub asediu. Ne-am abandonat bătăliile şi ne-am întors la Mithil Stonedown şi Postul de Veghe al lui Kevin. Cu *lomillialor*-ul înaltului Nobil Mhoram şi puterea

Lupului de Mare Navigatorul Spumei şi înţelepciunea adusă de mine din Loresraat ne-am chinuit preţ de trei zile și, până la urmă, te-am adus pe Tărâm. Nu a fost ceva uşor de făcut.

Glasul aspru al lui Triock iscă în mintea lui Covenant viziuni disperate. Pentru a le putea rezista şi controla, până va fi pregătit pentru ele, întrebă:

— Dar cum? Eu credeam că numai Toiagul Legii…

— Multe s-au distrus de la căderea înaltei Nobile Elena, ripostă Triock. Tărâmul n-a gustat încă toate consecinţele acestui rău. Însă Stindardul a făcut posibile anumite expresii ale puterii, limitând altele. Acum, această limitare nu mai există. Nu simţi răutatea acestei ierni?

Covenant dădu din cap cu o durere în ochi. Responsabilitatea lui pentru sfârşitul Elenei nu-i dădea pace, îmboldindu-l să pună un alt gen de întrebări:

— Asta nu-mi explică însă de ce-aţi făcut-o. După Lena şi Elena şi Atiaran – nu se putea hotărî să fie mai concis – şi tot, aveaţi cele mai puţine motive din lume să mă vreţi înapoi. Chiar şi Trell… Poate că Navigatorul Spumei, aici de faţă, ar putea uita, dar tu nu poţi. Dacă ţi-ai spune asta ceva mai tare, aş putea simţi.

Amărăciunea îl făcu pe Triock să-şi încleşteze fălcile, însă răspunsul său fu tăios şi scurt, ca şi cum l-ar fi repetat de multe ori.

— Da, Navigatorul Spumei este convingător. Tărâmul este convingător. Importanţa pe care ţi-o dau Păstrătorii înţelepciunii este convingătoare. Şi Lena, fiica lui Atiaran, încă trăieşte la Mithil Stonedown. În ultimii ei ani, Atiaran, soaţa lui Trell, spunea, adesea, că este de datoria celor în viaţă pentru a găsi un sens sacrificiilor celor care au murit. Dar aş dori să aflu un înţeles pentru sacrificiile celor în viaţă. După răul adus de tine asupra Lenei, s-a ascuns, pentru ca răul să nu iasă la iveală, iar tu să poţi să-ţi aduci profeţia înaintea nobililor. Sacrificiul necesită un sens, Necredinciosule.

În pofida voinţei sale, în pofida propriilor sale aşteptări la ostilitate şi acuzaţii, Covenant îl credea pe Triock. Elena îl avertizase; îi descrisese amploarea capacităţilor lui Triock. Acum se întreba unde-şi găsise Triock forţele. Omul nu fusese altceva decât un văcar lipsit de orice ambiţii. Fata pe care o

iubea fusese violată, iar fiica ei bastardă ajunsese să-l iubească pe violator. Şi totuşi, din cauza lor se dusese la Loresraat, studiase învăţăturile periculoase pentru care nu avusese nicio chemare ori afinităţi. Devenise un luptător de gherilă în slujba Tărâmului. Iar acum îl conjurase pe Covenant la imboldul necesităţii Tărâmului şi a propriei sale versiuni fruste a milei. Covenant mormăi gros:

— Ţi-ai ţinut Legământul.

Se gândi: şi pentru asta-ţi rămân dator, Foul.

Triock se ridică brusc în picioare. Ridurile din jurul ochilor săi i se accentuară pe întreaga faţă când îl scrută pe Covenant. Îi spuse cu glas sumbru:

— Ce-ai să faci?

— Întreabă-mă mai târziu.

Lui Covenant îi era jenă că nu putea înfrunta privirea lui Triock.

— Nu sunt pregătit încă.

Instinctiv, îşi strânse palma dreaptă pe inel, sustrăgându-l oricărei atenţii.

— Este timp, murmură Navigatorul Spumei. Ai o mare nevoie de odihnă.

— Hotărăşte-te cât de curând, zise Triock. În zori, trebuie să fim pe drum.

Apoi se îndepărtă abrupt, mergând prin zăpada tot mai mare, spre cei doi însoţitori aflaţi lângă cea de-a doua oală cu pietriş de foc.

— E un om bun, spuse încet Navigatorul Spumei. Ai încredere în el.

Oh, am încredere, se gândi Covenant. Cum să n-am?

În pofida căldurii păturilor, începu să dârdâie din nou. În timp ce se trăgea mai aproape de pietrele de foc strălucitoare, remarcă expresia îngrijorată de pe faţa Navigatorului Spumei. Pentru a preveni orice expunere a anxietăţii, care i-ar fi reamintit cât de puţin merita îngrijorările uriaşului, spuse grăbit:

— Şi totuşi, nu ştiu ce s-a întâmplat cu voi. Uriaşii – n-am habar ce s-a întâmplat cu voi – şi tu ai fost lovit groaznic.

Făcând un efort de a-l încerca pe Navigatorul Spumei, continuă:

— Am să-ţi spun ceva caraghios. Mi-era teamă de ce-ai putea face după toate cele petrecute la Pasul Trădătorului. Mi-era teamă că te-ai putea întoarce la ai tăi şi să-i convingi să nu mai lupte, să renunţe. Ce crezi? Am reuşit, până la urmă, să-ţi spun o poveste la care să râzi?

Însă văzu imediat că nu izbutise. Navigatorul Spumei lăsă capul jos şi-şi acoperi faţa cu o mână. Pentru o clipă, muşchii de pe umărul său se încordară, de parcă şi-ar fi forţat degetele să strângă oasele feţei pentru a-i da trăsături de neobţinut în alt fel.

— Bucuria-i în urechile care aud, spuse el cu un glas înăbuşit de palma sa. Urechile mele au fost prea pline de zgomotul uciderilor.

Apoi îşi înălţă capul, iar expresia lui era una de calm. Numai adâncimea fumegândă din caverna ochilor săi dezvăluia că era rănit.

— Încă nu-s pregătit să râd de toate astea. Dacă aş fi în stare să râd, nici n-aş simţi asta, îmboldit fiind să ucid creaturile Zdrobitorului de Suflete.

— Navigatorule, murmură Covenant iar, ce s-a întâmplat cu tine?

Uriaşul gesticulă neajutorat cu ambele mâini, ca şi cum n-ar fi putut găsi o altă cale de a-şi depăna istorisirea.

— Prietene, eu sunt ceea ce vezi. Iată o poveste care-i dincolo chiar şi de controlul meu, şi sunt un uriaş, cu toate că, după cum îţi aminteşti, ai mei mă considerau scump la vorbă. Piatra şi Marea! Covenant, nu ştiu ce să spun. Tu ştii cum am luptat eu în Căutarea pentru Toiagul Legii. Când profeţia lui Damelon Prietenul Uriaşilor trebuia să se adeverească, am descoperit că nu puteam să renunţ la luptă. Dădusem nişte lovituri care nu se mai opreau. Astfel, am părăsit Ţărmul Mării, pentru ca măcar aşa să pot sluji Tărâmul cu apucăturile mele. Însă nu m-am înfăţişat Nobililor. În mintea mea, măreaţa şi rara frumuseţe a Pietrei Sărbătorii, cetatea ridicată de uriaşi, mă obseda. Nu voiam să stau între acele ziduri în vreme ce creaturile Zdrobitorului de Suflete mugeau pe Tărâm. Din acest motiv, lupt şi-mi petrec zilele împreună cu oamenii care luptă. Şi astfel, am făcut prăpăd, din Capătul de Nord şi până-n Ultimele Dealuri. După ce l-am întâlnit pe Triock, fiul lui Thuler,

şi pe tovarăşii săi – atunci am aflat că are o creangă din înaltul Lemn, descendent din Copacul Unic, din care a fost confecţionat Toiagul Legii – m-am alăturat lui. În acest fel mi-am colecţionat eu cicatricele şi-am ajuns, în cele din urmă, aici.

— Ai petrecut prea mult timp în preajma oamenilor, mormăi Covenant. Nu mi-ai spus mai nimic. Ce? Cum? Nici nu ştiu de unde să încep.

— Atunci nici nu începe, prietene. Odihneşte-te. Navigatorul Spumei întinse mâna şi atinse, încet, umărul lui Covenant.

— Şi tu ai petrecut prea mult timp printre oameni, cei din altă lume. Îţi trebuie câteva zile de odihnă pe care mă tem că nu le vei avea. Trebuie să dormi.

Spre surprinderea lui, Covenant descoperi că era capabil să doarmă. Dinspre pături şi lumina pietrelor de foc îl pătrunse o căldură plăcută, răspândindu-se mai departe din *aliantha,* în sângele său. Mâine va şti mai bine ce întrebări să pună. Se lăsă pe spate, pe pământul rece şi-şi trase păturile până peste urechi.

Dar în vreme ce Navigatorul Spumei îi potrivea păturile, întrebă:

— Cât mai are de gând să dureze iarna asta?

— Fii pe pace, prietene, răspunse Navigatorul Spumei. Primăvara Tărâmului ar fi trebuit să apară acum trei luni pline.

Pe Covenant îl străbătu un fior de gheaţă. Fir-ar al naibii, Foul! Arză-l-ar focul iadului!

Însă din poziţia lui culcat nu putu rezista multă vreme oboselii sale. Adormi aproape pe loc, gândindu-se: Arză-l-ar focul iadului! Sânge şi iad!

Dormi ca lemnul, un somn sângeriu, lipsit de vise, până când, după lăsarea întunericului, i se păru că aude voci, ceea ce-l trezi puţin. Dizolvat în ameţeala sa, vorbeau peste el, de parcă ar fi fost un cadavru rigid.

— I-ai spus puţin din adevăr, zise Triock.

Iar Navigatorul Spumei răspunse:

— Are destule dureri pentru un singur suflet. Cum aş fi putut să-i spun?

— Trebuie să afle. E vina lui.

— Nu. Pentru asta nu-i el de vină.

— Şi, totuşi, trebuie să i se spună.

— Chiar şi piatra s-ar putea crăpa când povara-i prea mare.

— Ah, Frate de Piatră. Cum vei reuşi să te justifici în faţa ta dacă se întoarce împotriva Tărâmului?

— Ai pace, prietene. Nu mă chinui. Deja am aflat că nu mă pot justifica.

Covenant ascultă fără să priceapă nimic. Când vocile alunecară în afara percepţiei sale, se scufundă în vise aprige, despre misiune şi reconstrucţii înverşunate.

6

APĂRAREA LA MITHIL STONEDOWN

Mai târziu, Navigatorul Spumei îl scutură trezindu-l. Uriaşul trăgea de umărul lui scoţându-l din pături, în beznă. În lumina slabă a oalelor cu pietre de foc, pe jumătate acoperite, văzu că ninsoarea se oprise, însă zorii erau încă departe. Noaptea se încleştase de valea plină de întunecime.

Se lăsă înapoi între pături, mormăind împleticit:

— Pleacă. Lasă-mă să dorm.

Navigatorul Spumei îl scutură din nou.

— Ridică-te, Prim-Nobil. Acum trebuie să mănânci. Plecăm acuşi.

— În zori, spuse Covenant.

Durerea şi umflătura din buză îl făcea să bâiguie, ca şi cum amorţeala din mâinile şi picioarele sale se transmisese şi limbii.

— A zis că în zori.

— Yeurquin semnalează lumini de veghe apropiindu-se de Mithil Stonedown, dinspre Câmpiile din Sud. Nu vor fi deloc prietenoşi, puţini din sud se încumetă să aprindă lumini noaptea. Şi, uneori, acestea urcă spre noi chiar dinspre Stonedown. Nu vom rămâne aici. Scoală-te.

Îl ridică pe Covenant în poziţia şezut, apoi îi puse în mâini un clondir şi un castron.

— Mănâncă.

Somnoros, Covenant bău din clondirul de piatră şi descoperi că acesta conţinea apă la fel de îngheţată ca şi zăpada topită. Şiroiul îngheţat îl trezi de-a binelea. Tremurând, reveni la

castron. În el se afla pâine nedospită şi fructe-comoară. Începu să înfulece repede, pentru a potoli răceala apei din stomacul său.

Între două înghiţituri, întrebă:

— Dacă jefuitorii sau ce-or fi vin, nu suntem în siguranţă aici?

— Poate că da. Însă stonedownorii vor lupta pentru căminele lor. Sunt oamenii lui Triock, trebuie să-i ajutăm.

— Nu se pot ascunde, pur şi simplu, prin munţi până când năvălitorii îşi văd de drum:

— Au făcut asta înainte. Dar Mithil Stonedown a fost atacat de multe ori. Sătenii sunt sătui de distrugerile făcute caselor lor în urma acestor atacuri. De data asta, vor lupta.

Covenant goli castronul şi se chinui să soarbă adânc ce mai era prin clondir. Răceala apei îl făcu să-l doară gâtul.

— Nu sunt războinic.

— Îmi amintesc, zise Navigatorul Spumei cu un zâmbet nedesluşit, de parcă ceea ce şi-ar fi amintit nu se potrivea cu afirmaţia lui Covenant. O să te ferim de vătămări.

Luă clondirul şi castronul şi le băgă într-un sac mare, din piele. Apoi scoase din el o haină grea, din blană de oaie, pe care i-o întinse lui Covenant.

— Asta-ţi va prinde bine, deşi se spune că niciun mijloc sau flacără poate izgoni cu totul frigul iernii ăsteia.

În timp ce Covenant îşi punea haina pe el, uriaşul continuă:

— Îmi pare rău că nu am încălţări mai bune pentru tine, însă stonedownorii poartă numai sandale.

Scoase din sacul său o pereche de sandale, întinzându-i-le lui Covenant.

Când îşi dădu păturile la o parte, Covenant văzu pentru prima dată ce prăpăd îşi făcuse la picioare. Erau sfâşiate şi pline de vânătăi de sus şi până jos; sânge uscat, închegat, le acoperea ca nişte pete, iar resturile ciorapilor săi atârnau de glezne precum fireturile rupte ale unui măscărici. Însă nu simţea nicio durere; necroza nervilor săi era mai profundă decât aceste răni.

— Nu-ţi fă probleme cu asta, se frecă el în timp ce-şi dădea jos ciorapii de pe glezne. E doar lepră.

Smulse sandalele din mâinile Navigatorului Spumei şi le

potrivi pe picioare şi le legă şireturile în spatele gleznei.

— Într-una din aceste zile o să-mi dau seama de ce-mi mai bat capul să mă tot protejez atât.

Însă ştia de ce; ţelul său încă neprecizat i-o cerea.

— Ar trebui să-mi vizitezi lumea, mârâi el cu jumătate de gură spre uriaş. Nu doare deloc. N-ai să simţi nimic.

Apoi, Triock le făcu semn. Navigatorul Spumei se ridică repede în picioare. Când Covenant ieşi dintre pături, Navigatorul le luă şi le băgă în sacul său. Cu sacul într-o mână şi oala cu pietre de foc în cealaltă, plecă odată cu Covenant în direcţia stonedownorului.

Triock aştepta împreună cu trei tovarăşi de-ai săi în apropierea râpei înguste de la ieşirea din vale. Discutară cu glasuri scăzute, grăbite, până când Navigatorul Spumei şi Covenant li se alăturară. Atunci Triock spuse repede:

— Frate de Piatră, iscoadele noastre s-au întors din Câmpii. Slen afirmă că…

Se opri brusc. Gura i se strâmbă într-un zâmbet sardonic şi zise:

— Iertaţi-mă. Am uitat de politeţe. Trebuie să fac prezentările.

Se întoarse spre unul dintre însoţitorii săi, un bărbat în vârstă, solid, care răsufla răguşit în frig.

— Slen, soţul lui Terras, cel de colo-i Prim-Nobilul Thomas Covenant, necredinciosul şi purtătorul aurului alb. Necredinciosule, el este Slen, cel mai priceput bucătar din Câmpiile de Miazăzi. Terras, soaţa lui, face parte din Consiliul bătrânilor din Mithil Stonedown.

Slen îi adresă lui Covenant un salut, pe care el îl întoarse neîndemânatic, ca şi cum aburii respiraţiei sale şi amorţeala din mâini l-ar fi împiedicat să fie firesc. Apoi Triock se întoarse spre ceilalţi tovarăşi ai săi. Aceştia erau un bărbat şi o femeie care semănau unul cu celălalt ca doi gemeni. Aveau o expresie bătăioasă, ca şi cum ar fi fost obişnuiţi cu vărsările de sânge şi uciderile din puterea nopţii, iar ochii lor căprui clipeau spre Covenant cu fixitatea celor care pierduseră capacitatea de a fi luaţi prin surprindere.

— Ei sunt Yeurquin şi Quirrel, făcu Triock. Am luptat împreună din primele zile ale atacului asupra Tărâmului.

Necredinciosule, când uriaşul şi cu mine am aflat de asediul asupra Pietrei Sărbătorii, tocmai eram ocupaţi cu hărţuirea unei bande imense de creaturi de-ale Ucigaşului aflate în mijlocul Câmpiilor de Miazăzi. Am zburat imediat de-acolo, având grijă să ne ascundem urmele, ca să nu se ia după noi. Şi-am lăsat iscoade, care să fie cu ochii pe bandă. Dar iscoadele s-au întors să ne spună că, prima dată, banda a încercat să ne vâneze, dar fără succes. Însă acum două zile, banda şi-a schimbat brusc direcţia şi se îndreaptă drept spre valea Mithil.

Triock se opri întunecându-se, apoi spuse:

— Au simţit puterea lucrărilor noastre asupra Postului de Veghe al lui Kevin. Unele dintre creaturile alea au ochi.

— De aceea, nu suntem în siguranţă aici, îi spuse lui Covenant Navigatorul Spumei. Dacă, într-adevăr, au sesizat puterea înaltului Lemn, nu se vor opri până nu-l vor captura pentru Zdrobitorul de Suflete şi-l vor ucide pe purtătorul său.

Slen tuşi scoţând un nor de aburi.

— Trebuie să plecăm. Vom fi atacaţi când se crapă de ziuă.

Dând scurt din cap, Triock fu de acord.

— Suntem gata.

Privi spre Navigatorul Spumei şi Covenant.

— Necredinciosule, trebuie să ne deplasăm pe jos. Zilele călătoriilor în şaua calului au apus pe acest Tărâm. Eşti în stare?

Covenant dădu nepăsător din umeri.

— E puţin cam târziu să începem să ne întrebăm ce pot şi ce nu. Navigatorul Spumei mă poate duce destul de lesne dacă vă pot încetini puţin.

— Păi atunci – şi Triock îşi strânse mantia mai tare, apoi ridică oala cu pietre de foc şi o ţinu deasupra capului, în aşa fel încât să lumineze râpa din faţă – haidem!

Quirrel o luă dintr-odată înaintea lor, în bezna râpei, iar Triock îl depăşi pe Slen, ducându-se după ea. La un semn al uriaşului, Covenant se luă după Slen. Navigatorul Spumei venea în urma lui, ducând celălalt vas cu pietre de foc, iar Yeurquin constitui ariergarda grupului.

Înainte să fi străbătut măcar douăzeci de metri în jos, prin râpă, Covenant îşi dădu seama că încă nu se înzdrăvenise

sufficient de mult ca să se poată deplasa. Moleşeala-i cuprindea muşchii şi puţina vlagă din el îi era necesară ca să se apere de frigul pătrunzător. La început, se strădui să îndure tot, în pofida sfârşelii sale. Dar când izbuti să parcurgă jumătate din drumul prin povârnişul care ducea spre versantul muntos din faţa satului Mithil Stonedown, înţelese că nu mai putea continua fără ajutor. Dacă urma să-şi atingă ţinta conturată obscur într-un colţişor al minţii sale, va trebui să înveţe cum să accepte ajutorul.

Se lăsă, gâfâind, pe peretele de piatră.

— Navigatorule.

Uriaşul se aplecă lângă el.

— Da prietene.

— Navigatorule… nu mai pot merge singur.

Chicotind încet, Navigatorul Spumei spuse:

— Nici eu. Prietene, în unele însoţiri există şi alinare.

Îl ridică pe Covenant în braţe, fără nici cel mai mic efort, şi-l purtă într-o poziţie semi-şezut, ca să-l lase să vadă în faţă. Cu toate că nu avu nevoie decât de un singur braţ pentru a suporta întreaga greutate a lui Covenant, puse oala cu pietre de foc în mâinile lui Covenant. Lumina caldă dezvălui că Navigatorul rânjea spunând:

— Pentru mine, asta-i o aventură. Este posibil ca fiind de folos să devină un obicei periculos.

Covenant mormăi îmbufnat:

— Sună ca şi cum aş fi spus-o eu.

Rânjetul Navigatorului Spumei se lăţi şi mai mult. Însă Triock îi aruncă o căutătură urâtă, iar uriaşul nu mai răspunse nimic. Peste câteva clipe, Triock îşi acoperi vasul cu pietre de foc. La un semn al Navigatorului, Covenant făcu la fel. Uriaşul puse urna în sacul său. Fără nicio lumină să-i dea de gol, grupul ieşi din râpă pe partea expusă a versantului, la mare înălţime deasupra văii Mithil.

Prin bezna adâncă nu puteau vedea nimic dedesubt, în afară de focurile de veghe din depărtare, arzând mocnit, ca scânteile din iasca neagră. Covenant nu-şi putea da seama la ce distanţă erau, dar Navigatorul Spumei spuse încordat:

— E o trupă mare. Vor potopi satul în zori, aşa cum a spus Slen.

— Atunci trebuie să ne grăbim, se răsti Triock.

O luă spre stânga, deplasându-se grăbit de-a lungul marginii aflate în beznă.

Uriaşul îl urmă numaidecât, iar paşii lui mari egalau mersul repezit al lui Triock. Curând, părăsiră bordura versantului, traversând de acolo spre pante mai blânde, pe când coborau tot mai mult în vale. Încet, Covenant putu simţi cum aerul devenea tot mai dens. Cu ajutorul căldurii vasului cu pietre de foc, ţinut la piept, începu să se simtă mai întremat. Făcu un efort să-şi amintească aspectul acestei văi în primăvară, însă nu-i veni nicio amintire; nu se putea debarasa de impresia de beznă cruntă, repezită din noapte asupră-i. Simţi că dacă ar fi putut vedea versanţii de stâncă brută, ori poalele lăsate fără viaţă ale dealurilor, sau trunchiurile rupte ale copacilor şi Râul Mithil îngheţat, ar fi fost cuprins de spaimă. Încă nu era pregătit pentru spaime.

Aflat înaintea lui, Triock începu să alerge.

Paşii repezi ai Navigatorului alungă alte gânduri din mintea lui Covenant şi începu să se concentreze serios în noaptea sumbră. Forţându-şi grotesc ochii, descoperi că-şi putea adapta, întru câtva, privirile la întuneric; în aparenţă, ochii săi îşi reaminteau acuitatea moştenită în Tărâm. În timp ce Navigatorul Spumei cobora grăbit cu el pe povârniş, distinse conturul înalt al munţilor din stânga sa şi adâncimea văii din dreapta. După o vreme, surprinse crâmpeie vagi, palide, ale râului acoperit de gheaţă. Apoi cărarea se apropie de capătul văii şi coti într-o buclă amplă spre Mithil. Când Navigatorul Spumei sfârşi ocolul, Covenant văzu prima geană de lumină a zorilor iţindu-se în spatele piscurilor dinspre est.

Mersul lor deveni şi mai alert. Pe măsură ce zorii se împrăştiau în văzduh, Covenant putea zări şomoioage neclare de zăpadă, azvârlite de sub paşii lui Triock. Răsuflarea puternică a Navigatorului Spumei îi umplea urechile şi dincolo de ea, la intervale neregulate, auzea râul împotrivindu-se cu plesnituri ascuţite şi gemete împotriva greutăţii propriului său îngheţ, începu să simtă nevoia de a coborî din braţele uriaşului, fie ca să se îndepărteze de această iminenţă, fie să-i iasă singur în întâmpinare.

Apoi Quirrel încetini brusc şi se opri. Triock şi Navigatorul

Spumei o ajunseră din urmă, găsind-o împreună cu altă femeie stonedownor. Aceasta şopti grăbită:

— Triock, oamenii sunt pregătiţi. Duşmanii se apropie. Sunt numeroşi, însă iscoadele nu au văzut niciun troglodit sau demoni-abjecţi. Cum să luptăm cu ei?

În timp ce vorbea, Covenant se lăsă jos. Bătu din picioare pentru a grăbi circulaţia sângelui prin încheieturi şi se apropie de Triock pentru a auzi ce se vorbea.

— Unii dintre ei au ochi, răspunse Triock. Caută înaltul Lemn.

— Aşa zic şi bătrânii.

— Îl vom folosi ca să-i atragem. Voi rămâne pe partea asta a satului, departe de ei, ca să trebuiască să caute prin toate casele ca să mă găsească. Casele le vor sparge formaţiunea, se vor interpune între ei. Satul însuşi şi surpriza ne vor ajuta. Spune-le oamenilor să se ascundă pe partea asta, în spatele zidurilor, în casele din afară. Du-te.

Femeia se întoarse şi fugi spre sat. Triock o urmă, dar mult mai încet, dându-le, din mers, instrucţiuni lui Quirrel şi Yeurquin. Cu Navigatorul Spumei lângă el, Covenant se grăbi după ei, încercând să-şi dea seama cum ar putea să rămână în viaţă când va începe lupta. Triock părea sigur că năvălitorii căutau *lomillialor-ul,* însă Covenant avea alte idei. Era pregătit să creadă că această şleahtă de creaturi ale lui Foul veniseră după el şi după aurul alb.

Gâfâi urcând cale lungă pe deal în sus, în spatele lui Triock, şi când ajunseră la vârf, se trezi înaintea priveliştii de sus a contururilor de piatră ale satului, în lumina bolnavă a zorilor, reuşi să distingă structură brută, circulară a satului; casele sale diforme, majoritatea cu acoperişul plat şi cu un singur nivel, stăteau orientate spre interior, în jurul centrului său deschis, locul de adunare al locuitorilor.

În depărtare, lângă gura văii, se vedeau focurile năvălitorilor. Se deplasau repede, ca şi cum ar fi simţit izul prăzii în nări.

Triock se opri o clipă, pentru a scruta întunericul în direcţia lor. Apoi îi spuse Navigatorului Spumei:

— Dacă şi asta merge prost, atunci ani să las înaltul Lemn şi pe Necredincios în grija ta. Tu va trebui să faci ceea ce eu nu pot.

— Nu trebuie să meargă prost, răspunse Navigatorul

Spumei. Nu ne putem permite aşa ceva. Ce-aş putea să fac eu în locul tău?

Triock îşi smuci capul spre Covenant.

— Iartă-l.

Fără să aştepte niciun răspuns, începu să coboare panta dealului.

Covenant se grăbi să-l ajungă din urmă, dar picioarele sale moarte alunecau atât de nesigure pe zăpadă, încât nu se putu mişca suficient de repede. Nu-l ajunse pe Triock decât atunci când aproape că atinseseră poalele dealului. Acolo, Covenant îl apucă de braţ, îl opri, şi gâfâi împroşcându-l cu aburii respiraţiei sale.

— Să nu mă ierţi. Nu-ţi mai provoca răni din cauza mea. Dă-mi doar o armă, ca să mă pot apăra singur.

Triock îi azvârli mâna la o parte.

— O armă, Necredinciosule? lătră el. Foloseşte-ţi inelul.

Dar peste o clipă reuşi să se controleze, îşi înfrână supărarea. Zise încet:

— Covenant, poate că, într-o zi, vom ajunge să ne înţelegem, tu şi cu mine.

Băgându-şi mâna în mantie, scoase un pumnal din piatră, cu lama lungă, şi i-l întinse lui Covenant cu o mină gravă, ca şi cum ar fi fost camarazi. Apoi se îndepărtă în grabă, alăturându-se celor care alergau înainte, spre poziţiile lor la marginea satului.

Covenant privi pumnalul de parcă ar fi fost o năpârcă. Pe moment, nu ştia sigur ce să facă cu el; acum că avea o armă, nu se putea imagina folosind-o. Avusese şi altfel de cuţite, dar implicaţiile care decurgeau de aici rămăseseră neclare. Privi întrebător, în sus, spre Navigatorul Spumei, însă atenţia uriaşului era în altă parte. Privea concentrat spre apropierea focurilor, iar în ochi îi stăruia un licăr intens şi înflăcărat, ca şi cum reflectau măcelul sau şi-l aminteau. Covenant avu un tremur interior. Plimba pumnalul înainte şi înapoi, de la o mână la alta, şi aproape că-l azvârli cât colo, apoi îşi deschise brusc haina de blană şi strecură pumnalul la centură.

— Şi acum ce facem? întrebă el, încercând să abată privirile Navigatorului. Rămânem aici, sau poate că ar trebui să începem să alergăm în cercuri?

Uriaşul se uită în jos aprig, iar chipul i se întunecă.

— Luptă pentru vetrele lor, rosti cu o atitudine ameninţătoare. Dacă nu poţi fi de folos, cel puţin abţine-te să devii penibil.

Făcu un gest poruncitor şi o luă printre casele cele mai apropiate.

Mormăind faţă de iritarea neaşteptată a uriaşului, Covenant îl urmă în sat. Majoritatea oamenilor se opriseră din orice activitate şi se ghemuiseră, la fereală, în spatele caselor din acea parte a satului. Păreau să nu-l ia în seamă pe Covenant, şi se duse printre ei după Navigatorul Spumei ca şi cum se pregătea să fie momeala pentru capcana pregătită năvălitorilor.

Navigatorul Spumei se opri în spatele uneia dintre casele din interior. Avea acoperişul plat, la fel ca majoritatea construcţiilor din jurul ei, iar cornişele sale din piatră se înălţau atât de sus, încât ajungeau la gâtul uriaşului. Când Covenant li se alătură, îl ridică pe Necredincios şi-l azvârli, uşor, pe acoperiş.

Covenant ateriză cu faţa în jos pe zăpadă. Imediat se ridică în genunchi clătinându-se şi bolborosind, uitându-se în urmă, furios, spre uriaş.

— Vei fi mai la adăpost acolo, zise Navigatorul Spumei.

Arătă spre casa învecinată.

— Am să te iau de aici. Stai culcat. Aproape că au ajuns la noi.

Instinctiv, Covenant se lăsă pe burtă.

Ca la un semnal, sesiză cum peste tot în jurul său se împrăştia o tăcere înăbuşită. Niciun sunet nu se mai auzea prin Stonedown, cu excepţia fluieratului difuz şi grav al vântului. Se simţea foarte expus pe acoperiş şi chiar numai greutatea sa proprie îl făcea să se simtă ameţit: nu putea privi în jos sau să sară. Se târî în grabă înapoi de la margine, apoi încremeni pe loc când auzi ce gălăgie făcea. Cu toate că mişcările lui erau amortizate de zăpadă, răsunau la fel de tare ca o chemare în linişte deplină. Pentru moment, nu-şi putu aduna curajul nici ca să se întoarcă. Se temea să nu vadă nişte chipuri fioroase, aruncându-i căutături rele de dincolo de marginea acoperişului.

Dar încet, teama care-i pulsa în tâmple se diminuă.

Începu să se ocărască singur. Lăţit pe acoperiş, se roti încet până când ajunse cu faţa spre centrul satului.

Dincolo de vale, lumina se risipea în văzduh străpungând norii cenuşii, groşi. Norii acopereau cerul cu totul, iar sub greutatea lor îngheţată ziua se iţea întunecoasă şi fără nicio voioşie, îndurerată iremediabil. Priveliştea îl înfrigură pe Covenant mai mult decât noaptea neagră. Putea vedea acum mult mai limpede decât de la Postul de Veghe al lui Kevin că această întunecime învăluitoare, constantă, nu era naturală, din contră, era un acoperământ pentru cea mai îngrozitoare ticăloşie a Nobilului Foul. Şi era înmărmurit de forţa folosită. Foul avea puterea de a distorsiona legile fundamentale ale Pământului. Strivirea unui lepros inutil nu l-ar obosi cine ştie cât. Orice acţiune potrivnică n-ar fi fost decât o bufonerie fără minte.

Mâna lui Covenant se apropie de pumnal, iar tăişul ei de piatră îi aminti de curaj şi-i înteţi dârzenia. Însă un zăngănit îndepărtat, adus neclar de vânt, îi alungă toate celelalte gânduri din minte. După ce-şi ciuli puţin urechile, îşi dădu seama că auzea apropierea năvălitorilor.

Începu să dârdâie când realiză că aceştia nu făceau niciun efort de a se mişca în tăcere. Întreaga vale se deschidea înaintea lor, şi aveau convingerea flămândă a celor care se ştiu numeroşi; mărşăluiau de-a lungul râului zăngănindu-şi armele, stârnindu-i pe săteni să-i înfrunte. Cu grijă, Covenant se lăsă să alunece într-o poziţie mai bună, pentru a putea vedea peste marginea acoperişului. Muşchii îi tremurau, dar îşi încleştă fălcile, se afundă în zăpadă şi privi prin văzduhul întunecat spre mijlocul satului cu o asemenea intensitate a concentrării, încât începu să-l doară capul.

Curând, auzi urletele guturale şi zăngănitul fierului pe piatră când năvălitorii dădură buzna să caute prin case. Încă nu putea vedea nimic; linia acoperişurilor din sat îi acoperea câmpul vizual. Încercă să respire cât mai jos, pentru ca aburii expiraţi să nu-i stânjenească vederea şi să-i dea de gol poziţia. Când îşi întoarse capul să privească în altă direcţie, îşi dădu seama că strânsese zăpadă în pumni, apăsându-i în gheaţă. Îşi deschise palmele, descleştându-şi degetele cu forţa, apoi îşi puse palmele pe piatră, ca să fie gata să o ia din loc.

Gălăgia apropierii se făcu simţită în partea cealaltă a satului şi începu să avanseze în interior, deplasându-se, cu precădere, paralel cu râul. În ioc să încerce să-i înconjoare şi să-i prindă pe săteni în capcană, năvălitorii efectuau o desfăşurare lentă prin sat; dispreţuind elementul-surpriză, manevrau în aşa fel încât oamenii să fie nevoiţi să fugă spre capătul îngust al văii. Covenant nu se putea gândi la o altă explicaţie pentru aceste tactici, ci doar la încredere de sine şi dispreţ. Invadatorii voiau să-i împingă pe locuitorii satului în capcana finală a capătului văii, prelungind şi pregătind, astfel, masacrul aşteptat. O siguranţă atât de morbidă era înspăimântătoare, însă Covenant îşi găsi uşurarea în ea. Nu era un avans menit să ducă la capturarea a ceva cu o putere atât de admirată, cum era aurul alb.

Însă, curând, avu parte de o altă explicaţie. În timp ce-şi încorda privirile pentru a scruta lumina zorilor, văzu o scăpărare violentă de lumină verde, dinspre partea îndepărtată a satului. N-a durat decât o clipită, şi, în urma ei, un sunet sfâşietor umplu văzduhul, un sunet ca scrâşnetul unor bolovani care se izbeau unii de alţii. Îl luă atât de tare prin surprindere, încât aproape că sări în picioare ca să vadă ce se întâmplase. Dar se abţinu când zări primele creaturi care intru în sat.

Majoritatea aveau doar o formă vag umanoidă. Dar trăsăturile le erau strâmbe, deformate grotesc, ca şi cum un pumn feroce le-ar fi strâns faţa la naştere, schimonosindu-le dincolo de orice închipuire. Ochii nu erau la locul lor, malformaţi: nasul şi gura se iţeau dintr-o piele contorsionată precum lutul strâns între degete puternice; şi, în unele cazuri, din carnea feţei şi scalp se scurgea un lichid de parcă întregul cap ar fi fost o pustulă cu puroi. Nici celelalte părţi ale anatomiei lor nu arătau mai bine. Unele dintre creaturi aveau spatele îndoit în unghiuri demenţiale, altele aveau braţe sau picioare în plus, altele aveau capul între omoplaţi, ori la mijlocul pieptului. Însă aveau o calitate în comun: cu toatele musteau de perversiune, ca şi cum ar fi fost însuşi sufletul existenţei lor, şi o ură faţă de tot ceea ce era sănătos şi normal le întuneca privirile.

Goi, cu excepţia sacilor pentru alimente şi cordoanelor care le ţineau armele, năvăliră mârâind şi scuipând în chiar miezul

satului Mithil Stonedown.

Acolo se opriră până când urletele tovarăşilor lor le spuseră că prima jumătate a satului era sub controlul lor. Apoi, un personaj înalt, cu o faţă noduroasă şi trei braţe masive, lătră un ordin către năvălitorii din spatele lui. Ca răspuns, un grup s-a pus în mişcare, formând un cerc deschis, aducând cu ei trei făpturi monstruoase, total diferite de celelalte.

Acestea trei erau la fel de oarbe şi lipsite de păr de parcă ar fi fost zămislite de demonii-abjecţi, dar nu aveau nici urechi sau nas. Capetele lor mici erau prinse direct între umerii lor imenşi. La baza trunchiului lor, mare cât nişte butoaie, picioarele scurte se iţeau ca nişte paranteze, iar braţele lor masive erau destul de lungi ca să ajungă până la pământ. De la umeri şi până la vârful degetelor, suprafaţa interioară a braţelor lor erau acoperite cu ventuze. Împreună, păreau să freamăte sub privirile lui Covenant, ca şi cum înăuntrul lor aveau atât de mult rău, încât ochii lui slabi nu le puteau discerne limitele.

La ordin, năvălitorii îi duseră pe cei trei la o casă de la marginea cercului. Erau poziţionaţi în jurul clădirii şi de îndată se apropiară de ziduri, îşi întinseră braţele în toată lungimea lor, încleştându-şi ventuzele pe piatra netedă.

Între ei începu să crească o forţă brută, mugind. S-ar putea să fi înconjurat casa şi acum se strângeau încet, ca un laţ.

Covenant îi privea total uimit. Acum înţelegea tacticile năvălitorilor; hoarda ataca în felul acesta pentru a-i proteja pe cei trei. Printr-un atac în forţă, puterea lor creştea, se întărea, bubuia, până când ajunse să vadă întinzându-se între ei o legătură de forţă verzuie, înconjurând casa, încleştându-se de ea cu o furie implacabilă. Îşi zise că ar trebui să strige la săteni, să-i avertizeze asupra primejdiei. Însă gura-i era iască şi încremenită de groază. Aproape că nici nu-şi dădu seama că se ridicase în patru labe ca să vadă mai bine ceea ce se petrecea.

Trecură clipele. În aer se simţea încordarea, când casa de piatră începu să se jeluiască în tăcere, sub apăsare. Covenant privi casa cu gura căscată, ca şi cum piatra mută ar fi strigat la el după ajutor.

Apoi laţul explodă într-o străfulgerare de forţă verzuie. Casa se surpă în interior, se prăbuşi în ea însăşi, până când toate

încăperile ei şi lucrurile din ea fură îngropate sub resturi. Cei trei călăi ai ei se dădură înapoi şi bâjbâiră orbeşte prin jur, căutând şi mai multă piatră de zdrobit.

Brusc, o femeie ţipă, un urlet ascuţit de mânie. Covenant o auzi alergând printre case. Sări în picioare şi văzu o femeie cu părul alb, agitată, ţâşnind pe lângă cornişele acoperişului lui, ţinând un cuţit lung strâns cu amândouă mâinile. Trecu de el într-o clipită, îndreptându-se spre mijlocul satului.

Se luă imediat după ea. Din doi paşi repezi, se aruncă spre acoperişul următor ca o boccea informă, cu membre dezarticulate. Ajunse rău, dezechilibrându-se, şi căzu, alunecând în zăpada înălţată până aproape de marginea casei. Dar îşi reveni şi se dădu înapoi, pentru a-şi lua avânt pentru saltul spre următorul acoperiş.

Din acea poziţie, văzu cum femeia goneşte în cercul deschis. Urletele ei îi alertaseră pe năvălitori, însă aceştia nu erau pregătiţi pentru viteza cu care se aruncă asupra lor. Din săritură, lovi cu cuţitul cel lung cu întreaga ei forţă, înfigându-l până la mâner în pieptul celor trei creaturi care conduseseră asaltul.

În clipa următoare, o altă creatură o apucă de păr şi o azvârli înapoi. Îşi pierdu cuţitul, dispăru de sub privirile lui Covenant după una dintre case. Invadatorii se aruncară după ea, cu săbiile ridicate.

Covenant sări pe acoperişul următor. De data asta; la aterizare îşi păstră echilibrul, traversă în goană suprafaţa de piatră şi sări din nou. Apoi căzu derapând pe acoperişul casei care-o ascundea privirii pe femeie. Acum îşi luase prea mult avânt; nu se mai putea opri. Căzu peste margine într-un nor de zăpadă şi se izbi greoi de pământ, lângă femeie.

Impactul cu solul îl ameţi. Însă apariţia lui bruscă îi luă prin surprindere pe atacatori, iar cea mai apropiată dintre creaturi sări înapoi câţiva paşi, agitându-şi sabia ca să se apere, ca şi cum în locul lui Covenant ar fi fost un grup de războinici. În acest răgaz, el îşi alungă pâcla roşiatică din ochi şi se ridică, icnind, în picioare.

Năvălitorii îşi răsuciră armele, aşezându-se în poziţii de luptă. Dar când văzură că-i ameninţa doar un bărbat pe jumătate buimăcit, unii dintre ei îi azvârliră blesteme crâncene,

iar alţii începură să râdă ameninţători. Băgându-şi armele în teacă, mai mulţi dintre ei înaintară cu o prudenţă voit exagerată pentru a-i captura pe Covenant şi pe bătrână. În acel moment, alte creaturi huiduiră cu asprime şi mai multe intrară în cerc să vadă ce se întâmpla.

Privirea lui Covenant răscolea în toate direcţiile, căutând o cale de scăpare. Dar nu putu găsi nimic; el şi femeia erau singuri împotriva a mai multor zeci de creaturi diforme.

Răsuflarea năvălitorilor nu aburea în aerul rece. Cu toate că nu purtau nimic pentru a se proteja de frig, păreau să se simtă oribil de bine în iarna supranaturală. Se apropiară ca şi cum ar fi vrut să-i mănânce de vii pe Covenant şi pe femeie.

Ea şuieră spre ei, dezgustată, însă el nu-i dădu nicio atenţie. Întreaga sa fiinţă era concentrată la salvare. O amintire ciudată i se strecură într-un colţ al minţii.

Îşi aduse aminte de un moment când Mhoram transformase chiar şi aurul alb, lipsit de putere, în ceva util. Pe când creaturile se fofilau spre el, îşi agită, brusc, inelul şi ţâşni cu un pas înainte, strigând:

— Daţi-vă înapoi, ticăloşi nenorociţi sau am să vă trăsnesc pe loc!

Urletul său ori vederea inelului îi luă prin surprindere; săriră câţiva paşi înapoi, apucându-şi armele în clipa aceea, Covenant înşfăcă mâna femeii şi o luă la goană. Trăgând-o după el, goni spre colţul casei, îl ocoli strâns şi alergă pe cât putea de repede din terenul deschis. Femeia îi scăpă din mână aproape imediat; n-o putu ţine suficient de strâns cu mâna sa cu jumătate din degete. Dar acum alerga şi singură. Îl ajunse din urmă într-o clipită şi-l apucă de mână, ajutându-l să ocolească următorul colţ.

Mugind de furie, năvălitorii se luară după ei, dar când intrară în spaţiul dintre case, Navigatorul Spumei se aruncă de pe acoperiş şi căzu peste ei cu capul înainte, ca un berbec de asediu. Blocaţi între case, pe ambele părţi, nu-i putură scăpa; îi izbi în plin, frângându-l pe cel mai apropiat de el şi azvârlindu-i pe ceilalţi înapoi în mijlocul satului.

Apoi, Triock, Quirrel şi Yeurquin dirijară doisprezece dintre stonedownori până în sat, pe acoperişuri. În toiul confuziei create de atacul uriaşului, apărătorii căzură asupra

năvălitorilor ca o ploaie de săbii şi lăncii. Alţi oameni fugiră înainte să atace creaturile care încă mai pândeau printre case. În câteva momente, luptele se împrăştiară prin tot satul.

Dar Covenant nu se opri; trăgând-o pe femeie după el, fugi până când lăsă clădirile în urmă-i. De acolo, mări pasul, intenţionând să fugă cât putea de mult în interiorul văii. Însă Slen îi tăie calea. Gâfâind din greu, Slen se răsti la femeie:

— Proasto! Ţi-ai pierdut minţile!

Apoi, întorcându-se spre Covenant, zise:

— Vino, vino.

Covenant şi femeia îl urmară, îndepărtându-se de râu, de-a lungul unei cărări mascate, până la poalele dealului. La câteva sute de metri deasupra satului ajunseră lângă o grămadă de bolovani, o rămăşiţă străveche a unei căderi de stânci dinspre munţi. Slen o luă pe o potecă tăinuită printre stânci şi, foarte repede, ajunse la o peşteră mare, ascunsă. Mai mulţi stonedownori stăteau de pază la gura peşterii, iar în interiorul ei, copiii, bolnavii şi schilozii erau adunaţi în jurul oalelor cu pietre de foc.

Covenant era tentat să intre în peşteri şi să se bucure de adăpostul oferit de ea, dar în apropierea buzei cavernei se afla un morman de stânci, încăpător la vârf. Se întoarse şi urcă pe stânci, descoperind că de acolo putea vedea întregul sat. Femeia cu părul alb veni încetişor în urma lui; curând, stăteau amândoi, privind în jos, spre bătălia de la Mithil Stonedown.

Înălţimea poziţiei sale îl uimea. Nu-şi dăduse seama că urcase atât de sus. Ameţeala-l făcu să-şi simtă, dintr-odată, picioarele moi, şi se dădu înapoi din calea acestei privelişti. Pe moment, valea se învârti în jurul său. Nu-i venea să creadă că adineauri sărea din acoperiş în acoperiş; numai gândul la o asemenea îndrăzneală păru că-l face să-şi piardă echilibrul, lăsându-l la cheremul înălţimii. Însă femeia-l prinse şi-l sprijini. Iar nevoia lui neîntârziată de a privi luptele îl ajută să se împotrivească ameţelii. Agăţându-se de umărul femeii, doar pe jumătate conştient, se căzni să privească în jos.

La început, întunecimea ceţoasă, noroasă, a zilei acoperi priveliştea bătăliei, împiedicându-l să vadă ce se întâmpla. Dar concentrându-se, reuşi să-l depisteze pe uriaş.

Navigatorul Spumei domina încăierarea din centrul satului.

Înainta din greu printre năvălitori, aruncându-se din loc în loc. Agitându-şi pumnii masivi ca pe nişte bâte, culca creaturile la pământ, le azvârlea din calea sa cu lovituri care păreau suficient de puternice să le zboare capetele. Însă era copleşit numeric. Cu toate că mişcările sale îi împiedica pe năvălitori să-l potopească printr-un atac concertat, aceştia erau înarmaţi, pe când el nu. Sub ochii lui Covenant, mai multe dintre creaturi reuşiră să-l împingă pe Navigatorul Spumei spre unul dintre nimicitorii pietrei.

Tonul moale, voios, al vocii femeii scutură, dureros, propria sa nelinişte.

— Thomas Covenant, îţi mulţumesc, spuse ea. Viaţa mea îţi aparţine.

Navigatorul Spumei! Covenant ţipa în tăcere.

— Poftim?

Se îndoia că femeia-i vorbise.

— Nu-mi trebuie viaţa ta. Oricum, ce naiba te-a apucat de-ai luat-o la goană acolo?

— Asta este o răutate, răspunse ea încet. Te-am aşteptat. Am călărit pe Ranyhynul tău.

Sensul a ceea ce spusese nu ajunse la el.

— Navigatorul Spumei se lasă ucis acolo, jos, din cauza ta.

— Ţi-am zămislit copilul.

Poftim?

Fără niciun avertisment, cuvintele ei îl izbiră peste faţă ca un jet de apă rece. Îşi trase mâna de pe umărul ei, făcu un pas, doi, smuciţi, pe piatră. O schimbare a direcţiei vântului aduse până la el fragmente din zarva luptei, însă nu le auzi. Privi spre femeie, pentru prima oară.

Părea să aibă şaizeci şi ceva de ani, destul de bătrână încât să-i poată fi mamă. Riduri lăsate de speranţe deşarte îi traversau pielea în jurul venelor albastre de pe tâmple, iar părul care-i împodobea capul nu mai era atât de des. Nu văzu nimic de recunoscut în aşteptarea căscată a buzelor ei, sau în zvelteţea trupului său, ori în mâinile veştejite. Ochii ei rotunjiţi aveau o expresie ciudată, pierdută, ca în buimăceala smintelii.

Însă, cu toată rătăcirea lor, erau ochi mari, precum ochii femeilor despre care pretindea că-i erau mamă şi fiică. Şi, ţesut pe umerii robei sale lungi, albastre, era un model cu

frunze albe.

— Mă cunoşti, Thomas Covenant? spuse ea cu blândeţe. Nu m-am schimbat. Toţi vor să mă schimb, Triock şi Trell, tatăl meu, şi Cercul Bătrânilor, cu toţii vor să mă schimb. Dar eu nu. Ţi se par schimbată?

— Nu, icni Covenant.

Cu gustul acru, de greaţă, în gură, înţelese că se uita la Lena, femeia pe care o violase sub imperiul poftelor sale – mama femeii siluite cu dragostea lui –, beneficiara bunăvoinţei Ranyhynilor pe care o instigase după ce violase măreţii cai cu falsele lui chilipiruri. În pofida furiei ei de mai devreme, arăta prea bătrână şi firavă ca să fie atinsă. Rosti forţat, scoţându-şi cuvintele de parcă l-ar fi uluit:

— Nicio schimbare.

Ea-i zâmbi cu uşurare.

— Mă bucur. M-am străduit să mă păstrez cum trebuie. Necredinciosul merită numai ce-i mai bun.

— Merită, croncăni Covenant neputincios.

Zgomotele luptei de la Mithil Stonedown îl stârniră iar.

— Pe toţi dracii!

Se forţă s-o privească în ochi şi, încet, zâmbetul ei se preschimbă într-o expresie de îngrijorare. Păşi înainte, întinzând mâna spre el. Dar el ar fi vrut să dea îndărăt, însă rămase nemişcat când vârful degetelor ei îi atinseră, uşor, buza, apoi lăsară o dâră răcoroasă în jurul rănii de la frunte.

— Ai fost rănit, spuse ea. Îndrăzneşte Dispreţuitorul să te atace în propria ta lume?

Simţi că trebuia s-o îndepărteze de el, privirea ei pierdută arătându-i că o punea în pericol. Şopti la repezeală:

— Prevestirea lui Atiaran se adevereşte. Tărâmul este distrus şi-i vina mea.

Degetele ei îl mângâiară, de parcă ar fi încercat să-i netezească vreo cută de pe frunte.

— Vei salva Tărâmul. Eşti Necredinciosul, noul Berek Jumătate-de-Mână al erei noastre.

— Nu pot salva nimic, nu-i pot ajuta nici măcar pe oamenii ăştia de jos. Navigatorul Spumei este prietenul meu, şi nici pe el nu-l pot ajuta. Triock, Triock a realizat tot ce pot şi eu, iar eu nu pot să…

— Dacă aş fi un uriaş, îl întrerupse ea cu o vehemenţă subită, nu mi-ar trebui niciun fel de ajutor într-o astfel de bătălie. Iar Triock...

Se bâlbâi pe neaşteptate, ca şi cum s-ar fi poticnit de o percepţie neobişnuită a ceea ce însemna Triock pentru ea.

— Este un văcar… mulţumit. Doreşte… Dar sunt neschimbată. El…

Covenant se holbă la expresia tulburată care-i cuprinsese trăsăturile. Pentru o clipă, ochii ei părură să fie pe cale să distingă totul clar, iar fruntea i se netezi sub imperiul durităţii faptelor.

— Covenant? şopti ea îndurerată. Necredinciosule?

— Da. Ştiu, mormăi Covenant, împotriva voinţei sale. S-ar considera norocos dacă ar fi ucis.

Pe cât de tandru putu, se întinse şi-o trase în braţele sale. Ea-l îmbrăţişă imediat, se agăţă convulsiv de el, în vreme ce criza ei interioară ajunse la apogeu, apoi se diminuă. Dar chiar dacă-i oferi ce alinare putea, ţinând-o în braţe, privi înapoi, spre sat. Strigătele, vaietele şi zăngănitul luptei copleşeau propriile sale emoţii, simpatia lui contradictorie pentru Lena şi oroarea de ea. Când se trase înapoi de lângă el, trebui să se forţeze să întâmpine fericirea care scăpăra în privirile ei rătăcite.

— Sunt aşa de bucuroasă, ochii-mi sunt încântaţi să te vadă. M-am străduit… am tot dorit să fiu vrednică. Ah, trebuie s-o vezi pe fiica noastră. O să fii mândru de ea.

Elena! Covenant gemu din greu. Nu i-au spus, ea nu pricepe nimic. Pe focul iadului!

Pentru o clipă, îl duru propria lui neajutorare, incapacitatea lui de a spune lucrurilor pe nume. Dar apoi un strigăt crunt dinspre sat îi veni în ajutor. Privind în jos, văzu oameni stând în mijlocul satului, cu săbiile şi suliţele ridicate. La depărtare, năvălitorii supravieţuitori fugiseră mâncând pământul, spre câmpia deschisă. O mână de apărători se luară după ei într-o urmărire aprigă, vânând creaturile pentru a le împiedica să scape în număr mare.

Imediat, Covenant o coborî printre stânci. O auzi pe Lena strigându-i lui Slen şi celorlalţi oameni de la buza peşterii vestea victoriei, dar nu-o mai aşteptă, nici pe ea, nici pe ei.

Goni spre poalele dealului de parcă şi el ar fi fugit de-acolo, de parcă ar fi fugit de Lena, sau de teama lui pentru Navigatorul Spumei, nu mai ştia de ce. Goni spre Mithil Stonedown pe cât putea el de repede fără să alunece prin zăpadă.

Dar când ţâşni printre case şi se împiedică de cadavrele sfârtecate, se opri împleticit. Peste tot în jurul său zăpada şi pietrele erau împroşcate de sânge, pete de un stacojiu aprins, bălţi masive de venin roşu-verzui, îngreunate de şuvoaie verzi. Stonedownorii – unii dintre ei retezând membru cu membru – zăceau buimăciţi în mijlocul resturilor creaturilor lui Foul. Însă chipurile şi trupurile hâde ale fiinţelor erau cele care-i atrăgeau atenţia lui Covenant. Chiar şi în moarte puţeau ororile înfăptuite asupra lor de către stăpânul lor, şi-l uluiau chiar mai mult decât demonii-abjecţi, ori *kresh*-ii sau lunile spălăcite. Erau victimele depline ale dispreţului lui Foul. Vederea şi mirosul lor îi făceau pântecul să se revolte. Căzu în genunchi, în zăpada mutilată şi vomită de parcă ar fi fost disperat să se cureţe de orice legătură cu aceste creaturi.

Lena îl ajunse din urmă. Când îl văzu, scoase un ţipăt mic şi-l cuprinse cu braţele.

— Ce s-a întâmplat? gemu ea. Oh, scumpule, eşti bolnav.

Folosirea cuvântului *scumpule* îl arse precum acidul aruncat asupră-i de dincolo de mormântul pierdut al Elenei. Îl făcu să se ridice, clătinându-se, în picioare.

Lena încercă să-l ajute, dar îi împinse mâinile cât colo.

Îi strigă în faţă, cu toată îngrijorarea ei:

— Nu mă atinge! Nu! Smucindu-şi, sacadat, mâinile, arătă spre trupurile din jurul său.

— Sunt leproşi. La fel ca mine. Asta vrea să facă Foul cu toate.

Gura i se ţuguie formând cuvintele, ca şi cum le-ar fi vomitat şi pe ele.

Câţiva stonedownori se adunară în preajma sa. Triock era şi el printre ei. Mâinile-i erau roşii, iar sângele-i şiroia de la o tăietură de-a lungul bărbiei, dar când vorbi păru doar şi mai pornit şi dur.

— Nu realizezi nimic dacă spui că au fost făcuţi să fie ceea ce sunt. Cu toate astea, fac vărsări de sânge, devastează, distrug. Trebuie să fie opriţi.

— Sunt ca şi mine.

Covenant se întoarse gâfâind spre Triock, de parcă ar fi vrut să se arunce la gâtul stonedownorului. Dar când se uită mai bine, văzu că Navigatorul Spumei stătea în urma lui Triock. Uriaşul supravieţuise cumplitei încleştări. Muşchii braţelor sale tremurau de oboseală. Haina lui de piele îi atârna de umeri în zdrenţe şi pe întregul piept se întindeau inflamaţii de un roşu aprins, răni provocate de ventuzele unui distrugător de piatră. Însă o expresie de satisfacţie i se cuibărise în ochii adânciţi în orbite, iar pe buze-i stăruia umbra unui rânjet fioros.

Covenant se chinui să respire în aerul însângerat din sat. Vederea Navigatorului Spumei declanşă o reacţie pe care n-o putea controla.

— Adună-ţi oamenii, se răsti la Triock. M-am hotărât ce-am de gând să fac.

Duritatea strâmbăturii gurii lui Triock nu cedă niciun pic, însă ochii i se îmblânziră când cercetă privirea lui Covenant.

— Astfel de alegeri mai pot aştepta puţin, răspunse el băţos. Avem alte îndatoriri. Trebuie să curăţăm Mithil Stonedown, să aruncăm din case această scârnă.

Apoi se întoarse şi o luă din loc.

— Curând, toţi cei rămaşi teferi sau suficient de solizi erau la lucru. Prima dată, îşi îngropară prietenii căzuţi şi rubedeniile în turnurile stâncoase, de onoare, sus, pe versanţii de la răsăritul văii. Şi când această sarcină sumbră a fost terminată, adunară laolaltă hoiturile tuturor creaturilor şi transportară cu carele, în josul râului, aceste resturi hăcuite şi frânte, peste pod, pe malul dinspre apus al râului Mithil. Acolo ridicară un rug, ca o flacără uriaşă de avertizare pentru toţi năvălitorii din Câmpiile de Sud, şi arseră creaturile răpuse până când şi oasele fură reduse la o cenuşă albă. Apoi se întoarseră în sat. Folosind zăpadă curată, îl curăţară de la margini spre centru, până când tot sângele şi mizeria au fost spălate din case şi măturate şi de pe pământul satului.

Covenant nu-i ajută. După ultimele sale eforturi, era prea slăbit ca să mai facă şi o asemenea corvoadă. Dar era stăpân pe el, drept şi înflăcărat, încărcat cu noul granit al obiectivului său. Se duse împreună cu Lena, Slen şi Cercul bătrânilor la malurile râului şi acolo ajută la tratarea rănilor sătenilor.

Curăţă răni și cusu răni, scoase aşchiile armelor rupte, ampută de getele zdrelite, de la mâini şi picioare. Când până şi bătrânii ezitară, luă el lama încinsă, albastră, şi-o folosi să cureţe inflamaţiile care acopereau pieptul şi spatele Navigatorului Spumei. Degetele-i tremurau la lucru, iar jumătatea lui de palmă-i alunecă pe mânerul cuţitului, dar puse focul pe muşchii oţeliţi ai uriaşului până când toate rănile provocate de ventuze fură cauterizate.

Navigatorul Spumei inspiră adânc, cutremurându-se de durere, şi spuse:

— Îţi mulţumesc, prietene. Asta-i un foc plăcut. Cumva, ai reuşit să-l faci la fel şi *caamora.*

Însă Covenant aruncă cuţitul fără să-i răspundă şi se duse să-şi scufunde mâinile tremurătoare în apele îngheţate ale Mithilului. În tot acest timp, în el crescu o furie profundă, îi crescu în suflet ca vrejurile încete, ridicându-se spre sălbăticie.

Mai târziu, după ce toţi răniţii fuseseră oblojiţi, Slen şi ceilalţi pregătiră un ospăţ pentru întregul sat. Stând în spaţiul nou curăţat al centrului deschis, oamenii mâncară tocană fierbinte şi picantă, cu pâine nedospită, brânză şi fructe uscate. Covenant li se alătură. Pe tot parcursul mesei, Lena îl servi ca o slujnică.

Însă el îşi ţinu privirile în jos, uitându-se în pământ, pentru a-i evita faţa, a ei şi a altora; nu dorea să-i fie conturbat procesul care se desfăşura înăuntrul său. Mâncă tot ce i se dădu, până la ultima firimitură, cu o hotărâre implacabilă. Pentru atingerea ţelului său avea nevoie de hrană.

După ospăţ, Triock făcu noi aranjamente pentru apărarea satului. Trimise iscoade înapoi pe Câmpie, pregăti planuri amănunţite împotriva unui alt atac, ceru voluntarilor să ducă vestea despre creaturile care distrugeau piatra şi vecinilor cei mai apropiaţi de sat, la vreo sută patruzeci de kilometri distanţă. Apoi, în cele din urmă, se aplecă şi asupra chestiunii deciziei lui Covenant.

Yeurquin şi Quirrel se aşezară lângă Triock, de-o parte şi de alta, în timp ce el se opri cu faţa spre sat. Înainte de a începe, privi spre Navigatorul Spumei, aflat în apropiere.

Indirect, Covenant îşi dădu seama că în locul hainei lui sfâşiate, Navigatorul Spumei purta acum o mantie din piele de

oaie, fără mâneci. Nu i se închidea la piept, însă-i acoperea umerii şi spatele, ca o vestă! Dădu din cap, ca răspuns la întrebarea mută pusă de Triock, iar Triock spuse:

— Bine, atunci. Să nu mai pierdem vremea.

Şi pe un ton dur, sardonic, adăugă:

— Ne-am odihnit destul. Prieteni, iată-l aici pe Prim-Nobilul Thomas Covenant, Necredinciosul, păstrător al aurului alb. De bine, de râu, uriaşul şi cu mine l-am adus înapoi pe Tărâm. Ştiţi de înţelepciunea care s-a răspândit în Tărâm, acum patruzeci şi şapte de ani, când Necredinciosul a venit pentru prima dată la Mithil Stonedown, de la Postul de Veghe al lui Kevin.

Vedeţi că seamănă cu Berek Jumătate-de-Mână, Puterea Inimii, Prim-Nobilul, şi poartă cu el talismanul magiei sălbatice care distruge pacea. Aţi auzit acest cântec vechi:

Şi cu un singur cuvânt adevărat sau de trădare, va salva sau va condamna Pământul pentru că-i smintit şi sănătos, rece şi înflăcărat, pierdut şi regăsit.

Acum e printre noi, ca să-şi poată îndeplini profeţiile. Dragi prieteni, o binecuvântare sub înfăţişarea bolii, tot poate îndrepta relele. Iar învăţătorii, în oricare alt veşmânt, rămân blestemaţi. Nu mai ştiu dacă, în acest fel, am adus viaţă sau moarte pentru Tărâm, dar multe inimi neînfricate au nutrit speranţe în numele Necredinciosului. Păstrătorii înţelepciunii din Loresraat au desluşit semne bune în cele mai întunecate fapte legate de numele lui Covenant. Şi printre ei se spune că înaltul Nobil Mhoram nu se abate de la convingerile sale. Fiecare dintre voi trebuie să se decidă asupra propriei sale convingeri. Eu prefer să susţin credinţa înaltului Nobil.

— Şi eu, zise încet Navigatorul Spumei. H cunosc atât pe Mhoram, fiul lui Variol, cât şi pe Thomas Covenant.

Semne bune, pe naiba! murmură Covenant pentru el. Siluire şi trădări. Simţea că Lena îşi aduna curajul să facă şi ea un soi de declaraţie. Pentru a o împiedica, se ridică mânios în picioare.

— Asta nu-i tot, scrâşni el. Tamarantha şi Prothal şi Mhoram şi cine ştie câţi alţii au crezut că am fost ales pentru asta de Creator sau de cine-i, până la urmă, la comandă. Consolaţi-vă cu asta, dacă puteţi. Nu contează, e doar un alt mod de a spune că m-am ales singur. Ideea în sine nu-i aşa de

nebunească. Creatorii sunt cele mai neajutorate fiinţe. Sunt nevoiţi să facă treburi insuportabile, trebuie să lucreze cu unelte la fel de boante, strâmbe şi nefolositoare ca şi mine. Credeţi-mă, este mai simplu să arzi întreaga lume, reducând-o numai la cei nevinovaţi sau curaţi, ori, cel mult, cenuşă calcinată. Ceea ce s-ar putea să fac eu. Cum altcumva aş putea…

Se opri, nu fără efort. Îşi reafirmase, deja, destul de des neîncrederea sa fundamentală cu care privea întregul Tărâm; nu avea niciun motiv să repete că era o fantasmă produsă de propria sa incapacitate abisală de a trăi. Trecuse dincolo de necesitatea unei astfel de afirmaţii. Acum trebuia să suporte consecinţele. Pentru început, puse, tangenţial, în discuţie ceea ce zăcea în sufletul său.

— A văzut vreunul dintre voi vreo spărtură în nori, cu ceva timp în urmă, poate acum vreo două nopţi?

Triock se îmbăţoşă.

— Am văzut noi, zise el îmbufnat.

— Ai văzu luna?

— Era lună plină.

— Era verde! se răsti Covenant.

Vehemenţa îi crăpă buza umflată şi un firişor de sânge începu să i se prelingă pe bărbie. Îl şterse cu degetele-i amorţite, aşezându-se mai bine pe piatră pentru a continua. Ignorând privirile stonedownorilor, zise mai departe:

— Nu contează! Nu contează asta. Ascultaţi. Am să vă spun ce-o să facem. Vă spun eu ce-o să facem.

Îşi încrucişă privirea cu Triock. Buzele acestuia se albiseră de încordare, însă ochii-i erau înfundaţi în orbite, ca şi cum l-ar fi ars să nu mai vadă ceea ce vedeau. Covenant se încruntă spre ei.

— Vei găsi o cale de a-i spune lui Mhoram că sunt aici.

Pentru o clipă, Triock căscă gura fără să vrea. Apoi se ridică în picioare de parcă ar fi fost pe cale să înceapă să urle la Covenant. Prinzând de veste, Navigatorul Spumei se băgă între ei.

— Prim-Nobil, ştii ce-i ceri? Piatra Sărbătorii se află la o mie patru sute de kilometri distanţă. În cele mai bune condiţii, nici chiar un uriaş nu ar putea ajunge în sălile înalte ale Cetăţii

Nobile în mai puţin de cincisprezece zile.

— Iar Câmpiile gem de năvălitori! lătră Triock. De aici şi până la întâlnirea râului Negru cu Mithil, o trupă puternică ar putea lupta şi să-şi croiască drum în douăzeci de zile. Dar dincolo de asta – în Câmpiile Centrale – se află legiunile morţii ale Ucigaşului Cenuşiu, întregul Tărâm, de la Adelain până la Ultimele Dealuri, este sub controlul lor. Cu douăzeci de mii de războinici n-aş putea să-mi fac drum nici măcar până la Râul Alinării, nici în de două ori câte zece ori a cincizeci de zile.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin ce… începu Covenant.

Quirrel îl întrerupse brusc:

— Mai mult chiar, nu trebuie să-i chemi în ajutor pe ranyhyni. Creaturile Ucigaşului Cenuşiu se dau în vânt după carnea lor. Ranyhynii ar fi capturaţi şi mâncaţi.

— Nu-mi pasă! se oţărî Covenant. Nu contează ce credeţi voi că este posibil şi imposibil. Aici, totul este imposibil. Dacă nu începem să facem imposibilul acum, va fi prea târziu. Iar Mhoram trebuie să ştie asta.

— De ce?

Furia pătrunsese în glasul lui Triock, dar îl privea pe Covenant mai cu atenţie acum, scrutându-l ca şi cum ar fi încercat să vadă dacă nu cumva în spatele ostilităţii sale creştea ceva malign.

Sub privirile lui Triock, Covenant se simţi mult prea ruşinat ca să admită că deja refuzase o convocare din partea lui Mhoram. Putea simţi indignarea cu care ar saluta toţi stonedownorii o astfel de mărturisire. În loc de asta, răspunse:

— Deoarece pentru el ar conta. Dacă ar şti unde mă aflu – dacă ar şti ce fac ar conta. Ar şti ce să facă.

— Şi ce-ar putea el face? Piatra Sărbătorii este asediată de o oaste la fel de neînţeles ca deşertul. Înaltul Nobil Mhoram şi întregul Consiliu sunt prizonieri în Cetatea Nobilă. Sunt mai neajutoraţi decât noi.

— Triock, faci o mare greşeală dacă-ţi închipui vreodată că Mhoram ar fi neajutorat.

— Necredinciosul grăieşte adevărul, zise Navigatorul Spumei. Fiul lui Variol este un om cu multe resurse. Multe dintre cele care par imposibile sunt posibile pentru el.

În acel moment, Triock îşi privi mâinile, apoi dădu tare din

cap.

— Te-am auzit. Înaltul Nobil trebuie anunţat. Cu toate astea, nu ştiu cum ar putea fi făcut acest lucru. Multe dintre cele ce par realizabile pentru uriaşi şi păstrătorii aurului alb sunt imposibile pentru mine.

— Ai una dintre nuielele de *lomillialor,* se răsti Covenant. Au fost făcute pentru comunicaţii.

Triock mârâi exasperat.

— Ţi-am mai spus că îmi lipseşte ştiinţa pentru aşa ceva. N-am studiat trimiterea de mesaje vorbite la Loresraat.

— Atunci, învaţă acum. Pe naiba! Te aşteptai să fie floare la ureche? Învaţă!

Covenant ştia cât de incorect îl trata pe Triock, însă exigenţa obiectivului său nu admitea nici consideraţie, nici eşec.

Triock îi aruncă lui Covenant o căutătură lungă şi jalnică, iar mâinile i se chirciră de furie şi neajutorare. Dar Quirrel îi şopti ceva şi ochii lui se căscară încărcaţi de speranţă.

— Poate, murmură el. Poate că s-ar putea face.

Făcu un efort să se liniştească, se strădui să-şi întipărească pe faţă o expresie de calm.

— Se spune că – înghiţi cu noduri – se spune că Cel Dezlegat vieţuieşte în munţii care protejează Câmpiile din Sud, de la întunecimea Sufocantă. Vorbe sfioase despre acest Unul s-au tot şuşotit prin satele din sud, de ani buni. Se spune că ar studia răsuflarea înceată a munţilor, ori că ar privi fără încetare peste întunecimea Sufocantă, contemplând *Melenkurion* Zăgazul Cerului. Sau că trăieşte într-un loc înalt, pentru a învăţa graiul vântului. Dacă Unul ca acesta trăieşte – şi ar putea fi găsit –, poate că el s-ar putea folosi de înaltul Lemn, pentru că eu nu reuşesc.

La această idee, un val de agitaţie străbătu întregul cerc. Triock inspiră adânc şi dădu din cap spre companionii săi.

— Voi face această încercare.

Apoi, o nuanţă de sarcasm îi coloră vocea:

— Dacă şi asta se termină prost, cel puţin am să ştiu că m-am străduit să-ţi îndeplinesc vrerile. Necredinciosule, ce să le spun înaltului Nobil Mhoram şi Consiliului de la Piatra Sărbătorii?

Covenant privi în altă parte, ridicându-şi faţa spre cerul

plumburiu. În vale începuse să ningă; fulgii de nea, împrăştiaţi în toate părţile, pluteau în vânt ca nişte pâlcuri de ceaţă, întunecând şi mai mult ziua. Aveau ceva prevestitor în ei, ca şi cum ar fi precedat o cădere masivă de zăpadă. Covenant le urmări, o clipă, plutirea prin Stonedown. Era foarte preocupat de întrebarea lui Triock. Îl înfrunta pe faţă, stârnind ardoarea neîncercată încă a ţelului său. Şi se temea să-i răspundă. Se temea să nu se audă spunând lucruri atât de smintite. Când îşi întoarse privirile spre sătenii în aşteptare, răspunse pieziş, căutându-şi energie pentru propriul său curaj.

— Navigatorule, ce s-a întâmplat cu poporul tău?

— Prietene?

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu uriaşii.

Navigatorul Spumei nu ştiu ce să facă în faţa căutăturii lui Covenant.

— Ah, Prim-Nobil, nu-i nevoie să spunem acum astfel de poveşti. Este mult de povestit şi-ar fi mai potrivite pentru altă dată. Prezentul contează.

— Spune-mi! şuieră Covenant. Pe naiba, Navigatorule! Vreau să ştiu tot! Trebuie să… totul, toate blestemăţiile pe care Foul…

Triock îl întrerupse fără niciun preaviz.

— Uriaşii s-au întors la Casa lor, dincolo de Marea Zorilor.

Covenant se răsuci spre Triock. Minciuna din spusele sale era atât de vizibilă încât Covenant pufni, iar în jurul lui stonedownorii rămaseră cu gura căscată uitându-se la Triock. Însă el înfruntă privirea surprinsă a lui Covenant fără să clipească. Tăietura de-a lungul bărbiei îi sublinia îndârjirea. Cu un glas aspru, puternic, care străpunse mânia superficială a lui Covenant până la furia crescândă din el, Triock spuse:

— Am depus Legământul Păcii. Nu ne cere să-ţi hrănim ura. Tărâmului nu-i faci niciun bine cu asemenea încrâncenări.

— Asta-i tot ce am! răspunse Covenant ritos. Nu pricepi? Nu mai am nimic altceva. Nimic! Trebuie să fie de-ajuns şi asta.

Grav, aproape cu întristare, Triock rosti:

— Un astfel de duşman nu poate fi combătut cu ură. Ştiu. Am simţit asta în inima mea.

— Pe focul iadului, Triock! Nu-mi ţine *mie* predici.

Sunt sătul până peste cap să tot fiu victimizat. M-am săturat

să tot merg cu sfială, sau, cel puţin, în tăcere, doar ca să-mi pun capul pe butuc. De data asta, am de gând să lupt.

— De ce? întrebă Triock cu glas potolit. Pentru ce vei lupta?

— Eşti surd şi orb?

Covenant îşi încrucişă braţele pe piept pentru a se îndrepta.

— Îl urăsc pe Foul. Am avut tot sprijinul…

— Nu, nu sunt nici surd, nici orb. Văd şi aud că ai intenţia de a lupta. Pentru ce vei lupta? Există suficiente lucruri în propria ta lume care să-ţi ocupe ura. Acum te afli pe acest Tărâm. Pentru ce vei lupta?

Sânge şi iad! îşi zise Covenant. Cât de mult din mine vreţi? Însă întrebarea lui Triock îl aruncă înapoi asupra sa. I-ar fi putut răspunde: „Îl urăsc pe Foul pentru ceea ce face cu Tărâmul. Însă asta suna ca o fugă de răspundere, şi era mult prea furios pentru a-şi nega propria sa convingere. De asemenea, era prea nervos ca să-i ofere lui Triock un răspuns liniştitor. Rosti cu glas sec:

— Am de gând s-o fac pentru mine. Cel puţin, atunci am să cred în mine înainte ca să-mi pierd mintea cu totul.

Răspunsul îl reduse pe Triock la tăcere, iar după un moment, Navigatorul Spumei întrebă cu tristeţe:

— Prietene, şi ce vei face cu înflăcărarea ta?

Ninsoarea se înteţea. Fulgii de nea dansau sub privirile lui Covenant ca nişte pete de umbră şi încordarea căutăturii sale fioroase îi făcea fruntea încă nevindecată să pulseze ca şi cum craniul i-ar fi fost afectat de crăpături. Dar nu se opri, nu se mai putea opri acum.

— Pentru cineva ca Foul există un singur răspuns potrivit.

Totuşi, în pofida revoltei sale, realiză că nu putea înfrunta privirea Navigatorului Spumei.

— Ce răspuns?

Fără să vrea, degetele lui Covenant se chirciră ca nişte gheare.

— Am de gând să distrug Creşa lui Foul cu el cu tot.

Auzi manifestările de surpriză şi neîncredere ale stonedownorilor, dar nu le luă în seamă. Nu-l ascultă decât pe Navigatorul Spumei când uriaşul spuse:

— Ai învăţat cum să te foloseşti de aurul alb?

Covenant răspunse cu toată forţa convingerii sale:

— Voi găsi o cale.

Ajunse şi el să creadă ce spunea. Ura trebuia să fie suficientă. Foul nu i-o putea lua, n-o putea strivi şi nici s-o abată de la direcţie. El, Thomas Covenant, era un lepros, el singur din întregul Tărâm avea experienţa morală sau priceperea pentru această sarcină. Aflat între Triock şi Navigatorul Spumei, adresându-li-se amândurora, le spuse:

— Mă puteţi ajuta, sau nu.

Triock îl înfruntă băţos:

— N-am să te ajut. Am să mă ocup de trimiterea veştii despre tine înaltului Nobil Mhoram, dar nu voi participa la această întinare a Păcii.

— Este magia nestăvilită, Triock, spuse Navigatorul Spumei, de parcă ar fi sărit în apărarea lui Covenant, magia sălbatică va distruge Pacea. Ai auzit cântecul, Aurul alb depăşeşte toate Legămintele.

— Totuşi, eu mi-l voi păstra pe al meu. Fără Legământ, l-aş fi ucis pe Necredincios acum patruzeci şi şapte de ani. Să-l lăsăm să accepte asta şi să fie mulţumit aşa.

Uriaşul glăsui cu blândeţe:

— Te-am auzit, prietene. Eşti demn de Tărâmul pe care-l serveşti.

Apoi se întoarse spre Covenant:

— Prim-Nobil, permite-mi să te însoţesc. Sunt un uriaş, s-ar putea să fiu de folos. Şi… şi ard de dor să lovesc tot mai aproape de Zdrobitorul de Suflete, care i-a înfricoşat atât de tare pe ai mei. Şi cunosc şi pericolul. Am văzut căile prin care devenim ceea ce suntem. Dă-mi voie.

Înainte de răspunsul lui Covenant, Lena sări în picioare.

— Dă-mi şi mie voie! strigă ea agitată.

— Lena! protestă Triock.

Ea nu-i dădu nicio atenţie.

— Doresc să te însoţesc. Am aşteptat prea mult. Mi-am dorit să fiu vrednică. L-am supravegheat pe înaltul Nobil şi-am călărit pe ranyhyni. Sunt tânără şi puternică. Ah, am să învăţ să împărtăşesc totul cu tine. Dă-mi voie, Thomas Covenant.

Vântul hurui încet printre case, azvârlind zăpada ca pe-o ceaţă în ochii lui Covenant. Fulgii îi atingeau buza umflată cu răceala lor, dar el tot dădu din cap, aprobator prin rafala de

zăpadă. O ninsoare bună i-ar acoperi urmele. Zăpada înăbuşea zgomotele satului şi părea că vorbea numai pentru el când rosti:

— Haideţi să-i dăm drumul. Am datorii de plătit.

7

MESAJ CĂTRE PIATRA SĂRBĂTORII

Cu toate că-l dureau fălcile de atâtea proteste, dădu ordine care-i trimiseră pe mai mulţi dintre camarazii săi să aducă, în graba mare, cele trebuincioase pentru Covenant, Navigatorul Spumei şi Lena. În acel moment, lansarea ordinelor părea cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Constrângerile care-i îngăduiseră lui Covenant să trăiască patruzeci şi şapte de ani păleau în comparaţie cu asta. Eforturile cu care-l adusese pe Covenant înapoi pe Tărâm îşi pierduseră înţelesul. Dorinţa Lenei, fiica lui Atiaran, de a-l însoţi pe necredincios transformase toţi anii de devotament petrecuţi de Triock în praf şi pulbere, iar întreaga sa dragoste pătimaşă se risipise.

Şi, cu toate astea, n-o putea refuza, n-ar fi putut, deşi avea autoritatea necesară. Era unul dintre membrii Cercului bătrânilor din Mithil Stonedown şi, prin vechile tradiţii ale satului, chiar şi căsătoriile şi călătoriile îndelungate făceau obiectul aprobării Cercului. Mai mult, el era comandantul acceptat al apărătorilor satului. I-ar fi putut porunci Lenei să rămână acasă, iar dacă motivele sale ar fi fost valabile, întregul sat ar fi sărit s-o ţină pe loc.

Motivele sale erau reale. Lena era bătrână şi aproape confuză. Ar putea să-i stânjenească deplasarea lui Covenant; ba chiar ar putea să-i pună iarăşi viaţa în pericol, aşa cum făcuse recent. Ar fi şi ea în pericol, de la Mithil Stonedown până la Creşa lui Foul. Covenant era cel răspunzător de situaţia ei, cel care-i canalizase în permanenţă viaţa. Iar el, Triock, fiul lui Thuler, o iubea.

Şi totuşi dădu ordinele. Nu o iubise niciodată pe Lena într-un fel care să-i permită s-o controleze. La un moment dat, fusese gata să încalce pentru ea Legământul Păcii, dar îl păstrase pe tot parcursul vieţii tocmai pentru ea. Făcuse tot ce-i stătuse în

putinţă pentru a-i creşte fiica ferită de ruşine şi scandaluri. Acum nu putea începe prin a refuza preţul unei iubiri căreia i se dedicase cu totul.

Odată ce chinul se sfârşi, se mai linişti întru câtva. În adâncul sufletului său credea că dacă Tărâmul avea vreo speranţă prin Thomas Covenant, asta depindea de reacţiile lui Covenant faţă de Lena. Atunci întreaga sa amărăciune era provocată de faptul că el însuşi nu-l putea însoţi pe Covenant, nu putea merge şi el ca să vegheze asupra Lenei. Avea propria sa treabă de făcut, înţeleasă şi acceptată de el. Cu fălcile încleştate dureros, îşi spuse că va trebui să se bizuiască pe Navigatorul Spumei.

Cu o mişcare bruscă, îşi îndepărtă de pe ochi zăpada cenuşie şi se uită spre uriaş. Navigatorul Spumei îşi încrucişă privirea cu a lui, veni la el şi spuse:

— Fii cu inima împăcată, prietene. Ştii că nu sunt aliat delăsător. Voi face tot ce pot pentru amândoi.

— Ai mare grijă, rosti Triock printre dinţi. Ochii care-au zărit lucrările noastre de la Postul de Veghe al lui Kevin sunt încă deschişi. Nu i-am închis cu această bătălie.

Navigatorul Spumei rămase un moment pe gânduri, apoi glăsui:

— Dacă-i adevărat, atunci tu eşti cel care trebuie să aibă cea mai mare grijă. Porţi înaltul Lemn al tău prin neprevăzutul din Câmpiile de Sud.

Triock dădu din umeri.

— Înaltul Lemn, ori aurul alb, trebuie să păşim cu grijă cu ele. Nu pot să trimit cu voi pe niciunul dintre oamenii mei.

Dând aprobator din cap, uriaşul spuse:

— Aş refuza dacă mi-ai oferi vreunul. Vei avea nevoie de toate spadele aflate la dispoziţie. Munţii unde-i vei căuta pe acest Dezlegat se află la multe leghe depărtare şi vei fi nevoit să-ţi croieşti drum luptând în cea mai mare parte.

Încleştarea dinţilor îi făcu lui Triock vocea răstită şi aspră:

— N-am pe nimeni decât pe Quirrel şi Yeurquin.

Navigatorul Spumei începu să protesteze, dar Triock i-o reteză scurt.

— Am nevoie de viteza asigurată de un număr mic de însoţitori. Iar Mithil Stonedown se află acum în cel mai mare

pericol. Pentru prima oară, am dat o bătălie directă cu năvălitorii. Cu puterea pe care-am dezvăluit-o la Postul de Veghe al lui Kevin şi forţa victoriei noastre de aici, am declarat, dincolo de orice îndoială, că nu suntem doar nişte bieţi războinici rătăcitori, căutând adăpost prin casele abandonate. Ne-am apărat satul, suntem nişte neînvinşi. De aceea, duşmanul se va întoarce împotriva noastră cu o oaste care să strivească această ultimă împotrivire. Nu, Frate de Piatră, încheie el sumbru, fiecare braţ gata de luptă trebuie să rămână aici pentru a păstra ceea ce-am câştigat, altfel duşmanii noştri se vor arunca asupra satului într-un puhoi, nelăsând nicio casă în picioare.

După o clipă, Navigatorul Spumei oftă.

— Te-aud. Ah, Triock, sunt vremuri grele, într-adevăr. Mă voi simţi mai bine când prietenul meu, Mhoram, fiul lui Variol, a primit vestea despre ce facem noi.

— Crezi că voi reuşi?

Cine altcineva, dacă nu tu? Eşti oţelit şi cunoscător, deprins cu munţii şi câmpiile, şi cu năvălitorii. Ai acceptat îndatorirea, deşi te ardeau tălpile să urmezi alte căi. Cei care urmează dorinţa inimii lor riscă eşecuri şi trădări mult mai subtile. Într-un fel, e bine să laşi dorinţele inimii tale în alte mâini.

Vorbea cu un aer meditativ, de parcă în gând ar fi comparat situaţia lui Triock cu a lui.

— Vei reuşi în întregime cu mesajul tău.

— Voi trage folos şi altă binecuvântare, răspunse Triock cu o amărăciune involuntară. Povara milei cade pe umerii tăi. Poate c-o vei purta mai uşor.

Navigatorul Spumei zâmbi din nou, apoi zâmbi cu blândeţe.

— Ah, prietene. Nu ştiu nimic despre milă. Propria mea nevoie de ea este prea mare.

Vederea zâmbetului de regret al Navigatorului Spumei îl făcu pe Triock să-şi dorească să se poată împotrivi faţă de ceea ce spusese uriaşul. Dar înţelese prea bine amploarea pierderii şi căinţei lăsate pe umerii Navigatorului Spumei. În loc de asta, îi oferi cel mai frumos zâmbet de care era capabil şi-l salută pe uriaş din toată inima. Apoi o luă din loc, pentru a-şi face propriile sale pregătiri de drum.

În scurt timp, îşi luă pături, o mantie în plus, un mic castron

din piatră cu pietre de foc, rezerve de carne uscată, brânză şi fructe, un cuţit, în locul celui pe care i-l dăduse lui Covenant, pus într-o boccea, la spate. Nu zăbovi decât câteva momente ca să-şi ascută spada şi să-şi pună bine vergeaua de *lomillialor* la centura tunicii, sub mantie. Totuşi, când reveni în mijlocul expus al satului, îi găsi pe Covenant, pe Navigatorul Spumei şi pe Lena gata de plecare. Lena îşi ducea propriile ei lucruri într-un sac ca al lui; Navigatorul Spumei luase toate rezervele de hrană pentru ei trei în sacul său de piele, pe care-l aruncă peste umăr fără niciun efort; iar faţa zdrelită a lui Covenant avea o expresie de încordare şi frustrare, de parcă numai rana de la gură îl împiedica să se plângă de nerăbdare. În acea expresie, Triock surprinse un moment de adevăr când văzu cât de fragilă era ura declarativă a lui Covenant. Nu părea să susţină niciun fel de ardoare. Triock se zgribuli. O neîncredere rău prevestitoare îi spunea că dârzenia ori îndârjirea lui Covenant n-ar fi îndeajuns.

Dar îşi ţinu concluzia pentru el, răspunzând ultimului salut adresat de Navigatorul Spumei. N-ar mai fi putut spune nimic altceva. Şi, o clipă mai târziu, uriaşul şi cei doi însoţitori ai săi dispărură spre nord, printre case. Urmele lăsate de paşii lor fură acoperite de zăpadă şi nu se mai văzură deloc, de parcă Mithil Stonedown n-ar fi reţinut niciun semn al trecerii lor pe acolo.

Ţâfnos, Triock li se adresă lui Yeurquin şi Quirrel: – Şi noi trebuie să plecăm. Trebuie să părăsim această vale câtă vreme mai ţine ninsoarea.

Cei doi prieteni ai săi dădură din cap fără să comenteze. Chipurile lor erau golite de orice expresie.

Arătau ca oamenii cărora lupta le ştersese orice simţăminte. Îşi duceau lăncile scurte ca şi cum uciderea duşmanilor era singurul lucru care-i mai interesa. Triock absorbi de la ei un soi de seninătate. Pentru ei, nu era păstrătorul Înaltului Lemn, nici purtătorul poverilor care să fi curbat şi spatele unui Nobil. Era doar un om, luptând pentru Tărâm cum putea el de bine, fără pretenţii de înţelepciune, ori de proorociri. Era rolul cel mai potrivit pentru un văcar în vremuri de restrişte şi lui îi convenea.

Molipsit de febrilitatea pregătirilor companionilor săi, se duse

la ceilalţi bătrâni şi-şi petrecu puţin timp discutând cu ei despre precauţiunile care trebuiau luate la Mithil Stonedown împotriva unor atacuri viitoare. Apoi îşi lăsă casa pe mâna lor şi ieşi din nou în zăpadă, de parcă ar fi fost îndatorirea vieţii sale.

Flancat de Quirrel şi Yeurquin, părăsi satul pe drumul spre nord şi traversă, fără nicio fereală, podul de piatră din partea de apus a văii. Voia să profite din plin atât timp cât mai dura acoperirea oferită de zăpadă, aşa că rămase pe traseul cel mai uşor, până când ajunse în apropierea capătului cotului muntelui care forma versantul vestic al văii Mithil. În a cel moment, părăsi drumul şi începu s-o ia spre poalele muntelui, prelungite până la vârful cotului.

Intenţiona să escaladeze vârfurile dinspre vest şi sud, aproape de Refugiul Damnaţilor, pentru ca apoi să se întoarcă spre nord-vest, spre creasta izolată a munţilor care apărau Câmpiile de Sud de întunecimea Sufocantă. N-o putea lua într-un marş direct spre vest. În câmpiile deschise, în mod sigur ar da peste năvălitori, iar când s-ar întâmpla asta, ar fi nevoit să fugă ori de câte ori l-ar urmări. Aşa că alese terenul accidentat al poalelor munţilor. Înălţimea îi conferea atât un loc de unde să-şi poată vedea vrăjmaşii, cât şi posibilitatea de a se ascunde de ei.

Totuşi, în vreme ce înainta cu greu în sus, prin zăpadă, începu să se teamă pentru alegerea făcută. Pe coama dealurilor va avea nevoie de douăzeci de zile până va ajunge la acei munţi de dincolo de Refugiul Damnaţilor; douăzeci de zile ar fi pierdute până când s-ar putea apuca să-l caute pe Cel Dezlegat. În acest timp, Covenant şi tovarăşii lui ar putea străbate întregul drum până la Rift sau chiar mai departe. Apoi, orice mesaj pe care l-ar putea primi înaltul Nobil ar sosi prea târziu; Covenant n-ar mai putea fi ajuns de nimeni în afară de Ucigaşul Cenuşiu.

Cu această strângere de inimă începu trudnica ocolire a versantului muntos.

El şi tovarăşii săi ajunseseră la primul adăpost de dincolo de cotul muntelui când ninsoarea încetă pe la sfârşitul acelei după-amiezi. Acolo porunci să facă o oprire. În loc să-şi asume riscul de a fi văzuţi – culoarea maro pe fondul cenuşiu-murdar al zloatei – se aşezară acolo, lăsând ca istovirea, care-i fusese

un însoţitor constant de când începuse lupta, să-l atragă la somn.

Yeurquin îl trezi la câtva timp după lăsarea nopţii. Se puseră, din nou, în mişcare, mestecând fâşii de carne uscată pentru a-şi păstra ceva căldură în oase şi spălând sarea din gâtlejuri cu câteva guri de zăpadă neapetisantă. Făcură progrese modeste în bezna întreţinută de nori. Şi fiecare leghe[2] străbătută îi ducea tot mai departe de dealurile cunoscute de ei aproape ca pe buzunarele lor. După un efort chinuitor şi nereuşit de a escalada una dintre coamele abrupte şi înalte, Triock blestemă întunecimea mohorâtă a cerului şi se apucă să coboare spre terenul mai accesibil din apropierea câmpiilor.

Pentru cea mai mare parte a nopţii, se deplasară pe panta mai uşoară a dealurilor, însă când simţiră că se apropiau zorii, urcară din nou pentru a-şi recâştiga perspectiva. Continuară urcuşul până când ajunseră pe o culme înaltă, de unde puteau vedea toată lungimea drumului pe care veniseră. Se opriră acolo. În timp ce geana de lumină cenuşie a zilei se răspândea în aer, deschiseră oalele cu pietre de foc, fără fum, şi-şi pregătiră o masă caldă. După ce-au terminat, aşteptară până când vântul le acoperi toate urmele. Apoi conveniră asupra schimburilor de pază şi dormiră.

Urmară acest program pentru încă două zile jos, la poalele munţilor pe la amurg, cu marşul în noaptea neagră, înapoi pe înălţimi la venirea zorilor, pentru o masă caldă şi somn –, iar în cele trei zile nu dădură, niciunde, de niciun semn de viaţă, omenească, ori de vreo jivină, prieten sau duşman; erau singuri în această lume îngheţată şi cenuşie, sub vântul bătând disperat. Târându-şi, cu greu, picioarele, de parcă ar fi fost pe jumătate ologiţi de zăpadă, înaintară prin solitudinea încremenită spre Refugiul Damnaţilor. În afară de zgomotele neaşteptat de ascuţite, ori înfundate, ale propriilor lor mişcări, nu auziră nimic altceva decât scârţâitul gheţii suprasolicitate şi huruitul vântului, întretăiat în urechile lor peste dealurile netezite.

Însă în zorii celei de-a patra zi, în vreme ce priveau cum vântul le acoperea, încet, urmele de paşi, observară o mişcare

---

[2] Unitate de măsură pentru distanţele terestre sau maritime, variind între 4 şi 5, 5 km - Din it. Lega (n.tr.).

estompată, gălbuie şi hâdă traversând o coastă a dealului de mai jos de ei, pentru a se îndrepta ameninţătoare, în sus, spre ei. Triock numără zece în haită.

— *Kresh*! făcu Yeurquin cu obidă.

Quirrel dădu din cap.

— Şi ne caută pe noi. Asta trebuie că s-a întâmplat după ce au trecut azi-noapte când vântul bătea dinspre noi.

Triock se zgribuli. Înspăimântătorii lupi galbeni nu erau cunoscuţi locuitorilor Câmpiilor de Sud; până în urmă cu câţiva ani, *kresh*-ii trăiseră mai ales în regiunile de la nord de Ra, năvălind în Câmpiile din Nord după ce n-ai mai avut carne de ranyhyni. Şi multe mii dintre ei fuseseră măcelăriţi în marea bătălie de la Refugiul Damnaţilor. Totuşi, îşi completară repede efectivele, iar acum bântuiau peste tot prin Tărâm unde mâna nobililor nu se mai făcea simţită. Triock nu trebuise niciodată să se lupte cu *kresh*-ii, însă văzuse de ce erau în stare. Cu un an în urmă, o haită imensă a nimicit întreaga populaţie de la Gleam Stonedown, între dealurile de cristal, la locul în care se întâlnesc râurile Negrun şi Mithil; iar când Triock străbătuse satul pustiu, nu mai găsise decât haine sfâşiate şi aşchii de oase.

— *Melenkurion*! răbufni el după ce aprecie viteza lupilor galbeni. Trebuie să urcăm repede.

În vreme ce însoţitorii săi îşi luau bagajele în spate, cercetă terenul din faţa lor pentru o cale de scăpare sau refugiu. Însă, în pofida asprimii lor, dealurile şi versanţii nu ieşeau în evidenţă cu nimic ce lupii ar fi putut găsi de netrecut; iar Triock nu cunoştea niciun fel de caverne uşor de apărat, ori văi, la această distanţă de Mithil Stonedown.

Se uită în sus. Cu Quirrel şi Yeurquin în urma sa, o luă de-a lungul coamei dealului, spre munţi. Zăpada nu era prea mare sub culme. Înaintară destul de repede în urcare şi se căţărară pe cel mai apropiat versant muntos. Însă acesta se înălţa abrupt din poalele muntelui din faţă, împiedicând orice salvare în acea direcţie. Când valea dinspre apus din apropierea culmii se înălţă spre munte, Triock o coti spre dreapta şi o luă la fugă în jos, traversând valea, se întinse prin zăpada adunată spre înălţimea dinspre partea îndepărtată. Înainte ca el şi oamenii lui să ajungă la vârf, *kresh*-ul căpetenie urcă pe coamă în

spatele lor şi slobozi un urlet feroce. Sunetul îl izbi pe Triock între omoplaţi ca o lovitură de bici. Se opri, se răsuci pe loc şi-i văzu pe lupi gonind, ca o moarte galbenă, de-a lungul culmii, la nici cinci sute de metri depărtare de el.

Priveliştea-i ridică părul din cap, iar obrajii săi îngheţaţi bocnă zvâcniră, de parcă ar fi încercat să-şi dezvelească dinţii de frică. Fără să scoată niciun cuvânt, se întoarse şi atacă din nou versantul, se aruncă prin zăpadă până când pulsul îi bubuia şi părea să fie înconjurat de propriile sale icnete.

Când ajunse pe vârful culmii, se opri destul cât să-şi ajusteze privirea, apoi cercetă terenul din faţă. Dincolo de coasta dealurilor, terenul întins într-un semicerc larg spre marginea muntelui cobora peste tot devenind o vale adâncă. Valea era aproape ca o pâlnie, deschisă spre câmpie printr-o râpă abruptă, pe partea dinspre nord. Nu oferi nicio speranţă privirilor cercetătoare ale lui Triock. Dar stăruind spre marginea munţilor de dincolo de marginea îngustă, de-a lungul buzei văii, era un morman inform de bolovani, rămăşiţele unei vechi căderi de stânci. Atenţia lui Triock se năpusti în acea direcţie, spre a verifica dacă se putea ajunge la bolovani de-a lungul crestei.

— Du-te! murmură Quirrel în grabă. Îi ţin eu pe loc.

— Două lăncii şi o spadă, gâfâi Triock drept răspuns. Ne vor copleşi cu şapte la doi. Vă prefer în viaţă.

Adăugă arătând:

— Trebuie să traversăm bordura aceea, spre stânci. De acolo, am putea să-i lovim pe *kresh* de sus. Veniţi:

O luă din nou înainte, mişcându-şi picioarele obosite pe cât putea el de repede, iar Quirrel şi Yeurquin îl urmară îndeaproape. Când ajunseră pe terenul dur unde culmea se transforma într-un ieşind stâncos, îl escaladară spre bordură.

Acolo, Triock ezită. Buza văii era plină de zăpadă şi n-ar fi putut spune câtă stâncă tare se afla dedesubt. Însă *kresh*-ii urlau pe deal în sus, în urma lor; nu avea timp să dea zăpada la o parte. Strângând din dinţi, se lipi de stâncă şi începu să urce.

Picioarele lui simţeau alunecuşul marginii. Gheaţa acoperea stânca, pe sub zăpadă, însă ajunsese să se obişnuiască cu ea,

pe parcursul acestei ierni nenaturale. Făcea paşi mici, mărunţi, să nu alunece. În câteva clipe, Quirrel şi Yeurquin ajunseră şi ei pe margine, în vreme ce el se afla la jumătatea distanţei spre obiectivul său.

Deodată, un bubuit înfundat, ca pocnetul unor oase bătrâne, se rostogoli de pe ieşindul stâncos. Bordura se zgudui. Triock se zbătu să se prindă de stâncă şi nu găsi niciun reazem. El şi tovarăşii săi nu erau deloc în siguranţă la niciun capăt al marginii. O clipă mai târziu, se rupse sub greutatea lor. Căzând ca nişte bolovani duşi de-o avalanşă, se rostogoliră neajutoraţi pe panta abruptă a văii.

Triock îşi adună genunchii la cap şi căzu pe cât de bine putea. Zăpada îl feri de izbituri în cădere, dar şi cedă sub el, împiedicându-l să se prindă de ceva sau să încetinească. Nu putu să facă nimic altceva decât să se ghemuiască şi să se rostogolească. Desprinsă de căderea marginii de stâncă, şi mai multă zăpadă alunecă în vale împreună cu el, adăugându-şi năvala la propria lui viteză, ca şi cum l-ar fi azvârlit pe fundul văii. Prins în vârtejul bezmetic, pierdu orice socoteală cu privire la cât de mult se rostogolise, ori cât de departe era de fundul văii. Când ajunse pe solul plat, forţa izbiturii îi tăie răsuflarea, îl lăsă buimac, în vreme ce zăpada îl îngropa sub ea.

O vreme rămase lat, sub zăpadă, însă pe măsură ce-i trecea ameţeala începu să-şi revină. Se ridică în patru labe. Gâfâind, se luptă cu întunericul care-i umplea privirile ca un nor de lilieci repezindu-se asupra sa.

— Quirrel! Hârâi el. Yeurquin!

Făcând un efort, distinse picioarele mi Quirrel ieşind din zăpadă, nu departe de el. Yeurquin zăcea pe spate, dincolo de ea. O tăietură însângerată de pe tâmpla sa contrasta cu paloarea accentuată a feţei. Nici-unul dintre ei nu mişca.

Brusc, Triock auzi scrijelit de gheare. Un urlet sălbatic, ca o trâmbiţare a victoriei, îi smulse privirea de la Quirrel şi Yeurquin, făcându-i să se uite în sus, spre panta văii.

Kresh-ii se repezeau furioşi în jos, spre el. Aleseseră o parte mai puţin adâncă şi mai puţin înzăpezită a bordurii şi goneau cu nepăsare rapace spre prada lor căzută. Conducătorul lor era la mai puţin de zece metri distanţă de Triock.

Se puse instantaneu în mişcare. Reflexele sale de luptă

preluară controlul şi reacţionă fără să se gândească ori să ezite. Trăgând spada din teacă, se ridică în picioare şi se înfăţişă primului lup ca o pradă neclintită. Colţii se dezveliră, ochii roşii scăpărară, şi-i sări la gât. Se ghemui sub el, se răsuci, şi-i înfipse spada în burtă.

Lupul trecu dincolo de el şi căzu în zăpadă, rămânând nemişcat, de parcă s-ar fi tras în ţeapa propriei sale urme însângerate. Însă atacul lui îi smulsese spada din mâna îngheţată. N-avea nicio şansă de a-şi recupera arma. Următorul lup îşi aduna puterile pentru a sări pe el.

Se lansă din salt, făcut ghem, sărind apoi în picioare cu vergeaua de *lomillialor în* mâini. Vergeaua nu fusese confecţionată ca armă; cei care-o făcuseră, în Loresraat, cioplitorii ei prelucraseră înaltul Lemn cu alte scopuri, însă puterea ei putea fi folosită ca să ardă, iar Triock nu mai avea altă apărare. Strigând invocaţia, într-o limbă ciudată, înţeleasă numai de un *lillianrill,* agită înaltul Lemn deasupra capului şi-l izbi de craniul lupului cel mai apropiat. Vergeaua luă foc la impact, ca un fier roşu încins la maxim, iar blana lupului se aprinse toată, la fel de repede ca iasca.

Flacăra de pe vergea se stinse imediat, însă Triock ţipă spre ea şi-l hăcui cu ea pe *kresh-ul* care-i ţintea pieptul. Din nou, flacăra se aprinse. Lupul căzu mort, cuprins de vâlvătăile furioase.

Triock îi ucise unul după altul. Însă cu fiecare lovitură, fiecare exercitare insolită a puterii înaltului Lemn îl secătuia de puteri. Cu patru *kresh* sfârâind în zăpadă în juru-i, respiraţia-i era sacadată, istovirea-i întuneca vederea, iar oboseala-i cuprinsese membrele cu nişte cătuşe de fier.

Cei cinci lupi rămaşi îi dădeau ocol cu răutate.

Nu-i putea înfrunta pe toţi o dată. Blana lor galbenă se zburlea ridicându-se în smocuri furioase sub privirile lui; ochii lor roşii, îngrozitori, scăpărau spre el deasupra boturilor umede şi colţilor ameninţători. Pentru o clipă, instinctele sale combative slăbiră.

Apoi o masă de furie compactă îl izbi din spate, azvârlindu-l cu faţa în jos în zăpada răscolită. Forţa loviturii îl uluia, iar apăsarea de pe spinarea sa îl ţintuia jos. Nu putea face nimic altceva decât să-şi curbeze umerii în timp ce-i era zdrelită

ceafa.

Însă greutatea nu dispăru. Zăcea inertă ca moartea peste omoplaţii săi. Încă mai ţinea *lomillialor*-ul strâns în mână.

Se rostogoli într-o parte cu o smucitură bruscă, aruncând de pe spate blana grea. Îl mânji cu sânge, sânge care curgea, pulsând încă din lancea care-l străpunsese în dosul labelor din spate. Un alt *kresh* suliţat zăcea la câţiva paşi mai departe.

Ultimii trei lupi se fofilară pe lângă Quirrel, dându-i târcoale. Era aplecată asupra lui Yeurquin, rotindu-şi spada şi aruncând blesteme.

Triock se aruncă în picioare. În acelaşi moment, Yeurquin se mişcă, zbătându-se să se ridice. În pofida rănii de la tâmplă, mâinile-i căutau instinctiv după sabie. Vederea lui îi făcu pe lupi să ezite.

În clipa aceea, Triock smulse o lance din hoitul cel mai apropiat şi-o lansă cu toată forţa victoriei în coastele altui *kresh.*

Yeurquin se ţinea nesigur pe picioare, însă cu o lovitură năprasnică dată cu spada sa reuşi să neutralizeze lupul. Se îndepărtă de el împleticit, pe trei picioare, dar îl ajunse din urmă şi-i crăpă capul.

Ultimul *kresh* o luase deja la goană. Nu fugea lătrând scurt, cu coada între picioare, ca un câine bătut; alerga drept spre capătul îngust al văii, de parcă ştia unde-i erau aliaţii şi intenţiona să-i aducă.

— Quirrel! icni Triock.

Ea se puse imediat în mişcare. Smulgându-şi lancea din hoitul celui mai apropiat lup, cuprinse în palmă coada scurtă, făcu trei paşi repezi şi-o azvârli după *kresh*-ul aflat în goană. Lancea descrise o boltă atât de ridicată încât Triock se temu că va cădea mult prea scurt, apoi se năpusti brusc în jos şi-l lovi pe lup în spate. Fiara se prăbuşi rostogolindu-se, apoi se tăvăli de câteva ori prin zăpadă, împroşcând cu sânge în toate direcţiile, se cutremură şi rămase nemişcat.

Triock îşi dădu seama că respira horcăind greu. Era atât de epuizat, încât de-abia dacă mai putea ţine *lomillialor*-ul. Când Quirrel veni lângă el, o cuprinse cu braţele, încercând să prindă puteri de la ea şi să-şi exprime recunoştinţa şi camaraderia. Ea-i întoarse îmbrăţişarea fugitiv, de parcă gestul ar fi

stânjenit-o. Apoi se duseră amândoi la Yeurquin.

Îl examinară în tăcere şi-i oblojiră rana. În alte circumstanţe, Triock nici n-ar fi considerat-o periculoasă, era curată şi superficială, iar osul rămăsese neatins. Dar lui Yeurquin tot îi trebuia timp pentru odihnă şi refacere, iar Triock nu-i putea oferi aşa ceva. Situaţia mesajului său era mai disperată ca oricând.

Nu spuse nimic despre asta. În vreme ce Quirrel pregăti ceva de mâncare, el adună armele, apoi îngropă toţi *kresh*-ii şi urmele luptei sub mormanele de zăpadă cenuşie. Asta n-ar fi reuşit să ascundă ce se întâmplase unei cercetări mai amănunţite, dar Triock spera că un duşman care trecea, din întâmplare, de-a lungul marginii văii nu ar fi stârnit să se uite mai îndeaproape.

Când termină cu totul, mâncă încet, adunându-şi puterile, iar privirile i se rotiră prin vale ca şi cum s-ar fi aşteptat la demoni-abjecţi, sau chiar mai rău, să apară brusc, din pământ, şi să sară asupra lui. În cele din urmă, gura i se încleştă în crisparea ei acră, obişnuită. Nu făcu nicio concesie pe tema rănii lui Yeurquin; le spuse direct însoţitorilor săi că se decisese să părăsească poalele munţilor şi să rişte s-o scurteze spre vest, spre munţii unde spera să-l găsească pe Cel Dezlegat. Cu un asemenea risc, singura şansă de succes stătea în viteză.

Cu proviziile reîmpachetate şi armele curăţate, părăsiră valea prin ieşirea ei îngustă dinspre nord, mergând la pas întins.

Se deplasară în timpul zilei, de dragul menţinerii vitezei. Mai mult târându-l pe Yeurquin în urma lor, Triock şi Quirrel se îndreptară spre vest, mergând cu încăpăţânare prin câmpia lovită de îngheţ spre cea mai îndepărtată parte a munţilor. În timp ce se deplasau, Triock se rugă ca zăpada să le acopere urmele.

Pe la sfârşitul zilei următoare, surprinseră primele privelişti ale marii furtuni care se anunţa la câteva leghe în toate direcţiile, la apropierea de Refugiul Damnaţilor.

La nord de acel defileu săpat între munţi, străvechea dogoare dinspre Pustiul Southron se întâlni cu iarna Ucigaşului Cenuşiu, iar rezultatul fu o furtună imensă, un vârtej izbind versanţii muntoşi care-l blocau spre sud şi vest. Marginea sa

exterioară ascundea forţele spumegânde din miezul ei, însă chiar şi de la distanţa de o zi de drum, Triock surprinse unele semne ale unui uragan în formare: vârtejuri care se învolburau pe sol, de parcă ar fi vrut să dezgolească pământul până la oasele lui; zăpadă groasă ca noaptea; un ger suficient de puternic să îngheţe sângele în vine şi în cele mai fierbinţi lăcaşuri ale inimii.

Furtuna stătea direct în calea sa.

Cu toate astea, îi duse pe Quirrel şi Yeurquin într-acolo preţ de încă o zi, zorindu-se în direcţia miezului furtunii până când curenţii de aer exteriori îi scuturară hainele, iar prima fulguială se aduna umedă pe partea expusă vântului. Starea lui Yeurquin era sumbră: sângele i se scurgea prin crusta întinsă a rănii sale, iar fibra vigorii sale era zdrenţuită şi slăbită ca o frânghie uzată, gata să se rupă. Însă Triock nu renunţă. Nu putea evita furtuna, nu putea schimba nordul cu o rută spre mijlocul Câmpiilor de Miazăzi pentru a face un ocol. Pe parcursul primei nopţi de după lupta cu *kresh*-ii văzuse focuri de veghe la nord-est de el. Îl urmăreau. Le studiase în noaptea următoare şi estimase că se deplasau direct spre el, câştigând teren cu un ritm alarmant.

Cineva dintre duşmani simţise vergeaua lui de *lomillialor.* Unii dintre duşmanii săi îl cunoşteau de-acum după miros şi-l urmăreau cu o înverşunare crescândă.

— Nu putem merge mai repede ca ei, observă Quirrel mohorâtă, iar apoi se cuibăriră împreună sub buza furtunii, pentru a se odihni şi mânca.

Triock nu spuse nimic. Parcă-l auzea pe Covenant mârâind: *Dacă nu începem să facem imposibilul. Să facem imposibilul.*

O clipă mai târziu, ea se apucă să adulmece în vânt.

— Şi nu-mi place nici gustul acestei vremi. E o furtună de zăpadă, o vijelie destul de aprigă să ne smulgă carnea de pe oase.

Imposibilul, repetă Triock pentru sine. Ar fi trebuit să-i spună Necredinciosului:

— M-am născut să am grijă de vite. Nu sunt un om care poate face lucruri imposibile.

Era obosit, bătrân şi neînţelept. Ar fi trebuit s-o ia pe Lena şi să-şi conducă oamenii în siguranţă, în inima Masivului

Southron, ar fi trebuit să reia vechiul exil, în loc să permită unui străin extravagant să modeleze întregul Mithil Stonedown conform scopului său îngrozitor.

Fără să-l privească, Quirrel spuse:

— Trebuie să ne despărţim.

— Despărţim, gemu Yeurquin cavernos.

— Trebuie să ne încurcăm urmele, să-i încurcăm pe ăştia – şi scuipă în bătaia vântului – pentru ca tu să-ţi poţi urma drumul spre vest.

Imposibil. Cuvântul se repetă în mintea lui Triock ca o litanie agasantă.

Quirrel îşi ridică privirile spre a-l înfrunta direct.

— Trebuie.

Iar Yeurquin repetă ca un ecou:

— Trebuie.

Triock o privi, iar ridurile din jurul ochilor săi se strânseră, ca şi cum chiar şi pielea de pe faţa lui s-ar fi temut. O clipă, maxilarul i se mişcă fără niciun zgomot. Apoi el se strâmbă.

— Nu.

Quirrel se pregăti să protesteze, iar el se forţă să explice:

— N-am avea niciun câştig. Nu se iau după urmele noastre, n-ar putea să ne ia urma atât de repede. Ale voastre nu i-ar abate din drum. Ei se iau după înaltul Lemn.

— Nu se poate, îi răspunse ea neîncrezătoare. Nu simt nimic dinspre el, şi asta la o distanţă de o palmă.

— Tu nu ai ochi pentru putere. Dacă ne despărţim, mă vei lăsa singur împotriva lor.

— Despărţim, gemu Yeurquin din nou.

— Nu!

Glasul lui Triock se umplu de furie.

— Am nevoie de voi.

— Te încetinesc, zise rănitul, sfârşit şi găunos. Avea un chip palid şi scofâlcit, năpădit de promoroacă, de înfrânt.

— Haideţi!

Triock sări în picioare, îşi adună repede proviziile, şi-şi azvârli raniţa peste umeri, apoi se opinti împotriva vântului, în direcţia centrului furtunii. Nu se uită în spatele său. Dar, după o clipă, Quirrel îl ajunse din urmă, dinspre dreapta, iar Yeurquin venea după el şontâcăind, dinspre stânga. Îşi croiră împreună drum

prin furtună.

Nici nu străbătuseră cinci kilometri, că se opinteau împotriva vântului şi zăpezii, ca şi cum crivăţul furios îi ataca azvârlind asupra lor granule fine de îngheţ. Nămeţii se îngrămădeau asupra lor, iar vântul le pătrundea prin haine de parcă materialul lor era mai subţire decât voalul. Iar după alţi patru kilometri şi ceva pierdură lumina zilei; ninsoarea tot mai deasă o acoperi în văzduh. Quirrel încercă să facă ceva lumină descoperind o mică urnă cu pietre de foc, însă vântul spulberă pietrişul din vas, împrăştiindu-le din mâinile ei ca pe o scurtă izbucnire de nestemate arzând. După ce dispărură, Triock abia dacă-i mai putu distinge silueta îngrămădită în beznă, lângă el, prea îngheţată ca să mai poată măcar sudui pentru ceea ce se întâmplase. Yeurquin căzuse la pământ când s-au oprit, iar acum era aproape cu totul îngropat sub zăpadă. Înaintea lor – nestânjenit de urgiile din afară –, Triock putu vedea ceva din turbarea şi prăpădul furtunii înseşi, uraganul sau vijelia urlând cu violenţa forţelor care o formau.

Furia ei îi izbi simţurile ca spulberarea unui munte. Privind-o scrutător, îşi dădu seama că înăuntrul ei nu exista nimic solid, nici fiară, ori om sau uriaş, nici copac sau piatră; turbioanele nimicitoare culcaseră de mult la pământ orice îndrăznise să li se împotrivească ridicând capul de la nivelul solului bătătorit. Triock trebui să-şi acopere ochii cu mâinile. *Imposibil* era un cuvânt prea palid pentru a descrie chinul mersului prin acea furtună. Însă era singura lor apărare împotriva urmăritorilor.

Cu întreaga forţă pe care o putea aduna, îl ridică pe Yeurquin şi-l ajută pe rănit să-şi continue mersul împleticit.

Vântul negru şi zăpada tăioasă se opintiră împotriva sa, îl izbiră, îl loviră din lateral pentru a-l dezechilibra. Gerul îl orbea, îl surzea, îl amorţea; ştia doar că nu-şi pierduse companionii doar pentru că Quirrel se agăţase de capătul mantiei sale, iar Yeurquin atârna de el cu o neajutorare tot mai mare. Însă el însuşi ceda şi nu putea face nimic ca să se opună înfrângerii. De-abia dacă mai putea respira; vântul şuiera atât de tare pe lângă el, încât nu înţelegea mare lucru nici din el. Greutatea lui Yeurquin părea de neîndurat. Se opri băţos. Dintr-un simplu imbold şi nevoia necruţătoare pentru un răgaz, îl împinse pe Yeurquin îndepărtându-i, obligându-l să se susţină singur.

Yeurquin se bălăngăni, făcu vreo câţiva paşi purtat de vânt, şi dispăru brusc, pieri din vedere cu desăvârşire ca şi cum botul furtunii s-ar fi deschis şi l-ar fi înghiţit cu totul.

— Yeurquin! strigă Triock. Yeurquin!

Ţâşni după prietenul său, bâjbâind, dând bezmetic din mâini în căutarea lui. Pentru o clipă, o siluetă înceţoşată forfoti cu repeziciune lângă el, dar chiar în afara razei sale de acţiune.

— Yeurquin!

Apoi dispăru, împrăştiindu-se în depărtare, ca o mână de frunze veştede, spulberate de o rafală furioasă de vânt.

Alergă după ea. Aproape că nici nu mai simţea strânsoarea lui Quirrel de mantia sa, ori vijelia care-i urla în spate, împingându-l spre sud, cât mai departe de ţinta sa. Teama pentru Yeurquin îi izgoni orice alt gând din minte. Dintr-odată, nu mai era purtătorul mesajelor imposibile, destinate nobililor. Cu o grabă înflăcărată, redeveni doar Triock, fiul lui Thuler, fostul văcar, care nu putea admite să-şi abandoneze un prieten. Fugi în bătaia vântului să-l caute pe Yeurquin, de parcă de asta ar fi depins însuşi sufletul său.

Însă zăpada îl izbea în spate ca o lovitură năprasnică, prelungită într-o tortură; vântul scâncea şi urla în urechile sale amorţite, dându-i peste cap toate reperele; gerul sugea energia din el, îl slăbea, îngheţându-i sângele în vene. Nu-l putea găsi pe Yeurquin. Trecuse în goană de prietenul său, fără să-şi dea seama, din cauza beznei. Ori Yeurquin găsise, cumva, forţa de a se întoarce într-o parte sub vânt, ori rănitul căzuse, pur şi simplu, dispărând sub zăpadă. Triock strigă şi orbecăi prin jur şi o luă la fugă, fără să întâlnească altceva decât furtuna. Când încercă să-şi întoarcă privirile spre Quirrel, descoperi că pe umerii săi deja se adunaseră câţiva centimetri de zăpadă, încremenindu-i gâtul într-o poziţie incomodă. Propria lui transpiraţie se prefăcea în promoroacă pe el. Nu putea rezista răbufnirii. Însă, dacă nu continua să se împleticească, trudindu-se în bătaia vântului, va cădea şi nu se va mai ridica niciodată.

Continuă să meargă până când uită cu totul de Yeurquin şi de Covenant şi de mesaje, uită de toate, cu excepţia efortului de a păşi şi de strânsoarea înfiorată a lui Quirrel a mantiei sale. Nu avea nicio idee despre locul spre care se îndrepta; nu avea

de gând să meargă nicăieri în altă parte decât, mereu, în direcţia vântului. Treptat, vijelia tăcu peste tot în jurul său, când pojghiţa de zăpadă-i îngheţă peste urechi. Străbătu kilometri fără să bage de seamă. Când, dintr-odată, pământul se înclină în sus, sub tălpile lui, căzu în patru labe. Îl străbătu un val de amorţeală şi apatie, de parcă ar fi izvorât din degerăturile din mâinile şi picioarele sale.

— Ceva-i scutură capul, ceva îl lovea într-o parte a capului. În prima instanţă, gheaţa îl proteja, apoi se sparse provocându-i o durere sfâşietoare, de parcă i-ar fi luat şi o ureche cu ea. Urletele demonilor vântului se repeziră spre el şi aproape că nici n-o auzi pe Quirrel strigând:

— Deal! Poalele muntelui! Urcă! Găseşte adăpost!

Era un bătrân, prea bătrân pentru o asemenea caznă.

Era un văcar stonedownor, puternic, şi nu avea intenţia de a muri îngheţat şi inutil. Se ridică greoi în picioare, străduindu-se să rămână ridicat.

Lăsându-se vlăguit pe spate, împotriva vântului, urcă panta accidentată. Îşi dădu, vag, seama că atât vântul, cât şi ninsoarea se diminuaseră. Totuşi, încă nu putea distinge nimic; acum însăşi furtuna era îngropată în noapte. Când panta deveni prea abruptă pentru ca vântul să-l propulseze în sus, se întoarse pe partea care-i reducea cel mai mult expunerea şi-şi continuă urcuşul, orbecăind cu greutate prin zăpada până la genunchi, lăsând vijelia să-l călăuzească oriunde-ar fi vrut.

Şi, în ciuda beznei şi a furtunii, simţurile sale deveniră tot mai conştiente de apropierea pereţilor de piatră, înălţaţi înaintea lui. Vântul îşi pierdu furia sa atât de hotărâtă, reducându-se acum la rafale îngheţate şi vârtejuri, iar el şontâcăi printre stânci aspre, apropiate, până-n vale. Însă suspendarea urgiei furtunii a venit mult prea târziu pentru el. Fundul văii era înecat în zăpada cenuşie şi grea, până la brâu, şi era prea istovit pentru a face vreun progres împotriva ei. Îşi dădu seama, din nou, că sprijinea un tovarăş de drum; Quirrel atârna de umerii lui ca o muritoare de rând, vlăguită. Foarte curând nu va mai putea înainta. Căzu într-o brazdă de zăpadă, icnind prin nămeţi.

— Foc. Trebuie… foc.

Însă palmele-i erau bocnă, iar braţele-i erau prea înţepenite

de gheaţă. Nu se putea întinde după vergeaua lui de *lomillialor* şi n-ar fi izbutit nicicum să scoată vreo vâlvătaie din ea. Quirrel îşi pierduse, deja, pietrele de foc. Iar ale lui erau în raniţă. Era ca şi cum şi le-ar fi pierdut şi el; nu-şi putea elibera umerii de curelele bagajului său. Încercă s-o ridice pe Quirrel, nu reuşi. Partea de jos a feţii ei era acoperită cu gheaţă, iar pleoapele-i fluturau ca şi cum era pe cale să între în stare de şoc.

— Foc, repetă Triock.

Scâncea şi nu se mai putu opri. Frustrarea şi istovirea îl copleşeau. Zăpada se aduna deasupra lui ca şi cum procesul ar fi continuat pe vecie.

Lacrimile îngheţară şi-i ţinură ochii închişi, iar când şi-i forţă să se deschidă, văzu o flacără galbenă pâlpâind în drum spre el. Se holbă la ea buimăcit. Înainta săltând şi legănându-se, de parcă ar fi ars pe fitilul unei lumânări invizibile, până când ajunse atât de aproape de faţa lui încât îi putea simţi strălucirea caldă pe globii oculari. Însă nu era un fitil. Plutea în văzduh, pe dinaintea ochilor săi, şi pâlpâia neîncetat, ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva.

Nu se putea mişca; simţea că gheaţa şi oboseala îi proţăpiseră membrele la pământ. Dar când îşi dezlipi privirile de pe flacără, văzu altele, încă trei, dansând în jurul său şi al lui Quirrel. Una dintre ele atinse fruntea ei, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenţia. Cum nu izbuti, se intensifică uşor şi, imediat, toate flăcările plecară, gonind în jos, prin vale. Triock le privi dispărând, de parcă ar fi fost ultima lui speranţă. Apoi frigul se pogorî asupra sa ca un somn şi începu să-şi piardă cunoştinţa. Incapabil să se descurce, se abătu spre noapte. Gerul şi zăpada şi valea dispărură şi fură înlocuite de figuri vagi: Lena, Elena, Atiaran, Trell, Lup de Mare Navigatorul Spumei, Thomas Covenant. Îl priveau cu toţii implorându-l să facă ceva. Dacă dădea greş, moartea lor n-ar mai fi avut nicio noimă.

— Iertaţi-mă, îngăimă el, adresându-i-se în special lui Covenant. Iartă-mă.

— Poate că am să te iert, răspunse o voce îndepărtată. Nu va fi uşor, nu-mi doresc aceste intruziuni.

Însă tu ai un dar deosebit. Îmi dau seama că trebuie să te ajut măcar.

Luptându-se, Triock îşi întoarse, din nou, privirile spre exterior. Aerul de deasupra capului său era aprins de flăcările care dănţuiau, fiecare nu mai mare decât palma lui. Iar între ele se afla un bărbat înalt, înveşmântat doar într-o robă lungă, de culoarea granitului. Înfruntă stânjenit privirea lui Triock, de parcă n-ar fi fost obişnuit să vadă alţi ochi în afară de ai săi. Dar când Triock hârâi: Ajutor, răspunse repede:

— Da. Am să te ajut. Nu-ţi fie teamă.

Cu mişcări hotărâte, îngenunche, deschise mantia lui Triock şi tunica, şi-i puse pe piept o palmă caldă. Bărbatul îngână moale un cântec pentru el şi, făcând asta, Triock simţi cum îl năpădeşte un val de căldură. Pulsul i se calmă aproape pe loc, respiraţia i se descătuşă; cu o viteză uluitoare, îi reveniră în membre posibilităţile de mişcare. Apoi, bărbatul se întoarse s-o ajute şi pe Quirrel. Cam pe când Triock se ridică în picioare, printre flăcările săltăreţe, ea-şi recăpătase cunoştinţa.

Acum recunoscu focurile; auzise despre ele în unele dintre cele mai fericite şi mai triste legende ale Tărâmului. Erau Duhurile din Andelain. În vreme ce-şi scutura promoroaca de pe cap, auzi printre rafalele de vânt fragmente din cântul lor cristalin şi luminos, muzică aidoma melodiei cuarţului impecabil. Dansară în apropierea lui ca şi cum i-ar fi pus întrebări pe care nu le-ar putea înţelege niciodată sau răspunde, iar luminile lor îl dezorientau, aşa că rămase între ele ca în transă.

Bărbatul înalt îi distrase atenţia ajutând-o pe Quirrel să se ridice în picioare. Înconjurat de Duhuri, o ridică şi-o sprijini până când se putu susţine singură. Apoi, pentru o clipă, se uită stânjenit de la ea la Triock şi invers. Părea că se întreabă dacă putea avea o justificare pentru faptul că-i părăsea acolo, fără să-i ajute mai departe. Oricum, se decise aproape pe loc. Mugetul îndepărtat al vijeliei se intensifică şi apoi scăzu, ca şi cum vreo jivină-furtună, flămândă, s-ar fi chinuit din răsputeri să pătrundă în vale. Se zgribuli şi spuse:

— Haide, iarna lui Foul nu-i potrivită pentru cei din carne şi sânge.

Când bărbatul se întoarse să urce spre capătul ridicat al văii, Triock spuse dintr-odată:

— Eşti unul dintre Cei Dezlegaţi.

— Da, şi totuşi te ajut.

Glasul său dispăru, reapărând brusc prin vântul zdrenţuit. Cândva, am fost woodhelvennin. Asupra mea-i mâna Pădurii. Iar tu…

Se opintea cu putere prin zăpadă, ca şi cum ar fi vorbit singur, sau ca şi cum ar fi fost atât de mult timp izolat încât uitase cum să se adreseze oamenilor.

— … ai *lomillialor*-ul.

Triock şi Quirrel se repeziră pe urmele lui. Mersul lui era aprig, neîntrerupt, însă călcând pe urmele sale, lăsate prin nămeţi, putură ţine pasul cu el. Duhurile le luminară calea cu muzica de cristal, până când Triock simţi că se deplasau printr-un fragment de Andelain, o încarnare tainică a luminii curate şi căldurii, în miezul maleficului supranatural al Ucigaşului Cenuşiu. Cu încurajarea dănţuitoare a flăcărilor, reuşi să-şi ignore imensa oboseală şi să urmeze cântecul Celui Dezlegat:

Singur Părăsit Neîncătuşat Singur…
Bea din cupa înfrângerii pân’ la capăt:
Pân’ ce singurătatea venită-i şi apoi dusă-i,
Iar tăcerea-i unire…
Şi, totuşi
Părăsit
Neîncătuşat
Singur.

Încet, îşi croiră calea în sus, până la capătul văii. Era blocată de un morman uriaş de stânci, însă Cel Dezlegat îi conduse pe o cărăruie întortocheată, printre roci. Dincolo, intrară într-o râpă abruptă, care se închidea treptat deasupra capetelor lor până când ajunseră într-o cavernă întunecată, luminată doar de pâlpâirea Duhurilor. Cu timpul, coridorul întortocheat al peşterii îi feri de iarnă şi vânt. Căldura creştea în jurul lui Triock şi Quirrel, făcând ca din haine să le curgă şiroaie groase. Iar înaintea lor se vedea şi mai multă lumină.

Apoi ajunseră la capătul peşterii, propria casă a Celui Dezlegat. Acolo, caverna se lărgea, formând o încăpere mare, iar peste tot fremăta de muzică şi lumini, după cum zeci de Duhuri se învăpăiau şi făceau reverenţe prin aer. Unele dintre ele se învârteau pe la mijlocul încăperii, iar altele pluteau pe lângă pereţii negri, de parcă ar fi vrut să lumineze inscripţiile

aflate pe suprafeţele lucitoare ale pietrei. Solul era alcătuit din granit brut, marcat de ridicături şi ieşinduri, pe care Cel Dezlegat, în mod clar, le folosea drept mese şi scaune, ca pat. Însă pereţii şi tavanul erau negri ca obsidianul, şi erau acoperiţi cu suprafeţe reflectante, inegale, precum miriadele de fragmente ale unei oglinzi sparte, din care lumina Duhurilor i-ar fi orbit pe privitori, atât doar că totul era făcut din piatră neagră. Aşadar, încăperea era călduroasă şi evocatoare; părea să fie un loc potrivit ca un proroc să citească în cele scrise în inima muntelui.

La intrarea în încăpere, Triock şi Quirrel îşi dădură jos raniţele şi mantiile, de căldură îşi descheiară veşmintele întărite de gheaţă. Apoi, îl putură privi pe îndelete pe salvatorul lor. Era aproape chel, cu excepţia unei borduri de păr alb pe partea din spate a capului, iar gura-i era ascunsă de barba albă şi încâlcită. Ochii-i erau atât de adânciţi în cearcăne, încât părea că-şi petrecuse veacuri la rând strângându-i la citirea unor mesaje ilizibile; iar impresia de vârstă înaintată era confirmată de paloarea bătrână a pielii sale, dar contrazisă de forţa degajată de trupul său drept. Acum Triock putea vedea că roba lui fusese, cândva, albă: Dobândise tenta cenuşie, ca de granit, din cauza anilor îndelungaţi de contact cu pereţii peşterii.

În casa lui, părea chiar şi mai stânjenit de stonedownori. Ochii-i aruncau spre ei priviri sfiicioase şi surprinse, nu pentru că i-ar fi considerat primejdioşi, ci, mai degrabă, pentru că n-ar fi crezut în stângăcia lor, ca şi cum viaţa lui ar fi stat în porţiunile fragile ale podelei şi-ar fi putut fi sfărâmată sub paşii lor.

— Am hrană puţină, zise el, privind bălţile lăsate în urmă de Triock şi Quirrel. Dar nici n-am timp pentru ea.

Apoi, o veche amintire păru că-i străbate expresia, îşi amintise că oamenii Tărâmului nu-şi tratau oaspeţii în acest fel. Triock fu, dintr-odată, sigur că Dezlegatul trăia în această peşteră încă de dinainte ca el, Triock, să se fi născut.

— Nu sunt obişnuit, continuă bărbatul, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se explice. O viaţă nu-i de-ajuns. Până când am descoperit că nu pot refuza să ajut Duhurile, se pierduse, deja, mult timp. Ele-mi plătesc aşa cum pot, dar mult, mult… Cum aş

putea trăi până la capătul muncii mele? Sunteţi foarte costisitori pentru mine. Hrana însăşi e scumpă.

Pe când îşi revenea la intrarea în peşteră, Triock îşi aminti de mesajul său pentru nobili, iar chipul i se înăspri în căutătura lui familiară.

— Ucigaşul Cenuşiu e costisitor, răspunse el sumbru.

Afirmaţia lui îl descumpăni pe Cel Dezlegat.

— Da, murmură.

Aplecându-se repede, apucă o butelcă mare, cu apă, şi o urnă acoperită, conţinând fructe uscate.

— Luaţi tot ce vă trebuie, zise, întinzându-i-le lui Triock. Am… am văzut câte ceva din lucrăturile Dispreţuitorului. Iată.

Arătă, vag, spre pereţii peşterii sale.

În urnă erau puţine fructe, însă Triock şi Quirrel le împărţiră între ei. În timp ce-şi molfăia partea, Triock descoperi că se simţea mult mai bine. Cu toate că mâncarea puţină de-abia dacă-i mai domolise foamea, pielea lui părea să absoarbă hrană şi căldură din lumina Duhurilor. Iar strălucirea flăcărilor îl afecta şi în alte feluri. Treptat, insensibilitatea degerăturilor îi dispăru din degetele de la mâini şi picioare, din urechi; sângele şi vigoarea apărură din nou în ele, ca şi cum ar fi fost tratate cu argilă de leac. Chiar şi acreala obişnuită, care-i căptuşea gura, părea că scade.

Însă misiunea-i rămase cât se poate de clară. Când fu sigur că şi Quirrel îşi recâştigase suflul, îi spuse să facă vreo câţiva paşi prin tunel, să stea de pază.

— Urmăritorii vor veni chiar şi aici? îi zise ea încordată.

— Cine-ar putea şti?

Cum Cel Dezlegat nu părea să asculte, Triock continuă:

— Dar trebuie să obţinem ajutorul Unicului şi mă tem că nu ne va fi uşor să-l convingem. Să nu fim surprinşi aici fără să fi încercat trimiterea mesajului.

Quirrel dădu din cap, aprobându-i prudenţa, cu toate că era limpede că era convinsă că niciun urmăritor nu s-ar fi putut lua după ei prin furtuna de zăpadă. Fără nicio zăbavă, îşi luă mantia şi armele şi se îndepărtă în peşteră până dispăru din vedere, după primul cot de stâncă.

Cel Dezlegat o urmări cu privirea cu o expresie întrebătoare.

— Va sta de pază în timp ce discutăm, răspunse Triock.
— Ai nevoie de păzitori? Nu există niciun fel de creaturi rele în aceşti munţi, în această iarnă. Animalele nu se arată.
— Mă urmăresc duşmanii, zise Triock. Îmi port propriul meu rău, şi pentru nevoile Tărâmului.
Însă acolo se poticni şi tăcu. Pentru prima oară, îşi dădu seama de imensitatea situaţiei sale. Se afla înaintea Celui Dezlegat şi a Duhurilor. În această peşteră, acompaniat de flăcări dănţuitoare, Unicul studia învăţăturile secrete care i-ar fi uluit chiar şi pe nobili. În Triock crescu îngrijorarea; propria lui cutezanţă îl intimida.
— Dezlegatule, bolborosi el, slujitor al înţelepciunii, nu te tulbur cu inima uşoară. Eşti deasupra mea. Numai măreţia nevoii mă face să…
— Ţi-am salvat viaţa, spuse dintr-odată Unicul. Nu ştiu nimic de celelalte nevoi.
— Atunci trebuie să-ţi spun.
Triock îşi făcu curaj şi începu:
— Ucigaşul Cenuşiu bântuie prin Tărâm…
Bărbatul cel înalt îi anticipase vorbele.
— Îmi ştiu lucrarea. Mi s-au dat Riturile Dezlegării când Tamarantha era Bătrâna Toiagului la Loresraat, și altceva nu mai ştiu. În afară de apariţia Duhurilor – ceva ce n-am putut refuza – n-am făcut decât să-mi dedic umila mea fiinţă acestui loc, aşa ca să pot să-mi săvârşesc lucrarea şi să văd ceea ce alţi ochi n-au mai văzut până atunci. Nu mai ştiu de nimic altceva, nici măcar cum de au fost gonite aici Duhurile din Adelain, deşi ele vorbesc despre demonii-abjecţi. Astfel de vorbe stânjenesc.
Triock era uluit. Nu avusese habar că Tamarantha, soaţa lui Variol, fusese, vreodată, Bătrâna Toiagului la Loresraat, însă asta trebuie că se petrecuse cu zeci de ani înainte ca Prothal să devină înalt Nobil la Piatra Sărbătorii. Acest Dezlegat rămăsese în urmă cu întregul trecut al Tărâmului din ultimii cinci-şase ani. Cu glasul îngroşat, înfiorat, Triock rosti:
— Dezlegatule, care este lucrarea ta?
O strâmbătură de dezgust atinse faţa bărbatului în loc de explicaţie.
— Cuvinte… despre care nu vorbesc. Cuvintele se clatină.

— Brusc, se duse la perete şi atinse, cu blândeţe, una dintre suprafeţele de piatră, de parcă ar fi mângâiat-o.

— Piatra e vie. Vezi? Eşti un stonedownor, nu vezi? Da, trăieşte şi-i alertă. Atentă. Tot… tot ceea ce se află pe pământ sau în pământ este văzut, privit, de Piatra Pământului.

În timp ce glăsuia, îl copleşi entuziasmul. În pofida stânjenelii sale, nu se mai putea opri, odată ce-şi dăduse drumul. Capul i se apropie de piatră până când ajunse să privească în întunecimea ei compactă.

— Însă procesul, acţiunea, acestei examinări decurge lent. Vieţi, ca a mea, sunt risipite în van, repede. Timpul, timpul trece, în timp ce observarea se întinde, dinspre suprafaţă spre interior. Iar timpul diferă. Unele zăcăminte îşi transmit percepţiile rădăcinii muntelui în milioane de ani. Altora le trebuie milioane şi milioane de ani. Iată…

— Arătă în jurul său, fără să se clintească de pe locul lui – aici poate fi văzută întreaga istorie străveche a Tărâmului. Pentru cineva a cărui ocupaţie este să vadă. În aceste miriade de faţete sunt miriade de percepţii ale celor petrecute. Toate! Lucrarea mea este să văd şi să descopăr ordinea, să conserv, astfel ca întreaga existenţă a Tărâmului să fie cunoscută.

În timp ce vorbea, un tremur de înflăcărare-i cuprinse respiraţia Unicului.

— De când au venit Duhurile, am studiat soarta Pădurii Unice. Am văzut-o din clipa în care a rodit prima sămânţă şi a devenit măreţul Copac, i-am văzut trezirea – conştiinţa – răspândirea paşnică a conştiinţei sale în tot Tărâmul. Am văzut proroci născându-se şi fiind ucişi. L-am văzut pe Colosul din Amurg exercitându-şi interdicţiile. Şleahta din Pădure e împotriva mea. Iată…

Atinse cu mâinile suprafaţa şlefuită la care se holba, de parcă piatra ar fi fost încărcată de suferinţă.

— … văd bărbaţi cu topoare, oameni ai pământului cu tăişuri confecţionate din oasele pământului, îi văd retezând…!

Glasul îi tremura puternic.

— Sunt un woodhelvennin. În această piatră văd profanarea copacilor. Eşti stonedownor. Ai un fragment rar din înaltul Lemn, preţiosul *lomillialor.*

Deodată, se întoarse cu spatele la perete şi-l înfruntă pe

Triock cu o izbucnire febrilă, nestăvilită, aproape disperată, care-i cuprinsese bătrânul său chip.

— Dă-mi-i mie! Se milogi. Mă va ajuta să văd.

Păşi înainte până când mâinile sale nerăbdătoare aproape că atinseră pieptul lui Triock.

— Viaţa mea nu-i asemenea acestei stânci.

Triock nu trebuia să gândească sau să vorbească. Nici dacă însuşi Covenant ar fi stat în spatele său n-ar fi acţionat altfel; nu se putea îndoi de un Dezlegat mai mult decât s-ar fi îndoit de un Nobil. Fără nicio ezitare, scoase vergeaua de înalt Lemn şi-o lăsă în mâinile bărbatului înalt. Apoi, cu glas foarte jos, spuse:

— Duşmanii care mă urmăresc pe mine caută şi acest *lomillialor.* Ţi-am dat un lucru primejdios.

Unicul nu păru să-l fi auzit. Când degetele-i cuprinseră lemnul, ochii i se dădură peste cap, închizându-se, iar trupu-i fu străbătut de un fior; părea să se adape din puterea unică a înaltului Lemn ţinându-l în mâini.

Dar apoi reveni în lumea din jur. Inspiră adânc de mai multe ori şi se linişti până când putu să-l privească pe Triock calm, direct în faţă.

— Primejdios, zise. Te aud. Vorbeşti de nevoile Tărâmului. Îţi trebuie ajutor ca să-ţi înfrunţi duşmanii?

— Am nevoie de un mesaj.

Dintr-odată, propria sa nerăbdare răbufni în el şi atunci izbucni:

— Întregul Tărâm este în război! Toiagul Legii a fost pierdut, din nou, iar Legea Morţii a fost încălcată! Creaturi care distrug piatra au atacat Mithil Stonedown. Piatra Sărbătorii însăşi este asediată! Îmi trebuie…

— Te aud, repetă bărbatul înalt.

Stânjeneala sa anterioară dispăruse, deţinerea înaltului Lemn părea să-l facă încrezător şi capabil.

— Nu-ţi fie teamă. Am aflat că trebuie să te şi ajut. Spune-ţi trebuinţele.

Făcând un efort, Triock reuşi să-şi impună un oarecare control.

— Ai auzit Duhurile, hârâi el. Ţi-au vorbit despre demonii-abjecţi şi despre aurul alb. Purtătorul acestui aur alb este străin

de Tărâm şi s-a reîntors. Nobilii nu ştiu acest lucru. Trebuie să fie anunţaţi.

— Da.

Unicul înfruntă privirea scăpărătoare a lui Triock.

— Dar cum?

— Loresraatul a preparat acest înalt Lemn în aşa fel încât pot fi rostite mesaje prin el. Eu nu am nicio ştiinţă pentru o astfel de lucrare. Sunt un stonedownor, iar mâinile mele nu-s apte pentru lemn. Eu…

Însă Cel Dezlegat acceptă explicaţiile lui Triock cu un gest al mâinii.

— Cine, întrebă el, cine din Piatra Sărbătorii ar putea auzi astfel de vorbire?

— Înaltul Nobil Mhoram.

— Nu-l cunosc. Cum aş putea ajunge la el? Nu-mi pot trimite cuvintele spre el dacă nu-l cunosc.

Inspirat de necesitate, Triock răspunse:

— Este fiul Tamaranthei, soaţa lui Variol. Pe Tamarantha ai cunoscut-o. Gândindu-te la ea, vei ajunge la el.

— Da, cugetă Unicul. Este posibil. N-am… n-am uitat-o.

— Spune-i înaltului Nobil că Thomas Covenant s-a reîntors pe Tărâm şi vrea să-l atace pe Ucigaşul Cenuşiu. Spune-i că Thomas Covenant s-a jurat că va distruge Creşa lui Foul.

La asta, ochii Unicului se căscară. Însă Triock continuă:

— Mesajul trebuie rostit acum. Am fost urmărit. O furtună de zăpadă nu va putea împiedica ochii capabili să vadă înaltul Lemn din posesia mea.

— Da, zise din nou bărbatul înalt. Prea bine… Voi începe. Poate că va pune capăt şi acestei intruziuni.

Se întoarse, ca şi cum l-ar fi scos pe Triock din preocupările sale, şi se duse până la mijlocul peşterii sale. Cu faţa spre intrarea în încăpere, adună Duhurile în jurul său, în aşa fel încât fu înconjurat de lumină, şi ridică vergeaua de *lomillialor* în faţa sa, ţinând-o cu ambele mâini. Începu să cânte încet, o melodie delicată, aproape lipsită de cuvinte, care suna straniu, ca o transpunere, o redare în tonuri umane a cântecului Duhurilor. În timp ce intona, îşi închise ochii, iar capul i se lăsă pe spate până când fruntea i se orientă spre tavan.

— Mhoram, murmură el, în pauzele din cântec, Mhoram. Fiul

al lui Variol şi al Tamaranthei. Deschide-ţi sufletul ca să mă auzi.

Triock căscă ochii la el, încordat şi fermecat.

— Fiul al Tamaranthei, deschide-ţi sufletul, Mhoram.

Încet, forţa începu să lucească din inima vergelei şlefuite.

În clipa următoare, Triock auzi paşi în spatele său. Ceva legat de ei, ceva mortal şi înspăimântător îi atrase atenţia, îl făcu să se răsucească spre intrarea în încăpere.

Un glas la fel de aspru precum piatra sfărâmată se răsti:

— Renunţă. Nu-şi poate deschide sufletul pentru tine. Se află captiv, sub puterea noastră, şi nu-şi va mai deschide niciodată sufletul.

Yeurquin stătea la intrarea în cavernă, iar ochii-i erau înflăcăraţi de nebunie.

Priveliştea îl ului pe Triock. Veşmintele îngheţate ale lui Yeurquin îi fuseseră sfâşiate parţial, iar în locurile unde trupul îi era dezgolit, pielea-i atârna în zdrenţe degerate. Furtuna îi zgâriase faţa şi mâinile până la os. Însă din răni nu curgea sânge.

O purta pe Quirrel în braţe. Capul femeii atârna cumplit de gâtul rupt.

Când îl văzu pe Yeurquin, Cel Dezlegat sări înapoi de parcă ar fi fost lovit, se clătină păşind cu spatele şi se bălăngăni până la peretele opus al peşterii, icnind cu o spaimă fără glas.

Împreună, Duhurile fugiră urlând.

— Yeurquin.

Moartea şi răul erupând din el îl făcură pe Triock să se înăbuşe. Îi hârâi numele de parcă l-ar fi sufocat.

— Yeurquin?

Yeurquin izbucni în râs, scoţând un sunet tăios şi dezgustător. O aruncă pe Quirrel jos cu o bucurie drăcească şi trecu peste ea.

— În sfârşit, ne-am întâlnit, se răsti spre Triock. Am muncit din greu pentru această întâlnire. Cred că am să te fac să plăteşti pentru efort.

— Yeurquin?

Clătinându-se pe loc, Triock putea vedea că bărbatul ar fi trebuit să fi fost mort; rănile suferite de el în furtună erau mult prea grave pentru ca vreo fiinţă să fi putut supravieţui. Însă o

putere anume îl anima, o ferocitate se desfăta în moartea lui şi-l menţinea în mişcare. Era încarnarea unui coşmar.

În clipa următoare, Cel Dezlegat îşi depăşi şocul şi se aruncă înainte. Agitând *lomillialor*-ul înaintea lui, ca pe o armă, strigă răguşit:

— *Turiya,* proroc delirant! Duşmanul copacului! Pleacă din acest loc! Atingerea ta profanează chiar şi pământul.

Yeurquin tresări sub biciul puterii cuvintelor. Însă nu-l izgoniră.

— Mai bine picioare moarte, ca ale mele, decât idioţie ca a ta, rânji el. Cred că n-am să plec de aici decât după ce-ţi voi gusta sângele, târâie-brâu Dezlegat. Eşti aşa de dornic în a-ţi da viaţa pentru nimic. Acum ţi-o vei da mie.

Unicul nici nu clipi.

— N-am să-ţi dau nimic, ci doar testul adevărului cu *lomillialor*-ul. Chiar şi tu ai motive să te temi de asta, *turiya* proroc. Înaltul Lemn te va arde pană la os.

— Smintitule! râse prorocul delirant. Trăieşti aici de atât timp, încât ai uitat înţelesul puterii fără nicio teamă, se îndreptă spre cei doi bărbaţi.

Cu un ţipăt ascuţit, Triock îşi spulberă întreaga sa stupoare şi buimăceală. Trăgându-şi spada din teacă, se repezi la proroc.

Yeurquin îl azvârli în lături fără niciun efort, trimiţându-l de-a berbeleacul până se lovi cu capul de perete. Apoi *turiya* îl încolţi pe Cel Dezlegat.

Pe Triock îl săgetă durerea, îi inundă mintea cu sânge. O suferinţă îngheţată îi sfâşie pieptul, acolo unde-i lovise prorocul delirant. Pe moment, reuşi să se împotrivească leşinului, se ridică în picioare Clătinându-se. În chinuri, reuşi să-l vadă pe *turiya* şi pe Cel Dezlegat luptându-se înainte şi înapoi, amândoi trăgând de înaltul Lemn. Apoi prorocul urlă triumfător. Străfulgerări roşii-verzui, nefaste, străpunseră braţele Celui Dezlegat şi-i spulberară pieptul.

Când Triock se prăbuşi în abis, prorocul începuse, deja, să-şi îmbucătăţească victima. În tot acest timp continuă să râdă.

IARNA

Cu zăpada învârtejindu-se în jurul său, ca o ceaţă palpabilă, Thomas Covenant părăsi Mithil Stonedown în compania lui Lup de Mare Navigatorul Spumei şi a Lenei, fiica lui Atiaran. Simţul datoriei clocotea puternic înăuntrul său – simţea că toate izbucnirile sale furioase, complicate, îşi găsiseră, în sfârşit, un făgaş potrivit – şi păşea nerăbdător spre nord, de-a lungul drumului troienit de nămeţi de parcă n-ar mai fi fost conştient de fruntea şi buza sa, rămase nevindecate, sau de deteriorarea stării picioarelor sale, sau de istovire. Mergea aplecat în faţă, împotriva vântului, ca un fanatic.

Dar nu era bine deloc, nici n-ar fi putut pretinde vreo clipă că-i era bine. Fulgii de zăpadă se grăbeau în jurul său ca nişte funigei subtili, cenuşii, ai răutăţii Nobilului Foul, încercând să-l lase fără căldura vieţii.

Şi se simţea împovărat şi cu Lena. Mama Elenei, fiica lui, păşea mândră lângă el, de parcă tovărăşia lui ar fi onorat-o. Înainte să fi străbătut doi kilometri spre gura văii, genunchii îi tremurau, iar răsuflarea-i hârâia sacadat printre buzele umflate. Fu nevoit să se oprească şi să-şi tragă sufletul.

Navigatorul Spumei şi Lena îl priveau cu gravitate, cu îngrijorare. Însă hotărârea sa anterioară, cu care acceptase ajutor, îl părăsise acum; era prea furios ca să fie cărat ca un copil. Respinse printr-o grimasă oferta tacită, oglindită în ochii Navigatorului Spumei.

Nici uriaşului nu-i era prea bine – rănile îl dureau – şi părea să înţeleagă impulsul din spatele refuzului lui Covenant. Întrebă încet:

— Prietene, ştii drumul spre…

— Ezită, ca şi cum ar fi căutat un nume scurt – spre Ridjeck Thome, Creşa lui Foul?

— Las asta în seama ta.

Navigatorul Spumei se încruntă.

— Eu cunosc drumul, mi l-am gravat în inimă, dincolo de orice uitare. Dar dacă ne despărţim…

— N-am nicio şansă dacă ne despărţim, mormăi Covenant macabru.

Îşi dori să fi abandonat sunetul leprei din glasul său, însă

boala se împrăştiase prea mult în el ca să poată fi înăbuşită.

— Să ne despărţim? Cine vorbeşte de despărţire? protestă Lena, înainte ca Navigatorul Spumei să poată răspunde. Nu mai pomeni de astfel de lucruri, uriaşule. Nu ne vom despărţi. Eu m-am păstrat, nu mă voi despărţi de el. Eşti bătrân, uriaşule. Nu-ţi aminteşti cum e să dai viaţă din viaţă, din dragoste, pentru că altfel n-ai vorbi de despărţire.

Într-un fel, cuvintele ei răsuciră cuţitul adânc în rana Navigatorului Spumei.

— Bătrân, da.

Şi totuşi, după un moment îşi lăsă pe buze un zâmbet ironic.

— Iar tu eşti prea tânără pentru mine, cinstită Lena. Covenant tremura pentru amândoi. Aveţi milă de mine, gemu el. Aveţi milă. O luă din nou înainte, dar aproape imediat se împiedică de o denivelare a drumului, ascunsă sub zăpadă.

Lena şi Navigatorul Spumei îl prinseră din ambele părţi şi-l susţinură.

Se uită înapoi şi înainte, între ei.

— Fructele-comoară. Îmi trebuie Navigatorul Spumei dădu din cap şi se îndepărtă ţeapăn, ca şi cum instinctele lui de uriaş i-ar fi spus exact unde să găsească cele mai apropiate *aliantha.* Dar Lena continuă să-l ţină pe Covenant de braţ. Nu-şi trăsese pe cap gluga robei şi părul ei alb atârna ca zăpada topită. Privea chipul lui Covenant de parcă ar fi fost înfometată de priveliştea lui.

Îi îndură cercetarea cât putu el de mult. Apoi, cu grijă, îşi trase braţul dintre degetele ei şi zise:

— Dacă voi supravieţui acestor încercări, va trebui să învăţ să stau în picioare singur.

— De ce? întrebă ea. Cu toţii sunt nerăbdători să ajute şi nimeni nu este mai nerăbdător ca mine. Ai suferit destul pentru singurătatea ta.

Pentru că asta-i e tot ce am, îşi răspunse în gând. Însă nu-i putea spune un astfel de lucru. Era înspăimântat de dependenţa ei de el.

Cum nu-i răspunse, ea lăsă, o clipă, privirile în jos, apoi le ridică din nou, având în ochi strălucirea unei idei.

— Cheamă-i pe ranyhyni.

Ranyhynii?

— Vor veni pentru tine. Vin la mine, la porunca ta. De-abia dacă au trecut patruzeci de zile de la venirea ultimului. Vin în fiecare an la…

Vocea i se stinse, privi în jur, prin nămeţi, cu o expresie de frică întipărită pe faţă.

— … la miezul nopţii de primăvară.

Glasul i se făcu tot mai slab, până când Covenant aproape că nici n-o mai putea auzi.

— În acest an, frigul iernii din inima mea nu s-a lăsat dus. Tărâmul a uitat de primăvară, a uitat. Lumina soarelui ne-a abandonat. M-am temut, m-am temut că ranyhynii nu vor mai veni niciodată, că toate visele mele au fost o sminteală. Dar armăsarul a venit. Transpiraţia şi zăpada îngheţate pe acoperământul lui, iar un ţurţure-i atârna de bot. Respiraţi-ai aburea şi mi-a cerut să-l încalec. Dar i-am mulţumit din tot sufletul şi l-am trimis acasă. Mi-a readus în minte atâtea gânduri despre tine, încât n-am putut călări.

Privirile ei se mutară de pe faţa lui şi rămase tăcută, ca şi cum ar fi uitat despre ce vorbea. Dar când îşi înălţă capul, Covenant văzu că bătrânul ei chip era plin de lacrimi.

— Oh, dragul meu, spuse ea încet, eşti slăbit şi te doare. Cheamă-i pe ranyhyni şi călărește-i după cum meriţi.

— Nu, Lena.

Nu putea accepta acest fel de ajutor pe care ranyhynii i l-ar fi putut oferi. Întinse mâna şi-i şterse, stângaci, lacrimile. Degetele lui nu simţeau nimic.

— Am făcut un târg prost cu ei. N-am făcut nimic altceva decât numai târguri din astea, proaste.

— Proaste? întrebă ea, de parcă asta ar fi uluit-o. Eşti Thomas Covenant, Necredinciosul. Cum ar putea să iasă rău vreuna din înfăptuirile tale?

Pentru că mi-au permis să comit crime.

Dar nu putea spune nici asta cu glas tare. În schimb, reacţionă de parcă ar fi atins punctul crucial al furiei sale.

— Ascultă, nu ştiu cine crezi tu că sunt în aceste zile; poate că încă te mai gândeşti la Berek Jumătate-de-Mână. Nu sunt el, nu sunt niciun fel de erou. Nu sunt altceva decât un lepros prăpădit şi fac ce fac pentru că m-am săturat până peste cap să tot fiu tratat ca un nimic. Cu sau fără compania ta, am de

gând să încep să-mi plătesc datoriile, indiferent de neînţelegerile care se ivesc în cale. Am de gând s-o fac în propriul meu fel. Dacă nu vrei să mergi, te poţi duce acasă înainte de a avea vreo şansă să răspundă, se întoarse cu spatele spre ea, ruşinat, şi-l găsi pe Navigatorul Spumei stând, întristat, lângă el.

— Şi mai este ceva, continuă aproape fără întrerupere. M-am săturat şi de deruta ta mizerabilă. Ori îmi spui adevărul despre ce ţi s-a întâmplat, ori încetează să te mai smiorcăi.

Sublinie ultimele cuvinte înşfăcând fructele-comoară din palmele deschise ale Navigatorului Spumei.

— Iad şi sânge! M-am săturat până peste cap de toate astea.

Aţintindu-şi privirile spre faţa uriaşului, îşi băgă *aliantha* în gură, mestecându-le cu un aer de îmbăţoşare neajutorată.

— Ah, prietene, suflă Navigatorul Spumei. Această cale pe care ţi-ai găsit-o este o cascadă. Am căzut şi eu în ea. Te va aduce degrabă până la margine, iar de acolo te va azvârli într-un abis de unde nu te mai întorci.

Mâinile Lenei atinseră iar braţul lui Covenant, însă el le azvârli cât colo. N-o putea privi. Încă holbându-se la Navigatorul Spumei, zise:

— Nu mi-ai spus adevărul.

Apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă prin nămeţi. În furia lui, nu se putea ierta pentru că nu fusese în stare să facă deosebirea dintre ură şi durere.

Fructele-comoară, aduse atât de Navigatorul Spumei, cât şi de Lena îl ajutară să reziste aproape întreaga după masă, însă mersul său rămase încet şi şontâcăit. În cele din urmă, puterile îl lăsară când Navigatorul Spumei îl dirijă în afara drumului şi spre est, între poalele munţilor dincolo de buza văii. Când se întâmplă asta, era prea extenuat ca să se mai îngrijoreze de faptul că ninsoarea se termina. Pur şi simplu, se lăsă să cadă pe o brazdă a dealului şi se întinse să doarmă. Ulterior, în momente când era pe jumătate conştient, îşi dădu seama că uriaşul îl purta pe braţe, însă era prea obosit ca să-i mai pese.

Se trezi la câtva timp după venirea zorilor, simţind pe faţă o căldură plăcută, iar în nări, aroma de mâncare gătită. Când deschise ochii, îl văzu pe Navigatorul Spumei aplecat asupra unui vas cu pietre de foc, la câţiva paşi mai încolo, pregătind

masa. Se aflau într-o râpă mică. Cerul cenuşiu se lăsase asupra lor ca un capac de sicriu, însă în văzduh nu mai era ninsoare. Lângă el, Lena zăcea într-un somn adânc şi trudit.

Încet, Navigatorul Spumei spuse:

— Nu mai e tânără. Şi-am mers până aproape în zori. Las-o să doarmă.

Arătă spre râpă cu un gest scurt şi continuă.

— Aici nu vom putea fi descoperiţi cu uşurinţă. Ar trebui să rămânem până la venirea nopţii. E mai bine pentru noi să ne deplasăm noaptea.

Zâmbi vag.

— Mai multă odihnă n-o să-ţi strice.

— Nu vreau să mă odihnesc, mormăi Covenant, cu toate că se simţea amorţit de oboseală. Vreau să mă mişc în continuare.

— Odihneşte-te, porunci Navigatorul Spumei vei putea să mergi mai repede după ce te mai înzdrăveneşti.

Covenant acceptă de voie, de nevoie. N-avea energia necesară ca să se certe. În timp ce aştepta mâncarea, îşi verifică starea. Înăuntrul său se simţea mai bine; îi revenise o parte din autocontrol. Umflătura de la buză scăzuse, iar fruntea nu mai părea să-i ardă. Infecţia din picioarele lui zdrelite nu părea să se fi întins mai departe.

Însă mâinile şi picioarele-i erau la fel de amorţite de parcă i-ar fi fost înghiţite, treptat, de degerături. Mai reţinuse o oarecare sensibilitate în dosul articulaţiilor degetelor în scobitura din tălpi, însă absenţa esenţială a oricărei senzaţii îi pătrunsese în oase. La început, încercă să creadă că motivul real erau degerăturile. Însă ştia prea bine. Vederea îi spunea clar că nu gheaţa era cea care-l desensibiliza.

Lepra i se amplifica. Sub dominaţia lui Nobilului Foul – în cenuşiul iernii maligne – Tărâmul nu mai avea puterea de a-l însănătoşi.

Sănătate iluzorie! Ştia că fusese, întotdeauna, doar o minciună, că lepra era incurabilă pentru că nervii morţi nu mai puteau fi regeneraţi, că vioiciunea anterioară a degetelor de la mâini şi picioare era încă o dovadă incontestabilă că Tărâmul era un vis, o fantasmă. Totuşi, absenţa însănătoşirii îl stupefia, îi exaspera răzvrătirea cărnii sale nevindecabile. Nu mai vreau,

căscă el gura prosteşte. Acum era lipsit şi de asta. Cruzimea i se păru mai mult decât putea el îndura.

— Covenant? întrebă neliniştit Navigatorul Spumei. Prietene?

Covenant căscă gura şi la uriaş, după încă o concluzie care-l şoca. Navigatorul Spumei era aproape de el. Cu excepţia durerii neîncetate, cuibărită în ochii uriaşului, Covenant nu putea distinge nimic din starea lui interioară, nu putea vedea dacă tovarăşului său îi era bine sau rău, dacă minţea sau nu. Vederea lui de Tărâm, sau ascuţimea ei, fusese trunchiată, redusă. Foarte bine se putea să fi revenit în lumea lui oarbă, imprevizibilă şi superficială.

— Covenant? repetă Navigatorul Spumei.

Pentru o vreme, realitatea depăşi puterea de înţelegere a lui Covenant. Făcu încercări; da, putea vedea interminabila degradare croindu-şi drum spre încheieturile mâinilor sale, spre inima lui. Putea adulmeca posibila cangrenă din picioare. Putea simţi urmele otrăvii din buză, febra reziduală din fruntea lui. Putea vedea indiciile vârstei Lenei, tristeţea Navigatorului Spumei. Putea simţi răutatea care azvârlise această iarnă asupra Tărâmului, era clar că percepea toate acestea. Şi văzuse, cu siguranţă, răul din năvălitorii de la Mithil Stonedown.

Însă asta nu era cine ştie ce ispravă; răul lor era întipărit în ei atât de vizibil, încât până şi-un copil şi-ar fi dat seama de el. Însă orice altceva-i era intangibil. Nu putea desluşi starea de spirit a Navigatorului Spumei, ori confuzia Lenei, sau falsitatea zăpezii. Încăpăţânarea, care ar fi trebuit să fie vizibilă în poalele stâncoase ale munţilor de deasupra lui, era invizibilă pentru el. Chiar şi acest dar rar, dăruit lui de două ori de către Tărâm, îi era acum refuzat.

— Navigatorule.

De-abia dacă se putea înfrâna să nu geamă. Nu se mai întoarce. Nu pot – iarna asta – nu se mai întoarce.

— Uşor, prietene. Te aud. Eu…

Un zâmbet ironic îi curbă buzele.

— Am văzut ce efecte are această iarnă asupra ta. Poate că ar trebui să fiu mulţumit că nu vezi ce efecte are asupra mea.

— Ce efecte? Hârâi Covenant.

Navigatorul Spumei dădu din umeri, ca pentru a minimaliza

propria sa suferinţă.

— Uneori, după ce am fost prea mult expus în calea vântului, îmi dau seama că nu-mi pot aminti anumite poveşti preţioase ale uriaşilor. Prietene, uriaşii nu uită poveştile.

— Iad şi sânge.

Glasul lui Covenant tremură convulsiv. Dar nici nu strigă, nici nu se mişcă dintre pături.

— Pregăteşte mâncarea, se zgribuli el. Trebuie să mănânc.

Avea nevoie de hrană pentru a-şi reface forţele.

Nu avea niciun dubiu despre ce era hărăzit să facă. Era încătuşat de asta, ca şi cum lepra lui ar fi fost un ham din fier. Iar mâinile care ţineau frâiele erau Creşa lui Foul.

— Mâncă pe nemestecate, zgomotos, tocana dată de Navigatorul Spumei. Apoi se lăsă pe spate între pături, de parcă s-ar fi întins pe o lespede, şi-şi impuse să se odihnească, să rămână nemişcat şi să-şi conserve energia. Când tocana caldă şi îndelungata recuperare pe care şi-o datora îl trimiseră, alunecând, într-un somn fără vise, adormi uitându-se cu o duşmănie atroce spre cerul mohorât, cenuşiu, acoperit de non.

Se trezi din nou mai spre amiază şi-o găsi pe Lena tot adormită. Însă acum se ghemuise în el, zâmbind vag, prin visele ei. Navigatorul Spumei nu mai era la doi paşi.

Covenant se uită în jur şi-l zări pe uriaş, stând de pază lângă capătul râpei. Îi făcu semn cu mâna când Covenant privi spre el. Îi răspunse extrăgându-se prudent de lângă Lena şi ieşind dintre pături. Îşi asigură sandalele legându-le pe picioarele lui insensibile, îşi strânse haina mai tare pe el şi se duse să i se alăture uriaşului.

Din poziţia Navigatorului Spumei descoperi că putea vedea peste marginile râpei până în împrejurimile ei. După un moment, întrebă încet:

— Cât de departe am ajuns?

Răsuflarea lui aburea, ca şi cum gura i-ar fi fost plină de fum.

— Am ocolit capul cel mai de nord al acestui ieşind muntos, îi răspunse Navigatorul Spumei.

— Dând din cap, peste umărul său stâng, continuă:

— Postul de Veghe al lui Kevin este în spatele nostru. Printre aceste dealuri putem ajunge la Câmpiile lui Ra peste alte trei nopţi.

— Ar trebui să mergem, mormăi Covenant. Mă grăbesc.

— Învaţă să fii răbdător, prietene. Nu vom dobândi nimic dacă ne aruncăm drept în braţele năvălitorilor.

Covenant privi în jur, apoi întrebă:

— Îi lasă ramenii pe năvălitori să se apropie atât de mult de ranyhyni? S-a întâmplat ceva cu ei?

— Poate. N-am mai avut niciun contact cu ei. Însă Câmpiile sunt ameninţate pe întreaga lor lungime a râurilor Rătăcirii şi Landrider. Iar ramenii îşi dau din greu osteneala să-i apere pe măreţii cai. Poate că numărul lor e prea mic pentru ca ei să poată păzi aceste dealuri.

Covenant primi asta cum putu mai bine.

— Navigatorule, murmură el, ce s-a putut întâmpla cu toată acea elocvenţă de uriaş, pentru care erai atât de faimos? De fapt, nici nu mi-ai spus ce te îngrijorează. Sunt acei „ochi” care te-au văzut pe tine şi pe Triock invocându-mă? De fiecare dată când întreb ceva, te porţi de parcă ţi s-au încleştat fălcile.

Navigatorul Spumei răspunse zâmbind uşor:

— Am dus o viaţă aspră. Sunetul propriei mele voci nu-mi mai este atât de plăcut.

— Asta-i problema? rosti alene Covenant. Am auzit eu altele şi mai şi.

— Poate că da, zise încet Navigatorul Spumei, dar nu-i oferi nicio explicaţie.

Reticenţa uriaşului îl făcu pe Covenant să dorească să-i pună şi alte întrebări, să-şi atace, cumva, propria sa ignoranţă. Era sigur că problemele în cauză erau foarte mari, că lucruri, despre care nu ştia încă nimic, legate de pieirea Tărâmului, erau de o importanţă copleşitoare. Însă îşi aminti felul în care scosese informaţii de la Bannor, pe platoul de la Piatra Crăpată. Nu putea uita consecinţele celor înfăptuite de el. Lăsă în pace secretele Navigatorului Spumei.

În jos, în râpă, mai jos de el, somnul buştean al Lenei deveni mai agitat. Se zgribuli şi el când ea începu să tremure într-o parte şi-n alta, scâncind încet. Un imbold îl împingea să se ducă la ea, s-o împiedice să înceapă să dea din mâini şi din picioare, de teamă că şi-ar putea frânge oasele bătrâne şi fragile, dar rezistă. Nu-şi putea permite tot ce-şi dorea Lena să însemne pentru el.

Totuşi, când Lena se ridică brusc în capul oaselor şi se uită disperată în jur, descoperind că plecase de lângă ea, când scoase un ţipăt pătrunzător, de parcă ar fi fost abandonată, el străbătuse deja jumătate din râpă, îndreptându-se spre ea. Apoi Lena dădu cu ochii de el. Ridicându-se dintre pături, se repezi spre Covenant, aruncându-se în braţele lui. Se agăţă de el în aşa fel încât scâncetele ei erau înăbuşite de umărul lui.

Cu mâna dreaptă – degetele rămase erau la fel de insensibile şi neîndemânatice de parcă i-ar fi fost amputate – îi mângâie părul alb şi subţire. Încercă s-o ţină cât mai aproape, ca să compenseze lipsa cuvintelor de îmbărbătare. Încet, ea-şi recăpătă controlul. Când el slăbi strânsoarea îmbrăţişării sale, ea se desprinse printr-un pas înapoi.

— Iartă-mă, iubitule, îi spuse spăşită. Am crezut că m-ai părăsit. Sunt slăbită şi smintită, pentru că altfel n-aş fi putut uita că eşti Necredinciosul. Meriţi mult mai multă încredere.

Covenant clătină prosteşte din cap, de parcă ar fi vrut să nege tot şi nu ştia cu ce să înceapă.

— Dar n-am putut îndura să fiu fără tine, continuă ea. În nopţile adânci, când frigul mă apucă de piept până nu mai pot, iar oglinda mă minte, spunându-mi că nu m-am păstrat neschimbată pentru tine, m-am agăţat de promisiunea întoarcerii tale. N-am şovăit. Nu! Însă am aflat că nu pot suporta să fiu fără tine, nu din nou. Am învăţat, da, am învăţat – însă n-am putut suporta asta – să mă strecor singură prin noapte şi să mă ghemuiesc în ascunzişul meu, ca şi cum mi-ar fi iar ruşine, n-aş mai putea.

— Nu din nou, oftă Covenant.

În trăsăturile ei bătrâne o putea vedea acum limpede pe Elena, arătând atât de frumoasă şi pierdută, încât dragostea pentru ea îi răscoli inima.

— Atât timp când sunt prins în asta, n-am să plec niciunde fără tine.

Însă ea părea că-i aude doar condiţiile, nu şi promisiunea. Îl întrebă, cu supărarea vizibilă pe chip: Trebuie să pleci?

— Da.

Rigiditatea gurii sale îi îngreuna încercarea de a vorbi cu blândeţe; nu putea articula cuvintele fără a-şi rupe crustele recent formate.

— Eu nu aparţin acestui loc.

Icni sub vorbele lui de parcă ar fi înjunghiat-o cu ele. Privirea-i căzu de pe faţa lui. Gâfâind, murmură:

— Iarăşi. Nu pot, nu pot… Oh, Atiaran, mamă a mea! îl iubesc. Am renunţat la viaţa mea fără niciun regret. Când eram tânără, am tânjit să te urmez la Loresraat, să reuşesc într-un mod atât de măreţ încât să spui: „Viaţa mea are un rost, iat-o pe fiica mea.” Am tânjit să mă mărit cu un Nobil. Dar am dat…

Deodată, apucă pieptul hainei lui Covenant cu ambele mâini, se lipi de el, înfigându-şi cu ardoare privirea în chipul său.

— Thomas Covenant, te căsătoreşti cu mine?

Covenant căscă gura spre ea, cuprins de oroare.

Însufleţită de idee, se lăsă luată de val.

— Hai să ne căsătorim! Oh, cel mai drag dintre toţi, asta m-ar reface complet. Aş putea suporta orice povară. Nu avem nevoie de încuviinţarea bătrânilor, le-am vorbit de multe ori despre dorinţele mele. Cunosc ritualurile, promisiunile solemne, aş putea să te învăţ. Iar uriaşul poate fi martor al felului în care ne dăruim viaţa.

Înainte să-şi recapete orice control asupra feţei sale, ea-l implora deja.

— Oh, Necredinciosule! Ţi-am născut fiica. Am călărit pe ranyhynul pe care mi l-ai trimis. Am aşteptat! În mod sigur, mi-am dobândit profunzimea iubirii mele pentru tine. Iubitule, căsătoreşte-te cu mine. Nu refuza.

Rugămintea ei îl făcu să dea înapoi, să se simtă grotesc şi murdar. În durerea lui, ar fi vrut să-i întoarcă spatele, s-o împingă de lângă el şi să plece. O parte din el striga deja: *Eşti nebună, bătrâno! Pe fiica ta o iubesc eu!* Dar se abţinu. Cu umerii gheboşaţi, ca ai unui sugrumător, pentru a înăbuşi virulenţa replicii sale, strânse încheieturile Lenei şi-i îndepărtă mâinile de pe haina sa. Le ţinu ridicate, aşa că degetele lui erau direct în faţa ei.

— Uită-te la mâinile mele, mârâi el. Uită-te la degetele mele.

Le privi îngrozită.

— Uită-te la boala din ele. Nu sunt doar reci, sunt şi bolnave, amorţite de boală, aproape la fel ca palmele mele. Asta-i boala mea.

— Îmi eşti apropiat, rosti ea cu disperare.

— Asta-i lepră, îţi spun eu. E aici, chiar dacă eşti oarbă la ea. Şi există o singură cale prin care te-ai putea molipsi: contact prelungit. Poţi să te molipseşti dacă ai stat lângă mine suficient de mult. Şi copiii – ce fel de căsătorie mai e şi asta, fără copii?

Nu-şi putea elimina fascinaţia din glas.

— Copiii sunt chiar şi mai predispuşi. Se molipsesc mai uşor, copiii şi bătrânii. După ce voi fi măturat de pe Tărâm încă o dată, tu vei rămâne în urmă şi singura moştenire garantată rămasă de la mine va fi lepra. Foul se va asigura de asta. Şi mai presus de tot, eu voi fi responsabil de contaminarea întregului Tărâm.

— Covenant, iubitule, şopti Lena. Te implor. Nu refuza.

Ochii-i înotau în lacrimi, sfâşiată de efortul brutal de a se vedea aşa cum era în realitate.

— Iată, sunt firavă şi bolnavă. N-am avut mei tragere de inimă, nici curaj să mă păstrez de una singură. Am renunţat… te rog, Thomas Covenant.

Înainte s-o fi putut opri, se lăsă în genunchi.

— Te implor, nu mă fă de ruşine în ochii întregii mele vieţi.

N-avea ea pavăză pentru furia lui defensivă. O smulse de jos, din genunchi, ca şi cum ar fi vrut să-i rupă gâtul, dar apoi o ţinu cu blândeţe, punându-şi în trăsături întreaga tandreţe de care era el capabil. Pentru o clipă, crezu că avea în mâini dovada că el, nu Nobilul Foul, era responsabil de suferinţele Tărâmului. Şi nu putea accepta o asemenea responsabilitate fără a o respinge pe ea. Ceea ce-i ceruse ea să facă era să uite.

Ştia că Navigatorul Spumei era cu ochii pe el. Dar dacă Triock, Mhoram şi Bannor l-ar fi susţinut şi ei – chiar şi dacă Trell şi Atiaran ar fi fost de faţă –, tot nu şi-ar fi schimbat răspunsul.

— Nu, Lena, spuse el blând. Nu te iubesc cum se cuvine. Nu am acea dragoste potrivită pentru a mă căsători cu tine. N-aş face decât să te înşel. Eşti frumoasă, frumoasă. Niciun alt bărbat n-ar sta pe gânduri ca să te ceară de nevastă. Însă eu sunt Necredinciosul, ai uitat? Sunt aici cu un scop.

Termină cu o strâmbătură schimonosită a buzelor, expresia lui cea mai apropiată de un zâmbet:

— Nici Berek Jumătate-de-Mână nu s-a însurat cu regina lui.

Cuvintele-l umplură de dezgust. Simţea că-i spune o minciună mai rea decât o promisiune de căsătorie, că orice mângâiere pe care ar fi încercat să i-o ofere ar fi încălcat adevărul atroce. Dar, în vreme ce ea-şi dădu seama de ce-i spunea, îşi însuşi ideea şi se agăţă de ea. Clipea repede, din cauza lacrimilor, iar efortul cumplit, prin care-şi ţinea rătăcirea sub control, pieri de pe chipul său. Un zâmbet sfios îi atinse buzele.

— Atunci eu sunt regina ta, Necredinciosule? întrebă ea pe un ton nedumerit.

Covenant o îmbrăţişă brutal, ca să nu-i vadă sălbăticia care-i răvăşise expresia feţei.

— Bineînţeles.

Se forţă să-şi aducă cuvintele pe buze de parcă ar fost prea butucănoase pentru gâtlejul său dureros.

— Nimeni altcineva n-ar merita asta.

O ţinu în braţe, temându-se, aproape, că s-ar prăbuşi dacă i-ar da drumul, însă, după un moment îndelungat, se retrase din îmbrăţişarea lui. Cu o expresie care-i aminti de adolescenţa ei vioaie, zise:

— Să-i spunem uriaşului, de parcă şi-ar fi dorit să anunţe ceva mai bun decât o logodnă.

Se întoarseră împreună şi urcară spre ieşirea din râpă, spre Lupul de Mare Navigatorul Spumei.

Când ajunseră la el, descoperiră că faţa lui tăbăcită era încă umedă de lacrimi. O promoroacă cenuşie-i acoperea faţa, atârnându-i de barba ţeapănă ca nişte ţurţuri. Palmele sale încordate erau încleştate pe genunchi.

— Navigatorule, spuse Lena surprinsă, acesta-i un moment de fericire. De ce plângi?

Mâinile lui se smuciră în sus, pentru a mătura gheaţa şi când aceasta dispăru, zâmbi spre ea cu o minunată afecţiune.

— Eşti mult prea frumoasă, regina mea, îi spuse el cu blândeţe. Mă depăşeşti.

Răspunsul lui o făcu să radieze de plăcere. Pentru o clipă, pielea ei bătrână se îmbujoră feciorelnic, şi-şi încrucişă privirea cu uriaşul cu bucurie în ochi. Apoi o amintire o tulbură.

— Dar ce neglijentă sunt. Am dormit, iar voi nici n-aţi mâncat. Trebuie să gătesc pentru voi.

Întorcându-se uşor, o luă la goană în jos, prin râpă, spre proviziile Navigatorului Spumei.

Uriaşul privi în sus, spre cerul îngheţat, apoi se uită în jos, la faţa scofâlcită a lui Covenant. Ochii înfundaţi în orbite luciră ascuţit, ca şi cum ar fi înţeles prin ce trecuse Covenant. La fel de blând cum îi vorbise Lenei, îl întrebă:

— Acum crezi în Tărâm?

— Eu sunt Necredinciosul. Nu mă schimb deloc.

— Chiar deloc?

— Am de gând să…

— Umerii lui Covenant se lăsară -… să-l extermin pe Nobilul Foul, blestematul de Dispreţuitor. Pentru tine nu-i suficient?

— Oh, dar mi-e destul, zise Navigatorul Spumei cu o vehemenţă bruscă. Nu-mi trebuie mai mult. Dar ție nu-ţi ajunge. În ce crezi, care-i credinţa ta?

— Nu ştiu.

Navigatorul Spumei privi, iar, spre urgia vremii. Sprâncenele sale grele îi ascundeau ochii, însă zâmbetul său părea întristat, aproape deznădăjduit.

— Şi astfel, mi-e teamă.

Covenant dădu mohorât din cap, de parcă ar fi fost şi el de acord.

Fără nicio îndoială că dacă Nobilul Foul i-ar fi apărut în faţă, în clipa aceea, el, Thomas Covenant, Necredinciosul şi leprosul, ar fi încercat să smulgă inima Dispreţuitorului şi cu mâinile goale.

Trebuia să ştie cum să folosească magia sălbatică a aurului alb.

Însă nu află răspunsuri în masa gătită de Lena pentru el şi Navigatorul Spumei, ori în cenuşiul restului de amiază, pe care o petrecu gheboşat deasupra pietrelor de foc, cu Lena sprijinită de el moleşită, sau în amurgul bolnăvicios, rece şi umed, aducând sfârşitul aşteptării sale. Când Navigatorul Spumei deschise drumul spre est, afară din râpă, Covenant simţi că nu înţelesese nimic altceva decât vântul abătut asupra lui, ca un dispreţ pentru nevolnicia luminii soarelui şi a căldurii. Iar după aceea, nu mai avu timp să se gândească la asta. Întreaga sa atenţie era ocupată cu bâjbâitul orbeşte printre dealurile înceţoşate.

Deplasarea era dificilă pentru el. Lupta dusă de trupul său pentru a se reface de pe urma rănilor şi inaniţiei îl golise de energie. Nu putea vedea unde să-şi pună piciorul, nu putea evita să se împiedice, să cadă, rănindu-se pe pământul şi pietrele nepăsătoare. Şi totuşi, continuă să meargă, se forţă să meargă după Navigatorul Spumei până când transpiraţia îi îngheţă pe frunte, iar hainele sale deveniră tari din cauza peticelor de gheaţă. Numai voinţa-l mai ajuta. Cu timpul, deveni chiar vag recunoscător că picioarele-i erau atât de insensibile pentru că nu mai putea simţi rănile pe care şi le provoca.

Nu avea niciun simţ al duratei sau progresului; el măsura timpul doar în opririle pentru odihnă, în *aliantha* oferite, pe neaşteptate, din beznă, de către Navigator. Astfel de lucruri îl susţineau. Însă, în cele din urmă, încetă să-şi mai frece nasul, buzele, fruntea şi barba hirsută ca să le dezgheţe; lăsă gerul cenuşiu să-i atârne pe faţă ca o mască, ca şi cum ar fi fost pe cale să devină o creatură a iernii. Şi continuă să bâjbâie în trena uriaşului.

Când, în cele din urmă, Navigatorul Spumei se opri, cu puţin timp înainte să se crape de ziuă, Covenant căzu, pur şi simplu, în zăpadă şi adormi.

Mai târziu, uriaşul îl trezi pentru micul dejun, şi-o găsi pe Lena dormind lângă el, ghemuită de frig. Buzele ei aveau o uşoară tentă albăstruie şi tremura din când în când, incapabilă să se încălzească. Anii i se vedeau acum clar în ridurile de pe faţă şi în ritmul fragil al respiraţiei sale cu gura căscată. Covenant o trezi cu grijă, o făcu să mănânce hrană caldă până când buzele ei pierdură acea tentă rece, iar venele de pe tâmple-i deveniră mai puţin proeminente. Apoi, în pofida protestelor ei, o întinse şi-o acoperi cu pături, aşezându-se lângă ea până când o văzu adormind la loc.

Ceva mai târziu, se ridică pentru a-şi termina şi el micul dejun. Calculând din urmă, aprecie că uriaşul nu se mai odihnise de cel puţin trei zile şi trei nopţi: Aşa că spuse brusc:

— Am să te anunţ eu când n-oi mai putea sta de veghe, luă vasul cu pietre de foc şi se duse să găsească un loc adăpostit unde putea rămâne de pază. Se aşeză acolo şi privi cum lumina zilei se răspândea în văzduh ca o scurgere prin crusta

unei răni vechi – Se trezi mai târziu, pe la amiază, găsindu-l pe Navigatorul Spumei aşezat lângă el, iar pe Lena pregătind ceva de mâncare, nu departe de ei. Sări în picioare, înjurând în sinea lui. Însă companionii săi nu păreau să fi suferit ceva de pe urma abandonului său. Navigatorul Spumei îşi încrucişă, zâmbind, privirea cu el şi-i zise:

— Nu te alarma. Am fost destul de în siguranţă, cu toate că am fost foarte obosit şi-am dormit până la prânz. Sunt urme de căprioară, la nord de noi, iar unele dintre ele sunt proaspete. Căprioarele n-ar rămâne pe aici după semnele lăsate de năvălitori.

Covenant dădu din cap. Respiraţia-i aburea din greu în ger.

— Navigatorule, mormăi el, sunt incredibil de sătul să tot fiu muritor atât de nenorocit.

Dar la venirea nopţii, descoperi că deplasarea era mai uşoară. În ciuda amorţelii devastatoare a mâinilor şi picioarelor sale, îi revenise o parte din energie. Şi pe când Navigatorul Spumei îi conducea pe el şi pe Lena spre est, au lăsat munţii în urmă, spre sud, iar coasta dealurilor se mai îmblânzi. Drept urmare, era mai bine pregătit acum să ţină pasul.

Totuşi, domolirea terenului provocă o altă problemă. Din moment ce erau mai puţin feriţi de vânt, erau nevoiţi, adesea, să înainteze direct în colţii iernii Nobilului Foul. Sub acel vânt, veşmintele care-l înveleau pe Covenant pe dedesubt se transformau în gheaţă şi se mişca de parcă şi-ar fi zgâriat pieptul până la sânge, ca un penitent.

Cu toate acestea, la sfârşitul nopţii îi mai rămăsese destulă forţă cât să preia primul schimb de gardă. Uriaşul alesese ca loc de oprire o mică adâncitură, ferită dinspre est de un deal jos: după ce mâncară, Navigatorul Spumei şi Lena se întinseră să doarmă, în vreme ce Covenant ocupă o poziţie sub un ienupăr mort, încovoiat, chiar sub coama colinei. De acolo, putea să-şi vadă companionii odihnindu-se ca şi cum ar fi avut încredere totală în el. Era hotărât să nu-i mai dezamăgească încă o dată.

Şi totuşi ştia, nu se putea împiedica să nu ştie, că era prost dotat pentru o asemenea îndatorire. Amputarea iernatică a simţurilor sale îl sâcâia într-un fel care parcă anunţa un dezastru, ca şi cum imposibilitatea lui de a vedea, adulmeca

sau auzi pericolul ar amplifica şi mai mult primejdia. Şi nu greşea. Cu toate că era perfect treaz, aproape alarmat – deşi ziua începuse, umplând aerul cu mâzga ei rece, cenuşie, deşi atacul surveni dinspre est, împotriva vântului –, nu simţi nimic decât atunci când era prea târziu.

Tocmai îşi terminase rondul pe vârful dealului, supraveghind teritoriul din jurul depresiunii, şi se întorsese să se aşeze la adăpostul sărac al ienupărului, când, în cele din urmă, deveni conştient de primejdie. Ceva iminent răscolea vântul; atmosfera de deasupra depresiunii deveni, brusc, foarte intensă. În clipa următoare, din zăpadă ţâşniră siluete întunecate, în jurul Navigatorului Spumei şi Lenei. Când încercă să strige un avertisment, siluetele atacară.

Ţâşni în picioare, goni în jos, spre depresiune. Mai jos de el, Navigatorul Spumei se ridicase în genunchi, azvârlindu-i cât colo pe tuciuriii de lângă el. Scoţând un ţipăt înăbuşit, furios, Lena se lupta cu greutatea atacatorilor care o priponiseră în pături. Dar înainte ca Covenant să fi putut ajunge la ea, cineva îl lovi din spate, azvârlindu-l în zăpadă cu capul înainte.

Se rostogoli, izbuti să se ridice în picioare, însă imediat nişte braţe îi cuprinseră pieptul, deasupra coatelor. Propriile sale braţe erau blocate. Luptă, se aruncă dintr-o parte într-alta, însă atacatorul său era mult prea puternic; nu se putu smulge din strânsoare. Apoi, un glas monoton, străin, îi spuse chiar la ureche:

— Stai nemişcat, altfel îţi rup şira spinării.

Neajutorarea sa îl înfurie.

— Atunci rupe-o, gâfâi în timp ce se zbătea. Lăsaţi-o pe ea să plece.

Lena se împotrivea sălbatic, scâncind frustrată şi înfuriată, nereuşind să se elibereze.

— Navigatorule! strigă Covenant răguşii.

Dar văzu, cu uimire şocată, că uriaşul nu lupta. Atacatorii săi se traseră de lângă el, iar el stătea nemişcat, privindu-l sumbru pe capturatorul lui.

Covenant se muie de necaz.

Fără menajamente, atacatorii o traseră pe Lena dintre păturile ei. Deja îi legaseră încheieturile cu nişte şnururi. Încă se mai zbătea, însă acum singurul ei scop părea să scape ca să

alerge la Covenant.

Navigatorul Spumei vorbi. Calm, periculos, spuse:

— Lăsaţi-l.

Când braţele care-l ţineau pe Covenant nu-şi slăbiră strânsoarea, uriaşul continuă:

— Piatră şi mare! O să vă pară rău dacă l-aţi rănit. Pe mine mă ştiţi?

— Uriaşii sunt morţi, spuse, fără nicio inflexiune, glasul de lângă urechea lui Covenant.

— Au mai rămas doar uriaşii proroci deliranţi.

— Daţi-mi drumul, şuieră Lena. Oh, uitaţi-vă la el, proştilor! *Melenkurion abatha!* Este el vreun proroc?

Însă Covenant n-ar fi putut spune dacă se referise la Navigatorul Spumei sau chiar la el.

Cel care-l capturase o ignoră.

— Noi am văzut… eu am văzut Mâhnirea. Am făcut acea călătorie pentru a vedea lucrările prorocilor deliranţi.

O umbră întunecă ochii Navigatorului Spumei, însă vocea nu-i tremură:

— Atunci nu te încrede în mine. Uită-te la el, aşa cum sugerează Lena, fiica lui Atiaran. El e Thomas Covenant.

Brusc, braţele puternice îl răsuciră pe Covenant. Se pomeni faţă în faţă cu un bărbat solid, cu ochii indiferenţi şi o expresie dominatoare. Nu purta nimic altceva decât o robă scurtă, subţire ca pergamentul, ca şi cum ar fi fost imun la ger. Într-un fel, se schimbase; sprâncenele îi erau de un alb izbitor faţă de pielea maronie; părul îi încărunţise, iar cute adânci se întindeau pe obrajii lui ca un semn al eroziunii lăsate de timp, depăşind colţul buzelor.

Cu toate astea, Covenant îl recunoscu.

Era Bannor, din Garda Sângelui.

9

ASCUNZĂTOAREA SECRETĂ, A RAMENILOR

Vederea lui îl amuţi pe Covenant. Siluete mlădioase, de culoarea argilei, unele înveşmântate în robe uşoare, haşurate ca să se potrivească cu nămeţii alb-cenuşii, se apropiară de el

ca şi cum i-ar fi verificat identitatea; câteva dintre ele mârâiră:

— Prinţul Inelului, pe tonuri încordate.

De-abia dacă le vedea.

— Dar Mhoram spunea că…

Dar Mhoram spusese că Garda Sângelui nu mai era.

— Prim-Nobil Covenant.

Bannor îşi înclină capul într-o scurtă plecăciune. Iartă-mi greşeala. Eşti foarte bine deghizat.

— Deghizat?

Covenant nu avea habar despre ce vorbea Bannor. Durerea lui Mhoram avusese atât de multă convingere. Buimăcit, privi în jos, ca şi cum s-ar fi aşteptat să descopere că de la mâna dreaptă a lui Bannor lipseau două degete.

— O jiletcă de stonedownor, sandale. Un uriaş drept tovarăş.

Ochii impasibili ai lui Bannor cercetau faţa lui Covenant.

— Şi duhneşti a putreziciune. Numai expresia feţei ar putea fi recunoscută.

— Recunoscută.

Covenant nu se putu abţine. Repeta cuvântul pentru că era ultimul lucru spus de Bannor. Străduindu-se să-şi păstreze stăpânirea de sine, hârâi:

— De ce nu eşti împreună cu nobilii?

— Legământul a fost Corupt. Nu-i mai slujim pe nobili.

Covenant rămase cu gura căscată la acest răspuns, de parcă ar fi fost o absurditate. Dezorientarea îi înceţoşa gândurile. Spusese Mhoram ceva despre asta? Descoperi că genunchii îi tremurau de parcă pământul de sub tălpi se mişca. *Nu-i mai slujim pe nobili*, îşi repetă mecanic. Nu ştia ce însemnau aceste cuvinte.

Dar zgomotul zbaterilor Lenei ajunseră până la el.

— L-aţi rănit, icnea ea cu furie. Daţi-mi drumul! făcu un efort să se adune.

— Lăsaţi-o să plece, îi zise lui Bannor. Nu pricepi cine-i ea?

— Uriaşul a spus adevărul?

— Poftim? Ce să facă?

Covenant aproape că recăzu în buimăceală la acest atac de neîncredere. Însă, pentru Lena, inspiră adânc şi rezistă pe poziţii.

— Este mama înaltei Nobile Elena, scrâşni el. Spune-le să-i

dea drumul.
Bannor privi peste Covenant, spre Lena, apoi spuse rece:
— Nobilii au vorbit de ea. N-au fost în stare s-o vindece.
Dădu vag din umeri.
— N-au fost în stare să vindece multe lucruri.
Înainte ca Thomas să poată răspunde, Garda Sângelui făcu semn însoţitorilor săi. Peste o clipă, Lena era lângă Covenant. De undeva dintre robele ei, scoase un cuţit din piatră şi-l agită între Bannor şi Covenant.
— Dacă i-aţi făcut ceva, se răsti ea, am să te pun să plăteşti cu propria ta piele, moşule.
Garda Sângelui îşi înălţă o sprânceană spre ea. Covenant se întinse spre braţul ei s-o tragă înapoi, dar era încă prea stupefiat pentru a se gândi la vreo cale de a o calma, de a o linişti.
— Lena, murmură el nevolnic, Lena.
Când Navigatorul Spumei li se alătură, ochii lui Covenant priviră rugători spre uriaş pentru ajutor.
— Ah, regina mea, zise blând Navigatorul Spumei. Aminteşte-ţi de Legământul Păcii.
— Pace! ripostă Lena cu o voce spartă. N-ai cu cine vorbi de Pace. L-au atacat pe Necredincios.
— Şi totuşi, nu ne sunt duşmani. Sunt rameni.
Ea se smuci neîncrezătoare, întorcându-se spre uriaş.
— Rameni? Slujitorii ranyhyilor?
Covenant se holba şi el. Rameni? îşi spusese, în subconştient, că tovarăşii lui Bannor făceau parte tot din Garda Sângelui. Ramenii urâseră dintotdeauna, în secret, Garda Sângelui pentru de mulţi ranyhyni muriseră în timp ce-i purtau la bătălie pe cei din Garda Sângelui. Ramenii şi Garda Sângelui? Pământul părea că se smuceşte vizibil sub tălpile lui. Nimic nu era aşa cum crezuse el; tot ce era pe Tărâm fie că îl uluia, fie că îl îngrozea, dacă ar fi fost s-o spună pe cea dreaptă.
— Da, îi răspunse Lenei Navigatorul Spumei.
Acum Covenant îi recunoscu şi singur pe rameni. Erau opt, bărbaţi şi femei, stând în jurul său. Erau oameni zvelţi, agili, cu expresiile hotărâte ale unor vânători, şi pielea atât de bronzată după anii petrecuţi sub cerul liber, încât nici chiar această

iarnă nu-i putea face mai palizi. Cu excepţia robelor lor sumare, camuflajul lor, se îmbrăcau în maniera ramenilor de care-şi amintea şi Covenant: cămăşi şi tunici scurte, care le lăsau braţele şi picioarele libere, tălpile goale. Şapte dintre ei îşi tăiaseră părul şi îşi încinseseră mijlocul în maniera tipică pentru corzi; iar al optulea avea însemnele de Rob al Coamei, după felul în care era cureaua sa de luptă, după cum îşi lega părul lung şi negru într-o singură coadă şi după cerculeţul de flori galbene, ţesute, de pe coroana de pe cap.

Şi totuşi, se schimbaseră; nu mai erau ca ramenii cunoscuţi de el acum patruzeci şi şapte de ani. Modificarea cea mai lesne de observat de către el era atitudinea lor faţă de el. În timpul primei lui vizite pe Tărâm, îl priviseră cu un respect temător. Pentru ei, era Prinţul Inelului, cel pe care ranyhynii îl preţuiseră. Dar acum, chipurile lor mândre şi aspre îl priveau cu o răceală susţinută de o furie constantă, ca şi cum le-ar fi insultat onoarea prin comiterea vreunei perfidii de nedescris.

Dar aceasta nu era singura schimbare la ei. Pe când cerceta ochii necruţători din jurul său, deveni conştient de o diferenţă şi mai semnificativă, ceva ce n-ar fi putut defini. Poate că se purtau mai puţin încrezători, sau cu mai puţină mândrie; poate că fuseseră atacaţi atât de des, încât îşi dezvoltaseră un reflex de frică, poate că acest raport de şapte Corzi la un Rob al Coamei, în loc de trei sau patru la unu, aşa cum ar fi trebuit să fie, indicând pierderi masive de vieţi în rândul conducătorilor lor, învăţătorii ştiinţei ranyhyn. Indiferent care era motivul, aveau cu toţii o privire hăituită, un aspect al erodării, ca şi cum vreun vârcolac subliminal le-ar fi supt oasele curajului lor. Studiindu-i, Covenant deveni, dintr-odată, convins că-l suportaseră pe Bannor, chiar îl urmaseră, pentru că nu mai erau atât de siguri de ei încât să refuze un Gardian al Sângelui.

După un moment, deveni conştient că Lena vorbea, acum mai mult buimăcită decât furioasă.

— De ce ne-aţi atacat? Nu-l puteţi recunoaşte pe Necredincios? Nu vi-i amintiţi pe Fraţii de Piatră de pe Tărâm? Nu vă daţi seama că i-am călărit pe ranyhyni?

— Călărit! Scuipă Robul Coamei.

Regina mea, zise încet Navigatorul Spumei, ramenii nu călăresc.

— Cât despre uriaşi, continuă bărbatul, ei trădează.

— Trădează?

Bătăile inimii îi bubuiau lui Covenant în tâmple, de parcă ar fi fost prea aproape de abisul ascuns în zăpadă.

— De două ori până acum, uriaşii au condus armatele cotropitoare ale Prinţului Colţului Distrugătorul la nord de Câmpiile lui Ra. Aceşti „Fraţi de Piatră” au folosit colţii şi ghearele cu zecile de mii pentru a smulge carnea de pe ranyhyni. Iată!

Cu o smucitură scurtă îşi trase şiretul din păr şi-l strânse tare, ca pe o garotă[3].

— Fiecare şiret ramen este negru de sânge.

Încheieturile pumnilor i se albiră, de parcă s-ar fi pregătit să sară la uriaş.

— Casa a fost părăsită. Ramenii şi ranyhynii sunt împrăştiaţi peste tot. Uriaşi!

Scuipă din nou, ca şi cum însuşi gustul cuvântului l-ar fi umplut de dezgust.

— Mă cunoşti, îi spuse Navigatorul Spumei lui Bannor. Ştii că nu mă număr printre cei trei care s-au dat de partea prorocilor.

Bannor dădu indiferent din umeri.

— Doi dintre cei trei sunt morţi. Cine-ar putea spune unde s-au dus prorocii aceia deliranţi?

— Sunt un uriaş, Bannor! insistă Navigatorul Spumei pe un ton rugător, ca şi cum acel fapt ar fi fost singura dovadă a loialităţii sale. Eu am fost cel care l-a adus prima dată pe Thomas Covenant la Piatra Sărbătorii.

Bannor rămase neclintit.

— Şi-atunci cum se face că mai eşti în viaţă?

La asta, ochii Navigatorului Spumei licăriră dureros. Zise pe un ton firav:

— Lipseam din *Coecri* atunci când ai mei au pus capăt anilor petrecuţi pe Ţărmul Mării.

— Gardianul Sângelui înălţă o sprânceană, însă nu dădu înapoi. După o clipă, Covenant îşi dădu seama că rezolvarea acestui impas era în mâinile sale. Nu era pregătit să trateze astfel de situaţii, dar ştia că trebuia să spună ceva. Făcând un

---

[3] Tortură constând în strangularea treptată a celui condamnat (n.tr.).

efort, se întoarse spre Bannor.

— Nu poţi pretinde că nu-ţi aminteşti de mine. Probabil ai şi coşmaruri cu mine, chiar dacă nu dormi niciodată.

— Te cunosc, Prim-Nobil Covenant.

În timp ce vorbea, nările lui Bannor fremătau, de parcă ar fi fost răscolite de mirosul bolii.

— Şi tu mă cunoşti, îi zise Covenant Robului Coamei, cu o tot mai mare nerăbdare. Oamenii voştri îmi spun Prinţul Inelului. Ranyhynii s-au cabrat pentru mine.

Robul Coamei se uită în altă parte, evitând privirea critică a lui Covenant, şi, pentru o clipă, expresia hăituită îi domină chipul ca o tragedie în curs de desfăşurare.

— Nu vorbim despre Prinţul Inelului, spuse el încet. Aşa au decis ranyhynii. Nu-i locul acum să discutăm alegerea ranyhynilor.

— Atunci stai deoparte!

Covenant nu intenţionase să strige, însă era prea plin de temeri nedefinite pentru a se putea abţine.

— Lasă-ne în pace! Pe focul iadului! Am avut destule necazuri şi aşa.

Tonul său stârni, din nou, mândriile Robului Coamei. Bărbatul întrebă scorţos:

— De ce-ai venit?

— N-am „venit”. Nici nu vreau să mă aflu aici.

— Ce scopuri ai?

Cu o voce încărcată de inflexiuni ucigătoare, Covenant zise:

— Intenţionez să fac o mică vizită Creşei lui Foul. Cuvintele lui îi zguduiră pe corzi, iar respiraţia le şuieră printre dinţi. Mâinile Robului Coamei zvâcniră pe armă.

Flacăra unei dorinţe brutale căscă, pe moment, ochii lui Bannor. Însă indiferenţa sa calmă îi reveni imediat. Schimbă o privire directă cu manthellul, apoi glăsui:

— Prim-Nobil, tu şi însoţitorii tăi trebuie să veniţi cu noi. Vă vom duce într-un loc în care şi alţi rameni s-ar putea ocupa de voi.

— Suntem prizonierii voştri? răbufni Covenant.

— Prim-Nobil, nicio mână nu se va ridica împotriva ta în prezenţa mea. Însă aceste probleme trebuie să fie luate în consideraţie.

Covenant privi încrâncenat figura lui Bannor, lipsită de orice expresie, apoi se întoarse spre Navigatorul Spumei.

— Ce crezi?

— Nu-mi place acest tratament, se băgă Lena. Lupul de Mare Navigatorul Spumei este un prieten adevărat al Tărâmului. Atiaran, mama mea, vorbea cu mare plăcere despre toţi uriaşii. Iar tu eşti Necredinciosul, purtătorul aurului alb. Te-au tratat ireverenţios. Haideţi să-i părăsim şi să ne vedem de drum.

Navigatorul Spumei le răspunse amândurora:

— Ramenii nu sunt orbi. Nici Bannor nu-i orb. Cu timpul, vor vedea totul mai clar. Iar ajutorul lor merită căutat.

— Bine, mormăi Covenant. Oricum, nu mă pricep la lupte.

Spuse băţos către Bannor:

— Vom merge cu voi.

Apoi, de dragul a tot ceea ce se petrecuse între el şi Gardianul Sângelui, adăugă:

— Indiferent ce se mai întâmplă pe aici, mi-ai salvat viaţa de prea multe ori ca să încep cu neîncrederea în tine chiar acum.

Bannor îi oferi lui Covenant încă o plecăciune frugală. Imediat, Robul Coamei aruncă vreo câteva ordine pentru corzi. Doi dintre ei plecară pe o câmpie spre nord-est, iar alţi doi se puseră în mişcare, ocupând poziţii de observaţie de fiecare parte a grupului, în vreme ce restul scoaseră mici rucsaci din ascunzătorile răspândite prin depresiune. Privindu-i, Covenant fu din nou uimit de cât de uşor şi rapid puteau să se facă nevăzuţi în mediu. Chiar şi urmele lor de paşi păreau să dispară sub ochii săi. Când Navigatorul Spumei îşi împachetă sacul din piele, ei îndepărtaseră din depresiune toate semnele prezenţei lor. Părea la fel de netulburată de parcă nici n-ar fi păşit vreodată pe acolo.

Nu peste mult timp, Covenant se pomeni târându-şi picioarele între Lena şi Navigatorul Spumei, în aceeaşi direcţie generală ca şi cele două ştafete. Robul Coamei şi Bannor mergeau cu iuţeală înaintea lor, iar cei trei corzi rămaşi mărşăluiau în urma lor de parcă-i păzeau. Păreau să se mişte la vedere, ca şi cum nu s-ar fi temut de duşmani. Însă de două ori, când privi înapoi, Covenant văzu corzii ştergând urmele trecerii lor de prin nămeţii cenuşii şi pământul rece.

Prezenţa în urma sa a celor trei garote, gata pregătite, nu făcu decât să-i sporească tulburarea. În pofida experienţei sale îndelungate cu ostilitatea, nu era pregătit pentru o astfel de lipsă de încredere pentru rameni. Era clar, au avut loc evenimente importante, despre care nu avea absolut niciun habar. Ignoranţa îi transmise sentimentul puternic că soarta Tărâmului se apropia tot mai mult de o criză, o înlănţuire fundamentală în care propriul său rol era înceţoşat, obscur. I se ascundeau anumite lucruri. Simţământul punea la îndoială întregul edificiu măreţ al obiectivului său, ca şi cum l-ar fi ridicat pe nisipuri mişcătoare care îl afundau lent. Trebuia să pună întrebări, să primească răspunsuri. Însă ameninţarea nerostită reprezentată de acele sfori ramen îl descumpănea. Şi Bannor! Nu-şi putea formula întrebările nici măcar pentru sine.

Şi era obosit. Mersese deja întreaga noapte şi nu mai dormise din după-amiaza zilei precedente. Nu trecuseră decât patru zile de la invocarea sa. În timp ce se străduia să ţină pasul, descoperi că-i lipsea puterea de a se concentra pentru a gândi.

Lena nu se găsea nici ea într-o condiţie mai bună. Cu toate că era mai sănătoasă decât el, era bătrână şi nepregătită pentru marşuri forţate. Treptat, se îngrijoră pentru ea la fel cât şi pentru oboseala lui. Când ea începu să moţăie pe el, îi spuse direct lui Bannor că va trebui să se odihnească.

Dormiră până la mijlocul amiezii, apoi se deplasară până la venirea nopţii înainte de a face încă o oprire. Iar în dimineaţa următoare erau deja pe drum, înainte de venirea zorilor. Dar Covenant şi Lena erau mai bine acum. Mâncarea pe care le-o dădeau ramenii era fierbinte şi hrănitoare. La scurt timp după ce pâcla cenuşie a zilei se târâse în văzduhul încărcat, ajunseră la marginea dealurilor, văzând Câmpiile lui Ra. În acel punct, se îndreptară spre nord, rămânând pe terenul accidentat de la poalele dealurilor în loc să se aventureze pe întinderea mohorâtă, expusă vitregiilor iernii, a câmpiilor. Dar, cu toate astea, găsiră că deplasarea era mai uşoară. Cu timpul, Covenant se refăcu destul de bine ca să înceapă să pună întrebări.

Ca de obicei, avu probleme discutând cu Bannor. Impasibilitatea de nezdruncinat a Gardianului Sângelui îl

intimida, adesea-l făcea să fie maliţios sau agresiv din cauza frustrării; o astfel de reticenţă părea scandalos de imună la orice formă de judecată, o antiteză a leprei. Acum, întreaga Gardă a Sângelui îi abandonase pe Nobili, Piatra Sărbătorii, refuzul morţii. Cetatea Nobilă va cădea fără ajutorul lor. Şi, cu toate astea, Bannor era aici, trăind şi muncind alături de rameni. Când Covenant încercă să pună întrebări, simţi că nu-l mai cunoştea pe cel cu care vorbea.

Bannor îi întâmpină primele tentative de a afla ceva prezentându-i pe Covenant ramenilor: manethallului Kam şi corzilor săi, Whane, Lal şi Puhl, şi dându-i asigurări că vor ajunge la destinaţie în seara zilei următoare. Îl lămuri că trupa lui de rameni era o patrulă de recunoaştere, însărcinată cu depistarea năvălitorilor de-a lungul limitei de vest a Câmpiilor lui Ra; îl găsiseră pe Covenant şi companionii săi mai degrabă din întâmplare, decât în urma vreunei acţiuni plănuite. Când Covenant întrebă despre Rue, Roabă a Coamei care adusese vestea despre armata Scrijelitorului în Carne, la Piatra Sărbătorii, cu şapte ani în urmă, Bannor răspunse categoric că aceasta murise la scurt timp după întoarcerea ei acasă. Dar după asta, Covenant trebui să se lupte ca să afle ce-l interesa.

În cele din urmă, nu găsi nicio modalitate graţioasă ca să-şi rostească întrebarea.

— I-aţi părăsit pe Nobili, se hârâi el anevoie. De ce sunteţi aici?

— Legământul a fost încălcat. Cum am fi putut să mai rămânem?

— Au nevoie de voi. Mai mult decât orice.

— Prim-Nobil, îţi spun că Legământul a fost încălcat. Multe altele au fost încălcate. Ai fost de faţă. Nu puteam… Prim-Nobil, sunt bătrân acum. Eu, Bannor, Prim Mark al Gărzii Sângelui. Îmi trebuie somn şi hrană caldă. Cu toate că am fost crescut în munţi, acest ger mă pătrunde până la oase. Nu sunt potrivit ca să servesc Piatra Sărbătorii, nu, nici pe Nobili, cu toate că nu-s nici pe departe ca înaltul Nobil Kevin de dinaintea lor.

— Atunci de ce eşti aici? De ce nu te-ai dus, pur şi simplu, acasă şi să uiţi de toate?

Tonul lui Covenant îl făcu pe Navigatorul Spumei să tresară,

dar Bannor răspunse flegmatic:

— Acesta a fost scopul meu, când am plecat din Cetatea Nobilă. Însă am descoperit că nu puteam uita. Am călărit prea mulţi ranyhyni. Noaptea îi vedeam – în visele mele aleargă precum văzduhurile limpezi, în curăţenie. Nu i-ai văzut? Fără Legăminte, fără dispreţ sau moarte, au depăşit credinţa Gărzii Sângelui. Aşa că m-am întors.

— Doar pentru că erai dependent de ranyhyni? I-ai părăsit pe Nobili la Piatra Sărbătorii şi-ai lăsat ca totul să se ducă naibii şi în sânge, dar tu ai venit aici pentru că nu puteai renunţa la călărit ranyhynii?

— Eu nu călăresc.

Covenant se holbă la el.

— Am venit aici ca să preiau din munca ramenilor. Câţiva dintre *Haruchai* – nici nu cunosc prea mulţi – au simţit la fel. Îl cunoscuserăm pe Kevin în tinereţea gloriei sale şi n-am putut uita. Terrel e aici, și Runnik. Mai sunt şi alţii. Îi învăţăm pe rameni ceea ce ştim, iar noi aflăm de la ei cum se îngrijesc caii cei măreţi. Poate că vom învăţa să ne împăcăm cu eşecurile noastre înainte de a muri.

Să te împaci, mormăi Covenant. Bannor! Chiar simplitatea explicaţiei Gardianului Sângelui îl descumpănea. Aşadar, toate acele secole de slujire neîntreruptă, fără de somn, ajunseseră aici.

Nu-i mai puse lui Bannor nicio altă întrebare; îi era teamă de răspunsuri.

Pentru restul acelei zile, nu mai avu niciun contact cu ţelul său. În pofida grijii şi companiei Navigatorului Spumei şi a Lenei, merse între ei într-o tăcere ursuză. Vorbele lui Bannor îi împietriseră inima. Şi în acea noapte dormi pe spate, cu ochii în sus, ca şi cum n-ar mai fi crezut că va vedea vreodată soarele.

Însă, în dimineaţa următoare, îşi aminti. La scurt timp după venirea zorilor, grupul Robului Coamei, Kam, întâlni un alt cord. Omul mergea spre marginea Câmpiilor şi avea în mâini două buchete mici de flori galbene. Vântul cenuşiu făcea ca petalele lor firave să se zbată cu jale. După ce-l salută pe Robul Coamei, Kam, ieşi în câmp deschis, strigă ascuţit, împotriva vântului, într-o limbă necunoscută lui Covenant. Îşi repetă

strigătul, de parcă i-ar fi oferit florile vântului.

În scurt timp, din adăpostul unei ravene îngheţate ieşiră doi ranyhyni, un armăsar şi o iapă. Pieptul armăsarului era marcat de urme proaspete de gheare, iar iapa avea un aspect îndurerat, zdrobit, ca şi cum şi-ar fi pierdut mânzul; Amândoi erau slăbănogi ca nişte schelete; foamea luase mândria de pe grumaz şi coapse, le scosese coastele în afară, dăduse muşchilor lor emaciaţi o înţepenire abjectă. De-abia dacă mai păreau în stare să-şi ţină capul ridicat. Însă galopară spre cord. Într-un rit poticnit, goniră înainte şi începură imediat să mănânce florile oferite de el. Le terminară din trei muşcături. Îi îmbrăţişă repede, apoi se întoarse cu lacrimi în ochi.

Fără niciun cuvânt, Robul Coamei, Kam, îi dădu cordului cerculeţul ud leoarcă, scos din părul său, pentru ca fiecare ranyhyn să mai poată avea câte o îmbucătură.

— Este *amanibhavam,* iarba vindecătoare din Ra, îi explică repede lui Covenant. Este o iarbă aspră, nu chiar aşa de lesne de îngropat de această iarnă, după cum şi-ar dori Distrugătorul. Le va oferi viaţă, pentru încă o zi.

În timp ce vorbea, se uită spre faţa lui Covenant cu ochii injectaţi, ca şi cum nenorocirea acelor cai ar fi fost isprava Necredinciosului. Cu o mişcare bruscă din cap spre cordul care-i hrănea pe ranyhyni, continuă:

— Astăzi a mers cale de patruzeci de kilometri pentru a le aduce şi această mâncare.

Expresia hăituită i se aşeză pe faţă; arăta ca victima vreunui blestem. Îndurerat, se întoarse şi se îndepărtă iarăşi, mergând spre nord, de-a lungul marginilor Câmpiei.

Covenant îşi aminti; acum nu mai avea probleme în a-şi aminti obiectivul său. Când îl urmă pe Robul Coamei, merse de parcă se împotrivea cu furie amorţelii picioarelor sale.

În cursul acelei zile mai văzu câţiva ranyhyni. Doi erau neatinşi, însă toţi erau scofâlciţi, slabi, umiliţi. Cu toţii străbătuseră o cale îndelungată pe drum, spre înfometare.

Vederea lor o afectă din greu pe Lena. Nu era nicio confuzie în felul în care-i percepuse, nicio distorsiune sau nelămurire. O astfel de privelişte o consuma. Pe măsură ce trecu timpul, ochii i se afundară înapoi sub sprâncene, de parcă ar fi încercat să se ascundă în craniul ei, iar în jurul găvanelor ochilor apărură

cercuri întunecate, ca nişte răni. Privea cu amărăciune în goi, ca şi cum Covenant, dacă s-ar fi nimerit în câmpul ei vizual, n-ar mai fi văzut nimic altceva decât coastele ieşite sub piele şi membrele descărnate ale ranyhynilor.

Covenant o ţinu de braţ în timp ce mergeau, o îndrumă şi-o sprijini pe cât putea de bine. Treptat, oboseala deveni nesemnificativă pentru el; chiar şi vântul hain, biciuindu-l direct peste Câmpii, părea că-şi pierduse importanţa. Bocănea din picioare în urma lui Kam, ca un profet rătăcit, venit să-i supună pe rameni voinţei sale.

Ajunseră la avanposturile care erau destinaţia lui Kam, pe la amiază. Doi corzi ieşiră, brusc, dintr-un crâng de arbuşti dezgoliţi şi-l salutară pe Robul Coamei, Kam, în maniera ramen, cu mâinile ridicate de ambele părţi ale capului şi cu palmele deschise, fără arme. Kam le întoarse plecăciunea, vorbi cu ei repede, într-o limbă guturală, aspirată, apoi le făcu semn lui Covenant, Lena şi Navigatorul Spumei să continue drumul cu el. În timp ce intrau, din nou, între dealuri, le spuse:

— Corzii mei au putut să cheme alţi trei Robi ai Coamei. Dar patru vor fi îndeajuns.

— Îndeajuns? întrebă Covenant.

— Ramenii vor accepta judecata a patru Robi ai Coamei.

Covenant înfruntă ferm privirea lui Kam. O clipă mai târziu, Robul Coamei îi întoarce spatele cu un aer ciudat de descurajat, ca şi cum şi-ar fi amintit că pretenţiile lui Covenant legate de el ar fi provenit de la ranyhyni. Grăbindu-se acum, îşi conduse grupul pe deal în sus, în timp ce vântul cenuşiu le bătea în spate.

Urcară două coline abrupte şi înalte, care le oferiră o privelişte panoramică asupra Câmpiilor. Platoul dur, întins, zăcea răscolit sub ei, ars de iarnă şi zăpada cenuşie, până când păru mutilat şi mort. Însă Robul Coamei, Kam, se deplasa rapid, tot înainte, ignorând priveliştea. Îşi duse tovarăşii dincolo de coline, coborând într-o vale ascunsă cu viclenie printre ridicături şi poalele munţilor. Această vale era adăpostită bine de vânt, iar pe laturile ei se aflau parcele firave, cultivate cu *amanibhavam* încă necopt. Acum Covenant îşi aminti ce auzise de *amanibhavam* în decursul vizitei sale anterioare în Câmpiile lui Ra. Această iarbă, care avea puterea

rară de a vindeca toţi caii, era otrăvitoare pentru oameni.

În afară de iarbă, în vale nu se mai afla nimic decât trei crânguri moarte, aşezate în diferite puncte pe pantele cele mai abrupte. Robul Coamei, Kam, se duse direct spre cel mai des. Când se apropie, patru corzi ieşiră din pădure înaintea lui. Aveau un aer încordat, iar Covenant observă cât erau de tineri; chiar şi cele două fete mai în vârstă păreau să aibă în ele energia tipică unor corzi. Îl salutară pe Kam tensionaţi, iar după ce le întoarse plecăciunea, se dădură la o parte pentru a-i permite să între în crâng.

Covenant îl urmă pe Bannor în pădure şi găsi că la capătul ei se afla un rift îngust, prelungit până la poalele munţilor. Riftul nu se închidea, iar marginile sale superioare erau atât de deformate încât nu le putea vedea partea de sus. Stratul de frunze moarte şi umede de sub tălpile sale îi amortiza sunetul paşilor; se deplasa în tăcere, ca o umbră, printre pereţii de stâncă rece. Un miros de mucegai îi umplea nările, ca şi cum frunzele strivite putrezeau în rift de generaţii întregi; şi, în pofida umezelii lor, simţea o căldură difuză radiind dinspre ele. Nu vorbea nimeni. Strângând degetele îngheţate ale Lenei în mâna sa amorţită, mergea în spatele lui Bannor în vreme ce despicătura riftului se curba fără nicio noimă, într-o parte şi-n alta în drumul ei prin stâncă.

Apoi Kam, Robul Coamei, se opri. Când Covenant îl ajunse din urmă, spuse încet:

— Acum pătrundem în ascunzătoarea secretă a ramenilor. Să ai de grijă, Prinţ al Inelului. Dacă nu învăţăm să avem încredere în tine şi în însoţitorii tăi, nu vei mai pleca din acest loc. Pe cuprinsul Câmpiilor lui Ra şi în dealurile din jur, aceasta este ultima ascunzătoare. La un moment dat, ramenii au avut mai multe astfel de ascunzători. Acolo Robii Coamei se îngrijeau de rănile cumplite ale ranyhynilor şi-i pregăteau pe corzi în ritualurile secrete ale ştiinţei lor. Însă una câte una – şi aici Kam îl scrută pe Covenant cu o privire infernală – ascunzătorile au fost trădate. Cu toate că le-am păzit cu cea mai mare grijă, *kresh*-ii, demonii-abjecţi, troglodiţii, creaturi nemernice de toate formele, cu toţii au descoperit ascunzătorile şi le-au nimicit.

Îl studie pe Prinţul Inelului ca şi cum ar fi căutat un semn

care l-ar fi definit pe Covenant drept trădătorul.

— Te vom ţine aici – şi-ţi vom ucide companionii – decât să lăsăm să se mai întâmple o trădare şi în acest loc.

Fără să-i dea lui Covenant răgaz să răspundă, se răsuci pe călcâie şi dispăru după un alt cot al crevasei.

Covenant îl urmă, încruntându-se furios. Ajuns dincolo de curbă, se pomeni într-o încăpere mare. Ambianţa era întunecoasă, însă putea vedea destul de bine cât să distingă mai mulţi ranyhyni stând în apropierea pereţilor. Mâncau smocuri răzleţe de iarbă, iar în acest spaţiu închis izul tare de *amanibhavam* îl dădu peste cap. Toţi erau răniţi, unii atât de grav încât de-abia puteau sta în picioare. Unul pierduse în luptă o parte a capului, altul încă mai sângera de pe urma dârelor oribile lăsate de gheare pe coaste, iar alţii doi aveau picioarele rupte, care atârnau fără vlagă, cu aşchii de oase sfâşiind îngrozitor pielea.

În timp ce se holba întristat la ei, îşi dădură seama de prezenţa lui. Un freamăt trecu printre ei, şi-şi ridicară capul înfruntând durerea, întorcând spre el priviri blânde şi suferinde. Se uitară la el îndelung, îl priveau de parcă ar fi trebuit să se teamă de el, însă erau răniţi prea grav ca să se mai teamă. Apoi, cu toată durerea, chiar şi caii cu picioarele rupte încercară să se cabreze.

— Opriţi! Opriţi-vă!

Covenant aproape că nici nu-şi dădu seama că gemea tare. Mâinile i se zbăteau în faţa sa, căutând să alunge viziunea îngrozitoare.

— Nu mai suport.

Bannor îl apucă de mână cu fermitate şi-l trase din încăpere într-un alt coridor prin stâncă.

După vreo câţiva paşi, îl lăsară picioarele. Dar Bannor îl înşfăcă, îl luă pe sus. Prinzându-se cu degetele-i inutile de umerii lui Bannor, se ridică până izbuti să fie faţă-n faţă cu el.

— De ce? gâfâi înaintea feţei plate a lui Bannor. De ce-au făcut asta?

Chipul şi glasul lui Bannor nu dezvăluiră nimic.

— Eşti Prinţul Inelului. Ţi-au făcut nişte promisiuni.

— Promisiuni.

Covenant îşi frecă ochii cu mâna. Promisiunile ranyhynilor îi

reveniră oloage prin minte.

— Iad şi sânge!

Făcu un efort să se desprindă de Bannor. Sprijinindu-se de peretele crevasei, îşi strânse pumnii care-i tremurau, de parcă ar fi încercat să scoată din ei o brumă de stabilitate. Degetele-l dureau de poftă după gâtlejul Dispreţuitorului.

— Ar trebui sacrificaţi! urlă ei răguşit. Ar trebui scutiţi de suferinţe! Cum puteţi fi atât de cruzi?

Robul Coamei, Kam, scuipă.

— Aşa se face în lumea ta, Prinţule?

Dar Bannor răspunse calm:

— Sunt ranyhyni. Să nu presupui că trebuie să li se ofere milă. Cum ar putea hotărî un om chestiuni care ţin de durerea şi de moartea lor?

La asta, Navigatorul Spumei întinse mâna şi atinse umărul lui Bannor într-un gest de respect.

Muşchii maxilarului lui Covenant zvâcniră când îşi reduse ţipătul la tăcere. Urmări gestul uriaşului, se întoarse şi privi în sus, mohorât, spre Navigatorul Spumei. Amândoi, uriaşul şi Bannor, fuseseră martori la înţelegerea lui cu ranyhynii, de acum patruzeci şi şapte de ani, când măreţii cai se cabraseră pentru prima dată pentru el; Bannor şi Navigatorul Spumei, Mhoram şi Quaan s-ar putea să fie ultimii supravieţuitori ai Căutării Toiagului Legii. Dar erau suficienţi. Îl puteau acuza. Ramenii ar fi putut să-l acuze, încă nu ştia toate lucrurile de care l-ar fi putut acuza.

Panglica de nuntă atârna lejer de inelarul său; pierduse în greutate, iar inelul din aur alb se legăna pe deget ca şi cum n-ar fi avut nicio noimă acolo. Avea nevoie de puterea sa. Fără putere, îi era şi teamă să ghicească ce lucruri i se ascundeau.

Brusc, păşi spre Kam, împungându-l în piept pe Robul Coamei cu un deget rigid.

— Pe naiba, mormăi sub căutătura lui Kam, dacă faceţi asta numai din făloşenie, sper c-o să putrezişi pentru asta. I-aţi fi putut duce în sud, în munţi, i-aţi fi putut scuti de asta. Mândria nu-i o scuză suficient de bună.

Din nou, expresia de vârcolac îi întunecă privirea lui Kam.

— Nu-i mândria, spuse el încet. Ranyhynii n-au vrut să plece.

Fără să fi vrut asta, Covenant îl crezu. Nu se putea îndoi de

ceea ce văzuse în Robul Coamei. Îşi retrase mâna, îşi îndreptă umerii, inspiră adânc.

— Atunci mai bine m-ai ajuta. Încrede-te în mine, fie că vrei, fie că nu vrei. Îl urăsc pe Foul la fel de mult ca şi tine.

— Asta s-ar putea să fie adevărat, răspunse Kam, recuperându-şi severitatea. Nu-i vom contrazice pe ranyhyni în ceea ce te priveşte. Am văzut, n-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut. S-au cabrat! Aşa răniţi cum sunt! Nu trebuie să te temi de noi, însă tovarăşii tăi sunt o altă problemă. Femeia – făcea eforturi să poată vorbi calm – n-o privesc cu neîncredere. Se vede pe ea dragostea pentru coame. Însă acest uriaş... trebuie să dovedească.

— Te-am auzit, Rob al Coamei, zise încet Navigatorul Spumei. Îţi voi respecta neîncrederea pe cât pot eu de bine.

Kam încrucişă privirea cu a uriaşului, apoi privi spre Bannor. Gardianul Sângelui ridică impasibil din umeri. Kam dădu din cap şi-i conduse mai adânc în interiorul crevasei.

Înainte de a-l urma, Covenant o apucă din nou de mână pe Lena. Ea nu-şi ridică fruntea, şi în obscuritate nu-i putu vedea ochii, ci doar vânătăile de sub ei.

— Fii curajoasă, spuse el pe cât de blând putu. Poate că n-o să fie chiar aşa de rău.

Ea nu-i răspunse, însă când o trase mai departe nu mai rezistă. O ţinu lângă el şi destul de repede ieşiră împreună la capătul celălalt al coridorului.

Crevasa se deschidea într-o vale ascunsă, care părea destul de spaţioasă după calea de acces strâmtă. Peste fundul drept al văii, acoperit cu pământ bătătorit, pereţii ei se înălţau pieziş spre o felie de cer înserat. Valea era lungă şi adâncă; întinderea ei răsucită forma un S vag, terminându-se printr-o altă crevasă între dealuri. Coloane deteriorate din piatră şi mormane de pietre zăceau sprijinite de pereţii văii în mai multe locuri, iar pe la colţuri şi fisuri, pe lângă aceste roci imense, adăpostite de orice cădere de zăpadă din cerul liber, erau corturile ramenilor, casele nomade ale familiilor individuale. Păreau jalnic de puţine în canion.

Robul Coamei, Kam, se anunţase printr-un strigăt când intrase în vale, iar când Covenant şi Lena îl ajunseră din urmă, zeci de rameni ieşiseră din corturi şi se apropiau de ei.

Covenant fu uimit de cât de mult adoptaseră toţi aerul hăituit al lui Kam. Într-un contrast evident cu ranyhynii, nu erau deloc prost hrăniţi. Ramenii erau renumiţi pentru talentul lor de vânători şi era limpede că se pricepeau mult mai bine să-şi procure carne pentru ei, decât iarbă pentru cai. Fără îndoială însă sufereau. Fiecare dintre ei care nu era copil sau olog, purta veşminte de cord, cu toate că până şi ochii neexersaţi şi superficiali ai lui Covenant puteau vedea cât de nepregătiţi erau unii dintre ei ca să lucreze sau să rişte să fie corzi. Acest lucru nu făcu decât să confirme presupunere lui anterioară că populaţia de rameni fusese redusă periculos de mult, de iarnă sau război. Şi cu toţii aveau acelaşi aspect ca şi Kam, măturaţi de zăpadă şi nedormiţi, ca şi cum nu se puteau odihni din cauză că visele le erau încărcate de orori.

Acum Covenant îşi dădu seama, intuitiv, despre ce era vorba. Toţi, chiar şi copiii, erau urmăriţi de imaginea însângerată a exterminării ranyhynilor. Se temeau că sensul, motivul pentru care exista întreaga lor rasă, va fi eradicat de pe suprafaţa Tărâmului. Ramenii trăiseră întotdeauna pentru ranyhyni, iar acum credeau că vor supravieţui doar suficient cât să vadă şi măcelărirea ultimului dintre ranyhyni. Atâta vreme cât măreţii cai refuzau să părăsească Câmpiile, ramenilor le era imposibil să împiedice acest deznodământ.

Numai mândria lor încăpăţânată şi combativă îi ferea de disperare.

Îi întâmpinară pe Covenant, pe Lena şi pe uriaş în tăcere cu priviri găunoase; Lena părea că de-abia îi luase în seamă, însă Navigatorul Spumei le oferi o plecăciune în stilul ramen, iar Covenant îi urmă exemplul, cu toate că salutul îi scoase inelul la iveală, sub privirile tuturor.

La vederea aurului alb, câţiva corzi şuşotiră, iar unul dintre Robii Coamei zise cu un aer sumbru:

— Deci este adevărat. S-a întors.

Când Kam le spuse ce-au făcut ranyhynii răniţi, unii dădură înapoi, cu o uimire îndurerată, iar alţii mormăiră furioşi în barbă. Totuşi, se plecară cu toţii înaintea lui Covenant; ranyhynii se cabraseră în faţa lui, iar ramenii nu le puteau respinge salutul.

Apoi winhomii, ramenii prea tineri, prea bătrâni sau prea

ologiţi ca să fie corzi, se îndepărtară, iar cei trei Robi ai Coamei pomeniţi de Kam înaintară pentru a fi prezentaţi. După ce-şi rostiră numele, Roaba Coamei, Jain, femeia mohorâtă care tocmai vorbise, îl întrebă pe Kam:

— A fost chiar necesar să-l acceptăm pe uriaş?

— Este prietenul meu, interveni imediat Covenant. Iar Bannor ştie că se poate avea încredere în el, chiar dacă Gardienii Sângelui sunt prea grei de cap ca să spună astfel de lucruri cu glas tare. N-aş fi aici dacă nu era Lup de Mare Navigatorul Spumei.

— Mă onorezi prea mult, spuse uriaşul pe un ton mucalit.

Robii Coamei cumpăniră cuvintele lui Covenant de parcă discursul lui ar fi avut mai mult de un singur înţeles. Dar Bannor glăsui:

— Lup de Mare Navigatorul Spumei a participat la Căutarea Toiagului Legii împreună cu înaltul Nobil Prothal, Prim-Nobilul Covenant şi Robul Coamei, Lithe. La acea vreme, era vrednic şi de încredere, însă am văzut mulţi oameni de încredere devenind prada decăderii. Poate că nu mai rămâne nimic din vechea credinţă a uriaşilor.

— Nu crezi nici tu asta, izbucni Covenant.

Bannor înălţă o sprânceană.

— Ai văzut Mâhnirea, Prim-Nobil? Ţi-a spus Lup de Mare Navigatorul Spumei ce s-a întâmplat la casa uriaşilor, pe Ţărmul Mării?

— Nu.

— Atunci te-ai grăbit prea tare cu încrederea ta.

Covenant se înfrână cât putu de tare.

— De ce nu-mi povesteşti tu mai multe despre asta?

— Acesta nu-i locul meu. Nu mă ofer să te conduc spre Ridjeck Thome.

Covenant încercă să protesteze, însă Navigatorul Spumei îi puse pe umeri o mână împăciuitoare. În ciuda emoţiilor contradictorii care brăzdau fruntea uriaşului, arzând periculos în găvanele ochilor săi, vocea-i era calmă când spuse:

— Ramenii au obiceiul de a-şi ţine oaspeţii să aştepte în frig şi să flămânzească după un drum lung?

Kam scuipă pe pământ, însă Roaba Coamei, Jain, răspunse încordată:

— Nu, nu aceasta-i obiceiul nostru. Iată.

Arătă spre capătul canionului, unde winhomii îşi făceau de lucru în jurul unui foc zdravăn, sub protecţia uneia dintre coloane.

— Mâncarea va fi în curând gata. Este carne de *kresh,* însă o puteţi mânca liniştiţi, a fost gătită de mai multe ori.

Apoi o luă pe Lena de braţ şi zise:

— Vino. Ai suferit la vederea ranyhynilor, aşadar ne înţelegi durerea. Vom face tot ce putem ca să te punem pe picioare.

În timp ce vorbea, o conduse pe Lena spre foc.

Covenant clocotea de frustrări şi temeri, însă nu putea refuza căldura focului de tabără; carnea lui o dorea mult prea tare. Vârful degetelor şi încheieturile lor aveau un aspect de degerătură, adăugându-se amorţelii lor bolnave, şi ştia că dacă nu se îngrijea de picioarele sale, în curând va fi în pericol să facă septicemie şi cangrenă. Efortul depus pentru a se stăpâni îl rănea dar le urmă spre foc pe Lena şi pe Jain. Rugă, pe cât putea de discret, pe unul dintre winhomi să-i dea nişte apă fierbinte în care să-şi moaie picioarele.

În pofida amorţelii, cufundarea picioarelor în apă îi aduse uşurare. Apa fierbinte ajută să-i pătrundă în oase căldura focului. Iar picioarele nu-i erau chiar atât de rău vătămate pe cât se temuse. Amândouă erau umflate din cauza infecţiei, însă nu se înrăutăţise mai mult decât în urmă cu câteva zile. Dintr-un anumit motiv, ţesuturile sale rezistau bolii. Era bucuros să descopere că nu era în pericolul imediat de a-şi pierde picioarele.

La scurt timp după aceea, masa fu gata. Cei şapte corzi ai lui Kam şedeau în jurul focului aşezaţi cu picioarele încrucişate, împreună cu cei patru Robi ai Coamei, Bannor, Navigatorul Spumei, iar winhomii aşezară în faţa fiecăruia frunze de bananier uscate drept farfurii. Covenant se pomeni plasat între Lena şi Bannor. Un şchiop, mormăind stins în barbă, îi servi pe toţi trei cu tocană şi cartofi de iarnă, fierţi. Covenant nu se entuziasmase la ideea de a mânca *kresh* – se aştepta să descopere carnea împuţită şi aţoasă – însă fusese gătită atât de mult timp, cu ierburi atât de aromate, încât nu mai rămăsese decât o urmă vagă de amăreală. Şi era fierbinte. Apetitul său pentru căldură părea nepotolit. Mânca de parcă-ar

fi putut vedea pe dinaintea sa lungile zile de ger şi hrană pe sponci.

Avea motive întemeiate. Fără ajutor, el şi însoţitorii săi n-ar fi fost capabili să găsească destulă mâncare pentru expediţia lor spre Creşa lui Foul. Îşi aminti că auzise undeva că *aliantha* nu creştea prin Câmpiile Jefuite. Ostilitatea ramenilor era de rău augur, în mai multe feluri.

Cu toate că se temea de asta, ştia că va trebui să străpungă ostilitatea până la capăt.

Căută în mâncare un leac pentru spaime, însă în timp ce mesteca şi chibzuia, fu întrerupt de un personaj ciudat care apăru fără veste în ascunzătoare. Bărbatul pătrunse pe la capătul celălalt al canionului şi se îndrepta direct, cu un scop clar, spre bărbaţii şi femeile aşezate lângă foc. Îmbrăcămintea lui aducea vag cu cea a ramenilor; folosise aceleaşi materiale ca să-şi confecţioneze cămaşa şi pantalonii, mantia.

Însă mantia o purta atârnată de umeri într-o manieră care-i stânjenea libertatea de mişcare mai mult decât ar fi tolerat oricare dintre rameni. Şi nu purta niciun fel de şnururi. În locul unei garote în stil ramen, avea într-o mână o suliţă scurtă, ca un toiag, iar sub centură purta un baston din lemn, ascuţit.

În pofida onestităţii apropierii sale, crease o impresie de îndrăzneală neliniştitoare, de parcă ar fi avut motive să creadă că ramenii l-ar putea lua în râs. Privirea-i aluneca temătoare în jur, mai degrabă sărind de la ceea ce vedea decât spre ceea ce vedea. Degaja un aer sângeros pe care Covenant nu şi-l putea explica. Era curat, neatins; nici suliţa, nici ţepuşa nu aveau semne de folosire recentă. Şi totuşi, ceva din el vorbea de sânge, de omoruri şi foame. Când bărbatul ajunse lângă foc, Covenant realiză că toţi ramenii înţepeniseră pe locurile lor; nu se clinteau, nu mai mâncau, nici nu-l priveau pe străin. Îl cunoşteau pe acest om într-un fel care le provoca durere.

După un moment, bărbatul zise pe un ton agresiv:

— Mâncaţi fără mine? Şi mie-mi trebuie hrană. Privirile Roabei Coamei, Jain, nici nu se mai dezlipiră de pământ.

— Eşti bine venit, aşa cum ştii. Vino alături de noi, sau ia ce mâncare îţi trebuie.

— Chiar aşa de bine venit sunt? Unde sunt saluturile şi cuvintele de întâmpinare? Puah! Nici măcar nu mă priviţi.

Dar când Kam îl fulgeră pe străin cu privirea de sub sprâncenele lui furioase, bărbatul tresări şi se uită în altă parte.

Jain rosti încet:

— Ai băut sânge.

— Da, lătră bărbatul la repezeală. Şi mai sunteţi şi ofensaţi. Nu pricepeţi nimic. Dacă n-aş fi fost cel mai bun alergător şi îngrijitor de ranyhyni de pe Câmpiile lui Ra, m-aţi ucide aici, pe loc, fără nicio grijă pentru promisiunile voastre.

Kam murmură întunecat:

— Nu suntem atât de grăbiţi să ne uităm promisiunile.

Străinul nici nu băgă de seamă intervenţia lui Kam.

— Acum văd că aveţi oaspeţi printre voi. Prinţul Inelului însuşi. Şi-un uriaş… dacă nu mă înşală privirile, tărăgănă el exagerat vorbele. Sunt bine veniţi şi prorocii deliranţi?

Covenant fu surprins să-l audă pe Bannor vorbind înainte ca Jain sau Kam să fi putut răspunde.

— Este Lup de Mare Navigatorul Spumei.

Inflexiunile străine ale Gardianului Sângelui aveau o nuanţă ciudată de intensitate, ca şi cum ar fi comunicat ceva de importanţă crucială.

— Lup de Mare Navigatorul Spumei! râse străinul, însă nu-şi încrucişă privirea cu a uriaşului. Atunci poţi fi deja sigur că-i un proroc delirant.

— Nu suntem siguri, zise Kam.

Bărbatul continuă să-l ignore.

— Iar Prinţul Inelului – călăul cailor – şi el prooceşte? îşi ocupă locul cuvenit, de-a dreapta Gardianului Sângelui. Este un ospăţ straşnic, cei mai cruzi duşmani ai ranyhynilor s-au adunat împreună. Aşadar, bun venit!

La asta, tonul lui Jain se înăspri:

— Şi tu eşti bine venit. Alătură-te nouă sau ia ce mâncare vrei şi pleacă.

O winhomă se apropie şovăitoare de străin, ducând o frunză încărcată cu mâncare. I-o luă, brusc, din mâini.

— Am să plec. Văd că inima vă contrazice vorbele. Nu sunt destul de mândru sau de bine venit aici ca să mănânc într-o asemenea companie.

Imediat, se răsuci sarcastic pe călcâie şi o luă înapoi pe drumul pe care venise. Peste câteva clipe, dispăru din

ascunzătoare la fel de brusc pe cât venise.

Covenant se uită în urma lui fără să înţeleagă, apoi privi spre Robii Coamei, în căutarea unei explicaţii. Însă ei rămaseră cu o căutătură urâtă fixată asupra mâncării, ca şi cum n-ar fi putut îndura nici privirea lui, nici pe a celorlalţi. Navigatorul Spumei nu arătă nici el că ar fi priceput ce se întâmplase. Lena nici nu observase incidentul; era pe jumătate adormită pe locul ei. Covenant se întoarse spre Bannor.

Gardianul Sângelui primi indiferent expresia lui întrebătoare şi răspunse cu aceeaşi lipsă de implicare:

— E Pietten.

— Pietten, repetă Covenant nevenindu-i să creadă.

Iar Navigatorul Spumei repetă răguşit:

— Pietten!

— El şi Heer Llaura au fost salvaţi de Căutarea pentru Toiagul Legii, la bătălia de la Woodhelven înalt. Îţi aminteşti? Llaura şi copilul Pietten au fost afectaţi…

— Îmi amintesc, răspunse Covenant cu amărăciune. Demonii-abjecţi le-au făcut ceva. Au fost folosiţi ca momeală pentru capcană. Ea… ea…

Amintirea-l îngrozea. Llaura fusese abuzată în mod oribil, iar tot curajul ei măreţ nu-i fusese destul pentru a trece peste ceea ce i-au făcut. Iar copilul, Pietten… şi copilul a fost abuzat.

Trecând peste consternarea lui Covenant, Navigatorul Spumei spuse:

— I-am adus pe amândoi, pe Heer Llaura şi Pietten, în Câmpiile lui Ra şi Casă.

Covenant îşi aminti că uriaşul îl dusese pe Pietten în braţe.

— Acolo, la cererea Prinţului Inelului şi a mea, ramenii i-au luat pe Llaura şi Pietten în grija lor.

Bannor dădu din cap.

— Aceasta-i promisiunea de care vorbeam.

— Llaura? întrebă Covenant cu glas stins.

— Când Pietten era încă mic, ea a murit. Răul pe care i l-au făcut a dus-o la groapă.

— Iar Pietten? insistă Navigatorul Spumei. Ce i-au făcut demonii-abjecţi?

Robul Coamei, Kam, îşi întrerupse tăcerea printr-un mormăit.

— E smintit.

Însă Jain îl contrazise cu asprime:

— E cel mai bun alergător şi îngrijitor de ranyhyni din Câmpii, aşa cum a spus.

— Îi slujeşte pe ranyhyni, adăugă Bannor. Se îngrijeşte de ei cu aceeaşi desăvârşire ca oricare alt Rob al Coamei. Însă există…

— Îşi căută repede cuvintele pentru o descriere – o anumită ferocitate în dragostea lui. El…

— Îi plăcea gustul sângelui, îl întrerupse Covenant. Şi-l putea aminti pe Pietten – de-abia dacă avea vreo patru ani – sub lumina purpurie a lunii bolnave.

Pietten îşi mânjise mâinile în iarba însângerată, apoi îşi linsese degetele şi zâmbise.

Bannor se declară de acord dând din cap.

— Linge rănile ranyhynilor pentru a le curăţa! răbufni Kam cuprins de oroare.

— Din pricina marii sale priceperi la ranyhyni, continuă Bannor, şi din cauza vechii promisiuni făcute în vremea Căutării, ramenii trăiesc şi muncesc împreună cu el. Însă este temut pentru violenţa lui, de aceea trăieşte izolat. Şi-i atacă pe rameni, de parcă ei l-ar fi exclus.

— Şi totuşi, luptă, oftă Jain o clipă mai târziu. Am văzut cum suliţa aceea a măcelărit trei *kreshi* chiar în clipa când voiau să-l omoare pe un ranyhyn.

— Luptă, murmură Kam. E nebun.

Covenant inspiră adânc, de parcă ar fi încercat să inhaleze ceva curaj.

— Iar noi suntem responsabili – Navigatorul Spumei şi eu noi suntem cei care vi l-au adus vouă, aşa că suntem responsabili de asta. Nu-i aşa?

La sunetul glasului lui, Lena se mişcă în somn, clipi obosită, iar Navigatorul Spume zise:

— Nu, prietene.

Însă Roaba Coamei, Jain, răspunse cu o voce chinuită:

— Ranyhynii te-au ales pe tine. Nu-ţi cerem noi să-i salvezi.
— Iar Kam adăugă:

— Dacă vrei, ai putea spune că asta-i orgoliu. Ranyhynii merită orice fel de orgolii.

— Iar responsabilitatea-i a mea, spuse Navigatorul Spumei

pe un ton îndurerat, zgâriindu-i auzul lui Covenant. Vina-i a mea, pentru că, după bătălia de la Woodhelven înalt – când toţi cei din Căutare ştiau că asupra copilului s-a săvârşit un rău fără nume – eu am fost cel care i-a refuzat argila de leac, deşi poate că aceasta l-ar fi vindecat.

Covenant îşi aminti şi asta. Ros de remuşcări pentru toţi troglodiţii măcelăriţi de el, Navigatorul Spumei, folosise ultimele bucăţi de argilă de leac pentru a-i oferi alinare uneia dintre creaturile rănite, în loc să-l trateze pe Pietten. Covenant interveni împotriva autoflagelării la care se supusese uriaşul:

— Nu i-ai *refuzat-o.* Tu…

— Nu i-am *dat-o.*

Replica Navigatorului Spumei căzu la fel de irevocabilă ca o lovitură de secure.

— Oh, la naiba!

Covenant fulgeră cu privirea întregul grup, căutând o cale pentru a controla situaţia. Însă n-o află. Fără să vrea, o stârnise pe Lena. Se ridică singură în capul oaselor şi întrebă:

— Dragule, ce se întâmplă?

Covenant îi luă mâna cu degetele sale amorţite.

— Nu-ţi fă probleme cu asta. Doar încerc să-mi dau seama ce se petrece pe aici.

— Regina mea, se băgă Navigatorul Spumei.

Se şterse la gură, puse deoparte frunzele unde-i era aşezată mâncarea, apoi se ridică în picioare. Dominând cercul de rameni, păşi înainte pentru a se trage lângă foc.

— Regina mea, problema noastră este că ramenii n-au încredere în mine. Şi-au declarat respectul pentru tine, Lena, fiica lui Atiaran, şi acceptarea pentru Prim-Nobilul Thomas Covenant, Necredinciosul şi Prinţ al Inelului. Doar în mine n-au încredere.

Lena privi în sus, spre el.

— Atunci sunt nişte proşti, spuse ea cu demnitate.

— Nu.

Navigatorul Spumei zâmbi amar.

— Este adevărat că am fost oaspete la Casă şi însoţitor al Robului Coamei, Lithe, în Căutarea Toiagului Legii. E adevărat şi că Bannor, din Garda Sângelui, mă cunoştea. Am luptat împreună la Woodhelven înalt. Dar nu sunt proşti. Au suferit

catastrofal de pe urma uriaşilor şi neîncrederea lor trebuie respectată.

Se întoarse spre cei patru Robi ai Coamei.

— Totuşi, deşi vă înţeleg îndoiala, pentru mine-i greu de suportat. Inima-mi cere să plec din acest loc, unde nu mă bucur de încredere. Nu m-aţi putea opri cu uşurinţă. Dar n-am să plec. Mintea-mi cere să mă adresez prietenului meu, Thomas Covenant. Poate că vă va convinge el să mă acceptaţi. Însă n-am să-i cer aşa ceva. Trebuie să câştig singur acceptarea voastră. Mă voi strădui să vă risipesc îndoielile… în aşa fel încât duşmanii Dispreţuitorului, Zdrobitorului de Suflete şi Prinţului Colţului Distrugătorului să nu fie dezbinaţi. Cereţi orice vă trebuie.

Robii Coamei se uitară aprig unul la altul, iar Covenant simţi că atmosfera adunării devenise încordată. Chipul uriaşului era de un calm lugubru, ca şi cum recunoscuse o criză personală şi înţelegea cum s-o rezolve. Dar Covenant mi înţelegea. Ostilitatea ramenilor continua să-l uimească. Ardea să sară în apărarea uriaşului.

Se abţinea pentru că înţelese de ce voia Navigatorul Spumei să-şi susţină singur cauza şi pentru că dorea, cu fascinaţie şi teamă, să vadă cum va proceda uriaşul. După ce se consultă din priviri cu ceilalţi Robi ai Coamei, Jain se ridică în picioare şi-l înfruntă pe Navigatorul Spumei de dincolo de foc. Bannor i se alătură spontan. Îl priviră pe uriaş cu gravitate, preţ de un moment prelung, apoi Jain zise:

— Lup de Mare Navigatorul Spumei, Făuritorul este viclean în ticăloşia lui. Ca să-i scoţi la iveală toate uneltirile sale ascunse cere o iscusinţă la fel de mare.

Ramenii nu au o astfel de pricepere. Cum ar fi posibil să te punem la încercare?

— Cercetaţi-mi trecutul, răspunse calm Navigatorul Spumei. N-am fost prezent în *Coecri,* ridicat de uriaşi, atunci când prorocii deliranţi au pus mâna pe ai mei. De atunci, am străbătut Tărâmul, lovindu-i şi ucigându-i pe năvălitori. Am luptat de partea stonedownorilor, pentru apărarea caselor lor. Am…

— Aveau creaturi care distrug piatra! Se băgă Lena cu o vehemenţă subită. Braţele lor mari şi nemiloase ne-au

transformat casele în ruine. Fără puterea uriaşului, n-am fi putut păstra nici măcar o singură piatră în picioare.

— Lena.

Covenant ar fi vrut s-o aplaude, să-i salute afirmaţia, însă o opri cu blândeţe, strângându-i braţul până când ea-şi întoarse privirea furioasă spre el.

— N-are nevoie de ajutorul nostru, spuse ei, ca şi cum s-ar fi temut că mânia i-ar fi putut frânge oasele firave ale feţei ei. Îşi poate duce şi singur de grijă.

Încet, furia ei se transformă în durere.

— De ce ne chinuiesc atât? Şi noi vrem să-i salvăm pe ranyhyni. Ei au încredere în noi.

Covenant o linişti pe cât putea de bine.

— Au suferit. Şi ei trebuie să-şi poarte de grijă singuri.

— Într-un fel, şi eu am contribuit la reîntoarcerea lui Thomas Covenant pe Tărâm, continuă Navigatorul Spumei. N-ar fi acum, aici, având de gând să ajute Tărâmul, dacă nu l-aş fi ajutat din toate puterile mele.

— Asta nu este suficient, spuse Jain cu asprime. Făuritorul n-ar ezita să-i ucidă pe ai săi de dragul unui ţel mai important. Poate că i-ai ajutat pe stonedownori şi cu invocarea pentru ca acest aur alb să poată cădea în mâinile Prinţului Colţului Distrugătorului.

— Şi n-ai pomenit nimic de Mâhnire.

Glasul lui Bannor era moale, rezervată, ca şi cum chestiunea pe care o atinsese era ceva periculos.

Însă Navigatorul Spumei respinse toate acestea cu o smucitură a capului său masiv.

— Atunci nesocotiţi-mi trecutul, nesocotiţi cicatricele confruntărilor, care-mi acoperă trupul. Este posibil ca eu să fiu o unealtă de-a Dispreţuitorului. Cercetaţi ceea ce se vede. Priviţi-mă. Chiar credeţi cu adevărat că un proroc delirant s-ar putea ascunde înăuntrul meu?

— Cum am putea răspunde? murmură Jain. Nu te-am mai văzut niciodată, voinicule.

Însă Navigatorul Spumei îl înfrunta acum pe Bannor, întorcându-şi întrebările către Gardianul Sângelui.

Calm, obiectiv, Bannor răspunse:

— Uriaşule, nu arăţi prea bine. Multe lucruri sunt ascunse în

această iarnă, însă tu nu dai bine. În tine există un fel de râvnă pe care nu o înţeleg. Are aspectul Corupţiei.

Robii Coamei dădură din cap într-o aprobare aspră.

— Bannor!

Navigatorul Spumei răsufla intens. Calmul său ţeapăn se spulberă pe moment, iar un impuls de furie îi schimonosi expresia feţei.

Nu mă ocărî cu astfel de vorbe scurte. S-ar putea să aduc prea mult cu Pietten. Am dat lovituri pe care nu le pot anula sau preveni. Şi ai văzut… pe capul meu apasă sângele uriaşilor.

Sângele uriaşilor? gemu Covenant. Navigatorule!

În clipa următoare, Navigatorul Spumei îşi recăpătă controlul asupra sa.

— Dar mă cunoşti, Bannor. Poţi vedea că n-am intenţia de a-l servi pe Dispreţuitor. N-aş putea…!

Cuvintele se desprinseră cu violenţă de pe buzele sale.

— Te-am cunoscut, se învoi Bannor simplu. Şi în ce fel te cunosc acum?

Mâinile uriaşului zvâcniră ca şi cum ar fi fost dornice să dea un răspuns brutal, însă el îşi păstră calmul. Fără a înceta să-i înfrunte privirea lui Bannor, îngenunche lângă foc. Chiar şi aşa era mai înalt decât Bannor, ori Roaba Coamei, Jain. Muşchii i se încordară când se aplecă înainte, iar lumina portocalie a focului ricoşă periculos din peşterile întunecate ale ochilor săi.

— Ai văzut *caamora,* Bannor, spuse el răstit, ritualul de încercare a uriaşilor cu ajutorul focului. Ai văzut durerea. Nu sunt pregătit pentru astfel de ritualuri.

Însă nu mă voi retrage pană nu mă vei accepta, Bannor din Garda Sângelui.

Nu părăsi înfruntarea privirilor lui Bannor nici atunci când îşi vârî pumnii între cei mai fierbinţi cărbuni din focul de tabără.

Corzii icniră înaintea priveliştii, iar alţi Robi ai Coamei săriră în picioare pentru a i se alătura lui Jain. Covenant făcu la fel, ca şi cum uriaşul l-ar fi smuls, ridicându-l în picioare.

Navigatorul Spumei era încremenit de suferinţă. Cu toate că flăcările nu-i mistuiau carnea, îl supuneau la chinuri oribile. Muşchii de pe fruntea sa i se umflau şi se mişcau de parcă i-ar fi despicat craniul; musculatura gâtului se îngroşase ca nişte

otgoane, transpiraţia i se prelingea ca sângele pe obrajii încinşi de foc; buzele i se retraseră într-un rânjet alb întins peste dinții săi. Însă privirea-i rămase neclintită. Suferind, continuă să-şi servească durerea.

Bannor îi întoarse privirea cu o atitudine de o indiferenţă autoritară, întipărită în înfăţişarea lui străină. Corzii erau oripilaţi. Icneau din greu la vederea mâinilor Navigatorului Spumei. Iar Robii Coamei îi priviră îndureraţi şi temători pe Bannor şi pe uriaş măsurându-şi încăpăţânarea între ei. Dar Lena scoase un ţipăt stins şi-şi ascunse faţa în umărul lui Covenant.

La rândul lui, Covenant nu putea suferi să-l vadă rănit pe Navigatorul Spumei. Se întoarse spre Bannor şi gâfâi în urechea Gardianului Sângelui:

— Renunţă! Recunoaşte că-l cunoşti. Pe focul iadului! Bannor, egocentric blestemat! Eşti atât de plin de tine… după ce Garda Sângelui a căzut, nu mai poţi suporta ideea că ar mai putea exista loialitate şi în altă parte. Ori eşti tu, ori nu mai e nimic. Dar e un uriaş, Bannor!

Bannor nu se clinti, dar un muşchi îi tresări de-a lungul fălcii.

— Elena nu ţi-a fost destul? şuieră Covenant. Încerci să faci din el un *alt* Kevin?

Pentru o clipă, sprâncenele albe ale lui Bannor se arcuiră într-o strâmbătură rigidă. Apoi spuse flegmatic:

— Iartă-mă, Lup de Mare Navigatorul Spumei. Am încredere în tine.

Navigatorul Spumei îşi retrase mâinile. Erau ţepene de durere, şi le strânse la piept gâfâind răguşit.

Bannor se răsuci spre Covenant. Ceva din atitudinea lui îl făcu să se dea îndărăt, de parcă s-ar fi aşteptat să fie lovit de Gardianul Sângelui.

— Tu ai provocat şi căderea înaltei Nobile Elena, spuse Bannor tăios. Ne-ai silit să dezvăluim numele cel nerostit. Şi, totuşi, n-am putut suporta singur povara acelui nume. De aceea, Legea Morţii a fost încălcată, iar Elena a căzut. Nu ţi-am reproşat nimic atunci, şi n-o fac nici acum. Ţii prea multe nenorociri în mâinile tale bolnave.

— Ştiu asta, mormăi Covenant.

Tremura atât de tare încât trebui s-o cuprindă pe Lena cu

ambele mâini ca să se poată sprijini.

— Ştiu asta. Este singurul lucru pe care-l ştiu sigur.

Nu se putea uita la Navigatorul Spumei; se temea de durerea uriaşului, se temea că acesta i-ar putea respinge intervenţia. În loc de asta, se ţinu de Lena, în vreme ce reacţia lui faţă de încordare răbufni furioasă.

— Dar m-am săturat de toate astea.

Vocea-i era prea violentă, însă nu-i păsa. Avea nevoie de un debuşeu pentru izbucnirea lui.

— Nu mai vreau să cer ajutor. Acum am de gând să vă *spun* ce să faceţi. Robul Coamei, Lithe, a promis că ramenii vor face tot ce le cer eu. Dacă vă pasă de promisiuni, respectaţi-o pe asta. Vreau mâncare, câtă putem duce cu noi. Vreau călăuze care să ne ducă până la Rift cât se poate de repede. Vreau iscoade, să ne ajute să traversăm Câmpiile Jefuite.

Cuvintele i se rostogoleau printre dinţi mai repede decât le putea el controla.

— Dacă Navigatorul Spumei a fost rănit… La naiba, va trebui să vă revanşaţi faţă de el!

— Acum cere luna de pe cer, bombăni Robul Coamei, Kam.

— Nu mă tenta!

Ţipetele încinse i se adunau în gâtlej ca un foc; se învârti pentru a-şi azvârli flăcările către Robii Coamei. Însă privirile lor hăituite îl opriră. Nu-i meritau răbufnirile. La fel ca şi Bannor şi Navigatorul Spumei, erau victimele Dispreţuitorului, victimele lucrurilor pe care el, Thomas Covenant, nu le înfăptuise, nu voise să le facă, ori nu fusese în stare să le facă pentru Tărâm. Din nou, putea simţi cum tremură pământul pe care stătea.

Făcu un efort şi se întoarse înapoi spre Bannor, întâlnind privirea îmbătrânită a Gardianului Sângelui.

— Ce s-a întâmplat cu Elena n-a fost deloc greşeala ta, bâigui el. Ea şi cu mine… am făcut-o amândoi. Sau mai degrabă, eu i-am făcut-o.

Apoi se forţă să meargă la Navigatorul Spumei. Însă, în vreme ce se deplasa, Lena îl prinse de braţ schimbându-i direcţia. Se ţinuse de ea fără a-i acorda nicio atenţie; acum îl făcuse să se uite la ea.

— Elena – fiica mea – ce s-a întâmplat cu ea?

În ochii ei scăpăra groaza. În secunda următoare, încerca să-

l zgârie pe piept cu degetele ei disperate.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Covenant se holbă la ea. Aproape că uitase, nu voise să-şi amintească faptul că ea nu ştia nimic de sfârşitul Elenei.

— A zis că a căzut! ţipă la el. Ce i-ai făcut?

O ţinea la o lungime de braţ distanţă, retrăgându-se din calea ei. Dintr-odată, totul deveni prea mult pentru el. Lena, Navigatorul Spumei, Bannor, ramenii, nu putea controla totul deodată. Îşi întoarse capul spre Navigatorul Spumei, o ignoră pe Lena şi privi, prosteşte, spre Gardian pentru ajutor. Însă Navigatorul Spumei nici nu-i văzu vreo clipă implorarea mută, jalnică. Încă mai era învăluit în propria sa durere, chinuindu-se să-şi flexeze picioarele distruse. Covenant lăsă capul în jos şi se întoarse din nou spre Lena, de parcă ar fi fost un perete de care trebuia să se tot lovească.

— E moartă, spuse răguşit. Din vina mea… n-ar fi intrat în necazul acela dacă n-aş fi fost eu. N-am salvat-o pentru că n-am ştiut cum.

Auzi strigăte în spatele lui, însă nu-l impresionară cu nimic. O privea pe Lena. În cele din urmă, semnificaţia cuvintelor lui o străpunse.

— Moartă, repetă ea secată. Vina.

În timp ce Covenant se uita la ea, ochii ei păreau că pâlpâie şi se sting.

— Lena, gemu el. Lena!

Privirea ei nu-l mai recunoscu. Se holba prin el, fără nicio expresie, ca şi cum sufletul i s-ar fi prăbuşit înăuntrul ei. Strigătele din spatele lui se amplificară. O voce din apropiere răbufni:

— Am fost trădaţi! Demonii-abjecţi şi troglodiţii… Străjile au fost ucise.

Sesiză febrilitatea vocii. Se întoarse plictisit. O tânără cord, căruia aproape că-i clănţăneau dinţii de frică, stătea în faţa Robilor Coamei şi a lui Bannor. În urma ei, la intrarea în ascunzătoare, lupta începuse deja. Covenant putea auzi strigătele şi gemetele freneticei lupte corp la corp, reverberându-se din rift.

În clipa următoare, un pâlc dens de troglodiţi năvăli în canion, răsucind săbii late, uriaşe, cu braţele lor puternice,

spatulate. Cu un răget ascuţit, se repeziră la rameni.

Înainte ca Thomas Covenant să poată reacţiona, Bannor puse mâna pe el şi pe Lena, începând să-i târască spre capătul celălalt al văii.

— Fugiţi! spuse el răspicat, împingându-i înainte. Uriaşul şi cu mine îi vom împiedica să vă urmărească. Vă ajungem din urmă, îndată ce se va putea. Fugiţi spre nord, apoi spre est.

Buza dealului se îngustă, iar Covenant şi Lena ajunseră la gura unei alte crevase printre dealuri. Bannor îi împinse în direcţia crăpăturii întunecate.

— Grăbiţi-vă. Ţineţi-o numai la dreapta.

Apoi dispăru, fugind spre bătălie.

Pe jumătate conştient, Covenant verifică să fie sigur dacă mai avea la centură cuţitul lui Triock. O parte din el tânjea s-o ia la goană după Bannor, să se arunce, asemenea lui Bannor, în iertarea oferită de încăierare, să obţină dezlegarea de păcate.

Strângând tare braţul Lenei, o trase după el în crevasă.

10

PARIA

După prima curbură, chiar şi lumina muribundă a focului de tabără dispăru şi nu mai putea vedea nimic. Ţinută de el, Lena se mişca precum o marionetă: găunoasă şi dezarticulată. Ar fi vrut ca ea să se ţină de el, ca să aibă ambele mâini libere; dar când îi strânse braţul cu degetele, îi alunecară nevolnice de pe el. Fu nevoit să bâjbâie înainte cu mâna stângă şi s-o tragă după el cu cea dreaptă, beteagă. Amorţeala îl făcea să se simtă, tot timpul, că era pe cale s-o piardă.

Strigătele îl urmăreau furioase de-a lungul crevasei, şi el încerca să nu-şi iasă din minţi.

Când falia se bifurcă, o luă de-a lungul peretelui din stânga. Peste câţiva paşi, crevasa se îngustă atât de tare, încât trebui să se mişte mergând într-o parte, trăgând-o şi pe Lena după el. Apoi începu coborârea. Foarte curând, panta deveni atât de abruptă încât frunzele adunate pe fundul ei şi noroiul le alunecau, uneori, sub tălpi. De acolo, riftul se transformă într-

un tunel. Piatra se închidea deasupra capetelor lor, în vreme ce fundul urcă până când tavanul se apropie atât de tare încât Covenant se ghemui, de teamă că i-ar putea sparge capul. Întunecimea cumplită a tunelului îl descumpănea. Simţea că orbecăia în chiar vintrele pământului, simţea la fiecare pas că tunelul l-ar putea împunge într-o prăpastie. Nu mai auzea niciun zgomot dinspre canion; urechile-i erau pline de propriile lui opinteli. Cu toate astea, nu se opri. Presiunea insistenţei lui, a pietrei oarbe, apăsându-i pe ceafă, îl obligau să înainteze.

Lena tot nu dădea niciun semn de viaţă. Se împiedica, se mişca trasă de el, se lovea în tăcere de pereţii tunelului, dar braţul ei, aflat în strânsoarea lui, era inert. Nici măcar nu-i putea auzi respiraţia. O trăgea după el de parcă ar fi fost un copil fără minte.

În cele din urmă, tunelul se termină. Fără veste, piatra dispăru, iar Covenant se trezi într-un desiş. Tulpinile şi crengile-l loveau ca şi cum ar fi fost un duşman. Protejându-şi ochii cu antebraţul, avansă până când ajunse pe teren deschis, transpirând sub colţii vântului.

Noaptea era la fel de umedă şi aspră ca întotdeauna, însă după bezna adâncă din tunel, descoperi că putea vedea câte ceva. El şi Lena se aflau sub un ieşind stâncos înalt şi proeminent. Desişuri şi tufe acopereau mare parte din poalele sale, dar dincolo de ele se întindea o pantă golaşă, orientată spre Câmpiile lui Ra.

Se opri sub vântul tăios şi încercă să evalueze situaţia. Din această direcţie, tunelul era bine mascat de desişuri şi vegetaţie pitică, însă ramenii ar fi trebuit să posteze santinele şi aici. Unde erau? Nu văzu niciuna, neauzind nimic altceva decât vântul.

Era tentat să strige, însă pustietatea îngheţată a nopţii îl împiedica. Dacă ramenii erau învinşi, năvălitorii n-ar fi avut niciun fel de probleme în a-l urmări prin tunel; troglodiţii şi demonii-abjecţi puteau străbate cu bucurie astfel de pasaje prin întuneric. Demonii-abjecţi s-ar putea să-l supravegheze, deja, din desişuri.

Nord, apoi est, spusese Bannor. Ştia că trebuia să înceapă să se mişte. Însă n-avea niciun fel de provizii, hrană, aşternuturi, foc. Chiar dacă nu erau urmăriţi, n-avea decât slabe speranţe

de supravieţuire în acest ger. Dacă Bannor şi uriaşul nu veneau repede, el şi Lena erau terminaţi.

Dar Bannor spusese că-l vor ajunge din urmă. Este prea târziu, mormăi el pentru a-şi menţine îndârjirea, este prea târziu să începi să te temi de imposibil. Totul a fost imposibil de la bun început. Vezi-ţi doar de drum. Măcar, scoate-o pe ea din bătaia vântului.

O trase pe Lena la stânga sa, cuprinzând-o cu braţele, şi începu marşul spre nord, prin vântul iernii nefireşti.

Se grăbi cât putu de tare, sprijinind-o pe Lena, privind temător, peste umăr, în spate, să vadă dacă erau urmăriţi. Când ajunse la întrerupere a zonei deluroase, în stânga lui, fu pus înaintea unei decizii dificile: Bannor şi Navigatorul Spumei l-ar localiza mult mai uşor dacă rămânea la marginea câmpiei, dar dacă se deplasa mai departe printre dealuri, ar avea o şansă mai mare de a găsi un adăpost şi *aliantha.* După un moment de chin, alese dealurile. Va trebui să se bazeze pe priceperile la vânat ale prietenilor săi; principala sa preocupare era Lena.

Înaintă încordat prin spărtură, aproape cărându-şi pe sus companioana. Odată ce trecu de primele culmi, descoperi o vale puţin adâncă, întinzându-se spre nord, care oferea o oarecare protecţie în faţa vântului. Dar nu se opri; nu se aflau încă suficient de departe de tunel. În loc de asta, o cără pe Lena de-a lungul văii şi printre dealurile de dincolo de ea.

Pe drum se împiedică, din întâmplare, de o *aliantha.* Avea puţine fructe, însă prezenţa ei îl linişti, întru câtva. Mâncă două fructe, apoi încercă s-o facă pe Lena să le mănânce pe celelalte. Însă ea nu văzu nici *aliantha,* nici nu-i ascultă îndemnurile; toate simţurile-i erau oarbe.

Mâncă el restul de fructe-comoară, ca să nu se prăpădească în van, apoi lăsă tufa în urmă luând-o pe Lena cu el, scoţând-o din v ale. O bună bucată de vreme după asta, nu-şi putu găsi calea cu uşurinţă printre dealuri. Se strădui să meargă spre nord, căutând văi folositoare, ori cărări, însă terenul îl ducea, insistent, spre est, pe la poalele dealurilor, spre câmpii. Acum transpiraţia-i îngheţa din nou prin barbă, iar muşchii se întăriră, încet, sub bătaia îngheţată a vântului. Ori de câte ori vântul o lovea direct pe Lena, ea tremura. În cele din urmă, nevoia ei de

adăpost deveni o urgenţă.

Când văzu o umbră mai întunecată, care semăna cu o ravenă în pustietăţile de dedesubtul lor, renunţă la dealuri şi se duse într-acolo.

Vederea nu-l înşelase. Era o albie uscată, cu maluri abrupte. În unele locuri, pereţii aveau mai mult de trei metri înălţime. O duse pe Lena în jos, pe o pantă accidentată, până în albie, apoi o călăuzi la adăpostul peretelui opus şi o aşeză sprijinită cu spatele de pământul bătătorit.

Când o cercetă cu privirea, prin beznă, starea ei îl îngrozi. Se zgribulea încontinuu acum, iar pielea ei era rece şi umedă. Pe figura ei nu se citea nicio expresie, niciun semn că ar fi fost conştientă de locul în care se afla, ori despre ceea ce se întâmpla cu ea. O strânse tare de încheieturi, dar braţele-i rămaseră lipsite de vlagă, ca şi cum şi-ar fi putut scoate măduva din oase.

— Lena, o strigă şovăitor, apoi cu mai multă forţă: Lena!

Nu-i răspunse. Stătea moale, sprijinită de peretele albiei, de parcă s-ar fi hotărât ca mai degrabă să moară îngheţată decât să admită că bărbatul pe care-l iubea era un criminal.

— Lena, se milogi el răguşit. Nu mă fă să fac asta.

Nu vreau s-o fac din nou.

Nu-i răspunse. Geamătul sacadat şi respiraţia întretăiată nu vădeau niciun semn că l-ar fi auzit. Arăta la fel de fragilă ca porţelanul degerat.

Cu o grimasă sălbatică întipărită pe faţă, îşi trase în spate mâna beteagă şi-o lovi tare pe-o parte a feţei, pentru a doua oară în viaţa sa.

Capul îi zvâcni, brusc, într-o parte, apoi reveni înapoi, spre el. Pentru o clipă, respiraţia i se cutremură în plămâni, iar buzele i se zbătură de parcă aerul i-ar fi ars gura. Apoi, dintr-odată, mâinile ei ţâşniră afară, ca nişte gheare. Unghiile ei i se înfipseră în carnea feţei, în jurul ochilor. Îl prinse de faţă, împungându-l, părând gata să-i scoată ochii.

O greaţă puternică, bruscă, de frică, îi cuprinse pântecul şi-l făcu să tresară. Nu se retrase.

După un moment, ea zise răstit:

— Ai omorât-o pe Elena, fiica mea.

— Da.

Degetele ei se încleştară şi mai tare.

— Aş putea să te orbesc.

— Da.

— Ţi-e frică?

— Mi-e frică.

Degetele i se strânseră din nou.

— Atunci de ce nu te opui?

Unghiile-i făcură să picure sânge pe obrazul stâng.

— Pentru că trebuie să discut cu tine… despre ce s-a întâmplat cu Elena. Trebuie să-ţi spun ce-a făcut… şi de-am făcut eu ce-am făcut. N-ai să asculţi decât după ce te decizi să…

— N-am să ascult deloc!

Vocea-i tremura de plâns. Îşi dădu mâna îndărăt, cu ferocitate, şi-i întoarse lovitura, îi izbi obrazul cu întreaga sa forţă. Lovitura-l făcu să i se umezească ochii. Când clipi să şi-i limpezească, văzu că ea-şi lipise palma pe faţă, pentru a-şi înăbuşi bocetul.

Stânjenit, o cuprinse cu mâna pe după umăr. Nu i se împotrivi. O ţinu strâns, în timp ce plângea, apoi, după un timp, ea mişcă din cap, îşi lipi faţa de haina lui. Dar curând se desprinse de el. Îşi şterse ochii, ferindu-şi faţa de parcă s-ar fi ruşinat de o slăbiciune trecătoare.

— Nu vreau consolarea ta, Necredinciosule. Nu i-ai fost tată. Menirea unui tată este să-şi iubească fiica, iar tu n-ai iubit-o. Să nu-mi judeci greşit mâhnirea puţină. N-am să uit ce-ai făcut.

Covenant îşi încrucişă braţele şi le strânse, ca să-şi controleze suferinţa.

— Nu vreau să uiţi.

Pentru o clipă, ar fi preferat să-şi piardă ochii dacă durerea orbirii i-ar fi permis să plângă.

— Nu vreau să uite nimeni.

Dar lacrimile-i erau prea secate; apa care-i înceţoşase privirile nu-i venise din suflet. Se forţă brusc să se ridice în picioare.

— Haide. O să murim îngheţaţi dacă nu ne mişcăm, înainte ca ea să-i poată răspunde, auzi paşi lovind pământul în urma sa. Se răsuci pe loc, dând din mâini ca să respingă un atac. O siluetă întunecată şedea vizavi de el, în albie. Era învăluită într-

o mantie; nu-i putea distinge conturul, însă în dreapta avea o suliţă ca un toiag.

— Puah! Scuipă personajul. Ai fi fost mort de vreo cinci ori dacă nu m-aş fi hotărât să-ţi port de grijă.

— Pietten? întrebă Covenant surprins. Ce faci aici?

Lena veni lângă el, însă nu-l atinse.

— Eşti la fel de prost pe cât de nepriceput, se răsti Pietten. Mi-am dat seama imediat că ramenii nu te vor apăra. Mi-am asumat eu această sarcină. Ce sminteală te-a făcut să te predai singur în mâinile lor?

— Ce s-a întâmplat la luptă?

În mintea lui Covenant se zbăteau toate întrebările.

— Ce s-a întâmplat cu Bannor şi Navigatorul Spumei? Unde sunt?

— Vino! îl repezi woodhelvenninul. Viermii ăia nu pot fi prea departe. Trebuie să ne mişcăm repede dacă vrei să mai trăieşti.

Covenant se holbă. Atitudinea lui Pietten faţă de el îl lăsa fără vlagă. Pentru o clipă, falca i se mişcă inutil, apoi repetă cu o undă de disperare în glas:

— Ce s-a întâmplat cu Bannor şi Navigatorul Spumei?

— N-ai să-i mai vezi niciodată.

Tonul lui Pietten suna batjocoritor.

— N-ai să mai vezi nimic dacă nu vii acum cu mine. Nu ai nici mâncare, nici pricepere. Stai aici şi vei fi mort înainte să străbat eu cinci kilometri.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se răsuci şi o luă la pas prin albia secată.

Covenant ezită, nehotărât, în vreme ce temeri contradictorii se zbăteau înăuntrul său. Nu voia să se încreadă în Pietten. Instinctele-i urlau în gura mare: bea sânge! Foul i-a făcut ceva şi-i place gustul de sânge!

Însă el şi Lena erau prea neajutoraţi. Nu se puteau apăra singuri. O apucă, brusc, pe Lena de braţ şi o luă după Pietten.

Woodhelvenninul antrenat de rameni le permise lui Covenant şi Lena să-l ajungă din urmă, dar apoi le impuse un ritm care-l împiedică pe Covenant să mai pună vreo întrebare. Deplasându-se repede, îi călăuzi spre nord, la ieşirea din albie, în câmpiile deschise, zorindu-i mereu, ca un om care avea un

scop foarte clar desenat înaintea lui. Când dădură semn de oboseală, găsi, iritat, *aliantha* pentru ei. Cât despre el, nu vădi niciun semn de epuizare; se deplasa în forţă, sigur, bucurându-se de plutirea paşilor săi. Şi, din când în când, rânjea batjocoritor spre Covenant şi Lena, râzându-şi de incapacitatea lor de a ţine pasul cu el.

Îl urmară ca prin transă, ca şi cum ar fi fost ţinuţi lângă el printr-o vrajă de către iarna aspră şi de nevoile lor extreme. Covenant îşi menţinu pasul cu încăpăţânare, iar Lena se străduia şi ea lângă el, respingându-i fiecare încercare de a o ajuta. Noua ei independenţă sumbră părea s-o susţină; străbătu aproape zece kilometri înainte de a începe să slăbească pasul. Apoi, inevitabil, puterile o părăsiră. Covenant era şi el foarte obosit, însă dorea cu ardoare s-o ajute. Când ea se împiedică pentru a treia oară, de-abia reuşind să se ridice în picioare, el strigă gâfâind prin vânt:

— Pietten, trebuie să ne odihnim. Ne trebuie un foc şi un adăpost.

— Nu eşti deloc călit, Prinţ al Inelului, îl zeflemi Pietten. Cum se face că atâţia oameni se tem de tine?

— Nu mai putem continua aşa.

— Veţi muri de frig dacă vă opriţi aici. Chinuindu-se, Covenant îşi adună toate puterile ca să strige:

— Ştiu asta! Ai de gând să ne ajuţi sau nu?

Vocea lui Pietten suna ciudat de mieroasă când răspunse:

— Dincolo de râu e mai sigur. Nu-i departe.

Se grăbi s-o ia din loc înainte să apuce Covenant să-l chestioneze.

Covenant şi Lena făcură efortul de a-l urma şi descoperiră că spusese adevărul. Foarte curând, ajunseră la malurile unui râu întunecat care curgea spre est, ieşind dintre dealuri. Se lăţea de netrecut chiar în drumul lor, ca un şuvoi de gheaţă neagră, însă Pietten sări imediat pe el şi se avântă direct spre malul celălalt.

Curentul era puternic, însă apa nu-i trecea de genunchi.

Blestemând, Covenant îl privi plecând. Oboseala-i amplifica neîncrederea; prudenţa sa instinctivă, de lepros, schelălăia în el ca un animal rănit. Nu cunoştea acest râu, dar bănui că era Vadul Rătăcirii, la limita de nord a Câmpiilor lui Ra. Se temea

că Bannor şi Navigatorul Spumei nu-l vor aştepta să plece din câmpii, dacă mai erau în viaţă.

Totuşi, nu avea de ales. Woodhelvenninul era singura lor şansă.

— Vă opriţi acolo?

Pietten se încruntă la ei de pe malul celălalt.

— Opriţi-vă şi muriţi.

Pe focul iadului! Covenant mârâi în sinea sa. O apucă pe Lena de braţ, în pofida eforturilor ei furioase de a se elibera, şi coborî pe mal până în râu.

Pe tălpi nu simţea niciun pic de frig, însă partea de sus a picioarelor ardeau ca un foc mocnit. Înainte de a străbate prin apă zece paşi, genunchii îl dureau pentru că râul îi sfâşia călcâiele. Încercă să se grăbească, însă iuţeala curentului şi albia accidentată a râului nu-l ajutau decât să-l facă să alunece şi să se clatine nesigur. Se agăţă de braţul Lenei şi brăzdă apele mai departe, cu privirea fixată pe malul celălalt.

Când se împletici ieşind din râu, picioarele îl dureau de parcă i-ar fi fost hăcuite.

— Luate-ar naiba, Pietten, mârâi el. Acum ne trebuie negreşit un foc.

Pietten se înclină sardonic.

— Orice pofteşti, Prinţ al Inelului.

Întorcându-se pe călcâie, alergă cu uşurinţă de lângă ei, spre dealurile joase de la nord de râu, ca un spirit care-i aducea la pierzanie.

Covenant se târî în urmărirea lui, şi când ajunse pe creasta dealului, văzu că Pietten aprinsese deja un foc într-o adâncitură dincolo de el. Flăcările trosneau arzând ghemotoace de mărăcini şi tufe. Pe când Covenant şi Lena coborau spre el, focul se înteţi, ridicându-se demonic tot mai sus, în timp ce mistuia lemnul mort.

Se avântară spre foc, adunându-se lângă el. Picioarele Lenei cedară în ultima clipă, căzând în genunchi, ca şi cum ar fi fost singura cale prin care se putea opri să nu sară în flăcări. Iar Covenant îşi deschise braţele spre căldură, stând chiar lângă foc, şi-şi descheie haina, ca un acolit îmbrăţişând cine ştie ce viziune. Multă vreme, niciunul dintre ei nu spuse nimic.

Dar când căldura topi gheaţa de pe fruntea lui Covenant, iar

din hainele umede ieşeau aburi, se dădu un pas înapoi şi privi în jur.

Pietten se uita la el chiorâş, fără nicio milă.

Dintr-odată, se simţi prins în capcană, băgat în corzi; din motive nedefinite, ştiu că era în pericol. Privi repede spre Lena. Dar ea era absorbită de foc, indiferentă. Fără niciun chef, îşi încrucişă din nou privirea cu Pietten. Îl ţintuia ca ochii unui şarpe, încercând să-l paralizeze.

— Asta a fost o prostie cât casa.

Arătă spre foc cu un zvâcnet al mâinii.

— Un foc atât de mare va lumina dealul. Vom fi observaţi.

— Ştiu, zise Pietten lingându-se pe buze.

— Ştii, mârâi Covenant ameninţător. Nu ţi-a trecut prin cap că asta ar putea aduce peste noi o haită de năvălitori?

Şuieră cuvintele pe negândite, însă imediat ce le rosti, acestea declanşară un val de frică înăuntrul lui.

— Nu eşti recunoscător? rânji Pietten ameninţător. Ai cerut foc, ţi-am aprins un foc. Nu aşa îşi arată oamenii devotamentul faţă de Prinţul Inelului?

— Şi ce-o să ne facem dacă suntem atacaţi? Ea şi cu mine nu suntem în postura de a putea lupta.

— Ştiu.

— Ştii, repetă Covenant.

Saltul îngrijorării sale aproape că-l făcu să se bâlbâie.

— Dar nu vor veni năvălitorii, continuă woodhelvenninul imediat. Îi urăsc. Puah! Măcelăresc ranyhynii.

— Ce vrei să spui cu „nu vor veni”? spuneai că…

— Se scotoci prin memorie – spuneai că nu-s departe în urmă. Cum naiba te aştepţi să ne rateze cu toată lumina asta?

— Nu vreau să ne rateze.

— Poftim?

Frica luă formă înăuntrul lui şi-l făcu să strige:

— Pe focul iadului! Vorbeşte pe înţeles!

— Prinţule, se răsti Pietten cu o vehemenţă subită, în această noapte îmi voi completa înţelesul întregii mele vieţi!

În clipa următoare deveni din nou zeflemitor.

— Chiar doresc să ne găsească, da! Vreau să vadă această văpaie şi să vină. Prietenii Tărâmului, slugile cailor… Puah! îi chinuie pe ranyhyni în numele credinţei. Îi voi învăţa eu ce

înseamnă credinţa.

Covenant o simţi pe Lena sărind în picioare în spatele lui; putea simţi felul în care-şi concentra privirea asupra lui Pietten. La căldura focului, îşi dădu seama, în sfârşit, ce-i captase atenţia. Era mirosul de sânge.

— Doresc ca uriaşul, binefăcătorul meu, şi Bannor, Gardianul Sângelui, să stea pe acest deal şi să-mi fie martori ai loialităţii mele.

În acelaşi timp, Covenant hârâi:

— Tu ai fost!

Lucrurile i se limpeziră.

— Tu ai făcut-o.

În lumina groaznică a focului, avu prima revelaţie a stării sale.

— Tu eşti cel care a trădat toate ascunzătorile. Mişcările Lenei îl puseră în mişcare. Era cu un pas înaintea ei când Lena se aruncă asupra lui Pietten.

Însă Pietten era mult prea rapid pentru ei. Îşi aţinti suliţa şi se pregăti să străpungă la primul atac.

Covenant făcu un salt şi se opri. Agitându-se frenetic, o prinse pe Lena, împiedicând-o să se arunce în arma lui Pietten. Se zbătu un moment, într-o tăcere furioasă, apoi rămase nemişcată în strânsoarea lui. Părul ei alb, răvăşit, îi atârna peste faţă ca nişte franjuri de nebunie. O trase, sumbru, în spatele lui.

Tremura, însă se forţă să-l înfrunte pe Pietten.

— Vrei să-i faci să vadă cum ne omori.

Pietten râse acru.

— Şi n-ar merita asta?

Ochii-i scăpărau de parcă în ei dansa un fulger al omorului.

— Dacă ar fi după cum vreau eu, aş pune întreaga naţie de rameni în jurul văgăunii ăsteia ca să vadă toţi dispreţul meu pentru ei. Slujitorii ranyhynilor! Puah! Sunt nişte viermi.

— Făcătorule! îl repezi Lena răguşită.

Cu mâna stângă, Covenant o ţinu în spatele lui.

— Ai trădat ascunzătorile acelea, le-ai trădat pe toate. Eşti singurul care ar fi putut s-o facă. Ai omorât santinelele şi le-ai arătat năvălitorilor cum să între. Nici nu-i de mirare că puţi a sânge.

— Îmi face plăcere.

— I-ai trădat pe ranyhyni! urlă Covenant. Ranyhynii răniţi au fost ucişi.

Auzind asta, Pietten zvâcni înainte, agitându-şi ameninţător suliţa.

— Ţine-ţi gura, Prinţule! se răsti el. Nu-mi pune loialitatea la îndoială. Am luptat… căsăpeam orice creatură care s-ar fi ridicat împotriva ranyhynilor.

— Şi tu numeşti asta loialitate? În ascunzătoare erau ranyhyni răniţi şi au fost măcelăriţi!

— Au fost omorâţi de rameni! ripostă Pietten arţăgos. Putregaiurile! Pretind că-i slujesc pe ranyhyni, însă nu-i duc în siguranţa sudului. N-am nicio obligaţie faţă de ei.

Lena încercă să sară iar la Pietten, însă Covenant o opri.

— Sunt la fel ca tine şi uriaşul acela, şi Gardianul Sângelui! Puah! Vă ospătaţi cu carnea ranyhynilor, la fel ca şacalii.

Cu greu, Covenant o făcu pe Lena să-l privească.

— Du-te, îi şopti la repezeală. Fugi. Ieşi de-aici. Întoarce-te pe malul celălalt al râului, încearcă să-l găseşti pe Bannor sau pe Navigatorul Spumei. Nu-l interesezi. N-o să te urmărească. Pe mine mă vrea.

Pietten îşi ridică suliţa.

— Dacă faci un singur pas ca să fugi, scrâşni el, îl omor pe loc pe Prinţul Inelului, iar pe tine am să te vânez ca un lup.

Ameninţarea era convingătoare.

— Bine, mormăi Covenant către Lena. Bine. Încruntându-se sălbatic, se întoarse spre Pietten.

— Ţi-i aminteşti pe demonii-abjecţi, Pietten? Woodhelven înalt? Focul şi demonii-abjecţi? Te-au prins.

Îţi aminteşti?

Pietten se holbă la el ca fulgerul.

— Te-au prins. Ţi-au făcut unele lucruri. La fel şi Llaurei. Ţi-o aminteşti? Au vătămat-o pe dinăuntru, aşa că a trebuit să ajute la prinderea în cursă a nobililor. Cu cât încerca mai mult să se elibereze, cu atât mai rea devenea capcana. Îţi aminteşti? Tot aşa-i şi cu tine. Ţi-au făcut rău şi ţie, în aşa fel încât să-i distrugi pe ranyhyni. Ascultă-mă! Foul ştia, atunci când a început acest război, că nu va putea să-i zdrobească pe ranyhyni decât dacă va găsi o cale prin care ramenii să fie

vânduţi. Aşa că te-a chinuit pe tine. Te-a făcut să faci tot ce vrea el. Se foloseşte de tine pentru măcelărirea ranyhynilor! Şi, probabil, ţi-a dat porunci speciale în ceea ce mă priveşte. Ce ţi-a spus să faci cu inelul meu?

Îi azvârli lui Pietten vorbele cu întreaga lui forţă.

— De câte blestemate de ori ai mai fost la Creşa lui Foul de la începutul acestei ierni?

Pentru moment, privirile lui Pietten îşi pierdură concentrarea. Murmură slab:

— Trebuie să-l duc la el. Îl va folosi ca să-i salveze pe ranyhyni.

Însă, în clipa următoare, o furie devastatoare se aprinse iarăşi în el.

— Minţi! îi iubesc pe ranyhyni! Voi sunteţi măcelarii, tu şi viermii ăia!

— Nu-i adevărat. Ştii că nu-i adevărat.

— Nu?

Pietten râse cu disperare.

— Crezi că sunt orb, Prinţule? Am învăţat multe în… în călătoriile mele. Crezi că ramenii îi ţin pe ranyhyni aici doar de drag pentru ei?

— Nu pot face nimic, răspunse Covenant. Ranyhynii refuză să plece.

Pietten nici nu-l luă în seamă.

— Crezi că Gardienii sunt aici din iubire? Eşti un prost! Bannor se află aici pentru că a provocat moarte a atât de mulţi ranyhyni, încât a devenit un trădător. El trebuie să trădeze, aşa cum a făcut şi cu nobilii. Oh, da, luptă… întotdeauna a luptat. Tânjeşte să-i vadă pe toţi ranyhynii ucişi, în ciuda luptelor lui, pentru ca nevoia lui să fie alimentară. Puah!

Covenant încercă să-l întrerupă, să protesteze, dar Pietten se avântă mai departe.

— Crezi că uriaşul este aici tot din dragoste? Eşti neputincios, eşti bolnav de încredere. Navigatorul Spumei se află aici pentru că şi-a trădat propriul popor. Toţi uriaşii, până la ultimul, toţi bărbaţii, femeile şi copiii neamului său zac morţi, putrezind la Ţărmul Mării, pentru că i-a abandonat! În loc să-i apere, a fugit. Trădarea l-a pătruns până la oase şi-a venit aici pentru că nu mai are pe cine să mai trădeze. Toţi ceilalţi

tovarăşi ai săi sunt morţi.

Navigatorul Spumei! strigă Covenant într-o tăcere îndurerată. Morţi cu toţii? Navigatorule.

— Iar tu, Prinţ al Inelului, eşti mai rău decât toţi.

Eşti dincolo de dispreţul meu. Întrebi ce-mi amintesc.

Vârful suliţei sale desenară valuri de furie spre pieptul lui Covenant.

— Îmi amintesc că ranyhynii s-au cabrat înaintea ta. Îmi amintesc că mă străduiam să te opresc. Însă tu te hotărâseşi deja să-i trădezi. I-ai legat prin promisiuni de tine, promisiuni despre care ştiai că nu le vor încălca. De aceea, ranyhynii nu pot căuta adăpost în munţi. Sunt legaţi prin angajamentele impuse de tine, de tine! Tu eşti adevăratul măcelar, Prinţule! Mi-am trăit întreaga viaţă aşteptând o şansă de a te ucide.

— Nu, icni Covenant. N-am ştiut.

Însă distinse adevărul din acuzaţia adusă de Pietten. Valurile de crime păreau să se răspândească de la el în toate direcţiile.

— N-am ştiut.

Bannor? gemu el. Navigatorul Spumei? O ceaţă palidă, portocalie, îi umplu câmpul vizual, precum strălucirea pucioasei. Cum de putuse face atât de mult rău? Nu voise altceva decât să supravieţuiască, să găsească supravieţuirea în materia brută a sinuciderilor şi demenţei. Uriaşii! Pierduţi la fel ca Elena. Iar acum ranyhynii erau împinşi în jos, pe acelaşi drum însângerat. Navigatorul Spumei? Eu ţi-am făcut aşa ceva? Ştia că era lipsit de apărare, că n-ar fi putut face nimic ca să oprească o împunsătură de suliţă. Însă se holba în abisul propriilor sale acţiuni şi nu-şi mai putea desprinde privirea.

— Suntem la fel, rosti el, fără să-şi dea seama ce spunea. Foul şi cu mine suntem la fel.

Apoi îşi dădu seama că trăgeau de el nişte mâini. Lena îi strângea haina şi-l scutura pe cât putea ea de tare.

— E adevărat? îi strigă ea. Mor cu toţii pentru că tu i-ai făcut să promită că mă vor vizita în fiecare an?

Îi înfruntă privirile. Ochii-i erau plini de lumina flăcărilor; îl obligau să-şi recunoască încă una dintre crimele sale. În pofida pericolului în care se afla, nu-i putea refuza adevărul.

— Nu.

Mâhnirea şi ororile erau ca un nod în gâtul lui.

— E doar parţial adevărat... Chiar dacă s-ar fi adăpostit în munţi, tot ar fi putut ajunge la tine. Eu... eu... vocea-i răguşi dureros. I-am făcut să promită că mă vor salva, dacă am să-i chem vreodată. Am făcut-o pentru mine.

Pietten râse.

Dintre buzele ei se desprinse un ţipăt de furie şi disperare. Cu puterea pe care ţi-o dă repulsia, îl împinse pe Covenant de lângă ea, apoi începu să alerge spre ieşirea din văgăună.

— Opreşte-te! lătră Pietten în urma ei. N-ai cum să scapi!

Se întoarse în timp ce ea alerga, urmărind-o cu vârful suliţei sale.

În clipa când Pietten îşi ridică braţul s-o arunce, Covenant şarjă. Apucă suliţa cu mâinile, lăsându-şi întreaga greutate pe Pietten, încercând să i-o smulgă. Sub forţa atacului, Pietten se dădu câţiva paşi îndărăt.

Se luptară cu sălbăticie, însă strânsoarea mâinii betege a lui Covenant era prea slabă. Cu o smucitură violentă, Pietten îi smulse suliţa.

Covenant se agăţă de mâinile lui. Pietten îl azvârli înapoi cu lovituri date cu coada suliţei şi-i întoarse vârful spre el. Covenant se aruncă într-o parte şi reuşi să evite lovitura. Dar ateriză greoi pe un singur picior, cu glezna îndoită sub greutatea lui.

Oasele pocniră. Le auzi întorcându-se prin carnea lui când se prăbuşi la pământ, se auzi urlând. Suferinţa îi erupse în picior, însă reuşi să se rostogolească, încercând să scape de împunsăturile de suliţă. Când căzu pe spate, îl văzu pe Pietten înălţându-se deasupra lui, strângând suliţa cu ambele mâini, ca pe o ţepuşă.

Apoi Lena se izbi de woodhelvennin. Îşi lansă trupul firav asupra lui cu o asemenea ferocitate încât Pietten căzu sub atacul ei, lăsând să-i scape suliţa din mână. Aceasta ateriză de-a curmezişul lui Covenant.

O înşfăcă, încercând să se ridice în picioare ajutându-se de ea, însă durerea din gleznă îl ţinu jos, de parcă piciorul i-ar fi fost priponit de pământ.

— Lena! strigă tare. Nu!

Pietten o azvârli de pe el măturând-o, în forţă, cu braţul. Ea se ridică din nou şi scoase cuţitul de sub robă. Furia îi

schimonosi trăsăturile fragile când lovi spre Pietten.
Îi evită loviturile, retrăgându-se repede, pentru o clipă, spre a-şi recâştiga echilibrul. Apoi rânji cu ferocitate.
— Nu! ţipă Covenant.
Când Lena şarjă din nou, Pietten o prinse bine de încheietura mâinii cu cuţitul şi răsuci lama din direcţia lui. Încet, îi suci braţul, forţând-o să se lase jos. Ea-l lovi cu mâna liberă, însă nu-i dădu drumul. Ea nu putea rezista puterii lui. Căzu în genunchi.
— Ranyhynii! icni ea spre Covenant. Cheamă-i pe ranyhyni!
— Lena!
Folosindu-se de suliţă, se săltă pe picioare, căzu, apoi încercă să se târască înainte.
Încet, inexorabil, Pietten o îndoi pe spate până când o puse jos, să se zvârcolească la pământ. Apoi îşi trase de la centură ţepuşa din lemn ascuţit. O înjunghie în burtă cu o singură lovitură feroce, priponind-o de pământul îngheţat.
Groaza mugea în mintea lui Covenant. Părea că se simte el însuşi spulberat; paralizat de durere, îşi pierdu cunoştinţa pentru moment.
Când îşi deschise ochii, îl găsi pe Pietten aşezat înaintea lui.
Pietten îşi lingea sângele de pe mână.
Covenant încercă să ridice suliţa, însă Pietten i-o smulse din mână.
— Acum e acum, Prinţule! strigă el extaziat. Acum am să te ucid. Îngenunchează acolo, târăşte-te pe dinaintea mea. Îndeplineşte-mi visele. Am să fiu corect cu tine: n-am să-ţi dau nicio şansă. Am să arunc suliţa de la zece paşi. Poţi să te fereşti, dacă-ţi dă voie glezna. Aşa să faci. De-abia aştept.
Se îndepărtă cu un rânjet schimonosit întipărit pe faţă, apoi se răsuci şi-şi balansă suliţa în palmă.
— Ai ales să nu mai trăieşti? îl batjocori Pietten. Atunci îngenunchează. Umilinţa vei fi chiar tu.
Buimăcit, ca şi cum nu ştia ce face, Covenant duse la gură cele două degete ale mâinii drepte şi slobozi un fluierat slab.
Un ranyhyn îşi făcu imediat apariţia pe coama dealului şi veni în galop până-n văgăună. Era îngrozitor de slab, afectat de o asemenea inaniţie din cauza iernii prelungite, încât pielea maronie părea că nu face altceva decât să-i ţină oasele

laolaltă. Însă galopă cu o mândrie de neîmblânzit direct spre Covenant.

Pietten nu părea să-i fi văzut venirea. Se afla într-o transă personală, exaltat de sânge. Orb şi surd, îşi trăsese braţul înapoi, aplecându-se până când muşchii i se încordară de atâta înflăcărare, cu totul în transă, aruncă suliţa ca pe un fulger al răzbunării direct spre inima lui Covenant.

Ranyhynul se abătu din drum şi ţâşni între cei doi bărbaţi, apoi căzu, prăbuşindu-se ca un sac de oase dezarticulate. Când se aşeză într-o parte, amândoi văzură suliţa iţindu-se din pielea mânjită de sânge.

Priveliştea-l lovi pe Pietten ca un trăsnet din cer senin. Rămase cu gura căscată la ceea ce făcuse, nevenindu-i să creadă, ca şi cum ar fi fost ceva de neconceput şi de nesuportat. Umerii îi căzură, cu ochii holbaţi, larg deschişi. Părea că nu poate găsi un limbaj care să descrie ceea ce vedea. Buzele-i tremurau alcătuind scâncete fără de înţeles, iar muşchii gâtului zvâcniră, ca şi cum nu putea înghiţi. Dacă-l vedea pe Covenant cum se târăşte feroce spre el, nu dădu niciun semn de asta. Braţele-i atârnau lângă corp, până când ajunse Covenant în faţa lui, într-un picior, înfigându-i în piept un cuţit ascuţit, de stonedownor, cu ambele mâini.

Covenant îi administră lovitura cu o întreagă încărcătură de ură. Avântul ei îl purtă înainte şi se împiedică de cadavrul lui Pietten. Sângele care-i ţâşnea pe lângă lamă îi acoperea haina, îi mânjea mâinile şi-i murdărea cămaşa. Însă nu acordă nicio atenţie acestor lucruri. Acea singură lovitură părea să-i fi consumat întreaga mânie. Se împinse de lângă cadavru şi se târî spre Lena, trăgându-şi în urmă-i glezna rănită ca pe etalon al durerii.

Când ajunse lângă ea, văzu că încă mai trăia. Întreaga parte din faţă a robei ei era muiată în sânge, iar un firişor i se scurgea dintre buze; dar încă mai trăia. Înşfăcă ţepuşa ca s-o tragă afară, însă mişcarea îi smulse ei un icnet de durere. Cu chiu, cu vai, Lena deschise ochii. Erau limpezi, ca şi cum scăpase, în sfârşit, de toate tulburările care-i marcaseră viaţa. După o clipă, îl recunoscu pe Covenant şi încercă să zâmbească.

— Lena, gâfâi el. Lena.

— Te iubesc, răspunse ea cu un glas umezit de sânge. Nu m-am schimbat.

— Lena.

Se chinui să-i întoarcă zâmbetul, însă încercarea-i strâmbă faţa ca şi cum s-ar fi pregătit să ţipe.

Mâna ei se întinse spre el, îi atinse fruntea, de parcă ar fi încercat să-i netezească o cută de încrâncenare.

— Eliberează-i pe ranyhyni, şopti ea.

Rugămintea-i consumă şi ultimele puteri. Muri cu sângele scurgându-i-se printre buze.

Covenant se holbă la ea de parcă ar fi fost o condamnare. Ochii săi aveau un aspect febril, dădea impresia că ar fi fost băşicat pe dinăuntru. Acum cuvintele-i veneau în minte, însă ştia ce se petrecuse. Viol, trădare, iar acum, crimă; le săvârşise pe toate, comisese toate crimele. Încălcase promisiunea făcută după bătălia de la Woodhelven înalt, când jurase că nu va mai ucide. Îşi privi, vreme îndelungată, degetele amorţite de parcă ar fi fost lipsite de importanţă. Nu mai conta decât sângele de pe ele. Apoi se desprinse de Lena. Târându-se, ca o exaltare abjectă, se îndreptă spre ranyhyn.

Făcuse spume la bot de durere, iar coastele-i urcau şi-i coborau oribil. Însă urmărea neabătut apropierea lui Covenant, ca şi cum, pentru prima oară în viaţa lui, nu se mai temea de purtătorul aurului alb. Când ajunse la el, se ocupă imediat de rana sa. Suliţa era înfiptă adânc; în prima instanţă nu crezu că ar putea să i-o scoată afară, însă lucră cu ambele mâini, afundându-şi coatele în coastele gâfâitoare ale ranyhynului. În cele din urmă, vârful suliţei ieşi. Sângele pulsa din rană, dar, calul se ridică în picioare, rămase pe loc, Clătinându-se încet pe picioarele depărtate, şi-l împunse cu botul, ca şi cum i-ar fi spus că va trăi.

— Bine, murmură el pentru sine. Du-te înapoi. Du-te şi spune-le şi celorlalţi. Înţelegerea noastră nu mai e valabilă. Nu mai facem niciun fel de înţelegeri. Nu mai…

Focul se reducea la tăciuni, iar glasul îi pieri de parcă şi-ar fi pierdut vlaga odată cu flăcările. Ceţurile întunecate se abătură asupra lui odată cu vântul. Însă, o clipă mai târziu, îşi adună din nou forţele:

— Niciun fel de înţelegeri. Spune-le.

Ranyhynul stătea ca şi cum n-ar fi vrut să-l părăsească.

— Pleacă, insistă el răguşit. Eşti liber. Trebuie să le spui. În numele… în numele lui *Kelenbhrabanal,* Tatăl Cailor, du-te.

La auzul acelui nume, ranyhynul se răsuci îndurerat şi-o porni, şchiopătând, spre văgăună. Când ajunse pe creasta dealului, se opri şi se întoarse spre el încă o dată. Pentru o clipă, crezu că-i vedea silueta conturându-se cabrată în noapte. Apoi dispăru.

Nu mai aşteptă, nu se odihni. Trecuse de faza în care mai ţinea cont de costurile acţiunilor sale. Înşfăcă suliţa lui Pietten şi o folosi ca pe un toiag pentru a se ţine pe picioare. Glezna urla la el când o târa pe pământ, însă îşi încleştă dinţii şi se îndepărtă, cu greu, de foc. Imediat ce părăsi aria lui de încălzire, hainele sale umede începură să îngheţe.

Nu avea nicio idee în ce direcţie se îndrepta, însă ştia că trebuia să plece. Cu fiecare respiraţie horcăită printre dinţii săi încleştaţi, şopti cuvântul de parcă ar fi fost o întrebare.

11

RITUALUL PROFANĂRII

După ce Loerya îl părăsi, înaltul Nobil Mhoram rămase în turn pe tot restul nopţii. Se feri de vântul rece invocând, din când în când, prin toiagul său câte un şuvoi de forţe, privind cu o groază tăcută cum vinele bifurcate ale răului, din pământ, pulsau spre Piatra Sărbătorii, ca nişte şuvoaie malefice de lavă verde-roşiatică, făcându-şi drum până în curajul Cetăţii.

Forţa răului, care se răspândea de la Piatra lui *samadhi* Proroc delirant, şi vergelele demonilor-abjecţi luminau, strident, noaptea; iar la intervale neregulate, scânteile scăpărau învârtejindu-se în sus atunci când atacul întâlnea vreo rezistenţă în roca de la poalele munţilor.

Cu toate că se deplasa lent, chinul flămând al atacului se afla acum la numai câţiva paşi de zidurile Pietrei Sărbătorii. Prin picioare, Mhoram putea simţi Cetatea cum geme într-o nemişcare tăcută, ca şi cum ar fi durut-o orice retragere din calea lăcomiei ameninţătoare a acelor vine.

Însă nu de asta rămase Mhoram acolo pe durata nopţii

îndelungate, expus direct duşmăniei vântului. Ar fi putut simţi progresul asaltului din orice loc din Cetate, tot aşa cum nu avea nevoie de ochi cât erau de aproape locuitorii oraşului de prăbuşirea aiuritoare. Privea pentru că numai văzând forţa Pumnului Satanei cu toate simţurile sale, percepându-l cu toate resursele lui, s-ar fi putut pune cu ea.

Când nu mai era la punctul de observaţie, spaima părea să vină asupra lui de nicăieri, prefigurându-se în inima sa un dangăt al unui sfârşit nejustificat. Îi zăpăcea gândurile, îi paraliza instinctele. Mergând prin sălile Pietrei Sărbătorii, zări feţe cenuşii din cauza unei groaze fără nume, auzea dincolo de murmurul constant, înăbuşit, al scâncetelor copiilor, care urlau înspăimântaţi la vederea părinţilor lor, simţi rigida oboseală morală a puţinilor bravi care mai ţineau Cetatea în viaţă: Quaan, cei trei Nobili, majoritatea Păstrătorilor înţelepciunii, *lillianrilli* şi *rhadhamaerli.* Apoi, de-abia dacă mai putea stăpâni frenezia zădărniciei sale. Frenezia care-l îmboldea să-şi atace prietenii pentru că-l condamna pentru pierderea Tărâmului, înăuntrul său îşi făcu loc o deznădejde smintită, croindu-şi drum spre vârful răspunsurilor sale. Şi, dintre toţi Nobilii, doar el singur ştia cum să facă o astfel de deznădejde să dea roade.

Dar singur, în turnul de pază, cu oastea Pumnului Satanei desfăşurată sub privirile sale, se putea lămuri.

Putea recunoaşte ceea ce i se făcea Pietrei Sărbătorii. Iarna şi atacul îşi asumau un înţeles diferit. Nu se mai acuza singur; ştia că nimeni nu putea fi învinovăţit că ar fi fost nepotrivit înaintea unui rău atât de devastator. Distrugerea era mai uşoară decât conservarea, iar când distrugerea avansase suficient de mult, acei bărbaţi şi femei nu puteau fi condamnaţi dacă nu reuşeau să azvârle valul înapoi. Astfel, putea rezista propriei sale capacităţi pentru pângărire. Ochii-i ardeau cu o furie galbenă înaintea atacului insidios, însă căuta mijloace de apărare.

Aspectul asaltului care-l chinuia cel mai tare era ferocitatea de nezdruncinat. Putea vedea că demonii-abjecţi îşi menţineau partea lor de forţă prin schimbarea poziţiilor, prin rotaţie, permiţând fiecărui trăgător şi înţelept să se odihnească pe rând. Şi mai ştia din experienţă că forţa Nobilului Foul – propria sa putere deosebită folosindu-se de Piatra Bolii Pământului –

era suficientă pentru a înnebuni armate întregi, împingându-le la o ferocitate mai mare decât ar putea suporta carnea lor. Dar Pumnul Satanei nu era decât un uriaş, un trup din ţesuturi muritoare, oase şi sânge. Chiar şi un uriaş proroc delirant n-ar fi fost în stare să susţină, pentru atât de mult timp, astfel de eforturi.

În afară de asta, în vreme ce *samadhi* se concentra asupra atacului său, ar fi fost normal să se aştepte să piardă o parte din controlul exercitat asupra armatei sale. Şi, cu toate astea, întreaga hoardă, legiune după legiune, rămânea hotărâtă în jurul Pietrei Sărbătorii. Fiecare creatură, în felul ei, îşi îndrepta jindul voinţei sale asupra Cetăţii. Iar emanaţia de smarald ale forţei lui *samadhi* nu clipea niciodată. În mod clar, Nobilul Foul îşi sprijinea oastea şi pe comandantul ei cu o forţă atât de mare încât depăşea orice concepţii anterioare ale lui Mhoram în ceea ce privea puterea nu mai avea nicio speranţă pentru Piatra Sărbătorii decât cu preţul acelui efort depus fără încetare. Apărătorii vor trebui să spere şi să se roage ca pavăza Pumnului Satanei să se spulbere înaintea lor. Dacă nu se puteau concepe că pot îndura atacurile Prorocului, erau hărăziţi pieirii.

Când Mhoram se întoarse în sălile cavernoase, din piatră, la prima geană a zorilor cenuşii, ridicoli, era gata să facă acel efort.

Valul de panică, tăcut şi discret, care-l năpădi pe când străbătea coridorul principal al Cetăţii, aproape că-i anihilă hotărârea. Putea simţi cum oamenii scrâşneau din dinţi de frică în spatele pereţilor de pe ambele părţi. Strigătele ajungeau până la el dintr-o galerie îndepărtată; două grupuri se uniseră pentru a se apăra unul pe celălalt. După un colţ surprinse un grup de flămânzi care încercau să devasteze una dintre magaziile de alimente; oamenii credeau că bucătarii din sălile de mese preparau otrăvuri.

Se făcu foc şi pară de furie şi se repezi înainte, intenţionând să-i lovească acolo unde se aflau în toată nebunia lor. Însă înainte de a ajunge la ei, intrară în panică şi fugiră din calea lui de parcă ar fi fost un strigoi. Fuga lor îi lăsară pe doi dintre războinicii lui Quaan, care făceau de gardă în faţa magaziei, să pară că, mai degrabă, se supravegheau reciproc în loc să

păzească proviziile. Chiar şi aceştia doi îl priveau pe Mhoram cu groază.

Se controlă, îşi impuse un zâmbet pe buzele-i strâmbe, şi rosti câteva cuvinte încurajatoare pentru străji. Apoi se îndepărtă în grabă.

Vedea acum că Piatra Sărbătorii era la punctul limită al crizei. Pentru a o ajuta, trebuia să ofere oraşului ceva mai mult decât doar momente de sprijin temporar. Îndârjit, nu luă în seamă celelalte necesităţi, multiplele faţete ale spaimei, ceea ce-i reducea vigilenţa. În timp ce străbătea coridoarele şi cobora treptele, folosi toiagul pentru a-l convoca pe hearthrallul Tohrm şi pe toţi gravelingasii. Puse în ordin întreaga sa autoritate, pentru ca pe cât de mulţi *rhadhamaerl* era posibil să reziste atacurilor de panică şi să răspundă.

Când ajunse la pardoseala strălucitoare a curţii în jurul căreia se aflau apartamentele Nobililor, simţi un scurt val de uşurare văzând că Tohrm şi o duzină de gravelingas se aflau deja acolo şi alţii pe cale să vină. Curând, zeci de *rhadhamaerl* – aproape toţi maeştrii înţelepciunii pietrei din Cetate – stăteau pe piatra strălucitoare, pregătiţi să-i asculte.

Pentru o clipă, înaltul Nobil îi cercetă pe toţi cu privirea, tresărind lăuntric la vederea stării lor jalnice. Erau gravelingas ai *rhadhamaerl* şi erau vătămaţi chiar prin piatra din jurul lor. Apoi dădu aprig din cap. Acesta era locul cel mai potrivit unde să înceapă; dacă-i putea convinge pe aceşti oameni că erau capabili să opună rezistenţă răului Pumnului Satanei, atunci puteau să facă şi altele pentru restul oraşului.

Cu un efort care-i încordă muşchii feţei, reuşi să le zâmbească. Tohrm îi răspunse cu un rânjet stânjenit, care se risipi imediat în aceeaşi expresie de teamă.

— Gravelingas, începu Mhoram fără nicio introducere, fiecare dintre noi a pierdut prea mult timp răbdând acest rău în fel şi chip. Trebuie să ne unim forţele pentru a forma o apărare serioasă.

— Ţi-am îndeplinit poruncile, mormăi sumbru un bărbat.

— Asta-i adevărat, răspunse Mhoram. Până acum, ne-am străduit din răsputeri să-i încurajăm pe oamenii din Piatra Sărbătorii. Aţi menţinut strălucirea focurilor din pietriş, aşa cum am cerut eu. Însă înţelepciunea nu soseşte întotdeauna în

goana mare. Acum văd lucrurile cu alţi ochi. Am ascultat cu mai mare atenţie glasul Cetăţii. Am simţit piatra însăşi strigând împotriva acestui rău. Şi acum spun că trebuie să rezistăm în alte feluri dacă este ca Piatra Sărbătorii să dureze. Ne-am greşit ţelurile. Nu Tărâmul trăieşte pentru noi, ci noi pentru Tărâm. Gravelingas, voi trebuie să vă folosiţi înţelepciunea pentru apărarea pietrei. Aici, în acest loc – atinse pardoseala strălucitoare cu capătul toiagului său – zace puterea pe care poate că numai un *rhadhamaerl* o poate înţelege. Folosiţi-o. Folosiţi orice ştiinţă posibilă, faceţi aici, împreună, tot ceea ce trebuie săvârşit. Însă găsiţi mijloacele pentru a feri inima Pietrei Sărbătorii de această urgie. Oamenii pot avea grijă de ei înşişi dacă şi Piatra Sărbătorii rămâne curajoasă.

În timp ce vorbea, îşi dădu seama că ar fi trebuit să înţeleagă toate acestea de la bun început. Însă frica îl zăpăcise, tot aşa cum încleştarea gheţurilor îi năucise pe gravelingas. Şi, la fel ca şi el, începeau acum să înţeleagă. Se dezmeticiră, se luară de mâini, priviră împrejurul lor cu hotărâre, în locul spaimei din ochi. Buzele lui Tohrm se strâmbară într-un rânjet familiar.

Fără nicio ezitare, înaltul Nobil Mhoram îi lăsă pe gravelingas singuri, cu misiunea lor. În timp ce străbătea tunelul, îndepărtându-se de curte, se simţea ca un om care descoperise o vrajă nouă.

Îşi îndreptă paşii spre una dintre cantinele principale, despre al cărei bucătar-şef ştia că era un cârcotaş mâncău, fără aplecări spre veneraţie sau teamă; şi, în timp ce se deplasa, trimise şi alte convocări, de data asta chemându-i pe Nobilii asemenea lui, şi hirebranzii hearthrallului Borillar. Amatin şi Trevor îi răspunseră încordaţi, iar Borillar trimise prin pereţi un semn aproape sfios. Însă trecu mult timp până când răspunse şi Loerya, iar când sosi semnalul ei, era apatic, ca şi cum ar fi fost ameţită de tulburare. Mhoram spera că *rhadhamaerl* ar putea să se facă simţiţi cât de curând, astfel ca oameni ca Loerya să nu se descurajeze; urcă etajele Cetăţii spre cantină, ca şi cum ar fi înaintat printr-o teamă vâscoasă.

Însă, pe măsură ce se apropia de bucătărie, văzu o figură cunoscută retrăgându-se pe un coridor lateral, încercând, fireşte, să-l evite. Ocoli colţul, luând-o după individ şi se

pomeni faţă-n faţă cu Trell, soţul lui Atiaran.

Bărbatul masiv părea febril. Barba sa colilie părea să se zbârlească furioasă, obrajii lui scofâlciţi erau înroşiţi, iar ochii săi spălăciţi şi agitaţi se feriră de privirea lui Mhoram cătând în toate direcţiile, de parcă nu le-ar fi putut controla mişcările. Stătea încordat, sub privirile cercetătoare ale lui Mhoram, ca şi cum ar fi putut ceda şi ar fi rupt-o la fugă în orice moment.

— Gravelingas Trell, zise Mhoram cu grijă, ceilalţi *rhadhamaerl* lucrează împotriva acestui rău. Au nevoie de puterea ta.

Căutătura lui Trell poposi pe faţa lui Mhoram ca o răbufnire de furie.

— Vrei să păstrezi Piatra Sărbătorii ca să fie intactă pentru scopurile Dispreţuitorului.

Încărcă cuvântul *intactă* cu atâta amărăciune încât răsună ca un blestem. La această acuzaţie, Mhoram îşi strânse buzele.

— Doresc să păstrez Cetatea pentru propria ei integritate.

Agitaţia ochilor lui Trell avea o fervoare insaţiabilă, ca şi cum s-ar fi temut să nu orbească.

— Nu pot lucra bine împreună cu alţii, spuse el încet, după o clipă.

Apoi, fără nicio introducere, deveni agitat:

— Înalt Nobil, spune-mi secretul tău.

Mhoram era uluit.

— Secretul meu?

— Este un secret al puterii. Trebuie să am puterea.

— Pentru ce?

Prima oară, Trell se foi la auzul întrebării, dar apoi privirea lui îl lovi din nou pe Mhoram.

— Vrei ca Piatra Sărbătorii să rămână intactă?

Din nou, cuvântul *intactă* fu scuipat dintre buzele sale. Se întoarse brusc pe călcâie şi o luă din loc.

Pentru o clipă, Mhoram simţi pe ceafă mâna rece a unei presimţiri şi-l privi pe Trell plecând ca şi cum uriaşul gravelingas ar fi lăsat în urmă-i miasmele dezastrului. Dar înainte să-şi poată consolida percepţia, ambianţa de groază din Piatra Sărbătorii i-o tulbură, acoperindu-i-o. N-ar fi îndrăznit să-i comunice lui Trell cunoştinţele sale secrete. Chiar şi un gravelingas putea fi capabil să invoce Ritualul Profanării.

Făcu un efort să-şi amintească ţelul său şi o luă, din nou, spre cantină.

Pentru că întârziase, toţi cei pe care-i invocase îl aşteptau. Stăteau copleşiţi la mesele singuratice din sala imensă, goală, privindu-i sosirea cu îngrijorare, de parcă ar fi fost, în mod paradoxal, speranţa lor fatală, o pieire salvatoare.

— Înalt Nobil, începu imediat bucătarul-şef, potolindu-şi teama prin mânie, nu pot stăpâni deloc aceste oi nefolositoare, deghizate în bucătari. Agită cuţitele şi refuză să plece din colţurile în care se ascund.

— Atunci trebuie să le redăm curajul.

În pofida spaimei pe care i-o provocase Trell, Mhoram descoperi că putea zâmbi cu mai mare uşurinţă. Privi spre Nobili şi hirebranzi.

— Nu simţiţi?

Amatin dădu din cap, cu lacrimi în ochi. Trevor rânji.

Chiar sub picioarele lor avea loc o schimbare. Era o schimbare modestă, aproape subliminală, dar, foarte curând, chiar şi hirebranzii o putură sesiza. Fără căldură sau lumină vizibile, le încălzea şi lumina sufletul.

Într-un fel de-abia perceptibil, piatra din Nobila Cetate îşi amintea că era un granit de neclintit, nu gresie nevolnică.

Mhoram ştiu că această schimbare nu putea fi simţită oriunde în Cetate, că întreaga forţă a *rhadhamaerl* n-ar fi putut fi niciodată suficientă pentru a azvârli înapoi teama abjectă de atacul Pumnului Satanei, însă gravelingas se puseseră în mişcare. Acum oricine simţea schimbarea ştia că rezistenţa era încă posibilă.

Îşi lăsă companionii să guste, o clipă, din granit, apoi iniţie cea de-a doua parte a apărării sale. Îi ceru Hearthrallului Borillar întreaga cantitate de esenţă de rumeguş vindecător – *rillinlure* – pe care o putea găsi, şi-i trimise pe ceilalţi hirebranzi să-l ajute pe bucătarul-şef să-şi înceapă din nou lucrul.

— Fă de mâncare şi nu te opri, îi porunci el. Celelalte cantine sunt paralizate. Toţi cei care vor de mâncare trebuie să vină aici.

Borillar avea dubii.

— Rezervele noastre de *rillinlure* vor fi consumate rapid cu astfel de cantităţi de mâncare. Nu va mai rămâne nimic pentru

restul asediului.

— Aşa trebuie să fie. Greşeala noastră a fost că ne-am conservat şi porţionat puterea pentru pericolele viitoare. Dacă nu izbutim să rezistăm în acest asalt, nu mai avem niciun fel de viitor.

Cum Borillar încă mai ezita, Mhoram continuă:

— Nu te teme, Hearthrall. Chiar şi Pumnul Satanei însuşi trebuie să-şi tragă sufletul după un astfel de tur de forţă.

După un moment, Borillar recunoscu înţelepciunea deciziei înaltului Nobil. Plecă să îndeplinească ordinul, iar Mhoram se întoarse spre ceilalţi Nobili.

— Prieteni, nouă ne revine o altă sarcină. Trebuie să-i aducem pe oameni aici, ca să poată mânca şi să-şi refacă forţele.

— Trimite Oastea, zise Loerya.

Durerea simţită de ea pentru că era despărţită de fiicele ei i se distingea clar pe faţă.

— Nu. Frica i-ar face pe unii să se împotrivească violent. Trebuie să-i chemăm, să-i facem să dorească ei să vină. Trebuie să lăsăm la o parte propriile noastre temeri şi să trimitem prin Cetate o chemare la adunare, pentru ca oamenii să poată decide să răspundă.

— Cine va apăra Piatra Sărbătorii, în timp ce noi lucrăm aici? întrebă Trevor.

— Primejdia-i aici. Nu trebuie să ne risipim energia într-o supraveghere fără folos. Cât timp acest atac continuă, nu vor fi altele. Veniţi. Să ne unim puterile. Noi, Nobilii, nu putem permite ca Nobila Cetate să fie înfrântă în spirit.

În timp ce vorbea, scoase din toiagul său un foc strălucitor şi fierbinte. Potrivindu-l cu ambianţa pietrei, îl îndreptă spre unul dintre pereţi în aşa fel încât trecu prin stâncă precum cutezanţa, îndemnându-i pe toţi oamenii din raza sa de acţiune să-şi ridice capul şi să vină în cantină.

În spatele lui simţi cum Amatin, Trevor şi apoi Loerya, îi urmau exemplul. Focurile lor Nobile i se alăturară propriului său foc; mintea lor se opintea pentru aceeaşi misiune. Cu ajutorul lor, împinse spaima cât colo, îşi răspândi convingerea de nezdruncinat, astfel că apelul care se răspândea din ei în întreaga Piatră a Sărbătorii nu avea niciun cusur, ori vreo urmă

de frică.

Curând, oamenii începură să răspundă. Cu ochii încercănaţi, precum victimele coşmarurilor, intrară în cantină şi acceptară tăvile aburinde de la bucătarul-şef şi hirebranzi, apoi se aşezară la mese şi începură să mănânce. Şi când terminară, se pomeniră conduşi într-o sală alăturată, unde Purtătorii înţelepciunii le impuseră să cânte cu curaj în faţa înfrângerii:

Berek! Prieten al Pământului! Ajută şi fericeşte, Ajută-n bătălie împotriva duşmanului mizerii! Pământul dă şi răspunde dangătului Puterii, Răsună, Prieten al Pământului! Ajută şi tămăduieşte! Curăţă Pământul de moartea sângeroasă şi urgii!

Veneau din ce în ce mai mulţi oameni, atraşi de muzică şi de Nobili şi de trezirea granitului din Piatra Sărbătorii. Sprijinindu-se unii pe alţii, cărându-şi copiii, trăgându-şi prietenii după ei, îşi înăbuşiseră frica şi veniseră pentru că imboldurile cele mai adânci ale sufletului lor răspunseseră mâncării, muzicii, la *rillinlure,* pietrei, Nobililor şi vieţii din Piatra Sărbătorii.

După primul aflux, Nobilii s-au odihnit cu schimbul, în aşa fel încât oboseala să nu le facă eforturile inutile. Când *rillinlure* se termină, hirebranzii făcură focuri speciale pentru bucătarii reîntorşi şi-şi alăturară propria lor înţelepciune chemărilor Nobililor. Războinicii lui Quaan renunţară la prefăcătoria cu păzirea meterezelor şi veniră să-i ajute pe bucătari, debarasând mesele, spălând oalele şi farfuriile, aducând provizii din magazii.

Acum, oraşul descoperise o cale de a rezista groazei şi era hotărât să reuşească. În total, răspunsese mai puţin de jumătate din populaţia Pietrei Sărbătorii, dar era suficient. Ţinuseră în viaţă Cetatea Nobilă când chiar şi aerul pe care-l respirau duhnea de rău.

Înaltul Nobil Mhoram nu-şi părăsi postul timp de patru zile şi patru nopţi. Se odihni şi mâncă doar ca să se poată menţine, însă îşi păstră poziţia lângă peretele cantinei. După o vreme, de-abia dacă mai auzea sau vedea oamenii din preajma sa. Se concentra asupra pietrei, se contopi cu zumzetul Pietrei Sărbătorii, cu pulsul existenţei sale şi cu bătălia pentru conservarea vieţii sale de stâncă. Văzu la fel de limpede ca şi cum ar fi stat în turnul de veghe că puterea furioasă a Pumnului Satanei se scurgea în apropierea zidurilor exterioare

apoi se opri, rămase gata de atac în vreme ce Cetatea i se împotrivea. Auzi geamătul înăbuşit al pietrei în vreme ce se chinuia să-şi amintească de ea însăşi. Simţi istovirea gravelingasilor. Îşi asumase toate acestea, iar împotriva răului Dispreţuitorului îşi dirijase întreaga voinţă de nezdruncinat.

Şi câştigă.

Cu puţin timp înainte de venirea zorilor celei de-a cincea zi, se dezlănţui atacul, ca un val devastator, prăbuşindu-se din mare sub propria sa greutate. Pentru un moment lung de năuceală, Mhoram simţi bucuria străpungând piatra de sub tălpile lui şi n-o putu înţelege. Peste tot în jurul său, oamenii căscau gura, ca şi cum o eliberare bruscă de presiune i-ar fi luat prin surprindere. Apoi, mobilizaţi laolaltă dintr-un impuls comun, el şi toţi ceilalţi ţâşniră spre meterezele zidurilor exterioare, pentru a privi asediul.

Solul de dedesubt fierbea şi tremura ca o carne rănită, însă răutatea care îi lovise nu mai era. Oastea Pumnului Satanei zăcea năucită de istovire în bivuacurile sale. Prorocul delirant însuşi nu era de văzut nicăieri.

Pe toate meterezele sale, de la un capăt la celălalt, Piatra Sărbătorii erupse în înflăcărarea victoriei. Glasurile slăbite, răguşite şi asprite, flămânde, izbucniră în urale, oamenii plângeau şi strigau hârâind sfidătoare, ca şi cum asediul ar fi fost zdrobit. Mhoram descoperi că propria sa viziune era înceţoşată de uşurare. Când se întoarse în Cetate, o găsi pe Loerya în spatele lui, plângând de bucurie şi încercând să-şi îmbrăţişeze deodată cele trei fiice ale sale. Aflat lângă ea, Trevor ţipă ce bucurie şi o aruncă în sus pe una dintre fetele care chicoteau.

— Acum odihneşte-te, Mhoram, zise Loerya prin bucuria ei. Lasă Cetatea pe seama noastră. Ştim ce trebuie făcut.

Înaltul Nobil Mhoram dădu din cap, în semn de recunoştinţă mută, şi se duse istovit să se culce.

Dar chiar şi aşa, nu se putu relaxa decât după ce simţise Oastea reluându-şi pregătirea defensivă, simţi patrulele de cercetare căutându-i prin cetate pe cei mai afectaţi supravieţuitori ai atacului, simţi ordinea reformând, încet, oraşul, ca un mamut scos cu chiu, cu vai din haos. Numai atunci se lăsă să alunece pe ritmul lent al miezului pietrei şi-şi

risipi întreaga povară în somn, în siguranţă, încrezător în piatră.

La vremea când se trezi, în dimineaţa următoare, Cetatea Nobilă revenise, pe cât era posibil, la capacităţile sale de luptă. Warmarkul Quaan îi aduse micul dejun pe o tavă, în apartamentul său personal, şi-i spuse ultimele veşti despre oraş în timp ce mânca.

Mulţumită antrenamentului său şi faptelor excepţionale ale hafţilor şi warhafţilor, oastea scăpase, practic, nevătămat. Gravelingasii erau epuizaţi, însă bine. Purtătorii înţelepciunii şi hirebranzii nu suferiseră decât unele răniri întâmplătoare, provocate de prietenii loviţi de panică. Însă oamenii care nu răspunseseră chemării Nobililor nu se descurcaseră atât de bine. Patrulele de cercetare găsiseră câteva zeci dintre ei morţi, în special în apartamentele de la nivelul solului, aflate în apropierea zidurilor exterioare.

Majoritatea acestor oameni muriseră de sete, însă unii au fost ucişi de prietenii şi vecinii lor înnebuniţi de spaimă. Iar dintre alte câteva sute de supravieţuitori, patruzeci sau cincizeci rămăseseră nebuni incurabili.

După ce căutările se terminaseră, Nobila Loerya îi duse la Vindecători pe toţi cei afectaţi fizic şi psihic, la fel şi pe cei care-şi aminteau comiterea unor crime. Acum îi ajuta pe Vindecători. În alte privinţe, Piatra Sărbătorii îşi revenea repede. Cetatea era intactă.

Mhoram ascultă în tăcere, apoi aşteptă ca bătrânul Warmark să continue. Însă Quaan căzu într-o tăcere meditativă şi înaltul Nobil fu nevoit să întrebe:

— Şi ce-i cu armata proorocului delirant?

Quaan răbufni cu o vehemenţă subită:

— Nu s-au urnit din loc.

Era adevărat. Hoardele Pumnului Satanei se retrăseseră în tabăra lor şi căzuseră în transă, ca şi cum forţa care-i animase fusese retrasă.

În zilele următoare, rămaseră, în mare parte, încremenite. Se mişcară doar atât cât să asigure funcţionarea de bază a taberei lor. Primiră care cu provizii întunecate dinspre sud şi est. Din când în când, străbătea câte-o scăpărare neclară de forţă, o lovitură de bici dată fără nicio tragere de inimă, doar

cât să ţină bestia crâncenă sub ascultare. Însă niciunul dintre ei nu intră în raza de acţiune a Cetăţii. *Samadhi* prorocul nu se arătă nici el. Doar cleştele netulburat al asediului arăta că Nobilul Foul nu fusese învins.

Timp de cinci zile, zece, cincisprezece, duşmanii zăcură ca mortăciunile în jurul Pietrei Sărbătorii. La început, unii dintre locuitorii mai optimişti din oraş argumentară că spiritul atacatorilor fusese vătămat, însă Warmarkul Quaan nu credea aşa ceva şi după ce privi vreme îndelungată din turnul de veghe, Mhoram îl aprobă pe vechiul său prieten.

Pumnul Satanei aştepta, pur şi simplu, ca Piatra Sărbătorii să-şi consume proviziile şi să-şi piardă vlaga înainte de a-şi lansa următorul său atac.

Pe măsură ce treceau zilele, înaltul Nobil Mhoram îşi pierdu disponibilitatea de a se odihni. Stătea încordat în apartamentul său şi asculta cum dispoziţia oraşului devenea tot mai sumbră.

Încet, zi după zi, Cetatea Nobilă ajunse să-şi înţeleagă situaţia delicată. Uriaşii, care săpaseră Piatra Sărbătorii în roca muntelui, cu mii de ani în urmă, pe vremea lui Damelon, ca s-o facă inexpugnabilă, iar toţi locuitorii săi trăiseră, încă de la naştere, cu convingerea că această intenţie reuşise. Zidurile erau din granit, iar porţile indestructibile. În caz de necesitate, platoul fertil de pe munte putea asigura hrană Cetăţii. Însă iarna neaşteptată, de neprevăzut, a Dispreţuitorului devastase platoul; legumele şi fructele nu mai puteau creşte, vitele şi celelalte animale nu puteau vieţui sub vântul hain. Iar magaziile aprovizionaseră deja oraşul de la asaltul natural al iernii.

Pentru prima dată în îndelungata istorie a Pietrei Sărbătorii, locuitorii Cetăţii băgară de seamă că s-ar putea să moară de foame.

În primele zile ale aşteptării, Nobilii începură o raţionalizare mai strictă a proviziilor. Reduseră porţia zilnică de mâncare a fiecăruia până când tuturor celor din Piatra Sărbătorii le era foame mai tot timpul. Organizară cantinele mult mai drastic, pentru ca mâncarea să nu fie risipită. Însă aceste măsuri erau vizibil inadecvate. Oraşul avea multe mii de locuitori, şi chiar şi pe raţiile minime consumau cantităţi mari din cămări, în fiecare zi.

Exaltarea lor iniţială dispăru din ei precum apa ajunsă pe nisipul încins. Aşteptarea deveni mai întâi năucitoare, apoi greu suportabilă şi de rău augur, la fel ca un tunet înăbuşit, şi în cele din urmă, înnebunitoare. Înaltul Nobil Mhoram se pomeni dorindu-şi următorul atac. Putea lupta împotriva unui asalt, Treptat, zilele reci şi cenuşii şi aşteptarea începură să slăbească înţelepciunea Cetăţii, simţul ei pragmatic. Unii dintre fermieri – oameni a căror muncă de-o viaţă le fusese luată de iarnă – se strecurară afară, pe platourile de pe dealurile din jurul lacului Glimmermere, ferindu-se, de parcă le-ar fi fost ruşine că puteau fi prinşi plantând în pământul îngheţat şiruri de seminţe inutile.

Nobilul Trevor începu să-şi neglijeze unele dintre îndatoririle sale. În momente ciudate, uita de ce devenise Nobil, uita imboldul care-l făcuse Nobil, în totală sfidare faţă de lipsa de încredere în el însuşi; se eschiva de la responsabilităţile sale normale de parcă s-ar fi temut, în mod inexplicabil, de vreun eşec. Loerya, soţia lui, rămase neabătută în munca sa, însă deveni zăpăcită, aproape că se furişa când mergea prin Cetate. Adesea, flămânzea ea pentru ca fiicele ei să aibă mai multă mâncare. Ori de câte ori îl vedea pe Înaltul Nobil, îl scruta cu o privire aspră, cu un resentiment straniu în ochi.

La fel ca Loerya, Nobila Amatin deveni, încetul cu încetul, tot mai distantă. În fiecare clipă liberă se adâncea într-un studiu febril al Primei şi a celei de-a Doua Părţi, căutând atât de aprig să dezlege misterele lor, încât atunci când se întorcea la îndatoririle ei publice, fruntea-i era la fel de zdrelită ca şi cum ar fi izbit-o de tăblia mesei.

Mai mulţi hirebranzi şi gravelingas luară foc cu ei oriunde se duceau, ca oamenii care orbeau fără nicio noimă. Iar în cea de-a douăzecea zi de aşteptare, Warmarkul Quaan reveni, dintr-odată, asupra deciziilor sale anterioare; fără a se consulta cu niciunul dintre Nobili, trimise o mână de cercetaşi afară din Cetate, spre tabăra Pumnului Satanei. Nu se mai întoarse niciunul dintre ei.

Totuşi, armata prorocului zăcea ca un lanţ în adormire, cuprinzând inima Pietrei Sărbătorii.

Quaan se învinovăţea înaintea înaltului Nobil:

— Sunt un smintit, articulă el cu asprime. Înlocuieşte-mă

înainte să ajung destul de nebun să trimit la moarte însăşi oastea întreagă.

— Cine te-ar putea înlocui? întrebă Mhoram cu blândeţe. Acesta-i scopul Dispreţuitorului, să-i facă pe toţi apărătorii Tărâmului să înnebunească.

Quaan privi în jurul său, ca şi cum ar fi vrut să măsoare cu proprii ochi răceala suferinţelor Pietrei Sărbătorii.

— Va reuşi. Nu-i trebuie niciun fel de arme, ci doar răbdare.

Mhoram dădu din umeri.

— Poate, dar cred că este o tactică nesigură. Nobilul Foul nu poate ghici mărimea magaziilor noastre, ori amploarea hotărârii noastre.

— Atunci de ce mai aşteaptă?

Înaltului Nobil nu-i trebuia să fie un clarvăzător ca să poată răspunde întrebării.

— *Samadhi* prorocul aşteaptă un semn, poate de la noi, poate din partea Dispreţuitorului.

Încruntându-se la acest gând, Quaan se întoarse la treburile lui. Iar Mhoram reveni asupra unei probleme care nu-i dăduse pace. Pentru a treia oară, porni în căutarea lui Trell.

Însă din nou nu-l putu localiza pe gravelingasul chinuit. Trell trebuie că se ascunsese undeva. Mhoram nu găsi nici urmă de el, nu simţi nicio emanaţie, şi niciun alt *rhadhamaerl* nu-l văzuse în ultima vreme pe uriaşul stonedownor. Pe Mhoram îl îndurera numai gândul că Trell se ascundea, ronţăind într-o izolare cataleptică însăşi carnea chinurilor sale. Şi totuşi, înaltul Nobil nu-şi putea dedica nici timpul, nici energia pentru a scotoci toate locurile private din Piatra Sărbătorii de dragul unui singur gravelingas înrăit, înainte să-şi fi terminat o căutare scurtă, fu distras de un grup de Purtători ai înţelepciunii care se hotărâse să se ducă şi să negocieze o pace cu prorocul delirant. Din nou, fu nevoit să lase la o parte problema lui Trell, soţul lui Atiaran.

În cea de-a douăzeci şi patra zi, Nobilul Trevor îşi abandonă şi el îndatoririle. Se izolă în camera sa de lucru precum un penitent şi refuză toată mâncarea şi băutura. Loerya nu putu obţine niciun răspuns din partea lui, iar când îi vorbi înaltul Nobil, nu spuse nimic, decât că dorea ca soţia şi fiicele sale să primească raţia lui de hrană.

— Acum chiar şi eu îi provoc durerea, murmură Loerya cu lacrimi fierbinţi în ochi. Pentru că le-am dat fiicelor mele ceva din hrana mea, crede că nu-i un soţ şi un tată capabil şi că trebuie să se sacrifice.

Îi adresă lui Mhoram o privire disperată, ca o femeie care încerca să evalueze costurile abdicării, apoi se îndepărtă în grabă, înainte să-i poată răspunde.

În cea de-a douăzeci şi cincea zi, Nobila Amatin se duse la Mhoram şi ceru, fără nicio introducere sau explicaţie, să-i dezvăluie ştiinţa lui secretă.

— Ah, Amatin, oftă el, eşti aşa de dornică să ai poveri?

Ea se întoarse imediat pe călcâie şi plecă afectată, ca şi cum ar fi trădat-o.

Când se duse să-şi facă rondul său solitar, în turnul de veghe, îl cuprinse o stare apăsătoare şi simţi că, de fapt, o trădase; îi ascunsese cunoştinţe periculoase, de parcă ar fi socotit-o incapabilă să le absoarbă. Totuşi, niciunde în sufletul său nu putea afla curajul de a le da egalilor săi, Nobilii, cheia pentru Ritualul Profanării. Cheia avea o greutate îngrozitoare şi fascinantă. Îl împoldea să se înfurie pe Trevor, să izbească durerea de pe faţa Loeryei, să scuture umerii firavi ai Amatinei până când pricepea, să conjure focul din forţele ascunse ale cerului pe capul Pumnului Satanei şi să refuze să-l lase să glăsuiască.

În cea de-a douăzeci şi şaptea zi se goli prima magazie. Bucătarul-şef şi cel mai experimentat Vindecător îi spuseră lui Mhoram că, în câteva zile, bătrânii şi ologii vor începe să moară de foame.

Când se duse în apartamentele sale să se odihnească, îi fu prea frig ca să poată dormi. În pofida pietrişului cald, iarna Nobilului Foul îl ajunsese prin pereţii de piatră, ca şi cum vântul rece, neistovit, era armonizat cu cele mai vulnerabile dintre rezonanţele sale. Zăcea cu ochii deschişi pe patul său de scânduri ca un om înfrigurat de neajutorare şi disperare iminentă.

În noaptea următoare, fu smuls din pat, la scurt timp după miezul nopţii, de senzaţia subită de trepidaţie, care gonea prin pereţi ca o flacără în iasca nerăbdării Cetăţii. Se puse în mişcare înainte de a-l ajunge orice chemare; cu toiagul strâns

în pumnul albit de încordare, se grăbi spre cele mai înalte metereze din partea de est ale Cetăţii principale. Se concentră asupra prezenţei încrâncenate a lui Quaan, gătindu-l pe Warmark pe balconul care domina turnul de veghe şi armata întunecată a Pumnului Satanei.

Când Mhoram i se alătură, Quaan întinse un braţ rigid, ca o acuzare, înspre est. Însă înaltul Nobil nu avea nevoie de indicaţia lui Quaan; priveliştea părea să sară spre el din beznă, ca o monstruozitate strălucitoare adusă de vânt.

Gonind dinspre est, spre Piatra Sărbătorii, se vedea o spărtură în nori, o crăpătură întinsă spre nord şi sud pe cât de departe putea vedea Mhoram. Crevasa părea lată, impunătoare, dar norii din spatele ei erau la fel de impenetrabili ca şi până acum.

Era atât de clar vizibilă, pentru că prin ea ieşea lumină verde, precum esenţa îngheţată a unui smarald.

Strălucirea sa o făcea să pară foarte rapidă, însă spărtura avansa ca un val lent şi implacabil pe deasupra câmpiilor acoperite cu gheaţă, de dincolo de poalele munţilor. Brazda ei verde şi învăpăiată se întindea ca o flacără a răului pe deasupra pământului, aprinzând cu strălucirea sa contururi invizibile până atunci, şi apoi strivindu-le din nou. Mhoram privi într-o tăcere perplexă cum lumină armata prorocului delirant, repezindu-se asupra dealurilor de lângă platou. Se abătu în sus, ca un tsunami de batjocură malefică, şi se sparse deasupra Cetăţii.

Oamenii strigară când dădură cu ochii de luna plină, ca de smarald, care-i privea duşmănoasă prin spărtură.

Chiar şi însuşi înaltul Nobil tresări, ridicându-şi toiagul ca şi cum ar fi vrut să izgonească un coşmar. Preţ de un moment oribil, în vreme ce crevasa se mişcă, luna Nobilului Foul domină abisul limpede, lipsit de stele, al cerului, ca o rană incurabilă, o vătămare a însăşi Legii cerurilor. Strălucirea de smarald acoperea totul, amărî fiecare inimă şi scăldă fiecare piatră mai răsărită din Cetate într-o înfrângere verzuie, mortală.

Apoi spărtura trecu; lumina nesănătoasă alunecă înspre apus. Cetatea Nobilă se scufundă, ca o stâncă ruptă de pe ţărm, într-o noapte grea.

— *Melenkurion*! gâfâi Quaan, de parcă s-ar fi sufocat.

Melenkurion!

Încet, Mhoram îşi dădu seama că se strâmba ca un smintit încolţit. Dar în vreme ce bezna se spărgea reverberându-se în jurul său, nu-şi putu linişti trăsăturile; schimonoseala îi zăbovea pe faţă ca rânjetul unei hârci. Păru că trece timp îndelungat, nesfârşit, până când se gândi să scruteze în noapte armata Pumnului Satanei.

Când, în cele din urmă, se forţă să privească, văzu că oastea revenise la viaţă. Se desprindea din letargia ei nefirească şi intră în fierbere, înfoindu-se în beznă ca o râvnă trezită la viaţă.

— Pregătiţi Oştirea, spuse el, împotrivindu-se unei spaime nefireşti, strecurate în glasul său. Prorocul a primit semnul. Va ataca.

Nu fără eforturi, Warmarkul Quaan îşi regăsi controlul şi părăsi balconul, strigând ordine din mers.

Mhoram îşi strânse toiagul la piept şi inspiră adânc, din greu. La început, aerul i se cutremură în plămâni şi nu-şi putu înlătura grimasa de pe faţă. Însă îşi relaxă încet muşchii, canalizându-şi tensiunea în altă parte. Gândurile i se adunară în jurul problemei apărării Cetăţii.

Chemându-i pe hearthralli şi pe ceilalţi Nobili să i se alăture, se duse în turn să vadă ce făcea *samadhi* prorocul.

Acolo, în compania a două santinele şocate, putu urmări manevrele prorocului delirant. Pumnul Satanei îşi ţinea fragmentul din Piatra Bolii Pământului arzând în aer, un stindard de foc îngheţat, iar strălucirea ei de un verde izbitor îl descoperea cu uşurinţă, în vreme ce se deplasa printre trupele sale, lătrând ordine într-o limbă guturală şi străină. Fără vreo grabă, îi adună pe demonii-abjecţi în juru-i, până când formele lor întunecate se întinseră sub lumina lui ca un lac cu apă neagră. Apoi îi împărţi în două formaţiuni-săgeată imense, câte una de fiecare parte a sa, cu vârfurile spre umerii săi, către Piatra Sărbătorii. În lumina tare a Pietrei, înţelepţii arătau ca o forţă ameninţătoare, compactă, mortală şi nerăbdătoare. Valuri de alte creaturi se împrăştiară dincolo de ei, de-o parte şi de alta, începând să se apropie de Cetate.

Urmând focul prorocului, se deplasau dinadins dinspre sud-est spre porţile încremenite şi întărite de la baza turnului de

veghe.
Înaltul Nobil Mhoram strânse toiagul mai bine şi încercă să se pregătească pentru orice urma să se întâmple.
Îi simţi sosind în spatele său pe Nobila Amatin şi pe hearthrallul Borillar, urmaţi, în scurt timp, de Tohrm şi apoi de Quaan. Fără a-şi lua privirile de la apropierea armatei Pumnului Satanei, Warmarkul raportă:
— Am ordonat ca două Eaowarduri să între în turn. Mai multe formaţiuni nu ar avea niciun rost, s-ar bloca una pe cealaltă. Jumătate sunt arcaşi. Sunt nişte războinici buni, adăugă el inutil, de parcă ar fi vrut să se îmbărbăteze, iar hafţii şi warhafţii lor sunt veterani ai războiului împotriva Scrijelitorului în Carne. Arcaşii au săgeţi din *lor-liarill.* Vor trage la semnul tău.
Mhoram dădu din cap în semn de aprobare.
— Spune-le arcaşilor ca jumătate dintre ei să tragă atunci când prorocul delirant le intră în raza de acţiune. Restul să aştepte semnalul meu.
Warmarkul se întoarse să dea instrucţiunile, însă Mhoram îl prinse brusc de braţ. Fiori reci încreţiră pielea scalpului înaltului Nobil când spuse:
— Amplasează mai mulţi arcaşi pe meterezele de deasupra curţii cu gilden. Dacă printr-o neaşteptată nenorocire Pumnul Satanei sparge porţile, apărătorii turnului vor avea nevoie de ajutor. Şi pregăteşte războinicii să reteze trecerile dinspre Cetate.
— Da, înalte Nobil.
Quaan era un războinic şi înţelegea necesitatea unor astfel de ordine. Îi întoarse lui Mhoram, ferm, strângerea de mână, ca un fel de gest de bun rămas, apoi părăsi vârful turnului.
— Să spargă porţile?
Borillar căscă gura de parcă numai simpla sugestie îl uluia peste poate.
— Cum să fie posibil?
— Nu este posibil, răspunse Tohrm sec.
— Oricum, trebuie să ne pregătim.
Mhoram îşi propti toiagul de piatră, ca pe un stindard, şi privi cum *samadhi* Sheol se apropia.
Nimeni nu spuse nimic în vreme ce oastea mărşăluia înainte.

Deja se afla la mai puţin de două sute de metri de porţi. Cu excepţia tropăitului egal al miriadelor de picioare pe pământul îngheţat, se mişca tăcută, ca şi cum ar fi pândit doar Cetatea, ori, în pofida foamei lor demenţiale, multe dintre creaturile ei se temeau de ceea ce avea de gând Pumnul Satanei.

Mhoram simţi că nu mai avea decât câteva momente. O întrebă pe Amatin dacă-i văzuse pe Trevor sau Loerya.

— Nu.

Răspunsul ei şoptit răsunase gol, ca un semn al părăsirii. Peste câteva clipe, un roi de săgeţi vâjâi de la etajele de sus ale turnului. Erau invizibile în beznă, iar Pumnul Satanei nu dădu niciun semn că ar fi ştiut că fuseseră trase. Însă strălucirea Pietrei Bolii Pământului le aprinse şi le doborî înainte să ajungă la zece metri distanţă de el. Urmă un alt roi de săgeţi, apoi altul, însă nu avură niciun alt efect decât că luminară primele rânduri ale armatei prorocului delirant, dezvăluind, în irizaţii puternice de verde şi oranj, aspectul îngrozitor al conducătorilor ei.

Apoi *samadhi* se opri. De fiecare parte a sa, demonii-abjecţi tremurau. Îşi hârâi ordinele. Flancurile se îndreptară. Mârâind, troglodiţii şi alte creaturi se aliniară în formaţie, gata să atace.

Fără nicio grabă, ori ezitare, uriaşul proroc delirant strânse pumnul, astfel că aburul irizat se ridică din bucata lui de Piatră până în tării.

Mhoram putea simţi cum creştea puterea Pietrei, radiind în valuri groase spre faţa sa.

Dintr-odată, un fulger de energie izbucni din Piatră şi lovi pământul chiar în faţa unuia dintre înţelepţi. Trăsnetul continuă până când solul şi piatra luară foc, arzând cu flăcări verzi, pocnind ca vreascurile uscate. Apoi *samadhi* îşi deplasă fulgerul, abătându-l asupra pământului într-un arc de cerc vast, lent, spre alt înţelept. Forţa lui lăsă în urmă un şanţ care fumega şi ardea înăbuşit, izbucni în flăcări şi gemu ca şi cum pământul ar fi fost în agonie.

Când arcul de cerc se încheie, îl cuprindea pe Pumnul Satanei din ambele părţi, un semicerc de cărbuni încinşi, ca nişte smaralde, aşezat înaintea sa ca un ham ancorat de flancurile celor două formaţiuni de demoni-abjecţi.

Amintindu-şi de vârtejul trepidaţiilor cu care atacase

Scrijelitorul în Carne Oastea la Doriendor Corishev, Mhoram traversă tumul şi strigă la cei din Cetate:

— Plecaţi de pe metereze! Toată lumea, în afară de războinici, trebuie să plece în adăposturi! Nu vă expuneţi nici dacă cerul însuşi vă atacă!

Apoi reveni lângă Nobila Amatin.

Dedesubt, cei doi înţelepţi uriaşi îşi ridicară ţepuşele şi le înfipseră la capetele arcului de cerc. Imediat, vitriolul demondim începu să pulseze umed pe toată lungimea şanţului. Flăcările verzi se înnegriră; bolborosiră, împroşcară, ţâşniră din arc ca şi cum Pumnul Satanei ar fi înţepat, acolo, o venă cu sângele pământului.

Când Warmarkul Quaan se întoarse în turn, Mhoram ştia că *samadhi* nu pornise un vârtej. Lucrătura prorocului delirant nu era asemănătoare cu nimic din ce văzuse până acum. Şi era ceva mai lent decât se aşteptase el. Odată ce demonii-abjecţi se priponiră singuri de arcul de cerc, Pumnul Satanei începu să lucreze cu Piatra sa. Din miezul ei incandescent scoase un foc care ţâşni spre pământ şi se scurse în şanţ, iar aceste răbufniri transmiseră privitorilor un sentiment puternic de agresiune, ca şi cum baza de piatră de la poalele munţilor ar fi fost sub atac, ca şi cum Dispreţuitorul ar fi îndrăznit să trădeze înseşi oasele necesare ale Pământului.

Şi totuşi, forţa nu făcu nimic altceva decât să crească. Limbile fulgerelor săreau tot mai sus, se împreunau, deveniră treptat tot mai stabile, tot mai strălucitoare şi mai malefice. Violenţa lor se amplifică până când Mhoram simţi că nervii de pe pielea sa şi chiar ochii nu mai puteau îndura nimic, şi continuă să crească. Când zorii începură să sângereze în noapte, în spatele Pumnului Satanei, vâlvătăile individuale se uniseră în trei fulgere continue, care loveau fără niciun tunet în bezna cea mai adâncă a norilor.

Gâtlejul înaltului Nobil era prea uscat; trebui să înghită cu noduri de mai multe ori până să reuşească să adune suficientă salivă ca să poată vorbi.

— Hearthrall Tohrm – cuvintele încă aproape că-l sufocară – vor ataca porţile. Această forţă va ataca porţile. Trimite-i pe toţi gravelingas care pot veni în ajutorul Pietrei.

Tohrm începu să meargă la auzul numelui său, apoi se

îndepărtă în grabă ca şi cum ar fi fost încântat să se desprindă de lucirea dureroasă a arcului.

În vreme ce lumina cenuşie a zilei se aşternea asupra asediului, cele trei fulgere neîntrerupte săltau şi bolboroseau nebuneşte, se repezeau spre norii tăcuţi, trăgându-se mai aproape unul de celălalt. În spatele lor, oastea începu să hăulească, pe măsură ce tensiunea deveni tot mai greu de îndurat.

Nobila Amatin îşi înfipse degetele subţiri în carnea braţului lui Mhoram. Quaan îşi încrucişase mâinile pe piept şi se străduia să nu înceapă să strige. Mâinile lui Borillar îi pipăiau frenetice trăsăturile într-un efort de a înlătura senzaţia de rău. Toiagul său zăcea inutil la picioare. Înaltul Nobil se rugă pentru ei toţi şi-şi înfruntă spaima.

Apoi, dintr-odată, prorocul îşi roti Piatra şi, urlând, aruncă şi mai multă forţă în arcul de cerc.

Cele trei coloane imense ale fulgerelor se uniră, devenind una singură.

Pământul se zgudui sub tunete, ca răspuns la acel fulger unic şi măreţ. Imediat, fulgerul dispăru, cu toate că *samadhi* şi nici demonii-abjecţi nu-şi retrăseseră puterile din arcul de cerc.

Tunetul continuă, cutremurele scuturau pământul. În câteva clipe, tumul începu să se zguduie de parcă fundaţiile sale erau pe cale să se crape şi să-l înghită.

Imens, întortocheat, pământul de la poalele munţilor începu să se mişte. Se zbârci, se smuci, crăpă; iar prin crăpături, forme de piatră ţâşniră în sus. Spre groaza sa, Mhoram văzu contururi omeneşti şi de uriaşi şi cai smulgându-se din pământ. Formele erau butucănoase, strâmbe, nesimţitoare, erau piatră articulată, străvechile rămăşiţe fosilizate ale trupurilor îngropate.

Amintirea ţipătului lui Asuraka, din Codrul Sărbătorii, se reverberă în urechile lui Mhoram. *A readus vechea moarte!*

Sute, apoi câteva mii de forme din piatră ieşiră din pământ. Se eliberau din mormintele lor de mii de ani în mijlocul bubuitului colosal al pământului despicat, bălăngănindu-se orbeşte spre porţile Pietrei Sărbătorii.

— Apăraţi turnul! îi strigă Mhoram lui Quaan, însă nu faceţi risipă de vieţi. Amatin! Luptă aici! Fugi dacă turnul cade. Eu

mă duc la porţi.

Dar când se răsuci de la parapet, se ciocni cu hearthrallul Tohrm. Acesta-l apucă şi îl opri. Totuşi, în pofida grabei înaltului Nobil, trecu un moment îndelungat până când Tohrm putu să vorbească.

În cele din urmă, scuipă tot:

— Tunelul este apărat.

— De cine? se răsti Mhoram.

— Nobilul Trevor le-a poruncit tuturor să plece. El şi gravelingasul Trell apără porţile.

— *Melenkurion*! icni Mhoram. *Melenkurion*!

Se întoarse la metereze.

Mai jos, formele moarte şi fără glas aproape că ajunseseră până la baza turnului. Săgeţile zburară spre ei din sute de arcuri, însă cozile lor ricoşară, nevolnice, din arătările pământului, căzând arzând pe sol, fără niciun efect.

Ezită, bombănind în barbă, pradă unei uimiri extreme. Încălcarea Legii Morţii avea consecinţe dincolo de orice îşi imaginase. Mii de forme strâmbe se masaseră deja şi mărşăluiau, iar în orice clipă alte câteva mii se zbăteau să se elibereze din pământ, zvârcolindu-se în mişcare ca nişte suflete pierdute şi se supuneau poruncii şi puterii lui Sheol Pumnul Satanei.

Dar apoi prima arătare îşi puse mâinile pe porţi, iar înaltul Nobil Mhoram ţâşni înainte. Răsucindu-şi toiagul, trimise un fulger jos, într-o parte a turnului, lovindu-l pe mort acolo unde se afla. La impactul cu focul Nobilului, se spulberă precum gresia şi căzu la pământ.

Imediat, el şi Amatin se apucară de treabă cu întreaga lor forţă. Toiegele lor răsunau şi ardeau, azvârlind forţa albastră precum nişte lovituri de ciocan în jos, spre arătările în marş. Şi fiecare lovitură îi transforma pe morţi în pulbere. Dar când cădea unul, alţi câteva zeci îi luau locul. Pe întregul teren dintre turnul de veghe şi arcul de cerc desenat de Pumnul Satanei, pământul se ridica şi se frământa, punând în mişcare noi şi noi arătări, precum creaturile trase din mâlul din străfundurile mării lipsite de viaţă. La început una câte una, apoi cu zecile, câte cincizeci odată, ajunseră la porţi şi se adunară împotriva lor.

Prin piatră, Mhoram putea simţi cum creştea apăsarea asupra porţilor. Putea simţi şi focul lui Trevor şi măreţul cântec subteran al lui Trell, sprijinind porţile îngemănate, în vreme ce sute şi mii de arătări oarbe şi mute se împingeau în ele, se striveau de ele într-o urgie fără viaţă, ca o avalanşă năpustindu-se de la sol până undeva, imposibil de sus. Putea simţi gemetele de răspuns ale încordării, ca şi cum oasele turnului ar fi scrâşnit. Şi totuşi, morţii tot veneau, bălăngănindu-se afară din pământ până când se adunară la fel de mulţi ca şi oastea prorocului şi la fel de imbatabili ca un cataclism. Mhoram şi Amatin spulberară sute dintre ei şi nu se vedea niciun efect.

În spatele înaltului Nobil, Tohrm se lăsase în genunchi, absorbind durerea turnului cu mâinile sale şi bocind deschis:

— Oh, vai ţie, Piatra Sărbătorii! Oh, Piatra Sărbătorii, Piatra Sărbătorii!

Mhoram se smulse de la luptă, apucă tunica lui Tohrm şi-l ridică în picioare pe hearthrall. Strigă în faţa lui zdrelită:

— Gravelingas! Aminteşte-ţi cine eşti! Eşti hearthrall al Cetăţii Nobile.

— Nu sunt nimic! Boci Tohrm. Ah! Pământul…

— Eşti hearthrall şi gravelingas! Mă auzi… Eu, înalt Nobil, Mhoram, îţi poruncesc. Studiază acest atac, învaţă să-l înţelegi. Porţile interioare nu trebuie să cadă. *Rhadhamaerl* trebuie să menţină porţile interioare ale Pietrei Sărbătorii!

Simţi o schimbare în maniera de atac. Acum, Piatra Pumnului Satanei arunca fulgere împotriva porţilor. Amatin încercă să reziste, însă prorocul delirant îi anihilă eforturile ca şi cum n-ar fi fost nimic. Totuşi, Mhoram rămase cu Tohrm, concentrându-şi forţa asupra hearthrallului până când acesta îndeplini dorinţa ochilor şi mâinilor sale.

— Cine va plânge piatra dacă n-o fac eu? gemu Tohrm.

Mhoram îşi stăpâni dorinţa de a urla.

— Nicio tragedie nu va fi plânsă cum trebuie dacă nu supravieţuim.

— În clipa următoare, uită de Tohrm, uită de toate, cu excepţia strigătelor mute detonate prin el de la baza turnului. Peste ţipătul furiei lui Trell şi vehemenţa focului lui Trevor, porţile scrâşneau în agonie.

O bubuitură cutremurătoare scutură piatra. Cei din vârful turnului căzură, răsturnaţi pe podea. Un tunet imens, ca un urlet al victoriei, se sparse undeva între pământ şi cer, ca şi cum însăşi existenţa firmamentului ar fi fost spulberată.
Porţile se despicară înspre interior.
Torente de piatră moartă năvăliră în tunelul de sub turn.
Mhoram strigă la Quaan şi Amatin:
— Apăraţi turnul!
Zguduiturile încetară şi se ridică în picioare Clătinându-se. Trăgându-l pe Tohrm după el, strigă:
— Veniţi! Adunaţi-vă, gravelingas! Porţile interioare nu trebuie să cadă!
Cu toate că tumul încă mai tremura, o luă spre scări.
Însă înainte să poată coborî, auzi un cor de ţipete, erau ţipete omeneşti. O supărare vecină cu furia străbătu noianul răscolitor al sentimentelor sale.
— Quaan! urlă el, cu toate că bătrânul Warmark aproape că-l ajunsese din urmă. Atacul războinicilor!
Când ajunse lângă Mhoram, Quaan dădu din cap plin de amărăciune.
— Opreşte-i! Nu se pot lupta cu morţii ăştia. Săbiile nu vor conta.
Înaltul Nobil cobori în goană treptele, însoţit de Tohrm şi Quaan, lăsând-o pe Amatin să-şi azvârle focul de la marginea parapetului.
Quaan traversă întregul turn, însă Mhoram îl scoase pe Tohrm pe deasupra curţii dintre turn şi Cetate, prin pasarela cea mai de sus. De acolo, văzu că Trell şi Nobilul Trevor fuseseră, deja, împinşi afară din tunel. Luptau să-şi scape pielea, împotriva marşului lent şi orb al moţilor. Trevor făcea uz de o forţă extremă, aşa cum Mhoram nu mai văzuse încă, izbindu-i pe atacatorii aflaţi cel mai aproape, spulberându-i rapid, continuu, prefăcându-i în pulbere. Iar Trell învârtea, cu ambele mâini, o bucată masivă dintr-una din porţi. Se folosea de ea ca de un ciomag, cu o asemenea ferocitate încât chiar şi formele aducând vag a uriaşi sau cai cădeau sub loviturile lui.
Însă cei doi nu aveau nicio şansă. Săbiile, suliţele şi săgeţile nu aveau niciun efect asupra arătărilor în marş; zeci de războinici, care săriseră în tunel şi în curte, erau, pur şi simplu,

zdrobiţi sub picioarele lor, iar urletele celor striviţi erau îngrozitoare. În vreme ce Mhoram privea, morţii îi împinseră pe Trell şi Trevor înapoi spre copacul gilden, spre porţile interioare, închise.

Mhoram strigă spre războinicii de pe meterezele de sub el, poruncindu-le să nu între în curte. Apoi traversă Cetatea în fugă şi goni pe scări jos, spre nivelurile inferioare. Avându-l pe Tohrm în urma sa, ajunse la primul contrafort de deasupra porţilor interioare, chiar la timp să-i vadă pe troglodiţi răspândindu-se prin tunel, croindu-şi drum printre morţi pentru a ataca uşile laterale care asigurau singurul acces spre turn.

Unii dintre ei căzură imediat cu săgeţi în gâtlejuri sau burţi, iar alţii fură măturaţi de câţiva războinici din curte, după ce izbutiseră să scape nestriviţi. Însă jiletcile lor groase şi grele îi protejară de majoritatea săgeţilor şi de loviturile de sabie. Cu marea lor forţă şi cunoaştere a pietrei, se aruncară asupra uşilor. Imediat, creaturile deşirate năvăliră prin tunel în număr mare. Înaltul Nobil îşi dădu seama că numai războinicii nu aveau cum să împiedice creaturile lui *samadhi* să între în turn.

Preţ de o clipă crâncenă, îi izgoni din mintea lui pe Trevor şi Trell, pe troglodiţi, pe războinici, morţii în mişcare, ieşiți din pământ, şi se concentră asupra deciziei pe care trebuia să şi-o asume. Dacă Piatra Sărbătorii voia să-şi mai menţină o apărare viabilă, trebuiau păstrate fie turnul, fie porţile interioare. Fără porţi, turnul încă mai putea stânjeni asaltul Pumnului Satanei, suficient cât să ţină Piatra Sărbătorii în viaţă; fără turn, porţile încă-l mai puteau ţine la distanţă. Fără una dintre ele, Piatra Sărbătorii ar fi fost înfrântă. Însă Mhoram nu putea lupta pentru amândouă, nu putea fi în ambele locuri în acelaşi timp. Trebuia să aleagă unde să concentreze apărarea Cetăţii.

Îl trimise imediat pe Tohrm să-i adune pe gravelingas. Apoi se întoarse spre lupta din curtea interioară. Îi ignoră pe troglodiţi, concentrându-se însă asupra morţilor târşâiţi, în vreme ce călcau în picioare copacul gilden, trântindu-i pe Trell şi Trevor la pereţi. Strigând spre războinicii din jurul său pentru *gor,* îşi azvârli în jos focul său de Nobil, spre figurile fără chip, zdrobindu-le în pulbere. Împreună, el şi Trevor, curăţară un spaţiu în care bărbaţii prinşi în capcană puteau să-şi găsească scăparea.

Aproape imediat sentinelele aduseră două linii groase de *clingor,* le ancorară, aruncându-le lui Trevor şi Trell. Însă, în scurtul răgaz, un nou val de troglodiţi pătrunseră în curte călare pe umerii morţilor şi se alăturară asaltului asupra uşilor. Smulseră porţile din ţâţâni cu un zgomot greţos, ca un trosnet de oase rupte, azvârliră lespezile de piatră la o parte şi se repeziră mugind spre turn. Fură întâmpinaţi imediat de războinicii înverşunaţi, duri, însă avântul şi forţa troglodiţilor îi împinseră în interior.

Când văzu uşile sparte, Trell scoase un urlet de furie şi încercă să-i atace pe troglodiţi. Trântind deoparte linia de *clingor*, se repezi la morţi ca şi cum şi-ar fi închipuit că putea să-şi croiască drum printre ei, alăturându-se apărătorilor turnului. Pentru moment, ciomagul său de granit şi înţelepciunea lui *rhadhamaerl* îi făcură un făgaş de trecere şi avansă câţiva paşi prin curte. Dar apoi, chiar şi ghioaga lui se frânse. Căzu şi el sub greutatea imensă a morţilor.

Trevor se repezi după el. Ajutat de focul lui Mhoram, Nobilul ajunse la Trell. Unul dintre morţi îi dădu o lovitură năucitoare la gleznă, dar nu luă durerea în seamă, îl apucă pe Trell de umeri, trăgându-l înapoi.

Imediat ce putu să se ridice iar în picioare, Trell îl împinse pe Trevor cât colo şi atacă arătările insensibile cu propriii săi pumni.

Trevor smulse una din liniile de *clingor* și şi-o înfăşură de câteva ori peste piept. Apoi îl bătu pe Trell pe spate. Cu un braţ pe sub al lui Trell, strânse toiagul ca pe o bară de-a latul pieptului lui Trell şi strigă spre războinici să-l tragă sus. Imediat, zece războinici prinseră linia şi începură să tragă. În vreme ce Mhoram îi protejă pe cei doi bărbaţi, fură traşi în sus, pe zid, şi apoi peste parapetul contrafortului.

Cu un zvâcnet înfiorător, morţii se izbiră de porţile interioare.

În mijlocul strigătelor de luptă din turn, şi sub presiunea care creştea mută împotriva porţilor, înaltul Nobil Mhoram îşi întoarse atenţia la Trell şi Nobilul Trevor.

Gravelingasul se zbătu să scape din strânsoarea lui Trevor şi mâinile războinicilor, ridicându-se brusc în picioare, şi se aşeză înaintea lui Mhoram de parcă ar fi vrut să sară la gâtul înaltului Nobil. Faţa-i ardea din cauza efortului şi furiei.

— E intact! Hârâi el îngrozitor. Turnul e pierdut… intact, ca să-l poată folosi Sheol! Astea-s planurile tale cu Piatra Sărbătorii? Mai bine o distrugem chiar noi!

Dând din braţele-i puternice, pentru a împiedica pe oricine să-l atingă, se răsuci frenetic şi se îndepărtă în Cetate.

Privirea lui Mhoram ardea periculos, însă îşi muşcă buzele şi se abţinu să nu se repeadă după gravelingas. Trell se consumase îngrozitor şi eşuase. Nu putea fi învinovăţit pentru că-i ura imperfecţiunea; trebuia lăsat în pace. Însă glasul său răsunase ca vocea unui om care-şi pierduse pacea sufletească pentru totdeauna. Sfâşiat în interiorul său, Mhoram trimise doi dintre războinici să stea cu ochii pe Trell, apoi se întoarse spre Trevor.

Nobilul se sprijinea gâfâind de peretele din spate. Sângele-i şiroia din glezna rănită; faţa-i era mânjită de mizeria luptei şi se cutremura de fiecare dată când efortul de a respira îi tortura pieptul. Cu toate astea, părea că nu bagă în seamă durerea, ignorându-se pe sine. Ochii-i luceau de percepţii înspăimântătoare. Când Mhoram îl privi, icni.

— Am simţit-o. Ştiu ce-i asta.

Mhoram strigă după un Vindecător, însă Trevor respinse orice sugestie cum că ar avea nevoie de ajutor. Îl întâmpină pe înaltul Nobil ca un exaltat şi repetă:

— Am simţit-o, Mhoram.

Mhoram îşi stăpâni îngrijorările.

— Ai simţit?

— Puterea Nobilului Foul. Puterea care face toate astea să fie posibile.

— Piatra… începu Mhoram.

— Piatra nu-i îndeajuns. Această vreme… viteza cu care a devenit atât de puternic, după înfrângerea lui de la întunecimea Sufocantă, forţa acestei oştiri, cu toate că-i atât de departe de controlul lui, aceste arătări moarte, smulse din pământ de o forţă atât de vastă… Piatra nu-i îndeajuns. Am simţit asta. Nici chiar Nobilul Foul, Dispreţuitorul, n-ar fi putut deveni atât de neînfrânt în doar şapte ani scurţi.

— Atunci, cum? răbufni înaltul Nobil.

— Această vreme… iarna asta. Susţin şi impulsionează armata – îl scutesc pe Pumnul Satanei, pe Dispreţuitorul însuşi,

de alte sarcini pentru altă lucrare – pentru lucrarea Pietrei. Lucrătura cu aceşti morţi. Mhoram, îţi aminteşti puterea lui Drool Viermele de Piatră asupra vremii… şi asupra lunii?

Mhoram dădu din cap, tot mai uluit şi mai înspăimântat.

— Am simţit-o. Nobilul Foul are Toiagul Legii.

Un strigăt se smulse dintre buzele lui Mhoram, în pofida convingerii sale instantanee că Trevor avea dreptate.

— Cum este posibil? Toiagul a căzut împreună cu Înalta Nobilă Elena sub *Melenkurion* Skyweir.

— Nu ştiu. Poate că aceeaşi creatură care a omorât-o pe Elena a dus Toiagul la Creşa lui Foul, poate că-i Kevin însuşi, mort, cel care mânuieşte Toiagul în folosul lui Foul, pentru ca Dispreţuitorul să nu fie nevoit să manevreze personal o forţă aflată dincolo de controlul lui. Dar am simţit Toiagul, Mhoram… e Toiagul Legii, fără niciun fel de îndoială.

Mhoram dădu din cap, luptând să-şi stăpânească frica năucitoare, ce părea să se reverbereze nelimitat înăuntrul său. Toiagul! Bătălia se desfăşura furioasă în jurul său; n-avea timp şi nici putere pentru nimic altceva decât o acţiune imediată. Nobilul Foul avea Toiagul! Dacă se complăcea în a se gândi astfel, o putea sfârşi înghiţit de panică. Cu ochii scăpărând, îl strânse tare, de umăr, pe Trevor, în semn de apreciere şi camaraderie, apoi se întoarse înapoi spre curte.

Pentru un moment, îşi canaliză percepţiile prin larmă şi agitaţie, îşi forţă simţurile să evalueze situaţia Pietrei Sărbătorii. O putea simţi pe Nobila Amatin în vârful turnului, încă azvârlindu-şi focul asupra morţilor. Era tot mai slăbită – eforturile ei continue depăşiseră, de mult, limitele normale ale rezistenţei sale – şi, totuşi, îşi menţinea văpaia nimicitoare să lovească în jos, luptând ca şi cum avea intenţia de a-şi consuma şi ultima bătaie de inimă sau respiraţie pentru apărarea turnului. Iar eforturile ei aveau efect. Cu toate că nu putea opri nici măcar o zecime dintre arătările târşâite, spulberase atât de multe dintre ele, încât nisipul care se adunase înfundase căile spre tunel. Mult mai puţini dintre morţi se mai puteau arunca înainte deodată; acţiunile ei, precum şi îngustimea tunelului le încetinea marşul, încetinea amplificarea presiunii lor asupra porţilor interioare.

Însă, în timp ce ea se căznea, bătălia începu să urce prin

turn, spre ea. Câţiva troglodiţi încercară să între acum pe uşi. Propriii lor morţi blocau coridoarele, şi în vreme ce luptau pentru căile de acces, erau expuşi arcaşilor Cetăţii. Însă duşmanii pătrundeau, cumva, în turn; Mhoram putea auzi gălăgia luptei urcând tot mai sus prin complexul de pasaje ale turnului. Făcu un efort şi ignoră tot ce se întâmpla în jurul său, concentrându-se asupra turnului. Apoi, printre ordine răguşite, zăngănitul armelor, urletele cumplite de sfârşeală şi durere, freamătul de paşi grăbiţi, simţi atacul Pumnului Satanei asupra zidului exterior al turnului. Prorocul delirant azvârlea fulgere năprasnice de forţă a Pietrei Bolii Pământului asupra posturilor de observaţie expuse şi a ferestrelor, din când în când şi asupra Nobilei Amatin însăşi; şi sub acoperirea acestor lovituri, creaturile sale ridicară scări sprijinite de zid, năvălind prin spărturi.

— Nobilul Mhoram putu simţi în piatra de sub tălpile sale cum gemeau porţile interioare.

Repede, se întoarse spre unul dintre războinici, o femeie stonedownor crispată.

— Du-te la turn. Găseşte-l pe Warmarkul Quaan. Spune-i că îi poruncesc să se retragă din turn. Spune-i că trebuie s-o aducă pe Nobila Amatin cu el. Du-te!

Ea îl salută şi plecă în goană. Peste câteva clipe, o văzu ţâşnind pe deasupra curţii interioare de-a lungul uneia din pasarele.

În acel moment, el revenise deja la luptă. Împreună cu Nobilul Trevor, lucrând încrâncenat lângă el, îşi relansă atacul asupra puhoiului pământesc care presa tot mai tare asupra porţilor interioare ale Pietrei Sărbătorii. În vreme ce forţa de sprijin a gravelingasilor vibra în piatra de sub tălpile sale, îşi adună întreaga sa ferocitate acumulată şi-o azvârli spre apăsarea morţilor. Ştia precis ce spera să obţină în acest fel; voia să acopere lespezile de piatră din curtea interioară cu atât de mult nisip, încât arătările oarbe, care-şi târşâiau picioarele, să nu mai aibă teren solid de pe care să împingă înainte. Ajutorul lui Trevor părea să-i amplifice eficacitatea, astfel că zdrobi morţii cu zecile, până când toiagul îi vibra în mâini, iar aerul din jurul său se încărcă atât de mult cu energie albastră, încât părea că emană focul Nobililor.

Totuşi, în timp ce se muncea, manevrându-şi forţa ca pe o seceră prin recolta blestemată a Pumnului Satanei, îşi dirijă o parte din atenţie spre pasarele. Îi căuta pe Quaan şi Amatin.

În scurt timp, căzu prima pasarelă. Rămăşiţele zdrobite ale unui Eoman goniră de-a lungul ei, ieşind din turn, urmăriţi de troglodiţi. Arcaşii îi trimiseră pe troglodiţi în cădere liberă spre curtea interioară, şi de îndată ce războinicii ajunseră în siguranţă, cablurile pasarelei fură retezate. Podeţul de lemn zbură în jos păcănind şi se sparse de peretele turnului.

Zarva bătăliei ricoşa din turn. Deodată, Warmarkul Quaan apăru la una dintre pasarelele de sus. Strigând tare pentru a se face auzit, ordonă să fie tăiate legăturile tuturor pasarelelor, cu excepţia a două dintre cele mai înalte.

Mhoram îi strigă Warmarkului:

— Amatin!

Quaan dădu din cap şi fugi înapoi în turn. Următoarele două capete ale pasarelelor căzură şi ele, dar santinelele celei de-a treia aşteptară. După un moment, câţiva războinici răniţi apărură clătinându-se pe pasarelă. Sprijinindu-se unul pe celălalt, cărându-i pe răniţi, se căzniră să înainteze spre Cetate. Însă un pâlc de creaturi zămislite de Piatră ţâşniră nebuneşte din turn.

Sfidând toate săgeţile şi săbiile, creaturile îi azvârliră pe răniţi de pe pasarelă şi se repeziră de-a lungul ei.

Întunecându-se, deliberat, santinelele retezară cablurile.

Toţi duşmanii apăruţi în pragul deschizăturilor unde se aflaseră pasarelele fură ucişi de o cumplită ploaie de săgeţi. Pasarelele de la înălţime mai mare căzură într-o succesiune rapidă. Pentru supravieţuitorii din turn mai rămăseseră doar două.

Nobilul Trevor gâfâia ameţit lângă înaltul Nobil, iar Mhoram însuşi se simţi slăbit de încordare. Însă nu-şi putea permite să se odihnească. Gravelingasii lui Tohrm nu vor putea fi în stare să menţină porţile singuri.

Şi totuşi, flacăra sa îşi pierdu din vehemenţă în vreme ce momentele tensionate treceau. Temerile pentru Quaan şi Amatin îi tulburară concentrarea.

Îşi dorea, intens, să se ducă după ei. Războinicii scăpau constant de-a lungul celor două pasarele rămase şi le privi

fuga cu un mare nod în gât, dorindu-şi fierbinte să le vadă şi conducătorii.

Se mai duse încă o pasarelă, încetă să mai lupte când apăru Quaan, singur, în pragul ultimei pasarele.

Quaan strigă spre Cetate, însă Mhoram nu-i putu pricepe cuvintele. Privea cu respiraţia tăiată cum patru războinici alergară spre Warmark.

Apoi, o siluetă în robă albastră apăru în urma lui Quaan: Amatin. Însă cei doi nu făcură nicio încercare de a se salva. Când războinicii ajunseră lângă ei, amândoi dispărură înapoi în turn.

Înăbuşindu-se de neajutorare, Mhoram se holba la intrarea pustie ca şi cum forţa dorinţei sale i-ar fi putut aduce înapoi pe cei doi. Putea auzi hoardele prorocului delirant grăbindu-se, neîncetat, tot mai sus.

O clipă mai târziu, cei patru războinici reapărură. Îl duceau între ei pe Hearthrallul Borillar.

Se bălăbănea în mâinile lor ca şi cum ar fi fost mort.

Quaan şi Amatin îi urmară pe cei patru. Când ajunseră cu toţii în Cetate, căzu şi ultima pasarelă. Părea că nu scoate niciun sunet, din cauza hărmălaiei din turn.

O pâclă trecu peste văzul lui Mhoram, îşi dădu seama că se lăsase puternic pe Trevor; în timp ce icnea după aer, nu se putu ţine singur pe picioare. Însă Nobilul îl susţinu. Când starea sa de leşin încetă, îşi încrucişă privirea cu a lui Trevor şi zâmbi stins.

Fără niciun cuvânt, reveniră la apărarea porţilor.

Turnul fusese pierdut, însă bătălia nu se terminase. Nestânjeniţi acum de focul lui Amatin, morţii putură să împingă prin nisip. Greutatea asaltului lor începu să crească din nou. Iar senzaţia de rău pe care o trimiteau, în valuri, prin piatră, crescu. Înaltul Nobil simţi cum se mărea în juru-i durerea Pietrei Sărbătorii, până când părea că vine de peste tot. Dacă nu s-ar fi confruntat atât de crunt cu morţii, ar fi putut crede că Cetatea era atacată şi din alte părţi. Însă urgenţele actuale îi monopolizau atenţia. Singura speranţă a Pietrei Sărbătorii era să îngroape porţile în nisip înainte să cedeze.

Simţi sosirea lui Tohrm în spatele său, însă nu se întoarse decât după ce Quaan şi Nobila Amatin se alăturară

Hearthrallului. Apoi, îşi reduse puterea şi se întoarse spre cei trei.

Amatin se afla în pragul disperării. Ochii o dureau sub fragilitatea palidă a feţei sale; părul îi atingea obrajii cu şuviţele transpirate. Când glăsui, vocea-i tremura.

— A primit un fulger destinat mie. Borillar… el… nu l-am văzut la timp pe *Samadhi* cum ţinteşte.

Se lăsă o pauză înainte ca Mhoram să-şi recapete stăpânirea de sine ca să întrebe încet:

— E mort?

— Nu. Vindecătorii… va trăi. Este un Hirebrand, nu-i lipsit de apărare.

Se lăsă pe piatră, sprijinindu-se moale de perete, ca şi cum sforile care o ţinuseră în picioare se rupseseră.

— Uitasem că era cu tine, murmură Mhoram. Mă simt ruşinat.

— *Tu te* simţi ruşinat?

Hârâitul aspru al vocii lui Quaan îi atrase atenţia. Faţa şi braţele Warmarkului erau năclăite de sânge, însă părea că nu fusese rănit. Nu putea îndura privirea lui Mhoram.

— Turnul, pierdut!

Muşca abătut cuvintele.

— Eu sunt cel ruşinat. Niciun Warmark n-ar permite… Warmarkul Hile Troy ar fi găsit el mijloacele să-l păstreze.

— Atunci află mijloace să ne ajuţi, gemu Tohrm. Aceste porţi nu pot rezista.

Disperarea cruntă din tonul său atrase asupra lui toate privirile celor de pe contrafort. Pe faţa sa curgeau lacrimile, ca şi cum nu s-ar mai fi putut opri niciodată din plâns, iar mâinile îi tresăriră fără voie, căutând prin aer ceva imposibil, ceva ce nu se putea distruge. Iar porţile gemură spre el, de parcă ar fi fost conştiente de adevărul deznădejdii sale.

— Nu putem, continuă el. Nu putem. O asemenea forţă! Să mă ierte pietrele! Sunt… Nu suntem la fel sub această încordare.

Quaan se întoarse brusc pe călcâie şi plecă, strigând să se aducă cherestea, iar Hirebranzii să proptească porţile. Însă Tohrm nu părea că-l auzise pe Warmark. Privirea lui umedă îl pironi pe Mhoram în timp ce-i şoptea:

— Am fost preveniţi. Ceva malefic ne roade puterea. Nu înţelegem… înalt Nobil, mai este şi un alt rău aici? Un alt rău decât greutatea şi violenţa oarbă? Aud… cum toată piatra măreaţă a Cetăţii Nobile îmi strigă despre acest rău.

Simţurile înaltului Nobil Mhoram se abătură de la direcţia lor şi el trecu la aceeaşi rezonanţă cu vintrele pietrei din Cetate, de parcă s-ar fi amestecat cu ea. Simţi întreaga greutate a morţii concentrată de *samadhi* ca şi cum s-ar fi lăsat numai pe el; simţi porţile propriului său suflet gemând, detonând, crăpându-se. Pentru o clipă, ca o scăpărare a profeţiei, deveni Cetatea, preluă viaţa ei şi durerea asupra lui, trăi groaza fără seamăn care ameninţa s-o sfâşie, şi încă ceva, un lucru depărtat, singular, îngrozitor. Când auzi paşi clănţănind cu frenezie, apropiindu-se de el de-a lungul sălii principale, ştiu că Tohrm zărise adevărul.

Unul dintre cei doi oameni trimişi de Mhoram să aibă grijă de Trell ţâşni înainte, apoi se opri cu o smucitură. Avea faţa albă de spaimă, şi de-abia dacă putu strecura printre dinţi câteva cuvinte bâlbâite:

— Înalt Nobil, vino! El! Cabinetul! Oh, ajută-l!

Amatin îşi acoperi capul cu braţele, ca şi cum nu mai putea suporta, însă înaltul Nobil spuse:

— Te aud. Aminteşte-ţi cine eşti. Vorbeşte limpede.

Omul înghiţi cu noduri de câteva ori.

— Trell – ai trimis – se sacrifică. Va distruge Cabinetul.

Tohrm izbucni într-un urlet răguşit, iar Amatin trase aer în piept.

— *Melenkurion*!

Mhoram se holbă la războinic ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce auzise. Însă credea, simţea adevărul în acele vorbe. Era şocat de înţelegerea înfricoşătoare a faptului că această cunoaştere venise şi prea târziu. Din nou, dăduse greş cu prevestirea, eşuase în a rezolva trebuinţele Cetăţii. Animat de exigenţe de nerefuzat, se roti spre Nobilul Trevor şi întrebă:

— Unde-i Loerya?

Pentru prima dată de la salvarea lui, exaltarea lui Trevor păli. Zăcea în propriul său sânge ca şi cum rana lui n-avea puterea de a-l durea, însă pomenirea numelui soţiei sale îl duru ca o spărtură în platoşa noului său curaj.

— Ea… începu, apoi se opri ca să înghită cu noduri. A plecat din Cetate. Noaptea trecută, i-a dus pe copii pe platourile de pe munte, să caute un ascunziş. Ca ei să fie la adăpost.

— Pe Cele Şapte! lătră Mhoram, înfuriindu-se, mai degrabă, de toate eşecurile lui decât din pricina lui Trevor. Avem nevoie de ea!

Situaţia Pietrei Sărbătorii era disperată, şi nici Trevor, nici Amatin nu erau în condiţia de a se putea duce la luptă. Pentru o clipă, Mhoram simţi că problema nu putea fi rezolvată, că nu putea lua decizii în numele Cetăţii. Însă el era Mhoram, fiul lui Variol, înalt Nobil, prin alegerea Consiliului. I-o spusese războinicului: *Aminteşte-ţi cine eşti.* I-o spusese lui Tohrm. Era înaltul Nobil Mhoram, incapabil de predare. Lovi piatra cu toiagul, atât de tare încât capătul lui de fier răsună, şi sări la treabă.

— Nobile Trevor, poţi ţine porţile?

Trevor îşi încrucişă privirea cu a lui Mhoram.

— Să n-ai teamă, înalt Nobil. Dacă pot fi menţinute, le voi menţine eu.

— Bine.

Înaltul Nobil se întoarse cu spatele spre curte.

— Nobilă Amatin, Hearthrall Tohrm, vreţi să mă ajutaţi?

Drept răspuns, Tohrm o apucă pe Amatin de braţul întins şi o ajută să se ridice în picioare.

Luându-l de mână pe războinicul alb de frică, Mhoram se grăbi să între în Cetate.

În timp ce trecea prin săli, spre Cabinet, îi ceru războinicului să-i spună ce se întâmplase.

— El… fiara… se bâlbâi omul.

Însă părea că reuşise să împrumute o oarecare hotărâre din strânsoarea lui Mhoram.

— M-a depăşit, înalt Nobil.

— Ce s-a întâmplat? repetă Mhoram cu fermitate.

— La porunca ta l-am urmat. Când a aflat că nu avem intenţia de a-l lăsa în legea lui, ne-a suduit. Însă blestemele lui ne-au arătat o parte din motivele ordinelor tale. Eram hotărâţi să ne supunem lor. În cele din urmă, s-a îndepărtat de noi ca un om zdrobit şi ne-a condus la Cabinet. Acolo, s-a dus la o vatră mare cu pietriş şi-a îngenuncheat lângă ea. În vreme ce-l

priveam de la uşă, a început să plângă şi să se roage, implorând, înalt Nobil, am simţit în inima mea că se ruga pentru pace, însă n-a găsit pacea. Când şi-a ridicat capul, am văzut… am văzut oroarea pe chipul său. El… pietrişul… flacăra a venit dinspre pietrele de foc.

Văpaia a sărit de la podea. Am alergat spre el. Însă flăcările ne-au împiedicat. L-au mistuit pe camaradul meu. Am fugit la tine.

Cuvintele îngheţară inima lui Mhoram, însă răspunse ca să acopere durerea şi nesiguranţa oglindite pe faţa războinicului.

— Legământul lui de Pace a fost încălcat. Şi-a pierdut încrederea de sine şi a căzut pradă disperării. Aceasta-i umbra Ucigaşului Cenuşiu, care stăruia asupra lui.

După un moment, războinicul zise şovăitor:

— Am auzit că… aşa se vorbeşte, că asta nu-i, cumva, lucrătura Necredinciosului?

— Poate. Într-o anumită măsură, Necredinciosul este creaţia Nobilului Foul. Dar şi disperarea lui Trell este, în parte, isprava mea. Marea forţă a Ucigaşului este că slăbiciunea noastră morală s-ar putea să se întoarcă, astfel, împotriva noastră.

Vorbi pe cât putea de calm, dar înainte să ajungă la o sută de metri distanţă de Cabinet, începu să simtă căldura flăcărilor. Nu avea niciun fel de îndoială că aceasta era sursa celuilalt rău sesizat de Tohrm. Valuri fierbinţi de sacrilegiu erupeau în toate direcţiile din camera de consiliu. În vreme ce se apropie de uşile înalte, din lemn, văzu că fumegau, aproape că luaseră foc, iar pereţii licăreau, de parcă piatra ar fi fost pe cale să se topească. Gâfâia, neavând aer, chircindu-se sub asaltul căldurii, chiar înainte de a ajunge la intrarea deschisă, pentru a se uita în Cabinet.

În interior domnea un adevărat infern. Pardoseala, mesele, scaunele, toate ardeau nebuneşte, împrăştiind flăcări care mugeau ca nişte convulsii ale tunetului. Trebui să clipească pentru a-şi îndepărta lacrimile din ochi înainte de a putea scruta centrul încăperii prin pălălaia din interior.

Trell stătea acolo, în vatra cu pietre de foc, precum inima unei catastrofe, arzând şi azvârlind spre tavan limbi mari de foc, cu amândoi pumnii. Întreaga sa siluetă ardea ca încarnarea unui blestem, un chin alb de căldură, lovind piatra

pe care o iubise şi n-o putuse salva.

Forţa brută îl descumpăni pe Mhoram. Privea începutul Ritualului Profanării. Trell descoperise, în disperarea lui, secretul păzit cu atâta grijă de Mhoram, şi folosea acel secret împotriva Pietrei Sărbătorii. Dacă nu-l opreau, porţile vor fi primele din Cetate care vor ceda, prima şi cea mai vulnerabilă verigă din lanţul de distrugere care ar putea transforma întregul platou într-o grămadă de resturi.

Trebuia oprit. Era o necesitate. Dar Mhoram nu era un gravelingas, nu avea înţelepciunea Pietrei pentru a contracara acea forţă capabilă de declanşarea unui asemenea foc. Se întoarse spre Tohrm.

— Eşti maestru *rhadhamaerl*! strigă el peste mugetul focului. Trebuie să reduci la tăcere această văpaie!

— S-o reduc la tăcere?

Tohrm se holba, năucit, la flăcări; avea privirea aceea şocată a unui om care este martorul distrugerii a ceea ce iubise mai mult.

— S-o reduc la tăcere?

Nu ţipase. Mhoram îl putea înţelege numai citindu-i cuvintele pe buze.

— Nu am nicio putere împotriva ei. Sunt un gravelingas de *rhadhamaerl,* nu un încarnat al Puterii Pământului. Ne va distruge pe toţi.

— Tohrm! strigă înaltul Nobil. Eşti Hearthrallul Cetăţii Nobile! Dacă tu nu poţi face asta, nu mai poate face nimeni altcineva.

Tohrm glăsui fără niciun sunet:

— Cum?

— Te voi însoţi! Am să-ţi dau puterea mea, am să-mi plasez întreaga mea forţă în tine!

Ochii Hearthrallului se mutară înspăimântaţi de la priveliştea Cabinetului şi se întoarseră prin forţa brută a voinţei, concentrându-se asupra feţei înaltului Nobil.

— Vom arde.

— Vom îndura!

Tohrm cântări solicitarea lui Mhoram vreme îndelungată. Apoi gemu. Nu putea refuza să se sacrifice pentru Piatra Cetăţii.

— Dacă mă susţii, spuse el muţeşte, prin mugetul focului.

Mhoram se roti spre Amatin.

— Tohrm şi cu mine vom intra în Cabinet. Tu trebuie să ne aperi de foc. Pune-ţi forţa în jurul nostru, protejează-ne.

Ea dădu din cap absentă, dându-şi la o parte, de pe faţă, o şuviţă de păr ud.

— Duceţi-vă, spuse ea cu voce slabă. Masa se topeşte deja.

Înaltul Nobil văzu că avea dreptate. Sub ochii lor, masa se prăbuşi într-un şuvoi de magmă, scurgându-se spre nivelul cel mai scăzut al Cabinetului şi în vatra din jurul picioarelor lui Trell.

Mhoram îşi pregăti întreaga sa forţă şi lăsă coada toiagului său pe umărul lui Tohrm. Împreună, se întoarseră spre Cabinet, aşteptând în vreme ce Amatin ridică apărarea în jurul lor. Senzaţia era ca o furnicătură pe piele, ca un roi de insecte, însă ţinea căldura la distanţă.

Când le făcu semn, o luară spre Cabinet ca şi cum s-ar fi chinuit să se apropie de un cuptor.

În pofida protecţiei oferite de Amatin, căldura îi izbi ca pumnul unui cataclism. Tunica lui Tohrm începu să ardă. Mhoram îşi simţi propria sa robă înnegrindu-se. Tot părul de pe cap le fu pârlit. Însă înaltul Nobil îşi scoase căldura din minte; se concentră asupra toiagului său şi a lui Tohrm. Acum îl putea simţi pe Hearthrall cântând, cu toate că nu auzea nimic altceva decât urletul greu şi cavernos al flăcărilor. Acordându-şi forţa la notele înalte ale cântecului intonat de Tohrm, îşi trimise prin el întregile sale resurse.

Flăcările sălbatice se retraseră uşor dinspre ei, pe măsură ce înaintau, şi petice de piatră nearsă ieşiră la iveală precum dalele de sub tălpile lui Tohrm. Avansară ca o breşă în infernul furios stârnit de Trell.

Însă văpaia se închise imediat în urma lor. Pe măsură ce se îndepărtau de uşi, apărarea oferită de Amatin slăbea; distanţa şi flăcările se interferau. Pe Mhoram îl ustura pielea acolo unde roba-i fumega pe ea, iar ochii-l usturau atât de tare, încât nici nu mai putea vedea. Cântecul lui Tohrm deveni tot mai mult ca un urlet, pe măsură ce coborau. La vremea când ajunseră la acelaşi nivel cu vatra, unde încă se mai afla *krill*-ul lui Loric, încrustat în piatră, Mhoram îşi dădu seama că dacă nu-şi retrăgea puterea de la Tohrm şi s-o folosească pentru

protecţie, se vor prăji amândoi la picioarele lui Trell.

— Trell! urlă Tohrm fără niciun sunet. Eşti gravelingas de *rhadhamaerl*! Nu fă asta!

Pentru o clipă, furia infernului se opri. Trell se uită la ei, păru să-i vadă, să-i recunoască.

— Trell!

Însă căzuse mult prea adânc sub puterea propriei sale distrugeri. Îndreptă un deget rigid şi acuzator, apoi se aplecă spre pietrele de foc şi azvârli spre ei un braţ întreg de flăcări.

În acelaşi moment, un fior de forţă îl străbătu pe Mhoram. Protecţia lui Amatin se stabiliză, se întări. Cu toate că puterea atacului lui Trell îl aruncase pe Tohrm înapoi în braţele lui Mhoram, focul nu-i atinse. Iar descoperirea bruscă a forţei de către Amatin stârni o replică în înaltul Nobil. Cu o expresie ca de bucurie în ochii săi, azvârli toate reţinerile şi se întoarse spre înţelegerea lui secretă şi spre profanare. Acel secret conţinea forţă – o forţă pe care Nobilii nu reuşiseră s-o descopere din cauza Legământului lor de Pace – capabilă să apere, dar şi să distrugă. Disperarea nu descătuşa numai emoţii. Mhoram îşi eliberă întreaga sa frenezie şi se împotrivi devastării Cabinetului.

Puterea i se desfăşură cu însufleţire pe piept şi pe braţe şi în toiag. Puterea făcu să pară că însăşi carnea lui şi sângele deveniseră ca un os invulnerabil. Forţa strălucea din el, împotrivindu-se răului lui Trell. Iar creşterea forţei sale îl refăcu pe Tohrm. Hearthrallul se ridică în picioare, adunându-şi întreaga sa înţelepciune; cu întreaga sa energie şi cu a lui Mhoram, îl înfruntă pe Trell.

Confruntându-se, aproape stând faţă-n faţă, cei doi gravelingas îşi ţesură gesturile lor secrete, cântând puternicele lor invocaţii *rhadhamaerl.* În vreme ce focul vuia de parcă Piatra Sărbătorii era pe cale să se prăbuşească peste ei, supuseră vâlvătăile, luptând împotriva voinţei pentru a le controla.

Tohrm era impulsionat de sprijinul lui Mhoram. Cu întreaga forţă a înaltului Nobil rezonând în fiecare cuvânt, ton şi gest, reînnoindu-l, împlinindu-i dragostea pentru piatră, reuşi să întrerupă profanarea. După o ultimă forţare şi convulsie, Trell căzu în genunchi, iar focul începu să se stingă.

Se retrase din Cabinet precum refluxul unui val, încet la început, apoi tot mai repede, pe măsură ce forţa care-l susţinuse pierea. Căldura scăzu; aerul rece, proaspăt, se răspândi în jurul lui Mhoram dinspre galeriile Cetăţii. Văzul îi reveni în ochii uscaţi. O clipă se temu ca nu cumva, de uşurare, să-şi piardă cunoştinţa.

Plângând de bucurie şi durere, se duse să-l ajute pe Tohrm să-l ridice pe Trell, soţul lui Atiaran, din vatra cu pietriş. Trell nu dădu nici semn că i-ar fi simţit, că ar fi fost conştient de prezenţa lor. Privea în jur cu ochii încercănaţi, murmurând sacadat:

— Intact. Nimic nu-i intact. Nimic.

Apoi îşi acoperi capul cu braţele şi se ghemui la podea, la picioarele lui Mhoram, tremurând de parcă ar fi fost pe cale să înceapă să plângă, dar nu putea.

Tohrm îşi încrucişă privirea cu Mhoram. Se priviră îndelung în faţă, unul pe celălalt, cântărind ce reuşiseră să facă împreună. Trăsăturile lui Tohrm aveau aspectul pârlit al unui loc sălbăticit, care nu va mai rânji nicicând. Însă simţământul său era clar şi curat atunci când, în cele din urmă, murmură:

— Îl vom plânge. *Rhadhamaerl* va plânge. A venit vremea pentru jelanie.

O voce agitată strigă din capul scărilor:

— Înalt Nobil! Morţii! S-au prefăcut cu toţii în nisip! Pumnul Satanei şi-a încetat atacul! Porţile au rezistat!

Printre lacrimi, Mhoram privi în jur, prin Cabinet. Era foarte rău distrus. Masa Nobililor şi scaunele se topiseră, treptele erau strâmbe, şi mare parte din etajele inferioare fuseseră curbate de foc. Dar întregul loc supravieţuise. Cetatea rezistase. Mhoram făcu spre Tohrm un semn cu capul.

— E vremea.

Vederea îi era atât de înceţoşată de lacrimi, încât i se părea că zăreşte două siluete înveşmântate în robă albastră, coborând treptele spre el. Clipi, îndepărtându-şi lacrimile şi văzu că Nobila Loerya era lângă Amatin.

Prezenţa ei explica pavăza care-i salvase pe el şi pe Tohrm; îşi alăturase propria ei forţă celei a lui Amatin.

Când ajunse lângă el, îl privi direct şi cu gravitate. O cercetă pentru semne de ruşine sau suferinţă, dar văzu doar regret.

— I-am lăsat cu Cel Dezlegat, la Glimmermere, explică ea încet. Poate că vor fi în siguranţă acolo. M-am întors aici când… am găsit curajul.

Apoi, ceva din apropierea lui Mhoram îi atrase atenţia. Uimirea ce-i lumină faţa îl făcu şi pe Mhoram să se întoarcă spre masa unde se afla *krill*-ul lui Loric.

Masa era intactă.

În mijlocul ei, piatra de *krill* strălucea cu un foc alb, pur, la fel de strălucitor ca şi speranţa.

Mhoram auzi pe cineva spunând:

— Prim Nobilul Covenant s-a întors pe Tărâm.

Însă nu mai putea spune ce se petrecea în jurul său. Lacrimile păreau să-i orbească toate simţurile.

Luându-se după lumina pietrei preţioase, întinse mâna şi apucă mânerul *krill*-ul. În căldura sa intensă, simţi adevărul celor auzite. Necredinciosul se întorsese.

Cu forţe noi, strânse *krill*-ul şi-l trase uşor din piatră. Muchiile sale erau atât de tăioase încât atunci când luă cuţitul în mână, le putu aprecia ascuţişul. Puterea îl apărase de căldură.

Se întoarse spre companionii săi cu un zâmbet pe care-l simţea ca pe o rază de soare căzută pe faţa sa.

— Chemaţi-l pe Nobilul Trevor, spuse el bucuros. Am… cunoştinţă de o forţă pe care vreau s-o împart cu el.

12

AMANIBHAVAM

Ură.

Era singurul gând din mintea lui Covenant. Greutatea lucrurilor pe care nu le ştiuse eclipsa orice altceva.

Ură.

Se agăţa de întrebarea rămasă fără răspuns la fel cum se sprijinea de suliţă, peste marginea văgăunii, şchiopătând dincolo de ultimele licăriri de tăciune din focul lui Pietten.

Ură.

Îşi târa pe jos piciorul zdrelit, strângând oasele despicate ale gleznei, până când broboadele de suferinţă îi ţâşniră prin pori şi îngheţară sub vântul iernii. Însă se apucă de coada suliţei şi

se târî înainte, în jos, pe panta dealului şi în diagonală pe următorul. Vântul sufla tăios în obrazul său drept, însă nu-i dădu nicio atenţie; se întoarse, treptat, spre dreapta din cauza înclinaţiei abrupte a dealului, nu pentru că ar fi avut vreo idee de vreo direcţie. Când meandrele pantei următoare îl duseră din nou spre nord, departe de Câmpiile lui Ra şi de singurii săi prieteni, le urmă, se împletici de-a lungul ei, agitându-se în vânt ca un dement, gândindu-se doar la atât:

Ură.

Atiaran, soaţa lui Trell, spusese că era responsabilitatea celor rămaşi în viaţă să dea un înţeles sacrificiilor celor morţi. Avea un Tărâm întreg, plin de morţi, aşteptând să li se dea un sens. Lena zăcea ucisă în urma lui, scăldată în propriul ei sânge, cu o ţepuşă din lemn înfiptă în burtă. Elena era îngropată undeva, prin măruntaiele muntelui *Melenkurion* Skyweir, moartă în propriul ei apocalips privat, din cauza manipulărilor lui şi eşecurilor lui. Nici măcar nu existase vreodată. Ranyhynii flămânziseră şi au fost masacraţi. Bannor şi Navigatorul Spumei s-ar putea să fie morţi, sau disperaţi. Pietten şi Hile Troy, Trell şi Triock au fost cu toţii greşeala lui. Niciunul dintre ei nu existase vreodată. Durerea lui nu exista. Nu mai conta nimic, cu excepţia întrebării absolute.

Gemu din adâncul gâtlejului său:

— Ură?

Nimic n-ar fi putut avea niciun înţeles în absenţa unui răspuns la aceea întrebare. În pofida multitudinii sale de măşti, o recunoştea ca pe întrebarea care-i modelase viaţa încă din ziua în care aflase pentru prima dată că era supus legii leprei. Dezgust, dezgustat de sine, teamă, siluire, crimă, un paria lepros, necurat, toate erau acelaşi lucru. Şchiopăta în căutarea unui răspuns.

Pentru prima dată de la începutul experienţei sale din Tărâm era cu totul singur. Zorii cenuşii, unsuroşi îl găsiră căznindu-se, vag, să meargă pe direcţia nord-est, sprijinindu-se febril de suliţă şi dârdâind în frigurile amare ale iernii. Lumina mohorâtă părea să stârnească anumite părţi din el. Plonjă în şanţul puţin adânc de pe coasta dealului şi încercă să-şi evalueze situaţia.

Şuieratul vântului îl hărţuia de peste tot în timp ce el se lua la trântă cu boala şi cu degetele îngheţate pe cracul

pantalonilor. Când reuşi să ridice pânza, simţi o surpriză vagă la vederea coloritul întunecat al cărnii sale, deasupra gleznei. Laba piciorului îi stătea într-un unghi îndoit, şi prin sângele închegat putea vedea aşchii de os ieşind dintre fâşiile sandalei sale.

Rana arăta mai rău decât se simţea el. Durerea ei îl irita, monotonă, până la încheietura genunchiului, săpându-l apoi, prin coapsă, până la şold, însă glezna însăşi era suportabilă. Ambele picioare îi fuseseră îngheţate bocnă din cauza frigului. Şi ambele erau lovite şi sfâşiate, infectate fără durere, precum picioarele unui pelerin. Se gândi absent că, probabil, îl va pierde pe cel rupt. Însă posibilitatea nu avea niciun impact asupra lui, era încă o parte a experienţei sale care nu exista.

Mai erau şi lucruri pe care ar fi trebuit să le facă pentru el, însă n-avea nicio idee care erau acelea. Nu avea nicio concepţie despre nimic, cu excepţia imboldului principal care-l conduce. Îi lipsea hrana, căldura, înţelegerea locului în care se afla sau a ceea ce făcea. Şi totuşi, deja simţea nevoia să se pună iar în mişcare.

Nimic în afară de mişcare nu-i mai putea face sângele să circule, nimic în afară de mişcare nu-l putea ajuta să găsească răspunsul.

Nicio încercare de răspuns, ori vreo jumătate de răspuns nu l-ar putea mulţumi acum. Se ridică în picioare, apoi alunecă şi căzu, ţipând fără să-şi dea seama, din cauza durerii ascunse. Pentru o clipă, iama îi mugi în urechi, ca un animal de pradă, triumfător. Respiraţia îl zgâria, ca şi cum gheare de ger îi sfâşiaseră, deja, căile respiratorii şi plămânii. Însă înfipse din nou suliţa în pământul tare şi se căţără, punând o mână peste alta, până reuşi să se ridice în picioare. Apoi o luă iar din loc, împleticindu-se.

Se sforţă să urce panta dealului şi dincolo de ea, merse pe o creastă joasă, întinsă în calea sa ca un fel de mic zid. Braţele-i tremurau de încordare, după ce-i suportaseră greutatea, iar acum mâinile-i alunecau repetat pe lemnul neted al cozii suliţei. Ascensiunea aproape că-l termină. Când ajunse în vârf, curentul de aer horcăia intrând şi ieşind din plămânii săi muşcaţi de ger, iar acest iureş îngheţat făcea ca întregul peisaj de iarnă să se încline abrupt, dintr-o parte în alta. Se odihni,

sprijinindu-se de suliţă. Respiraţia-i era atât de dificilă, încât crezu că transpiraţia îngheţată şi vaporii de pe faţa sa s-ar putea să-l sufoce. Însă când încercă s-o spargă, se desprinse ca o crustă protectoare, rănindu-i pielea, expunând frigului noi terminaţii nervoase. Lăsă la locul ei restul măştii sale îngheţate şi rămase pe loc, gâfâind, până când, în sfârşit, vederea începu să i se limpezească.

Regiunea aspră, golaşă, dinaintea lui era atât de mohorâtă şi de sălbăticită de cruzimea lui Foul, încât de-abia putea suporta să se uite la el. Era de un cenuşiu îngheţat şi mort, de la un capăt la altul, sub norii cenuşii, fără viaţă, nu de acel cenuşiu blând şi reconfortant al iluziilor apusului, de culori pastelate, amestecându-se una cu alta ca o consolare sau mulţumire de sine, ci acel cenuşiu al dezolării şi năucirii, paradoxal de tern şi de aspru, amorţit şi amar, de un cenuşiu cadaveric, precum resturile de culoare şi rocă, sânge şi os. Vânturile cenuşii aduceau frigul cenuşiu asupra dealurilor cenuşii, îngheţate; zăpada cenuşie se aduna în fuioare subţiri sub ridicăturile terenului cenuşiu; gheaţa cenuşie sublinia crengile negre, uscate, lipsite de frunze ale copacilor de-abia vizibili în depărtare, în stânga lui, şi netezea curentul mizerabilului râu cenuşiu aproape ascuns, aflat în dreapta; o amorţeală cenuşie îi cuprinse carnea şi sufletul. Nobilul Foul, Dispreţuitorul, era peste tot.

Apoi, pentru o vreme, îşi aminti ţelul său. Îşi înfipse dinţii acoperiţi de gheaţă în colţii gerului şi plecă şchiopătând de lângă creastă, direct spre sura acestei ierni. Pe jumătate orbit de împotrivirea vântului, şontâcăia neluat în seamă pe lângă zone uşor adăpostite şi *aliantha* crescută la întâmplare, opintindu-se rufos pe drumul dintre dealuri, târându-şi piciorul îngheţat ca o acuzaţie pe care intenţiona să i-o aducă Dispreţuitorului.

Însă, treptat, memoria îl lăsă, dispăru din conştiinţa sa, la fel ca orice altceva, cu excepţia reafirmării urii. Un instinct abia conturat îl feri să se ducă în jos, spre râu, însă orice alt simţ al direcţiei îl părăsi. Cu vântul bătând pieziş peste obrazul său drept, se forţă să meargă încet în sus, tot mai sus, de parcă numai ascensiunea l-ar mai fi putut ţine în picioare.

Pe măsură ce dimineaţa trecea, începu să cadă tot mai des.

Nu-şi mai putea menţine strânsoarea pe coada suliţei; mâinile-i erau prea rigide, prea slăbite, şi un strat alunecos de transpiraţie îngheţată făcu suliţa să fie prea alunecoasă. Însoţit de scrâşnetul gheţii şi propriile sale ţipete gâfâite, alunecă şi căzu la pământ în repetate rânduri. Iar după mai multe eforturi chinuitoare de a-şi continua drumul, rămase cu faţa în jos pe pământul scorojit, cu respiraţia şuierându-i în gâtlej, şi încercă să doarmă.

Dar nu peste mult timp, se puse iar în mişcare. Somnul nu era ceea ce voia; nu avea loc în acel fragment capabil de concentrare al conştientului său. Gâfâind din greu, se ridică în genunchi. Apoi, cu o bruscheţe nătângă, de parcă ar fi încercat să se ia prin surprindere, îşi lăsă greutatea pe glezna ruptă.

Era destul de amorţită. Durerea îi săgetă restul piciorului, iar laba piciorului se răsuci sub el. Însă glezna era destul de amorţită.

Ignorând suliţa căzută, se ridică în picioare, şi, bălăngănindu-se şi şontâcăind foarte tare, se puse iar în mişcare.

Merse aşa multă vreme, smucindu-se pe glezna ruptă ca o marionetă prost articulată, controlată de nişte degete stângace. Continuă să cadă; folosea două bucăţi de gheaţă în loc de picioare şi nu-şi putea menţine echilibrul când coastele dealurilor deveniră prea abrupte. Iar aceste pante deveniră, treptat, tot mai dificile. Dintr-un anumit motiv, cotea intermitent spre stânga sa, acolo unde pământul se ridica pentru a întâlni copacii negri; aşa că din ce în ce mai des ajunse la urcuşuri şi coborâşuri care-l afectară ca nişte prăpăstii, cu toate că ele s-ar fi putut să pară destul de blânde pentru un drumeţ în plină putere. Le escaladă în patru labe, zgâriind pământul tare în căutarea unor puncte de sprijin, şi aluneca neajutorat în jos, precum unul dintre damnaţi.

Însă, după fiecare cădere, rămânea întins pe burtă în zăpadă, ca un penitent, iar după fiecare răgaz se clătina sau se târa mai departe, urmându-şi inevitabila şi personala lui apoteoză, cu toate că era perfect incapabil s-o primească.

Pe măsură ce ziua se scurgea înspre amiază, căderile i se înteţiră. Iar după cădere rămânea nemişcat şi asculta aerul şuierând la intrarea şi ieşirea din plămânii săi, de parcă

ruperea gleznei îi fracturase vreun os esenţial, vreo capacitate nefirească de a îndura, ca şi cum, în cele din urmă, amorţeala îl lăsase baltă, dovedindu-se, într-un fel, neadecvată, lăsându-l la cheremul rănii sale. Treptat, începu să creadă că, până la urmă, acest vis al său avea să-l omoare.

La un moment dat, pe la amiază, alunecă, se rostogoli şi rămase pe spate. Nu-şi putea aduna forţele ca să se întoarcă. La fel ca o insectă prinsă în ac, se zbătu pentru o clipă, apoi se prăbuşi într-un somn adânc, blocat acolo între cerurile de fier şi pământul de alamă.

Visele-i tulburau subconştientul, nedându-i nicio consolare. Iar şi iar, retrăi dubla lovitură care-l străpunsese pe Pietten, însă acum dădea acea lovitură cumplită şi altor inimi: Llaura, Manethral Rue, Elena, Joan, femeia care fusese ucisă în tip ce-l proteja pe el în lupta de la Woodhelven înalt; de ce nu întrebase pe nimeni cum o chema? În visele lui îi măcelări pe toţi. Zăceau în jurul lui, cu licăre de lumină sclipind ascuţit din rănile lor precum notele unei melodii nepământeşti. Cântecul îl trăgea după el, îl îmboldea, însă, înainte de-al putea asculta, o altă siluetă pluti deasupra viziunii sale, înclinată ca o fregată avariată. Omul era înveşmântat în suferinţă şi violenţă. Avea sânge pe mâini şi în ochi i se vedea iubirea lui pentru crimă, însă Covenant nu-i putea distinge faţa. Ridică iar cuţitul şi-l înfipse cu toată puterea sa în acel piept vulnerabil. Numai atunci văzu că bărbatul era chiar el.

Se împletici ca şi cum l-ar fi trăsnit cerul gol, şi se rostogoli pe burtă, ca să-şi ascundă faţa, să-şi ascundă rana.

Când îşi aminti de zăpada în care zăcea, se ridică dârdâind în picioare şi o luă din loc şchiopătând, în sfârşitul de amiază.

Nu după mult timp, ajunse pe o coastă de deal pe care n-o mai putea depăşi. Se aruncă asupra ei, şontâcăi şi se târî cu toate puterile sale. Însă era istovit şi olog. Se întoarse spre stânga şi se bălăbăni de-a lungul pantei, căutând un loc pe unde ar putea urca, însă, inexplicabil, atunci se pomeni rostogolindu-se în jos. Când ajunse la picioarele dealului, rămase, o vreme, într-o confuzie deplină. Trebuie că trecuse de creastă fără să-şi dea seama. Se ridică iar, icnind, şi continuă.

Nici dealul următor nu era mai bun, însă trebuia să-l învingă. Când nu mai putu înainta în sus, se întoarse iarăşi spre stânga,

întotdeauna spre stânga şi în sus, cu toate că, dintr-un motiv ciudat asta părea să-l trimită în jos, spre râu.

După o scurtă distanţă, găsi o cărare în zăpadă.

O parte din el ştia că ar trebui să fie îngrozit, dar simţea numai uşurare, speranţă. O cărare însemna că cineva trecuse pe aici, trecuse recent, altfel vântul ar fi şters urmele de paşi. Şi că s-ar putea să-l ajute cineva.

Avea nevoie de ajutor. Era îngheţat, flămânzea, ceda. Sub crusta sa de sânge închegat şi gheaţă, glezna-i sângera încă. Ajunsese la nemărginirea neputinţei sale, ineficienţei, la punctul de unde nu mai putea continua, nu mai putea crede, preconiza, spera că o continuare, sau că viaţa era posibilă. Avea nevoie de acela care lăsase cărarea să-i decidă soarta.

O urmă spre stânga, în jos, până într-o depresiune dintre dealuri. Îşi ţinu privirile pe cărare, puţin mai în faţa lui, temându-se să se uite în sus şi să afle că acela care lăsase urmele era dincolo de câmpul său vizual, de neatins. Văzu unde căzuse, sângerase, se odihnise, o luase înainte şchiopătând. Curând, dădu peste dealul următor şi începu să se târască pe el, urcând. Era disperat, singur şi secătuit, aşa cum nu mai fusese niciodată pe Tărâm.

Dar, în cele din urmă, recunoscu adevărul. Când cărarea coti, se târî spre stânga, căzu pe coasta dealului, nu mai putea să tăgăduiască faptul că se urmărise pe sine însuşi, că urmele erau ale sale, că mersese în cerc între dealuri, iar asta nu mai putu îndura.

Cu un geamăt gros trecu de limită. Îl părăsi şi ultima sa fărâmă de putere. Luciri ascuţite pâlpâiră prin hăul întunecat din spatele pleoapelor închise, însă nu le putu răspunde. Căzu pe spate, alunecă în jos, pe panta dealului, într-un troian de zăpadă pipernicit.

Şi chiar şi acolo chinurile sale Continuară. În cădere, dezvelise ceva din zăpadă. În vreme ce zăcea gâfâind neajutorat, simţindu-şi inima zbătându-se spre pieire în pieptul său, un miros îl pătrunse. În pofida frigului, se făcu luat în seamă, se înălţă picant şi seducător în faţa lui, alergă în el cu fiecare respiraţie, îl obligă să reacţioneze. Se ridică, sprijinindu-se de braţele tremurătoare şi se şterse de zăpadă cu degetele moarte.

Găsi iarbă crescută sub troian. Cumva, viaţa ei încăpăţânată refuza să se lase zdrobită, ba chiar şi câteva flori galbene se deschiseseră sub greutatea zăpezii. Iar aroma lor ascuţită îl cotropi. Mâinile-i erau incapabile să culeagă, aşa că-şi desprinse ceva din gheaţa din jurul gurii, apoi îşi lăsă faţa în iarbă, sfâşiind firele cu dinţii şi le mâncă.

În timp ce înghiţea iarba, zeama ei păru să curgă direct în muşchii săi ca o energie a demenţei. Infuzia neaşteptată îl luă pe nepregătite. Când se aplecă pentru o a patra muşcătură, îl surprinse o convulsie şi se prăbuşi într-o poziţie fetală rigidă, în vreme ce forţa brută îi gonea prin vene.

Pentru o clipă, urlă suferind atroce. Însă imediat trecu dincolo de el, într-o pustietate sumbră, unde nu erau decât iarna, vântul şi răul. Simţea asaltul nenatural al Nobilului Foul la un nivel care nu era perceptibil vederii, auzului sau atingerii sale, ci, mai degrabă, unei concentrări a tuturor simţurilor sale. Nervii sufletului său îl dureau ca şi cum ar fi fost descoperiţi în întregime înaintea răului alb. Iar în miezul percepţiei sale îl lovi un gând, înjunghiindu-l de parcă ar fi fost vârful de lance al iernii. Identificase lucrul pe care nu-l înţelegea.

Era *magie.*

O idee de luciri tăioase îi tulbură gândul, apoi se retrase. Magie: o forţă tainică, teurgia. Un astfel de lucru nu exista, nu putea exista. Şi totuşi făcea parte din Tărâm. Iar lui îi era refuzată. Gândul se consumă dureros înăuntrul său, ca şi cum nişte mâini haine ar fi răsucit suliţa.

Îl auzise pe Mhoram spunând: *eşti aurul alb.*

Ce să fi însemnat asta? Nu avea nicio putere. Visul era al lui, însă nu putea beneficia de forţa lui vitală. Aceasta se dovedise a fi un vis. Magie: putere. Izvora din el, iar el n-o putea atinge. Era imposibil. Cu pieirea Tărâmului zăvorâtă în iremediabilul cerc de aur al inelului său nu era în stare să se salveze.

Cuprins de o convingere de-abia înfiripată, unde profeţia şi nebunia nu se mai puteau deosebi una de alta, se aruncă în jurul contradicţiei şi încercă s-o controleze, să le facă pe toate una înăuntrul său.

Dar apoi se diminuă într-o dispersie de luciri străine, ascuţite. Se trezi în picioare fără să aibă vreun habar cum se ridicase. Lucirile dansară în jurul capului său ca o melodie

tăcută. Lumina sălbatică a ierbii cânta prin venele şi muşchii săi, ridicând inaniţia şi frigul la statutul de preoteasă scofâlcită, prezidând un sacrificiu profan. Îl apucă râsul la imensa perspectivă a acestei imense zădărnicii. Nebunia încercărilor sale de a supravieţui singur, îl amuza.

Va avea parte de moartea unui lepros.

Râsul lui urcă la înălţimile unei voioşii bolborosite. Împiedicându-se, şchiopătând, căzând, ridicându-se clătinat şi şontâcăind din nou, se luă după muzică, mergând spre copacii întunecaţi.

Râdea de fiecare dată când cădea, incapabil să-şi stăpânească umorul secret al bolii sale; durerea îngheţată care-i strângea glezna îi storcea acum hohote isterice, ca nişte ţipete. Dar cu toate că era nerăbdător s-o sfârşească, dornic de un repaus total şi condamnabil, strălucirile ascuţite îl purtară mai departe. Avansând şi retrăgându-se, grăbindu-se, presărându-şi drumul cu petale de un verde-albăstrui de ambră cenuşie, îl făceau să se ridice după fiecare cădere şi să continue să meargă spre marginile pădurii.

După un timp, începu să creadă că arborii cântau pentru el. Lucirile care umpleau văzduhul cădeau pe lângă el la intervale întâmplătoare, precum umezeala, strălucirile albastre-verzui ale cântecului lemnului.

Însă nu le putea nici vedea, nici auzi; erau perceptibile numai energiei neobosite din venele sale. Când, în delirul său, încercă să le smulgă de parcă ar fi fost *aliantha,* se împrăştiară dincolo de raza lui de acţiune, ademenindu-l mereu, după fiecare cădere, până când se trezi printre primele trunchiuri înnegrite de iarnă. Pe când se aventura la marginea pădurii, simţi o diminuare neaşteptată a frigului. Lumina zilei agoniza prin cenuşiul cerului din spatele lui şi înainte nu mai era nimic, ci doar întunecimea solemnă a adâncurilor pădurii. Şi totuşi, iarna părea să se îmblânzească, în loc să se înăsprească odată cu venirea nopţii. Merse împleticindu-se înainte şi, foarte curând, descoperi că zăpada se subţia pe măsură ce se afunda tot mai mult printre copaci. În unele locuri, văzu chiar şi frunze verzi. Atârnau mohorâte de crengi, iar copacii, la rândul lor, se agăţau unii de alţii, întrepătrunşi de crengile lor, sprijinindu-se de umeri ca nişte camarazi de nădejde, solizi, cu rănile

înnegrite, ţinându-se împreună în picioare. Prin zăpada subţiată urmele de animale desenau spirale care-l ameţiră atunci când încercă să se ia după ele. Şi se făcea din ce în ce mai cald.

Treptat, în jurul său se răspândi o lumină firavă. Pentru o vreme, nici n-o observă, ca să se întrebe ce era; mergea ca un somnambul de-a lungul petalelor străine şi nu văzu cum se extindea lumina aceea albicioasă şi fantomatică. Dar când un şirag de licheni umezi îl lovi în faţă, se trezi smucit la realitatea înconjurătoare.

Trunchiurile copacilor luceau vag, ca un transplant mistic al luminii lunii de pe cerul orb, în pădure. Se îngrămădeau în jurul său în şiruri şi pâlcuri şi bulevarde de lumină difuză ca pânza de păianjen; erau prezenţi în toate părţile, precum ochii albi, privindu-l.

Şi crengile lor erau ca drapate cu pedele şi otgoane din licheni negri şi umezi.

Apoi, în nebunia lui, frica năvăli peste el ca un urlet al furiei străvechi a pădurii, ridicându-se din masacrul nerăzbunat al copacilor; se întoarse s-o ia la goană. Urlând oropsit, azvârli muşchiul de pe el şi încercă să fugă. Însă glezna se îndoia sub el la fiecare pas, iar muzica-l ţinea. Fosta sa vrajă deveni o poruncă, învârtindu-l împotriva voinţei sale, astfel că însăşi panica lui, propria lui fugă, îl împinse şi mai adânc între copaci şi muşchi şi lumină. Îşi pierduse orice control asupra sa. Puterea ierbii îl invada ca o otravă; licăririle dansau printre intervalele lor albastre-verzui, călăuzindu-l. Fugi de parcă era vânat, izbindu-se şi ricoşând din trunchiurile copacilor, încurcându-se printre licheni, smulgându-şi părul de groază. Animalele se răspândiră care încotro din calea lui jeluitoare, iar în urechi îi răsunau ţipetele dezolante ale bufniţelor.

Curând, era istovit. Carnea lui nu mai putea îndura mai mult. Pe măsură ce tânguirile i se transformară în delir în gâtlejul său, un fluture mare, păros, de mărimea unui cormoran, ieşi, brusc, dintre crengi, viră bezmetic, şi se lovi de el. Impactul îl azvârli la pământ, unde căzu grămadă, peste membrele-i nevolnice. Pentru o clipă, se zbătu fără vlagă. Însă nu-şi putea recăpătă respiraţia, nu se putea stabiliza sau ridica. După o scurtă împotrivire, se prăbuşi pe iarba călduţă şi se abandonă

pădurii.

Pentru o vreme, strălucirea pluti deasupra lui de parcă ar fi fost curioasă de această imobilitate. Apoi, se risipi în adâncul pădurii, lăsându-l prizonierul unor vise dureroase. În timp ce dormea, lumina urcă, până când copacii păreau că se întind spre el, cu iluminaţia lor, căutând o cale de a-l absorbi, să-l şteargă de pe faţa pământului, făcându-i să dispară din faţa mâniei lor venerabile. Însă, cu toate că licăreau, nu se atinseră de el. Şi nu peste mult timp, o vânzoleală înaripată răzbătu printre crengi şi licheni. Zgomotul părea să reducă copacii la o nepăsare îndurerată; îşi retraseră ameninţările în timp ce o mână de păianjeni începu să alunece uşor spre forma nemişcată a lui Covenant.

Călăuziţi de licăriri, păianjenii se înghesuiră deasupra lui ca şi cum ar fi căutat un punct vital unde să-l înţepe. Dar în loc să-l înţepe, se adunară în jurul rănilor lui; lucrând împreună, începură să-şi ţeasă pânzele peste el, în toate locurile unde avea răni.

În scurt timp, ambele lui picioare erau învelite într-un strat gros de pânze de păianjen, de un cenuşiu sidefat. Sângerarea de la gleznă fusese oprită, iar aşchiile de os, care-i ieşeau la suprafaţă fură acoperite cu o grijă protectoare. O mulţime de păianjeni îi acoperiră obrajii muşcaţi de ger şi nasul cu pânzele lor, în vreme ce alţii îi bandajară mâinile şi alţii îi acoperiră fruntea, deşi acolo nu se vedea nicio zdrelitură.

Apoi, se grăbiră să se îndepărteze, la fel de repede precum veniseră.

Dormi. Visele îl devastau la întâmplare, dar în cea mai mare parte a timpului rămase nemişcat, şi astfel, pulsul său furibund se linişti, iar scâncirile neajutorate dispărură din respiraţia sa. Învelit în pânzele cenuşii, arăta ca un om distrus, învelit într-un cocon, din care se năştea ceva cu totul nou.

Mult mai târziu, în acea noapte, se mişcă şi descoperi scânteierile tăioase scrutându-l din nou, prin pleoapele sale închise. Era încă departe de a fi conştient, însă notele melodiei îl deşteptară suficient cât să audă paşi târşâiţi, îndreptându-se spre el prin iarbă.

— Ah, ce milostivire, oftă deasupra lui vocea unei bătrâne,

milostivire. Aşadar, pacea şi liniştea se pogoară aici. Mi-am pierdut orice nădejde la o asemenea lucrătură, şi, totuşi, odihna-mi aşez aici. Ai milă.

Nişte mâini curăţară, cu grijă, pânzele de pe capul şi faţa lui.

— Da, înţeleg… din acest motiv m-a chemat Pădurea din odihna mea bătrânească. Rănit, îngheţat bocnă. Şi-a mâncat *amanibhavam.* Ah, milă. Cum se amestecă lumea, când chiar şi Morinmoss se aţâţă pentru astfel de lucruri. Păi, iarba i-a ţinut viaţa în el, indiferent de ponoase. Dar nu-mi place cum arată gândurile lui. Va fi o încercare aprigă pentru mine.

Covenant auzi cuvintele, cu toate că nu străpunseră miezul îngheţat al somnului său. Încercă să-şi deschidă ochii, însă rămaseră închişi, ca şi cum le-ar fi fost teamă de ce-ar putea vedea. Mâinile bătrânei, în timp ce-l căutau de alte răni, îl umplură de dezgust; şi totuşi, rămase neclintit, adormit, încătuşat în vise nebuneşti. Nu avea niciun fel de voinţă cu care să i se împotrivească. Aşa că rămase la pândă înăuntrul său, se ascunse de ea până când va putea ţâşni în sus s-o lovească şi să se elibereze.

— Îndurare! murmură ea pentru sine, îndurare, într-adevăr. Îngheţat bocnă şi cu mintea dusă. Am lăsat o asemenea lucrare. Unde-am să mai găsesc puterea pentru ea?

Apoi degetele ei îndemânatice îi dezgoliră mâna stângă, iar ea icni:

— *Melenkurion*! Aur alb? Ah, pe Cele Şapte! Cum de-a venit o asemenea povară asupra mea?

Necesitatea de a-şi proteja inelul de ea, îl trase mai aproape de trezire. Nu-şi putea mişca mâna stângă, nici măcar să-şi strângă pumnul peste inel, aşa că se gândi să-i distragă atenţia.

— Lena, hârâi el printre buzele crăpate, fără să ştie ce spusese. Lena? Mai eşti în viaţă?

Făcând un efort, îşi deschise ochii larg.

13

VINDECĂTOAREA

Somnul încă-i mai învăluia vederea; la început, nu văzu

nimic, cu excepţia luminii compacte şi triste a copacilor. Însă inelul său era în pericol din cauza femeii. Era gelos pe propriul său aur alb. Adormit sau nu, nu avea de gând să renunţe la el. Se chinui să-şi focalizeze privirile, se chinui să-şi revină suficient de mult din hăul lui încât să-i atragă atenţia.

Apoi, o atingere moale a mâinii ei mătură pânzele de păianjen de pe sprâncene şi atunci îşi dădu seama că o putea vedea.

— Lena? Hârâi el din nou.

Era o femeie întunecată, argiloasă, cu un păr ca iarba încâlcită, maronie, o faţă bătrână, strâmbă şi cu un contur grosolan, ca şi cum ar fi fost modelată prost, din argilă. Gluga mantiei zdrenţuite, galben-maronii, îi acoperea creştetul capului. Iar ochii ei erau de un căprui care amintea de noroiul moale, un căprui neaşteptat şi sugestiv, ca şi cum nămolul vreunei devoţiuni private de-a ei umplea globii oculari, ascunzându-i pupilele, de parcă centrul întunecat, rotund, dintre mintea ei şi lumea exterioară ar fi fost ceva la care-ar fi renunţat în schimbul acelei argile rare, bogate a puterii. Şi totuşi, acolo nu exista încredere, nicio siguranţă în privirea ei, atunci când îl cercetă; viaţa care sălăşluise în ochii ei era departe în urmă. Acum era bătrână, temătoare. Vocea-i trosni precum vechile pergamente când întrebă:

— Lena? Mai trăieşti?

— Dacă mai trăiesc? Nu, eu nu-s Lena a ta. E moartă, dacă e să mă iau după cum arăţi. Îndurare.

Îndurare, repetă în sinea lui.

— Ăsta-i efectul *amanibhavam*-ului. Poate că ţi-ai salvat viaţa mâncându-l, dar, desigur, ştii că asta-i otravă pentru tine, o mâncare mult prea puternică pentru carnea omenească.

— Mai trăieşti? repetă el viclenindu-şi glasul.

În acest fel se deghiza, proteja acea parte din el care ieşise din ascunziş şi somn pentru a păzi inelul. Numai starea trăsăturilor lui vătămate îl împiedica să rânjească de atâta dibăcie proprie.

— Poate că nu, oftă ea. Dar treacă de la mine. Nu ai niciun habar despre ce vorbeşti. Eşti îngheţat bocnă şi înnebunit de otravă şi… în tine se află o boală pe care n-o înţeleg.

— De ce nu eşti moartă?

Ea-şi apropie faţa de a lui şi continuă:

— Ascultă-mă. Ştiu că asupra ta apasă mâna tulburării, dar ascultă-mă. Ascultă-mi şi reţine vorbele.

Într-un fel sau altul, ai trecut în Codrul Morinmoss. Eu sunt o Vindecătoare, o Dezlegată care s-a apucat de lucrări de tămăduire. O să te ajut, pentru că ai nevoie şi pentru că aurul alb dezvăluie că în Tărâm s-au pus în mişcare lucruri importante şi pentru că Pădurea şi-a găsit glasul ca să mă aducă pentru tine, deşi nici asta n-o mai înţeleg.

— L-am văzut cum te-a omorât.

Hârâitul răguşit al vocii lui Covenant răsună ca oroarea şi suferinţa, însă în adâncul lui se felicită pentru strălucirea vicleniei sale.

Ea-şi lăsă capul pe spate, însă nu dezvălui nicio altă reacţie la ceea ce spusese.

— Am venit în acest loc – din viaţa mea – pentru că somnul neliniştit al Pădurii s-a potrivit cu propria mea dorinţă de odihnă. Sunt o Vindecătoare, iar codrul Morinmoss îmi dă voie. Şi totuşi, acum vorbeşte… lucruri importante, într-adevăr. Ah, îndurare. Chiar în inima mea Colosul însuşi… Ei, bine, mă întreb. Mi-am stabilit casa aici, pentru mulţi ani. Sunt obişnuită să vorbesc numai pentru plăcerea mea.

— Am văzut.

— Nu mă asculţi?

— Te-a înjunghiat cu o ţepuşă de lemn. Am văzut sângele.

— Îndurare! Deci ai o viaţă atât de violentă? Fie, treacă de la mine şi asta. Nu mă asculţi, ai căzut prea adânc în *amanibhavam.* Dar violent sau nu, tot trebuie să te ajut. E bine că ochii mei nu şi-au uitat lucrarea. Văd că eşti prea slăbit ca să-mi faci rău, indiferent care ţi-o fi scopul.

Slăbit, repetă pentru sine. Ce spunea ea era adevărat; era prea slăbit chiar şi pentru a-şi strânge pumnul pentru a feri bentiţa lui de căsătorie.

— Te-ai întors ca să mă bântui? icni el. Să mă învinovăţeşti?

— Vorbeşte, dacă trebuie, spuse ea cu un glas foşnitor, însă nu pot asculta. Trebuie să mă ocup de treaba mea.

Scoţând un geamăt grav, se ridică în picioare şi se îndepărtă repede de el.

— Asta-i! continuă el, impulsionat de bucuria lui interioară,

grotescă. Asta-i, nu-i aşa? Te-ai întors să mă chinui. Nu eşti mulţumită că i-am venit de hac. I-am înfipt cuţitul ăla adânc în inimă, dar tu tot nu eşti mulţumită. Vrei să mă mai răneşti. Vrei să-mi pierd minţile gândindu-mă la toate lucrurile de care mă fac vinovat. Am făcut lucrătura lui Foul în locul lui, şi-ai venit să mă torturezi pentru asta. Tu şi sângele tău! Unde-ai fost când ar fi contat ce mi se întâmplă? De ce n-ai încercat să mi-o plăteşti după ce te-am siluit? De ce-ai aşteptat până acum? Dacă m-ai fi făcut să plătesc pentru ce-am făcut atunci, poate că mi-aş fi dat seama ce se întâmplă înainte de asta. Toată acea generozitate… A fost o cruzime. Oh, Lena! Nici măcar n-am înţeles ce-ţi făcusem decât atunci când a fost prea târziu, prea târziu. N-am putut să mă abţin. Ce mai aştepţi? Chinuieşte-mă! Am nevoie de durere!

— Ai nevoie de mâncare, mormăi Vindecătoarea, de parcă ar fi dezgustat-o.

Cu o mână îi prinse falca într-o strânsoare agresivă, iar cu cealaltă îi băgă în gură două, trei fructe-comoară.

— Înghite seminţele. Şi ele te vor ajuta.

Ar fi vrut să scuipe *aliantha,* însă strânsoarea ei îl făcu să mestece împotriva voinţei sale. Cu cealaltă mână îl atingea pe gât până înghiţea, apoi îl îndopă cu alte fructe. Destul de repede, îl obligă să mai înfulece câteva bucăţi. Putea simţi energia scurgându-se în el, şi totuşi, dintr-un anumit motiv, părea să-i alimenteze, mai degrabă, somnolenţa decât agerimea. Nu peste multă vreme, nici nu-şi mai aminti ce spusese. O moleşeală involuntară străluci asupra sa dinspre copaci. Nu era capabil să reziste ori să cedeze atunci când Vindecătoarea îl ridică din iarbă.

Gemând de încordare, îi ridică trupul olog până când era pe jumătate în picioare, susţinut de braţele ei. Apoi îl întinse pe spatele ei, cu mâinile peste umeri, şi-i strânse antebraţele ca pe băierile unei desage. Îşi târa picioarele, se bălăbănea pe umerii ei turtiţi. Dar îi suporta greutatea, îl cără, ca pe un sac cu cartofi, în noaptea albicioasă a codrului Morinmoss.

În timp ce dormita, îl cără, opintindu-se, tot mai departe în adâncimile secrete ale Codrului. Şi pe când lăsau liziera în urmă, pătrunseră în aer mai cald şi o stare mai normală; o regiune în care primăvara n-a fost strivită de iarna Nobilului

Foul. Frunzele creşteau şi se răspândeau în jurul cuiburilor de păsări pentru a învălui crengile; muşchiul şi iarba, micile animale de pădure erau tot mai multe printre copaci. Peste tot în acest loc stăruia o stare de împotrivire, la ger, alimentând vegetaţia care creştea, afirmând impulsul natural al Codrului Morinmoss spre îmbobocire, şi o nouă energie şi stimulare. Era ca şi cum s-ar fi întors străvechii forestali, aducând cu ei bătrâna cunoaştere de sine a pădurii.

Şi totuşi, chiar şi în acest miez secret al său, Codrul Morinmoss nu era impenetrabil la influenţa Dispreţuitorului. Temperatura crescuse dincolo de punctul de îngheţ, însă nu reuşise mai mult. Frunzele nu aveau abundenţa primăverii, crescuseră subţiri, în nuanţe de un verde întunecat, mohorât, nici pe departe într-o explozie de verde. Animalele, cu blana de iarnă pe ele, erau prea numai piele şi os pentru o primăvară adevărată. Dacă chiar se întorsese un forestal în Codrul Morinmoss, acestuia îi lipsea capacităţile vechilor săi predecesori.

Nu, mai degrabă Colosul monolitic al Căderii se scuturase de somnul său grav pentru a da o mână de ajutor la apărarea Codrului. Şi era mai plauzibil că un Caerroil Wildwood ieşea din bârlogul său din întunecimea Sufocantă, făcând tot ce-i stătea în putere, de la depărtare, pentru a conserva vechiul Morinmoss.

Fără îndoială, îmblânzirea iernii era o mană cerească pentru copaci şi pentru locuitorii pădurii. Asta ţinea în viaţă o mulţime de vieţuitoare care ar fi murit printre primele când Nobilul Foul împiedicase primăvara. Din acest motiv, între altele, se căznea tot înainte Vindecătoarea Dezlegată, ducându-l pe Covenant în spate. Spiritul răzvrătit nu numai că-i tolerase pe amândoi; o adusese pe ea la el. Nu l-ar fi putut refuza. Cu toate că era bătrână şi-l considera pe Covenant îngrozitor de greu, se susţinea sugând umezeala din muşchi şi târându-se pe sub el spre casă, printre secretele Codrului.

Strălucirea copacilor se transformă în zorii cenuşii, întunecoşi, înainte ca drumul ei să se sfârşească într-o peşteră joasă, în coasta unui deal. Azvârlind la o parte lichenii care acopereau mica intrare ca o draperie, se aplecă şi-l trase pe Covenant după ea, în modesta ei singură încăpere a locuinţei.

Peştera nu era mare. De-abia dacă era suficient de adâncă încât să poată sta ea în picioare în centrul ei, iar podeaua ovală nu avea mai mult de patru metri şi jumătate. Însă era o locuinţă comodă pentru o singură persoană. Era destul de confortabilă, cu lutul moale de pe pereţii ei şi patul din frunze uscate grămadă. Era călduroasă, ferită de iarnă. Şi când fură retrase şi celelalte lumini, rămase iluminată prin filigranul fantomatic al rădăcinilor de copac care-i susţineau tavanul și pereţii. În siguranţa ei subterană, micul ei foc pentru gătit nu era nicio ameninţare pentru pădure.

În afară de tăciunii lucind stins, pregătiţi lângă unul dintre pereţi, mai avea o oală cu pietre de foc. Lăsându-l, istovită, pe Covenant pe pat, deschise vasul cu pietriş şi folosi puţin din căldura lui pentru a-şi reaprinde focul. Apoi se lăsă la podea cu oasele ei bătrâne şi rigide, trăgându-şi sufletul o bună bucată de vreme.

Era aproape de mijlocul dimineţii când focul ei ameninţa să se stingă. Oftând obosită, se ridică să aţâţe flacăra şi să-şi facă o mâncare caldă. Mâncă fără să-i arunce nicio privire lui Covenant. Nu avea nicio şansă să mănânce hrană solidă. Gătise şi mâncase să adune forţe pentru ea, pentru că ciudata ei putere vindecătoare necesita energie – atât de multă, încât îşi epuizase toate rezervele de curaj înainte de a ajunge la vârsta mijlocie şi-şi lăsase munca pentru a se odihni în pădurea Morinmoss pentru restul zilelor ei, decenii, patru sau cinci, nici ea nu mai ştia – şi-o lăsase de când fugise; iar în tot acest timp trăise în pace şi cu fereală printre anotimpurile Codrului, crezând că încercările vieţii sale luaseră sfârşit.

Iar acum, chiar pădurea Morinmoss se pusese în mişcare pentru a-i aduce ea de lucru. Avea nevoie de energie. Se forţă să mănânce o porţie zdravănă, apoi se odihni din nou.

Dar, cel puţin, se pregătise să-şi înceapă munca. Puse oala cu pietre de foc pe un raft din perete, în aşa fel încât lumina galbenă, caldă, cădea direct asupra lui Covenant. Era încă adormit, iar asta o uşură; nu voia să aibă de-a face nici cu vorbăria lui smintită, nici cu împotrivirile lui. Însă mai fusese speriată odată de amploarea bolii sale. Îl stăpânea ceva ce-i pătrunsese până la oase, ceva ce ea nu putea recunoaşte şi nici înţelege. Prin stranietatea sa, îi reamintea de vechile

coşmaruri în care se îngrozise singură încercând să-l vindece pe Dispreţuitor.

Înţelegea fractura gravă a gleznei lui; mâinile lui muşcate de ger, zdrelite, şi picioarele, erau în linia experienţei sale şi vedea că s-ar putea să se vindece singure, dacă erau ţinute la căldură, într-o lungă convalescenţă; obrajii lui, urechile, buzele crăpate, cu o cicatrice ciudată într-o parte, fruntea lui vindecată prost, toate astea nu erau o problemă pentru ea. Însă vătămarea produsă de *amanibhavam* asupra minţii lui era o altă poveste. Îi făcea ochii adormiţi să se învârtă atât de nebuneşte în găvanele lor, încât prin pleoapele lui închise îi putea citi orice zvâcnet sau tresărire din visele lui atroce; îi încreţise fruntea într-o strâmbătură cumplită de furie sau durere; îi încleştase palmele în pumni grosolani, aşa că şi dacă ar fi îndrăznit să atingă aurul alb, nu i l-ar fi putut lua. Iar boala lui esenţială era şi ea o altă poveste. Surprinsese crâmpeie din felul în care se întrepătrundea cu nebunia lui. Se temea să atingă acel rău cu puterea ei.

Pentru a se linişti, îngână, pentru ea, un vechi cântec:

Când vine şi ultima clipă,

Am putere puţină:

Sunt de-abia o urnă.

Păstrez seva propriilor mele oase, şi privesc cum arde măduva.

Când vine şi ultima clipă,

Am forţă puţină:

Nu-s decât o unealtă.

Îi fac lucrarea; iar în mâinile ei eu sunt smintita.

Când vine şi ultima clipă,

Am puţină viaţă,

Nu-s decât o simplă faptă vitejească; o acţiune făcută cât ţine curajul; o sământă.

În vreme ce se străduia să-şi stăpânească înfricoşarea, făcu pregătirile. Prima dată, găti o fiertură subţire, folosind apă fierbinte şi o pulbere prăfoasă, luată dintr-o pungă de piele dintre cele câteva lucruri ale ei. Cu asta îl hrăni pe Covenant fără măcar să-l trezească din somn. Îi adânci letargia, îi făcu somnul şi amorţeala atât de profunde încât nu s-ar mai fi putut lupta să se trezească nici ca să-şi salveze propria sa viaţă.

Apoi, când ajunse cu totul incapabil s-o mai deranjeze în vreun fel, începu să-i dea jos hainele.

Încet, folosindu-se de propria ei ezitare pentru a îmbunătăţi temeinica pregătirilor sale, îi scoase toate straiele şi-l spălă din cap până-n picioare. După ce-l curăţă de pânzele de păianjen şi de murdărie şi de jegul adunat, de sângele închegat, îl exploră cu mâinile goale, atingându-l cu blândeţe, ca să se asigure că ştia ce amploare aveau rănile lui. Procesul luă timp, însă fu înfăptuit prea curând pentru curajul ei neîncercat.

Ezitând încă, îşi dezveli dintre lucrurile ei una dintre posesiunile sale cele mai de preţ, o robă lungă, albă, ţesută meşteşugit, făcută dintr-un material atât uşor, cât şi tare, uşor de purtat şi călduros. I-a fost dăruit cu zeci de ani în urmă de un mare ţesător din Woodhelven înalt, căruia îi salvase viaţa cu un preţ îngrozitor pentru ea. Amintirea recunoştinţei lui îi era foarte dragă, şi ţinu îndelung roba în mâinile care tremurau bătrâneşte. Era bătrână acum, bătrână şi singură; nu mai avea nevoie de fineţuri. Mantia ei zdrenţuită îi va servi destul de bine, fie ca veşmânt, fie ca linţoliu. Cu o expresie speculativă în ochii ei argiloşi, se duse cu roba la Covenant şi-l îmbrăcă, tandră, cu ea.

Efortul de a-i mişca trupul ologit îi tăie răsuflarea şi se odihni din nou, mormăind după un vechi nărav:

— Ah, îndurare, îndurare. Aceasta-i o lucrare pentru tineri, pentru cei tineri. Mă odihnesc şi mă tot odihnesc, dar nu întineresc. Ei, lasă, treacă de la mine. N-am venit la Morinmoss în căutarea tinereţii. Am venit pentru că pierdusem orice tragere de inimă pentru munca mea. N-am regăsit-o… în tot acest timp? Ah, dar timpul nu-i vreun Vindecător. Trupul îmbătrâneşte – iar acum iarna cea crudă ia în sclavie întreaga lume – şi inima nu întinereşte. Îndurare, îndurare. Curajul aparţine celor tineri, iar eu sunt atât de bătrână… bătrână. Da, sigur, lucrurile mari s-au pus în mişcare – măreţe şi îngrozitoare. Aur alb!

— Pe Cele Şapte! Aur alb. Iar această iarnă-i lucrătura Dispreţuitorului, cu toate că Morinmoss rezistă. Ah, sunt scopuri îngrozitoare. Povara acestui om mi-a fost impusă tot cu un scop îngrozitor. Nu pot… nu trebuie să refuz. Nu trebuie! Ah, îndurare, dar mi-e teamă. Sunt bătrână… nu trebuie să mă

tem… nu, nu mi-e frică de moarte. Ci doar de durere. Durerea. Ai milă… ai milă de mine. Îmi lipseşte curajul pentru această lucrare.

Şi totuşi, Covenant zăcea întins pe patul ei ca o cerere de nerefuzat, conturată în oase rupte, sânge şi minte şi după ce dormită puţin, ea-şi reveni.

— Ei bine, şi la asta trebuie renunţat. Jelaniile nu te fac Vindecătoare. Trebuie să le dau de-o parte şi să-mi fac treaba.

Se ridică ţeapănă în picioare, se duse în capătul celălalt al peşterii să-şi ia rezerve de vreascuri. Chiar şi acum spera din toată inima că va descoperi că nu are destul lemn de foc; atunci va trebui să caute prin pădure crengi moarte, căzute, şi rămurele înainte să poată măcar începe partea principală. Însă mormanul ei de lemne de foc era destul de mare. Nu se putea preface că ar justifica alte întârzieri. Duse mare parte din vreascuri la focul pentru gătit şi se pregăti de începerea caznelor ei.

Mai întâi, luă oala cu pietre de foc de pe raftul de deasupra lui Covenant şi făcu loc pentru ea chiar în mijlocul focului, pentru ca dogoarea şi lumina lor să se adauge miezului fierbinte al tăciunilor. Apoi, deja gâfâind numai la gândul a ceea ce avea de făcut, începu să pregătească focul. Îl scormoni, înteţindu-l cu lemn uscat şi tare, până când flăcările urcară până la tavanul peşterii şi căldura lui stoarse transpiraţia din sprâncenele ei bătrâne. Şi când mugetul jos al focului începu să tragă aerul, curentul făcând să se legene perdeaua de licheni de la intrare, se reîntoarse la punga cu pulbere din care făcuse fiertura. Cu pumnul strâns în pungă, ezită încă o dată, tremurând ca şi cum următorul pas ar fi constituit un angajament iretractabil.

— Ah, îndurare, şopti ea ascuţit. Trebuie să-mi amintesc… să-mi amintesc că sunt singură. Nimeni altcineva n-o să-l îngrijească… pe el sau pe mine. Trebuie să fac munca a doi oameni. Din cauza asta eremiţii nu vindecă. Trebuie să fac lucrarea.

Gâfâind îngrozită de propria ei cutezanţă, aruncă puţină pulbere în focul înalt. Imediat, flacăra începu să se schimbe. Vâlvătăile nu se micşorară, ci doar se ascunseră, transformându-şi energia într-o formă mai puţin vizibilă.

Lumina lor se transformă din oranj, roşu şi galben în maro, un maro netulburat, închis, ca şi cum ar fi izbucnit dintr-un lut gros, şi nu din lemne. Şi pe când strălucirea focul se reduse, o aromă intensă se răspândi în peşteră. Vindecătoarei i se părea că seamănă cu pământul proaspăt afânat, pregătit pentru semănat, ca o iminenţă a seminţelor, bobocilor şi primăverii, ca o fructificare a tuturor celor înverzite, după ce germinaseră în solul sănătos. S-ar fi putut pierde cu totul în aroma aceea de pământ, uitând de iarna Nobilului Foul şi de omul bolnav şi de toată durerea. Însă era parte din lucrarea ei. Prin dragostea ei pentru ea, simţi un imbold să fie lângă Covenant. Acolo îşi poziţionă picioarele şi-şi luă un ultim moment de răgaz, să fie sigură de ceea ce avea de făcut.

Mâinile şi picioarele lui, precum şi faţa, nu i le atinse. Nu erau cruciale în recuperarea sa, nu meritau ceea ce-ar fi costat-o pe ea. Iar boala din mintea lui era prea complicată şi diversificată pentru a se ocupa de ea până când s-ar fi înzdrăvenit destul ca să suporte chinurile vindecării. Aşa că îşi plecă privirea lutoasă spre glezna lui ruptă.

În timp ce se concentră asupra acelei răni, lumina focului deveni mai maronie, mai intensă, mai puternică şi explicită, până ajunse să strălucească precum văpaia ochilor ei, întinsă între faţa ei şi glezna lui. Restul cavernei se scufundă în umbră; curând, numai legătura vizuală dintre atenţia ei şi durerea lui mai lumina. Se întindea între ei, legându-i unul de celălalt, unind, treptat, bucăţile lor de nevoie şi putere, aflate în opoziţie. În ambianţa dogorii şi aromei focului, deveniră ca o singură fiinţă, călită în izolare, completă.

Orbeşte, tremurând de parcă nu mai era conştientă de ea, îşi puse palmele pe glezna lui, o cercetă cu atingerea ei până când ştiu, instinctiv, unghiul precis şi gravitatea fracturii. Apoi se retrase.

Puterea o încadră, îi făcu trupul ei de carne independent să pară vremelnic, lipsit de orice semnificaţie; deveni un mijloc involuntar pentru propria ei lucrare, ancoră şi sursă a legăturii care o făcu una cu rana.

Când legătura se întări destul de mult, se retrase din el. Fără voinţă, fără a fi conştientă, se înclină şi apucă piatra lucioasă şi grea, folosită de ea ca pisălog; fără voinţă, fără a fi conştientă,

o ţinu ca pe un dar greu, în ambele mâini, oferindu-i-o lui Covenant. Apoi o ridică sus, deasupra capului ei.

Clipi, iar legătura maro a unicităţii tremură.

Cu întreaga ei forţă, abătu piatra în jos, izbind-o de propria ei gleznă.

Osul se frânse ca un vreasc uscat.

O săgetă durerea, o durere ca sfâşierea unor suflete, al ei şi al lui. Ţipă o dată şi se prăbuşi la podea, leşinată.

După aceea, timpul trecu pentru ea într-o lungă suferinţă care închise şi sigilă orice altă uşă a minţit sale. Rămase pe podea, în timp ce focul se reduse la nişte tăciuni licărind stins, iar aroma primăverii se transformă în praf prin aer, iar fibrele fantomatice ale rădăcinilor străluciră şi apoi se stinseră. Pentru ea nu exista nimic altceva, cu excepţia clipei arzătoare când egalase durerea lui Covenant, clipa în care luase întreaga lor durere, a lui şi a ei, asupra sa. Trecu noaptea şi veni iarăşi; totuşi, continua să zacă chircită. Respiraţia-i hârâia răguşit printre buzele flasce, iar inima i se zbătea gata, gata să-şi dea duhul. Dacă şi-ar fi putut recâştiga cunoştinţa suficient încât să aleagă moartea, ar fi făcut-o atât de bucuroasă, nerăbdătoare. Însă durerea o închisese în ea însăşi şi o stăpânea în aşa fel până când deveni tot ce ştia ea din viaţă sau moarte.

Totuşi, în cele din urmă, se pomeni gândindu-se că n-ar fi fost chiar atât de rău dacă era mai tânără. Vechea ei putere n-o dezamăgise cu totul, însă chinurile ei cele mai cumplite nu fuseseră nicicând astfel. Trupul său era răvăşit de sete şi foame. Şi nici asta nu era cum se întâmplase înainte. Unde erau cei care ar fi trebuit să vegheze asupra ei, care ar fi trebuit să-i dea măcar apă, să nu moară de sete înainte să înceteze suferinţa? Unde era familia sau prietenii care-i aduceau pe cei afectaţi şi răniţi şi o ajutau, bucuroşi, în timpul vindecării?

Treptat, astfel de întrebări o făcură să-şi amintească de faptul că era singură, că ea şi bărbatul bolnav erau neîngrijiţi. Şi el stătuse fără mâncare sau apă în timpul întregului ei chin; şi chiar dacă puterea n-o dezamăgise, nu era în nicio condiţie să îndure astfel de privaţiuni. S-ar putea să fie mort, în pofida celor îndurate pentru el.

Cu un efort care-i făcu să tremure de istovire trupul bătrân,

se ridică de la podea. Se odihni aşezată în patru labe, gâfâind din greu. Trebuia să se adune din toate resturile ei înainte de a se ocupa de bolnav. Dacă murea, o aşteptau nişte sarcini mizerabile. Va trebui să înfrunte iarna Dispreţuitorului ca să ia acel inel din aur alb şi să-l ducă Nobililor de la Piatra Sărbătorii.

Şi va mai trebui să trăiască cu faptul că suferinţa ei fusese suferinţa eşecului. Astfel de posibilităţi o speriau.

Şi totuşi, ştia că şi această întârziere ar fi putut însemna o diferenţă ca de la cer la pământ, s-ar putea dovedi fatală. Gemând, încercă să se ridice înainte să poată măcar să se ţină pe picioare, dinspre pat se mişcă ceva, împleticit, venind spre ea. Un picior o azvârli din nou la podea. Bolnavul se mişcă greoi dincolo de ea şi se împletici prin perdeaua de licheni, în vreme ce ea zăcea împrăştiată pe pământul bătătorit.

Surpriza loviturii o răni mai tare decât lovitura însăşi; bărbatul era prea slăbit ca să-i provoace vreo rană serioasă. Iar violenţa lui îi reaprinse o parte din energie. Blestemând apăsat, icnit, pentru sine, se ridică nesigură, rigidă, şi şontâcăi afară din peşteră, luându-se după el.

Îl ajunse din urmă la vreo şase metri de la gura peşterii. Licărul stins din privirea trunchiurilor copacilor îi oprise fuga. Se clătina îngrozit, scâncind din gât, ca şi cum copacii ar fi fost nişte jivine sălbatice, ghemuite şi aşteptându-i pe el.

— Eşti bolnav, murmură Vindecătoarea istovită.

Înţelege asta, dacă altceva nu înţelegi. Întoarce-te în pat.

Se răsuci pe loc, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Încerci să mă omori.

— Eu sunt Vindecătoare. Nu omor.

— Ai lepră şi încerci să mă omori.

Ochii se căscară demenţial pe faţa lui trasă.

— Nici măcar nu exişti.

Putea vedea acum că inaniţia nu făcuse decât să-i agraveze confuzia provocată de *amanibhavam* şi boala lui inexplicabilă; deveniseră atât de dominante încât nu le mai putea deosebi. Şi ea era prea slăbită să-l contrazică. Nu mai avea forţe de risipit pe vorbe sau blândeţe, care, oricum, nu le-ar fi înţeles. În loc de asta, pur şi simplu se apropie de el şi-şi înfipse degetele rigide în burta lui.

În timp ce cădea în iarbă, sufocându-se, ea o luă spre cele

mai apropiate fructe de *aliantha.*

Nu erau departe de intrarea în peştera ei, însă oboseala-i era atât de mare încât aproape că pică din nou înainte să apuce să culeagă şi să înghită câteva din fructele-comoară. Oricum, gustul lor picant şi energia îi veniră în ajutor imediat ce le înghiţi. Picioarele-i prinseră putere. După un moment, putut să arunce seminţele cât colo şi să mai culeagă altele.

După ce mâncă jumătate de fruct copt, culese şi restul şi-l duse lui Covenant. El încercă să se îndepărteze de ea târâş, dar îl ţinu pe loc şi-l obligă să mănânce. Apoi se duse spre un strat mare de licheni, atârnat în apropiere, unde bău cu poftă din umezeala lui verde şi aromată. Această trataţie îi oferi destulă energie ca să-l care pe bolnav înapoi la peşteră şi să-l ţină sub control în timp ce-l trimitea la culcare cu puţin din pulberea ei rară.

În alte circumstanţe, probabil că i-ar fi fost milă de panica lui grotescă apărută în vreme ce simţea cum recade în starea de neajutorare. Însă era prea obosită şi prea plină de groază pentru ce avea de făcut încă. Nu ştia cum să-l aline şi nici nu făcu vreo încercare. Când el se cufundă într-un somn agitat, ea doar murmură: „Îndurare”, pe deasupra lui, apoi se duse de-acolo.

Şi ea voia să doarmă, însă era singură şi trebuia să îndure numai ea povara îngrijirii. Gemând din cauza bătrânelor ei încheieturi anchilozate, aprinse un alt foc cu ajutorul pietrişului şi pregăti ceva de mâncare pentru ea şi pentru bolnav.

În timp ce se încălzea mâncarea, îi cercetă glezna. Dădu plictisită din cap când văzu că era la fel de zdravănă ca a ei. Cicatricele sale albicioase se vindecau deja. Curând, oasele lui vor fi la fel de sănătoase şi întregi ca şi când n-ar fi fost fracturate niciodată. Privind la dovada puterii ei, îşi dori să poată găsi vreo plăcere în asta, însă pierduse, cu zeci de ani în urmă, capacitatea de a-i plăcea rezultatele suferinţei ei. Ştia cu certitudine că, dacă ar fi înţeles atunci când era tânără că deciziile o vor costa, nu şi-ar fi asumat niciodată Riturile Dezlegării, n-ar fi cedat niciodată puterii secrete care tânjea să se nască înăuntrul ei.

Însă nu se putea scăpa chiar aşa de uşor de această forţă. Nu se puteau cunoaşte costurile decât după ce se îndeplineau

toate şi la vremea când puterea nu-l mai servea pe deţinătorul ei. Atunci acesta va ajunge să slujească. Nicio scăpare, nicio pace sufletească sau reţinere n-ar putea-o scăpa de acest preţ, şi nu se mai putea bucura de actul vindecării. Cu toată treaba pe care încă o mai avea de făcut, zăcând lată pe dinaintea lui, nu mai avea nicio satisfacţie, darămite de ales.

Şi totuşi, pe când îşi reluă gătitul, îi întoarse spatele sentimentului de regret.

— Lasă, treacă de la mine, bombăni ea stins. Las' să treacă. Numai să se petreacă în puritate, fără niciun eşec. Cel puţin, ceea ce-i mai rămăsese de făcut va fi o cu totul altă durere.

Când mâncarea fu gata, mâncă şi-i dădu şi lui Covenant, apoi îi mai turnă din fiertura soporifică, pentru ca să nu se mai ridice s-o lovească încă o dată. Apoi stinse focul pentru gătit, îşi strânse mai tare pe ea mantia zdrenţuită, şi se duse bătrâneşte la culcare, lăsându-se pe grămada de frunze care-i ţinuse drept pat.

În zilele următoare, se odihni, se îngriji de nebunia lui Covenant şi încercă să-şi amintească ce era curajul. Nevoile lui îi făcu inima să tresalte în pieptul ei bătrân. Chiar şi în somnul lui adânc ea tot putea vedea că mintea-i era consumată de chinuri interioare: Pe măsură ce trupul lui îşi recăpătă puterile, poţiunile ei îşi pierdeau, încet, abilitatea de a controla agitaţia somnului său străbătut de vise. Începu să dea din mâini şi să bâiguie în delir, ca un om prins în laţul unui coşmar. În momente neaşteptate, inelul său scotea sclipiri albe, tulburătoare; iar când, din întâmplare, Vindecătoarea le văzu direct, păreau s-o străpungă ca un glas al suferinţei, conjurând-o la muncă.

Codrul însuşi reverbera de suferinţele lui. Starea lui se îndrepta spre ea ca o poruncă, ca o dorinţă nestăvilită, la fel de neîndoioasă ca invocările care o aduseseră la el, la început. Nu ştia de ce. Codrului Morinmoss îi păsa; îi simţi atingerea grijulie pe obraji ca pe o palmă autoritară, avertizând-o. Trebuia vindecat. Dacă asta nu se întâmpla la timp, partea esenţială a fiinţei lui va putrezi dincolo de orice şansă de refacere.

În cele din urmă, deveni conştientă de timp; simţi înăuntrul strălucirii luminii copacilor că undeva, în spatele norilor impenetrabili, se mişca o lună întunecată, pregătindu-se

pentru noua fază a forţei Dispreţuitorului. Se forţă să-şi descătuşeze ezitările, una câte una, să se confrunte, din nou, cu ceea ce avea de făcut.

Apoi aprinse, pentru a doua oară, flăcările ei înalte şi pregăti la-ndemână pulberea cea rară. În vreme ce lemnul tare luă foc, puse apa şi mâncarea pe raftul de deasupra lui Covenant, astfel că dacă-şi recăpăta cunoştinţa înaintea ei, să nu trebuiască să caute ce-i trebuia.

O cuprinsese o stare fatalistă, pentru că nu credea că ea însăşi va supravieţui.

— Îndurare, murmură ea, în vreme ce focul se înteţi, îndurare.

Rostea cuvântul ca şi cum ar fi căutat o binecuvântare pentru ea.

Curând, flăcările îi umplură peştera cu lumină şi căldură, învăpăindu-i pielea ofilită de pe obraji. Venise vremea; putea simţi puterea flască înăuntrul ei, ca un iubit veştejit, ciudat de firav şi îndemânatic, tânjind după şansa de a se ridica din nou pentru a o lua, tânjea asta, şi, cu toate astea, nefiresc de nepotrivit, bătrân, de parcă n-ar mai fi putut să se ridice la nivelul a ceea ce-şi mai amintea de dorinţele sale. Pe moment, sângele parcă i se scurse; toţi muşchii i se umplură de slăbiciune, astfel că punga din piele îi căzu dintre degete. Dar apoi se aplecă s-o recupereze, îşi înfipse în ea mâna tremurătoare, şi-i aruncă praful în foc, ca şi cum acel gest ar fi fost ultimul, cea mai apropiată formă de curaj.

În timp ce aroma puternică a pulberii îşi întindea braţele, cuprinzând tot aerul din peşteră cu îmbrăţişarea ei, începând transsubstanţierea lentă a luminii focului, ea rămase lângă capul lui Covenant şi-şi opri genunchii din bâţâială. Holbându-se argiloasă spre fruntea lui, în vreme ce căldura şi lumina văpăii intrară în armonie cu atenţia lui, trecu dincolo de limitele voinţei şi deveni, încă o dată, recipientul puterii sale. În jurul ei, peştera se întunecă tot mai mult, pe când lumina intensă, humoasă, a legăturii se împleti cu găvanele ei lipsite de pupile şi mintea lui bolnavă şi nebună. Iar Covenant se încordă înaintea ei, deveni ţeapăn – ochii-i se holbau pustii, gâtul i se crispă, pumnii se albiră – ca şi cum propria ei putere-i încolţea sufletul cu spaimă.

Tremurând, ea-şi întinse mâinile, lipindu-şi palmele pe tunetul care se acumula în fruntea lui.

În clipa următoare, se dădu îndărăt ca şi cum ar fi ars-o.

— Nu! strigă ea.

O cuprinse groaza, se afunda în ea.

— Îmi ceri prea mult!

Adânc înăuntrul ei, se luptă să-şi recâştige autocontrolul, se luptă să reducă puterea, s-o anuleze, să revină la ea însăşi pentru a nu fi distrusă.

— Nu pot să vindec asta!

Însă nebunia bărbatului se năpusti asupra ei, de parcă s-ar fi întins el şi-ar fi prins-o de încheieturi. Jeluindu-se neajutorată, se întoarse spre el, îi puse din nou palmele pe frunte.

Groaza năvăli în ea, o umplu până când îi ţâşni printre buze, ca un ţipăt. Şi, cu toate astea, nu se putu retrage. Demenţa lui o izbea, trecând prin ea pe măsură ce se scufunda în ea, încercând să nu vadă ce zăcea la rădăcina ei. Şi, în cele din urmă, când o făcu să vadă, o forţă s-o privească, căutătura urâtă a bolii de la originea ei, ştiu că era terminată. Îşi smulse mâinile arse de pe cap şi se apucă să scormonească bezmetică, să caute cu degetele printre lucrurile ei.

Încă urlând ascuţit, apucă un cuţit de bucătărie lung, din piatră, îl ridică în aer, aţintindu-l asupra inimii lui vulnerabile.

Zăcea sub cuţit ca un sacrificiu contaminat de lepră.

Însă înainte să apuce să-l străpungă, luându-i viaţa, să-i consume durerea pângărită în moarte, câteva licăriri verzi-albăstrii, străine, săriră în aer prin jurul ei, ca o muzică. Căzură asupra ei ca roua, se agăţară de ea precum o melodie umedă, îi opriră mâna; îi restrânseră forţa şi suferinţa, îi opriră totul înăuntrul ei până când ţipătul ei crispat, fără sunet, făcu implozie. O ţinură aşa până când cedă sub apăsarea lucrurilor care nu puteau fi încolţite. Apoi o lăsară să cadă.

Licărind ca o durere a copacilor, se cântară singure ieşind.

14

NUMAI CEI CARE URĂSC

Covenant se trezi numai după ce trecură o noapte şi-o zi.

Însă năuceala somnului esenţial rămăsese, şi nu se trezi decât din pricina unei sete chinuitoare. Când se ridică în capul oaselor, pe patul de frunze, găsi un urcior cu apă pe raftul de deasupra capului său. Bău cu poftă, apoi văzu că pe raft mai erau un vas cu fructe şi nişte pâine. Mâncă, bău din nou, şi se duse înapoi la culcare, adormind imediat ce se întinse, încă o dată, pe frunzele uscate şi calde.

— Data următoare când se trezi, ieşi letargic din somnul adânc, înconjurat de aroma veche şi uşoară a culcuşului. Când deschise ochii, descoperi că privea în sus, prin lumina palidă a unei zile întunecate, prin acoperişul străbătut de rădăcini al cavernei. Îşi întoarse capul, privi pereţii acoperiţi cu pământ până localiză intrarea mascată cu licheni, care permitea atât de puţină lumină. Nu ştia unde se afla, ori cum ajunsese acolo, sau cât timp dormise. Însă ignoranţa sa nu-l îngrijora, îşi revenise din frică. Susţinut de forţa lucrurilor care zăceau ascunse sub vălul odihnei sale, simţea cu certitudine că nu avea nevoie de frică.

Acel sentiment era singura emoţie dinlăuntrul său. Era calm, echilibrat şi golit – găunos şi, astfel, imperturbabil – de parcă aceeaşi purificare sau apoteoză care-i sfărâmase groaza îl secase de orice alt simţământ. O vreme, nu-şi putu nici măcar aminti ce fuseseră acele sentimente; între el şi trecutul său nu mai era nimic altceva decât somnul şi un hău calcinat de groază feroce.

Apoi simţi în aer primul iz al morţii. Nu era ceva apăsător, şi nu reacţionă la asta imediat. În timp ce-l evalua şi-l cumpănea, îşi întinse muşchii înţepeniţi de somn, simţind flexibilitatea revitalizării lor. Indiferent cum ajunsese în acest loc, asta se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, încât chiar şi trupul său părea că uitase. Şi totuşi, refacerea lui îi dărui şi puţină satisfacţie. O acceptă cu o încredere totală şi goală, pentru motive care-i erau total ascunse.

Când fu gata, îşi lăsă picioarele din pat şi se ridică.

Imediat, o văzu pe bătrâna femeie pământie căzută la pământ. Era moartă, cu ultim ţipăt încă întipărit pe buze şi o privire şocată în argila ochilor ei căscaţi. În lumina slabă, părea o movilă de pământ răvăşit. Nu ştia cine fusese – se holbă la ea făcând un efort să-şi amintească şi nu-şi putu aduce aminte

nici măcar dacă o mai văzuse înainte însă îi dădea impresia vagă că şi ea murise pentru el.

Ajunge cu asta, îşi zise el moale. Alte amintiri ieşiră la suprafaţă la fel ca algele moarte şi resturile vieţii sale. Asta nu mai trebuia să se întâmple vreodată.

Se uită în jos, o clipă, spre roba albă şi nefamiliară, apoi dădu veşmântul la o parte, ca să-şi vadă glezna.

Era ruptă, se gândi el cu o mirare găunoasă. Îşi putea aminti cum şi-o rupsese; îşi aminti luptându-se cu Pietten, căzând, îşi putea aminti cum folosise suliţa lui Pietten pentru a putea merge, până când fractura a îngheţat. Şi totuşi, acum nu mai avea niciun semn de fractură. O încercă punând piciorul la podea, aproape aşteptându-se ca aspectul ei intact să dispară ca o vedenie. Se ridică, sări de pe un picior pe altul, se aşeză din nou. Mormăind greoi, ca pentru sine, „La naiba, la naiba”, îşi făcu primul SVE după multe zile. Descoperi că era mai vindecat decât ar fi putut crede că era posibil. Rănile pe care şi le făcuse la picioare aproape că dispăruseră cu totul. Mâinile sale sfrijite se îndoiau cu uşurinţă, cu toate că erau descărnate, iar inelul îi atârna liber de inelarul său. Cu excepţia unei amorţeli uşoare la vârfurile lor, urechile şi nasul i se refăcuseră după degerături. Chiar oasele lui erau acum pline de o căldură profundă şi încurajatoare.

Însă altele nu se schimbaseră. Obrajii şi-i simţea la fel de rigizi ca întotdeauna. Pe fruntea lui se întindea umflătura unei cicatrice prost vindecate; era moale la atingere, ca şi cum sub ea supura pe craniu. Iar boala încă-şi mai croia drum, fără nicio jenă, spre nervii mâinilor şi picioarelor sale. Degetele-i erau amorţite când atingeau palmele, şi numai vârfurile picioarelor şi spatele călcâielor mai erau sensibile. Aşa că starea fundamentală a existenţei sale rămăsese intactă. Legea leprei sale era adânc încrustată înăuntrul său, gravată cu o daltă rece a morţii, ca şi cum el ar fi făcut din dolomit sau marmură, decât din oase şi carne omenesc.

Din acest motiv rămase neclintit în miezul găunos al vindecării sale. Era un lepros şi nu avea niciun câştig dacă se expunea riscurilor simţirii.

Acum, când se uită din nou spre femeia moartă, îşi aminti ce făcea înainte ca iarna să-l smulgă din sine însuşi; avea în minte

o intenţie de distrugere şi ură, purtate spre est, spre Creşa lui Foul. Acum, acea intenţie friza nebunia. Fusese nebun să se arunce de unul singur asupra iernii, tot aşa cum fusese smintit să creadă că l-ar putea înfrunta, vreodată, pe Dispreţuitor. Cărarea trecutului său apăru şerpuind printre cadavre, victimele procesului care-l adusese la acel ţel, procesul de manipulare cu ajutorul căruia Nobilul Foul încercase să-l tragă spre ultima greşeală fatală, aceea a înfruntării directe. Iar rezultatul acelei greşeli ar fi fost o victorie totală pentru Dispreţuitor.

Acum ştia mai bine. Femeia moartă îi dăduse un fel de înţelepciune. Nu-l putea înfrunta pe Dispreţuitor din acelaşi motiv pentru care nu putea străbate singur iama Dispreţuitorului: misiunea era una imposibilă, iar oamenii muritori nu realizau nimic, decât propria lor pieire atunci când încercau imposibilul. Sfârşitul unui lepros – înscris şi circumscris pentru el de către legea bolii sale – îl aştepta nu departe pe drumul vieţii. N-ar fi făcut decât să-şi grăbească deplasarea spre acel sfârşit, dacă se chinuia cu lucruri imposibile. Iar Tărâmul ar fi pierdut pentru vecie.

Apoi îşi dădu seama că imposibilitatea lui de a-şi aminti ce-l adusese în acest loc, ce i se întâmplase aici, era o mare binecuvântare, o milostenie atât de clară încât îl uluia. Deodată, înţelese, măcar parţial, de ce Triock îi vorbise de *mila* noilor adversari şi de ce Triock refuzase să-i susţină cauza. Dădu deoparte acel scop şi căută cu privirile prin peşteră după hainele sale.

Le zări într-un morman înghesuit lângă un perete, dar o clipă mai târziu se hotărî să renunţe la ele. Păreau să reprezinte participarea lui la ceva ce acum îşi dorea să evite. Iar această robă albă era un dar pe care i-l dăduse femeia acum moartă, ca parte şi simbol al sacrificiului ei mai mare. O acceptă cu o recunoştinţă calmă, tristă şi găunoasă.

Însă deja începuse să-şi pună sandalele înainte să-şi dea seama cât de tare duhneau a boală. După zile de mers, infecţia i se impregnase în pielea sandalelor şi nu mai era dispus să ducă după el o asemenea duhoare şi necurăţenie. Azvârli sandalele înapoi printre lucrurile lui abandonate. Venise desculţ în acest vis, şi ştia că va pleca din nou tot desculţ şi cu

tălpile bătătorite, indiferent cum ar fi încercat să se protejeze. În ciuda reînsufleţirii prudenţei sale, preferă să nu-şi mai facă probleme din cauza picioarelor.

Izul discret al morţii, plutind în aer, îi reaminti că nu putea rămâne în peşteră. Îşi trase roba strâns pe corp şi se aplecă la intrare ca să vadă dacă şi-ar putea dea seama unde se afla.

Afară, pe sub norii cenuşii, priveliştea Codrului îi dădu încă un imbold de surpriză flămândă. Recunoştea Morinmossul; mai străbătuse odată această pădure. Cunoştinţele sale vagi despre geografia Tărâmului îi spunea, în termeni generali, cam pe unde se afla, însă nu avea habar despre felul în care ajunsese aici. Ultimul lucru reţinut de memoria sa era moartea lentă sub iarna Nobilului Foul.

Aici, se vedea prea puţin din iarnă. Copacii negri se sprijineau unii de alţii, de parcă ar fi fost înrădăcinaţi interminabil în primele fâşii cenuşii ale primăverii; însă aerul era, mai degrabă, înviorător decât aspru, iar iarba ţepoasă creştea din belşug pe pământul dintre trunchiuri. Inspiră mirosurile Codrului în vreme ce-şi examina încrederea lui de neînţeles, iar după un moment, simţi cu certitudine că Morinmossul era ceva de care nu trebuia să se teamă.

Când se întoarse să între la loc în peşteră, îşi alesese cel puţin primele referinţe pentru noul său drum.

Nu încercă să îngroape femeia; nu avea nicio unealtă pentru săpat şi niciun chef să rănească în vreun fel solul Codrului. Îi purta roba în parte şi din respect pentru ea, dar nu-i veni în minte niciun alt gest pe care l-ar putea face faţă de ea. Ar fi vrut să-şi ceară iertare pentru ceea ce făcea – pentru ce făcuse –, însă nu avea cum s-o facă să-l audă. În cele din urmă, o puse pe pat, îi aranjă membrele ţepene pe cât putu el de bine, pentru a-i da un aspect cât mai demn. Apoi, printre lucrurile ei găsi un sac şi băgă în el toată mâncarea pe care o putu găsi.

După asta, bău ultima gură din apa ei şi lăsă în urmă urciorul, ca să nu care atâtea. Cu o tresărire de regret, abandonă şi vasul cu pietre de foc; ştia că-şi va dori căldura lui, însă nu ştia cum să se îngrijească de el. Cuţitul aflat, în mod ciudat, pe podea, la mijlocul peşterii, nu-l tentă pentru că avea destule cuţite. Amintindu-şi de Lena, sărută, uşor, obrazul rece şi zbârcit al femeii. Apoi îşi văzu de drum, ieşind din

cavernă, mormăind, de parcă cuvântul ar fi fost un talisman, învăţat din sacrificiul ei:

— Îndurare.

Ieşi la lumina zilei noii sale înţelegeri.

Nu ezită asupra alegerii direcţiei. Ştia din experienţele trecute că terenul de la Morinmoss era, în general, în pantă, înclinat dinspre nord-vest spre sud-est, spre Câmpiile lui Ra. Urmă panta cu sacul pe umeri şi cu inima pustie, calmă, pentru că era plină de şovăieli, ca inima unui om care se predase perspectivei unui viitor lipsit de culoare.

Înainte să fi apucat să străbată aproape zece kilometri, lumina zilei începu să pălească în văzduh, iar noaptea căzu din nori precum ploaia. Însă pădurea Morinmoss se trezi la viaţă să-i lumineze calea. După odihna lui îndelungată, nu mai avea nevoie de somn; îşi încetini pasul ca să se poată deplasa în aşa fel încât să nu tulbure muşchii întunecaţi, în vreme ce Codrul deveni tot mai pâlpâitor şi jucăuş în jurul său. Vechea lui nelinişte, amintirea fragmentată despre crimă şi pierderi grele, nu era îndreptată asupra sa – furia perenă a copacilor părea că dă înapoi la trecerea lui, permiţându-i să-şi vadă de drum dar o simţi, fără nicio îndoială, o auzi mormăind prin adierea vântului, ca şi cum Morinmoss respira printre dinţii încleştaţi. Simţurile sale rămaseră trunchiate, înceţoşate de iarnă, aşa cum fuseseră înainte de criza lui cu Pietten şi Lena, însă încă mai putea percepe suferinţa Codrului pentru el. Morinmossul era conştient de prezenţa sa şi-şi exprima doza specială de toleranţă pentru el.

Apoi îşi aminti că întunecimea Sufocantă nu-şi ridicase nici ea mâna asupra lui. Şi-l amintea pe Caerroil Wildwood şi de disciplina ostilă a forestalului. Deşi ştia că suferise chiar el, îngăduit, murmură; „Îndurare”, spre trunchiurile licărind slab şi se strădui să se mişte cu grijă, evitând orice ar fi putut ofensa copacii.

Prudenţa îi limita înaintarea, iar când veniră zorii, el încă mergea pe direcţia generală sud-est, prin pădure. Dar acum reintra în posesia iernii. Gerul pocnea în aer, iar copacii erau mohorâţi. Iarba făcuse loc pământului dezgolit. Prin întunecimea de dinaintea lui putea vedea primele pânze subţiri de zăpadă. Şi pe măsură ce zorii se prelinseră într-o zi

nemernicită, începu să înţeleagă ce fel de dar era roba albă. Lipsa ei de greutate o făcea uşor de purtat, dar pânza ei deosebită era călduroasă şi confortabilă, aşa că ţinea departe asprimea vântului. O considera un dar mai bun decât orice cuţit, ori toiag, sau piatră *orcrest,* şi-o ţinea strânsă pe corp, cu recunoştinţă.

Odată ce licărul copacilor s-a contopit cu lumina zilei, se opri să se odihnească şi să mănânce. Însă nu avu nevoie de prea mult timp de odihnă, şi după o masă frugală era din nou în picioare şi se puse din nou în mişcare. Vântul începu să bată şi să şuiere în jurul lui. După mai puţin de cinci kilometri, părăsi ultima fâşie de întunecime protectoare a Codrului şi se avântă în urgia neîntreruptă a lui Foul.

Asprimea zăpezii şi a gerului care-i întâmpinară simţurile lui tocite nu păreau să se fi schimbat. De la marginea Codrului, terenul continua într-o pantă lină, printre cutele molcome ale vechilor dealuri, până când ajunse la râul mohorât, curgând jalnic spre nord-est. Iar pe întreaga privelişte, iarna îşi întinsese întregul său cenuşiu distrugător. Pământul îngheţat se chircise sub rafalele neîncetate ale vântului şi greutatea troienelor, până ajunse să arate ca o continuare ireparabilă a dezolării şi apatiei, o abdicare a lutului şi vegetaţiei înverzite intenţionat. În pofida robei sale albe şi puterilor recâştigate, simţi ascuţişul gerului şi se ghemui în el însuşi de parcă întreaga povară a Tărâmului atârna pe umerii lui.

O clipă, scrută peisajul prin vântul puternic, cu ochii umeziţi, alegându-şi direcţia. Nu ştia unde se află faţă de vadul pe unde traversase râul. Însă era sigur că acest râu era, de fapt, râul Rătăcirii, limita de nord a Câmpiilor lui Ra. Iar terenul din stânga sa părea vag cunoscut. Dacă amintirile lui despre Căutarea pentru Toiagul Legii nu-l înşelau, se uita acum direct la Vadul Rătăcirii.

Aplecându-se împotriva vântului, şontâcăind cu picioarele goale pe pământul răvăşit, se îndreptă spre Vad de parcă ar fi fost poarta spre ţelul său modificat.

Însă distanţa era mai mare decât părea de la înălţimea Codrului, iar mişcările-i erau stânjenite de vânt şi zăpadă şi de panta dealului. Amiaza veni înainte ca el să fi ajuns la ultima colină la vest de Vad.

Când privirea-i trecu peste creasta colinei şi în jos spre vadul râului, fu uluit să dea cu ochii de un bărbat aşezat pe mal.

Figura bărbatului era ascunsă de gluga mantiei sale de stonedownor, dar era întors direct spre Covenant, cu braţele deschise, de parcă ar fi aşteptat nerăbdător, de ceva vreme, sosirea Necredinciosului. Prudenţa îl făcu pe Covenant să se tragă la fereală. Dar aproape imediat bărbatul gesticulă neaşteptat, lătrând pe un ton care răsuna ca o schimonosire a unui glas pe care Covenant ar fi trebuit să-l poată recunoaşte:

— Vino, Necredinciosule! Nu te pricepi să te ascunzi sau să fugi. Ţi-am privit apropiere de la kilometri distanţă.

Covenant ezită, dar cu certitudinile lui fără nicio acoperire nu-i era deloc teamă. După un moment, dădu din umeri şi începu să meargă spre Vad. În timp ce cobora panta dealului, îşi menţinu privirile asupra bărbatului în aşteptare şi încercă să caute indicii privind identitatea lui. La început, presupuse că individul reprezenta o parte a experienţei lui pierdute din Codru şi din peştera femeii, o parte pe care s-ar putea să nu fie niciodată capabil s-o înţeleagă sau s-o evalueze. Dar apoi distinse modelul ţesut pe umerii mantiei stonedownorului. Era ceva cu nişte fulgere încrucişate.

— Triock! icni el în barbă. Triock?

Alergă pe pământul tare, se grăbi spre bărbat şi-l prinse de umeri.

— Triock!

Un bicisnic de nod în gât îi sugruma vocea.

— Triock? Ce faci aici? Cum ai ajuns aici? Ce s-a întâmplat?

În timp ce Covenant îl încolţea cu întrebările, bărbatul îşi feri faţa în aşa fel încât gluga să-i ascundă trăsăturile. Mâinile lui săriră pe încheieturile mâinilor lui Covenant, i le înlăturară de pe umerii săi, de parcă pentru el ar fi fost otrăvitoare. Cu o mânie de neconfundat, îl împinse pe Covenant de lângă el. Dar când începu să glăsuiască, tonul său răstit sună aproape firesc.

— Ei bine, Prim-Nobil Covenant, Necredinciosule şi purtător al aurului alb.

Îi enumeră titlurile pe un ton sarcastic.

— N-ai ajuns prea departe deşi au trecut atâtea zile. Te-ai odihnit bine prin Morinmoss?

Covenant căscă ochii şi-şi frecă încheieturile. Furia lui Triock

îi lăsase acolo o senzaţie de arsură, ca nişte urme de acid. Durerea îi aduse un moment de îndoială, însă recunoscu profilul lui Triock dincolo de marginea glugii. În buimăceala sa, nu se putea gândi la niciun motiv pentru ostilitatea stonedownorului.

— Ce s-a întâmplat? repetă el nesigur. Ai luat legătura cu Mhoram? L-ai găsit pe Cel Dezlegat?

Triock continuă să-şi ferească faţa, însă degetele se strângeau şi se încovoiau ca nişte gheare, flămânde după violenţă.

Apoi, un val de tristeţe puse în umbră năuceala lui Covenant.

— Ai găsit-o pe Lena?

Cu aceeaşi dezinvoltură aspră, Triock răspunse:

— Te-am urmărit pentru că n-am crezut în ţelul tău sau în însoţitorii tăi. Văd că nu m-am înşelat.

— Ai găsit-o pe Lena?

— Fanfaronada ta împotriva Dispreţuitorului este costisitoare, în ceea ce priveşte compania ta, cât şi timpul consumat. Cum l-ai convins pe uriaş să plece de lângă tine? L-ai părăsit – scoase un rânjet – printre plăcerile perverse de la Morinmoss?

— Lena? insistă Covenant cu încăpăţânare. Mâinile lui Triock zvâcniră spre faţa sa, de parcă ar fi încercat să-şi scoată ochii. Palmele-i înăbuşeau glasul, îl făcură să sune mult mai familiar.

— Cu o ţepuşă în burtă şi un bărbat ucis lângă ea. Îl scuturau fiori de nestăvilit. Dar, dintr-odată, îşi lăsă mâinile jos, iar tonul său îşi reluă nepăsarea sarcastică.

— Poate că-mi vei cere să cred că şi-au venit de hac unul altuia.

Cu durerea lui pustie, Covenant răspunse:

— A fost greşeala mea. Ea a încercat să mă salveze. Apoi eu l-am omorât pe el.

Simţi cât de incompletă era afirmaţia şi adăugă:

— Voia inelul meu.

— Smintitul! lătră Triock tăios. Credea că i s-ar fi permis să-l ţină?

Însă nu-i dădu lui Covenant răgaz să răspundă. Întrebă încet:

— Şi uriaşul?

— Am fost prinşi într-o capcană. El a rămas în urmă, pentru

ca Lena şi cu mine să putem scăpa.

Triock scuipă printre dinţi un hohot aspru.

— Credincios până la sfârşit, zise el batjocoritor. În clipa următoare, îl scutură un plânset violent, ca şi cum autocontrolul cedase, ca şi cum o durere atroce ar fi rupt toate constrângerile care o ţinuseră sub control. Dar imediat reveni la sarcasmul său. Dezvelindu-şi dinţii pe dinaintea lui Covenant, rânji.

— E bine că am venit.

— Bine? icni Covenant. Triock, ce s-a întâmplat cu tine?

— Păi, într-adevăr.

Bărbatul îşi trase nasul, de parcă s-ar fi luptat să-şi stăpânească lacrimile.

— Ai pierdut o grămadă de timp în acel loc de vătămare şi seducţie. Cu fiecare zi trecută, Dispreţuitorul a devenit tot mai puternic. Îi leagă strâns…

Pe sub umbra glugii sale, dinţii se dezveliră spre Covenant într-un rânjet.

— Thomas Covenant, eforturile tale nu mai trebuie amânate deloc. Am venit să te duc la Ridjeck Thome.

Covenant îl scrută intens. Trecu un moment până când îşi încercă golul interior şi află că rămânea în siguranţă. Apoi îşi dirijă întreaga lui atenţie spre Triock, încercă să-i forţeze imaginea trunchiată dincolo de limite, dincolo de superficialitate, în aşa fel încât să poată surprinde vreo privelişte din starea lui interioară. Însă iarna şi distragerile lui Triock îl împiedicară. Văzu faţa ascunsă, strângerea şi îndoirea degetelor lui, dezvelirea dinţilor albi, subţiri şi umezi, freamătul, dar nu putu trece mai departe de ele. Stonedownorul era măcinat de frământări puternice. Din simpatie şi nedumerire şi autoapărare, Covenant îi spuse:

— Triock, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Chiar trebuie?

— Da.

— Mă ameninţi? O să abaţi asupra mea vrăjile rele dacă refuz?

Triock se chirci, de parcă s-ar fi temut cu adevărat, iar o grimasă ciudată, de frică, tremură ca un spasm pe buzele sale. Dar apoi înălţă puternic din umeri şi se întoarse cu spatele,

orientându-se direct spre vânt.

— Atunci întreabă.

Să te ameninţ? Se adresă Covenant umerilor gheboşaţi ai lui Triock. Nu, nu vreau să se mai întâmple încă o dată. Am făcut destul rău.

— Întreabă!

— Ai…

— De-abia îşi găsea cuvintele prin gâtlejul astupat – l-ai găsit pe Cel Dezlegat?

— Da!

— L-a contactat pe Mhoram?

— Nu!

— De ce nu?

— N-a fost suficient!

Simţi amărăciunea cuvintelor lătrate de el prin vântul aspru, iar Covenant nu avu altceva de făcut decât să repete:

— Triock, ce s-a întâmplat?

— Cel Dezlegat nu avea destulă forţă pentru a putea folosi *lomillialor*-ul. L-a luat de la mine şi n-a fost la înălţimea lui. Yeurquin şi Quirrel au pierit, mai mulţi tovarăşi de drum au pierit în vreme ce tu pierzi vremea şi şovăi!

Amândoi au pierit.

— Eu n-am… Cum m-ai găsit?

— Acesta-i un sânge scump, Covenant. Când te-o sătura, oare?

Să mă sature? Triock! Întrebarea îl durea, însă îndură şi asta. Pierduse, cu mult timp în urmă, dreptul de a se mai simţi ofensat de orice-ar fi spus Triock. Întrebă din nou, cu dificultate:

— Cum m-ai găsit?

— Am aşteptat! Unde altundeva te-ai fi putut duce?

— Triock.

Covenant se acoperi cu hăul calmului său şi zise:

— Triock, uită-te la mine.

— Nu doresc să mă uit la tine.

— Uită-te la mine!

— N-am eu vână ca să îndur priveliştea.

— Triock!

Covenant îşi puse mâna pe umărul lui.

Instantaneu, Triock se răsuci pe loc şi-l plesni pe Covenant peste obraz.

Lovitura nu păru prea puternică; Triock se întoarse scurt, ca şi cum ar fi vrut să-şi retragă braţul. Însă forţa erupse la impact, aruncându-i pe Covenant la pământ, la câţiva paşi mai încolo. În obraz avea o durere profundă, ca şi vitriolul care-i făcuse ochii să curgă. De-abia dacă-l putu vedea pe Triock cutremurându-se, întorcându-se şi începând să fugă, apoi oprindu-se să-şi tragă răsuflarea, aşteptând la o distanţă de zeci de metri, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o suliţă azvârlită de Covenant în spatele său.

Durerea mugea prin capul lui Covenant ca un puhoi de ape întunecate, dar se forţă să se ridice, nu luă în seamă obrazul care-l ardea, şi zise încet:

— Nu mă duc la Creşa lui Foul.

— Nu?

Surprinderea-l făcu pe Triock să se întoarcă spre Covenant.

— Nu.

Era vag surprins de propria sa certitudine.

— Am să traversez râul, am să încerc să merg în sud, cu ramenii. S-ar putea ca ei…

— Chiar îndrăzneşti? strigă Triock.

Părea livid de furie, însă nu avansă spre Covenant.

— M-ai costat dragostea mea! Camarazii mei! Casa! Ucizi orice faţă zâmbitoare din viaţa mea! Iar apoi spui că nu te vei ţine de singura promisiune care ar putea compensa asta? Necredinciosule! Crezi că n-am să te ucid pentru o asemenea trădare?

Covenant dădu din umeri.

— Ucide-mă, dacă vrei. Nu mai contează absolut deloc.

Durerea din faţă îi tulbura concentrarea, dar tot băgă de seamă contradicţia din ameninţarea lui Triock. În stonedownor se amestecau frica şi mânia, de parcă ar fi fost doi oameni prinşi între dorinţa de a fugi şi a ataca, trăgând în direcţii opuse. Undeva, între aceşti doi antagonişti, se afla Triock pe care şi-l amintea Covenant. Rezistă mugetului din capul său şi încercă să explice în aşa fel încât Triock să înţeleagă.

— Singurul fel prin care mă poţi ucide este dacă mor în propria mea lume. M-ai văzut, atunci când m-ai invocat. Poate

că m-ai putea ucide, dar dacă chiar mor, nu contează dacă mă ucizi sau nu. Am să fiu omorât cumva. Aşa sunt visele. Însă înainte de a te hotărî, lasă-mă să încerc să-ţi spun de ce nu… de ce nu mă mai întorc la Creşa lui Foul.

Se ridică, cu chinuri, în picioare. Voia să se ducă la Triock, să privească adânc în chipul său, însă izbucnirile lui conflictuale îl ţineau la distanţă.

— Nu sunt chiar nevinovat, ştiu asta. Ţi-am spus că a fost greşeala mea, şi aşa este. Dar *nu este* în întregime vina mea. Lena şi Elena, Atiaran, uriaşii şi ranyhynii, ramenii şi Garda Sângelui şi tu, nu-i în întregime vina mea. Voi, toţi, aţi luat decizii pentru voi. Lena a hotărât ea singură atunci când a încercat să mă scape de pedeapsă, după ce-am siluit-o. Atiaran a luat propria ei hotărâre când m-a ajutat să ajung la Piatra Sărbătorii. Elena a decis singură când a băut Sângele Pământului. Tu ai luat o decizie… ai decis să fii loial Legământului Păcii. Nimic din toate acestea nu este cu totul isprava mea.

— Vorbeşti de parcă am exista, mârâi Triock cu amărăciune.

— În ceea ce priveşte responsabilităţile mele, existaţi. Nu-mi pot controla coşmarurile. O parte din mine – cea care vorbeşte – este o victimă, la fel ca tine. Doar atât că mai puţin nevinovată. Dar Foul a pus totul la cale. El – sau acea parte din mine care visează – a pus totul la cale încă de la bun început. M-a manipulat, şi, în sfârşit, îmi dau seama de ce. Vrea acest inel, vrea magia sălbatică. Şi ştie – chiar ştie – că dacă reuşeşte să mă facă să mă simt vinovat şi răspunzător şi destul de jalnic, am să încerc să mă lupt cu el pe propriul lui teritoriu, în propriii lui termeni. Nu pot să câştig o astfel de luptă. Nu ştiu cum s-o câştig. Aşa că vrea s-o fac. În acest fel, el se alege cu totul. Iar eu am s-o sfârşesc ca orice alt sinucigaş. Uită-te la mine, Triock! Uită-te! Poţi să vezi şi singur că sunt bolnav. Sunt lepros. Boala este încrustată în mine atât de tare, încât oricine o poate vedea. Iar leproşii se sinucid uşor. Tot ce trebuie să facă este să uite de legea rămânerii în viaţă. Legea este simpla, egoista şi practica precauţie. Foul a făcut destul de mult ca să uit asta, de asta ai putea să mă ucizi acum dacă asta vrei. Dar dacă aş mai avea vreo opţiune, singurul fel în care aş putea-o folosi ar fi să-mi amintesc cine sunt. Thomas

Covenant, leprosul. A trebuit să renunţ la aceste idei imposibile, să încerc să repar ceea ce-am făcut. A trebuit să renunţ la sentimentul de vinovăţie şi la cel al datoriei, sau oricum aş numi responsabilitatea în zilele astea. A trebuit să renunţ să mai încerc să devin, din nou, nevinovat. Nu se poate. Încercarea ar fi sinucidere curată. Iar pentru mine, sinuciderea este singura cale absolută, perfectă, prin care Foul poate câştiga. Fără asta, nu va primi magia dezlănţuită, şi este posibil ca undeva, cumva, să dea de ceva care să-l învingă. Aşa că nu mă duc… nu mă duc la Creşa lui Foul. În loc de asta, am să fac ceva simplu, egoist şi practic, prudent. Am să mă îngrijesc de mine, aşa cum ar trebui să facă un lepros. Mă duc pe Câmpie, am să-i găsesc pe rameni. Mă vor lua cu ei. Ranyhynii… probabil că ranyhynii pleacă deja spre sud, să se ascundă în munţi. Ramenii mă vor lua cu ei. Mhoram nu ştie că sunt aici, aşa că nu se aşteaptă la nimic de la mine. Te rog, înţelege Triock. Durerea mea pentru tine este… nu se va sfârşi niciodată. Am iubit-o pe Elena şi iubesc Tărâmul, dar dacă reuşesc să mă menţin în viaţă aşa cum ar trebui, Foul nu va învinge. Nu poate învinge.

Triock îi urmări contrariat discursul de la distanţa care-i despărţea. Mânia lui părea că scade, dar nu era înlocuită de înţelegere. În loc de asta, un amestec de şiretenie şi disperare câştigă întâietate asupra dorinţei lui de a fugi, aşa că în voce îi persista un ton linguşitor, aproape de isterie, când rosti:

Vino, Necredinciosule, nu te grăbi cu hotărârea asta. Hai să discutăm totul calm. Lasă-mă să-ţi sugerez…

— Se uită de jur împrejur, ca şi cum ar fi căutat ajutor de undeva, apoi continuă grăbit – Eşti flămând şi obosit. Codrul şi-a cerut un preţ scump. Văd asta.

Hai să ne odihnim aici, o vreme. Nu suntem în pericol. Am să aprind un foc, am să-ţi pregătesc de mâncare. Vom vorbi despre această alegere a ta atât timp cât încă se mai poate schimba ceva.

De ce? Ar fi vrut Covenant să întrebe. De ce te-ai schimbat aşa? Însă deja cunoştea prea multe explicaţii. Iar Triock o luă imediat din loc, ducându-se să caute lemne de foc, ca şi cum ar fi vrut să evite orice întrebări. Pe malul acesta al malului râului Rătăcirii, terenul fusese, cândva, împădurit şi nu trecuse

multă vreme până să se adune acolo o mare cantitate de arbuşti şi tufe uscate, pe care le aşeză la adăpostul dealului, la o distanţă mică de Vad. În tot acest timp îl evită pe cât putu pe Covenant.

Când fu mulţumit de cantitatea de lemn adunată, se opri pe dinaintea mormanului cu mâinile la fereală, ca şi cum, dintr-un motiv obscur, n-ar fi vrut să-l vadă Covenant cum aprindea el focul. Imediat ce flăcările începură să se răspândească printre tufele uscate, se aşeză pe partea cealaltă a focului şi-l îndemnă pe Covenant să se apropie de căldură.

Covenant consimţi destul de bucuros. Roba sa nu i-ar fi putut feri de frig mâinile şi picioarele; nu-şi permitea să refuze focul. Şi nici nu putea refuza dorinţa lui Triock de a discuta despre deciziile lui. Datoria lui către Triock era imensă, deloc uşor de suportat. Se aşeză în raza de acţiune a căldurii a focului, vizavi de Triock şi-l urmări în tăcere cum îi pregătea masa.

În timp ce-şi făcea de lucru, Triock bombănea pentru el pe un ton care-l făcu pe Covenant să se simtă ciudat de stânjenit. Mişcările lui păreau stângace, ca şi cum ar fi încercat să ascundă gesturi misterioase în vreme ce prepara mâncarea. Evita privirea lui Covenant, dar de fiecare dată când Covenant privea în altă parte, îi putea simţi ochii lui Triock oprindu-se pe furiş asupra lui şi apoi zvâcnind în altă direcţie. Fu uluit când Triock zise dintr-odată:

— Aşadar, ai renunţat la ură?

— Dacă am renunţat?

Nu se mai gândise la asta în aceşti termeni.

— Poate că da. Nu pare un răspuns prea bun. Vreau să spun, în afară de faptul că nu există loc pentru aşa ceva în ea, în lepră. Ură, umilinţă, răzbunare. Greşesc de fiecare dată când le las să mă atingă. Îmi risc viaţa.

Şi dragostea, dacă vrei să ştii adevărul. Dar în afară de asta, nu pare că l-aş putea învinge pe Foul în felul ăsta. Nu sunt decât un om. Eu nu pot un pe veci, aşa cum poate el. Şi…

— Se forţă să-şi articuleze o nouă percepţie – ura mea nu-i pură. Este stricată, pentru că o parte din mine întotdeauna mă urăşte pe mine în locul lui. Întotdeauna.

Triock puse pe foc o oală din piatră, cu tocană, la încălzit, şi zise pe un ton de o stranie convingere:

— E singurul răspuns. Uită-te în jurul tău. Sănătate, dragoste, datorie… nu-s suficiente pentru iarna asta. Numai cei care urăsc sunt nemuritori.

— Nemuritori?

— Cu siguranţă. Moartea-i ia, până la urmă, pe toţi ceilalţi. Cum altcumva suportă tot Dispreţuitorul şi ai lui – pronunţă numele ca şi cum l-ar fi îngrozit – proroci deliranţi? Urăsc!

Cu tonul său repezit şi răguşit, cuvântul absorbi o mare cantitate de patimă şi violenţă, de parcă ar fi fost, într-adevăr, un cuvânt al adevărului şi transcendenţei.

Mirosul îmbătător al tocanei începu să ajungă la Covenant. Îşi dădu seama că era flămând şi că liniştea sa interioară rezista chiar şi aserţiunilor bizare ale lui Triock. Îşi întinse picioarele, lăsându-se pe un cot.

— Ură, oftă el încet, reducând cuvântul la nişte dimensiuni mai convenabile. Asta-i, Triock? Cred… cred că mi-am ocupat mai tot acest… vis, halucinaţie, realitate, cum vrei tu să-i spui, mi l-am petrecut căutând un răspuns bun pentru moarte. Împotrivire, viol – ridicol – dragoste? Asta-i? Acesta-i răspunsul tău?

— Nu mă judeca greşit, ripostă Triock. Eu nu urăsc moartea.

Covenant privi, o clipă, dansul flăcărilor, şi lăsă aroma de tocană să-i amintească de pacea adâncă, sigură şi pustie. Apoi zise de parcă ar fi încheiat o litanie:

— Tu ce urăşti?

— Eu urăsc viaţa.

Brusc, Triock împărţi tocana în castroane. Când îi întinse şi lui Covenant unul, pe după foc, mâna-i tremura. Dar imediat ce reveni la ascunzişul lui de sub glugă, dincolo de flăcări, se răsti mânios:

— Crezi că n-am nicio justificare, Necredinciosule?

Nu. Nu. Covenant nu-şi putea ridica fruntea înaintea acuzaţiei din glasul lui Triock. Urăşte-mă atât cât vrei tu, răsuflă el înspre flăcările care pocneau şi în aburii tocanei. Nu mai vreau să se sacrifice nimeni pentru mine. Fără să ridice privirile, începu să mănânce.

Gustul tocanei nu era neplăcut, însă era descurajant de slab condimentată, ceea ce o făcea dificil de înghiţit. Totuşi, odată ce lua o gură şi o trimitea pe gât în jos, o găsea caldă şi

încurajatoare. Încet, îi izgoni moleşeala. După câteva momente, fu vag surprins să vadă că golise vasul.

Îl puse deoparte şi se culcă pe spate. Acum focul părea să devină mai înalt şi mai fierbinte, astfel că nu zărea decât crâmpeie din Triock privindu-l intens printre limbile de foc, tremurând şi trosnind. Începuse să moţăie, când îl auzi pe Triock rostind prin vălul învolburat:

— Necredinciosule, de ce nu-ţi reiei călătoria spre Creşa lui Foul? Desigur, doar nu-ţi închipui că Dispreţuitorul ţi-ar permite să fugi, după ce s-a chinuit atât de mult pentru această confruntare de care vorbeşti tu.

— N-are să vrea să-mi iau tălpăşiţa, răspunse Covenant doar de dragul de a vorbi, convingător. Dar cred că-i prea ocupat făcând altele ca să mă oprească. Iar dacă pot să mă strecor printre degetele lui, măcar odată, m-ar lăsa să plec, cel puţin o vreme. Am făcut… am făcut atâtea pentru el. Singurul lucru pe care-l mai vrea de la mine este inelul. Dacă nu-l ameninţ cu el, m-ar lăsa să plec în timp ce el se luptă cu Nobilii. Şi-atunci ar fi prea târziu pentru el, pentru că aş ajunge pe cât de departe m-ar putea duce ranyhynii.

— Dar ce-i cu acest… acest Creator – Triock scuipă cuvântul – despre care se spune că te-ar fi ales? N-are niciun control asupra ta?

Moleşeala nu făcea decât să-i întărească încrederea lui Covenant.

— Nu-i datorez nimic. M-a ales pentru asta… nu eu l-am ales pe el. Dacă nu-i place ce fac, n-are decât să-şi găsească pe altcineva.

— Dar ce zici de oamenii care au murit şi au suferit pentru tine?

Lui Triock îi revenise mânia şi sfâşia cuvintele de parcă ar fi fost nişte ilustraţii ale unor înţelesuri ca acelea rupte de el de pe pereţii unei Săli secrete a Darurilor, aflată adânc înăuntrul său.

— Cum vei aduce semnificaţia a ceea ce au câştigat de la tine? Dacă fugi, au pierit fără niciun rost.

Ştiu, oftă Covenant spre flăcările dogoritoare şi spre vânt. Suntem cu toţii inutili, vii sau morţi. Făcu efortul de a vorbi desluşit, cu toate că-i venea să doarmă.

— Ce semnificaţie ar obţine dacă m-aş sinucide? Nu mi-ar mulţumi pentru că aş nesocoti ceva ce i-a costat atât de mult. Cât timp trăiesc – îşi pierdu ideea, apoi o recuperă –, cât timp trăiesc eu şi Tărâmul trăieşte.

— Pentru că-i visul tău!

Da, din acest motiv, între multe altele.

Covenant trecu printr-un moment de încremenire înainte să-l pătrundă violenţa răspunsului lui Triock. Apoi se ridică în capul oaselor şi scrută somnoros focul, privind spre stonedownor. Şi pentru că nu se putea gândi la nimic altceva, murmură:

— De ce nu te odihneşti? Probabil, te-a răzbit oboseala aşteptându-mă pe mine.

— Am renunţat la somn.

Covenant căscă.

— Nu fii penibil. Ce crezi că eşti? Vreun Gardian al Sângelui?

Triock râse batjocoritor, drept răspuns, sunând ca o coardă pe cale să se rupă. Sunetul îl făcu pe Covenant să i se pară că ceva nu era în ordine, că n-ar fi trebuit să simtă o somnolenţă atât de copleşitoare. Ar fi trebuit să aibă puterea de a înfrunta cum trebuia supărarea lui Triock. Însă el de-abia dacă-şi putea ţine ochii deschişi. Frecându-se pe faţa ţeapănă, zise:

— De ce nu admiţi asta? Ţi-e teamă că am s-o şterg imediat ce-ai înceta să mai fii cu ochii pe mine.

— N-am niciun chef să te pierd tocmai acum, Thomas Covenant.

— Nu ţi-aş face aşa ceva… ţie.

Covenant clipi şi se trezi că obrazul i se odihnea pe pământul tare. Nu-şi putea aminti când se culcase. Trezeşte-te, îşi spuse fără nicio convingere. Somnul părea să se abată asupra lui din cenuşiul cerului. Mormăi:

— Eu tot nu ştiu cum de m-ai găsit.

Însă adormi înainte să-şi audă sunetul propriei sale voci.

Simţea că fusese inconştient doar un moment, când îşi dădu seama de un anumit nivel subliminal de beznă, care se târa spre el, ieşind din iarnă, la fel de adâncă precum moartea. Spre ei pătrunseră fragmente slabe de muzică nepământeană, recunoscută de el, dar nu-şi putea aminti de unde. Fragmentele se organizară singure într-o linie melodică în jurul său, în intervale albastre-verzui, pe care nu le putea nici auzi şi

nici vedea. Păreau slabe, evazive, ca nişte voci care-l chemau de la mare distanţă. Însă erau insistente; îl înghionteau, îi cântau, îl ademeneau spre trezire. Cu toată amorţeala sa buimacă, închipuiau un dans orb, un avertisment nerostit, de primejdie.

Spre propria lui surpriză, se auzi mormăind:

— M-a drogat. La naiba! Nebunul ăla m-a drogat.

Afirmaţia nu avea nicio noimă. Cum de ajunsese la o asemenea concluzie? Triock era un om cinstit, direct şi mărinimos, deşi suferea, un om care nu se lepăda de milă, în pofida faptului că-l costa.

M-a drogat.

De unde-i venise această convingere? Covenant se scotoci cu degetele lui amorţite prin inconştient, în vreme ce un simţământ apăsător de primejdie i se încleştase în suflet. Întunericul şi distrugerea se înghesuiau spre el. Dincolo de somnul său – dincolo de muzica albastră-verzuie – i se părea că vede arzând, încă, focul lui Triock.

Cum a aprins focul?

Cum m-a găsit?

Lucirile nerăbdătoare încercau să-i spună lucruri pe care nu le putea auzi. Triock reprezenta un pericol. Triock îl drogase. Trebuia să se ridice şi să fugă – să fugă undeva – în Codru.

Se chinui să se ridice în şezut, îşi forţă ochii să se deschidă. Se pomeni înaintea focului de tabără în ultima lumină muribundă a serii. Iarna răsufla prin preajma lui de parcă ar fi salivat cu fiere. Putea mirosi apropierea zăpezii; deja, câţiva fulgi fetizi erau vizibili la limita luminii focului. Triock stătea vizavi de el, cu picioarele încrucişate, se holba la el cu un dezgust mocnit arzându-i în ochi.

În aer, pe dinaintea lui Covenant, dansau licăriri albatru-verzui, fragmente dintr-un cântec inaudibil. Strigau insistent: fugi! Fugi!

— Ce-i asta? Încercă să dea la o parte mâinile apucătoare ale moleşelii.

— Ce fac?

— Scapă de ele, răspunse Triock cu un glas plin de frică şi îndoială. Scapă de asta. Nu te poate lua acum.

— Ce-i asta?

Covenant se ridică, greoi, şi rămase în picioare tremurând, de-abia putând să-şi stăpânească spaima cuibărită în muşchi.

— Ce se întâmplă?

— E glasul unui forestal.

Triock vorbea simplu, însă fiecare notă a tonului său exprima repulsie. Sări în picioare şi se pregăti, de parcă ar fi intenţionat să plece în urmărirea lui când Covenant o va lua la goană.

— Întunecimea Sufocantă l-a trimis pe Caer-Caveral la Morinmoss. Dar nu poate pune mâna pe tine. Eu...

— Vocea-i tremura – eu nu pot îngădui aşa ceva.

— Să pună mâna pe mine? Să îngădui?

Primejdia-i strânse şi mai tare inima, până când icni. Ceva din el, nu-şi amintea ce, îl îndemna să se încreadă în licăriri.

— M-ai drogat!

— Ca să nu fugi!

Pe Triock îl cuprinsese o spaimă albă, ţeapănă, şi bâigui printre buzele strânse:

— Te pune să mă distrugi. Nu poate ajunge departe de Morinmoss, însă cere... aurul alb! Ah!

Dintr-odată, glasul îi deveni un ţipăt ascuţit.

— Nu te juca cu mine! Nu pot...! Să te las să mă distrugi şi tot ce-am realizat! Nu pot îndura asta!

— Ţipetele străpungeau propria spaimă a lui Covenant. Propria lui istovire se diminuă şi se trezi suferind pentru stonedownor. Respiră zgomotos, printre îndemnurile licăririlor.

— Să te distrug? Nu ştii că eşti la adăpost de mine? Nu pricepi că n-am nici cea mai vagă idee cum să folosesc acest... acest aur alb? N-aş putea să-ţi fac rău, dacă ar fi după cum vrea sufletul meu.

— Poftim? mugi Triock. Ce-i asta? Mi-a fost frică de tine pe degeaba?

— Pe degeaba, gemu Covenant.

Triock icni sumbru de sub gluga lui, apoi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Printre dinţii săi lătrau licăriri ucigătoare, făcând muzica să tremure de parcă dezgustul ei n-ar fi fost mai prejos de al lui.

— Nevolnic! Râdea el. Pe râsul stăpânului meu! Nevolnic!

Chicotind demenţial, o luă spre Covenant.

Imediat, cântecul tăcut deveni o strălucire între ei. Dar

Triock înaintă în pofida luminilor.

— Fugi! Grohăi el. Ai să plăteşti pentru rolul tău aici.

Cu o mişcare dibace, prinse câte-o lamelă de lumină în fiecare mână. Tânguirile lor licăriră în aer când le zdrobi între degete.

Răsunând precum cristalul spart, restul muzicii dispăru.

Covenant se clătină ca şi cum un sprijin nevăzut tocmai i-ar fi fost smuls de sub el. Îşi ridică mâinile spre gesturile lui Triock, se dădu înapoi şovăitor. Însă bărbatul nu-l atinse. În loc de asta, lovi cu piciorul pământul tare. Solul se sfărâmă sub Covenant, aruncându-i la picioarele lui Triock.

Apoi, Triock îşi trase gluga jos. Chipul îi era împestriţat cu posibilităţi neglijate, credinţe şi iubiri sfărâmate, însă dincolo de trăsăturile lui, craniul îi lucea cu o răutate vagă. Găvanele ochilor erau negre ca noaptea, iar dinţii i se iveau din gura căscată de parcă ar fi tânjit după gustul cărnii. Zâmbi compătimitor, uitându-se chiorâş spre Covenant.

— Nu, lingăule, n-am să te mai lovesc. Vremea mascaradelor s-a terminat. S-ar putea ca stăpânului meu să nu-i placă dacă te vatăm acum.

— Stăpânul? Hârâi Covenant.

— Sunt *turiya*, proroc delirant, numit şi Herem şi Ucigaşul Neamului, dar şi Triock.

Râse din nou, grotesc.

— Această deghizare m-a servit foarte bine, cu toate că „Triock” nu-i încântat de ea. Priveşte-mă, linguşitorule! Nu mai am nevoie să mă ascund după această înfăţişare şi gânduri. Eşti lipsit de orice putere. Ah, cât savurez de mult această distracţie! Aşadar, acum îţi permit să mă cunoşti aşa cum sunt. Eu i-am omorât pe uriaşi la Malul Mării, eu l-am ucis pe Cel Dezlegat, în vreme ce încerca să-l prevină pe smintitul de Mhoram, eu sunt cel care a capturat aurul alb! Fraţilor! Voi sta de-a dreapta stăpânului meu şi voi conduce întregul univers!

În vreme ce privea cu nesaţ, se căută prin mantie şi scoase o vergea de *lomillialor.* Agitând-o prin faţa lui Covenant, lătră:

— O vezi? Înaltul Lemn! Scuip pe ea. Nici nu-mi pun eu mintea cu testul adevărului.

Apoi o apucă cu mâinile de parcă ar fi vrut s-o rupă şi scuipă peste ea cuvinte repezi, crude. Se aprinse, arse o clipă, într-o

suferinţă roşiatică, şi se prefăcu în cenuşă.

Prorocul mârâi spre Covenant cu voioşie.

— Astfel, îţi anunţ pieirea, aşa cum mi s-a poruncit. Respiră cât mai poţi, linguşitorule. Nu ţi-au mai rămas decât câteva clipe.

Muşchii lui Covenant se contractară, ca şi cum pământul încă i se mai mişca sub el, dar se ţinu bine, străduindu-se să rămână în picioare. Se simţea năucit de groază, neajutorat. Totuşi, într-un colţ al minţii, se chinuia să găsească o scăpare.

— Inelul, icni el. De ce nu iei doar inelul?

În ochii lui Triock năvăli o replică întunecată.

— Mi l-ai ceda?

— Nu!

Se gândi, cu disperare, că dacă l-ar putea îmboldi pe Triock să comită vreun act de forţă, cântecul albastru-verzui al lui Caer-Caveral s-ar putea întoarce să-l ajute.

— Atunci îţi spun aşa, linguşitorule, că nu-ţi iau inelul pentru că forţa stăpânului meu e prea puternică.

Nu a vrut ca eu să deţin o asemenea putere. În alte vremuri, nu ne controla atât de strict şi eram liberi să-i îndeplinim voia în mai multe feluri. Dar el porunceşte, iar eu mă supun.

— Încearcă să-l iei! gâfâi Covenant. Fii tu însuţi stăpânul universului. De ce să-l aibă el?

Pentru o clipă, crezu că văzuse pe chipul lui Triock ceva ce aducea a regret. Însă prorocul delirant doar mârâi.

— Pentru că a fost încălcată Legea Morţii şi pentru că nu-i singur. Asupra mea sunt aţintiţi, chiar şi acum, ochii constrângerii, priviri care nu pot fi înfruntate.

Căutătura lui pofticioasă revenise.

— Poate că-i vei vedea şi tu înainte de a fi răpus, înainte ca fratele meu şi cu mine să-ţi smulgem inima care bate şi s-o mâncăm, spre a fi ultima ta imagine.

Râse hain, ca şi cum ar fi răspuns beznei tot mai adânci din jurul focului de tabără. Noaptea se îngroşa, apoi deveni tot mai încordată, formând siluete vagi, care înaintau. Covenant le auzea paşii, târşâindu-se pe pământul rece. Se răsuci şi se pomeni înconjurat de demoni-abjecţi.

Când feţele lor lipsite de ochi simţiră privirea lui şocată, ezitară pentru o clipă. Nările lor mari, amuşitoare, tremurară

când cercetară văzduhul, căutând semne ale forţei, dovezi ale magiei demente. Apoi, se repeziră înainte şi-l copleşiră.

Tăişuri de un roşu palid se învârteau deasupra lui ca o spulberare a cerurilor. Dar în loc să-l străpungă, se lipiră de fruntea sa. Prin el se sparseră valuri roşii de teroare. Ţipă odată şi rămase nemişcat în strânsoarea demonilor-abjecţi.

15

VICTORIA NOBILULUI MHORAM

Efortul de a smulge pământului trupurile morţilor şi azvârlirea lor asupra Pietrei Sărbătorii îl epuizase pe *samadhi* Pumnul Satanei, îl storsese de putere în aşa hal încât nu mai putea susţine evoluţiile în forţă.

Văzuse flamura înaltului Nobil smulsă de pe catargul ei, de pe vârful turnului, de către troglodiţii săi. Ştia că realizase parţial obiectivele stăpânului său prin acest asalt. În timp ce forţele sale menţineau controlul asupra turnului, cu toate că tone de nisip blocau porţile interioare ale Cetăţii, cu toate că iarna răvăşea platoul de deasupra Pietrei Sărbătorii, Nobilii şi toţi ai lor erau destinaţi pieirii. Prinşi între pereţii aceia, nu se puteau hrăni la infinit. În cel mai rău caz, ştia prorocul delirant, cu răbdare doar, putea face ca măreaţa Cetate să devină un mormânt comun sau o criptă. Îi lăsă pe morţi să se prefacă în nisip.

Totuşi, eşecul său de a spulbera porţile interioare îl înfurie, îl făcu să icnească după un succes, chiar dacă-i lipsea puterea de a lua el însuşi zidurile cu asalt. Era un proroc delirant, cu o nestăvilită poftă de sânge, în pofida limitelor de muritor ale trupului uriaş pe care-l ocupa. Şi altele-i dădeau ghes. În vânt se simţea o forţă implacabilă de constrângere, o dorinţă care nu admitea niciun fel de dezastru, chiar parţial sau, în cele din urmă, fără niciun sens.

În timp ce morţii se spulberau în vânt, Pumnul Satanei porunci armatei lui ţinute în frâu să atace, cu un urlet tremurând în văzduh, reverberându-se puternic din zidurile scrijelite, izbindu-se de metereze ca un bocet de colţi, gheare şi tăişuri flămânde, hoardele Dispreţuitorului năvăliră. Se

răspândiră printre poalele dealurilor ca un puhoi urlător, cenuşiu şi se aruncară asupra Pietrei Sărbătorii.

Creaturile din piatră ale Nobilului Foul conduceau atacul, nu pentru că erau eficiente împotriva zidurilor de granit şi meterezelor, ci pentru că erau de sacrificiu. Armata proorocului delirant de două ori câte o sută de mii dintre ei şi mai mulţi soseau în fiecare zi, mărşăluind spre bătălie din Creşa lui Foul, prin Câmpiile Centrale. Aşa că, *samadhi* le folosea pentru a da de lucru apărătorilor Cetăţii, protejându-şi, astfel, troglodiţii şi demonii-abjecţi. Mii de creaturi pervertite cădeau la pământ, cu săgeţi, suliţe şi lăncii iţindu-se din ele, însă multe, multe alte mii înaintau. Iar în urma lor veneau forţele care ştiau cum să prăpădească Piatra Sărbătorii.

În câteva clipe, atacul porni. Troglodiţi turbaţi, de sub stâncă, găsiră lăcaşuri bine pitite în piatră, se ascunseră în cele mai joase dintre metereze şi balcoane. Formaţiuni mari de demoni-abjecţi îşi folosiră vitriolul lor negru pentru a curăţa parapetele de deasupra lor, apoi înaintară în sus pe scări solide din lemn, aduse la ziduri de alte creaturi. În scurt timp, Piatra Sărbătorii era sub asediu dinspre sud şi nord.

Însă vechii uriaşi care ridicaseră Nobila Cetate o construiseră bine ca să poată fi apărată împotriva unui astfel de atac. Chiar şi cele mai joase parapete erau la mare înălţime faţă de sol; puteau fi închise etanş, aşa că atacatorilor li se tăia accesul spre oraş; erau apărate de pe poziţii şi mai ridicate, de pe ziduri. Iar Warmarkul Quaan instruise Oastea an de an, pregătind armata pentru exact acest fel de luptă. Apărarea prestabilită a Cetăţii intră instantaneu în acţiune, când alarmele răsunară prin tot oraşul. Războinicii îşi lăsară treburile mai puţin importante, şi alergară la metereze; se formară lanţuri umane pentru aprovizionarea apărătorilor de sus cu săgeţi şi alte arme; eomanuri compacte îi atacară pe troglodiţi şi pe demonii-abjecţi, care spărseseră lucrările de apărare aflate mai jos. Apoi interveniră Păstrătorii înţelepciunii, hirebranzii, gravelingasii. Păstrătorii înţelepciunii respingeau atacurile cu ajutorul cântecelor puterii, în vreme ce hirebranzii dădeau foc scărilor, iar gravelingasii sprijineau chiar ei zidurile împotriva forţei troglodiţilor.

În timp ce conducea lupta dintr-un punct fortificat de pe

partea superioară a zidurilor, Quaan văzu, curând, că războinicii săi ar fi respins asaltul dacă n-ar fi fost depăşiţi numeric într-o proporţie de treizeci, sau chiar mai mulţi, la unul; dacă fiecare om din armata sa n-ar fi fost atât de important şi dacă orice viaţă din cea a prorocului delirant atât de insignifiantă. Însă Oastea era surclasată numeric, avea nevoie de ajutor. Ca răspuns la rapoartele fragmentate care ajunseră la el din Cabinet – rapoarte despre foc şi putere şi o imensă uşurare – trimise urgent un mesager pentru a-i chema pe Nobili să sară în ajutorul Pietrei Sărbătorii.

Mesagerul îl găsi pe înaltul Nobil Mhoram în Cabinet, însă Mhoram nu răspunse apelului făcut de Quaan. Îi atinse doar suprafaţa minţii sale şi-l ţinu, cu grijă, la distanţă, departe de el. Când îl auzi pe unul dintre străjeri explicându-i mesagerului ce transpirase în Cabinetul avariat de foc, îşi lăsă propria lui vigilenţă în privinţa luptei să se risipească, îşi îngădui ca toate gândurile despre primejdia actuală să-i dispară din minte, şi se dedică contopirii Nobililor.

Se aşezară pe podeaua sfărâmată, în jurul vetrei cu pietre de foc, cu toiegele pe piatra dinaintea lor: Trevor şi Loerya în stânga lui Mhoram, Amatin la dreapta lui. În mâinile lui tremurătoare *krill*-ul ardea ca într-o susţinere fierbinte pentru aurul alb. Şi totuşi, el de-abia vedea lumina; ochii lui erau arşi de căldură şi era orbit de lacrimile care nu se mai opreau. Prin legătura tăcută a contopirii, împrăştie forţă în juru-i şi-şi împărtăşi cunoaşterea care-l împovărase mai mult decât îşi dăduse el seama vreodată. Le spuse Nobililor lui cum de putuse el să scoată *krill*-ul din lăcaşul ei din piatră şi cum acum nu-i ardea carnea pieritoare.

O simţea pe Amatin făcându-se mică în calea spuselor sale, îl simţi pe Trevor cutremurându-se de o durere care numai în parte provenea din rănile sale, o simţi pe Loerya cântărindu-i deschiderea cum ar fi apreciat orice nouă armă. Se dărui fiecăruia dintre ei; le arătă convingerile sale, înţelegerea sa, forţa. Şi ţinea dovada în mâinile sale, pentru ca ei să nu aibă nicio îndoială faţă de el. Cu o astfel de dovadă strălucitoare în mijlocul devastărilor din Cabinet, urmară în procesul care-l dusese la cunoaşterea secretă, şi-i împărtăşiră groaza care-l învăţase s-o ţină tăinuită.

În cele din urmă, Nobila Amatin îşi rosti întrebarea cu voce tare. Era mult prea importantă pentru tăcere; necesita o exprimare clară, pentru ca Piatra Sărbătorii însăşi s-o audă. Înghiţi cu greu, apoi rosti cuvintele în acustica perfectă a încăperii:

— Aşadar, noi suntem cei care… noi înşine, noi, Nobilii, ne-am ospătat, de generaţii întregi, cu puterea înţelepciunii lui Kevin.

— Da, Nobila mea, şopti Mhoram, ştiind că toţi cei din Cabinet îl vor auzi.

— Legământul Păcii a împiedicat…

— Da, Nobilă.

Respiraţia ei tremură o clipă.

— Atunci suntem pierduţi.

Mhoram simţi în glasul ei suferinţa deznădejdii şi se împotrivi înăuntrul său, asumându-şi autoritatea rangului său.

— Nu.

— Fără putere suntem pierduţi, îl contrazise ea. Fără Legământul Păcii, nu mai suntem cine suntem şi suntem pierduţi.

— S-a întors Thomas Covenant, răspunse Loerya.

Brusc, Amatin spulberă şi această speranţă.

— Cu toate astea, ori nu are nicio putere, ori aceasta încalcă Pacea, cu care ne-am străduit să servim Tărâmul. De aceea, suntem pierduţi.

— Nu, repetă înaltul Nobil. Nu suntem pierduţi. Noi, dar şi Prim-Nobilul Covenant, trebuie să avem înţelepciunea de a păstra atât Pacea, cât şi puterea. Trebuie să ne păstrăm cunoaşterea a ceea ce suntem, altfel vom fi cuprinşi de disperare, cum a făcut Kevin Risipitorul Tărâmului, în timpul Pângăririi. Şi totuşi, trebuie să păstrăm această cunoaştere a puterii, ori vom eşua în a ne face datoria supremă faţă de Tărâm. Poate că viitorii Nobili vor găsi de cuviinţă că trebuie să renunţe la înţelepciunea lui Kevin, că trebuie să-şi afle singuri propria lor înţelepciune, una care nu poate fi spulberată. Nu avem timp pentru o asemenea căutare. Cunoscând primejdia acestei puteri, trebuie, cu atât mai mult, să ne susţinem unii pe alţii pentru a nu trăda Tărâmul.

Cuvintele lui păreau că se reverberau în Cabinet, şi trecu

ceva timp până când Amatin să rostească îndurerată:

— Ne oferi lucruri care se contrazic unele pe altele şi ne spui că trebuie să le păstrăm pe toate, să le dobândim împreună. Este uşor să dai astfel de sfaturi.

În tăcere, înaltul Nobil se strădui să-i împărtăşească simţămintele sale în ceea ce privea felul în care putea fi manevrată contradicţia, cum putea fi transformată într-un tot unitar; lăsă ca dragostea lui pentru Tărâm, pentru Piatra Sărbătorii, pentru ea, să-i pătrundă în minte. Şi zâmbi auzindu-l pe Nobilul Trevor spunând încet:

— S-ar putea face asta. Am simţit şi eu ceva asemănător. Când o mică parte din forţă mi s-a reîntors, atunci când nevoia Cetăţii a devenit mai mare decât teama mea faţă de duşmanii ei.

— Teamă, repetă Loerya, aprobatoare.

Iar Mhoram adăugă:

— Teamă… sau ură.

O clipă mai târziu, Amatin începu să plângă încet, înţelegând. Cu ajutorul Loeryei şi a lui Trevor, Mhoram adună curajul în jurul ei şi-o ţinu învăluită aşa până când teama faţă de pericolul în care se afla, de capacitatea ei de a Pângări Tărâmul, se destinse. Apoi, înaltul Nobil puse *krill*-ul jos şi-şi deschise ochii spre Cabinet.

Întunecată şi înceţoşată, vederea lui îi descoperi pe Hearthrallii Tohrm şi Trell. Trell era tot ghemuit în el însuşi, ascunzându-se de oroarea a ceea ce făcuse. Iar Tohrm îi ţinea capul compătimindu-l într-o durere *rhadhamaerl,* în chinurile unui suflet care ar putea întoarce un gravelingas împotriva pietrei iubite. Erau tăcuţi şi Mhoram îi privi de parcă el ar fi fost de vină pentru suferinţele lui Trell.

Însă înainte să poată spun ceva, în Cabinet îşi făcu apariţia un alt mesager trimis de Warmarkul Quaan, cerând să fie luat în seamă. Când Înaltul Nobil privi spre el, mesagerul repetă solicitarea de ajutor urgent.

— Curând, oftă Mhoram, curând. Spune-i prietenului meu că vom veni când vom putea. Nobilul Trevor este rănit. Eu sunt…

Cu un gest scurt arătă spre pielea arsă a capului său.

… Nobila Amatin şi eu trebuie să mâncăm şi să ne odihnim. Iar Nobila Loerya…

— Mă duc eu, zise Loerya apăsat. Încă n-am luptat aşa cum s-ar cuveni pentru Piatra Sărbătorii.

Mesagerului îi spuse:

— Du-mă în locul în care este cea mai mare nevoie, apoi du răspunsul înaltului Nobil la Warmarkul Quaan.

Mişcându-se încrezătoare, ca şi cum noua revelaţie a forţei răspunsese celor mai negre îndoieli ale ei, urcă treptele şi-l urmă pe războinic spre zidul de sud al Cetăţii.

Plecând, trimise străjile să-i cheme pe Vindecători și să aducă hrană. Pentru scurtă vreme, ceilalţi Nobili fură lăsaţi singuri, iar Tohrm se folosi de această ocazie pentru a-l întreba pe Mhoram ce era de făcut cu Trell.

Mhoram privi în jur, spre galeriile distruse, ca şi cum ar fi încercat să estimeze halul în care-i înşelase lui Trell aşteptările. Ştia că vor fi necesare generaţii întregi de lucru *rhadhamaerl* pentru restaurarea, într-o oarecare măsură, a utilităţii corecte a încăperii, iar lacrimile-i înceţoşară iarăşi vederea când îi spuse lui Tohrm:

— Trebuie să se ocupe de el Vindecătorii. Poate că ei vor putea să-i refacă mintea.

— La ce bun? Cum ar putea îndura să ştie ce-a făcut?

— Trebuie să-l ajutăm să îndure. Trebuie să-l ajut. Trebuie să încercăm vindecarea totală, indiferent cât va fi de dificil. Iar eu, cel care l-a lăsat să cadă, nu pot ignora acum povara nevoilor lui.

— L-ai lăsat să cadă? întrebă Trevor.

Durerea rănii sale îi luase tot sângele din obraji, însă nu-şi pierduse starea care-l inspirase să-şi asume o asemenea parte din apărarea Cetăţii.

— În ce fel? Nu tu i-ai provocat disperarea. Dacă l-ai fi tratat cu neîncredere, n-ai fi realizat nimic, ci doar confirmarea suferinţelor sale. Neîncrederea se răzbună singură.

Mhoram dădu din cap.

— N-am avut încredere, n-am avut încredere în nimeni. Am ţinut cunoaşterea secretă, chiar şi după ce mi-am dat seama că este rău. Este o binecuvântare că dezastrul n-a fost mai mare.

— Şi, totuşi, n-ai fi putut împiedica…

— Poate. Şi poate că… dacă mi-aş fi împărtăşit cunoaşterea

cu el, ca să fi ştiut de primejdia lui, poate că ar fi găsit forţa de a-şi aminti de el, de a-şi aminti că era gravelingas de *rhadhamaerl,* un iubitor al pietrei.

Tohrm se învoi băţos, iar simpatia lui pentru Trell îl făcu să spună:

— Ai greşit, înalt Nobil.

— Da, Hearthrallule, răspunse Mhoram cu o mare blândeţe în glas. Sunt cine sunt, atât om, cât şi muritor. Am multe de învăţat.

Tohrm clipi agitat, îşi trase capul între umeri. Încordarea sa părea să fie furie, însă Mhoram împărţise chinul cu Hearthrallul şi-l înţelegea mai bine.

O clipă mai târziu, mai mulţi Vindecători intrară cu grabă în Cabinet. Aduceau cu ei două tărgi şi-l luară cu grijă pe Trell cu una dintre ele. Pe Nobilul Trevor îl duseră cu cealaltă, ignorându-i, fără niciun fel de menajamente, protestele. Tohrm se duse cu Trell. Curând, Mhoram şi Amatin rămaseră cu războinicul care le adusese mâncare şi cu un Vindecător care aplică, cu blândeţe, un unguent tămăduitor pe arsurile înaltului Nobil.

Odată ce rănile lui Mhoram fură tratate, îi trimise de-acolo pe războinic şi pe Vindecător. Ştia că Amatin ar fi vrut să-i vorbească şi-i pregăti toate condiţiile pentru asta înainte de a începe să mănânce. Apoi se întoarse la hrană. Cu toată oboseala lui, mâncă încet, întărindu-şi forţa pentru ca, atunci când va termina, să poată să se întoarcă la lucrarea lui.

Nobila Amatin îi respectă tăcerea; părea să se fi potrivit şi cu ritmul în care mesteca mâncarea, ca şi cum exemplul lui era singurul sprijin în faţa primejdiei de negândit de dinainte. Mhoram simţi că anii devoţiunii ei pentru Părţile lui Kevin o lăsaseră ciudat de nepregătită pentru ceea ce-i spusese; încrederea ei în Ştiinţa Vechilor Nobili fusese neaşteptat de mare. Aşa că păstră tăcerea în timpul mesei; şi când termină, rămase neclintit, odihnindu-se în timp ce aşteptă ca ea să înceapă să-şi spună păsul.

Însă, întrebarea ei, atunci când veni, luă o formă pe care el n-o anticipase:

— Înalt Nobil, spuse ea dând din cap cu fereală, spre *krill,* dacă Thomas Covenant s-a reîntors pe Tărâm, cine l-a chemat?

Cum a fost îndeplinită chemarea? Şi unde-i?

— Amatin... începu Mhoram.

— Cine altcineva, în afară de Dispreţuitor, ar mai putea face aşa ceva?

— Sunt...

— Iar dacă aici nu-i mâna Nobilului Foul, atunci pe unde s-a arătat Covenant? Cum ne-ar putea ajuta dacă nu-i aici?

— Nu ne va ajuta.

Mhoram glăsuise apăsat, ca să-i reteze avântul întrebărilor.

— Dacă este să ne fie de vreun folos, va ajuta Tărâmul, nu pe noi, împotriva asaltului. Mai sunt şi alte locuri din care-ar putea ajuta Tărâmul, da, dar şi alţii care l-ar putea chema. Noi şi Nobilul Foul nu suntem singurele forţe aici. Creatorul însuşi s-ar putea să intervină pentru această necesitate.

Ochii ei temători îl iscodeau, încercând să localizeze sursa acestei seninătăţi a lui.

— Mie-mi lipseşte încrederea ta în acest Creator. Chiar dacă o asemenea fiinţă există, Legea care apără Pământul are întâietate. Nu spun legendele că dacă Creatorul încalcă Arcul Timpului, pentru a-şi pune mâna pe Pământ, atunci arcul şi toate lucrurile s-ar sfârşi şi atunci Dispreţuitorul ar fi eliberaţi.

— Aşa se spune, afirmă Mhoram. Nu mă îndoiesc de asta. Şi totuşi, pieirea oricărei creaţii apasă asupra Creatorului ei. Munca noastră ne este îndeajuns. Nu trebuie să ne istovim şi cu povara zeilor.

Amatin oftă.

— Vorbeşti convingător, înalt Nobil. Dacă aş fi spus eu astfel de lucruri, ar fi părut nişte prostii.

— Atunci nu le spune. Eu vorbesc numai despre ceea ce-mi dă curaj. Tu eşti o altă persoană şi ai un alt gen de curaj. Aminteşte-ţi numai că eşti Nobilă, o slujitoare a Tărâmului, să-ţi aminteşti de iubirea care te-a adus să faci toate astea şi nu şovăi.

— Da, înalt Nobil, răspunse ea, uitându-se intens spre el. Totuşi, nu mă încred în această forţă care face ca Pângărirea să fie posibilă. N-am să mă hazardez folosind-o.

Privirea ei îl făcu să se întoarcă spre *krill.* Piatra ei albă strălucea spre el ca lumina unui paradox, o promisiune de viaţă şi de moarte. Încet, întinse mâna și-i atinse mânerul. Însă

exaltarea sa pălise, iar căldura *krill*-ului îl făcu să-şi retragă mâna.

Zâmbi strâmb.

— Da, şopti el, de parcă s-ar fi adresat spadei, este hazardul. Mi-e foarte teamă.

Prudent, luă o bucată de pânză din roba sa, înveli cu grijă *krill*-ul şi puse spada deoparte, până când putea fi dusă în locul în care Păstrătorii înţelepciunii s-o poată studia. Apoi privi în sus şi văzu că Amatin încerca şi ea să zâmbească.

— Vino, soră Amatin, spuse el, încercând s-o încurajeze, ne-am amânat prea mult lucrarea.

Împreună, îşi făcură drum înapoi spre bătălie şi, împreună cu Nobila Loerya, chemară focul cu toiegele lor, pentru a azvârli înapoi hoardele Dispreţuitorului.

Celor trei li se alătură, pe la sfârşitul amiezii, un Trevor bandajat şi şchiop. Dar până una alta, Piatra Sărbătorii rezistase celui mai feroce atac din asediul lansat de Pumnul Satanei. Nobilii dăduseră Oştirii sprijinul necesar. Sub comanda aprigă a lui Quaan, războinicii rezistară măcelului. Oriunde lucrau Nobilii, pierderile în rândul apărătorilor se reduceau aproape de zero, iar cele ale atacatorilor creşteau masiv. În acest fel de bătălie, demonii-abjecţi nu-şi mai puteau concentra eficient puterea. Drept rezultat, Nobilii au putut să producă pierderi imense în rândurile troglodiţilor și altor creaturi. Înainte ca ziua întunecoasă să se preschimbe în noapte, *samadhi* proroc delirant îşi rechemase forţele.

Dar de data asta nu mai permise Cetăţii să-şi tragă sufletul. Atacurile sale începură la scurt timp după lăsarea nopţii. La adăpostul întunecimii îngheţate a iernii, demonii-abjecţi se repeziră înainte pentru a-şi azvârli furia lor lichidă asupra meterezelor, iar în urma lor, cohorte strânse de creaturi dădură năvală, cărând scuturi şi scări. Dusă era acum furia dezordonată a asaltului, încercarea bezmetică şi necontrolată de a spulbera întreaga Cetate dintr-odată. Îi luaseră locul precizia şi hotărârea. Mârâind întărâtate, hoardele se pregătiră să-şi ducă până la capăt sarcina de a epuiza forţele Pietrei Sărbătorii pe cât de repede şi eficient era posibil.

În zilele care urmară, luptele nu se mai opriră. Pumnul Satanei controla asalturile, astfel că pierderile nu depăşeau în

mod semnificativ sosirea constantă a întăririlor; însă exercită presiune de la distanţă, neîngăduind războinicilor săi niciun moment de răgaz în care să se refacă. În pofida celor mai mari eforturi ale lui Quaan de a-şi folosi prin rotaţie eomanele şi eowarzii, pentru a se putea odihni pe rând, Oastea deveni tot mai istovită, iar războinicii istoviţi sunt mai uşor de omorât. Iar cei căzuţi nu mai puteau fi înlocuiţi.

Însă Oastea nu trebuia să ducă singură în spate povara acestei bătălii. Gravelingasii şi hirebranzii şi Păstrătorii înţelepciunii luptau şi ei. Oamenii care nu aveau nicio treabă urgentă de făcut – fermierii fără case şi văcarii, artiştii, chiar şi copiii mai mari – preluară sarcinile de sprijin; aduceau săgeţi şi alte arme, făceau de pază, duceau mesajele. Astfel, multe eomane erau disponibile fie ca să lupte, fie se puteau odihni. Iar Nobilii se grăbeau să între în acţiune ori de câte ori Quaan le cerea sprijinul, erau puternici şi de neînvins; luptau în felurile lor diferite cu forţa copleşitoare a celor care se ştiau capabili de Pângărire şi nu intenţionau să se lase împinşi spre acea extremi.

Astfel, Nobila Cetate îndură. Eomană după eomană cădeau în luptă în fiecare zi; proviziile alimentare se micşorau, rezervele de ierburi şi comprese ale Vindecătorilor scădeau. Chipurile oamenilor erau marcate de suferinţă, reducându-le carnea, până când capetele lor nu mai păreau acoperite decât de tensiune şi teamă. Dar Piatra Sărbătorii îşi proteja locuitorii şi ei îndurau.

Prima dată, Nobilii îşi concentrară atenţia asupra necesităţilor bătăliei. Instinctiv, se îndepărtară de ştiinţa lor periculoasă. Îşi consumau energia mai degrabă cu lucrul şi lupta, decât să studieze cum ar fi să recurgă la ultimele resurse. Însă, după ce configurările continue ale luptei răsunaseră prin Cetate şase zile la rând, înaltul Nobil Mhoram îşi dădu seama că începuse să se teamă de momentul în care Pumnul Satanei îşi va schimba tacticile, când prorocul delirant şi stăpânul lui erau pregătiţi să folosească iar Piatra şi Toiagul. Iar în timpul celei de-a şaptea nopţi, somnul lui Mhoram fu tulburat de vise întunecate, precum umbrele fostelor sale coşmaruri vizionare. Din când în când, simţea că era cât pe ce să audă, undeva, prin străfundurile sufletului său urletul Celui

Dezlegat. Se trezi într-un început de transpiraţie şi se grăbi pe platoul muntos de sus pentru a vedea dacă se întâmplase ceva cu Cel Dezlegat, la Glimmermere.

Cel Dezlegat era bine şi în siguranţă, precum erau şi fiicele Loeryei, însă asta nu-l linişte pe Mhoram. Îi lăsa răcori până-n măduva oaselor, ca un ecou al iernii. Era sigur că cineva, undeva, fusese ucis în chinuri. Împotrivindu-se tremurului de spaimă, îi chemă pe ceilalţi Nobili în Consiliu, unde, pentru prima dată, ridică problema folosirii cunoaşterii lor împotriva Dispreţuitorului.

Întrebarea lui iscă vibraţii nerostite în ei toţi. Amatin se zgâia uluită la înaltul Nobil, Trevor se zgribuli, Loerya îşi studie palmele, iar Mhoram simţi ascuţimea reacţiei lor de parcă i-ar fi spus: *Atunci, crezi cumva că ar trebui să repetăm lucrarea lui Kevin Risipitorul Tărâmului?* Dar ştia că nu intenţionau să-i aducă o asemenea acuzaţie. Îi aşteptă şi, în cele din urmă, Loerya îşi regăsi glasul.

— Când ai apărat Cabinetul… ai lucrai împotriva răului altuia. Cum vei controla această putere dacă o vei iniţia tu?

Mhoram nu avea niciun răspuns.

Imediat, Trevor se forţă să intervină:

— Nu avem nimic prin care am putea dirija o astfel de măreţie. Am simţământul ăsta că toiegele noastre nu vor fi suficiente, nu vor fi destul de puternice ca să controleze forţe de asemenea amploare. Ne lipseşte Toiagul Legii, şi nu mai cunosc nicio altă unealtă care să fie facă faţă în acest fel.

— Şi, zise Amatin tăios, această cunoaştere în care îndrăzneşti să-ţi pui întreaga ta credinţă, nu i-a fost îndeajuns nici fiului înaltului Nobil Kevin, Loric. N-a făcut decât să amplifice costul disperării sale. Eu… eu mi-am închinat întreaga viaţă Ştiinţei lui şi sunt sinceră. O astfel de forţă este o capcană şi o iluzie. Nu poate fi controlată. Loveşte mâna care o conduce. Mai bine murim în numele păcii, decât să ne cumpărăm o zi de supravieţuire la costul unei asemenea primejdii!

Din nou, Mhoram nu avu nicio replică. Nu putea arăta motivele din spatele întrebării sale. Numai răceala rău prevestitoare din oasele lui îl îmboldise, îi spusese că orori necunoscute pândeau Tărâmul în locuri aflate la mare distanţă

de Piatra Sărbătorii. Când Amatin concluzionă mohorâtă: Te temi că Prim-Nobilul Covenant ar putea, totuşi, să ne Pângărească? Nu putu nega asta.

Astfel, Consiliul se încheie fără nicio rezoluţie, iar Nobilii se întoarseră la apărarea Cetăţii.

Luptele continuau fără nicio încetare. Timp de încă patru zile, folosiră focul toiegelor lor cu întreaga forţă şi dibăcie pe care o puteau mobiliza – iar Oastea îşi depăşi propria sa istovire, de parcă n-ar fi putut fi intimidată – iar ceilalţi oameni din Piatra Sărbătorii îşi dădură toată silinţa să-i lovească pe troglodiţi, demonii-abjecţi, mâncătorii de pietre de pe ziduri. Însă Pumnul Satanei nu abandonă. Îşi continuă asaltul de parcă pierderile lui nici nu contau; toca întregi companii din creaturile sale pentru a provoca orice pagubă cetăţii, oricât de insignifiantă. Iar preţul pe care-l plătea Nobila Cetate pentru rezistenţa sa era tot mai îngrozitor, pe zi ce trecea.

În cea de-a cincea zi, Mhoram se retrase din bătălie pentru a inspecta situaţia oraşului. Warmarkul Quaan i se alătură, şi când văzură că reducerea fatală a rezervelor îşi luase tributul în pierderi de vieţi, Quaan înfruntă privirile lui Mhoram şi zise cu vocea lui aspră:

— Vom pieri. Dacă acest proroc delirant nu mai mişcă niciun deget împotriva noastră, tot vom cădea.

Mhoram rezistă căutăturii vechiului său prieten.

— Cât timp mai putem rezista?

— Treizeci de zile, cel mult. Nu mai mult. Vreo patruzeci, dacă nu le mai dăm să mănânce bolnavilor, răniţilor şi informilor.

— Nu vom refuza să-i hrănim pe cei care trăiesc.

— Treizeci de zile atunci. Mai puţin, dacă războinicii mei îşi pierd puterea şi permit vreo străpungere a zidurilor.

Vocea i se stinse şi-şi lăsă privirile-n jos.

— Înalt Nobil, oare spre asta ne îndreptăm? Acesta-i sfârşitul, pentru noi şi pentru Tărâm?

Mhoram îl luă pe Quaan pe după umeri cu fermitate.

— Nu, prietene. N-am ajuns nici noi până la capăt. Şi Necredinciosul, nu-l uita pe Thomas Covenant.

Numele îi readuse lui Quaan duritatea călită în luptă.

— L-aş uita dacă aş putea. Va…

— Ia-o încet, Warmark, îl întrerupse Mhoram calm. Nu sări atât de grăbit să faci profeţii apocaliptice. Pe Pământ există taine despre care nu ştim nimic.

După un moment, Quaan murmură:

— Încă mai ai încredere în el?

Înaltul Nobil nici nu stătu pe gânduri.

— Am încredere în el, cu toate că nu-i un succes de viaţă.

Quaan scrută acest răspuns de parcă ar fi încercat să-i găsească izvorul. Pe chipul său se oglindiră gândul la proteste sau rugăminţi, dar înainte să apuce să spună ceva, sosi un mesager să-l cheme înapoi la luptă. Se întoarse imediat şi se îndepărtă.

Mhoram se uită, un moment, după spinarea lui ţeapănă, apoi se urni să-i viziteze pe Vindecători. Voia să ştie dacă se făcuse vreun progres cu Trell, soţul lui Atiaran.

Mhoram îl găsi pe imensul gravelingas în sala cu tavanul jos, plină de gemete, transformată de Vindecători într-un spital pentru sute de răniţi, bărbaţi şi femei, întins ca o cârpă pe unul dintre aşternuturile din paie din mijlocul podelei. Îl istovise o cumplită febră cerebrală. Pentru înfrigurarea cu care privea Mhoram, arăta ca o încarnare a sorţii tuturor victimelor lui Covenant: un viitor descărnat, ghemuit într-o ambuscadă pentru Tărâm. Mâinile înaltului Nobil tremurau. Nu credea că ar putea suporta să vadă desfăşurându-se acest dezastru implacabil.

— La început, l-am pus lângă perete, zise încet unul dintre îngrijitori, ca să fie în apropierea pietrei. Dar s-a retras de lângă el îngrozit. De aceea l-am lăsat aici. Nu-şi revine, dar nici nu mai ţipă. Eforturile noastre a-l ajuta sunt în van.

— Covenant va face reparaţiile cuvenite, răspunse Mhoram dintr-o răsuflare, de parcă îngrijitorul ar fi spus altceva. Trebuie.

Zgribulindu-se, se întoarse şi plecă, încercând să găsească alinare pentru suferinţa sa în împotrivirea Pietrei Sărbătorii.

În noaptea următoare, *samadhi* îşi schimbă tactica. Sub acoperirea întunericului, o bandă de troglodiţi se năpustiră înainte şi se căţărară pe unul dintre meterezele principale, iar când războinicii alergară să contracareze atacul, două formaţiuni de demoni-abjecţi, ascunse în noapte, lângă ziduri,

formară imediat Interdicţii la capetele meterezelor, prinzându-i în capcană pe războinici, împiedicând orice fugă de-acolo sau salvare. Au fost barate astfel două eomane şi masacrate de demonii-abjecţi înainte ca Nobila Amatin să poată să întrerupă una dintre Interdicţii.

Acelaşi tipar s-a repetat simultan în mai multe puncte din jurul Cetăţii.

Warmarkul Quaan a pierdut mai mult de o sută şaizeci de oameni înainte de a-şi da seama de obiectivul acestor tactici. Nu erau puse la cale pentru pătrunderea în Piatra Sărbătorii, ci pentru uciderea apărătorilor.

Aşa că Nobilii fură constrânşi să poarte ei povara aceasta împotriva noilor atacuri; o Interdicţie era un exerciţiu de forţă pentru care numai ei erau pregătiţi să-l respingă. Atât timp cât bezna acoperea apropierea demonilor-abjecţi, atacurile Continuară, nelăsându-le Nobililor nicio şansă de a se odihni. Şi când veniră zorii, Sheol, Pumnul Satanei, îşi reluă strategia anterioară a asalturilor sale.

După patru nopţi petrecute în acest fel, Mhoram şi camarazii săi erau aproape de epuizare. Fiecare Interdicţie îi obliga pe doi dintre ei la o acţiune intensă; un singur Nobil nu putea contracara, suficient de repede, de trei sau cinci ori mai mulţi demoni-abjecţi. Drept urmare, Amatin era acum palidă şi încercănată ca un invalid; muşchii puternici, cândva, ai Loeryei, păreau acum să-i atârne de oase ca nişte funii ale morţii, iar ochii lui Trevor clipeau la orice vedeau, ca şi cum chiar şi în cea mai adâncă tainiţă a Cetăţii el tot era înconjurat de vârcolaci. Mhoram însuşi simţea că avea o mare povară asupra sa, apăsându-i sufletul precum necazurile. Puteau acum cu toţii să guste din precizia predicţiilor întunecate ale lui Quaan şi se săturaseră de aroma lor.

În timpul unui scurt moment de moţăială buimacă, târziu, în acea de-a patra noapte, înaltul Nobil se pomeni murmurând „Covenant, Covenant”, de parcă ar fi încercat să-i reamintească Necredinciosului de o promisiune.

Însă în dimineaţa următoare, atacurile încetară. O linişte, precum tăcerea unor morminte deschise, se pogorî asupra Pietrei Sărbătorii, odată cu vântul. Toate creaturile se întorseseră în tabăra lor, iar în absenţa lor, Cetatea gâfâia şi se

zgribulea ca un prizonier biciuit, între lovituri. Mhoram profită de ocazie ca să mănânce, însă îşi băga mâncarea-n gură fără s-o vadă şi o mesteca fără să-i simtă gustul. Într-un colţ al minţii sale, încerca să măsoare cât îi mai rămăsese din puterea lui de a îndura. Şi totuşi, răspunse imediat atunci când un mesager se grăbi spre el, informându-l că *samadhi* prorocul delirant se apropia de Cetate de unul singur.

Protejaţi pe flancuri de arcaşi de orice atac al duşmanului care ocupa turnul, Mhoram şi ceilalţi Nobili urcară pe unul dintre cele mai înalte balcoane din apropierea părţii dinspre est a Cetăţii, înfruntându-l direct pe Pumnul Satanei.

Uriaşul proroc se apropia sardonic, cu un aer încrezător şi o urmă de dispreţ în mersul său. În pumnul lui imens strângea bucata lui de Piatră, aburind rece în aerul îngheţat. Se opri chiar în afara razei de acţiune a arcurilor, se zgâi spre Nobili şi le strigă hârâit:

— Salutare, Nobililor! Vă salut! Sunteţi bine?

— Bine! scrâşni Quaan în barbă. Să-l lăsăm să se apropie încă vreo cinci paşi şi-am să-i arăt eu ce înseamnă să-ţi fie „bine”.

— Stăpânul meu este îngrijorat pentru voi! continuă *samadhi.* Se teme ca nu cumva să începeţi să suferiţi în acest conflict inutil!

Ochii înaltului Nobil licăriră la auzul acestei batjocuri.

— Stăpânul tău trăieşte pentru suferinţele altora! Vrei să ne faci să credem că a evitat Pângărirea?

— Este uluit şi întristat de faptul că vă împotriviţi lui. Tot nu vă daţi seama că este singurul cuvânt adevărat într-o lume indusă în eroare? El este singura forţă… cea dreaptă. Creatorul Pământului este o fiinţă dispreţuitoare şi crudă! Toţi cei care nu-s legaţi la ochi şi-au dat seama de asta. Toţi cei care nu au dat bir cu fugiţii înaintea adevărului ştiu că Nobilul Foul este singurul adevăr. N-aţi învăţat nimic din suferinţele voastre? Thomas Covenant nu v-a învăţat nimic? Capitulaţi, vă spun! Renunţaţi la mizeria perversă, făcută cu mâna voastră, predaţi-vă! Jur în faţa voastră că veţi fi egalii mei în slujba Nobilului Foul!

În ciuda sarcasmului mortal, glasul prorocului delirant avea o ciudată putere de convingere. Forţa Pietrei sălăşluia în

cuvintele sale, obligându-i pe cei care le ascultau să se supună. În vreme ce *samadhi* vorbea, Mhoram simţi că însăşi carnea rezistenţei sale era sfâşiată, lăsându-i oasele dezgolite expuse iernii. Numai la gustul renunţării începu să-l doară gâtul, şi trebui să înghită cu noduri înainte de a putea răspunde.

— *Samadhi* Sheol, hârâi el, apoi înghiţi din nou şi-şi concentră în glas toată bruma lui de ambiţie. *Samadhi* Sheol! Îţi baţi joc de noi, însă noi nu suntem bătaia ta de joc. Nu suntem nici orbi… vedem atrocităţile care stau la baza persuasiunii tale. Dispari! Sclav al lui Foul! Ia-ţi această oaste de chinuri şi dispreţ, întoarce-te la stăpânul tău. Te-a făcut să suferi, lasă-l să se bucure de asta cât mai poate. Chiar acum, cât stăm aici, zilele lui de glorie sunt numărate! Când îi va veni sfârşitul, fii sigur că nu va face absolut nimic ca să-ţi cruţe nemernica fiinţă! Pleacă, prorocule! Nu mă interesează câtuşi de puţin ironiile tale de doi bani.

Spera ca prorocul delirant să reacţioneze furios, să facă ceva care să-l aducă în raza de acţiune a arcaşilor, însă Pumnul Satanei doar râse. Lătrând cu licăriri sălbatice în priviri, se întoarse şi se îndepărtă, strigând ceva care trimise forţele sale înainte, pentru a-şi relua asaltul.

Şi Mhoram se întoarse, se răsuci îndurerat pentru a fi faţă-n faţă cu Nobilii săi. Însă ei nu se uitau la el. Erau atenţi la mesagerul aflat înaintea lor, tremurând tot. De spaimă, faţa-i era scăldată de transpiraţie, în pofida gerului, iar muşchii gâtului i se contractaseră, reducându-l la tăcere. Fără un cuvânt, se căută prin tunică şi scoase o boccea din pânză. Îi tremurau mâinile când o desfăcu.

După un moment tensionat, dezveli *krill*-ul. Nestemata lui era întunecată ca moartea. Mhoram crezu că aude icnete, gemete, strigăte, însă nu putea fi sigur. Groaza-i bubuia în urechi, făcând alte sunete de nedescifrat. Înşfăcă *krill*-ul. Holbându-se înspăimântat la spadă, căzu în genunchi, lăsându-se jos de parcă şi-ar fi rupt picioarele. Îşi înfipse privirea în nestemată cu întreaga forţă a necesităţii lui, încercând să descopere un licăr de viaţă în ea. Însă metalul era rece la atingere, iar tăişurile lamei erau tocite. Iarna oarbă şi fără nicio strălucire se întindea până în străfundurile bijuteriei.

Orice speranţă legată de magia nestăvilită era pierdută. Covenant se dusese.

Acum Mhoram înţelegea de ce râsese prorocul delirant.

— Mhoram?

— Înalt Nobil.

— Mhoram.

Rugile goneau spre el, cerându-i forţă, milogindu-se, solicitând. Le ignoră pe toate. Se debarasă de mâinile contopirii care-i scotoceau mintea. Prezicerea din spaima sa nu se adeverise. Nu mai avea cu ce să răspundă rugăminţilor.

— Ah, înalt Nobil!

În acele apeluri zăceau lacrimile şi disperarea, dar nu-i mai rămăsese nimic cu care să răspundă.

Era doar vag conştient că se ridicase în picioare, dând *krill*-ul înapoi mesagerului. Îl voia luat din faţa ochilor, de parcă ar fi fost un trădător, şi totuşi, acest simţământ nu ocupa decât o mică porţiune din el. Cu restul resurselor, îşi strânse roba albastră, subţire, de parcă încă ar mai fi fost atât de smintit încât să creadă că-l putea feri de frig, şi se îndepărtă, năucit, de pe metereze. Şuviţele scurte, băţoase, ale părului său, proaspăt crescut după focul din Cabinet, îi dădea un aspect demenţial. Oamenii se luau după el, implorându-l, cerându-i, însă el îşi continuă mersul ţeapăn, o luă înaintea lor pentru a nu fi nevoit să le vadă feţele rugătoare.

Nu se gândi unde merge decât atunci când ajunse la bifurcaţia din pasaj. Acolo, greutatea deciziei aproape că-l împinse iarăşi în genunchi: s-o apuce la stânga şi în jos, spre Cetate sau la dreapta, spre platoul montan. Se întoarse spre dreapta pentru că nu putea suporta incriminarea neintenţionată a Pietrei Sărbătorii, şi pentru că era un om care deja ştia că nu mai avea de ales.

Când o luă pe drumul lung, în urcare, oamenii din urma sa încetiniră, lăsându-l să plece. Îi auzea şuşotind:

— Se duce la Cel Dezlegat, la tălmăcitorul de vise.

Însă nu acolo se ducea el; nu avea ce întrebări să pună unui oracol. Oracolele erau pentru oamenii înaintea cărora viziunile ambigue chiar contau, însă acum, singurul lucru care ar mai fi putut conta pentru înaltul Nobil Mhoram, fiul lui Variol, erau doar acele lucruri capabile să-i dea curaj.

Într-o buimăceală îngrozită, urcă în calea vântului care mătura platoul deschis. Peste tânguielile sale îngheţate, putea auzi bătălia izbindu-se de zidurile Cetăţii, valurile de atacatori aruncându-se precum talazurile asupra stâncii sfidătoare şi, totodată, fragilă. Dar lăsă în ură şi zarva bătăliei; nu era decât un simbol, o concentrare a pieirii îngrozitoare a Tărâmului. Fără Thomas Covenant... Mhoram nu-şi duse gândul până la capăt. Merse mai departe printre dealurile dezgolite, îndepărtându-se de Piatra Sărbătorii, în sus, spre râu şi apoi spre nord, de-a lungul lui, cu un abis în inimă, acolo unde-ar fi trebuit să se afle supravieţuirea Tărâmului. Asta, îşi zise el, trebuie să fi simţit şi Kevin, Risipitorul Tărâmului, când Nobilul Foul l-a copleşit la Kurash Plenethor, făcând inutile orice alte replici în afara Pângăririi. Nu ştia cum putea fi îndurată durerea provocată.

După o vreme, se trezi stând înfrigurat în calea vântului, pe un deal de deasupra de Glimmermere. Sub el, apele rare şi potente ale lacului se întindeau netulburate, în pofida rafalelor vântului. Deşi cerul de deasupra era la fel de cenuşiu precum cenuşa de la sfârşitul lumii, părea că lucesc cu amintirea strălucirii soarelui. Reflectau dealurile şi munţii îndepărtaţi, iar prin puritatea lor putea vedea fundul pietros, de neatins, al lacului.

Ştia ce trebuia să facă; îi lipsea curajul, nu înţelegerea. Ultimele rămăşiţe de credinţă zăceau nedesfăcute înaintea lui, în spaima lui, precum harta unui ţinut care nu mai exista. Când o luă, împleticindu-se îngheţat, spre lac, făcu asta pentru că nu mai avea unde să se ducă. În Glimmermere exista Puterea Pământului.

Îşi lăsă toiagul pe mal, se dezbrăcă de robă şi se aruncă în lac, rugându-se ca apele sale îngheţate să facă pentru el ce nu putuse singur.

Cu toate că era deja amorţit de frig, apa păru să ardă peste tot pe pielea sa, să-l smulgă din letargie ca într-o incendiere totală a nervilor săi. Nu se gândise să înoate când alunecase în adâncuri, însă forţa din Glimmermere declanşase nişte reacţii în el, îl trimise spre suprafaţă lopătând apa. Sparse oglinda lacului cu un horcăit icnit, se zbătu o clipă, ca să-şi tragă respiraţia în frigul înfiorător, apoi ţâşni pe mal, acolo unde-şi

lăsase roba.

Urcând pe coasta dealului, se simţi ars de ger, însă îşi impuse să rămână dezbrăcat, în vreme ce vântul îngheţă apa de pe membrele sale, uscându-l. Apoi îşi puse, grăbit, roba pe umeri, strânse toiagul la piept, astfel că se încălzi acolo unde-i trebuia mai mult cu dogoarea lui. Îi trebui câtva timp până să-i treacă frigul pătrunzător şi, în timp ce aştepta, se pregăti, se strădui să-şi întărească inima faţă de obstacolele şi groaza care-l aşteptau.

Trebuia să facă ceva ce era, evident, imposibil. Trebuia să-l ucidă pe *samadhi,* pe Pumnul Satanei. Va avea nevoie de ajutor.

Lăsând deoparte, mohorât, toate scrupulele sale de dinainte, se orientă spre singura sursă posibilă de ajutor, singura a cărei fidelitate era comparabilă cu propria lui trebuinţă. Ridică la buze o palmă îngheţată şi fluieră, ascuţit, de trei ori. Vântul turbat părea că smulge sunetul făcându-i bucăţi, sfâşiindu-l pe loc. Într-un loc în care ecourile erau ceva obişnuit, strigătul său dispăru fără nicio reverberaţie sau răspuns, vântul îl sfâşiase de parcă ar fi vrut să-i anuleze scopul, să-l facă de neauzit. Cu toate acestea, îşi adună puterile, smulgându-se în sus, pe coasta dealului, pentru a se aşeza pe o creastă la înălţime. Îl copleşi o tensiune a unui „ori, ori”, de disperare, dar se întoarse spre munţii de vest, ca şi cum inima lui n-ar fi cunoscut îndoiala sau frica.

— Trecură momente lungi, care-i accentuară suspansul până la punctul culminant, până când văzu o mişcare calmă, a unei mase maronii, care-şi croia drum spre el, venind dinspre munţi. Apoi sufletul îi tresăltă, în pofida poverilor sale, şi stătu drept în calea vântului care-i pocnea în urechi, pentru ca poziţia lui să fie văzută de ranyhynul venit la chemarea lui.

Aşteptarea aproape că-i îngheţă sângele în vene, dar, până la urmă, ranyhynul ajunse pe dealurile din jurul Glimmermere şi necheză un salut.

Mhoram gemu la vederea lui. Ca să-i răspundă la apel, ranyhynul trebuie că plecase de pe Câmpiile lui Ra cu zile în urmă – probabil că fugise de armata Pumnului Satanei pentru a goni drept prin mijlocul Câmpiilor înspre munţii Westron, găsind apoi calea nebătătorită printre piscurile din iama grea,

spre nord, pentru a se avânta pe lanţul muntos năpustit spre est, şi terminat cu platoul de la Piatra Sărbătorii. Chinul îndelung al deplasării printre munţi ceruse un preţ cumplit mândrului armăsar. Carnea-i atârna flască peste coastele ieşite în afară, se clătina dureros pe încheieturile lui umflate, iar blana avea un aspect zdrenţuit şi mizer. Cu toate acestea, Mhoram îl recunoscu pe ranyhyn şi-l salută cu întregul respect pe care-l putea exprima vocea sa:

— Salutare, Drinny, mândru ranyhyn! Oh, cât de curajos ai fost! Vrednic fiu al unei vrednice mame. Coadă a Cerului, Iapă a Lumii, sunt…

Emoţia-i urcă un nod în gât şi nu mai putu decât să şoptească:

— … sunt onorat.

Drinny făcu un efort de voinţă ca să galopeze până la Mhoram, dar când ajunse lângă înaltul Nobil, îşi rezemă capul, tremurând, pe umărul lui, ca şi cum ar fi avut nevoie de sprijin pentru a se putea ţine pe picioare. Mhoram îi îmbrăţişă gâtul şi-i şopti în ureche vorbe de laudă şi încurajare, mângâindu-i blana acoperită de promoroacă. Rămaseră aşa de parcă, având slăbiciuni atât de diferite, îşi făceau promisiuni unul altuia. Apoi Mhoram răspunse ghionţilor mândriei inepuizabile a lui Drinny sărindu-i ranyhynului în spate. Încălzindu-l pe marele armăsar cu toiagul său, călări încet, cu hotărâre, înapoi spre Piatra Sărbătorii.

Călătoria luă ceva timp – timp scurs obositor şi în chinuri datorită slăbiciunii muşchilor lui Drinny şi poticnirilor lui dureroase şi istovite. Când trecură printre dealuri, lui Mhoram îi reveni propria lui sfârşeală, şi-şi aminti de neputinţa sa şi de spaima lui năucitoare. Dar păşise pe calea dreaptă a credinţei sale; acum îl ţinea pe ranyhyn între genunchi şi se legase prin hotărârea sa să nu se abată din drum. Drinny îi răspunsese chemării. În vreme ce gândurile-i reţineau încă urme din claritatea de la Glimmermere, îşi făcu planurile.

Apoi, în cele din urmă, armăsarul său şontâcăi până în tunelul lat care ducea până în Nobila Cetate. Sunetul copitelor sale răsuna vag între pereţii netezi, din piatră, şi tavan; se reverberau şi goneau înaintea înaltului Nobil ca un murmur anunţându-i întoarcerea.

În scurt timp putu simţi glasurile celor din Cetate răspândind vorba despre el, proclamând că se întorsese călare pe un ranyhyn. Oameni-şi lăsară treburile şi se grăbiră să alerge în pasajul principal al tunelului ca să-l vadă. Se aliniară în calea sa, murmurând uimiţi, sau necăjiţi la vederea ranyhynului, şuşotind intens între ei despre expresia de pericol iminent care-i licărea în ochi. Călări în jos, spre Cetate, ca şi cum ar fi fost purtat de un curent molcom de uimire şi speranţă.

După ce se deplasase câteva sute de metri de-a lungul drumului principal din Piatra Sărbătorii, îi văzu înaintea lui pe ceilalţi conducători ai cetăţii, pe Nobilii Trevor, Amatin şi Loerya, Warmarkul Quaan şi pe cei doi Hearthralli, Tohrm şi Borillar. Îl aşteptau ca şi cum veniseră împreună ca să-i prezinte onorurile. Când ranyhynul se opri înaintea lor, îl salutară pe înaltul Nobil şi pe armăsarul său muţeşte, lipsindu-le cuvintele pentru a exprima ceea ce simţeau.

Privi spre ei, o clipă, îi studie. Erau cu toţii traşi la faţă, fiecare în felul său, nevoiaşi, marcaţi de bătălie. Quaan, în mod special, arăta extraordinar de istovit. Faţa lui bătrână şi aspră era acum încremenită în strâmbătura lui obişnuită, de parcă numai încordarea beligeranţei constante îi mai ţinea la un loc părţile componente. Şi Amatin la fel, părea aproape disperată, iar gingăşia ei fizică părea să-i sece rezistenţa psihică. Chipul lui Borillar era plin de lacrimi despre care Mhoram ştia că erau provocate din cauza pierderii lui Thomas Covenant. Trevor şi Loerya se susţineau reciproc, incapabili să rămână singuri în picioare. Dintre toţi, numai Tohrm era calm, iar calmul său era echilibrul unui om trecut, deja, printr-o criză personală. Nimic nu putea fi mai rău pentru el decât Piatra Pângăririi, pe care o încercase în Cabinet, o încercase şi-o controlase. Ceilalţi îl primiră pe Mhoram cu o speranţă aprigă şi teamă, încordare şi nevolnicie înscrise pe feţele lor, expresii care cerşeau să li se spună ce însemna această întoarcere călare pe ranyhyn.

Făcu un semn cu capul spre salutul lor mut, apoi cobori greoi de pe spatele lui Drinny şi făcu un pas, doi, mai spre ei. Le răspunse de la singurul nivel la care mai avea suficientă putere, cel al autorităţii sale. Vorbi moale, însă glasul său era încărcat de tensiune.

— Ascultaţi-mă. Sunt Mhoram, fiu lui Variol, înalt Nobil prin

alegerea Consiliului. Am luat hotărârea. Ascultaţi-mă şi supuneţi-vă. Warmark Quaan, Drinny, din neamul ranyhynilor, are nevoie de îngrijire.

Trebuie hrănit şi oblojit, trebuie să fie repede pus pe picioare. Îl voi călări curând. Nobili, Hearthralli, Warmark, turnul de veghe al Pietrei Sărbătorii trebuie recuperat. Porţile Cetăţii trebuie eliberate. Faceţi-o repede. Warmark, pregăteşte caii pentru Oaste. Pregăteşte-i pe toţi războinicii călare şi pe cât de mulţi pedeştri crezi tu că sunt valizi, pregăteşte-i pe toţi să plece împotriva lui *Samadhi*, Pumnul Satanei. Vom lovi imediat ce calea ne-a fost eliberată.

Putea vedea că ordinele sale i-au uluit, că erau îngroziţi de eventualitatea dementă de a ataca armata prorocului delirant. Dar nu le oferi niciun ajutor, nicio asigurare. Când va veni vremea morţii certe a acestui obiectiv al său, spera să lase în urmă-i bărbaţi şi femei care s-au dovedit a fi capabili să facă lucruri extreme, conducători care au învăţat să se descurce fără el.

Şi totuşi, nu putea evita să le explice motivul ordinelor date.

— Prieteni, continuă el cu asprimea butucănoasă în glas, lumina *krill*-ului s-a stins. Ştiţi ce înseamnă asta. Thomas Covenant a părăsit Tărâmul – ori a căzut răpus – sau a fost lăsat fără inelul său. Acolo zace întreaga noastră speranţă. Dacă Necredinciosul trăieşte – şi dacă magia dezlănţuită nu-i folosită împotriva noastră – putem spera că-şi va recăpăta inelul. Trebuie să acţionăm cu această speranţă. Este una slabă, însă toate speranţele sunt mici în acest loc. Este treaba noastră să scoatem o victorie din sânge şi haos şi disperare. Trebuie să acţionăm. În mod sigur, Dispreţuitorul ştie că Prim-Nobilul Covenant a pierdut aurul alb, dacă a fost pierdut şi nu retras de pe Tărâm, sau capturat. Astfel, s-ar putea ca, pentru o vreme, gândurile să nu-i stea la noi. În acest timp, s-ar putea să avem o speranţă de succes împotriva lui *samadhi* prorocul. Iar dacă Nobilul Foul încearcă să-l împiedice pe Necredincios să-şi recupereze inelul, e posibil să-i acordăm un ajutor indirect Prim-Nobilului Covenant prin faptul că-l obligăm pe Dispreţuitor să se uite iarăşi spre noi.

Nu putea suporta să privească groaza rugătoare care cotropi chipurile prietenilor săi. Îşi lăsă mâna pe gâtul lui Drinny şi

încheie de parcă i s-ar fi adresat ranyhynului:

— Alegerea-mi aparţine. Dacă trebuie, voi galopa singur împotriva Pumnului Satanei. Acest lucru trebuie făcut.

În cele din urmă, Amatin reuşi să scoată un icnet.

— *Melenkurion*! *Melenkurion abatha!* Mhoram, n-ai învăţat nimic de la Trell, soţul lui Atiaran – din Garda Sângelui – de la Kevin Risipitorul Tărâmului însuşi? Te milogeşti să devii Pângăritor. În acest fel, învăţăm să distrugem ceea ce iubim!

Replica înaltului Nobil Mhoram avu duritatea autorităţii.

— Warmark, nu voi lua niciun războinic cu mine care să nu fi acceptat de bunăvoie pericolul. Va trebui să explici Oştirii că lumina *krill*-ului lui Loric a pierit.

Tânjea să alerge la prietenii săi, să-i cuprindă cu braţele, să-i îmbrăţişeze, să le arate, într-un fel, dragostea sa şi faptul că avea o teribilă nevoie de ei. Dar ştia prea bine, ştia că n-ar mai fi fost capabil să-i lase în urmă dacă nu-şi dovedeau mai întâi, sieşi, şi lui, independenţa îndeplinindu-i, fără niciun ajutor, aceste ordine extreme. Propriul său curaj rămăsese prea mult la marginea dispariţiei; avea nevoie de o demonstraţie din partea lor pentru a-l ajuta să urmeze linia dreaptă a credinţei. Aşa că se controlă strângându-i tare pe Drinny, pentru o clipă, apoi se răsuci pe călcâie şi se duse, călcând ţeapăn, spre camerele sale.

Petrecu următoarele zile singur, gândindu-se la unele resurse care să-i permită să suporte imposibilitatea şi inutilitatea deciziei sale. Însă în sufletul său se afla neliniştea. Fundamentul seninătăţii sale, care-l susţinuse atât de mult, părea că se erodase. Fie că zăcea în pat, sau mânca, ori mergea în sus şi-n jos prin camerele sale, sau studia, putea simţi o mare goliciune în inima Cetăţii, acolo unde s-ar fi cuvenit să fie focul *krill*-ului. Nu-şi dăduse seama cât de mult îl învăţase flacăra acea albă să se bizuiască pe Necredincios. Stingerea ei îl lăsase să se confrunte cu o moarte zadarnică, a lui, a lui Drinny, a oricui altcuiva care s-ar fi încumetat să-l urmeze, moarte capabilă doar să scurteze, înainte de termen, supravieţuirea Pietrei Sărbătorii. Aşa că petrecu lungi perioade de timp în patru labe, pe podea, căutând prin piatră într-un efort de a simţi cum îi erau îndeplinite poruncile.

Fără nicio dificultate, descifră preparativele făcute de Oaste.

Cele câteva sute de cai aflaţi în grajdurile Cetăţii erau pregătite. Rotaţia schimburilor făcute de războinici fură modificate în aşa fel încât cei care au ales să-l urmeze pe înaltul Nobil să se poată odihni şi pregăti. Şi ca rezultat, povara împotrivirii atacurilor lui *samadhi* căzu pe mai puţini umeri. Curând, apărarea intră într-o febrilitate maximă, care se potrivea cu propria nerăbdare a lui Mhoram. Ordinele sale grăbiseră căderea inevitabilă a Oştirii în frenezie şi disperare. Strânse din dinţi la acea durere şi-i căută pe Nobili în alte părţi ale oraşului.

Descoperi că Nobila Amatin se retrăsese în izolarea bibliotecilor Loresraatului, însă Trevor, Loerya şi Hearthrallul Tohrm erau activi. Nobilul Trevor şi Tohrm se duseră împreună într-una dintre cavernele nefolosite, aflată direct sub turn. Acolo, îşi combinară ştiinţa într-un ritual periculos de apropiat de distrugerea Cabinetului de către Trell, şi trimiseră un val de căldură prin piatră, în pasajele din turn. Conservară căldura timp de o zi, apoi o azvârliră împotriva duşmanilor până când troglodiţii şi creaturile începură să abandoneze turnul.

Iar când nivelurile mai de jos se goliră, Nobila Loerya conduse mai multe eomane la atac. La adăpostul beznei, săriră din Cetatea principală direct în nisip, traversară curtea şi pătrunseră în turn pentru a-şi croi cale în sus. La venirea zorilor celei de-a treia zi, victoria era a lor. Pe deasupra curţii fură instalate pasarele improvizate, iar sute de arcaşi se grăbiră să le treacă spre a ajuta la consolidarea capturării turnului.

Succesul lor îl făcu pe Mhoram să fie mândru de ei, iar asta îi uşură temerile pentru o vreme. Se îndoia că turnul putea fi menţinut mai mult de o zi sau două, însă chiar şi o zi sau două ar fi fost destul, dacă şi restul ordinelor erau îndeplinite la fel.

Apoi, în timpul celei de-a treia zi, Amatin se întoarse la muncă. Îşi petrecuse timpul studiind intens anumite pasaje obscure despre cea de-a Doua Parte a înţelepciunii, pe care înaltul Nobil însuşi nu le pricepuse niciodată, şi acolo găsise ritualurile şi invocaţiile căutate de ea. Înarmată cu această cunoaştere, se duse pe metereze direct deasupra curţii, lăsă, în piatră, nişte semne şi simboluri ciudate, făcu gesturi neobişnuite, intonă cântece în ultima limbă a Bătrânilor Nobili, iar sub ea, rămăşiţele morţilor, transformate în nisip, se

despărţiră încet. Se retraseră destul de mult ca să permită deschiderea porţilor, suficient cât să lase armata să iasă din Piatra Sărbătorii.

Izbânda ei îl scoase pe Mhoram din camerele sale, să privească. Când totul se termină, se prăbuşi în braţele lui, însă era atât de mândru de ea, încât îngrijorarea lui era acum dominată de uşurare. Când Vindecătorii îl asigurară că-şi va reveni curând, dacă i se va îngădui să se odihnească, o lăsă şi se duse la grajduri, să-l vadă pe Drinny.

Găsi un ranyhyn care aproape că nu mai amintea prin nimic de calul istovit şi costeliv pe care călărise până la Piatra Sărbătorii. Hrana bună şi îngrijirile reaprinseră lumina în ochii lui Drinny, pusese carne pe el, îi readusese flexibilitatea muşchilor. Tropăia şi mergea la trap înaintea lui Mhoram, ca şi cum ar fi vrut să-i arate înaltului Nobil că era pregătit.

Astfel de lucruri îl înflăcărară pe Mhoram. Fără niciun fel de alte ezitări, îi spuse Warmarkului Quaan că se va duce să lupte cu prorocul delirant în dimineaţa următoare.

Însă, târziu, în acea noapte, în vreme ce Trevor, Loerya şi Quaan se străduiau să respingă un asalt deosebit de frenetic, Nobila Amatin îl căută pe Mhoram în încăperile lui. Nu spuse nimic, însă paloarea ei şi înfăţişarea rănită îi înmuie inima. Lucrările lăsaseră urme asupra ei, solicitând-o atât de mult încât îşi pierduse capacitatea de a se apăra, lăsând-o expusă pericolelor şi percepţiilor, cărora nu era nici dispusă să le cedeze, nici nu putea să le facă faţă. Această vulnerabilitate îi dădea o înfăţişare mizerabilă, ca şi cum ar fi venit ca să se arunce la picioarele lui Mhoram.

Fără niciun cuvânt, îşi ridică mâinile spre înaltul Nobil. În ele ţinea *krill*-ul lui Loric. Îl acceptă fără a-şi muta privirea de la faţa ei.

— Ah, soră Amatin, oftă el uşor, ar trebui să te odihneşti. Ai meritat-o…

Însă un spasm de suferinţă din jurul ochilor ei îi tăie vorba. Privi în jos, forţându-se să se uite la *krill.*

În adâncul pietrei sale, zări licăriri vagi de smarald.

Fără niciun cuvânt, Amatin se întoarse şi-l lăsă singur cu informaţia că inelul lui Covenant căzuse în puterea Dispreţuitorului.

Când îşi părăsi încăperile, în dimineaţa următoare, arăta ca un om care-şi petrecuse noaptea luptându-se în van cu propriul său blestem. Pasul său îşi pierduse semeţia; se mişca de parcă chiar oasele lui erau dejghinate şi se îndoiau. Iar promisiunea periculoasă din privirea sa pălise, lăsându-i ochii goi, bolnavi. Purta *krill*-ul sub roba sa şi putea simţi cum creşte controlul smaraldului malefic al Nobilului Foul asupra spadei. Curând, îşi dădu seama, îngheţul verde va începe să-i ardă carnea. Însă trecuse de stadiul când mai lua în seamă astfel de riscuri. Se îmboldea să meargă înainte, ca şi cum ar fi fost pe cale să comită o ticăloşie care-l înspăimânta.

În marea sală de la intrare, la mică distanţă de porţile bine zăvorâte ale Pietrei Sărbătorii, se alătură războinicilor. Erau organizaţi în eomane şi văzu, din prima privire, că numărau două mii de oameni: un eoward călare şi patru pedeştri, o treime din Oastea care supravieţuise. Se cutremură la această privelişte; nu se aşteptase să fie responsabil pentru atâtea pierderi, însă războinicii îl ovaţionară curajoşi, iar el se strădui să le răspundă de parcă ar fi fost convins că era potrivit să-i conducă. Apoi se deplasă, îndurerat, în faţa trupelor, acolo unde-i aştepta Drinny.

Nobilii şi Warmarkul Quaan erau şi ei acolo, împreună cu ranyhynul, însă trecu pe lângă ei, pentru că nu putea să-i privească în ochi, şi încercă să încalece. Dar muşchii nu-l ascultară; era pe jumătate paralizat de groază şi nu putu sări suficient de mult să ajungă până pe spatele lui Drinny. Clătinându-se ca într-un protest, se agăţă de cal pentru sprijin, dar contă pe seninătatea care-i fusese cea mai mare resursă a sa.

Şi, totuşi, saltul nu-i reuşi; spinarea lui Drinny era prea sus pentru el. Suferea pentru că trebuia să ceară ajutor. Dar înainte de a fi putut scoate cuvintele din gâtlejul său încremenit, îl simţi pe Quaan în spatele lui, simţi mâna lui Quaan pe umeri. Glasul bătrânului Warmark era răguşită de importanţă atunci când rosti:

— Înalt Nobil, acest risc va slăbi Piatra Sărbătorii.

O treime din armată, două mii de vieţi risipite. De ce, înalt Nobil? Ai devenit precum Kevin Risipitorul Tărâmului? Doreşti să distrugi ceea ce iubeşti?

— Nu!

Mhoram vorbi şoptit, pentru că nodul din gât îi bloca orice alt sunet. Cu mâinile îl imploră pe Drinny pentru mai multă forţă.

— Eu nu… Nu uit… sunt înaltul Nobil. Calea credinţei e liberă. Trebuie s-o urmez… pentru că nu înseamnă disperare.

— Ne vei învăţa disperarea… dacă dai greş. Mhoram auzi durerea din glasul lui Quaan şi se forţă să-i răspundă. Nu putea ignora îngrijorările lui Quaan; era prea slăbit, dar nu putea refuza.

— Nu. Nobilul Foul te învaţă disperarea. E o lecţie mai uşoară decât curajul.

Încet, se răsuci pe loc, întâi întâlni căutătura lui Quaan, apoi ochii Nobililor.

— E o lecţie mai uşoară, repetă el. Astfel, poveţele de disperare şi ură nu pot triumfa niciodată asupra Dispreţului.

Însă răspunsul său doar mări suferinţa lui Quaan. În vreme ce cute de supărare strângeau chipul deschis al Warmarkului, gemu sfârşit:

— Ah, Stăpâne. Atunci de ce mai zăboveşti? De ce te temi?

— Pentru că sunt muritor, slab. Calea-i doar liberă, nu şi sigură. La vremea mea, am fost un profet şi-un oracol. Iar acum… îmi doresc un semn. Cer să mi se arate ceva.

Vorbea simplu, dar aproape imediat moralitatea lui, slăbiciunea, deveniră ceva prea mult pentru el. Lacrimile-i înceţoşau privirile. Povara nu era una pe care s-o poată purta singur. Îşi desfăcu braţele şi fu absorbit în îmbrăţişarea Nobililor.

Contopirea minţilor lor ajunse la el, se scurse în el în culmea îngrijorării lor comune. Împresurat între braţele şi gândurile lor, simţi cum dragostea lor îl mângâia, îl umplea ca apa, după o sete îndelungată, îi potoleau foamea. Pe parcursul asediului, le dăduse puterea sa, iar acum i-o întorceau. Într-o tăcere timidă, Nobilul Trevor îşi restabili rezistenţa sa în luptă, un curaj care izvora nu din cel ce servea, ci din valoarea cauzei servite. Nobila Loerya îi împărtăşi intensul ei instinct de conservare, capacitatea ei de a se lupta pentru copii, pentru cei dragi, care nu se puteau apăra singuri. Şi Nobila Amatin, cu toate că era încă slăbită, îi oferi o esenţă limpede şi concentrată a studiului ei, ştiinţa înţelepciunii ei, un dar rar, care, de dragul lui, îl

prezentă separat de neîncrederea ei în emoţii.

Într-o asemenea contopire, începu să se refacă. Sângele păru să-i revină în vene, muşchii i se destinseră, iar oasele-şi amintiră de tăria lor. Îi acceptă pe Nobili în adâncul fiinţei sale, iar ca răspuns, împărtăşi cu ei toate percepţiile care-i făceau decizia necesară. Apoi se odihni în dragostea lor şi-o lăsă să-l ostoiască.

Apetitul său pentru contopire părea să fie fără sfârşit, dar după o vreme, contactul fu întrerupt de un glas strident, atât de plin de exaltări stranii încât niciunul dintre Nobili nu putu refuza să-l asculte. O santinelă năvăli în încăpere, vociferând pentru a ale atrage atenţia, iar când priviră cu toţii spre ea, strigă:

— Prorocul este atacat! Armata sa – tabăra – este sub atac. De către waynhimi! Sunt câţiva… câţiva… dar prorocul n-are apărare în cea parte, şi deja au făcut ravagii importante. Şi-a rechemat armata de la Piatra Sărbătorii pentru a lupta cu ei!

Înaltul Nobil Mhoram ieşi valvârtej, ordonând, din mers, Oştirii să se pregătească. Îl auzi pe Warmarkul Quaan repetându-i ordinele. Schimbară o privire plină de consecinţe pentru prorocul delirant; apoi Quaan sări pe calul său, un armăsar de munte. Într-o parte, printre războinici, Mhoram îl văzu pe Hearthrallul Borillar încălecând. Era pe cale să-i ceară lui Borillar să se dea jos; hirebranzii nu erau luptători. Dar apoi îşi aminti ce multă speranţă îşi pusese Borillar în Thomas Covenant şi-l lăsă pe Hearthrall în pace.

— Loerya plecase, deja, să-i ajute pe apărătorii turnlui să-l menţină, pentru ca waewardul să se poată întoarce în Piatra Sărbătorii. Trevor se dusese la porţi. Numai Amatin mai rămăsese să vadă pericolul sclipind în ochii lui. Îl prinse scurt, apoi îi dădu drumul, murmurând:

— Se pare că şi waynhimii au luat aceeaşi hotărâre.

Mhoram se întoarse şi sări uşor în spinarea lui Drinny. Ranyhynul necheză; hohote de mândrie şi dispreţ răsunară prin sală. Când porţile uriaşe se deschiseră în afară, spre curte, Mhoram îl îmboldi pe Drinny s-o ia înainte, la galop.

Oastea începu să se mişte în spatele lui, iar în fruntea ei, înaltul Nobil Mhoram ieşi călare la război.

Depăşi porţile în câteva clipe, traversând curtea între brazde

adânci de nisip şi pământ, drept în tunelul de sub turn. Drinny se încordă sub el, strălucind de sănătate şi gonind după ce adulmecase bătălia. Când Mhoram trecu de resturile făcute ţăndări ale porţilor exterioare, începuse, deja, să ia avans faţă de Oaste.

Dincolo de porţi, îl struni imediat pe Drinny, îşi acordă un răgaz ca să privească înapoi, spre măreaţa Cetate. Nu văzu războinici în turn, însă îi simţi adunându-se în spatele fortificaţiilor şi pe la ferestre. Piatra abruptă şi înaltă a turnului, cu Piatra Sărbătorii ridicându-se în urma lui, precum prova unei corăbii imense, îi răspunse privirii sale cu permanenţa sa de granit, ca şi cum ar fi fost o prorocire a vechilor uriaşi, un mesaj criptic că victoria şi înfrângerea erau termeni omeneşti, fără niciun înţeles în limbajul munţilor.

Apoi, călăreţii ieşiră în galop prin gâtlejul turnului, iar Mhoram se răsuci să se uite spre duşmani. Prima dată văzu armata lui *samadhi* de la nivelul solului. Se profila întunecată în peisajul mohorât, de iarnă, de jur împrejurul său, ca un ştreang în care-şi băgase prematur gâtul. Imediat, îşi aminti de alte bătălii – Kiril Threndor, Refugiul Damnaţilor, Doriendor Corishev – ca de nişte jocuri de copii, aproape nişte umbre în comparaţie cu lupta care-l aştepta acum.

Însă le azvârli afară din mintea sa, îndreptându-şi atenţia spre mişcările de pe dealurile de dedesubtul său.

Aşa cum spusese santinela, atacatorii Pietrei Sărbătorii se grăbeau furioşi înapoi spre tabăra lor. Se afla la numai câteva sute de metri distanţă, iar Mhoram putu vedea foarte limpede de ce fuseseră rechemate forţele lui *samadhi.* Uriaşul proroc delirant era sud asaltul unei formaţiuni strânse de zece sau cincisprezece waynhimi.

Pumnul Satanei însuşi nu figura printre ţintele lor, cu toate că lupta împotriva lor personal, trimiţând fulgerări sălbatice de verde. Waynhimii loveau împotriva părţii din spate, neapărate, a taberei, pentru a-i distruge rezervele de hrană. Deja incineraseră jgheaburile lungi, pline cu stârvuri şi sânge, cu care se hrăneau creaturile Nobilului Foul; şi în timp ce evitau, pe cât puteau, năpasta Pietrei Pumnului Satanei, atacară alte depozite, prefăcând în cenuşă mormanele imense de cărnuri de pe leşuri.

Chiar dacă îl înfruntaseră singuri pe prorocul delirant, n-ar fi avut nicio şansă de supravieţuire. Cu forţa sa de gigant şi bucata din Piatra Bolii Pământului – împreună cu sprijinul Toiagului Legii – ar fi putut înfrânge zece sau cincisprezece mii de waynhimi. Şi mai avea şi o armată care să-l ajute. Prin apropiere erau sute de demoni-abjecţi, gata de atac, mii de alte creaturi se îndreptau spre bătălie venind din toate direcţiile. Waynhimii mai aveau doar câteva momente de trăit.

Şi totuşi, continuau să lupte, rezistând răului de smarald al lui *samadhi* cu un succes surprinzător. La fel ca şi demonii-abjecţi, erau progenituri Demondim, maeştri ai unei ştiinţe întunecate şi puternice de care niciun Nobil nu se atinsese. Şi nu irosiseră cei patruzeci şi şapte de ani de când se dăduseră la fund. Se pregătiseră să reziste Dispreţului. Scâncind cuvinte rare, de forţă, gesticulând grăbiţi, nu le mâi păsară de trăsnetele prorocului şi Continuară să distrugă toate jgheaburile şi mormanele de hrană la care puteau ajunge.

Înaltul Nobil Mhoram pricepu toate acestea aproape instantaneu. Vântul aspru îi rănea faţa, îi ardea ochii, însă străpunse ceaţa cu privirea pentru a putea vedea. Şi văzu asta, pentru că, datorită waynhimilor, el şi Oştirea nu fuseseră observaţi de armata Pumnului Satanei.

— Warmark, se răsti el, trebuie să-i ajutăm pe waynhimi. Dă ordinele!

În grabă, Quaan îşi răcni ordinele către războinicii călare şi spre hafturile celor patru eowarduri pedestre, în timp ce ieşeau din tunel. Imediat, o sută de călăreţi se poziţionară de-o parte şi de alta a înaltului Nobil. Ceilalţi două sute rămaşi se aliniară în urma lui. Fără a-şi întrerupe ritmul, războinicii pedeştri începură să alerge.

Mhoram îl atinse pe Drinny şi începu să meargă, într-un galop lent, drept în jos, pe coline, spre proroc.

Cei aflaţi în locuri mai îndepărtate în tabără îi văzură pe călăreţi înainte ca aceştia să fi acoperit măcar o treime din distanţă. Urlete guturale de avertizară izbucniră din toate părţile; demonii-abjecţi, troglodiţii, creaturile din piatră, care încă nu fuseseră chemate în ajutorul prorocului delirant uriaş, se năpustiră ca un val zdrenţuit asupra Oştirii. Însă debandada semănată de waynhimi, împiedicară forţele din imediata

apropiere a Pumnului Satanei să afle de alarmă. Prorocul nici nu-şi întoarse capul. Contraatacul Pietrei Sărbătorii aproape că-l potopise înainte să vadă pericolul.

Pe ultima sută de metri, Warmarkul Quaan răcni un ordin şi călăreţii săi se lansară în plin galop. Mhoram mai avu timp pentru o ultimă privire asupra situaţiei. Forţele din jurul lui *samadhi* erau încă prinse în concentrarea lor asupra waynhimilor. Întăririle prorocului erau încă mult în urmă. Dacă războinicii lui Quaan puteau lovi suficient de dur, să facă destul de repede o străpungere spre waynhimi, eowardul pedestru ar putea fi capabil să le protejeze ariergarda suficient de mult ca să le permită să-l lovească o dată pe proroc şi să se retragă. Astfel, era posibil ca unii dintre războinici să supravieţuiască şi să se întoarcă la Cetate.

Mhoram îl îmboldi pe Drinny s-o ia înainte într-un ritm care-l plasă printre primii călăreţi care se năpustiră asupra hoardelor nepregătite ale Pumnului Satanei.

Se izbiră de ele cu un şoc care-l zgudui în şa pe înaltul Nobil. Caii se aruncau înainte, lovind cu copitele. Săbiile erau folosite ca nişte trăsnete de metal. Urlete de durere neaşteptată şi ură tremurau în aer în timp ce rândurile dezordonate ale creaturilor fură măturate de forţa atacului. Îmboldindu-şi bidiviii înainte, războinicii îşi croiră drum spre prorocul delirant.

Însă mii de creaturi se strecurară între ei şi Pumnul Satanei. Cu toate că hoardele erau buimăcite, doar prin numărul lor imens încetiniră asaltul Oştirii.

Văzând asta, Quaan dădu noi ordine. La comanda lui, războinicii care-l flancau pe Mhoram se răsuciră în afară de fiecare parte, eliberară un spaţiu între ei pentru călăreţii din urma înaltului Nobil. Aceste eomane năvăliră înainte. Când ajunseră la Mhoram, îşi adună toate puterile toiagului său. Focul albastru se năpusti înaintea lui ca un vârf de lance, străpungând zidul duşmanilor, în timp ce conduse un al doilea val de călăreţi şi mai adânc în viesparul armatei prorocului.

Pentru o clipă, se gândi că s-ar putea să reuşească. Războinicii aflaţi cu el îşi croiră repede drum printre duşmani. Şi, înaintea lor, Pumnul Satanei îşi întoarse atenţia de la waynhimi pentru a face faţă noii ameninţări. Prorocul urlă ordine pentru a-şi organiza armata, îşi îndreptă forţele spre

Oaste şi se năpusti câţiva paşi în direcţia aceea. Mhoram văzu distanţa scurtându-se. Îşi folosea aprig focul său de Nobil, străduindu-se să ajungă la el înainte ca numărul imposibil al duşmanilor să-i curme avântul.

Dar atunci călăreţii dădură de un obstacol. O trupă de troglodiţi avuseseră vreme să se supună ordinelor prorocului delirant; se aliniaseră în calea Oştirii, îşi uniră braţele lor puternice, de săpători ai pământului, şi se pregătiră. Când călăreţii dădură năvală înainte, se izbiră de aceste creaturi.

Forţa troglodiţilor era atât de mare, încât linia lor de apărare rezistă. Caii fură azvârliţi jos, călăreţii se rostogoliră la pământ, înaintea şi în spatele zidului. Şarja Oştirii se întoarse împotriva sa după ce caii care urmau se împiedicară şi căzură printre cei din faţă.

Numai Mhoram rămase călare. În ultima clipă, Drinny îşi adună forţele, sări; depăşi linia cu uşurinţă, lovind din zbor capetele troglodiţilor.

Cu călăreţii lui azvârliţi dincolo de zid, Mhoram se trezi faţă-n faţă cu o aripă masivă formată din demoni-abjecţi.

Troglodiţii îl izolaseră de Oaste. Iar căderea cailor le oferi creaturilor lui *samadhi* o şansă de a riposta.

Înainte ca Warmarkul Quaan să poată să organizeze orice fel de asalt asupra troglodiţilor, războinicii se luptau pentru viaţa lor acolo unde se aflau. Răsucindu-l pe Drinny, Mhoram văzu că nu va obţine niciun ajutor din partea călăreţilor. Însă dacă s-ar întoarce la ei, dacă ar lupta singuri cu zidul, demonii-abjecţi ar avea timp să-şi închidă formaţiunea, iar asta i-ar lăsa pe călăreţi la mila lor.

Trimise imediat războinicii care erau cu el să-i atace pe troglodiţi. Apoi se aruncă el însuşi, precum un fulger din focul Nobililor, asupra demonilor-abjecţi.

Era doar un singur om împotriva a câteva sute de creaturi negre şi primejdioase. Dar dezlegase secretul înţelepciunii înaltului Nobil Kevin; înţelesese legătura dintre putere şi pasiune şi era mai măreţ decât fusese el vreodată. Folosind întreaga forţă a toiagului său, zdrobind formaţiunea de parcă i-ar fi lovit cu un berbec de asediu, îi rupse şi-i spulberă pe demonii-abjecţi ca pe nişte căzături. Cu Drinny sub el, lovind şi hăcuind, ţinea toiagul cu ambele mâini, învârtindu-l de jur

împrejur, trimise trăsnete orbitoare, răsunând precum mânia albastră a cerurilor îngreunate de nori, urlând într-o dezlănţuire de furie, ca un cutremur. Iar demonii-abjecţi se clătinară, ca şi cum cerul se prăvălise peste ei, prăbuşindu-se de parcă i-ar fi azvârlit pământul de sub picioarele lor. Astfel, îşi arse o cărare printre ei, ca un titan şi nu se opri decât după ce ajunse la fundul văii joase dintre dealuri.

Apoi se răsuci şi descoperi că se pierduse cu totul de Oaste. Călăreţii fuseseră azvârliţi înapoi; în faţa unor sorţi atât de potrivnici, Quaan le ordonase, probabil, să se alăture războinicilor pedeştri pentru a-şi uni forţele într-un efort de a-l salva pe înaltul Nobil.

Pe marginea opusă a văii, Pumnul Satanei stătea şi se uita în jos, spre Mhoram. Îşi ţinea Piatra ridicată să lovească, iar pofta lui de proroc dement i se vedea pe faţa de uriaş. Dar plecă fără a fi atacat, dispărând dincolo de margine, de parcă ar fi hotărât că waynhimii erau o ameninţare mult mai serioasă decât înaltul Nobil Mhoram.

— Pumn al Satanei! strigă Mhoram. *Samadhi* Sheol!

Întoarce-te şi luptă cu mine! Eşti un fricos, de nu te încumeţi să rişti o înfruntare?

În timp ce striga, îl îmboldi pe Drinny cu călcâiele, lansându-l pe ranyhyn în urmărirea Pumnului Satanei. Însă în clipa când atenţia-i fu atrasă în sus, demonii-abjecţi care supravieţuiseră se regrupară. În loc să se retragă pentru a forma un triunghi, se repeziră asupra lui. Nu-şi putu răsuci toiagul; mâini negre, lacome, se agăţară de el, îi zgâriară braţele, îi prinseră roba.

Drinny luptă, însă nu reuşi decât să se smulgă de sub înaltul Nobil. Mhoram îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi sub un morman de trupuri negre, furioase.

Săbii Demondim, roşii ca sângele, fulgerară spre el. Însă înainte ca vreunul dintre cuţitele înspăimântătoare să-i poată muşca din carne, provocă o erupţie de forţă care-i puse pe fugă pe toţi demonii-abjecţi. Era, instantaneu, din nou în picioare, răsucind toiagul, zdrobind orice creatură care se aventura în apropierea lui, căutându-şi, febril, armăsarul.

Ranyhynul plecase deja, izgonit din vale.

Deodată, Mhoram rămase singur. Ultimii demoni-abjecţi fugiseră, lăsându-l împreună cu morţii şi muribunzii. Pe locul

lor se pogorî o tăcere sinistră, care-i îngheţă sângele în vene. Ori bătălia se terminase, ori vântul iernatic ducea cu el toată zarva; nu auzea nimic altceva decât glasul grav şi crud al iernii Nobilului Foul şi hârâitul propriei sale respiraţii.

Absenţa bruscă a zăngănitului şi zarvei îl făcu să şi încremenească. Ar fi vrut să strige după Quaan, însă nu-şi putea ridica glasul prin teroarea care-l sugruma; ar fi vrut să fluiere după Drinny, însă nu se putu mobiliza să spargă liniştea cumplită. Era prea încremenit de groază.

În clipa următoare îşi dădu seama că prorocul îl atrăsese într-o capcană. O luă la fugă, alergând cât mai departe de Oaste, spre waynhimi, sperând ca această alegere să ia capcana prin surprindere. Însă era mult prea complexă pentru a fi surprinsă. Înainte să fi făcut câteva zeci de paşi, lângă marginile văii ţâşniră la vedere tot felul de creaturi. Erau sute, îl lăsau să le vadă; stăteau şi se uitau chiondorâş, în jos, spre el, lovind, nerăbdătoare, pământul cu labele, salivând numai gândindu-se la gustul sângelui şi oaselor sale. Vântul aduse până la el hârâitul poftelor lor, ca şi cum ar fi dat glas spiritului viu al iernii.

Era singur împotriva lor.

Se retrase în mijlocul văii, căutând, repede, pe lângă margine vreo breşă sau slăbiciune în rândurile hoardei din jurul său. Nu găsi niciuna. Şi cu toate că-şi trimise percepţiile să cerceteze pe cât putea de departe prin aer, nu descoperi niciun semn din Oaste; dacă războinicii mai trăiau încă, dacă încă mai luptau, erau separaţi de simţurile sale de forţa brută a capcanei.

În vreme ce realiza mizeria absolută a situaţiei lui; se întoarse înăuntru, se retrase în el însuşi, ca şi cum ar fi fugit. Acolo, privi în faţă sfârşitul tuturor speranţelor sale şi al întregii sale misiuni în slujba Tărâmului şi descoperi că înfăţişarea sa sfâşiată, îngrozitoare, nu-l mai înspăimânta. Era un războinic, un bărbat născut să lupte pentru Tărâm. Atâta vreme cât rămânea ceva pentru care să lupte, era imun la teroare. Şi ceva tot rămăsese; cât trăia el, cel puţin mai ardea o flacără de iubire pentru Tărâm. Putea lupta pentru asta.

Buzele lui arcuite se întinseră într-un rânjet năprasnic şi periculos; în ochii săi lucea triumful aprins, senin.

— Atunci veniţi! strigă. Dacă stăpânul vostru este prea laş ca să rişte să se pună cu mine, atunci veniţi voi la mine! Nu vreau să vă rănesc, însă dacă mă provocaţi, vă ofer moartea!

Ceva din glasul său îi opri, pe moment. Ezitau, stârnind o harababură agitată. Dar aproape imediat, apăsarea răutăţii lor se încleştă pe ei ca nişte fălci. La urletul aspru al unui ordin, începură să coboare spre el, din toate părţile, ca o avalanşă.

Nu-i mai aşteptă. Se răsuci în direcţia în care se dusese Pumnul Satanei, intenţionând să-l urmărească pe prorocul delirant cât de mult îl ţineau puterile. Însă un instinct, o intuiţie îl opri în ultima clipă, abătându-l într-o parte. Se întoarse şi înfruntă frontal acea parte a avalanşei.

Acum, singurul lucru care-i limita puterea era chiar toiagul însuşi. Lemnul fusese cioplit de oameni care nu înţeleseseră înţelepciunea lui Kevin; nu era făcut să susţină energia trimisă acum prin el. Însă nu-şi mai impusese nicio limită prudentă. Făcu toiagul să se depăşească pe sine, îl făcu să freamăte şi să trosnească de atâta putere şi turbare înspre atacatorii săi. Flacăra lui deveni incandescentă, ardea ca un cuptor; cu strălucirea şi scânteierile sale trecea prin vrăjmaşii lui ca o seceră din focul soarelui.

În câteva clipe, cu numărul lor zdrobitor, umplură toate zările, blocând totul percepţiei sale, în afară de asaltul lor întunecat. Nu mai vedea nimic altceva, nimic în afara unor valuri lungi de demoni diformi care încercau să-l copleşească, nu mai ştia nimic altceva decât pofta lor vorace după sângele său şi forţa sa albastră, învăpăiată şi furioasă. Cu toate că se aruncară cu zecile şi cu sutele asupra sa, îi înfruntă, îi hăcui, îi azvârli înapoi. Croindu-şi, cu greu, drum printre hoiturile lor, de parcă ar fi fost chiar o mare a morţii, luptă cu ei cu mânie prin vene, neînduplecare prin oase şi un triumf sălbatic în ochi.

Şi cu toate acestea, îl copleşiră. Erau prea mulţi. Acum, în orice clipă era posibil ca vreunul dintre ei să-i străpungă spatele cu sabia şi-ar fi terminat. Prin zăngănitul sălbatic al încăierării auzi un strigăt ciudat, ascuţit, de victorie, dar nu ştia dacă nu cumva i se năzărise.

Apoi, pe neaşteptate, zări lumina unui foc printr-o spărtură în rândul atacatorilor, care nu dură prea mult. Dispăru instantaneu, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Însă o

recunoscuse. Strigă din nou şi începu să-şi croiască drum spre ea. Ignorând primejdia din spatele lui, îşi croi un culoar în avalanşa din faţa sa. Atunci văzu focul din nou.

Era flacăra unui hirebrand.

La marginea văii, Hearthrallul Borillar şi ultimii dintre waynhimi luptau împreună împotriva duşmanilor lui Mhoram. Borillar se folosea de toiagul său arzător ca de o ghioagă, iar waynhimii îl susţineau cu propriile lor puteri. Împreună, se luptau cu imposibilul pentru a-l salva pe înaltul Nobil.

La vederea lor, Mhoram se clătină; putea vedea monştri imenşi, ridicându-se de peste tot să-i nimicească, iar primejdia în care se aflau îi întrerupse concentrarea. Însă îşi reveni şi se repezi spre ei, lovind cu toiagul până când ţipă în mâinile sale, între el şi salvatorii săi erau bulucite prea multe creaturi; nu putea ajunge la ei la timp. În vreme ce lupta, alunecând şi croindu-şi drum prin sânge, îl văzu pe Borillar căsăpit, văzu formaţiunea de waynhimi spartă şi împrăştiată. Aproape că fu şi el răpus de neputinţa lui de a-i ajuta.

Însă prin moartea lor, slăbiră puhoiul de atacatori în acel loc. Prin acea subţiere a duşmanilor trecu Drinny, ranyhynul, lovind pământul şi şarjând ca să-şi recupereze călăreţul.

Goana sa năprasnică îl conduse până în fundul văii. Trecu prin creaturi, sări peste ele, le spulberă din calea sa. Înainte să se poată pregăti să-l înfrunte, Drinny ajunse la înaltul Nobil.

Mhoram sări în spatele ranyhynului. De la înălţimea lui îşi abătu puterile peste capetele atacatorilor, în vreme ce Drinny lovi şi se lansă din nou spre coasta dealului. În câteva clipe, trecură de buza văii şi ţâşniră pe terenul mai vast de dincolo de ea.

În timp ce-l dirija pe Drinny să meargă înainte, Mhoram zări în treacăt Oastea. Se regrupase în jurul lui Quaan şi se lupta să se deplaseze în direcţia înaltului Nobil. Călăreţii şarjară, pentru a spulbera rândurile vrăjmaşului, iar apoi ceilalţi războinici se grăbiră să folosească avantajul creat de breşă. Dar fură înghiţiţi cu totul – o insuliţă de vitejie în mijlocul oştirii Pumnului Satanei. Înaintea lor era una întortocheată, iar pierderile lor, atroce. Înaltul Nobil Mhoram cunoştea singura cale eficientă de a-i ajuta şi-l îmboldi pe Drinny înainte, fără nicio clipă de ezitare.

Îl urmăreau împreună pe *samadhi* prorocul. Pumnul Satanei era la numai patruzeci şi cinci de metri distanţă. Stătea pe o creastă de unde putea dirija lupta. Şi acolo era singur; toate forţele sale erau angajate în altă parte. Domina totul de pe vârful dealului, ca un monolit de ură şi distrugere, folosindu-şi oştirea ca pe o forţă a răului verde.

Ţinându-şi toiagul cu fermitate, Mhoram trimise ranyhynul drept în colţii iernii, direct spre *samadhi.* Când mai avea doar câţiva paşi până la duşman, strigă sfidător.

— *Melenkurion abatha*! *Duroc minas mill khabaal*! Azvârli un fulger din focul Nobililor, cu întreaga sa forţă, spre capul imprudent al prorocului.

Pumnul Satanei respinse atacul de parcă ar fi fost ceva neglijabil; dispreţuitor, mătură de pe cer fulgerul albastru al lui Mhoram, folosind Piatra sa şi ripostă cu un fulger atât de încărcat cu forţa unei strânsori reci şi verzui, încât arse văzduhul în mişcare.

Mhoram îi simţi puterea, ştiind că l-ar ucide dacă l-ar lovi. Însă Drinny se feri printr-o mişcare unduioasă şi fluidă, care devie încărcătura devastatoare a şarjei sale.

Fulgerul dădu greş, în locul lor, izbi creaturile care-l urmăreau pe înaltul Nobil, ucigându-le pe toate.

Asta-i oferi lui Mhoram momentul de care avea nevoie. Corectă direcţia lui Drinny, ridicându-şi toiagul peste umăr. Înainte ca *samadhi* să poată slobozi încă o lovitură, înaltul Nobil se repezi asupra lui. Folosind toată viteza lui Drinny, întreaga forţă a trupului său, întreaga sa pasiune pentru Tărâm, încălcată, Mhoram lovi. Toiagul îl păli pe Pumnul Satanei direct în frunte.

— Izbitura îl smulse pe Mhoram din şa ca pe o frunză uscată dusă de vânt. Toiagul i se sfărâmă în urma loviturii, explodă în aşchii, iar el căzu la pământ într-o ploaie scurtă de fragmente de lemn. Era uluit. Se rostogoli neajutorat, câţiva metri, pe pământul îngheţat, nu se putea opri, nu-şi mai recăpătă respiraţia. Pentru o clipă, mintea i se goli, apoi începu să-l doară capul, la fel şi trupul. Palmele şi braţele sale erau amorţite, paralizate de forţa care arsese prin ele.

Şi cu toată ameţeala lui, încă mai avu loc pentru o uimire vagă faţă de ceea ce făcuse.

Lovitura lui îl făcuse pe Pumnul Satanei să se clatine, îl azvârlise în spate. Prorocul-uriaş căzuse pe partea cealaltă a culmii.

Icnind, Mhoram începu să respire din nou. Simţea înţepături în braţe, ca şi cum i se înfigeau ace; vederea-i era plină de o durere năucitoare. Încercă să se mişte, iar după o clipă reuşi să se lase într-o rână. Mâinile-i atârnau, încovoiate la încheieturi, ca şi cum ar fi fost ologite, dar îşi mută umărul şi cotul, se răsuci pe burtă, apoi se ridică ajutându-se de braţe, până reuşi să se aşeze în genunchi. Rămase aşa, în vreme ce durerea revenirii la viaţă îşi croia drum în jos, dureros, prin degetele sale.

Sunetul unor paşi grei, a unei respiraţii grele, îl făcu să privească în sus.

Samadhi Sheol era aplecat asupra lui.

Sângele scurs de pe fruntea Pumnului Satanei îi venea lui în ochi, dar în loc să-l orbească, nu părea decât să-i aţâţe furia feroce. Buzele-i erau strâmbate în paroxismul unei bucurii sălbatice; o furie extatică strălucea în dinţii lui umezi. Piatra Bolii Pământului ardea în strânsoarea încremenită a pumnilor săi şi fumega de parcă era pe cale să ajungă la incandescenţa sa maximă.

Ridică, încet, Piatra deasupra capului lui Mhoram, ca pe o secure.

Transfigurat, uluit – la fel de neajutorat ca un animal de sacrificiu – Mhoram îşi privi moartea ridicându-se şi aţintindu-se asupra sa.

Îl putea auzi pe Quaan strigând în depărtare, dezlănţuit, inutil:

— Mhoram! Mhoram!

Drinny gemu căzut la pământ, prin apropiere, şi se chinui să se ridice în picioare. Peste tot în jur era linişte. Întreaga bătălie părea că încremenise în mijlocul unei lovituri, doar pentru a privi execuţia lui Mhoram. Iar el nu putea face nimic decât să îngenuncheze şi să regrete că fuseseră risipite atâtea vieţi pentru un astfel de final.

Şi totuşi, când, o clipă mai târziu, se simţi o schimbare prin văzduh, fu atât de intensă, de vibrantă şi de zguduitoare, încât îl smulse de-acolo, punându-i pe picioare. Îl făcu pe Pumnul

Satanei să-şi încremenească lovitura, să caşte gura spre cer, buimăcit, apoi să-şi lase pumnii în jos şi să se răsucească pe loc pentru a urla blesteme năprasnice către orizontul dinspre răsărit. Pentru o clipă, Mhoram căscă şi el gura şi icni.

Nici nu-i venea să-şi creadă simţurilor, nu putea să creadă în atingerea aerului pe faţa lui îngheţată şi schimonosită. Părea să guste ceva ce fusese pierdut din experienţa speciei umane.

Apoi Drinny se ridică împleticindu-se, se priponi pe picioarele întinse în afară, şi-şi înălţă capul pentru a necheza, recunoscând schimbarea. Nechezatu-i era slab şi încordat, însă-i încălzi inima lui Mhoram, precum trompetele victoriei.

În vreme cel el şi Pumnul Satanei şi toate armatele se holbau într-acolo, vântul se risipi. Şchiopăta, ţâşnind şi fâlfâind în aer ca o pasăre rănită, apoi căzu la pământ, fără viaţă.

Pentru prima dată de când începuse iarna vrăjită a Nobilului Foul nu mai bătea vântul. Lui *samadhi,* Pumnul Satanei, îi fusese retrasă o parte din sprijin sau nu-l mai anima pofta nestăpânită.

Scoţând un urlet de furie, prorocul delirant se răsuci înapoi spre Mhoram.

— Neghiobule! urlă el, de parcă înaltul Nobil ar fi scos vreun ţipăt victorios. Asta n-a fost decât una dintre nenumăratele mele arme! Am să-ţi beau sângele din inimă până la ultima picătură!

Clătinându-se sub greutatea propriei sale furii, îşi înălţă, din nou, pumnii deasupra capului ca să dea lovitura de graţie.

Însă acum Mhoram simţea focul care ardea în carnea lui, sub roba sa. Îl înţelese într-o izbucnire de înflăcărare, îi percepu intuitiv sensul. Când Piatra ajunse la punctul maxim deasupra capului, îşi sfâşie roba şi înşfăcă *krill*-ul lui Loric.

Nestemata lui ardea în palmele sale ca un cuptor încins la alb. Era încărcat să reverse ecourile magiei sălbatice; îi putea simţi ardoarea când îi cuprinse mânerul. Era o armă suficient de puternică încât să suporte orice putere. Privirile sale se încrucişară cu ale Pumnului Satanei. Întâlni acolo spaimă şi şovăire, lovindu-se de furia prorocului, de vechea răutate a lui *samadhi* Sheol şi de suprema lui încredere în Piatră. Înainte ca Pumnul Satanei să se poată apăra, înaltul Nobil Mhoram ţâşni în sus şi-i înfipse *krill*-ul adânc în piept.

Prorocul urlă de durere. Cu Mhoram atârnat de lama înfiptă în pieptul lui, dădu din mâini ca şi cum n-ar fi găsit nimic altceva de lovit, ca să-şi exercite furia sa colosală. Apoi căzu în genunchi.

Mhoram puse picioarele pe pământ şi se încordă pentru a-şi menţine strânsoarea pe mânerul *krill*-ului. Prin intermediul lamei, îşi înfipse întreaga sa putere tot mai adânc spre inima prorocului uriaş.

Şi totuşi, *samadhi* nu muri. Înaintea morţii el găsi o cale să opună rezistenţă. Mâinile-i erau încleştate pe Piatra aflată la numai treizeci de centimetri distanţă de ceafa lui Mhoram. Cu întreaga sa forţă bolovănoasă, de uriaş, a staturii sale, începu să strângă.

Energia brută ţâşni şi pulsă precum bătaia unei inimi de gheaţă, o inimă care muncea convulsiv, bătând şi fremătând ca să poată depăşi criza. Mhoram simţi bătăile reverberându-se până pe şira spinării. Îl ţineau în viaţă pe Pumnul Satanei în vreme ce se străduiau să sfărâme forţa care guverna însă Mhoram îndură durerea şi nu-i dădu drumul; se lăsă cu întreaga sa greutate pe sabia încinsă, înfigând-o şi mai adânc spre legăturile esenţiale pentru viaţa lui *samadhi.* Încet, carnea lui păru că dispare, că se topeşte, ca şi cum ar fi fost transformat de ardoarea lui într-o fiinţă de energie pură, într-un spirit neîncătuşat şi o voinţă de neînfrânt. Piatra îi ciocănea spatele ca un cataclism în desfăşurare, iar pieptul Pumnului Satanei se ridica sub mâinile sale în icnete ample, sacadate, însângerate.

Şi-atunci legăturile vieţii fură tăiate.

Pulsând dincolo de orice limită controlabilă, Piatra Bolii Pământului explodă, se autodistruse printr-o erupţie care-i azvârli pe Mhoram şi Pumnul Satanei de-a berbeleacul, încurcaţi împreună, dincolo de culme. Deflagraţia zgudui pământul, făcând o gaură în liniştea pogorâtă asupra bătăliei. Un moment lent, de uimire buimăcită, înfiripându-se în atmosferă, apoi dispăru în ţipetele de surpriză ale oştirii Dispreţuitorului.

Câteva clipe mai târziu, Warmarkul Quaan şi resturile rămase din eowardul său călare ţâşniră spre poalele culmii. Quaan însuşi se aruncă de pe cal şi sări lângă înaltul Nobil.

Roba lui Mhoram era înfăşurată ca o zdreanţă pe trupul său însângerat şi murdar; fusese sfâşiată de explozie. Mâinile lui, strângând încă *krill*-ul, erau arse atât de rău încât de oasele lor mai atârnau doar câteva fâşii de piele înnegrită. De la creştet şi până-n tălpi, trupul său arăta durerea şi cât de zdrobit era. Însă încă trăia, încă mai respira încet, dificil.

— Teama, oboseala şi şovăiala îl părăsiră pe Quaan ca şi cum n-ar mai fi avut niciun sens. Luă *krill*-ul, îl înveli şi-l puse la cingătoarea sa, apoi, cu iuţeală şi grijă, îl ridică pe înaltul Nobil în braţele sale. Privi, un moment, de jur împrejur. Îl zări pe Drinny în apropiere, scuturându-şi capul şi coama pentru a scăpa de efectele exploziei. Văzu armata Dispreţuitorului scufundându-se în haos şi măcel. Spera ca, fără cârmuirea şi asprimea prorocului delirant, să se destrame. Dar atunci văzu şi că demonii-abjecţi se regrupau, preluând controlul asupra creaturilor din jurul lor, reorganizând hoardele.

În ciuda greutăţii înaltului Nobil, Quaan o luă la fugă şi sări în spinarea lui Drinny. Strigând Oştirii, „Retrageţi-vă! Întoarceţi-vă la Cetate! Ucigaşul Cenuşiu n-a abandonat poziţia!” îl îmboldi pe Drinny cu călcâiele şi-l aduse pe ranyhyn în plin galop, spre porţile deschise ale Pietrei Sărbătorii.

16

COLOSUL

În beznă se căscau spărturi, iar Covenant percepu, vag, că îi turnau pe gură un lichid acriu. Îl hrănea, în pofida gustului dezgustător; cei care-l prinseseră îl ţineau în viaţă. Dar între aceste spărturi în beznă, nimic nu-i alina suferinţa, pierderea a tot ceea ce putea atinge şi recunoaşte. Era dezmembrat de sine. Pironul de durere purpurie înfipt prin fruntea sa de către demonii-abjecţi îi ţintuia identitatea, amintirile şi cunoaşterea şi conştiinţa de sine. Ajunsese la limita cea mai de jos – capturat, cucerit, nefericit – şi numai acel cui de fier din fruntea sa stătea între el şi ultima toropeală a sfârşitului.

Aşa că, atunci când începu să-şi recapete cunoştinţa, zvâcni spre el, ca un cadavru pe jumătate îngropat, tânjind după o schimbare a greutăţii care-l cuprinsese precum braţele

primitoare ale mormântului. Frigul se cuibări în el din abisul iernii. Inima-i bătea din greu şi se zgribulea ca străbătut de boală. Mâinile i se încleştau inutil de pământul îngheţat.

Apoi, nişte mâini aspre îl rostogoliră pe spate. Un chip sumbru înaintă şi se retrase. Ceva-l lovi în piept. Icni sub forţa izbiturii. Şi totuşi, asta-i ajută; părea să-l elibereze de isteria iminentă. Începu să respire mai uşor. Peste o clipă, deveni conştient că bătea în pământ cu partea din spate a capului. Făcând un efort, se opri singur. Apoi se concentră, încercând să vadă.

Voia să vadă, voia să găsească un răspuns pentru amploarea pierderii sale. Iar ochii-i erau deschişi – trebuie că-i fuseseră deschişi – pentru că altfel n-ar fi fost capabil să perceapă chipul întunecat, mârâind pe lângă el. Şi totuşi, nu putea distinge nimic. Ochii-i erau uscaţi şi orbi; nu vedea nimic decât un cenuşiu rece, universal, împrăştiat în jurul unui cenuşiu mai intens al chipului.

— Ridică-te, Covenant, hârâi o voce aspră. Nu eşti de niciun folos aşa.

O nouă lovitură îi azvârli capul într-o parte. Se clătină dintr-odată. Prin durerea din obraz, se simţi căscând gura înaintea vântului hain. Clipi dureros din cauza uscăciunii ochilor săi, iar lacrimile începură să-i transforme orbirea în forme şi spaţii.

— Ridică-te, îţi spun.

I se păru că recunoaşte glasul, fără a şti cui îi aparţinea. Însă-i lipsea energia de a-şi întoarce capul pentru încă o privire. Aşezat pe pământul rece, clipi până când îşi putu focaliză vederea asupra unui pumn monolitic, din piatră, aflat la înălţime.

Se afla la circa douăzeci de paşi depărtare de el şi avea doisprezece metri înălţime, o coloană de obsidian ridicată pe un soclu de stâncă masivă, încovoiată spre vârf într-un pumn de o ostilitate fără seamăn. Dincolo de ea nu mai putea vedea nimic; se profila pe un fundal de nori, de parcă s-ar fi înălţat undeva, la marginea lumii. Prima dată, i se păru a fi un lucru de mare forţă, un simbol al Puterii Pământului, ridicat sau împlântat acolo pentru a marca un hotar împotriva răului. Însă, pe măsură ce privirea i se limpezi, piatra părea că devine tot mai mică şi mai patriarhală, netedă; în vreme ce clipea spre

ea, deveni la fel de neclintită ca oricare stâncă veche. Dacă încă mai avea viaţă în ea, el nu mai avea ochi ca să-i surprindă viaţa.

Încet, îi reveniră, fragmentat, alte simţuri. Descoperi că putea auzi vântul şuierând lacom pe lângă el, ca un râu scurgându-se peste pantele rapide; iar în urma lui se auzea un bubuit adânc, înfundat, ca tunetul unei cascade.

— Sus! repetă glasul nemilos. Trebuie să te bat până nu mai ştii de tine ca să-ţi vii în fire?

Un râs malefic răsună imediat după poruncă, de parcă ar fi fost o glumă.

Deodată, mâinile aspre îi înşfăcară de robă şi-l smulseră de la pământ. Încă era prea slăbit să se poată ţine singur pe picioare, prea slăbit chiar ca să-şi ţină capul sus. Se lăsă pe pieptul bărbatului şi gâfâi dureros, încercând să se agaţe de umerii lui cu degetele sale neajutorate.

— Unde…? Hârâi el, în cele din urmă. Unde…?

Hohotele îl batjocoriră din nou. Două voci de nerecunoscut râdeau de el.

— Unde? se răsti bărbatul. Thomas Covenant, eşti la mila mea. Acesta-i *singurul* lucru care contează.

Încordându-se, Covenant îşi înălţă capul şi se pomeni zgâindu-se jalnic la încruntătura întunecată a lui Triock.

Triock? Încercă să-i pronunţe numele, dar vocea nu-l ascultă.

— Ai omorât tot ceea ce mi-a fost drag. Gândeşte-te la asta, Necredinciosule – îi rosti titlul într-un ocean de dispreţ – dacă vrei să ştii unde te afli.

Triock?

— În fiecare respiraţie a ta există numai crime şi decădere. Ah! Şi mai şi puţi a aşa ceva!

Pe faţa lui Triock se abătu un zvâcnet de dezgust şi-l lăsă din nou pe Covenant să cadă la pământ.

Covenant căzu ca un sac, însoţit de hohote batjocoritoare. Încă mai era prea buimăcit ca să-şi facă ordine prin gânduri. Dezgustul lui Triock îl afecta ca o poruncă; rămase culcat la pământ, cu ochii închişi, încercând să-şi adulmece mirosul.

Era adevărat. Duhnea a lepră. Boala de pe mâinile şi picioarele lui mirosea urât, elibera efluvii de putreziciune dincolo de dimensiunea fizică a bolii. Iar mesajul lor era

nemilos. Mizeria din el, putreziciunea cărnii sale, se întindea, răspândindu-se de parcă era contagios, ca şi cum, în cele din urmă, însuşi trupul său se transformase într-o încălcare a sănătăţii fundamentale a Tărâmului. Într-un fel, aceasta era chiar şi mai importantă decât iarna Dispreţuitorului, sau mai degrabă, duhoarea lui era izbânda vântului, culmea intenţiilor Nobilului Foul. Acele intenţii ar fi încununate de succes când boala sa ar face parte din vânt, când gheaţa şi lepra, împreună, ar spulbera ultima fărâmă de energie a Tărâmului.

Apoi, cu o tresărire de intuiţie, înţelese tâlcul suferinţei sale. Îşi identifică pierderea. Fără a privi pentru a-şi verifica percepţia, ştiu că inelul îi fusese luat; îi putea simţi absenţa ca pe o lipsă din sufletul său.

Manipulaţiile Dispreţuitorului se încheiaseră. Constrângerile şi subterfugiile care conturaseră experienţele lui Covenant în teritoriu dăduseră roade. La fel ca pe un copac de piatră, îl făcuseră să rodească pentru a produce acest sfârşit de nedescris. Magia sălbatică era acum în posesia Nobilului Foul.

Pe Covenant îl străbătu un val de vinovăţie. Enormitatea dezastrului pe care-l abătuse asupra Tărâmului îl îngrozea. Pieptu-i rămase încremenit în chingile suferinţei, era devastat, fiind cât pe ce să plângă.

Dar înainte să-şi dea drumul, scăpând de durere, Triock se aplecă din nou asupra sa. Stonedownorul îl înşfăcă de umerii robei, scuturându-l până când începură să-i zornăie oasele.

— Trezeşte-te!

Triock se răsti nemilos:

— Timpul ţi-e scurt. Timpul meu e scurt. N-am de gând să-l pierd.

Pentru moment, Covenant nu putu rezista; inaniţia şi leşinul şi suferinţa îl copleşiră. Dar apoi, violenţa nejustificată a lui Triock scoase scântei în iasca uscată şi uitată a furiei lui Covenant. Mânia îl înflăcăra, îi readuse controlul asupra muşchilor. Se opuse strânsorii lui Triock, se sprijini cu un braţ şi-un picior de pământ. Triock îi dădu drumul şi se ridică nesigur în picioare, gâfâind.

— Pe toţi dracii! Să nu mă atingi, tu… prorocule!

Triock păşi înainte în vreme ce Covenant se ridică în picioare şi-l mătură iar la pământ cu o lovitură scurtă. Aplecat deasupra

lui, urlă cu un glas plin de furie:

— Nu sunt proroc delirant! Sunt Triock, fiul lui Thuler! Cel care a iubit-o pe Lena, copila lui Atiaran, cel care a făcut pe tatăl pentru Elena, fiica Lenei, pentru că tu ai abandonat-o! Nu te poţi feri de niciuna din loviturile pe care am eu chef să ţi le dau!

După asta, Covenant auzi din nou râsul acela, dar tot nu putu identifica sursa. Lovitura lui Triock îi făcuse să crească durerea din frunte; pulsul durerii îi zăpăcea auzul. Însă când trecu partea cea mai rea din acel sunet, vederea păru că i se limpezise, în sfârşit. Se strădui să-l privească pe Triock direct, neclintit.

Bărbatul se schimbă din nou. Strania combinaţie dintre silă şi poftă, dintre mânie şi teamă, dispăruse; impresia pe care o crease, că-şi folosea, cu viclenie, propria sa furie, dispăruse. În locul unor asemenea distorsiuni se instalase o amărăciune extravagantă, o furie necontrolată de niciuna din vechile sale constrângeri. Era şi nu era el însuşi. Fosta implorare din ochii săi – echilibrul şi povara vechii sale complaceri în amărăciune – naufragiase în suferinţă. Acum sprâncenele i se încleştară într-un nod de violenţă, deasupra rădăcinii nasului său; cutele imploratoare de pe la colţurile ochilor deveniseră la fel de adânci precum cicatricele, iar obrajii-i erau întinşi din cauza grimaselor. Şi totuşi, ceva din ochii săi contrazicea miezul mâniei lui. Globii oculari îi erau lucioşi şi lăptoşi, ca şi cum ar fi fost înceţoşaţi de cataracte şi pulsau cu o intensitate deşartă. Arăta de parcă ar fi fost pe cale să orbească.

Vederea lui făcu propria mânie a lui Covenant să pară disproporţionată şi incorectă. Privea încă spre una dintre victimele sale. Nu avea nicio justificare pentru furie.

— Triock, gemu el, incapabil să se gândească la vreo altă replică. Triock!

Stonedownorul se opri, îi oferi o şansă de a-şi recăpăta echilibrul, apoi înaintă ameninţător.

Covenant se retrase un pas sau doi. Trebuia să spună ceva, ceva ce-ar fi putut străpunge sau abate amărăciunea lui Triock. Însă gândurile sale erau năucite; bâjbâiau aiurea, de parcă ar fi fost lăsate fără degete de pierderea inelului. Triock îl păli. Pară lovitura cu antebraţele, evitând să fie doborât, din nou, la

pământ. Cuvinte, avea nevoie de cuvinte.

— Pe focul iadului! strigă el, pentru că nu putuse găsi altceva. Ce s-a întâmplat cu Legământul tău de Pace?

— E mort!

Triock bombăni hârâit.

— E mort, cu o ţepuşă de lemn în burtă.

Lovi din nou, făcându-i pe Covenant să se clatine.

— Legea Morţii a fost încălcată, iar întreaga Pace zace grămadă.

Covenant îşi recăpătă echilibrul şi se mai retrase puţin.

— Triock! icni el. N-am ucis-o eu. A murit încercând să-mi salveze viaţa. Ştia că a fost greşeala mea, şi, cu toate astea, tot a încercat să mă salveze. Acum ar lupta cu tine dacă te-ar vedea aşa! Ce ţi-a făcut prorocul ăla?

Stonedownorul înainte cu o încetineală periculoasă.

— Tu nu eşti aşa! ţipă Covenant. Ţi-ai dedicat întreaga viaţă numai ca să dovedeşti că nu eşti aşa!

Ţâşnind brusc, Triock îl înşfăcă pe Covenant de gât. Îşi înfipse degetele în traheea lui, mârâind.

— N-ai văzut ce-am văzut eu!

Covenant se zbătu, însă nu avea destulă putere ca să se pună cu Triock. Degetele-i zgâriau şi strângeau, fără niciun efect. Lipsa de aer începu să-i vâjâie în urechi.

Triock retrase o mână, strânse cu grijă din pumn, şi-l pocni pe Covenant în mijlocul frunţii lui rănite. Săltă îndărăt, aproape căzând. Însă nişte mâini îl prinseră din spate, săltându-l pe picioare, nişte mâini care-l ardeau precum acidul.

Se smulse din ele, apoi se răsuci pentru a vedea cine-i arsese. De pe fruntea-i suferindă îi curgea în ochi sânge proaspăt, care-i înceţoşă vederea, însă-l şi-l şterse cu degetele lui nesimţitoare, reuşind să vadă cele două siluete care-l prinseseră.

Râdeau de el la unison. Pas cu pas, batjocura lor deveni una, se potriviră una cu alta într-o armonie stranie; răsunau ca un singur glas, batjocorindu-l prin două gâtlejuri.

Erau rameni.

Îi văzu într-o clipită, îi descoperi ca şi cum ar fi ieşit la iveală din miez de noapte, printr-o erupţie de groază. Îi recunoscu drept doi Corzi ai Robului Coamei, Kam, Lal şi Whane. Dar se

schimbaseră. Chiar şi cu ochii lui betegi putea vedea ce modificări le fuseseră aduse, o transformare totală a fiinţei lor. Dispreţ şi pofte nemăsurate ascundeau fostul lor spirit sănătos. Doar spasmele sâcâitoare care le străbăteau chipurile şi violenţa inutilă a emanaţiilor lor dădeau de înţeles că nu fuseseră aşa ca acum.

— Prietenul nostru, Triock, grăieşte adevărul, spuseră ei deodată, iar contopirea nearmonioasă a glasurilor lor era o batjocură la adresa lui Covenant şi Triock.

— Fratele nostru nu-i cu noi. Este ocupat cu distrugerea Pietrei Sărbătorii. Însă Triock îi va lua locul, pentru o vreme. Pentru scurtă vreme. Suntem *turiya* şi *moksha,* Herem şi Jehannum. Am venit să ne desfătăm prin distrugerea lucrurilor urâte de noi. Acum nu însemni nimic pentru noi, lingăule, Necredinciosule.

Râseră iar, un spirit sau impuls exprimând dispreţul prin cele două gâtlejuri.

— Totuşi, tu şi cu prietenul nostru, Triock, ne puteţi distra cât timp vom aştepta.

Însă Covenant aproape că nici nu-i auzi. La un moment după ce înţelesese ce se întâmplase cu ei, mai zări ceva, ceva ce aproape că-l făcu să nu-i mai ia în seamă pe proroci. Două alte personaje stăteau, la mică distanţă, în spatele lui Whane şi Lal.

— Cei doi oameni după care tânjise cel mai tare de când se trezise în Codrul Morinmoss: Lup de Mare Navigatorul Spumei şi Bannor.

Vederea lor îl umplu de groază.

Navigatorul Spumei avea o mulţime de semne din luptele recente, alături de cicatricele sale mai vechi, iar părul argintiu al lui Bannor şi faţa brăzdată îmbătrâniseră vizibil. Însă toate acestea păleau pe lângă faptul sumbru că nu se mişcau.

Nici măcar nu-şi întoarseră capul spre Covenant. Erau paralizaţi, înţepeniţi şi neajutoraţi, de către forţa verde care dansa în jurul lor ca un halo, învăluindu-i cu forţa ei de constrângere. Erau la fel de nemişcaţi ca şi cum chiar şi bătăile inimii lor şi respiraţia le fuseseră anihilate de strălucirea de smarald.

Şi chiar dacă ar fi putut să se uite la Covenant, n-ar fi putut să-l vadă. Ochii lor erau ca ai lui Triock, însă mult mai albicioşi.

În spatele pojghiţei albe care le acoperea globii oculari se distingeau numai vagi urme de pupilă sau iris.

— Bannor! strigă Covenant. Navigatorule! Ah!

În vreme ce trupul i se legăna în încheieturile lui înţepenite, se făcu mic înăuntrul său. Îşi acoperi capul cu mâinile, ca şi cum ar fi vrut să se apere de secure. Suferinţa lui Bannor şi a Navigatorului Spumei îi provocă un şoc insuportabil. Nu mai putea îndura. Îl apucă tremuratul, acolo unde era, de parcă pământul fremăta sub el.

Apoi Triock îl înşfăcă din nou. Stonedownorul îl îndoi spre pământ, aplecându-se furios asupra lui, gâfâind.

— N-ai văzut ce-am văzut eu. Nu ştii ce-ai făcut.

Vlăguit, fără inel şi cu toate că era atât de jalnic, Covenant încă-l mai auzea pe Triock, percepea exaltarea copleşitoare cu care-i spunea că nici măcar acum nu ştia ce-i mai rău, că nu se confruntase cu răul cel mai rău. Iar această comunicare conta pentru el. Îl împinse şi mai adânc în spaima sa, jos, într-un loc dinlăuntrul său care nu mai fusese atins nici de prizonierat, nici de groază. Îl aduse înapoi la calmul dăruit în Codrul Morinmoss. Părea să-şi amintească de o parte din el însuşi lăsată care-i fusese ascunsă. Ceva se schimbase cu el în Codru, ceva ce nu-i putea fi luat. Îl ţinea bine, se scufundă cu totul în acel dar.

O clipă mai târziu, îşi înălţă capul de parcă ar fi străbătut un golf întunecat de groază. Era prea vlăguit ca să lupte cu Triock; îşi pierduse inelul; sângele-i curgea în ochi din fruntea zdrelită. Dar acum nu mai era la cheremul spaimei.

Clipind repede, pentru a-şi limpezi vederea, răbufni spre Triock:

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— N-ai văzut nimic! bubui Triock.

Îşi ridică din nou pumnul ca să zdrobească faţa Necredinciosului, însă înainte ca să poată lovi, o voce gravă îi porunci simplu:

— Stop.

Triock tresări, chinuindu-se să-şi termine lovitura.

— Ţi-am dat răgaz. Acum doresc să ştie ce fac.

Porunca îl opri pe Triock; nu mai putea lovi. Tremurând, se îndepărtă de Covenant, apoi se răsuci pentru a arăta, vânăt, spre coloana de piatră şi strigă:

— Iată!

Covenant se ridică în picioare Clătinându-se, şi-şi şterse ochii.

La mijlocul distanţei dintre el şi pumnul ridicat din piatră stătea Elena.

Era înveşmântată în catifea de un verde intens şi se mişca foarte mândră, ca o regină. Părea scăldată în strălucirea smaraldelor, prezenţa ei sclipea ca o bijuterie atunci când zâmbea. Imediat, fără niciun efort sau explicaţie, arătă că era stăpână pe situaţie. Prorocii deliranţi şi Triock aşteptau înaintea ei ca nişte supuşi înaintea seniorului lor.

În mâna dreaptă ţinea un baston lung. Era îmbrăcat în metal la ambele capete şi între vârfurile sale era gravat complicat cu rune şi simboluri teurgice.

Toiagul Legii.

Însă surpriza apariţiei sale acolo nu însemna nimic pentru Covenant, în comparaţie cu miracolul întoarcerii Elenei. O iubise şi-o pierduse. Moartea ei, de mâna lui Kevin Risipitorul Tărâmului, cel răposat, pusese capăt celei de-a doua şederi ale sale în Tărâm. Cu toate astea, acum stătea acolo, la nici zece metri distanţă de el. Zâmbea. Îl potopi un val de bucurie. Dragostea care-i chinuise sufletul de la căderea ei izbucni înăuntrul său până când avu impresia că va deborda de ea. Sângele-i curgea din ochi ca lacrimile. Îl sugruma bucuria, astfel că nu putea vorbi. Pe jumătate orbit, aproape plângând, se descătuşă de istov şi începu să meargă spre ea, ca şi cum ar fi vrut să i se arunce pe dinaintea ei şi să-i sărute picioarele.

Înainte să fi putut străbate jumătate din distanţă, ea făcu un gest cu Toiagul şi imediat îl izbi o descărcare de energie. Îi scoase aerul din plămâni, azvârlindu-l în patru labe, pe pământul tare.

— Nu, spuse ea încet, aproape cu blândeţe. Toate întrebările tale vor primi răspuns înainte de a te ucide, Thomas Covenant, Prim-Nobil şi Necredincios, dragule.

Rostit cu buzele ei reci, cuvântul *dragule* era ca o acuzaţie.

— Dar n-ai să mă atingi. N-ai să te apropii mai mult.

Pe umerii săi atârna o greutate enormă, îl ţintuia la pământ. Icnea după aer, dar când îl aspiră în plămâni, îl duru de parcă ar fi inhalat o boală. Atmosfera din jurul său duhnea de

prezenţa ei. Îmbiba aerul ca o putreziciune. La o scară care-l depăşea cu mult, duhnea ca el, puţea a lepră.

Se forţă să-şi ridice capul, deschise gura, icnind spre ea sub valul rănii sale deschise.

Cu un zâmbet aidoma unui surâs batjocoritor sau o căutătură rea, ea-i întinse mâna stângă şi deschise palma, pentru a-l lăsa să vadă că acolo zăcea verigheta sa din aur alb.

Elena! gemu el fără glas. Elena! Simţea că era zdrobit sub povara unor circumstanţe de neînţeles. Se întinse spre ea într-o implorare inutilă, însă ea doar îi râse liniştită în faţă, de parcă el n-ar fi fost decât o mască a neputinţei, jucată pe dinaintea ei pentru propria ei distracţie.

Trecu ceva vreme până când suferinţa-i permise s-o vadă limpede, iar în timp ce el se târa în faţa ei fără să înţeleagă nimic, ea străluci sfidătoare sub ochii lui, ca un spirit din cel mai pur smarald. Însă, încet, încet, el îşi recăpătă vederea. Ea înflorea într-o splendoare verde, precum un phoenix renăscut. Şi totuşi, într-un fel, îi amintea de spectrul lui Kevin Risipitorul Tărâmului, un spirit scos din mormântul său strâmt de porunci de o cruzime incontestabilă. Expresia de pe faţa ei era pe cât de imobilă o putea face puterea; iradia triumf şi descompunere. Însă ochii-i erau total lipsiţi de lumină, întunecaţi. Era ca şi cum ciudata ei scindare, dualismul înfăţişării ei, se orientase cu totul spre polul opus, departe de lucrurile tangibile din jurul ei. Nu mai părea să vadă unde sau cine era, ce făcea; privirea ei era concentrată în altă parte, spre taina care o controla.

Devenise o slugă a Dispreţuitorului. Chiar şi în vreme ce stătea acolo, cu Toiagul şi inelul în mâini, ochii Nobilului Foul o pironeau precum ochii unui şarpe.

În frumuseţea ei pângărită, Covenant vedea pieirea Tărâmului. Va fi menţinută cum se cuvine, pentru ca Nobilul Foul să se poată înfrupta şi mai bine cu farmecul ei, şi va fi putredă până-n măduva oaselor.

— Elena, gâfâi el, apoi se opri, astupat de putoarea ei. Elena, uită-te la mine.

Cu un zvâcnet dispreţuitor din cap, ea-i întoarse spatele şi făcu un pas, doi, spre stâlpul din piatră.

— Triock, porunci ea în şoaptă, răspunde-i Necredinciosului

la întrebări. Nu doresc să rămână în ignoranţă. Deznădejdea lui va fi un cadou plăcut pentru stăpân.

Triock înaintă de îndată, cu paşi ţepeni, şi se puse în aşa fel încât Covenant să-l poată vedea fără să fie nevoit să lupte cu greutatea care-l ţintuia la pământ. Căutătura încruntată a stonedownorului nu se schimbase, nu se abătuse de la vehemenţa sa nici măcar cu un muşchi sau cută, însă glasul său purta o ciudată undă de regret. Începu aspru, de parcă ar fi citit o condamnare:

— Ai întrebat unde te afli. Eşti pe Rift. În spatele tău se află cursul râului Landrider, iar în partea cea mai de nord ajunge la Masivul Southron. Înaintea ta se află Colosul de lângă râu.

Covenant scoase un icnet la auzul acestei informaţii, de parcă s-ar fi împotrivit eforturilor sale jalnice de a respira.

— Poate că Nobilii – Triock şuieră cuvântul *Nobili* furios, ori din disperare – ţi-au vorbit despre Colos. Pe vremuri de mult trecute, exercita puterea Pădurii Unice pentru a le interzice duşmanilor ei, cei trei uriaşi proroci deliranţi din Tărâmul de Sus. Colosul a rămas tăcut mii de ani, tace de când oamenii au încălcat spiritul Pădurii. Cu toate acestea, s-ar putea să-ţi dai seama că *turiya* şi *moksha* nu se apropie de piatră. Câtă vreme un forestal încă mai trăieşte printre rămăşiţele Pădurii, Colosul nu poate fi distrus în întregime.

Astfel, rămâne ca un ghimpe în coasta Dispreţuitorului. Acum Elena are scopul de a distruge această piatră.

În spatele lui Covenant, ambii proroci mormăiră de bucurie la acest gând.

— Acest lucru n-a fost posibil până acum. De când a început războiul ăsta, Elena a rămas aici cu Toiagul Legii, ca sprijin pentru oştile stăpânului. Cu ajutorul puterii Toiagului, a menţinut această iarnă abătută asupra Tărâmului, eliberându-l pe stăpân pentru alte lucrări de război. Locul a fost ales pentru ea, pentru a fi pregătită dacă se trezeşte Colosul, pentru a-l putea distruge dacă nu s-ar trezi. Însă a rezistat în faţa ei.

Asprimea glasului său răsuna aproape ca o răbufnire de furie la adresa Elenei.

— Încă mai are în el Puterea Pământului. Însă cu ajutorul Toiagului şi magiei sălbatice, va putea. Va azvârli de pe stâncă resturile Colosului. Şi când vei fi văzut că niciun bastion

străvechi, indiferent câtă Puterea Pământului are şi cât este de imun la corupţie, nu poate rezista unei slujnice a stăpânului, atunci Elena soaţa lui Foul te va ucide acolo unde vei fi îngenuncheat în disperarea ta. Ne va ucide pe toţi.

Cu un zvâcnet al capului, îi incluse şi pe Bannor şi Navigatorul Spumei. Prorocii râseră într-o coeziune cumplită.

Covenant se zvârcoli sub apăsarea care-l ţintuia.

— Cum aşa?

Întrebarea lui ar fi putut însemna multe lucruri, însă Triock îl înţelese.

— Pentru că Legea Morţii a fost încălcată! Hârâi el.

În glas i se aprinsese furia; nu şi-o mai putea stăpâni. O privea pe Elena cum se deplasa graţioasă spre Colos, pregătindu-se să-l înfrunte, iar glasul său bubui în urma ei, de parcă s-ar fi străduit, în pofida silniciei ei, să găsească o cale de a o înfrâna. În mod clar, ştia cum era condiţionat, ştia ce i se făcuse, iar acest fapt îl umplea de suferinţe.

— Încălcată! repetă el, aproape urlând. Când s-a folosit de Puterea de Comandă pentru a-l aduce pe Kevin Risipitorul Tărâmului înapoi din mormânt, a încălcat Legea care separă viaţa de moarte. A făcut posibil ca stăpânul ei s-o cheme şi pe ea înapoi, şi odată cu ea, Toiagul Legii. Astfel, ea-i servitoarea lui. Iar în mâinile ei, Toiagul îi slujeşte lui, deşi nu l-ar folosi chiar el, altfel ar împărtăşi soarta lui Drool Viermele de Piatră. Astfel, întreaga Lege este supusă voinţei lui! Priveşte-o, Thomas Covenant! Este neschimbată. Înăuntrul ei sălăşluieşte spiritul fiicei lui Lena. Chiar dacă se pregăteşte pentru această distrugere, îşi aminteşte ce-a fost şi urăşte ceea ce-a devenit.

Pieptul i se ridică de parcă l-ar fi sugrumat amărăciunea.

— Aceasta-i calea stăpânului. A fost readusă la viaţă ca să participe la distrugerea Tărâmului, Tărâmul pe care-l iubeşte!

Nu se mai prefăcea că-i vorbeşte lui Covenant; îşi ridică glasul spre Elena, ca şi cum vocea-i era singura parte rămasă din el care i se mai putea împotrivi.

— Elena, soaţa lui Foul – rosti numele îngrozit – deţine acum şi aurul alb. Este o mai slugă a stăpânului decât oricare alt proroc delirant. În mâinile lui *turiya* sau *moksha,* acea putere ar semăna răzmeriţă. Cu magia albă, orice proroc l-ar doborî pe stăpân dacă ar putea, şi-ar ocupa un loc nou în sala tronului

de la Ridjeck Thome. Însă Elena nu se va revolta. Nu va folosi magia sălbatică pentru a se elibera. A fost adusă dintre morţi, iar slujirea ei este pură!

Îi azvârli cuvântul *pură* de parcă ar fi fost cel mai grav afront pe care i l-ar fi putut face. Însă îi era inaccesibilă, sigură pe puterea şi triumful ei. Doar zâmbi vag, amuzată de retorica lui, şi-şi continuă preparativele.

Întoarsă cu spatele la Covenant şi Triock, se puse înaintea monolitului. Se înălţa deasupra ei de parcă ar fi fost pe cale să cadă şi s-o zdrobească, însă atitudinea ei nu admitea niciun fel de pericol. Cu Toiagul şi inelul era deasupra oricărei puteri din Tărâm. Îşi înălţă mâinile în strălucire şi forţă, ridicând Toiagul Legii şi aurul alb. Mânecile-i alunecară de pe braţe, înveselită şi exultând, începu să-şi îngâne atacul asupra Colosului de lângă Râu.

Cântul ei îi rănea urechile lui Covenant, amplificându-i neajutorarea cumplită. Nu-i putea îndura intenţiile, dar nici nu i se putea opune; interdicţia ei îl ţinea în genunchi, ca nişte cătuşe ale umilinţei. Cu toate că nu se afla la mai mult de zece paşi distanţă de ea, nu putea ajunge acolo, nu se putea amesteca în lucrătura ei.

Gândurile-i goneau nebuneşte, agitându-se în căutarea unor soluţii. Nu putea accepta distrugerea Colosului. Trebuia să găsească un alt răspuns.

— Navigatorule! Hârâi el disperat. Nu ştiu ce se petrece cu tine… nu ştiu ce ţi-au făcut, dar trebuie să te împotriveşti! Eşti un uriaş! Trebuie s-o opreşti! Încearcă s-o opreşti! Navigatorule! Bannor!

Prorocii îi întâmpinară rugăminţile batjocorindu-l sardonici, iar Triock se răsti la el fără a-şi desprinde privirile de la Elena:

— Eşti un prost, Thomas Covenant. Ei nu te pot ajuta. Sunt mult prea puternici pentru a putea fi posedaţi – la fel cum sunt şi eu –, însă prea nevolnici pentru a fi stăpâni. Astfel, i-a înrobit prin puterea Toiagului, care zdrobeşte orice rezistenţă. Aşadar, se dovedeşte că Legea nu se împotriveşte Dispreţuitorului. Suntem cu toţii posedaţi dincolo de orice izbăvire.

— Tu nu! răspunse Covenant grăbit. Se luptă cu apăsarea aceea până când ajunse să se teamă că-i vor plesni plămânii, însă nu se putu elibera. Fără inel, se simţea la fel de ologit ca

şi cum i-ar fi fost amputate braţele. Fără el, cântărea mai nimic în balanţa sorţii Tărâmului.

— Tu nu, icni din nou. Te aud, Triock! Tu! Nu se teme de tine... nu te ţine-n frâu. Triock! Opreşte-o!

Şi prorocii râseră iar. Dar de data asta, Covenant sesiză încordarea din glasurile lor. Ridicându-se din captivitatea sa, reuşi să-şi răsucească gâtul suficient cât să se poată uita la Whane şi Lai.

Încă se ţineau la o distanţă prudentă faţă de Colos. Niciunul dintre ei nu făcu vreo mişcare să-l ajute pe Covenant sau să i se împotrivească Elenei. Amândoi continuau să chicotească, de parcă nu s-ar mai fi putut opri. Şi totuşi, manifestarea lor era ceva caracteristic. Amândoi aveau buzele albe şi rigide, broboane de transpiraţie curgându-le pe faţă. Cu îndelungata mândrie a poporului lor, ramenii se chinuiau să se elibereze.

Iar în spatele lor, Navigatorul Spumei şi Bannor se luptau şi ei pentru libertate. Cumva, amândoi găsiseră puterea de a se mişca puţin. Capul Navigatorului Spumei era plecat şi-şi încleştase o mână pe faţă, ca şi cum ar fi încercat să modifice forma craniului său. Degetele lui Bannor îi zgâriau coastele; faţa i se contorsionă, dezvelindu-i dinţii. Insistent, cu disperare, se luptau cu puterea Elenei.

— Lui Covenant, chinurile lor i se păreau îngrozitoare şi inutile. La fel ca ramenii, erau şi ei dincolo de limitele a ceea ce-ar fi putut face. Apăsarea asupra lor crescu, radie din ei. Era ceva atât de acut, încât Covenant se temu că li se va rupe inima. Şi nici nu aveau vreo şansă de succes. Puterea Toiagului creştea pentru a zdrobi orice extravaganţă, ori autodistrugere, zădărnicia lor îl rănea pe Covenant mai mult decât a sa proprie. Era obişnuit cu incapacităţile sale, imun la ele, însă Bannor şi Navigatorul Spumei nu erau. Viziunea clară a înfrângerii lor aproape că-l făcu să plângă de necaz. Ar fi vrut să urle la ei, să-i implore să se oprească înainte de a ajunge să-şi piardă minţile amândoi.

Însă, în clipa următoare, îl străbătu un val de speranţe noi, după ce înţelese, dintr-odată, ce urmăreau. Ştiau că nu puteau scăpa, nici nu încercau să scape. Luptau pentru un alt obiectiv. Elena nu le acorda nicio atenţie; se concentra asupra pregătirilor pentru distrugerea Colosului. Aşa că nu se implica

activ în ţinerea lor în captivitate. Pur şi simplu, îşi lăsase constrângerea în aer şi le întorsese spatele.

Navigatorul Spumei şi Bannor se bazau pe această constrângere, folosindu-se de ea. În timp ce uriaşul şi Gardianul Sângelui se chinuiau să se elibereze, străduindu-se cu întreaga lor forţă, Triock îşi smuci capul dintr-o parte în alta, zgribulindu-se în febra chinurilor, pocnind din fălci ca şi cum ar fi încercat să sfâşie prin aer bucăţi din forţa dominatoare, şi începură să se urnească spre Elena.

Prorocii nu făcură nicio încercare de a-l opri. Nu puteau; sforţările ramenilor nu le dădeau niciun fel de libertate de acţiune.

Triock se crispa în timp ce se mişca, de parcă oasele i-ar fi fost rupte în bucăţi, iar el tremura, implorator, iar şi iar.

— Elena? Elena?

Dar se urnea, avansa, pas cu pas, spre ea.

Covenant îl privea într-o aşteptare dureroasă.

Înainte să ajungă la o lungime de braţ de ea, îl repezi cu asprime:

— Opreşte-te!

Legănându-se în miezul unei furtuni de îndatoriri contradictorii, Triock se opri.

— Dacă mi te mai împotriveşti cu încă un pas, scrâşni ea, am să-ţi smulg inima din trupul tău jalnic şi bătrân şi-am să le-o dau lui Herem şi Jehannum s-o mănânce, în vreme ce tu-i priveşti şi-ai să mă rogi să te las să mori.

Triock plângea acum, zguduit de scâncete stânjenitoare.

— Elena? Elena?

Fără măcar să-i arunce vreo privire, ea-şi reluă cântecul.

Însă, în clipa următoare, ceva-i atrase atenţia, o abătu de la Colos. Faţa i se îndreptă, lividă, spre apus. Avea trăsăturile deformate de surprindere şi furie. Pentru un moment, se holbă cu o indignare mută spre intruziune.

Apoi scoase Toiagul Legii.

— Lorzii contraatacă! răcni furioasă. *Samadhi* este ameninţat. Au îndrăznit!

Covenant rămase cu gura căscată la această informaţie, la cunoştinţele despre asediul asupra Pietrei Sărbătorii. Însă nu avu timp să asimileze asta.

— Pe sângele lui Foul! mugi ea. Loveşte-i, prorocule!

În Toiag se adunară forţe imense, acumulându-se să fie azvârlite la mare depărtare, în ajutorul lui *samadhi* Sheol.

Pentru o clipă, îşi slăbi silirea cu care-i ţinea pe oameni în jurul ei. Orbirea-i pierdu din gheare pe Bannor şi Navigatorul Spumei. Se zbătură, se împleticiră, se puseră în mişcare. Prorocii încercară să reacţioneze, însă nu se putură mobiliza destul de rapid pentru a contracara rezistenţa ramenilor.

Covenant simţi cum apăsarea de pe spatele lui slăbeşte. Se descotorosi de ea imediat. Sărind în picioare, se aruncă asupra Elenei.

Însă Triock era singurul suficient de aproape ca să poată profita de scăparea ei. Cu un urlet sălbatic, îşi prăvăli pumnii asupra mâinii ei stângi.

Pumnii lui trecură prin carnea ei fantomatică şi loviră inelul. Surpriza loviturii desprinse inelul solid de pe degetul ei nebănuitor. Căzu fără probleme.

Se repezi după el, îl atinse cu o mână, azvârlindu-l spre Covenant, în timp ce trupul său lovi pământul tare.

Reacţia Elenei surveni instantaneu. Înainte ca Triock să se fi putut rostogoli, încercând să-i scape, ea-şi înfipse Toiagul în el, izbindu-l în mijlocul spatelui. Forţa se aprinse în el, spulberându-i spinarea.

Aproape din aceeaşi mişcare ridică din nou Toiagul, îl apucă într-o postură de luptă, răsucindu-se ca să-l înfrunte pe Covenant.

Mergând spre ea, fu cât pe ce să rateze inelul. Trecu de el, într-o parte, dar se lăsă să alunece şi-l prinse brusc, ridicându-l înainte ca ea să-l poată opri. Cu verigheta strânsă în pumn, se pregăti să-i respingă atacul.

Îl măsură, o clipă, din priviri, apoi alese să nu se pună cu el. Cu o bătaie din Toiag, îi recuperă pe Navigatorul Spumei şi pe Bannor, zdrobind rebeliunea ramenilor. Apoi lăsă garda jos, ca şi cum n-ar mai fi avut nevoie de ea. Vocea-i tremura de indignare, însă era cât se putea de sigură când rosti:

— N-am să-l ajut. Ştie cum să-i trezească forţa. Herem, Jehannum, am să-l las pe mâna voastră.

Într-o armonie oribilă, cei doi proroci îşi mârâiră satisfacţia, foamea pentru el. O luară încet, împreună, spre el.

Era prins între ei şi Elena.

Ca să nu-şi mai piardă iarăşi verigheta, şi-o puse în inelar. Pierduse în greutate, degetele-i erau subţiri, iar inelul atârna nesigur de inelar, de parcă i-ar fi putut cădea în orice clipă. Şi totuşi, nevoia de el nu fusese niciodată mai mare. Îşi strânse pumnul, cuprinzându-l, şi se retrase din calea înaintării prorocilor.

Într-un colţişor al minţii lui era sigur că Triock nu murise. Triock era cel care-l invocase; ar dispărea de pe acest tărâm imediat ce stonedownorul murea. Însă Triock, desigur, nu mai avea decât câteva clipe de trăit. Fără a avea habar cum să facă, Covenant voia ca acele clipe să conteze.

Se îndepărtă de proroci, îndreptându-se spre Elena. Se odihnea lângă Colos, urmărindu-l cu privirile. Pe faţa ei se oglindeau încântarea şi furia, în egală măsură. Prorocii se apropiau de el încet, pas cu pas, cu braţele întinse şi apucătoare, sarcastici, invitându-l să abandoneze orice împotrivire şi să se arunce în uitarea oferită de îmbrăţişarea lor.

Înaintau ei, se retrăgea el; ea stătea pe loc, provocându-l s-o atingă. Inelul îi atârna inert de deget, ca şi cum ar fi fost doar un obiect din metal şi zădărnicie, nimic altceva, doar un talisman lipsit de orice înţeles în mâinile lui. Un val de revoltă îl potopi cu blesteme neputincioase.

Pe focul iadului! Pe focul iadului! Pe toţi dracii!

Din impuls, fără măcar să-şi dea seama, urlă în bătaia vântului cenuşiu:

— Forestal, ajută-mă!

Imediat, coroana încleştată a Colosului izbucni în flăcări. Pentru o clipă, în vreme ce Herem şi Jehannum urlau, monolitul arse cu flăcări verzi, un incendiu puternic de culoarea frunzelor şi ierbii proaspete, un verde care n-avea nimic comun cu smaraldul Pietrei Bolii Pământului a Nobilului Foul. Arome proaspete şi fertile erupseră în văzduh ca o primăvară aprigă.

Dintr-odată, două străfulgerări de forţă ţâşniră din văpaie, repezindu-se la proroci precum fulgerele. Într-un iureş strălucitor de scântei şi forţă, fulgerele izbiră pieptul lui Lal şi Whane.

Puterea monolitului îi arse în inima lor până când carnea

pieritoare a ramenilor fu mistuită, calcinată, dintr-odată, cu totul. Atunci fulgerele se stinseră, iar incendiul se stinse.

Herem şi Jehannum nu mai erau.

Trăsnetul subit şi dispariţia focului îl descumpăniră pe Covenant. Uitând de propriul său pericol, se holbă năucit în jur. Ramenii erau morţi. Şi mai mult sânge, şi mai multe vieţi sacrificate din cauza incapacităţii lui. Ar fi vrut să urle, Nu!

Un instinct obscur îl avertiză. Se feri, iar Toiagul Legii şuieră pe deasupra capului său.

Sări într-o parte, se răsuci, îşi recăpătă echilibrul. Elena înainta spre el. Ţinea Toiagul aţintit, cu ambele mâini. Chipul său era plin de o ură ucigătoare. L-ar fi putut doborî printr-o proiecţie a forţei Toiagului, hăcuindu-l acolo unde se afla, abătându-şi puterea asupra lui. Însă era prea înnebunită de furie pentru o asemenea luptă. Voia să-l zdrobească fizic, să-l omoare în bătaie prin forţa propriilor ei braţe. În timp ce o înfrunta, ea făcu un gest către Navigatorul Spumei şi Bannor, fără măcar să privească în direcţia lor. Se prăbuşiră ca nişte păpuşi cu sforile tăiate, căzând cu faţa-n jos, şi rămaseră nemişcaţi. Atunci ea-şi ridică Toiagul deasupra capului lui, ca pe o secure, şi-l coborî asupra lui Covenant.

Devie Toiagul cu o zvâcnire disperată din braţ, astfel că-l izbi în umărul drept în loc de cap. Forţa loviturii părea că-i paralizase toată partea dreaptă, însă prinse Toiagul cu mâna stângă, îl apucă bine, împiedicând-o să-l smulgă pentru o nouă lovitură. Ea-şi schimbă, repede, poziţia mâinilor pe Toiag, dirijându-şi greutatea spre lemn, pentru a întoarce apărarea împotriva lui. Lăsându-se pe umărul lui, îl forţă să cadă în genunchi.

Se propti de pământ cu braţul amorţit şi se forţă să i se împotrivească, încercă să se ridice în picioare. Însă era prea slăbit. Ea schimbă direcţia din care-şi exercita presiunea, astfel încât să-i apese direct gâtul. Trebui să se lupte cu Toiagul cu ambele mâini ca să evite să-i fie zdrobit laringele. Încet, aproape fără niciun efort, ea-l împinse înapoi.

Apoi îl puse la pământ. El se împotrivea Toiagului cu întreaga lui putere, tot mai redusă, dar n-o putu opri. I se tăie respiraţia. Ochii lui injectaţi tremurau în orbite în timp ce se holba la ea cu sălbăticie.

Privirea ei era concentrată asupra lui de parcă ar fi fost un fel de mâncare pentru foamea cea mai depravată a sufletului ei putred. Prin ea, i se părea că-l vede pe Dispreţuitor domnind în triumf şi ură. Şi totuşi, ochii ei mai dezvăluiau ceva. Triock îi spusese adevărul despre ea. Dincolo de bestialitatea privirii ei, îi simţi ultima părticică din ea rămasă necucerită tremurând de dezgust.

Îi lipsea tăria de a se salva singur. Dacă ar fi putut-o un, să i se împotrivească furiei ei cu aceeaşi furie, ar fi putut fi în stare să facă efortul de a se ridica, o opintire care să-i poată oferi încă o clipă, două, de viaţă. Dar nu putea. Era fiica lui, o iubea. O adusese acolo unde era de parcă ar fi fost tot timpul un slujitor conştiincios al Dispreţuitorului. Era pe cale să-l ucidă, iar el o iubea. Singurul lucru care-i mai rămăsese era să moară fără să-şi piardă credinţa.

Îşi folosi ultima suflare şi ultima împotrivire pentru a hârâi:

— Nici măcar nu exişti.

Cuvintele lui o scoaseră din sărite ca o negare supremă. Cuprinsă de o furie demenţială, ea slăbi, o clipă, apăsarea, adunându-şi toate puterile şi întreaga forţă a Toiagului pentru o lovitură care va elimina ofensa reprezentată de viaţa lui. Trase adânc aer în piept, de parcă ar fi inspirat forţă nesfârşită, apoi îşi lăsă greutatea, forţa muşchilor ei şi puterea, întreaga ei existenţă închinată lui Foul, prin Toiagul de la gâtul lui.

Însă mâinile lui erau încleştate pe Toiag. Inelul său apăsa lemnul. Când forţa ei atinse aurul lui alb, vraja sălbatică erupse ca un vulcan dezlănţuit.

Simţurile lui fură anihilate de intensitatea izbucnirii. Totuşi, nicio flacără sau undă de şoc nu-l atinse; întreaga deflagraţie se întoarse prin Toiag la Elena.

N-o azvârli imediat de pe el, nu era acel gen de forţă. Însă trecu prin lemnul acoperit de rune al Toiagului ca un foc alb al soarelui, rupse fibra Toiagului de pe fibră, ca şi când Legea lui nu era altceva decât o mână anemică de aşchii de lemn. O plesnitură ascuţită cutremură aerul, atât de tare încât până şi Colosul păru să se dea înapoi din calea acestei forţe dezlănţuite.

Toiagul Legii se prefăcu în cenuşă în mâinile Elenei moarte.

Într-o clipită, vântul ezită, ca şi cum erupţia de magie

sălbatică ar fi fost o săgeată înfiptă în străfundurile sale. Cu foşnete şi rafale şi ţipete tăcute, se rostogoli la pământ, sfârşindu-se, ca şi cum demonul aspru al iernii ar fi fost măturat din văzduh cu o singură săgeată.

Un vârtej de forţe se ridică în jurul Elenei, învolburându-se ca un vânt diavolesc, cu ea în miezul lui. Moartea venise după ea; Legea pe care o încălcase o golea, din nou, de viaţă. În vreme ce Covenant privea uluit şi fără să priceapă nimic, aproape orbit de păsuirea primită, ea începu să se spulbere. Particulă cu particulă, fiinţa ei se risipi într-un vârtej, se repezi spre pieire. Dar în vreme ce pălea şi se dizolva, fiinţa ei îşi pierdu răul şi găsi forţa pentru un ultim strigăt: – Covenant, ţipă ea cu vocea deznădăjduită a dezolării. Dragule! Dă o lovitură şi pentru mine!

Şi cu asta, dispăru, recuperată în moarte. Vârtejul deveni tot mai şters, până când dispăru în aerul neclintit.

Covenant era lăsat singur cu victimele lui.

Involuntar, prin mijloace asupra cărora nu avea niciun control, se salvase şi lăsase ca prietenii lui să fie zdrobiţi. Se simţea ca pedepsit, slăbit, la fel de lipsit de glorie ca şi cum el însuşi ar fi ucis-o pe femeia pe care o iubea.

Atât de mulţi oameni se sacrificaseră.

Ştia că Triock mai trăia, aşa că se ridică, chinuit, în picioare şi se bălăngăni pe deasupra stonedownorului căzut. Respiraţia lui Triock gâlgâia precum sângele din gâtul lui. Covenant se lăsă pe pământ şi-l ridică pe Triock în aşa fel încât capul bărbatului să i se odihnească în poală.

Faţa lui Triock era desfigurată de forţa care-l izbise. Pielea sa arsă i se desprindea de craniu în câteva locuri, iar ochii îi fuseseră calcinaţi. Din hăul întunecat şi lăsat al gurii lui ieşeau fuioare subţiri de fum, ca şi aburul eliberat al sufletului său.

Covenant strânse capul lui Triock la piept, cu ambele braţe, şi începu să plângă.

După un timp, stonedownorul simţi, într-un fel, cine-l ținea. Cu toate că moartea-i gâlgâia prin gâtlej se strădui să vorbească.

— Covenant.

Glasu-i era de-abia audibil, însă Covenant îşi reprimă lacrimile ca să-i poată răspunde:

— Te aud.
— Nu tu eşti de vină. Era aşa din naştere.
Asta era pe cât de departe putea ajunge mila sa. După un rotocol final, fumul se risipi. Covenant îl ţinu, dar ştia că nu mai avea nici puls, nici nu mai respira.
Înţelegea că Triock îl iertase. Stonedownorul nu era vinovat dacă darul său nu oferea nicio consolare. În plus faţă de toate celelalte, Covenant era responsabil pentru greşeala naşterii Elenei. A fost fiica unei crime care nu putuse fi desfăcută nicicând. Aşa că nu putea face nimic altceva decât să stea cu capul mut al lui Triock în poală, şi să plângă în vreme ce aştepta risipirea invocaţiilor sale, sfârşitul care l-ar văduvi de Tărâm.
Însă sfârşitul nu mai veni. Înainte, începea întotdeauna să se risipească imediat ce invocatorul său murea; dar acum nu se întâmplă nimic. Trecea timpul şi el era tot neatins. Treptat, îşi dădu seama că, de data asta, nu va mai dispărea, pentru că, din motive neînţelese de el, nu-şi pierduse încă toate şansele.
Nu trebuia să accepte soarta Elenei. Ultimul act nu se jucase încă.
Când Bannor şi Navigatorul Spumei începură să mişte, gemură şi începură să-şi vină în fire, se strădui să se urnească şi el. Cu grijă, deliberat, îşi scoase verigheta de pe inelar şi şi-o puse pe arătătorul jumătăţii lui de mână, pentru ca astfel să fie mai puţin probabil că o să-i alunece.
Apoi, cu toată durerea şi regretele sale, se ridică în picioarele care puteau susţine orice şi se duse, şontâcăind, să-şi ajute prietenii.

17

CÂMPIILE JEFUITE

Bannor şi-a revenit mult mai repede decât Navigatorul Spumei. În ciuda vârstei lui înaintate, asprimea lui Haruchai mai stăruia încă în el; după ce Covenant îi frecase, un moment, încheieturile mâinilor şi gâtul, s-a scuturat de leşin şi a devenit alert aproape imediat. Înfruntă privirea lăcrimoasă a lui Covenant cu indiferenţa lui caracteristică şi, împreună, se

apucară să facă ce se putea pentru a-l ajuta pe uriaş.

Navigatorul Spumei zăcea gemând la pământ, înfierbântat de revulsie. Spasmele îi dezveleau dinţii; iar mâinile sale masive i se izbeau frenetic de piept, ca şi cum ar fi încercat să şteargă vreun grăunte fatal de rău dinlăuntrul său. Părea să fie în pericol de a se vătăma singur. Aşa că Bannor se aşeză pe pământ, la capul uriaşului, şi-şi propti picioarele de umerii Navigatorului Spumei, prinzându-i de la încheieturi mâinile ca nişte morişti. Bannor imobiliză braţele uriaşului în vreme ce Covenant se aşeză pe pieptul Navigatorului Spumei şi-l pălmui peste faţa schimonosită.

După un moment de împotrivire, Navigatorul Spumei scoase un răget. Zbătându-se cu sălbăticie, îl azvârli pe Bannor peste capul lui Covenant, îl scutură pe Necredincios de pe pieptul său şi se ridică în picioare clătinându-se.

Covenant se retrase din calea ameninţării pumnilor Navigatorului Spumei. Dar, în timp ce clipea şi gâfâia, uriaşul şi-a revenit, şi-a recunoscut prietenii.

— Covenant, scrâşni el, Bannor? De parcă s-ar fi temut să nu fie prorocii.

— Navigatorule, răspunse Covenant răguşit.

Lacrimile de uşurare i se scurgeau pe obraji.

— Ţi-ai revenit.

Navigatorul Spumei se linişti încet când îşi văzu prietenii eliberaţi şi teferi.

— Piatră şi mare! icni el slăbit, zgribulindu-se în timp ce respira. Ah! Prieteni ai mei, v-am vătămat?

Covenant nu putea răspunde, fiind podidit de un nou val de plâns. Rămase pe loc şi-i permise Navigatorului Spumei să-i vadă lacrimile; nu avea o altă cale de a-i spune uriaşului cum se simţea. După un timp, Bannor răspunse în locul său:

— Suntem pe cât putem fi de bine. Nu ne-ai provocat niciun fel de răni.

— Iar spectrul înaltei Nobile Elena? Toiagul Legii? Cum se face că mai suntem în viaţă?

— S-a dus.

Covenant se strădui să se stăpânească.

— A pierit.

Chipul Navigatorului Spumei era plin de simpatie.

— Ah, nu, prietene, oftă el, n-a pierit ea. Morţii nu pot fi distruşi.

— Ştiu. Ştiu asta.

Covenant scrâşni din dinţi, îşi strânse braţele la piept, până când trecu de culmea emoţiilor sale. Apoi începură să se disipeze, iar el recăpătă o oarecare siguranţă.

— Nu-i decât moartă de-a binelea, din nou. Dar Toiagul a fost distrus. Prin magie sălbatică.

Aproape temându-se de reacţia prietenilor săi la auzul veştii, adăugă:

— N-am făcut-o eu. N-a fost lucrarea mea. Ea…

Vocea-i tremură. Îl auzise pe Mhoram spunând: *„Eşti aurul alb.”* Cum ar putea fi el atât de sigur că era sau nu fapta sa?

Însă dezvăluirea sa nu făcu decât să stârnească o licărire ciudată în ochii indiferenţi ai lui Bannor. Haruchaiul considerase întotdeauna că armele erau inutile, chiar corupătoare. Bannor găsise mai degrabă satisfacţie decât regret în predarea Toiagului. Iar Navigatorul Spumei ignoră explicaţia, de parcă n-ar fi avut nicio importanţă în comparaţie cu tulburarea prietenului său.

— Ah, Covenant, Covenant, mormăi el. Cât poţi să înduri? Cum să suporţi astfel de lucruri?

— Sunt lepros, răspunse Covenant.

Era surprins să se audă rostind cuvântul fără amărăciune.

— Pot să suport orice, pentru că nu pot simţi nimic.

Gesticulă cu mâinile lui afectate de boală, pentru că lacrimile îl contraziceau atât de direct.

— Acesta-i un vis. Nu mă poate atinge. Sunt se strâmbă, amintindu-şi prima dintre convingerile care-o făcuse pe Elena să încalce Legea Morţii – insensibil.

Lacrimi de răspuns înceţoşau ochii cavernoşi ai Navigatorului Spumei.

— Iar tu eşti foarte curajos, spuse el cu glas gâtuit. Eşti mai presus de mine.

Suferinţa uriaşului aproape că-l făcu pe Covenant să plângă din nou. Dar se stăpâni gândindu-se la întrebările pe care le va pune, la lucrurile pe care va trebui să le spună. Voia să-i zâmbească Navigatorului Spumei, însă avea obrajii prea ţepeni. Apoi simţi că fusese prins într-un act de ratare

perpetuă, obişnuita puţinătate a replicii. Se simţi uşurat întorcându-se când Bannor le atrase atenţia asupra vremii.

Bannor îl făcu să bage de seamă absenţa vântului. Îl confruntarea lui cu Elena de-abia dacă observase schimbarea. Însă acum putea simţi încremenirea din văzduh ca pe o tămăduire palpabilă. Pentru o vreme, cel puţin, frenezia glacială a Nobilului Foul încetase. Şi fără vântul care s-o poarte, pătura de nori cenuşii plutea mohorâtă şi dezgolită pe deasupra lor, ca un sicriu fără niciun hoit.

Drept urmare, aerul era mai cald. Covenant aproape că se aştepta să vadă pământul reavăn, pe măsură ce se dezgheţa, aproape că se aştepta să vadă primăvara începând acolo, pe loc. În încremenirea blândă, ajunse la el vuietul clar al unei cascade.

Percepţiile lui Bannor ajungeau chiar mai departe; simţea ceva ce lui Covenant îi scăpase. După un moment, îi duse pe Covenant şi Navigatorul Spumei lângă Colos să le arate ce descoperise.

Dinspre monolitul de obsidian venea o boare moale şi caldă.

— Această căldură conţinea adevărata promisiune a unei primăveri; avea un iz de boboci şi iarbă verde, de *aliantha* şi muşchi şi argilă de pădure. Sub influenţa sa, Covenant descoperi că avea un efect calmant. Uită de nenorociri, teamă, trebuinţele nerezolvate, şi se lăsă jos, recunoscător că se putea sprijini cu spatele de o piatră lină.

Navigatorul Spumei căută prin împrejurimi până găsi sacul cu provizii adus de el de la refugiul ramenilor. Scoase afară mâncarea şi vasul său cu pietre de foc. Împreună, el, Bannor şi Covenant mâncară în tăcere sub pumnii Colosului, ca şi cum ar fi participat la o împărtăşanie, ca şi cum ar fi acceptat căldura pietrei şi adăpostul în semn de onoare. Nu aveau alte căi de a-şi exprima mulţumirile.

Covenant era flămând; nu avusese nimic altceva decât băutura Demondim, să-l ţină zile-n şir. Totuşi, mâncă hrana, absorbi căldura, cu o stranie umilinţă, ca şi cum nu le-ar fi câştigat el, nu le-ar fi meritat. În adâncul sufletului său ştia că distrugerea Toiagului nu adusese Tărâmului decât un scurt răgaz, o mică întârziere a triumfului final al Dispreţuitorului. Iar acest răgaz nu-l obţinuse el. Reflexul cu care declanşase aurul

alb era, cu siguranţă, la fel de subconştient, de involuntar, ca şi cum s-ar fi petrecut în somn. Şi totuşi, încă o viaţă fusese irosită pentru el. Această concluzie îl făcea să se simtă umil. Se hrănea şi se încălzea pentru toată munca rămasă încă şi pentru că nicio fiinţă de pe Tărâm n-o putea face în locul său.

Când terminară masa frugală, îşi începu treaba întrebându-i pe camarazii săi cum ajunseseră la Colos.

Navigatorul Spumei tresări la această amintire. Lăsă povestea în seama lui Bannor, cu exprimarea lui. În timp ce Bannor vorbea, uriaşul curăţă şi îngriji fruntea lui Covenant.

În propoziţii scurte, Bannor sugeră că ramenii putuseră să respingă atacul asupra adăpostului lor mulţumită ajutorului impresionant al uriaşului. Însă bătălia fusese una îndelungată şi crâncenă, iar noaptea s-a sfârşit înainte ca Bannor şi Navigatorul Spumei să fi putut începe să-i caute pe Covenant şi Lena. („Demonii-abjecţi”, mormăi Navigatorul Spumei înaintea rănii lui Covenant. „N-o să se vindece. Ca să te ţină captiv, te-au marcat.”) Robii Coamei îngăduiau ca doar doi corzi, Whane şi Lal, să dea o mână de ajutor în căutări. Pentru că, în timpul nopţii, asupra ranyhynilor se abătuse o schimbare. Spre surprinderea şi bucuria ramenilor, măreţii cai începuseră, pe neaşteptate, să o ia spre sud, spre adăpostul munţilor. Ramenii îi urmară de îndată. Doar veneraţia lor, amestecată cu îngrijorare, faţă de Prinţul Inelului îi făcu să le dea lui Bannor şi Navigatorului Spumei vreun ajutor, aşa că, toţi patru porniră căutările. Însă pierduseră prea mult timp; vântul şi zăpada acoperise urmele.

Le pierdură la sud de Vadul Rătăcirii şi nu mai găsiră niciun semn lăsat de Covenant. În cele din urmă, ajunseseră la concluzia că trebuie să fi primit ajutor din altă parte pentru a se îndrepta spre est. Împreună, cei patru se grăbiră cât puteau de tare spre Riftul râului Landrider.

Călătoria le-a fost încetinită şi îngreunată de haitele de *kresh* şi năvălitori, iar cei patru se temeau ca nu cumva Covenant Herem, şi înainte de a-l fi putut înfrânge pe Herem, de a-l salva pe Covenant şi recupera inelul, chemării i-a răspuns Elena, mânuindu-şi Toiagul Legii. I-a subjugat pe cei patru fără niciun efort. Apoi, i l-a dat pe Whane lui Herem, pentru ca suferinţa lui Triock să fie mai usturătoare. Când veni la ea Jehannum,

prorocul intră în Lal. Covenant ştia restul poveştii.

Bannor şi Navigatorul Spumei nu văzuseră nicio urmă de Lena. Nu ştiau ce întârziase sosirea la Rift a lui Covenant.

Când Bannor termină de povestit, Navigatorul Spumei mormăi mânios şi dezgustat:

— Piatră şi mare! M-a făcut să fiu necurat. Trebuie să mă îmbăiez… o să-mi trebuiască o mare întreagă ca să spăl această silire.

Bannor dădu din cap.

— Şi eu la fel.

Însă, niciunul dintre ei nu se clinti, cu toate că râul Landrider era în apropiere, după un şir de dealuri joase. Covenant ştia că se menţineau la dispoziţia sa; se părea că-şi dădeau seama că avea nevoie de ei. Şi ei aveau propriile lor întrebări. Dar nu se simţea pregătit pentru cele ce trebuia să spună. După un moment de tăcere, întrebă anevoios:

— Triock m-a convocat, iar el este mort. De ce mai sunt aici?

Navigatorul Spumei se gândi puţin, apoi spuse:

— Poate pentru că Legea Morţii a fost încălcată, poate pentru că era chiar Legea care te scotea de pe acest Tărâm când invocatorul tău murea. Sau poate că este aşa pentru că am şi eu un amestec în această chemare.

Da, oftă Covenant uşurat, în sinea lui. Datoria sa faţă de Triock de-abia dacă era mai mică faţă de ce-i datora Navigatorului Spumei.

Nu se mai putea eschiva de la responsabilitatea lui; se chinui să descrie ce i se întâmplase Lenei.

Glasu-i era monoton când vorbi de ea, o femeie bătrână, ajunsă la un sfârşit sângeros, fără un mormânt, pentru că, în confuzia ei, s-a agăţat de omul care o vătămase. Iar moartea ei era numai tragedia cea mai recentă din familia ei. De la primul până la ultimul, ai ei duseseră tot greul lui: Trell Gravelingas, soţul lui Atiaran, înalta Nobilă Elena, Lena însăşi; îi nenorocise pe toţi. Astfel de lucruri îl afectau, îl transformau într-un alt om. Aşa i-a fost cu putinţă să mai întrebe ceva, după ce spusese tot ce ştia despre propria sa poveste.

— Navigatorule – îşi pregătise întrebarea cât mai cu grijă asta nu-i treaba mea. Însă Pietten a spus unele lucruri groaznice despre tine. Sau le-a făcut el îngrozitoare. A zis…

Însă nu putu să spună cuvintele. Indiferent cum le exprima, ar fi sunat ca o acuzaţie.

Uriaşul oftă, iar întregul său trup se lăsă. Îşi studie mâinile încrucişate ca şi cum, undeva, prin blândeţea şi brutalitatea lor îngemănate ar fi fost un secret pe care nu-l putea dezvălui, însă nu se mai eschivă de la întrebare.

— A zis că mi-am trădat semenii, că uriaşii de pe Ţărmul Mării au murit până la ultimul prunc de mâna lui *turiya* prorocul pentru că i-am abandonat. Este adevărat.

Navigatorule! Covenant gemu. Prietene! îl podidi amărăciunea, aproape că-l făcu să plângă iar, cu gândurile în altă parte, Bannor zise:

— Multe s-au pierdut în Mâhnire, în acea zi.

— Da.

Navigatorul Spumei clipi, ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpânească lacrimile, însă ochii-i avea uscaţi, la fel de uscaţi ca o pustietate sălbatică.

— Da, multe lucruri. Între ele, eu cel mai puţin.

— Ah, Covenant, cum să-ţi spun de asta? Această limbă nu are cuvinte destul de lungi pentru întreaga poveste. Niciun cuvânt nu poate cuprinde dragostea pentru o patrie pierdută, sau suferinţa pierzaniei neamului, sau mândria, mândria loialităţii. Acea loialitate a fost răspunsul nostru la dispariţia noastră. N-am fi putut suporta declinul dacă nu adoptam mândria. Aşadar, neamul meu, uriaşii, şi eu, dar în felul meu propriu, era plin de oroare, de o scârbă atât de adâncă, încât îi amorţea până la măduva oaselor, când a văzut că mândria le-a fost smulsă şi sfâşiată precum pânzele putrede luate de vânt. Priveliştea i-a dărâmat. Au văzut forţa speranţelor lor pentru Casă – cei trei fraţi – preschimbându-se în cea mai aprigă primejdie, printr-o singură mângâiere firavă a răului Dispreţuitorului. Cine, din Tărâm, putea spera să se pună cu prorocul uriaş? De aceea, Cei Fără Casă au devenit uneltele distrugerii ceea ce preţuiseră chiar ei. Iar în groaza nimicirii loialităţii lor, a smintelii lor, încercată în veacuri de mândrie, au rămas încremeniţi. Reacţia nu le-a mai lăsat timp de gândire sau de rezistenţă ori alegere. Decât să privească efectul căderii lor, decât să rişte ca şi mai mulţi dintre ei să devină slujitorii Zdrobitorului de Suflete, au… au preferat să fie

măcelăriţi. Şi eu, în felul meu, am fost îngrozit. Însă eu văzusem deja ceea ce ei nu avuseseră ocazia, până în acea clipă. Mă privisem devenind ceea ce uram. Singur printre ai mei, nu eram surprins. Nu priveliştea proorocului-uriaş era cea care mă îngrozea. Ci propriii mei semeni. Ah! Piatră şi mare! M-au înspăimântat. M-am repezit asupra lor, am străbătut Mâhnirea ca pe o mare întunecată a nebuniei, urlând din cauza renunţării lor, pornit să aprind o scânteie de împotrivire în iasca uscată a sufletului lor. Dar şi-au… şi-au lăsat uneltele, şi-au înăbuşit focurile şi şi-au aranjat casele ca şi cum s-ar fi pregătit de plecare…

Dintr-odată, suferinţa lui reprimată răbufni într-un strigăt:

— Neamul meu! N-am putut îndura asta! I-am părăsit cu nemernicia care mi se cuibărea în inimă, am fugit de ei pentru ca măcar eu să nu cad pradă descurajării lor. De aceea au fost măcelăriţi. Eu, cel care s-ar fi putut lupta cu proorocul, i-am părăsit în cel mai întunecat hău al neputinţei lor.

Incapabil să se mai controleze, se ridică în picioare. Glasul său aspru, biciuitor, hârâi gros în gâtlej.

— Sunt necurat. Trebuie să mă spăl. Ţinându-se ţeapăn pe picioare, se întoarse şi o luă anevoios spre râu.

Neajutorarea suferinţei lui Covenant se transformă în mânie. Propriul lui glas tremura când mormăi către Bannor:

— Dacă spui un singur cuvânt să-l învinovăţeşti, jur că…

Apoi se opri. Îl acuzase pe Bannor pe nemeritate de prea multe ori în trecut; Gardianul Sângelui beneficiase, cu mult timp în urmă, de un tratament mult mai bun din partea lui. Însă Bannor doar dădu din umeri.

— Sunt un haruchai, zise el. Nici noi nu suntem imuni. Corupţia are multe feţe. Învinovăţirea este una mai ispititoare decât altele. Dar, fără nicio îndoială, este o mască de-a Dispreţuitorului.

Discursul său îl făcu pe Covenant să-l privească mai cu atenţie. Ceva interveni între ei, ceva ce nu fusese niciodată cu adevărat îngropat, nici la Gorganul Spânzurătorii, nici la adăpostul ramen. Avea aspectul obişnuitei neîncrederi a Gardianului Sângelui, însă, întâlnind privirile lui Bannor, Covenant îşi dădu seama că problema era mult mai vastă.

Bannor continuă fără nicio schimbare în glas:

— Ura şi răzbunarea sunt şi ele tot măşti. Covenant era surprins de cât de mult îmbătrânise Gardianul Sângelui. Deteriorarea sa se accelerase. Părul îi era la fel de argintiu ca şi sprâncenele, pielea avea un aspect ofilit, de parcă ar fi început să se zbârcească, iar ridurile arătau ciudat de mortale, ca nişte defileuri ale morţii de pe chipul său. Cu toate astea, nelipsita lui indiferenţă părea la fel de desăvârşită ca întotdeauna. Nu arăta ca un om care-şi abandonase loialitatea jurată faţă de nobili.

— Prim-Nobil, spuse el în cele din urmă, ce vei face?

— Să fac?

Covenant se strădui pe cât putea de mult să-l imite pe Gardianul Sângelui, cu toate că nu putea remarca îmbătrânirea lui Bannor fără mustrări de cuget.

— Încă mai am lucruri de făcut. Trebuie să merg la Creşa lui Foul.

— Cu ce scop?

— Trebuie să-l opresc.

— Şi înalta Nobilă Elena s-a străduit să-l oprească. Ai văzut rezultatul.

— Da.

Covenant accepta întru totul declaraţia lui Bannor, însă nu cedă.

— Trebuie să găsesc un răspuns mai bun decât ea.

— Ai ales asta din ură?

Răspunse cât se poate de cinstit:

— Nu ştiu.

— Atunci de ce te duci?

— Pentru că trebuie.

Acel *trebuie* purta încărcătura unei necesităţi inevitabile. Scăparea preconizată după ce părăsise Codrul Morinmoss nu era suficientă. Trebuinţele Tărâmului îl ţineau ca într-un ham.

— Am făcut atâtea lucruri greşite. Trebuie să încerc să le îndrept.

Bannor se gândi o clipă la asta, apoi întrebă fără menajamente:

— Atunci ştii cum să te foloseşti de magia sălbatică?

— Nu, răspunse Covenant. Da.

Ezita, nu pentru că se îndoia de răspunsul său, ci pentru că

se codea s-o spună cu glas tare. Însă accepţiunea lui despre ce rămăsese nerezolvat între el şi Bannor se clarificase; era la bătaie ceva mai mult decât neîncrederea.

— Nu ştiu cum s-o invoc, ce să fac cu ea. Însă ştiu cum s-o declanşez.

Îşi amintea cu claritate cum Bannor îl îmboldise să-l ajute pe înaltul Nobil Prothal să invoce Leii de Foc pe Muntele Tunetului.

— Dacă aş putea ajunge la Piatra Bolii Pământului, aş putea face ceva.

Glasul Gardianului Sângelui era aspru:

— Piatra corupe.

— Ştiu.

Înţelese cât se poate de clar ce spunea Bannor.

— Ştiu. De asta trebuie să ajung la ea. De asta acolo-i totul. De asta Foul mă tot manipulează. De asta Elena a făcut ceea ce-a făcut. De-asta a avut Mhoram încredere în mine.

Bannor nu renunţă.

— Va fi încă o Profanare?

Covenant trebui să se calmeze înainte de a putea răspunde.

— Sper că nu. N-o doresc.

Drept răspuns, Gardianul Sângelui se ridică în picioare. Aruncând o privire sumbră în jos, spre Necredincios, spuse:

— Prim-Nobil Covenant, n-am să te însoţesc pentru acest scop.

— Nu? protestă Covenant.

În gândurile lui contase pe prezenţa lui Bannor.

— Nu. Eu nu-i mai slujesc pe nobili.

Covenant se răsti mult mai aspru decât intenţionase:

— Aşadar, te-ai hotărât să le arăţi spatele?

— Nu.

Bannor respinse acuzaţia direct.

— Dacă pot să ajut, am să ajut. Am să-ţi împărtăşesc toate cunoştinţele Gărzii Sângelui despre Câmpiile jefuite, despre Kurash Qwellinir şi Hotash Slay. Dar la Ridjeck Thome, unde tronează Corupţia, n-am să merg. Cea mai adâncă dorinţă a Gărzii Sângelui a fost să lupte cu Dispreţuitorul la el acasă, o acţiune pură împotriva Corupţiei. Această dorinţă a indus în eroare. Eu m-am lepădat de astfel de lucruri. Locul meu adevărat este în mijlocul ranyhynilor şi al ramenilor lor, în

exilul munţilor.

Lui Covenant i se părea că distinge o anumită suferinţă dincolo de tonul discursului lui, o durere care-l rănea în acelaşi fel cum îl rănea întotdeauna acest om.

— Ah, Bannor, oftă el. Eşti aşa de ruşinat de ceea ce-ai fost?

Bannor înălţă o sprânceană albă la auzul întrebării, de parcă s-ar fi apropiat de adevăr.

— Nu sunt ruşinat, zise el desluşit. Dar sunt întristat că au fost necesare atâtea secole ca să aflăm limitele vredniciei noastre. Am mers prea departe cu mândria şi sminteala. Muritorii nu ar trebui să renunţe la neveste şi somn şi la moarte cu niciun fel, doar dacă chipul căderii devine prea oribil ca să poată fi îndurat.

Se opri, aproape ca şi cum ar fi fost doar o ezitare, apoi termină:

— Ai uitat că înalta Nobilă Elena ne-a cioplit chipurile ca unul singur în ultima ei sculptură în oase?

— Nu.

Bannor îl stârnise. Răspunsul său era atât o afirmaţie, cât şi o promisiune.

— N-am să uit niciodată.

Bannor dădu încet din cap. Apoi spuse:

— Şi eu trebuie să mă spăl, şi plecă spre râu fără măcar să se uite în urmă.

Covenant îl conduse, un moment, cu privirea, apoi îşi lăsă capul pe spate, pe căldura Colosului, şi-şi închise ochii lui inflamaţi. Ştia că nu mai trebuia să-şi întârzie plecarea, că-şi mărea riscurile cu fiecare clipă în plus petrecută pe loc. Nobilul Foul ştia, cu siguranţă, ce se întâmplase; simţise distrugerea bruscă a Toiagului şi va căuta până va găsi o explicaţie, poate scoţând-o, din nou, pe Elena dintre morţi pentru a-i răspunde la întrebări. Apoi s-ar lua măsuri împotriva Necredinciosului, Creşa lui Foul ar fi apărată; ar trimite grupuri care să-l caute. Orice întârziere putea însemna înfrângerea.

Însă Covenant nu era pregătit. Mai avea încă o confesiune de făcut, ultimul lucru, şi cel mai dificil, pe care trebuia să-l spună prietenilor săi. Aşa că se aşeză, absorbind căldura Colosului ca pe o hrană, în vreme ce aştepta întoarcerea lui Bannor şi a Navigatorului Spumei. Nu voia să mai poarte cu el

povara necinstei atunci când va părăsi locul în care murise Triock.

Bannor nu lipsi mult. El şi Navigatorul Spumei se întoarseră şiroind de apă ca să se usuce la căldura pietrei. Navigatorul Spumei îşi recăpătase calmul. Dinţii-i sclipeau prin barba ţepoasă şi udă, de parcă ar fi fost nerăbdător să plece, ca şi cum ar fi fost gata să-şi croiască drum printr-o mare de duşmani pentru o şansă de a-i da o lovitură Dispreţuitorului. Iar Bannor stătea încrâncenat lângă uriaş. Erau egali, în pofida diferenţei de statură. Amândoi înfruntară privirea lui Covenant când ridică ochii spre ei. Preţ de o clipă, bizară, se simţi sfâşiat între ei, ca şi cum ar fi fost stâlpii opuşi ai dilemei sale.

Însă mai ciudat decât simţămintele sale împărţite era încrederea care le însoţea. În acel moment trecător, păru că-şi dădea seama, pentru prima dată, care era situaţia sa. Deşi impresia persista teama, sau ezitările şi nesiguranţa îl părăsiră.

— Mai este ceva, le zise el amândurora, mai am ceva să vă spun.

Apoi, pentru că nu voia să le vadă reacţiile, decât după ce-şi deşerta tot sacul, se aşeză fixându-şi privirea în cercul fără de viaţă al inelului său, în vreme ce povestea cum înaltul Nobil Mhoram îl convocase la Piatra Sărbătorii şi cum de refuzase el.

Vorbea pe cât putea de concis, fără a minimaliza suferinţele Pietrei Sărbătorii, aşa cum le văzuse el, sau primejdia cu care se confruntase fetiţa pentru care refuzase chemarea lui Mhoram, sau isteria care-l însoţise când făcuse alegerea. Pe măsură ce vorbea, descoperi că nu-şi regreta decizia. Se părea că nu avea nimic în comun cu regretele lui, ori voinţa sa; pur şi simplu, nici n-ar fi putut alege altceva. Însă Tărâmul avea multe motive de regret, o mulţime de motive, unul pentru fiecare viaţă pierdută, unul pentru fiecare zi în plus de iarnă, pentru că nu se dăduse, el şi inelul său pe mâna lui Mhoram. Le explică ce făcuse, pentru ca Bannor şi Navigatorul Spumei să nu poată să-i impute nici măcar lipsa de onestitate.

Când termină, se uită din nou în sus. Nici Bannor, nici Navigatorul Spumei nu-i răspunseră imediat privirii; păreau deranjaţi de ceea ce auziseră, fiecare în felul său. Dar, în cele din urmă, Bannor îi întoarse privirea lui Covenant şi spuse pe un ton plat:

— O alegere costisitoare, Necredinciosule. Costisitoare. Ar fi putut fi evitate multe pagube…

Navigatorul Spumei îl întrerupse.

— Costisitor! Minune!

Un rânjet aprig îi întinse buzele, oglindit şi în adâncul ochilor săi.

— A fost salvat un copil! Covenant, prietene, chiar şi redus cum sunt, tot pot să aud bucuria unei astfel de alegeri. Cutezanţa ta… Pe Piatră şi pe mare! Mă uluieşte!

Bannor rămase neînduplecat.

— N-ai decât să-i spui şi cutezanţă atunci. Este, neîndoios, costisitoare. Tărâmul va sângera mulţi ani de acum înainte din această cauză, indiferent de rezultatul acţiunii tale la Creşa lui Foul.

Din nou, Covenant fu obligat să spună „ştiu”. Ştia asta cu o claritate pe care o simţea îngrozitor.

— N-am putut să fac altceva. Şi… şi nu eram pregătit. Acum sunt, mai mult decât pregătit.

N-am să fiu niciodată pregătit, se gândi. Este imposibil să fii gata pentru aşa ceva.

— Poate că pot face acum ceea ce n-am putut atunci.

Bannor îi înfruntă o clipă privirea, apoi dădu din cap, brusc.

— Pleci acum? întrebă el fără nicio expresie. Corupţia va fi vânatul tău.

Covenant oftă şi se opinti să se ridice.

— Da.

Nu voia să abandoneze confortul oferit de Colos.

— Pregătit ori nu, să terminăm cu asta.

Trecu printre Bannor şi Navigatorul Spumei şi-l duseră până pe ultimul dintre dealuri, într-un loc de unde putea privi dincolo de povârnişul Riftului până spre Câmpiile Jefuite.

Hăul părea că se cască dintr-odată din spatele dealului, ca şi cum s-ar fi ascuns pentru a-l prinde pe Covenant în capcană, şi se trezi privind peste margine şi în jos de la şase sute de metri înălţime, dar se prinse bine de braţele prietenilor săi care-l flancau şi inspiră adânc, pentru a-şi controla ameţeala. După un moment, bruscheţea priveliştii dispăru şi-ncepu să bage de seamă detaliile.

La poalele dealului din dreapta sa, râul Landrider se prăvălea

în jos într-un ultim efort de a se vărsa năprasnic peste buza Riftului. Tumultul mugetului său era complicat. În această regiune, povârnişul se fragmenta în patru sau cinci trepte colţuroase, astfel că întreaga cascadă cobora în trepte, bubuind cu toate simultan, fără armonie. De pe fundul cascadei, râul cotea spre sud-est, spre pustietatea perpetuă din Câmpiile Jefuite.

— Iată, făcu Bannor, de acolo încep chinurile sale. Acolo Landrider devine Valul Ruinei şi curge murdar spre Mare. Este o apă nămoloasă şi respingătoare, nepotrivită pentru nicio folosinţă, pentru nimeni altcineva în afara neisprăviţilor locuitori care vieţuiesc prin preajma lui. Dar, pentru o vreme, va fi călăuza ta. Îţi va oferi o cale pe care să străbaţi mare parte din aceste Câmpii periculoase. Şi te va duce la sud de Kurash Qwellinir.

— Ştii, făcu el către Navigatorul Spumei, că aceste Câmpii Jefuite formează un teritoriu mort, foarte vast, în jurul promontoriului Ridjeck Thome, acolo unde Creşa lui Foul iese în Mare. În teritoriul pustiu se află Kurash Qwellinir, Colinele Distruse. Unii spun că acele Coline s-au format prin sfărâmarea unui munte, alţii că au fost ridicate din zgura şi mizeria din cavernele de război, cuptoarelor şi vizuinilor Corupţiei. Oricum au fost făcute, colinele sunt un labirint pentru descurajarea apropierii oricărui duşman. Iar în mijlocul lor se află Gorak Krembal, Hotash Slay. De pe malul mării, în jurul promontoriului, apără bârlogul Corupţiei cu lavă, astfel ca nimeni să nu poată trece pe acolo pentru a ajunge la burdihanul moale al Creşei. Creaturile Corupţiei ies şi intră spre Ridjeck Thome prin tuneluri care se termină prin locuri secrete prin Kurash Qwellinir. Dar simt în sufletul meu că o astfel de abordare n-o să ajute prea mult. N-am nicio îndoială că un uriaş ar putea găsi un tunel în interiorul labirintului. Însă pe acel drum îţi vor sta în cale toate armatele din apărarea Corupţiei. Nu vei putea răzbi. Am să-ţi povestesc de un tunel prin Colinele Distruse, pe coasta lor sudică. Punctul cel mai îngust de la Hotash Slay este acolo, un loc pe unde lava curge în mare printr-o spărtură în stâncă. Un uriaş ar putea găsi locuri de trecere.

Vorbea ca şi cum ar fi discutat despre o cale convenabilă

printre munţi, nu o apropiere de Corupătorul Gărzii Sângelui.

— În acest fel, s-ar putea să iei Ridjeck Thome prin surprindere.

— Navigatorul Spumei rumegă această informaţie şi dădu din cap. Apoi ascultă cu atenţie, în vreme ce Bannor povestea în amănunt drumul său prin labirintul de la Kurash Qwellinir. Covenant încercă şi el să-l urmărească, dar ceva-i distrăgea atenţia. I se părea că aude chemarea Riftului. O ameţeală iminentă îi spulberă concentrarea. Elena, îşi spuse el. O chemă cu glasul minţii, sperând că imaginea ei îl va linişti. Însă strălucirea de smarald a sorţii ei îl făcu să se cutremure şi să geamă.

Nu! Se împotrivi el hotărât ameţelii. Nu aşa trebuia să fie. Este visul meu. Pot să fac ceva cu asta.

Navigatorul Spumei şi Bannor îl priveau ciudat. Degetele lui îi strânseră fără vlagă, grăbite. Nu-şi putea desprinde privirile de la bulboanele cascadei. Îl chemau jos, ca un cântec ademenitor al morţii.

Inspiră adânc. Se forţă să le dea drumul prietenilor săi, deget cu deget.

— Haideţi să mergem, murmură el. Nu mai suport aşteptarea.

Uriaşul îţi săltă sacul.

— Sunt gata, zise. Avem provizii puţine, dar nu avem încotro. Trebuie să sperăm că vom găsi *aliantha* pe Tărâmul de Jos.

Fără să-şi desprindă privirile de la Cascadă, Covenant i se adresă lui Bannor. Nu-i putea cere Gardianului Sângelui să-şi schimbe decizia, aşa că spuse:

— Ai să-l îngropi pe Triock? Merită un loc de veci decent.

Bannor dădu din cap şi răspunse:

— Am să mai fac şi altceva.

Se scotoci cu o mână prin roba lui scurtă şi scoase fâşiile metalice arse ale Toiagului Legii.

— Le voi duce la Piatra Sărbătorii. Când îmi va veni şi mie vremea, mă voi întoarce la căminul din munţi al *haruchailor.* Pe drum, voi trece prin Piatra Sărbătorii, dacă nobilii şi Cetatea Nobilă vor fi rezistat. Nu ştiu ce preţ ar mai putea avea acest metal, dar poate că supravieţuitorii acestui război îi vor găsi

vreun folos.

Mulţumesc, şopti Covenant în taină.

Bannor puse la loc fâşiile de metal şi se înclină, o dată, scurt, către Covenant şi Navigatorul Spumei.

— Căutaţi ajutor oriunde vă aflaţi, zise el. Chiar şi în Câmpiile jefuite, Corupţia nu este în întregime stăpânul.

Înainte ca ei să-i poată răspunde, se întoarse şi porni la drum, spre Colos. Când trecu peste creasta dealului, spinarea lui le spuse, la fel de clar ca un discurs, că nu-l vor mai vedea niciodată.

Bannor! gemu Covenant. Aşa de rău era? Se simţea nefericit, părăsit, ca şi cum jumătate din sprijinul său îi fusese luat.

— Încetişor, prietene, şopti Navigatorul Spumei. A întors spatele răzbunării. Două mii de ani şi mai bine de serviciu pur au fost încălcaţi pentru el, şi, totuşi, preferă să nu se răzbune. Astfel de decizii nu sunt uşor de luat. Nu sunt uşor de suportat. Răzbunarea, prietene, răzbunarea este cel mai dulce dintre toate visele dulci şi întunecate.

Covenant se trezi holbându-se spre cascadă. Căderea complicată a râului avea dulceaţa sa proprie. Se scutură.

— Pe focul iadului.

Zădărnicia blestemelor sale părea potrivită pentru condiţia sa.

— O facem sau nu?

— Mergem.

Covenant simţea privirea uriaşului aţintită asupra sa fără să fie nevoie să şi-o încrucişeze cu a lui.

— Prim-Nobil Covenant, nu este nevoie să înduri această coborâre. Închide-ţi ochii şi-am să te duc eu, cum te-am dus şi de la Postul de Veghe al lui Kevin.

Covenant de-abia dacă se auzi răspunzând:

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

Ameţeala începea să i se învârtă prin cap.

— Trebuie să fac asta pentru mine.

Pentru un moment, lăsă să-i scadă împotrivirea şi aproape căzu în genunchi. În vreme ce-l atrăgea hăul căscat în mintea lui, pricepu că trebuia să între în el, în loc să fugă de el, pentru că singura cale de a controla un vârtej era să-i găseşti centrul.

Undeva, în mijlocul lumii care se învârtea, se afla un ochi, un miez stabil.

— Dă-i drumul înainte, ca să mă poţi prinde.

Numai în ochiul vârtejului putea găsi el teren solid.

Navigatorul Spumei îl privi neîncrezător, apoi începu s-o ia spre marginea povârnişului, lângă Cascadă. Cu Covenant şontâcăind în urma lui, se duse până la margine, privi în jos, alegându-şi locul cel mai bun pentru coborâre, apoi se lăsă în jos, dispărând sub margine.

Covenant rămase, un moment, bălăngănindu-se la buza Riftului. Cascada se căsca abisală dintr-o parte în alta; îi făcea cu ochiul, ca o salvare de la delir. Era un răspuns atât de uşor. În timp ce ameţeala creştea, nu vedea cum ar fi putut s-o refuze.

Însă acest avânt îi făcu pulsul să bubuie în fruntea lui rănită. Se răsuci în jurul durerii, de parcă ar fi fost un stâlp, şi descoperi că panica seducătoare a căderii se risipea. Simpla speranţă că ameţeala avea un centru solid părea să-i adeverească speranţa. Vârtejul nu se opri, însă puterea lui asupra sa se diminuase, se retrăsese în fundal. Încet, bubuiturile din fruntea lui scăzură.

Nu căzu.

Se simţea la fel de slăbit ca un penitent flămând, care de-abia putea să-i susţină propria greutate. Însă îngenunche la margine, lăsându-şi picioarele să atârne dincolo de ea. Ţinându-se de vârful povârnişului cu braţele, pe burtă, începu să caute, la întâmplare, locuri de pus piciorul. Curând, se târa cu spatele, coborând pe Rift, de parcă ar fi fost râpa viitorului său personal.

Coborârea dură foarte mult, dar nu era deosebit de dificilă. Navigatorul Spumei îl ocrotea la fiecare treaptă a povârnişului fragmentat. Iar pantele mai abrupte erau atenuate de suficiente borduri şi crevase, tufe robuste, pentru ca întreaga traversare a povârnişului să fie acceptabilă. Uriaşul nu avea nicio problemă în a găsi un traseu pe care să-l poată dovedi şi Covenant, iar el dobândi, în cele din urmă, o anumită încredere, aşa că se putuse mişca fără prea mult ajutor pe ultimele porţiuni ale pantei.

Când, cu nervii la pământ, ajunse în cele din urmă pe terenul

mai neted, se duse direct la balta de la poalele Cascadei şi se aruncă în apa îngheţată, pentru a-şi şterge transpiraţia acumulată din cauza fricii.

În vreme ce Covenant se îmbăia, Navigatorul Spumei îşi umplu urciorul cu apă şi bău cu sete. Aceasta ar fi putut fi ultima sursă de apă curată pe care ar putea-o găsi. Apoi uriaşul pregăti pietrele de foc pentru Covenant. În vreme ce Necredinciosul se usca, îl întrebă pe Navigatorul Spumei cât vor ţine merindele lor.

Uriaşul scoase o grimasă.

— Două zile. Trei sau patru, dacă vom găsi *aliantha* la o zi sau două după ce intrăm în Câmpiile Jefuite. Însă suntem departe de Creşa lui Foul. Chiar dacă ar fi să alergăm direct în braţele Zdrobitorului de Suflete, tot am avea parte de trei sau patru zile fără niciun fel de hrană la noi, înainte ca el să facă merindele necesare.

Apoi rânji.

— Dar se spune că foamea te învaţă multe. Prietene, în această călătorie ne aşteaptă o comoară de înţelepciune.

Covenant se zgribuli. Avusese parte de foame. Iar acum, posibilitatea de a flămânzi i se aşternea în cale; fruntea îi fusese rănită din nou şi va trebui să parcurgă distanţe mari cu picioarele goale. Una câte una, se îndeplineau condiţiile de întoarcere la propria sa viaţă. În timp ce strânse cordonul robei, mormăi sarcastic.

— L-am auzit pe Mhoram spunând cândva că înţelepciunea nu-i mai groasă decât pielea. Sau ceva asemănător. Ceea ce înseamnă că leproşii trebuie să fit cei mai deştepţi oameni din lume.

— Şi chiar sunt? întrebă uriaşul. Eşti înţelept. Necredinciosule?

— Cine ştie? Dacă sunt, atunci înţelepciunea este supraevaluată.

La asta, rânjetul Navigatorului Spumei se lăţi şi mai mult.

Poate că da, poate că da. Prietene, suntem cele mai înţelepte suflete de pe Tărâm, noi, cei care mărşăluim, fără arme şi neabătuţi, chiar în bârlogul Dispreţuitorului. Cu adevărat, înţelepciunea-i precum foamea. Poate că o fi un lucru foarte bun, însă cine-ar împărtăşi-o de bunăvoie?

În pofida lipsei vântului, aerul era tot îngheţat. Pumni de gheaţă strângeau marginile stâncoase ale iazului unde îngheţaseră stropii Cascadei, iar respiraţia Navigatorului Spumei aburea în aerul rece.

Covenant avea nevoie de mişcare ca să se poată încălzi, să-şi menţină curajul.

— Nu-i un lucru bun, scrâşni el, mai mult pentru sine, dar este folositor. Haide.

Navigatorul Spumei îşi puse înapoi pietrele de foc, îşi atârnă sacul pe umărul său lat şi-l duse pe Covenant departe de Rift, de-a lungul râului.

Îi opri venirea nopţii, după ce străbătuseră doar cincisprezece sau douăzeci kilometri. Dar la vremea aceea, lăsaseră în urmă poalele dealurilor şi ultimele vestigii din câmpiile nepângărite, care se întinseseră, cândva, cu ere în urmă în istoria Pământului, de la Pustiul Southron, spre nord, spre Sarangrave şi Înghiţitoarea de Vieţi, Marea Mlaştină. Se aflau prin crângurile Valului Ruinei.

Tufe cenuşii, sfărâmicioase şi moarte şi copaci: plopi, ienuperi, tamarini – cândva frumoşi – se înălţau din noroiul uscat de pe ambele maluri ale cursului râului, ocupând un teren care făcuse, odată, parte din albia râului. Însă Valul Ruinei secase cu decenii sau secole în urmă, lăsând un noroi parţial fertil pe ambele sale maluri, un noroi în care seminţele unor copaci robuşti şi tufe se străduiseră din greu să dea rod, până când iama supranaturală a Nobilului Foul le veştejise. În timp ce bezna acapara văzduhul ca şi cum ar fi izvorât din pământ, copacii deveniseră nişte forme fantomatice ale interdicţiei care făcea crângurile aproape de netrecut. Covenant se resemnă cu ideea de a înnopta acolo, cu toate că mâlul uscat degaja o duhoare râncedă, copleşitoare, iar râul producea un zgomot alunecos, ca o capcană pe cale să se închidă. Ştia că el şi Navigatorul Spumei ar fi mai în siguranţă dacă ar călători noaptea, însă era obosit şi nu credea că uriaşul ar putea găsi drumul prin bezna apăsătoare.

Oricum, descoperi mai târziu că râul avea o luminozitate jucăuşă şi verzuie; întreaga suprafaţă a apei licărea stins. Lumina nu provenea din apă, ci de la ţiparii frenetici care străbăteau râul în sus şi-n jos, pe tot cursul său. Aveau un

aspect hămesit, iar fălcile le erau împânzite de dinţi. Totuşi, ei făcură posibil ca el şi Navigatorul Spumei să-şi reia călătoria.

Cu toată lumina călăuzitoare a ţiparilor, tot nu ajunseră prea departe. Distrugerea Toiagului schimbase însemnătatea iernii Nobilului Foul; în absenţa vântului care să le ţină la respect, energiile cumulate ale norilor se regrupaseră. Din străfundurile îngheţate ale beznei şi cerului orb declanşară ploaia. Foarte repede, revărsarea de apă se prăvăli din îmbrăţişarea zdrenţuită a norilor, împrăştiindu-se direct pe Tărâmul de Jos, ca şi cum peceţile care le ţinuseră în ceruri s-ar fi spulberat. În aceste condiţii, Navigatorul Spumei nu-şi putu găsi direcţia. El şi Covenant nu avură de ales decât să se adune unul în altul, pentru a se încălzi prin mocirlă, şi să încerce să doarmă în timp ce aşteptau.

La venirea zorilor, ploaia se opri, iar Covenant şi Navigatorul Spumei îşi Continuară drumul de-a lungul Valului Ruinei, în lumina ceţoasă a dimineţii. În acea zi, văzură şi ultima *aliantha;* pe măsură ce pătrundeau în Câmpiile Jefuite, mâlul devenea mult prea mort ca să mai poată creşte pe acolo fructele-comoară. Călătorii se alimentară cu porţiile lor sărace din proviziile lor în scădere. Noaptea, ploaia veni din nou, udându-i leoarcă. Umezeala ei îi pătrunsese până-n măduva oaselor.

În ziua următoare, îi zări un vultur, printr-o deschizătură între copacii cenuşii. Le dădu ocol de două ori, la mică înălţime, pe deasupra capului lor, apoi se topi în văzduh, ţipând cu un glas batjocoritor, ca venit din morţi:

— Navigatorule! Trădător de neam!

— Ne urmăresc, zise Covenant.

Uriaşul se răsti cu asprime:

— Da. Ne vor vâna.

Găsi o piatră netedă, de mărimea pumnilor lui Covenant, şi o luă cu el, s-o arunce după vultur, dacă s-ar mai fi întors.

Nu mai veni în acea zi, însă în următoarea, după ce o altă ploaie torenţială se prăvăli asupra Câmpiilor, de parcă norii întinşi asupra Tărâmului erau o mare împrăştiată pe cer, pasărea Nobilului Foul le dădu ocol de două ori, dimineaţa şi la amiază. Prima dată, îi tatonă până când Navigatorul Spumei azvârli spre ea toate pietrele pe care le putu găsi prin preajmă,

pentru ca apoi să se abată prin apropiere pentru a croncăni batjocoritor:

— Trădător de neam! Pietrarule!

A doua oară, Navigatorul Spumei păstră o piatră ascunsă. Aşteptă până când vulturul zbură mai jos, pentru a-l lua în râs, şi-atunci o aruncă cu o forţă ucigătoare.

Pasărea supravieţui doar abătând lovitura cu aripile sale, însă se îndepărtă nesigură, de-abia reuşind să se menţină în aer.

— Să ne grăbim, mormăi Navigatorul Spumei. Pasărea asta blestemată a dirijat urmăritorii spre noi. Potera nu-i prea departe.

Cu viteza cea mai mare pe care i-o permiteau picioarele amorţite şi vătămate, Covenant o luă înainte prin desişuri.

Rămaseră cât mai mult posibil la adăpostul copacilor, ferindu-se de păsările trimise ca iscoade. Prudenţa le încetini deplasarea întru câtva, dar cea mai mare piedică din calea lor era chiar istovirea lui Covenant. Rănile sale şi chinurile de la Colos păreau să-i fi stors unele dintre resursele esenţiale de curaj. Dormi puţin în nopţile umede şi reci şi simţea că flămânzea lent cu porţia lui de mâncare. Îşi târşâia picioarele, kilometru după kilometru, într-o tăcere încăpăţânată, ca şi cum teama lui de urmăritori era singurul lucru care-l mai ţinea în mişcare. Iar în acea seară, în licărul jucăuş şi verzui al focului ţiparilor, mâncă şi ultimele rezerve de hrană ale Navigatorului Spumei.

— Şi-acum? murmură el stins, după ce terminară.

— Trebuie să ne abţinem. N-a mai rămas nimic.

Ah, la naiba! mormăi Covenant în barbă. Îşi amintea cu claritate ce i se întâmplase în pădure, în spatele fermei Haven, când înfometarea sa autoimpusă îl făcuse să devină isteric. Amintirea îl umplu de fiori reci.

La rândul lor, temerile sale readuseră alte amintiri cu fosta lui soţie, Joan, şi fiul său, Roger. Simţi nevoia să-i povestească Navigatorului Spumei despre ei, de parcă ar fi fost spirite pe care să le exorcizeze prin simpla pomenire a lucrurilor corecte despre ei persoanei potrivite.

Însă înainte să-şi poată găsi cuvintele, gândurile-i fură spulberate de primul atac al urmăritorilor.

Fără veste, o bandă de creaturi ca nişte maimuţe năvăliră în fuga mare prin desişuri, dinspre partea sudică a Valului Ruinei. Fără glas, ca un puhoi de coşmar, ţâşniră prin pădurea sfărâmicioasă şi licărul ţiparilor. Se aruncară de pe malul jos şi săriră peste râu, spre prada lor.

Fie nu ştiau de primejdie, fie că uitaseră de ea. Fără niciun strigăt sau urlet, dispărură toţi sub o izbucnire bruscă şi clocotitoare de strălucire verde-albastră. Niciunul dintre ei nu mai apăru.

Imediat, Covenant şi Navigatorul porniră din nou la drum. Cât mai dură lumina crepusculară, aşezară între ei şi locul în care fuseseră atacaţi o distanţă cât mai mare.

La scurt timp după aceea, începu să plouă. Ploaia căzu peste ei ca un munte prăbuşit, făcând ca noaptea să devină impenetrabilă. Au fost obligaţi să se oprească. Se ghemuiră unul în altul, precum doi pribegi, sub adăpostul precar şi lipsit de frunze al unui copac, încercând să doarmă şi sperând că urmăritorii lor nu se puteau lua după ei pe asemenea vreme.

După un timp, Covenant începu să moţăie. Plutea în preajma unui somn adânc, când Navigatorul Spumei îl trezi scuturându-l.

— Ascultă!

Covenant nu auzi nimic altceva decât fâşâitul neîntrerupt al ploii.

Auzul uriaşului era mai ascuţit.

— Valul Ruinei se revarsă! Vor fi inundaţii!

Bălăbănindu-se ca nişte orbi, croindu-şi drum printre copacii şi desişurile nevăzute, alunecând prin apa care le trecea deja de glezne, încercară să iasă din crâng spre un teren mai ridicat. După chinuri îndelungate, izbutiră să părăsească vechea albie a râului. Însă apa continuă să crească, iar terenul nu. Acum, dincolo de ploaie, Covenant putea auzi mugetul mai gros al apei revărsate; părea să se înalţe deasupra lor în noapte. Se împiedica prin apa mocirloasă, ajunsă până la genunchi, şi nu putea vedea nicio cale prin care s-ar fi putut salva.

Însă Navigatorul Spumei îl trăgea după el. Peste câtva timp, se aventurară într-o albie de torent. Pereţii îi erau alunecoşi, iar apa curgea prin ei ca printr-un jgheab de scurgere, însă uriaşul

nu avu nicio ezitare. Îl legă pe Covenant de el cu o bucată scurtă de *clingor* şi începu să o ia în sus, prin albie.

Covenant atârnă de Navigatorul Spumei pe o distanţă mare. Însă, în cele din urmă, putea simţi că urcau. Pereţii albiei se îngustară. Navigatorul Spumei se folosi de mâini pentru a-l ajuta să urce.

Când ajunseră pe o coastă de deal golaşă, unde inundaţia de-abia dacă le uda tălpile, se opriră. Covenant se lăsă, epuizat, în mocirlă. Ploaia scădea în intensitate, apropiindu-se de sfârşit, şi se duse, abulic, la culcare, până când alţi zori reci şi cenuşii îşi săpară făgaş printre norii de la răsărit.

În cele din urmă, îşi înlătură oboseala încrustată pe ochi şi se ridică. Navigatorul Spumei îl privea amuzat.

— Ah, Covenant, zise uriaşul, ce mai pereche suntem şi noi. Tu eşti aşa de dărâmat şi de sobru, dar mă tem că nici eu nu arăt mai bine.

Adoptă o atitudine mototolită.

— Ce părere ai?

Pentru moment, Navigatorul Spumei arăta la fel de vesel şi senin ca un copil care se juca. Priveliştea îi provocă lui Covenant un junghi. Cât de mult trecuse de când îl auzise pe uriaş râzând?

— Spală-te pe faţă, hârâi el pe cât de glumeţ putea fi. Arăţi caraghios.

— Mă onorezi, i-o întoarse Navigatorul Spumei.

Însă nu râse. Pe măsură ce veselia i se risipea, se întoarse şi-şi turnă nişte apă pe faţă, ca s-o mai cureţe.

Covenant îi urmă exemplul, cu toate că era prea obosit ca să se simtă murdar. Bău trei înghiţituri din urcior, ca mic dejun, apoi se ridică, nesigur, în picioare.

În depărtare, putea vedea câteva vârfuri de copaci ieşind din viitura lată şi maronie. Nu mai rămăsese niciun alt semn vizibil care să marcheze crângurile din Valul Ruinei.

În faţa puhoaielor, în direcţia în care el şi Navigatorul Spumei trebuiau s-o ia, se întindea o înşiruire lungă de creste de deal. Erau grupate în terase deasupra lui, înălţându-se aproape la fel de sus ca munţii; iar coastele lor abrupte arătau la fel de dezolante ca şi cum poalele lor ar fi fost lipsite de viaţă de eoni întregi.

Perspectiva îi smulse un geamăt. Carnea lui răvăşită se înfioră; câmpia joasă din Valul Ruinei nu mai era traversabilă.

Fără nimic care să-i susţină, în afară de porţiile mici de apă, el şi uriaşul începură să urce.

Ascensiunea era mai uşoară decât părea. Dacă Covenant ar fi fost bine hrănit şi sănătos, n-ar fi suferit. Însă în starea lui deplorabilă, de-abia dacă se putea târî în sus, pe versanţi. Rana purulentă de la frunte îl durea ca o povară grea, legată de ţeasta sa, trăgându-l înapoi. Aerul greu şi umed părea să-i năclăiască plămânii. Din când în când, se trezea zăcând printre pietre şi nu-şi putea aminti cum îşi pierduse echilibrul.

Totuşi, cu ajutorul Navigatorului Spumei, continuă să urce. Mai târziu în acea zi, ajunseră la vârf şi începură coborâşul.

De când părăsiseră Valul Ruinei, nu mai văzuseră niciun semn că ar fi fost urmăriţi.

În dimineaţa următoare, după o ploaie nocturnă, interminabilă şi puturoasă, ca şi cum norii înşişi ar fi fost stătuţi, coborâră spre ieşirea dintre dealuri. Pe când trupul descărnat al lui Covenant se adaptă foamei, deveni mai stăpân pe el, nu mai întărit, dar mai puţin febril. Efectuă coborârea fără nicio problemă, iar de pe coamă el şi Navigatorul Spumei se deplasară spre răsărit, ieşind în terenul descoperit.

După o amiază lihnită şi mohorâtă, ajunseră într-o pustietate sinistră, cu plante ţepoase. Ocupa suprafaţa unui şes întins; pe o distanţă de aproape cinci kilometri, le stătură în cale copaci uscaţi, cu ghimpi, cu crengile ca nişte braţe şi vârfuri ascuţite, cenuşii, dure ca fierul... întregul podiş arăta ca o livadă distrusă, unde ţepuşe şi cârlige ascuţite fuseseră cultivate ca arme; tufele ghimpoase zăceau în şiruri încâlcite, ca şi cum ar fi fost plantate acolo pentru a putea fi îngrijite şi recoltate. Ici, acolo, în şiruri apăreau goluri, dar de la distanţă, Covenant nu putea vedea ce le provocase.

Navigatorul Spumei nu voia să traverseze valea. Terenul mai înalt mărginea pârloaga pe ambele părţi, iar copacii desfrunziţi nu ofereau niciun ascunziş; cât timp se aflau jos, pe fundul pârlogii, puteau fi văzuţi foarte uşor. Dar, din nou, nu aveau de ales. Pârloagele se întindeau până departe, spre nord şi sud. Vor avea nevoie de timp pentru a ocoli ghimpii, timp în care i-ar putea dovedi foamea sau i-ar putea ajunge din urmă

hăituitorii.
Mormăind în barbă, Navigatorul Spumei cercetă cu privirea întregul teren, pe cât de departe putea, căutând vreun semn al urmăritorilor. Apoi îl conduse pe Covenant, pe ultima pantă, în pârloagă.
Descoperiră că şi cele mai joase crengi ale copacilor erau cu un metru optzeci, doi metri înălţime faţă de sol. Covenant se putea deplasa în picioare de-a lungul şirurilor strâmbe de trunchiuri, însă Navigatorul Spumei trebuia să se chircească sau să se aplece pentru ca ghimpii să nu-i sfâşie trupul şi capul. Risca să fie rănit dacă se deplasa prea repede. Drept rezultat, înaintarea lor prin pârloagă era periculos de înceată.
Un praf gros acoperea pământul de sub picioarele lor. Toată ploaia din nopţile trecute părea să nici nu se fi atins de această vale. Pământul mort se întindea înaintea norilor ca şi cum torentele revărsate ani de zile n-ar fi potolit niciodată setea vechii sale sărăcii. Nori sufocanţi de praf se ridicau din paşii drumeţilor, le umpleau plămânii şi erau înţepători pentru ochi şi se ridicau în văzduh, dându-i de gol la fel de clar precum fumul.
Nu peste multă vreme, ajunseră la primul gol în mărăciniş. Spre surprinderea lor, aflară că era o groapă cu nămol. Într-o băltoacă, bolborosea argila lichidă. În contrast cu praful mort din jur, aceasta părea să aibă un fel de viaţă noroioasă, însă era la fel de rece ca aerul iernii. Covenant se ţinu departe de ea, ca şi cum ar fi fost periculoasă, şi se grăbi să străbată mărăcinişul pe cât de repede putea merge Navigatorul Spumei.
Erau la jumătatea drumului spre marginea dinspre est a văii, când auziră un strigăt gutural, de surpriză, la distanţă, în urma lor. Răsucindu-se, văzură două grupuri mari de jefuitori ţâşnind din mai multe părţi dintre dealuri. Grupurile se reuniră, gonind printre copacii ghimpaţi, urlând după sângele prăzii lor.
Covenant şi Navigatorul Spumei se întoarseră şi o luară la goană.
Covenant alerga cu vigoarea dată de frică. În prima instanţă a fugit lor, nu avusese altă preocupare decât efortul necesar alergării, umflarea picioarelor şi plămânilor săi. Dar, în scurtă vreme, îşi dădu seama că se îndepărta de Navigatorul Spumei. Postura aplecată a uriaşului îi reducea acestuia viteza; nu-şi

putea folosi eficient picioarele lungi fără a-şi zgâria capul din cauza ghimpilor.

— Fugi! îi strigă el lui Covenant. Îi ţin eu pe loc!

— Las-o baltă!

Covenant încetini, ca să-şi potrivească pasul cu cel al uriaşului.

— Suntem la ananghie împreună.

— Fugi! repetă Navigatorul Spumei, dând repede din mână, ca şi cum ar fi vrut să-l azvârle înainte pe Necredincios.

În loc să-i răspundă, Covenant se alătură prietenului său. Auzi urletele sălbatice ale urmăritorilor lor de parcă i-ar fi zgâriat spinarea, însă rămase cu Navigatorul Spumei. Deja pierduse prea mulţi oameni care fuseseră importanţi pentru el.

Deodată, Navigatorul Spumei se opri împleticindu-se.

— Du-te, rămân eu! Piatră şi mare!

Părea furios.

— Tu crezi că aş putea să văd cum misiunea ta eşuează doar de dragul meu?

Covenant derapă şi se opri.

— Las-o baltă, gâfâi el din nou. Nu sunt în stare de nimic fără tine.

Navigatorul Spumei se răsuci ca să se uite spre hăituitorii lor care şarjau.

— Atunci trebuie să descoperi cum se foloseşte aurul tău alb, acum. Sunt prea mulţi.

— Nu şi dacă te pui în mişcare! La naiba! Încă-i putem învinge.

Uriaşul se răsuci, pentru a-l înfrunta pe Covenant. Pentru o clipă, muşchii i se încordară ca să-l propulseze înainte iar. Dar apoi înţepeni; capul îi zvâcni în sus. Se holba intens printre crengi, în depărtare, dincolo de capul lui Covenant.

O nouă spaimă îl cuprinse pe Covenant. Se întoarse şi urmări privirea uriaşului.

Pe panta dinspre est a văii apăruseră demonii-abjecţi. Goneau în număr mare spre pârloagă, ca şi cum ar fi roit, şi pe măsură ce se deplasau se aşezau în trei aripi. Covenant îi putea vedea clar, printre ghimpi. Când au ajuns la fundul văii, s-au oprit, agitându-şi bastoanele. Peste tot, de-a lungul marginii de est a pădurii, au incendiat copacii uscaţi.

Desişurile s-a aprins instantaneu. Flăcările s-au avântat în văzduh mugind, s-au împrăştiat cu repeziciune pe toate crengile, de la un copac la altul. Fiecare trunchi deveni o torţă, aprinzându-şi vecinii. În câteva clipe, lui Covenant şi Navigatorului Spumei le-a fost tăiată calea spre est de către zidul de foc.

Navigatorul Spumei îşi plimba privirea înainte şi înapoi, de la foc la vânătorii lansaţi în cursă, iar ochii lui aruncau scăpărări de furie, ca şi cum ar fi fost hămesit după o luptă, de sub sprâncenele groase.

— Prinşi în capcană! strigă el, ca şi cum neputinţa în faţa situaţiei l-ar fi scandalizat.

Dar furia lui avea un alt înţeles.

— Aici au greşit! Nu sunt aşa de vulnerabil la foc. Pot să trec prin el şi să atac!

— Eu sunt, răspunse Covenant aiurit.

Privea furia crescândă a uriaşului cu o greaţă adusă de teama resimţită până-n rărunchi. Ştia care ar fi trebuit să fie răspunsul. Navigatorul Spumei era mult mai bine pregătit să lupte împotriva Dispreţuitorului. Ar fi trebuit să spună: „Ia inelul meu şi du-te. Poţi găsi o cale de a-l folosi. Tu poţi trece de aceşti demoni-abjecţi.” Însă cuvintele nu i se formau în gâtlej. Iar teama că Navigatorul Spumei îi va cere verigheta se agita înăuntrul său, inspirându-i să găsească o alternativă.

— Poţi să înoţi în nisipurile mişcătoare? Hârâi el. Uriaşul se zgâi la el de parcă ar fi spus ceva de neînţeles.

— Gropile cu nămol! Ne putem ascunde într-una din ele până trece focul. Dacă poţi să faci în aşa fel încât să nu ne înecăm.

Navigatorul Spumei continua să se holbeze. Covenant se temea că uriaşul era mult prea mistuit de furie ca să înţeleagă ce spunea. Dar o clipă mai târziu, Navigatorul Spumei îşi recăpătă controlul. Cu un efort aprig de voinţă, îşi înfrână dorinţa de luptă.

— Da! izbucni el. Vino!

Imediat, se grăbi spre foc.

O luară la goană să găsească o baltă de nămol bolborositor, lângă foc, înainte ca hăituitorii să-i ajungă din urmă. Covenant se temea că vor reuşi asta prea târziu; chiar şi prin mugetul

intens al focului, putea auzi urletele urmăritorilor lor.

Însă vâlvătaia se deplasa cu o viteză înspăimântătoare. În vreme ce creaturile se aflau încă la câteva sute de metri distanţă, se lovi de fierbinţeala flăcărilor şi coti într-o parte, căutând una dintre gropile cu nămol.

Nu reuşi să găsească. Năvala căldurii îi înţepa ochii, aproape orbindu-l. Era prea aproape de foc. Îşi croia drum pe la vârful copacilor, spre el, ca o fiară devoratoare de lumi. Îl strigă pe Navigatorul Spumei, dar glasul său nu se auzi deloc în tumultul pârjolului.

Uriaşul îl prinse de braţ, ridicându-l de pe loc. Gonind gheboşat, ca un olog, se îndreptă spre o baltă direct pe sub zidul de foc. Crengile şi ghimpii cei mai apropiaţi de balta cu nămol parcă înfloriseră deja cu acele petale de un portocaliu intens, ca şi cum ar fi fost readuse la viaţă de foc.

Navigatorul Spumei sări în mocirlă.

Avântul său îi scufundă până peste cap, dar cu picioarele sale lungi se împinse, din nou, spre suprafaţă. Li se păru că faţa le este arsă pe loc de dogoarea tot mai intensă. Însă Covenant se temea mult mai mult de nămol. Se zbătu cu disperare, o clipă, apoi îşi aminti că modul cel mai rapid de a-ţi da duhul în nisipurile mişcătoare era să te agiţi. Împotrivindu-se panicii lui instinctive, se forţă să rămână inert. Îl simţi în spate pe Navigatorul Spumei făcând la fel. Doar capul li se iţea din nămol.

Nu se scufundară. Focul trecu pe deasupra lor în timp ce pluteau, iar momente îndelungi de durere îi uscară faţa lui Covenant în timp ce se bălăcea în nămol lichid, de-abia îndrăznind să respire. Neajutorarea lui intensă părea să crească pe măsură ce trecea pârjolul.

Când vâlvătăile se vor îndepărta, el şi Navigatorul Spumei vor rămâne să plutească în noroi pentru a se apăra cât puteau de bine împotriva celor trei formaţiuni ale demonilor-abjecţi, fără să-şi mişte deloc braţele.

Încercă să-şi tragă respiraţia ca să-i strige ceva Navigatorului Spumei, dar în vreme ce încă mai inhala, mâini din adâncul bălţii de nămol îl apucară de glezne şi-l traseră jos.

CORUPŢIA

Se zbătu cu disperare, încercând să ajungă din nou la suprafaţă. Însă noroiul îi îngreuna mişcările, îi anihila orice efort, iar mâinile de pe gleznele lui îl trăgeau în jos repede. Dădu din mâini spre Navigatorul Spumei, dar nu găsi nimic. Deja simţea că se afla mult prea departe de suprafaţa bălţii.

Îşi ţinu respiraţia, fără speranţe. Instinctul său încăpăţânat de supravieţuire îl făcea să continue să lupte, cu toate că ştia că nu va mai ajunge niciodată la suprafaţă din acest hău îngheţat. Împotrivindu-se nămolului, se aplecă, îşi duse mâinile la picioare într-un efort de a ajunge la degetele care-l ţineau. Dar nu le putu găsi. Îl trăgeau în jos, le simţea strânsoarea rece pe gleznele sale, însă propriile lui mâini trecură pe acolo unde ar fi fost, ar fi trebuit să fie acele mâini.

În agonia lui, i se păru, o clipă, că simte pulsând aurul alb. Dar pulsul nu-i transmise nicio senzaţie de forţă şi dispăru imediat ce-l descifră în minte.

Aerul din plămânii săi începu să-l lase. Vinişoare roşii de lumină se întretăiară în interiorul pleoapelor sale. Începu să urle dezlănţuit: Nu aşa! Nu aşa!

În clipa următoare, simţi că-şi schimbase direcţia. Deşi plămânii îi gemeau, mâinile îl aşezară orizontal, apoi începură să-l tragă în sus. Îl smulseră din noroi cu un zgomot umed şi cleios, direct în atmosfera rece şi întunecată.

Trase aer în piept cu respiraţia întretăiată. Era stătut şi urât mirositor, precum cel dintr-o criptă umedă, însă însemna viaţă şi-l inspiră cu lăcomie. Pentru ceva vreme, heraldica roşiatică din creierul său îl ţinu în beznă. Dar cum respiraţia-i deveni un gâfâit monoton, îşi eliberă ochii din mocirlă şi-i forţă să se deschidă, încercând să vadă unde se afla.

Întunecimea din jurul său era totală.

Zăcea pe lut umed. Când se mişcă, umărul său stâng atinse un perete noroios. Se ridică în genunchi şi căută pe deasupra capului său; la o lungime de braţ mai sus de el găsi tavanul. Părea să se afle cu spatele sprijinit de unul dintre pereţii unei camere mortuare din lut.

O voce înfundată rosti lângă urechea lui:

— Nu poate să vadă.

Răsunase subţire şi înspăimântată, dar surpriza de a o auzi îl ului, îl făcu să tresară şi să scape un icnet lângă perete.

— Asta-i bine, răspunse o altă voce şovăitoare. Ar putea să ne vatăme.

— Nu-i bine. Dă-i lumină.

Această voce părea mult mai hotărâtă, însă tot avea un tremur neliniştit.

Nu! Nu, nu.

Covenant putu distinge vreo opt sau zece vorbitori protestând în cor.

Glasul cel mai ferm insistă:

— Dacă nu intenţionăm să-l ajutăm, n-ar fi trebuit să-l salvăm.

— Ar putea să ne vatăme.

— Încă nu-i târziu. Înecaţi-l!

— Nu.

Glasul cel ferm se aspri.

Am preferat să riscăm.

— Oh! Dacă află Făuritorul…!

— Eu zic că noi am vrut-o! Să-l salvăm ca să-l omorâm după aceea, asta ar trebui să fie, cu siguranţă, lucrarea Făuritorului. Mai bine să ne rănească el pe noi. Am să…

— Glasul ezita temător – am să fac lumină chiar eu dacă va trebui.

Pregătiţi-vă! Rostiră în cor ceilalţi, alertându-l pe Covenant.

O clipă mai târziu, auzi un zgomot ciudat, alunecos, ca de băţ înfipt în noroi. O strălucire slabă şi roşiatică, de culoarea luminii de stâncă, se aprinse la câţiva centimetri de faţa lui.

Lumina provenea de la un personaj grotesc, aşezat pe podeaua încăperii. Avea cam şaizeci de centimetri înălţime şi era întors spre el ca o statuie din lut, modelată de mâinile nepricepute ale unui copil. Putea distinge nişte membre nevolnice, trăsături vagi şi strâmbe, dar nu ochi, urechi, gură, nas. Petele roşiatice de noroi de pe trupul său maro luceau stins, răspândind o lumină slabă.

Îşi dădu seama că se afla la capătul unui tunel. Lângă el era o groapă mare, cu noroi bolborositor, iar dincolo de ea pereţii, podeaua şi tavanul se uneau, închizând locul. Însă în direcţia

opusă tunelul se întindea întunecos.

Acolo, la limita iluminării, stătea o duzină sau mai multe siluete scunde, lutoase, precum cea din faţa lui.

Nu se mişcau, nu scoteau niciun sunet. Păreau neînsufleţite, de parcă ar fi fost lăsate în urmă de cine ştie ce creatură care săpase tunelul. Însă tunelul nu conţinea pe nimeni sau nimic altceva, care ar fi putut vorbi. Covenant căscă ochii la siluetele diforme şi încercă să se gândească ce să spună.

Dintr-odată, groapa cu noroi începu să fiarbă. Chiar înaintea lui Covenant, mai multe forme din lut săriră, brusc, din nămol, trăgând după ei două picioare imense. Forma luminoasă se retrase repede în tunel, pentru a le face loc. Îl ridicară într-o clipită, de pe podeaua tunelului, pe Navigatorul Spumei şi se dădură îndărăt de lângă el pentru a se alătura siluetelor care rămaseră să-l privească pe Covenant.

Plămânii uriaşi ai Navigatorului Spumei îl salvaseră; nu-i trebui niciun răgaz ca să-şi revină. Se răsuci în grabă în spaţiul restrâns şi o porni spre formele de lut mârâind şi clătinându-se, cu furia oglindită în ochi şi un pumn greu gata ridicat.

Lumina singuratică se stinse de îndată. Scoţând ţipete ascuţite, creaturile din nămol o luară la fugă în jos, prin tunel.

— Navigatorule! strigă Covenant dintr-o răsuflare. Ne-au salvat!

Îl auzi pe uriaş oprindu-se, apoi îl auzi cum gâfâie din greu.

— Navigatorule, repetă el. Uriaşule.

Navigatorul Spumei respiră adânc pentru un moment, după aceea spuse:

— Tu eşti, prietene?

În beznă, glasul îi răsuna crispat, prea plin de emoţii reprimate.

— Eşti bine?

— Bine?

Covenant se simţi, pentru o clipă, descumpănit, în pragul isteriei. Însă se stăpâni.

— Nu mi-au făcut nimic. Navigatorule, cred că… ne-au salvat.

Uriaşul mai gâfâi puţin, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

— Da, mormăi el. Da. Acum i-am învăţat să se teamă de noi.

Apoi, îndreptându-şi vocea spre adâncul tunelului, spuse:

— Vă rugăm să ne iertaţi. Într-adevăr, ne-aţi salvat. Da, nu mă pot înfrâna, sunt iute la mânie, prea iute. Totuşi, fără a vă fi hotărât să faceţi asta, mi-aţi frânt inima. Mi l-aţi luat pe prietenul meu şi m-aţi lăsat baltă. M-am temut că a murit, m-am simţit disperat. Bannor din Garda Sângelui ne-a spus să căutăm ajutor oriunde ne aflăm. Ce smintit am fost, să nu-l caut şi atât de aproape de bârlogul Zdrobitorului de Suflete. Când m-aţi luat şi pe mine, nu-mi mai rămăsese niciun alt gând, decât cel de furie. Tânjesc după iertarea voastră.

Din beznă îi răspunse doar tăcerea sfidătoare.

— Ah, ascultaţi-mă! strigă el. Ne-aţi salvat din ghearele Dispreţuitorului. Nu ne abandonaţi acum.

Liniştea acoperea totul, apoi fu spulberată:

— Disperarea este lucrarea Făuritorului, rosti o voce. Nu a fost în intenţia noastră.

— Nu-i credeţi! strigară alte glasuri. Sunt aspri!

Însă zgomotul de paşi târşâiţi reveni spre Covenant şi Navigatorul Spumei, iar mai multe dintre formele de lut se aprinseră în timp ce se mişcau, aşa că tunelul se umplu de lumină. Creaturile înaintau prudente, oprindu-se la o distanţă respectabilă, în afara razei de acţiune a uriaşului.

— Şi noi vă cerem iertare, zise conducătorul pe cât de hotărât putea.

— Ah, nu trebuie, răspunse Navigatorul Spumei. S-ar putea să-mi trebuiască mie timp până-mi recunosc prietenii, dar după ce-am făcut-o, nu mai trebuie să se teamă de mine. Eu sunt Lup de Mare Navigatorul Spumei, ăăăă…

— Înghiţi cu noduri, de parcă vorbele ar fi ameninţat să-l înăbuşe – ultimul dintre uriaşii de pe Ţărmul Mării. Prietenul meu este Thomas Covenant, Prim-Nobil şi păstrător al aurului alb.

— Ştim, rosti conducătorul. Am auzit. Noi suntem *jheherrin, aussat jheherrin Befylam.* Cotloanele Făuritorului nu au secrete pe care un *jheherrin* să nu le afle. S-a discutat despre voi. Au fost ţesute planuri împotriva voastră. *Jheherrinii* au stat de vorbă şi s-au decis să vă ajute.

— Dacă află Făuritorul, se văicări un glas de lângă conducător, vom fi daţi pieirii.

— Asta aşa e. Dacă ne bănuieşte de ajutor, nu ne va mai

suferi. Ne temem pentru viaţa noastră. Dar voi sunteţi duşmanii lui. Iar legendele spun că…

Căpetenia se opri dintr-odată, întorcându-se să se consulte şi cu ceilalţi *jheherrini.* Covenant privi fascinat cum şuşoteau. De la distanţă păreau cu toţii la fel, dar la o privire mai de-aproape se dovedea că difereau pe cât de mult se deosebeau lucrurile din lut făcute de mai mulţi copii. Variau în mărime, formă, culoare, timiditate, tonul vocii. Şi, cu toate acestea, împărtăşeau acelaşi aspect ciudat de inconsistenţă. Se umflau şi pleoscăiau când se deplasau, ca şi cum rămâneau întregi numai datorită unei pelicule foarte subţiri de tensiuni de suprafaţă, de parcă orice ciocnire sau lovitură i-ar fi putut reduce la o masă amorfă de noroi umed.

După o scurtă dezbatere, căpetenia se întoarse. Glasul său tremura ca şi cum i-ar fi fost teamă de propria lui îndrăzneală când rosti:

— De ce aţi venit? îndrăzniţi să… Ce scopuri aveţi?

Navigatorul Spumei răspunse pe un ton mohorât, pentru ca *jheherrinul* să-l creadă:

Scopul nostru este să-l distrugem pe Nobilul Foul, Dispreţuitorul.

Covenant tresări la auzul declaraţiei deschise. Însă n-o putea contrazice. Cum altcumva ar fi putut descrie ceea ce intenţionau să facă?

Jheherrinul se sfătui din nou, apoi anunţă grăbit, neliniştit:

— Asta nu se poate face. Veniţi cu noi.

Repeziciunea cu care o spuse făcu vorbele să sune ca o poruncă, deşi glasul căpeteniei era prea tremurător ca să aibă o asemenea autoritate. Covenant se simţi îndemnat să protesteze, nu pentru că ar fi avut vreo obiecţie ca să meargă cu *jheherrinii,* ci pentru că voia să ştie de ce considerau o asemenea misiune drept imposibilă. Însă i-o luară înainte cu repeziciunea retragerii lor; înainte să fi putut rosti întrebarea, jumătate dintre lumini dispărură, iar restul erau pe cale.

Navigatorul Spumei înălţă din umeri şi-i făcu semn s-o ia înaintea lui prin tunel. Covenant dădu din cap. Cu un geamăt obosit, începu să meargă chircit, ţinându-se în spatele *jheherrinilor.*

Se deplasau cu o repeziciune surprinzătoare. Umflându-se şi

prelingându-se, alergau şi se scurgeau în acelaşi timp prin tunel. Covenant nu putea să ţină pasul cu ei. Ghemuit şi înghesuit, plămânii lui gemeau în aerul stătut, iar picioarele-i alunecau bezmetice în noroiul înşelător. Mersul Navigatorului Spumei era chiar şi mai lent, tavanul jos obligându-l să se târască.

Însă unii dintre *jheherrini* rămaseră cu ei mai în spate, ghidându-i la curbe şi la intersecţia mai multor pasaje. Nu peste multă vreme, tunelul începu să se lăţească. Pe măsură ce numărul şi complexitatea intersecţiilor creştea, tavanul se înălţă şi el. Curând, Covenant putu să stea în picioare, iar Navigatorul Spumei să treacă la poziţia ghemuit. Atunci se deplasară mult mai repede.

Drumul lor continuă multă vreme. Trecând printr-un păienjeniş complicat de intersecţii, pe unde tunelurile străpungeau pământul ca un labirint, călătorii zăriră şi alte creaturi, toate grăbindu-se în aceeaşi direcţie, printr-un noroi atât de alunecos şi gros încât Covenant de-abia dacă putea înainta prin el, şi minereuri de cărbune strălucitoare, reflectând puternic lumina pietrelor *jheherrinilor,* cutreierară leghe în şir cu toată viteza pe care o putea atinge Covenant. Însă viteza nu era mare şi se reduse pe măsură ce lăsau în urmă kilometru după kilometru. Trecuseră două zile de când nu mai mâncase şi aproape zece de când nu se mai odihnise corespunzător. Noroiul uscat îi pulsa cu febrilitate pe frunte, iar insensibilitatea mâinilor şi picioarelor sale, o absenţă a senzaţiilor care n-avea nimic comun cu frigul, se răspândea peste tot.

Cu toate astea, continuă. Nu se temea că se va ologi singur; în halul său de oboseală, ameninţarea perpetuă a leprei îşi pierduse puterea asupra sa. Picioarele, capul, foamea întruneau condiţiile de revenire în lumea lui. Nu frica de lepră îl mâna înainte. Avea alte motivaţii.

Condiţiile de deplasare se îmbunătăţeau gradat. Stânca înlocui argila din tunel; atmosfera deveni tot mai luminoasă şi mai curată, temperatura potrivită. Astfel de lucruri îl ajutau pe Covenant să continue să meargă. Şi ori de câte ori încetinea, îngrijorarea Navigatorului Spumei şi încurajările sale îl impulsionau. Străbătu kilometru după kilometru de parcă ar fi încercat să scape de amorţeala neplăcută a picioarelor sale pe

piatra dezgolită.

În cele din urmă, fu cuprins de somnolenţă. Nu mai luă în seamă nici mediul înconjurător, nici pe ghizii săi, nici oboseala. Nu simţea mâna Navigatorului Spumei, plasată, din când în când, pe umărul său pentru a-l direcţiona. Când se trezi, dintr-odată, staţionând într-o cavernă uriaşă, iluminată cu pietre de foc, plină de creaturi care mergeau în cerc, se holbă buimac, de parcă nu şi-ar fi putut imagina cum au ajuns acolo.

Majoritatea creaturilor stăteau la o distanţă sigură de el şi Navigatorul Spumei, dar câteva se urniră înainte, aducând vase din lut cu apă şi mâncare. În timp ce se apropiau, musteau de o frică instinctivă. Cu toate astea, se apropiară suficient de mult ca să le ofere vasele.

Covenant întinse mâna să le ia, însă uriaşul îl opri.

— Ah, *jheherrini,* făcu Navigatorul Spumei pe un ton oficial, ospitalitatea voastră ne onorează. Dacă se poate, vă vom întoarce această onoare prin acceptarea sa. Dar nu suntem ca şi voi, vieţile noastre nu se aseamănă. Mâncarea voastră ne-ar face mai mult rău decât bine.

Acest discurs îl intrigă, într-un fel, pe Covenant. Se strădui să privească prin castroane şi descoperi că Navigatorul Spumei avea dreptate. Mâncarea avea aspectul marnei lichide şi duhnea a putreziciune veche, ca şi cum carnea moartă s-ar fi tot descompus acolo veacuri la rând.

Însă apa era proaspătă şi pură. Navigatorul Spumei o acceptă cu o plecăciune de mulţumire, bău cu sete şi apoi i-o întinse lui Covenant.

Pentru prima dată, Covenant îşi dădu seama că sacul Navigatorului Spumei se pierduse în pustietăţile ţepoase.

Năvala apei reci în hăul lui interior îl ajută să se mai scuture de somnolenţă. Goli vasul, savurând puritatea apei de parcă ar fi crezut că nu va mai gusta niciodată ceva atât de curat. Când îl înapoie *jheherrinului* care tremura în aşteptare, îşi dădu toată silinţa să imite plecăciunea Navigatorului Spumei.

Apoi începu să cântărească situaţia sa. În peşteră se aflau deja câteva sute de făpturi, iar altele îşi făceau constant apariţia. La fel ca *jheherrinul* care-l salvase, cu toţii păreau făcuţi din lut însufleţit. Erau modelaţi grotesc, precum arătările luate în râs din cauza monstruozităţii lor; le lipsea orice organ

de simţ familiar lui Covenant. Totuşi, era uşor surprins să constate că erau de mai multe tipuri. În afară de formele scunde, bipede, văzute prima dată, mai erau şi două, trei tipuri distincte animaliere, cu un aspect jalnic de încercări eşuate de modelare în lut a cailor, lupilor, troglodiţilor, precum şi un grup bizar de vietăţi târâtoare.

— Navigatorule? murmură el.

Îl chinuia o bănuială groaznică.

— Ce sunt ăştia?

— Şi-au dat nume în limba Vechilor Nobili, răspunse, prudent, Navigatorul Spumei, ca şi cum s-ar fi apropiat de ceva periculos, în funcţie de formele lor. Cei care ne-au salvat sunt *aussat Befylam* din neamul *jheherrinilor.* Ceilalţi *Befylam* pe care-i vezi, sunt *fael Befylam* – şi arătă spre târâtoare – şi *roge,* indicând creaturile asemănătoare cu troglodiţii. În timp ce mergeam, am auzit fragmente din discuţiile lor, explică el, însă nu-şi continuă ideea.

Covenant simţi că-i venea să verse din cauza şocului presupunerilor sale. Insistă:

— Ce sunt?

Pe sub noroiul care-i întuneca faţa, muşchii fălcilor Navigatorului Spumei se încordară. Glasul îi tremură vag când spuse:

— Întreabă-i. Lasă-i să vorbească despre asta, dacă vor. Aruncă o privire prin cavernă, însă nu şi-o încrucişă cu a lui Covenant.

— Vom vorbi, răsună o voce rece şi mohorâtă. Unul dintre *fael jheherrin Befylam* se târî pe scurta distanţă până la ei. Se scurgea cleios pe piatră, în timp ce se deplasa, iar când se opri, rămase tremurând şi gâfâind ca un peşte pe uscat. Hotărârea şi frica se amestecau în orice tremur al corpului său. Însă Covenant nu se simţi cuprins de scârbă. Era copleşit de milă pentru toţi *jheherrinii.*

— Vom vorbi, repetă târâtorul. Sunteţi tari, ne ameninţaţi pe toţi.

— Ne vor distruge, se văicări un cor de voci.

— Dar am decis să ajutăm.

— Alegerea n-a fost fără adversari! strigară glasurile.

— Am hotărât. Voi sunteţi, după cum spune legenda…

Se pierdu în zarvă.
Acceptăm acest risc.
Apoi un val de nefericire acapară glasul târâtorului:
— Vă implorăm să nu vă întoarceţi împotriva noastră.
Neutru, neşovăitor, Navigatorul Spumei rosti:
— Niciodată nu vom intenţiona să-i vătămăm pe *jheherrini.*
Din toate părţile cavernei i se răspunse cu o tăcere neîncrezătoare. Dar apoi, câteva glasuri rostiră pe un ton de delăsare istovită:
— Atunci vorbiţi. Am ales.
Târâtorul se calmă.
— Vom vorbi. Am decis. Omule cu aur alb, te întrebi ce suntem. Noi suntem, cei moi, lucrări ale Făuritorului.
În timp ce glăsuia, lumina de piatră pulsa în aer ca necazul.
— Făuritorul munceşte în adânc, în citadela căminului său, înmulţind armatele. Ia carnea vie, aşa cum o cunoaşteţi voi, şi-şi revarsă puterea asupra ei, dirijând forţa şi răutatea pentru a-i servi scopurilor lui. Însă lucrarea sa nu se potriveşte întotdeauna cu dorinţele sale. Uneori, rezultatul este slăbiciunea şi nu puterea.
Alteori, lucrarea lui este oarbă sau oloagă, ori se naşte moartă. Aruncă aceste progenituri în smârcurile bolborosite pentru a fi consumate.
Vibraţia unei amintiri terifiante umplu caverna.
— Însă în această urgie există speranţă. Nu suntem căsăpiţi. Prin suferinţă, devenim *jheherrini*, cei moi. Suntem transformaţi. Ne târâm din străfundurile gropii.
— Ne târâm! repetară glasurile în cor.
— În labirinturile întunecate, pierduţi chiar şi amintirii Făuritorului…
— Pierduţi.
— … ne implorăm vieţile.
— Vieţile.
— Din mocirla pustietăţii ţepoase până în pereţii citadelei Făuritorului, rătăcim în mizerie şi teamă, căutând…
— Căutând.
— … ascultând.
— Ascultând.
— … aşteptând.

— Aşteptând.

— Suprafaţa Pământului ne este refuzată. Am pieri în praf dacă ne-ar atinge lumina soarelui. Şi nu putem săpa, nu putem face noi tuneluri care să ne scoată din acest loc. Suntem moi.

— Pierduţi.

— Şi nu îndrăznim să-l supărăm pe Făuritor. Trăim în suferinţă, el zâmbeşte deasupra abjecţiei noastre.

— Pierduţi.

— Cu toate astea, ne păstrăm forma a ceea ce-am fost. Nu suntem…

— Glasul se cutremură, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie trăsnit pentru cutezanţa sa – slugile Făuritorului.

Sute de *jheherrini* icniră trepidând.

— Multe din tainiţele noastre se află lângă pasajele Făuritorului. Cercetăm pereţii şi ascultăm. Auzim că Făuritorul nu are secrete. Îi auzim vrăjmăşia împotriva voastră, intenţiile sale împotriva voastră. De dragul legendei, am dezbătut şi-am hotărât. Am ales să dăm orice ajutor care poate fi ascuns de Făuritor.

Când târâtorul termină, toţi ceilalţi *jheherrini* tăcură şi-l priveau pe Covenant în timp ce bâjbâia după un răspuns. O parte din el voia să plângă, să îmbrăţişeze creaturile monstruoase şi să plângă. Însă obiectivul său îl făcea să fie rigid. Simţea că nu se putea întoarce spre blândeţe fără să pocnească. Pentru a-l distruge pe Nobilul Foul, scrâşni el pe tăcute. Da!

— Dar voi, ripostă el cu asprime, aţi spus că este imposibil. Că nu se poate face.

— Nu se poate, fremătă târâtorul. Pasajele Făuritorului, aflate sub Kurash Qwellinir, sunt păzite. Kurash Qwellinir însuşi este un labirint. Focurile lui Gorak Krembal păzesc locul Făuritorului. Sălile lui viermuiesc de răutate şi servitori. Am auzit noi. Făuritorul nu are niciun secret.

— Şi totuşi, ne-aţi ajutat.

Tonul uriaşului era gânditor.

— Aţi riscat furia Făuritorului. N-aţi făcut asta fără un motiv serios.

— E adevărat.

Vorbitorul părea să se teamă de ceea ce-ar putea spune în

continuare Navigatorul Spumei.

— Desigur, mai sunt şi alte ajutoare pe care le-aţi putea da.

— D... da. Despre Gorak Krembal noi nu vorbim, nu-i nimic de vorbit. Dar cunoaştem drumul la Kurash Qwellinir. Şi... şi locul Făuritorului, acolo e ceva. Dar...

Vorbitorul se poticni, tăcu.

— Dar, interveni Navigatorul Spumei hotărât, un astfel de ajutor nu este un motiv pentru ajutorul acordat deja. Nu sunt nici surd, nici orb, *jeheherrinule*. Un cu totul alt motiv v-a făcut să acceptaţi acest pericol.

— Legenda... icni interlocutorul, apoi se fofilă de-acolo pentru a se sfătui cu creaturile din urma sa.

— Urmară nişte şuşoteli aprinse, pe parcursul cărora Covenant încercă să-şi înfrâneze senzaţia că îi pândea o criză. Dintr-un motiv obscur, spera ca făpturile să refuze să vorbească despre legenda lor. Dar când târâtorul se întoarse la ei, Navigatorul Spumei rosti direct:

— Spune-ne.

În cavernă se lăsă o tăcere lugubră, iar când vorbitorul răspunse, cu teamă, „vă vom spune”, un cor de ţipete se risipi în aer. Mai multe zeci de *jheherrini* o luară la fugă, incapabili să suporte riscul.

— Trebuie. Nu există o altă cale.

Târâtorul se apropie câţiva metri, apoi se lăsă cleios pe podea, gâfâind de parcă nu putea respira. Dar după un moment, îşi înălţă glasul tremurător şi începu să cânte. Era un cântec într-o limbă necunoscută, pe care Covenant n-o înţelegea, iar tonalităţile sale înalte deveniră atât de nesigure din cauza fricii, încât nici nu mai putea deosebi linia sa melodică. Totuşi, mai mult din felul în care-l ascultau *jheherrinii* decât din cântecul însuşi, înţelese câte ceva despre puterea sa, despre cât era de atrăgător pentru creaturi. Era mişcat, fără să fi priceput nimic din el.

Era un cântec scurt, ca şi cum epocile îndelungate de folosinţă tristă sau abjectă l-ar fi redus la structura sa de bază. Când termină, vorbitorul rosti cu glas stins:

— Legenda. Singura speranţă a *jheherrinilor*, singura parte a vieţii noastre care nu este lucrarea Făuritorului, singurul scop. Descrie străbunii de demult ai *jheherrinilor*, cei nefăcuţi de

Făuritor, ei înşişi Făuritori. Însă nu erau sterpi, aşa cum e el, cum suntem noi. N-au fost forţaţi să se înmulţească pe carnea altora. Din trupurile lor au ieşit cei tineri, care au crescut şi au făcut, la rândul lor, alţi tineri. Astfel, lumea era reînnoită constant şi reîmprospătată. Astfel de lucruri sunt de neimaginat. Însă Făuritorii aveau defecte.

Unii erau slabi, alţii orbi sau nechibzuiţi. Printre ei s-a născut şi Făuritorul, sterp şi crud, şi n-au înţeles, nici nu s-au temut de ce-au făcut. Astfel, au căzut sub puterea lui. I-a capturat şi i-a dus în adâncimea citadelei sale şi i-a folosit pentru a începe munca de concepere a oştirilor. Noi suntem ultimele vestigii produse ale acestor ne-Făuritori bolnavi. Ultimele lor urme de viaţă s-au păstrat în noi. Drept pedeapsă pentru defectele lor, suntem condamnaţi să ne târâm prin tainiţe, în chinuri, cu prudenţă şi într-o frică eternă. Noroiul ne este soarele şi sângele, şi fiinţa, carnea şi casa. Frica este moştenirea noastră, pentru că Făuritorul poate să ne aducă pieirea cu un singur cuvânt, trăim aşa cum trăind, chiar la umbra căminului său.

Dar suntem prudenţi în numele singurei noastre speranţe. Pentru că se spune că unii dintre ne-Făuritorii făcuţi nu sunt sub stăpânirea Făuritorului, că ei încă mai zămislesc copii din trupurile lor. Se spune că atunci când va veni vremea, un copil se va naşte fără niciun cusur, o progenitură pură, impenetrabil pentru Făcător şi ai lui, netemător. Se spune că acest pur va veni la căminul Făuritorului purtând semne ale puterii. Se spune că-i va răscumpăra pe *jeheherrini* dacă dovedesc – dacă-i consideră el vrednici – că va obţine de la Făuritor eliberarea lor de frică şi noroi dacă… dacă…

Târâtorul nu mai putu continua. Glasul său căzu în tăcere, părăsi caverna suferind pentru un răspuns care să umple hăul nenorocirii sale.

Însă Covenant nu se putea întoarce fără să pocnească. Simţea că întreaga atenţie a *jheherrinilor* era concentrată asupra sa. Îi putea simţi cum îl rugau fără glas, îl implorau: „Tu eşti cel pur? Dacă te ajutăm, ne vei elibera?”, însă nu le putea da răspunsul pe care şi-l doreau. Starea lor, de morţi vii, îl obliga la adevăr, nu să le dea speranţe false.

Sacrifică, intenţionat, oferta lor de ajutor. Glasu-i era aspru; părea furios când rosti:

— Uitaţi-vă la mine. Cunoaşteţi răspunsul. Sub tot acest noroi, sunt putred de bolnav. Şi am făcut unele lucruri… nu sunt pur. Sunt decăzut.

Un ultim val de tăcere întâmpină refuzul său, o clipă încremenită, în vreme ce intenţia, speranţele furtunoase investite în el se spulberară. Apoi, un vaiet ascuţit de disperare străbătu rândurile *jheherrinilor*. Toate luminile dispărură deodată. Ţipând în întuneric, precum nişte strigoi nefericiţi, creaturile o luară la goană.

Navigatorul Spumei îl înşfăcă pe Covenant pentru a-l apăra de atac. Însă *jheherrinii* nu atacau; fugeau. Zgomotul mişcărilor lor străbătu caverna ca un curent puternic al înfrângerii, apoi se risipi. Curând, liniştea reveni, căzând fleaşcă la picioarele lui Covenant şi Navigatorul Spumei precum un linţoliu gol, resturile unui mormânt profanat.

Pieptul lui Covenant se cutremura de spasme, ca nişte scâncete, însă se încleştă într-o contopire cu tăcerea. Nu se putea întoarce; ar pocni dacă rictusul îndărătniciei sale ar fi forţat să dispară. Foul! Zvâcni el. Foul! Eşti prea crud.

Simţi încercarea de consolare în mâna pusă de uriaş pe umărul său. Voia să răspundă, voia să-şi exprime, în vreun fel, violenţa hotărârii sale. Însă înainte de a putea vorbi, tăcerea păru să se scurgă şi să se adune sunetul unui plâns stins.

Sunetul se amplifică în jurul lui în timp ce asculta. Oropsit şi jalnic, se înălţa în beznă ca o jelanie iremediabilă, făcând aerul din peşteră să tremure. Tânjea să se ducă la cel care plângea, să-l consoleze cumva. Dar când se urni, bocitorul găsi cuvinte pentru a-l opri, o acuzaţie tristă:

— Disperarea este lucrătura Făuritorului.

— Iertaţi-mă, gemu Covenant. Dar cum aş putea să vă mint?

Căută cuvintele potrivite.

— Dar legenda nu s-a schimbat. N-am atins legenda. Nu vă resping valoarea. Sunteţi vrednici. Dar nu eu sunt cel pur. Încă nu s-a arătat. Nu am nimic comun cu speranţele voastre.

Bocitorul nu răspunse. Scâncetele sale tremurau în aer, şi cum se pornise, suferinţa lui netămăduită nu se mai putea opri. Dar după o clipă aprinse o geană de lumină de piatră. Covenant văzu că târâtorul glăsuise în numele *jheherrinilor*.

— Veniţi, se tângui el. Veniţi.

Cutremurându-se de nefericire, se întoarse şi se strecură afară din cavernă.

Covenant şi uriaşul îl urmară fără nicio ezitare. În prezenţa suferinţei creaturii, acceptau orice li se pregătise.

Îi conduse înapoi prin tainiţe, departe de ruta lor de mai înainte, în sus, printr-un sistem complex de tuneluri. Curând, pereţii din piatră se răciră din nou, iar aerul începu să miroasă, vag, a pucioasă. La scurt timp după aceea, după ceva mai mult de cinci kilometri distanţă de cavernă, călăuza lor se opri.

Rămaseră la o distanţă respectabilă de creatură şi aşteptară până când reuşi să-şi controleze suspinele.

Zbaterea sa, vag luminată de piatră, era greu de privit, dar aşteptară, Controlându-şi propriile lor simţăminte. Covenant era pregătit să-i acorde creaturii oricât timp voia. Răbdarea părea să fie singurul lucru pe care-l putea el oferi *jheherrinilor*.

Nu-i lăsă să aştepte prea mult. Potolindu-şi suferinţa, spuse gutural:

— Acest tunel se termină la Kurash Qwellinir. La fiecare cotitură, alegeţi drumul spre foc. Trebuie să traversaţi un pasaj al Făuritorului. Va fi păzit. Dincolo de el, la fiecare cotitură îndepărtaţi-vă de foc. Veţi da de Gorak Krembal. Nu puteţi trece, dar trebuie să treceţi de el. Dincolo de el este stânca locului Făuritorului. Intrarea sa este păzită, însă nu are poartă. În interior sunt o mulţime... dar există căi secrete, Făuritorul are căi secrete, pe care slujitorii lui nu le folosesc. La intrare se află o uşă. Nu o puteţi vedea. Trebuie s-o găsiţi. Apăsaţi odată în mijlocul pragului de sus. Veţi afla multe căi şi ascunzişuri.

Creatura se întoarse şi începu să se târâie înapoi în jos, prin tunel. Lumina sa pâlpâi şi se stinse, lăsându-i pe Covenant şi Navigatorul Spumei în întuneric. Din depărtare, din păienjenişul de tuneluri, târâtorul gemu:

— Încerc să cred că sunteţi puri.

Apoi vaietul nefericirii sale scăzu şi dispăru cu totul. După o linişte îndelungată, Navigatorul Spumei îl atinse pe Covenant pe umăr.

— Prietene, ai auzit bine? Ne-a dat un ajutor preţios. Îţi aminteşti tot ce ne-a spus?

Covenant întrezări ceva definitiv în tonul uriaşului. Însă era prea preocupat cu rictusul amar al propriilor sale opinteli

pentru a întreba ce semnificaţie avea acel ton.

— Tu să-ţi aminteşti, gâfâi el rigid. Contez pe tine. Tu doar du-mă acolo.

— Prietene Necredincios, începu uriaşul cu sfială, apoi se opri, renunţând la ceea ce avusese de gând să spună. Atunci, vino.

Îl dirijă pe Covenant cu mâinile pe umăr.

— Vom face ce putem.

Urcară prin tunel. Acesta avea două cotituri strânse şi începea să urce abrupt, îngustându-se treptat. Curând, Covenant fu nevoit să meargă în patru labe din cauza unghiului pantei din piatră rece. Cu Navigatorul Spumei gâfâind aproape, în urma sa, ajutându-l cu câte-un ghiont ocazional, se târî şi scrijeli până sus, îşi continuă ascensiunea în vreme ce tunelul devenea din ce în ce mai îngust.

Apoi, tunelul se termină într-un perete gol. Covenant pipăi de jur împrejur cu mâinile sale amorţite. Nu găsi nicio deschizătură, dar nu simţi nici tavanul. Când privi în sus, văzu o fereastră palidă, desenată în lumină roşie, mult deasupra capului său.

Băgându-se unul într-altul, el şi Navigatorul Spumei putură să se ridice la capătul tunelului. Deschizătura îngustă se afla la limita braţelor uriaşului. Îl ridică, cu grijă, pe Covenant şi-l împinse prin fereastră.

Covenant se căţără până într-o deschizătură verticală din stâncă. Înaintă, târându-se pe podea, şi privi după colţurile ei în ceea ce părea să fie un coridor scurt, fără acoperiş. Pereţii lui erau din piatră brută, înalţi de zeci de metri. Păreau să fi fost săpaţi direct în roca vulcanică, dură şi neagră, un pasaj întins, fără nicio noimă, de la un perete negru la altul. Dar pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu lumina, distinse bifurcaţii la ambele capete ale coridorului.

Lumina provenea de la cerul nopţii. De-a lungul unei muchii a pereţilor se întinde o strălucire roşiatică, licărul unui foc în depărtare. Aerul avea un miros înţepător şi sulfuros; dacă n-ar fi fost rece, Covenant ar fi crezut că erau deja lângă Hotash Slay.

Când fu sigur că nu era nimeni pe coridor, îl chemă încet pe Navigatorul Spumei. Cu un salt, uriaşul îşi băgă capul şi umerii

prin deschizătură, apoi se răsuci pe restul distanţei. Într-o clipă ajunse lângă Covenant.

— Acesta-i Kurash Qwellinir, şopti el privind în jur, Colinele Distruse. Dacă nu mi-am pierdut orientarea, suntem departe de pasajul de care ne-a vorbit Bannor. Fără ajutorul *jheherrini*, ne-ar fi foarte greu să ne găsim drumul.

Apoi îi făcu semn lui Covenant să-l urmeze.

— Stai în urma mea. Dacă suntem descoperiţi, trebuie să ştiu unde te afli.

Alunecând înainte la fel de neauzit ca şi cum ar fi stat pe loc şi-ar fi ţinut să rămână ascuns, o luă spre strălucirea intensă, iar Covenant şontâcăia odată cu el, în urma sa, în tălpile goale şi insensibile. Aproape de capătul coridorului, se lipiră, prudenţi, de unul din pereţi. Covenant îşi ţinu răsuflarea în vreme ce Navigatorul Spumei se uită după colţ.

O clipă mai târziu, uriaşul îi făcu semn. S-au grăbit amândoi în pasajul următor, cotind spre strălucirea roşiatică a cerului.

Acest al doilea coridor era mai lung decât primul. Cele dincolo de el erau întortocheate, cu cotituri; îşi schimbau direcţia, se întorceau în ele însele, unduiau prin stânca neagră şi dură precum nişte şerpi torturaţi. Curând, Covenant îşi pierdu direcţia. Fără instrucţiunile *jheherrinilor* ar fi încercat să-şi recupereze teritoriul pierdut, să corecteze erorile aparente. Din nou, îşi dădu seama cât de mult ajunsese supravieţuirea lui să depindă de alţi oameni. Atiaran, Elena, Lena, Bannor, Triock, Mhoram, *jheherrinii*, n-ar fi ajuns nicăieri, n-ar fi făcut nimic fără ei toţi. În schimbul brutalităţii sale, nechibzuinţei feroce şi indiferente, îl ţinuseră în viaţă, îi dăduseră un scop. Iar acum, depindea în întregime de Lup de Mare Navigatorul Spumei.

Nu era un semn bun pentru un lepros.

Se târa sub semnele unor prevestiri jalnice. Îşi simţea rana ca pe o greutate sub care nu-şi mai putea înălţa capul; aerul cu miros de pucioasă părea să-i sugă toată tăria din plămâni. Cu timpul, începu să se simtă amorţit şi insensibil, ca şi cum ar fi rătăcit în haos.

Totuşi, observă amplificarea luminii în apropierea unei cotituri strânse de pe un coridor. Strălucirea era scurtă, alterna ca o uşă care se închidea şi se deschidea, dar îl puse în alertă. Călcă pe urmele uriaşului, ca o umbră, în vreme ce se apropiau

de colţ.

De după colţ auziră glasuri guturale. Covenant tresări la gândul urmăritorilor, apoi se calmă. Vocilor le lipsea graba sau prudenţa vânători.

Navigatorul Spumei îşi scoase capul după colţ, iar Covenant se ghemui dedesubt, ca să privească şi el.

După colţ, coridorul se deschidea într-o zonă largă, luminată slab de două pietre mici de foc, una lângă fiecare intrare în spaţiul deschis. Lângă peretele din partea cealaltă, la mijlocul distanţei dintre cele două pietre, stătea un grup întunecat de creaturi pe jumătate oameni. Covenant numără zece. Aveau suliţe şi stăteau în posturi relaxate sau istovite, vorbind între ele cu voci scăzute şi aspre. Apoi cinci dintre ele se întoarseră la peretele din spatele lor. Se deschise o porţiune din piatră, lăsând să iasă un jet de lumină roşie. Dincolo de deschizătură, Covenant zări un tunel adânc. Cele cinci creaturi trecură prin intrare şi traseră piatra în urma lor. Uşa se închise atât de etanş, încât nicio crăpătură sau geană de lumină nu divulga existenţa tunelului.

— Schimbul străjii, şopti Navigatorul Spumei. Avem noroc că ne-a atras lumina atenţia.

Cu uşa închisă, străjile se scufundară în întunecimea peretelui, unde erau aproape invizibile, şi rămaseră tăcute.

Covenant şi Navigatorul Spumei se traseră puţin înapoi de lângă colţ. Covenant se simţea distrus; nu se putea gândi la niciun mod de a trece de străji, însă, cu toată oboseala lui, îl îngrozea perspectiva de a fi nevoit să caute o altă cale prin labirint. Dar Navigatorul Spumei nu avu nicio ezitare. Îşi apropie gura de urechea lui Covenant şi-i şopti apăsat:

— Stai ascuns. Când te chem, treci prin spaţiul deschis şi te îndepărtezi de Hotash Slay. Mă aştepţi dincolo de colţ.

Capul lui Covenant bubuia.

— Ce-ai de gând să faci?

Uriaşul rânji. Însă faţa lui, mânjită cu noroi, nu avea nicio veselie în ea, iar ochii-i luciră hulpavi.

— Cred că am să le dau o lovitură, două, acestor creaturi făcute de Făuritor.

Înainte ca Covenant să poate răspunde, se întoarse la colţ.

Navigatorul Spumei cercetă peretele cu ambele mâini, până

când dădu peste o bucată de piatră proeminentă. Muşchii săi puternici se încordară momentan, iar bucata de piatră se desprinse în mâinile sale.

Se uită, o clipă, dincolo de colţ, apoi azvârli piatra. Căzu, cu un clănţănit zgomotos, departe, pe coridor.

Unul dintre străjeri lătră un ordin către ceilalţi. Apucându-şi suliţele, o luară în direcţia zgomotului.

Navigatorul Spumei le dădu un răgaz ca să se mişte. Apoi se aruncă asupra lor.

Covenant sări la colţ şi-l văzu pe Navigatorul Spumei atacând gărzile. Aceştia priveau în direcţie opusă. Picioarele uriaşului traversară distanţa în şase paşi tăcuţi. Îl zăriră de-abia când se prăvăli asupra lor precum coasta unui munte.

Erau luptători masivi, puternici. Însă el era un uriaş. Îi domina. Şi-i luase prin surprindere. O lovitură, două, trei, într-o succesiune rapidă, zdrobi trei dintre ei, capul sau pieptul, repezindu-se la cel de-al patrulea.

Creatura se retrase cu spatele şi încercă să-şi folosească suliţa. Navigatorul Spumei i-o smulse din mâini şi sparse capul străjerului dintr-o lovitură cu coada ei.

Însă asta dură cu o clipă prea mult şi-i îngădui unui al cincilea străjer să ajungă la intrarea în tunel. Uşa zbură în lături. Lumina străfulgeră. Străjerul dispăru în deschizătura strălucitoare din piatră.

Navigatorul Spumei se repezi la deschizătură. Cântări suliţa în mâna dreaptă. În pumnul său, de-abia dacă părea mai mare ca o săgeată, dar o ridică peste umăr, ca pe o lance, şi o azvârli după străjerul care fugea.

În tunel izbucni un urlet sugrumat de durere.

Uriaşul se răsuci valvârtej spre Covenant.

— Acum! strigă el. Fugi!

Covenant o luă din loc, impulsionat de graba uriaşului, dar nu putea alerga, nu-şi putea forţa picioarele să alerge atât de repede. Prietenul său îl urmărea cu privirile. Navigatorul Spumei stătea în lumina puternică a stâncii cu mâinile mânjite de sânge şi rânjea. O încântare feroce îi cuprinsese trăsăturile deschise; veselia ţâşnea roşiatică din găvanele ochilor lui.

— Navigatorule? şopti Covenant, ca şi cum numele-i rănea gâtlejul. Uriaşule?

— Pleacă! strigă uriaşul, apoi se întoarse înapoi spre tunel. Trânti uşa din piatră dintr-o singură mişcare de braţ.

Covenant rămase clipind aiurea în bezna relativă şi privi cum Navigatorul Spumei înşfăcă cele trei suliţe rămase, le duse în pragul uşii, apoi le rupse în bucăţi şi le înfipse la marginile uşii, pentru a o înţepeni.

Când termină asta, se îndepărtă de perete. Doar atunci îşi dădu seama că Thomas Covenant nu-l ascultase. Se năpusti imediat asupra Necredinciosului și-l prinse de braţ.

— Smintitule! îl repezi el, împingându-l pe Covenant spre coridorul din depărtare. Îţi baţi joc de mine?

Însă mâna-i era năclăită de sânge. Îi alunecă din strânsoare şi, fără să vrea, îl trimise pe Covenant de-a berbeleacul să se izbească puternic de piatră.

Covenant căzu lângă perete, icnind ca să-şi reia suflul.

— Navigatorule, ce s-a întâmplat cu tine? Navigatorul Spumei se aplecă spre el, îl apucă de umeri şi-l scutură.

— Nu-ţi bate joc de mine. Fac atâtea pentru tine!

— Nu le face pentru mine, protestă Covenant. Nu le faci pentru mine.

Uriaşul îl ridică de jos cu un mârâit.

— Eşti un prost dacă-ţi închipui că am putea supravieţui altfel.

Ducându-l pe Covenant sub braţ, ca pe un copil încăpăţânat, se avântă în labirint la pas întins, spre Hotash Slay.

Acum se îndepărta de lumina intensă a cerului la fiecare răscruce. Covenant se zbătea în strânsoarea lui, cerând să fie lăsat jos; însă Navigatorul Spumei nu consimţi asta decât după ce lăsase în urma sa trei colţuri şi tot pe atâtea schimbări de direcţie. Atunci se opri şi-l lăsă pe Covenant în picioare.

Covenant se clătină, recâştigându-şi echilibrul. Ar fi vrut să strige la uriaş, să-l repeadă, să ceară explicaţii. Însă nu ieşi niciun cuvânt. În pofida reacţiei lui, l-a înţeles pe Lup de Mare Navigatorul Spumei. Ultimul dintre Cei fără Casă administrase lovituri care nu putuseră fi anulate, nici oprite; Covenant nu se putea preface că nu pricepea. Şi totuşi, inima-i suferea. Avea nevoie de un alt răspuns pentru propriile lui extreme.

Mai trecu un moment până să audă zgomotul care i-a atras atenţia Navigatorului Spumei. Dar îl auzi, un bubuit îndepărtat,

repetat, precum loviturile unui berbece date în piatră. Bănuia ce era; creaturile Dispreţuitorului încercau să iasă din tunelul lor pentru a intra în labirint. O clipă mai târziu, auzi un zgomot ascuţit, de ţăndări, şi strigăte.

Uriaşul îi puse mâna pe umăr.

— Vino.

Covenant o rupse la fugă pentru a ţine pasul cu mersul Navigatorului Spumei. Se grăbiră laolaltă pe coridoare.

Lăsară baltă orice prudenţă acum, nu făcură nicio încercare de a se feri de ceea ce i-ar fi putut aştepta mai în faţă. La fiecare răscruce a labirintului se îndepărtară imediat de strălucirea roşiatică, iar la fiecare colţ şi la fiecare schimbare de direcţie a coridoarelor se ţinură mai aproape de foc, tot mai adânc în atmosfera densă, înţepătoare, de la Gorak Krembal. Covenant simţea acum căldura din aer, o căldură uscată, sufocantă, ca arşiţa fără nicio adiere dintr-un deşert. Pe măsură ce creştea, şiroaiele de transpiraţie îi coborau pe şira spinării. Gâfâia zgomotos, se împiedica pe piatra dură, continua să alerge. La răstimpuri neregulate, putea auzi strigătele urmăritorilor, răsunând peste zidurile din Kurash Qwellinir.

Ori de câte ori aluneca, uriaşul îl ridica şi-l ducea o bucată de drum. Asta se întâmpla din ce în ce mai des. Epuizarea şi inaniţia îl afectau ca o ameţeală. În căderile sale, se lovi atât de mult încât se simţi amorţit de vânătăi, din cap până-n picioare.

Când ajunseră, schimbarea fu atât de bruscă, încât aproape că-l dărâmă. Acum orbecăia printr-un şir de coridoare întortocheate, pentru ca, în clipa următoare, să se trezească pe ţărmurile de la Hotash Slav.

Se izbi de căldura şi strălucirea lavei şi se opri. Colinele se terminau brusc; se trezi pe o plajă cu cenuşă moartă, la zece metri distanţă de un râu roşu, trudit, din piatră topită.

Sub acoperământul orb al nopţii, Hotash Slay se boltea dispărând de sub privirile sale pe ambele părţi. Bolborosea şi clocotea, trimitea în văzduh limbi de lavă şi pucioasă încinsă, învolburându-se de parcă ar fi fiert acolo, în loc să se scurgă. Cu toate astea, nu făcea niciun zgomot; îi izbi auzul lui Covenant prin linişte, ca şi cum ar fi surzit dintr-odată. Simţea

că toată carnea-i era arsă pe oase, simţea că se sufocă în suflul încins, dar lava clocotea ciudat sub privirile sale, ca şi cum era o manifestare inaudibilă, de coşmar, imposibil de vie şi de reală.

La început, îi domină privirile, se întindea de la ţărmul calcinat, până dincolo de orice orizont. Dar când clipi repede, pentru a scăpa de pâcla încinsă de la ochi, văzu că şuvoiul de lavă avea mai puţin de cincizeci de metri lăţime. După vreo unsprezece metri nu mai distingea nimic în afara unei borduri înguste de cenuşă. Lumina roşiatică, fierbinte, scălda totul în beznă, făcea ca noaptea, pe malul celălalt, depărtat, să pară la fel de neagră şi abisală precum gura căscată a iadului.

Mârâi înaintea acestei perspective, la gândul că Creşa lui Foul zăcea ucigătoare şi ascunsă, dincolo de acest foc de netrecut. Aici, toate planurile şi chinurile sale se dovediră a fi fost de pomană. Hotash Slay nu putea fi trecut. Apoi, răbufnirea ecourilor unor lătrături îl făcu să se răsucească pe călcâie. Se aşteptase să vadă creaturile năvălind din labirint.

Gălăgia se stinse din nou când urmăritorii se repeziră în coridoare mai puţin cavernoase. Dar nu puteau fi departe în urma lor.

— Navigatorule! strigă Covenant, iar glasul său tremura de frică, în pofida eforturilor sale de a-l controla. Ce facem?

— Ascultă-mă! zise Navigatorul Spumei. Îl copleşise o grabă febrilă. Trebuie să trecem acum, înainte să fim zăriţi. Dacă eşti văzut, dacă Zdrobitorul de Suflete ştie că ai trecut, te va căuta pe partea cealaltă! Va pune mâna pe tine.

— Să trecem? bâigui Covenant. Eu?

— Dacă nu suntem văzuţi, nu-şi va da seama ce-am făcut. Va crede că te afli în altă parte, prin labirint, şi te va căuta acolo, nu pe promontoriul Ridjeck Thome.

— Să traversez asta? Ţi-ai pierdut minţile? Ce crezi că sunt?

Nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile. Înainte, dedusese că el şi Navigatorul Spumei vor trece, cumva, dincolo de Hotash Slay, dar făcuse această presupunere pentru că nu-şi reprezentase vizual acest şanţ cu lavă din jurul bârlogului lui Foul, nu-şi imaginase adevărata imensitate a acestui obstacol. Acum îşi vedea sminteala. Simţea că dacă se mai apropia de lavă cu doi paşi, pielea va începe să i se prăjească.

— Nu, răspunse Navigatorul Spumei.

Glasul îi era încărcat de resemnare.

— M-am străduit să mă pregătesc. S-ar putea ca făcând asta, să-mi tămăduiesc rana îndelungată a vieţii mele înainte să mor. Prietene, eu te voi duce pe partea cealaltă.

Îl ridică imediat pe Covenant în aer şi-l puse călare pe umerii săi largi.

— Lasă-mă jos! protestă Covenant. Ce naiba faci?

Uriaşul se răsuci pe călcâie pentru a se poziţiona înaintea urgiei lichefierii pietrei.

— Să-ţi ţii respiraţia! lătră el sălbatic. Puterea mea te va ajuta să înduri căldura, dar dogoarea-ţi va arde plămânii dacă respiri!

— Ce blestemăţie, uriaşule! Lasă-mă jos! Ai să ne omori pe amândoi!

— Sunt ultimul dintre uriaşi, scrâşni Navigatorul Spumei. Am să-mi dau viaţa după cum hotărăsc eu.

Înainte ca să mai poată Covenant spune încă un cuvânt, Navigatorul Spumei alergă în jos, pe plaja calcinată, spre lava din Hotash Slay.

De pe marginea limanului sări năprasnic peste piatra topită. Când picioarele lui atinseră lava, începu să gonească, cu întreaga sa forţă de uriaş, spre malul îndepărtat.

Erupţia bruscă de căldură aproape că-l făcu pe Covenant să-şi piardă cunoştinţa. Auzi un vaiet îndepărtat, dar mai trecură câteva clipe până când îşi dădu seama că izbucniseră din propriul său gâtlej. Focul îl orbea, îi ştergea din faţa ochilor totul, în afara agresiunii roşiatice. Îl durea ca şi cum i-ar fi sfâşiat carnea de pe oase.

Dar nu-l omorî. Rezistenţa îi venea de la uriaş. Iar inelul îl durea pe jumătatea lui de mână de parcă i-ar fi absorbit chinurile, uşurându-i chinurile cărnii.

Îl simţea pe Navigatorul Spumei scufundându-se sub el. Lava era mai groasă ca noroiul sau ca nisipurile mişcătoare, dar, cu fiecare pas, uriaşul se adâncea tot mai mult în ea. Când paşii săi mari şi grăbiţi acoperiseră jumătate din distanţă, era băgat până la şold. Cu toate astea, nu se abătu din drum. Suferinţa îi fulgera umerii până la Covenant. Şi totuşi, se avânta înainte, întinzându-şi şi ultimul tendon dincolo de orice limită în efortul

său de a ajunge pe malul celălalt.

Covenant încetase cu văicăreala pentru a-şi ţine respiraţia, însă durerea Navigatorului Spumei părea să-l ardă mai tare decât dogoarea lavei. Încercă să înşface aurul alb cu mintea sa, să tragă forţă de acolo pentru a-l ajuta pe uriaş. Însă n-ar fi putut spune dacă reuşise sau ba. Focul roşu îi orbea percepţiile. După alţi doi paşi, Navigatorul Spumei se afundase până la talie. Strânse gleznele lui Covenant, ridicându-l, astfel că Necredinciosul stătea acum în picioare pe umerii săi. Covenant se clătină la acea înălţime ameţitoare, dar strânsoarea cu care-l ţinea de glezne Navigatorul Spumei era tare ca fierul, ţinându-l drept.

După alţi doi paşi, lava ajunse la pieptul Navigatorului Spumei. Îşi stăpâni durerea pentru o clipă, pentru a icni peste focul tăcut:

— Să-ţi aminteşti de *jheherrini*!

Apoi începu să urle, împins dincolo de puterea lui de îndurare de suferinţa topită şi roşie.

Covenant nu putea vedea nimic, nu ştia cât de departe ajunseseră. Aplecându-se peste lavă, îşi ţinu respiraţia, înfrânându-se să se alăture urletului îngrozitor al Navigatorului Spumei. Uriaşul merse mai departe, înaintând pe picioarele lui distruse de parcă ar fi străbătut un curs de apă.

În cele din urmă, mişcându-se tot mai greu, se opri. Greutatea şi durerea provocată de lavă îl împotmoliseră. Nu mai putea înainta.

Cu un ultim, îngrozitor, urlet, se avântă în sus, se înclină pe spate, concentrându-şi întreaga sa forţă în umeri. Forţându-se atât de mult încât părea că braţele i se vor desprinde din umeri, îl azvârli pe Covenant spre mal.

Covenant se înălţă, o clipă, prin văpaia încinsă, chircindu-se de durerea bruscă a pârjolirii.

Ateriză pe zgura stinsă de pe mal, la un metru şi jumătate distanţă de marginea lui Hotash Slay. Zgura trosni sub el, se afundă uşor, absorbind o parte din impact. Icnind după aer, se rostogoli, se bălăbăni în genunchi. Nu putea vedea; era orbit de lacrimi. Îşi stoarse apa din ochi cu degetele lui amorţite, clipi repezit, se chinui să-şi concentreze privirile.

La zece sau mai mulţi metri distanţă, în lavă, văzu una dintre

mâinile Navigatorului Spumei, încă ieşind la suprafaţă. Pumnul se strânse o clipă, inutil, încercând să găsească un sprijin prin aerul plin de pucioasă. Apoi îl urmă pe uriaş în adâncurile topite.

Navigatorule! strigă Covenant în tăcere. Nu avea destul aer ca să strige tare. Navigatorule!

Dogoarea îl muşca furioasă. Iar prin văpaia copleşitoare răzbătură strigăte, zarva tot mai apropiată a urmăritorilor.

„Înainte să fim văzuţi”, îşi aminti Covenant năucit. Navigatorul Spumei făcuse asta pentru el, pentru a nu fi depistat, pentru ca, astfel, Foul să nu ştie că traversase Hotash Slay. Ar fi vrut să îngenuncheze acolo, pe loc, până când s-ar fi risipit în fierbinţeală şi jale, însă se ridică în picioare clătinându-se.

Navigatorule! Prietene!

Bălăbănindu-se ţeapăn, întoarse spatele lavei, ca şi cum ar fi fost mormântul tuturor victimelor sale, şi se îndepărtă în beznă.

După o scurtă distanţă, trecu de o coamă joasă, golaşă, şi se afundă în şanţul puţin adânc de dincolo de ea. Imediat fu îngropat sub avalanşa epuizării şi se abandonă somnului. Vreme îndelungată zăcu în propria sa noapte, visând la o imposibilă zi însorită.

19

RIDJECK THOME

Se trezi având în gură gustul înţepător de pucioasă şi cu cenuşă în suflet. În prima clipă nu-şi putu aminti unde se afla; nu putea identifica pământul devastat pe care stătea, nici senzaţia iritantă, de sulf, din gâtlej, nici cerul mohorât. Nu-şi putea aminti cauza singurătăţii sale. Cum de putea fi cineva atât de singur şi încă să mai respire? Dar, după o vreme, începu să simtă un miros de transpiraţie şi boală, pe sub cel de pucioasă. Năduşeală, murmură el. Lepră. Îşi aminti.

Slăbit, se ridică pe vine, în şanţ, apoi se lăsă cu spatele de unul dintre pereţii surpaţi şi încercă să-şi evalueze situaţia.

Gândurile-i erau ţăndări, atârnând de jaloanele minţii sale,

sfâşiate de vijelia foametei şi pierderii. Ştia că flămânzea. Asta-i, îşi zise. Aşa stau lucrurile. Picioarele-i erau zdrelite, pline de tăieturi, iar fruntea-l durea ca şi cum prin ţeastă-i fusese înfipt un ţăruş.

Dădu din cap, recunoscând situaţia. Aşa-i. Aşa stau lucrurile. Însă pielea lui murdară nu era arsă, iar roba lui năclăită de noroi nu avea semne că ar fi fost distrusă de foc. O vreme, rămase acolo nemişcat şi încercă să înţeleagă de ce mai era în viaţă Navigatorul Spumei trebuie că-l salvase de dogoare trimiţându-i puterea prin el, în acelaşi fel în care uriaşii propulsau ambarcaţiunile exercitându-şi puterea prin vâslele din Gildenlode. Clătină din cap amintindu-şi de valoarea Navigatorului Spumei. Nu ştia cum va merge mai departe fără ajutorul prietenului său.

Şi, cu toate astea, nu vărsă nicio lacrimă pentru uriaş. Se simţea secătuit de lacrimi. Era un lepros şi nu avea nimic de-a face cu bucuria sau necazul, pretinse el sec. Criza de la Colos îl dusese dincolo de el, îi stârnise răspunsuri pe care nu le avusese cu adevărat. Acum simţea că revenise la insensibilitatea lui esenţială, îşi recăpătase piatra de căpătâi, hotărâtoare, a existenţei sale. Încetase să se mai prefacă a fi mai mult decât era.

Însă misiunea lui nu se terminase. Trebuia să continue, să-l înfrunte pe Dispreţuitor pentru a-şi atinge, dacă putea, scopul pentru care venise aici. Încă nu fuseseră îndeplinite toate condiţiile pentru eliberarea lui de pe Tărâm. De bine, de rău, va trebui să pună capăt căutării de aur alb a Nobilului Foul.

Şi va trebui s-o facă aşa cum ar fi făcut-o Bannor sau Navigatorul Spumei, fără patimă, pătimaş, luptând şi refuzând să lupte, ambele variante deodată, pentru că aflase încă un motiv pentru care va trebui să-l caute pe Dispreţuitor. Înconjurat, în mintea sa, de toate victimele sale, aflase că pentru el mai exista doar un singur răspuns clar.

Răspunsul era victoria asupra Dispreţului.

Numai prin înfrângerea Nobilului Foul ar putea avea un sens pierderea atâtor vieţi în numele său, şi, în acelaşi timp, să se păstreze neschimbat, faptul iremediabil a ceea ce era el.

Thomas Covenant: Necredinciosul. Lepros.

Se uită dinadins la inel. I se legăna, prea larg, pe degetul

emaciat, fără luciu, argintiu şi dificil. Gemu şi începu să se ridice în picioare.

Nu ştia de ce se mai afla pe Tărâm după moartea Navigatorului Spumei şi nici nu-i păsa. Probabil că explicaţia se afla undeva în încălcarea Legii Morţii. Dispreţuitorul putea face orice. Covenant era pregătit să creadă că pe moşia Nobilului Foul fuseseră abrogate toate fostele Legi ale Pământului.

Se apucă să meargă spre capătul celălalt al şanţului. Nu avea niciun fel de pregătiri de făcut, nici merinde, planuri sau resurse de adunat, niciun motiv pentru ca să nu-şi înceapă, pur şi simplu, treaba. Şi cu cât o tărăgăna mai mult, cu atât îi scădea şi vlaga.

Apropiindu-se de coama dealului, îşi înălţă capul pentru a privi prin jur.

Atunci văzu, pentru prima dată, Creşa lui Foul.

Se afla la aproximativ trei kilometri depărtare, dincolo de un câmp bătătorit, crăpat, cu pământ şi piatră moarte, un loc care zăcuse părăginit şi despicat de atât timp încât uitase chiar şi de posibilitatea existenţei vieţii. De pe culmea dealului – ultimul punct ridicat înainte de Creşa lui Foul – putea vedea că se afla la baza promontoriului lui Ridjeck Thome. La câteva sute de metri distanţă de el, pe ambele laturi, terenul se transforma în stânci ascuţite, adunate una-n alta, avântate înainte, până întâlneau vârful promontoriului. Auzi în depărtare valurile spărgându-se de stânci, iar mult mai departe de marginea efilării[4] putea vedea apele întunecate, verzi-cenuşii, ale Mării.

Însă acordă puţină atenţie peisajului. Privirile-i erau atrase ca de un magnet de Creşa însăşi. Din câte auzise el, credea că mare parte din bârlogul Nobilului Foul se afla sub pământ, iar acum înţelese că acesta trebuia să fie adevărul. Promontoriul se înălţa ca o grămadă mare de stânci până la vârful lui. Două turnuri identice, la fel de înalte şi subţiri ca minaretele, se ridicau la câţiva zeci de metri în aer, iar între ele, la nivelul solului, era gaura întunecoasă a singurei intrări deschise. Nimic altceva din vizuina Dispreţuitorului nu mai era vizibil. De la ferestrele din vârful turnurilor, Nobilul Foul sau gărzile sale puteau privi departe, dincolo de promontoriu, dincolo de

[4] Subţiere treptată până la dispariţie a unui strat (n.tr.).

Hotash Slay, dincolo şi de Colinele Distruse, însă restul acareturilor sale, hrubele lui de reproducere, magaziile, lucrările puterilor, cazărmile, sala tronului, toate trebuiau să fie sub pământ, săpate în stâncă, accesibile numai prin acea gură de intrare şi prin tunelurile ascunse prin Kurash Qwellinir.

Covenant se uită peste promontoriu; iar ferestrele întunecate ale turnurilor se holbau oarbe spre el, ca nişte ochi morţi, goi şi dezgustători. La început, a fost doar ţintuit locului de privelişte, năucit de faptul că se găsea atât de aproape de destinaţia lui. Dar după ce emoţiile au pălit, începu să se întrebe cum ar putea ajunge la Creşă fără a fi depistat de străji. Nu credea că turnurile erau atât de pustii pe cât păreau. Desigur, Dispreţuitorul nu ar lăsa neobservată nicio apariţie. Iar dacă aştepta ca întunericul să-l ascundă, s-ar fi putut să cadă de pe vreo stâncă sau într-una din crevase.

Examină problema o vreme, fără să găsească niciun răspuns. Dar, în cele din urmă, se hotărî că va trebui să-şi încerce norocul. Nu era ceva mai puţin posibil decât altele întâmplate vreodată. Iar terenul pe care trebuia să-l traverseze era accidentat şi dur, brăzdat de gropi cu zgură, grămezi de cenuşă, despicături în pământ, era capabil să-şi găsească ascunzători pe cea mai mare parte a distanţei.

Începu revenind la şanţ şi mergând spre sud, de-a lungul lui până începu să coboare spre promontoriu. Putea acum auzi şi vedea foarte clar oceanul, cu toate că pucioasa lavei încă acoperea orice miros sărat din aer; dar îl remarcă doar ca să evite pericolul reprezentat de stâncă. De acolo, urcă din nou colina şi se uită de sus pentru a studia terenul din apropiere.

Spre uşurarea sa, văzu mai multe şanţuri. Se întindeau de la baza dealului ca un păienjeniş de urme de eroziune pe întreaga parte de acolo a câmpiei. Dacă ar putea pătrunde în ele fără a fi observat, ar fi în siguranţă o bucată de drum.

Se felicită amar pentru murdăria robei sale, care acum se potrivea de minune cu culorile mohorâte de pe sol. Îşi adună curajul o clipă, se pregăti. Apoi o luă la goană, se împiedică pe ultima pantă, rostogolindu-se în cel mai apropiat şanţ.

Era mult prea puţin adânc ca să-i permită să se deplaseze în picioare, dar târându-se şi ghemuindu-se putea să-şi croiască drum prin reţeaua de şanţuri. După aceea, făcu progrese mai

mari. Însă după căldura emanată de Hotash Slay, aerul deveni rece şi umed, ca o adiere dintr-o criptă jilavă; îl năclăi, cu toate că avea roba, îi făcu transpiraţia să devină la fel de dureroasă ca gheaţa de pe piele, îl secătui de puţina sa energie. Pământul era tare, iar când începu să se târască, genunchii-i simţiră o bătaie înăbuşită, transmisă prin piatră. Foamea îl încolţea fără milă. Însă continuă să meargă tot înainte.

Dincolo de şanţuri se mişcă, pentru o vreme, ceva mai repede, şontâcăind printre gropile cu zgură şi mormanele de cenuşă. Dar apoi, ajunse pe o întindere plată, golaşă, plină de crăpături şi crevase. Prin unele dintre ele putea auzi freamătul Mării; prin altele se rostogoleau rafale de aer puturos, era ventilaţia Creşei. Trebui să se grăbească să străbată, neprotejat, întinderea plată, când gonind printre despicăturile largi din sol, când aruncându-se, cu o spaimă paralizantă, peste crăpăturile din calea sa. Când, în cele din urmă, ajunse la piciorul stâncii aspre, dominante, care ducea spre turnuri, se prăbuşi la adăpostul oferit de un bolovan şi rămase întins acolo, icnind, tremurând în frigul umed, temându-se de zarva străjilor.

Dar nu auzi niciun fel de alarme, niciun strigăt, ori tropăituri de urmăritori, nimic altceva decât propria lui respiraţie hârâită, sângele lui pulsând febril, bubuitul valurilor. Ori nu fusese văzut, ori gărzile erau pregătite să-l atace. Îşi mobiliză toate resursele sale de forţă şi începu să se caţere printre stânci.

În timp ce urca, puterile-i slăbiră. O slăbiciune ca o ameţeală-i cuprinse capul, făcându-i mâinile amorţite prea nevolnice pentru a mai putea prinde ceva, picioarele prea nevolnice ca să-l mai poarte. Şi totuşi, continuă să meargă. Din când în când, se oprea cu inima cat un purice pentru că auzise sau i se păruse că aude clănţănitul unei pietre sau foşnetul unor veşminte, ceea ce-i spunea că era urmărit. Cu toate acestea, se forţa să continue. Buimac, slăbit, singur, tremurând, vulnerabil, era implicat într-o luptă pe care n-o putea înţelege. Ajunsese mult prea departe pentru orice gen de capitulare.

Acum era atât de sus, încât rareori se mai putea ascunde complet de cei din turn. Însă unghiul era unul dificil pentru oricare dintre străjerii care s-ar fi putut nimeri la ferestre. Aşa

că, în vreme ce icnea şi se muncea din greu pe ultimii metri ai ascensiunii, se preocupa mai puţin de un ascunziş. Avea nevoie de întreaga atenţie şi energie doar pentru a-şi putea mişca mâinile şi picioarele, pentru a-şi căra trupul sus, tot mai sus.

În cele din urmă, se apropie de vârf. Uitându-se printr-o despărţitură dintre doi bolovani, avu parte de prima imagine de aproape a intrării în Creşa lui Foul.

Deschizătura era netedă şi simetrică, naturală, realizată perfect. Intrarea rotundă se afla într-un contrafort masiv de piatră prelucrată cu grijă, o fortificaţie dăltuită şi şlefuită, care înconjura intrarea de parcă aceasta ar fi dus într-o criptă sacră. Luciul său reflecta, cu precizie, cerul acoperit, oglindind imaginea de un cenuşiu imaculat al parapetelor.

O siluetă, la fel de înaltă ca un uriaş, stătea înaintea intrării. Avea trei capete, trei perechi de ochi, astfel că putea privi în toate direcţiile, trei picioare puternice care formau un tripod, pentru a-i conferi stabilitate. Cele trei braţe ale sale erau pregătite oricând de acţiune. Fiecare ţinea o sabie lată, lucitoare, fiecare era protejat de fâşii din piele dură. Un scut lung, din piele, îi încingea trunchiul. La început, Covenant nu zări nicio mişcare din care să rezulte că personajul era în viaţă. Dar când clipi, îi atrase atenţia ochii lui galbeni, fetizi. Scrutau constant coama dealului, în căutarea vrăjmaşilor. Când căţără prin despărţitură dintre pietre, pe unde privea el, se trase înapoi, ca şi cum ar fi fost descoperit.

Dar dacă arătarea îl văzuse, nu dădu niciun semn de asta. După un moment, îşi potoli teama. Păzitorul nu era amplasat acolo să supravegheze vreo porţiune a promontoriului, cu excepţia ultimilor paşi spre cavernă; practic, întreaga sa deplasare de la Hotash Slay se desfăşurase în afara câmpului vizual al personajului.

Aşadar, era în siguranţă acolo unde se ghemuise. Dar dacă voia să între în Creşa lui Foul, trebuia să treacă de paznic.

Nu avea nicio idee cum să facă asta. Nu se putea lupta cu creatura. Nici nu se putea gândi la vreo metodă prin care s-o păcălească. Şi cu cât aştepta mai mult să-i vină cine ştie ce inspiraţie, cu atât îi creştea teama şi starea de slăbiciune.

Decât să rămână acolo unde se găsea, până paraliza singur,

se târî pe burtă printre bolovani, spre fortificaţie, venind spre intrare dintr-o parte. Ascunzându-se în spatele parapetului, aproape la poalele celor două turnuri gemene, între ele, se strădui să-şi tempereze respiraţia şi încercă să-şi facă curaj pentru singura abordare pe care o putuse pune la cale: să se lase peste parapet pe drumul spre intrare, încercând să-l depăşească în iuţeală pe paznic. Era atât de aproape de personaj, încât acum era sigur că acesta-i putea adulmeca mirosul de transpiraţie, auzindu-i şi murmurul ameţelii sale, şi bătăile inimii.

Şi totuşi, nu se putea urni. Se simţea ca dezgolit în faţa turnurilor, cu toate că nu putea fi văzut deja ferestre, şi, cu toate acestea, nu se putea convinge s-o ia din loc. Îi era frică. Odată ce se arăta – imediat ce-l vedea paznicul – Creşa lui Foul va fi prevenită asupra lui. Toate eforturile şi sacrificiul Navigatorului Spumei, tot ajutorul dat de *jheherrini,* vor fi anulate într-o clipită. Va fi singur împotriva întregii apărări de la Ridjeck Thome.

Blestemăţie! gâfâi el. Haide, Covenant! Eşti lepros, ar trebui să te fi obişnuit cu asta până acum.

Creşa lui Foul era un loc masiv. Dacă ar putea trece de paznic, ar putea evita, o vreme, să fie capturat, s-ar putea chiar să găsească şi uşa secretă de care vorbise *jheherrinul.* Acest *dacă* nu era nimic mai senzaţional decât oricare altul. Era prins între imperfecţiunea de muritor şi nevoia lui de nerefuzat; pierduse, cu multă vreme în urmă, capacitatea de a calcula costurile, de a cântări şansele.

Îşi încleştă palmele pe piatră, trase adânc aer în piept.

Înainte de a se putea mişca, ceva se izbi de el, îl trânti jos. Se zbătu, însă o strânsoare de oţel îi prinse mâinile la spate. Greutatea îi ţintuia picioarele. Încercă să strige, furios şi înspăimântat. O mână i se strânse pe faţă.

Era imobilizat. Atacatorul său i-ar fi putut frânge spinarea cu o singură răsucire rapidă. Însă mâinile doar îl imobilizau, impunându-şi însă controlul asupra lui, aşteptându-i să se potolească, să renunţe.

Străduindu-se, îşi relaxă muşchii.

Palma nu-i eliberă gura, însă fuse, dintr-odată, întors pe spate.

Se pomeni privind chipul cald, curat, al Navigatorului Spumei.

Uriaşul îi făcu semn să tacă, apoi îi dădu drumul.

Imediat, Covenant îşi petrecut braţele în jurul gâtului Navigatorului Spumei, îmbrăţişându-l, agăţându-se de gâtul lui puternic ca un copil. O bucurie ca un răsărit de soare spulberă bezna dinlăuntrul său, înălţându-l în speranţe, ca şi cum ar fi fost zorii limpezi ai unei zile noi.

Navigatorul Spumei îi întoarse, o clipă, îmbrăţişarea, apoi se desprinse de el şi se urni furişându-se. Covenant îl urmă, cu toate că ochii-i erau aşa plini de lacrimi că de-abia mai vedea pe unde mergea. Uriaşul îl conduse de la parapet spre latura îndepărtată a unuia dintre turnuri. Acolo erau la adăpost de paznic, iar mugetul valurilor le acoperea vocile. Rânjind fericit, Navigatorul Spumei şopti:

— Te rog, iartă-mă. Sper că nu te-am vătămat. Te-am căutat, însă nu te-am văzut. Când ai ajuns la parapet, n-am putut să te strig fără a alarma progenitura lui Foul. Şi mi-a fost teamă că, de uimire, ai putea să te dai de gol.

Covenant clipi repede, pentru a-şi îndepărta lacrimile. Glasul îi vibra de bucurie şi uşurare când rosti:

— Să te iert? M-ai speriat de moarte.

Navigatorul Spumei chicoti încet, de-abia înfrânându-şi încântarea.

— Ah, prietene, sunt foarte bucuros că te văd din nou. M-am temut că te-am pierdut prin Hotash Slay, mi-a fost teamă că ai fost capturat, ah, ce spaimă! Aveam o mulţime de spaime.

— Am crezut că ai murit.

Covenant scânci o dată, apoi se abţinu, controlându-se. Se şterse brusc la ochi, ca să-l poată privi pe uriaş.

Navigatorul Spumei părea extraordinar de sănătos. Era dezgolit, îşi pierduse straiele în focul de la Slay, iar din cap până-n picioare, pielea-i era curată şi arătoasă. Fosta suferinţă din privirea sa fusese înlocuită de ceva mai sănătos, o anumită seninătate; ochii străluceau de veselia ieşită din găvanele lor adânci. Forţa de alabastru a membrelor sale părea la fel de masivă ca marmura; cu excepţia câtorva zgârieturi primite când ieşise din Hotash Slay spre Creşă, chiar şi vechile sale cicatrici din luptă dispăruseră, şterse de un foc care părea că-l

remodelase până în măduva oaselor. Nimic din el nu arăta că ar fi trecut prin suferinţe.

Totuşi, Covenant avea o senzaţie de suferinţă, de durere metafizică, ce-l modificase fundamental pe uriaş. Cumva, în Hotash Slay, Navigatorul Spumei îşi dusese cele mai teribile dintre patimile sale până la apocalipsa lor.

Covenant calm, cu ajutorul aerului de mare, repetă:

— Am crezut că ai murit.

Încântarea uriaşului nu scăzu.

— La fel şi eu. Aceste consecinţe sunt uluitoare şi pentru mine, la fel cum sunt şi pentru tine. Piatră şi mare! Aş fi putut jura că voi muri. Covenant, Dispreţuitorul nu poate să triumfe, cu totul, asupra unei lumi unde se întâmplă astfel de lucruri.

Era adevărat, îşi zise Covenant. Într-o astfel de lume. Întrebă cu voce tare:

— Dar cum… cum ai făcut? Ce s-a întâmplat:

— Nu sunt cu totul sigur. Prietene, cred că nu ai uitat de *caamora,* ritualul uriaşilor pentru focul suferinţei. Carnea uriaşilor nu este vătămată de focul obişnuit. Durerea curăţă, dar nu vatămă. În acest fel, cei fără Casă au găsit, din când în când, alinare de la suferinţele inimii lor. În afară de asta, te va surprinde să afli că eu consider că magia ta sălbatică m-a ajutat într-o oarecare măsură. Înainte să te arunc de pe umerii mei, am simţit o forţă trimisă prin mine, tot aşa cum am împărţit forţa cu tine.

— Pe focul iadului.

Covenant căscă ochii spre argintul mai al inelului de pe degetul său.

Pe focul iadului şi blestematele de chinuri ale iadului. Îşi aminti, din nou, de afirmaţia lui Mhoram:” Eşti aurul alb.” Dar încă nu-şi putea da seama ce voise să spună înaltul Nobil.

— Şi pe lângă asta, continuă uriaşul, există mistere vii pe acest Pământ la care Nobilul Foul, Inima Satanei şi Zdrobitorul de Suflete nici măcar nu visează. Puterea Pământului, care a glăsuit pentru a se împrieteni cu Berek Jumătate-de-Mână, nu tace acum. Glăsuieşte într-o altă limbă, poate, poate oamenii care trăiesc pe Pământ i-au uitat căile, dar nu-i redusă la tăcere. Pământul n-ar putea exista dacă n-ar însuma binele capabil să lupte cu năpaste precum Piatra Bolii Pământului.

— Poate, chibzui Covenant.
De-abia dacă se auzise. Gândul la inelul său îi declanşase în minte o cu totul altă înşiruire de idei. Nu voia să le recunoască, detesta să discute despre el, dar, după o clipă, se strădui să spună:
— Eşti... eşti sigur că n-ai fost reînviat ca şi Elena?
O expresie veselă lumină chipul uriaşului.
— Piatră şi mare! Asta sună a Necredincios.
— Eşti sigur?
— Nu, prietene, chicoti Navigatorul Spumei, nu sunt sigur. Nu ştiu, dar nici nu-mi pasă. Sunt doar bucuros că mi s-a dat încă o şansă de a te ajuta, Covenant rumegă răspunsul Navigatorului Spumei, apoi îi găsi replica. Se strădui să se ridice la nivelul celui al uriaşului spunând:
— Atunci, să facem ceva cu asta, cât mai putem.
— Da.
Seriozitatea îşi făcu, încet, loc în expresia Navigatorului Spumei, însă nu-i acoperi aura de efervescenţă și durere.
— Trebuie. Cu cât tărăgănăm mai mult, cu atât se pierd mai multe vieţi pe Tărâm.
— Nădăjduiesc că ai şi un plan.
Covenant se strădui să-şi reprime neliniştea.
— Nu cred că paznicul o să ne lase să trecem, doar dacă-l rugăm frumos.
— M-am gândit o vreme la chestiunea asta. Prudent, Navigatorul Spumei îi schiţă planurile sale. Covenant chibzui un moment, apoi spuse:
— Toate astea sună foarte bine. Dar ce se întâmplă dacă ştiu că venim? Dacă ne aşteaptă înăuntru?
Uriaşul clătină din cap şi-l lămuri că-şi petrecuse ceva timp trăgând cu urechea prin piatra turnurilor. Nu auzise nimic care să indice o ambuscadă, nimic care să dezvăluie că în turnuri s-ar fi aflat cineva.
— Poate că Zdrobitorul de Suflete nici nu crede că poate fi atacat în acest fel. Poate că paznicul său este singurul străjer. Vom afla cât de curând.
— Da, într-adevăr, mormăi Covenant. Numai că nu-mi plac surprizele. Niciodată nu ştii când una dintre ele îţi nenoroceşte viaţa.

Navigatorul Spumei răspunse mohorât:

— Poate că acum vom putea să-i dăruim minerului un anumit grad de distrugere.

Covenant dădu din cap.

— Şi eu sper cu ardoare asta.

Se târâră, împreună, spre intrare, apoi se despărţiră. Urmând instrucţiunile uriaşului, Covenant coborî printre bolovani şi resturi, încercând să se apropie cât putea de mult de partea din faţă a cavernei, fără a fi văzut. Se deplasa cu foarte mare grijă, alegând un traseu şerpuit. Când termină, tot se afla la vreo patruzeci de metri de parapet. Distanţa îl apăsa, însă nu putu găsi o alternativă. Nu încerca să se strecoare pe lângă paznic; voia doar să-l facă să ezite.

Haide, Covenant, mârâi el. Obişnuieşte-te. Asta nu-i loc pentru fricoşi.

Inspiră adânc, se blestemă încă o dată, de parcă ar fi fost ultima lui şansă, şi ieşi din ascunzătoarea lui.

Imediat, simţi privirea paznicului aţintindu-se asupra lui, dar încercă s-o ignore, se strădui să-şi reia drumul spre peşteră cu cea mai mare nonşalanţă. Ţinându-şi mâinile la spate, fluierând aiurea, printre dinţi, mergea înainte ca şi cum s-ar fi aşteptat la intrare liberă în Creşa lui Foul.

Evită privirea paznicului. Căutătura se simţea suficient de aprigă ca să-i dezvăluie intenţiile, să-l dea de gol. I se încreţea pielea de scârbă. Dar, pe când trecea de la pietriş pe dalele şlefuite ale pragului din faţa intrării, se forţă să privească personajul direct în faţă.

Fără să vrea, tremură, se opri din fluierat. Privirea galbenă şi malefică a paznicului îl năpădi de amărăciune. Ochii aceia păreau să-l cunoască din cap până-n picioare, păreau să ştie totul despre el şi să dispreţuiască profund tot ceea ce ştiau. Pentru o fracţiune de secundă, se temu ci acea creatură era Dispreţuitorul însuşi. Dar ştia el mai bine. La fel ca mulţi alţi năvălitori, această creatură era alcătuită din carne înfăşurată, o victimă a Lucrării în Piatră a Nobilului Foul. Exista o anumită nesiguranţă în felul în care alcătuirea ţinea.

Mimând trufia, păşi pe prag până ajunse aproape în raza de acţiune a săbiei paznicului. Acolo se opri, scrutând pentru o clipă, intenţionat, personajul. După ce-l cântărise cu privirile,

din cap până-n picioare, îi înfruntă iar privirea nimicitoare şi glăsui cu întreaga sa insolenţă:

— Nu-i spune lui Foul că sunt aici, Vreau să-i fac o surpriză.

Când spuse *„să-i fac o surpriza"*, îşi luă mâna de la spate. Cu inelul pe degetul arătător al mâinii drepte, se întinse înainte, ca şi cum ar fi vrut să-l atace pe paznic cu un trăsnet de magie sălbatică.

Paznicul sări într-o postură defensivă. Pentru o clipă, toate cele trei capete ale sale se întoarseră spre Covenant.

În acea clipă, Navigatorul Spumei sări peste parapetul de deasupra intrării în Creşă.

Paznicul era în afara razei sale, dar când ateriză, plonjă înainte, se rostogoli spre el şi-i mătură picioarele de sub el. Creatura se prăbuşi într-o învălmăşeală de mâini, picioare şi săbii.

Fu călare pe ea într-o clipită. Era la fel de uriaşă ca şi el, poate chiar mai puternică. Era înarmată. Însă o pisă atât de zdravăn cu pumnii, o ţintui atât de bine la pământ, cu trupul său, încât nu se putea apăra. După ce-i dădu o lovitură nimicitoare, cu doi pumni deodată, la baza gâturilor sale, creatura căzu moale. Repede, îi luă una din săbii pentru a o decapita.

— Navigatorule! protestă Covenant.

Navigatorul Spumei se ridică brusc de lângă personajul căzut lat şi-l înfruntă pe Covenant strângând sabia într-un pumn.

— Nu-l omorî.

Gâfâind uşor din cauza efortului, uriaşul spuse:

— Va alarma Creşa despre noi când îşi va reveni. Avea o expresie întunecată, însă nu crudă.

— Au fost destule ucideri, răspunse Covenant răguşit. Detest asta.

Pentru o clipă, Navigatorul Spumei înfruntă privirea lui Covenant. Apoi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

Dintr-odată, Covenant se simţi istovit de recunoştinţă. Genunchii aproape că i se tăiară sub el.

— Asta-i mai bine, mormăi el uşurat.

Lăsându-se pe unul dintre pereţii intrării, se odihni în timp ce savura veselia uriaşului.

La scurt timp după aceea, Navigatorul Spumei cedă.

— Prea bine, prietene, zise el încet. Moartea acestei creaturi ne-ar da timp în care am putea să ne facem treaba şi apoi să căutăm o cale de salvare. Însă salvarea n-a intrat niciodată în planurile noastre.

Lăsă sabia de-a latul, peste paznicul căzut la pământ.

— Dacă leşinul său ne permite să ne atingem scopul, atunci am obţinut destule. Scăparea n-are decât să-şi vadă singură de ea.

Zâmbi strâmb, apoi continuă:

— Oricum, am convingerea că aş putea să folosesc mai bine acest scut.

Aplecându-se asupra paznicului, îi luă obiectul şi-i folosi pielea ca să-şi acopere goliciunea.

— Ai dreptate, oftă Covenant.

Nu avea intenţia să se salveze.

— Însă nu există niciun motiv pentru care să te laşi omorât. Doar ajută-mă să găsesc uşa secretă, apoi dispari de-aici.

— Să te abandonez?

Navigatorul Spumei ajustă scutul nepotrivit, adoptând o expresie dezgustată.

— Cum aş putea să plec de aici? Nu voi încerca să trec de Hotash Slay încă o dată. Sari în mare, înoată cât mai departe, nu ştiu.

Îngrijorarea creştea în el; nu-şi puteau permite să-şi petreacă timpul discutând toate astea la porţile Creşei lui Foul.

— Doar atât, să nu mă faci responsabil şi pentru soarta ta.

— Dimpotrivă, răspunse plat uriaşul, eu sunt cel responsabil de tine. Eu sunt invocatorul tău.

Covenant se înfioră.

— Nu-mi bat eu capul cu asta.

— Nici eu, îi răspunse Navigatorul Spumei cu un rânjet. Însă îmi displac astfel de discuţii despre abandonare. Prietene, eu sunt obişnuit cu astfel de lucruri.

Se priviră unul pe altul, cu figuri grave: iar în privirea uriaşului Covenant văzu clar, ca şi cum ar fi fost scris, că nu-şi va asuma responsabilitatea pentru prietenul său, nu putea decide în locul lui. Nu putea decât să accepte ajutorul Navigatorului Spumei şi să-i fie recunoscător. Gemu de durere, în faţa rezultatului prevăzut de el.

— Atunci, să mergem, spuse el lugubru. N-am să mai rezist prea multă vreme.

Ca replică, uriaşul îl apucă de braţ, sprijinindu-l. Se întoarseră, unul lângă altul, către gura întunecată a peşterii.

Unul lângă altul pătrunseră în tenebrele Creşei lui Foul.

Spre surpriza lor, bezna dispăru, ca şi cum ar fi trecut printr-un văl de întuneric. Dincolo de el, se treziră în capătul îngust al unei săli de formă ovală. Era scăldată într-o lumină rece, ca şi cum gheţurile verzi ale mării s-ar fi aprins pe pereţi; întregul spaţiu părea pe cale să fie cuprins de flăcări reci.

Fără să vrea, se opriră, holbându-se de jur împrejur. Simetria sălii şi prelucrarea pietrei atingeau perfecţiunea. În punctul său cel mai lat, sala se deschidea în pasaje identice, care duceau spre turnuri, iar podeaua din capătul opus cobora impecabil spre a forma o scară lată, spiralată, direct în stâncă. Piatra acoperea totul şi se întindea pe suprafeţe fără niciun fel de îmbinări, crăpături, elemente de legătură; sala era dăltuită impecabil, şlefuită şi netedă, fără a fi încărcată de ornamente, modele şi erori, ca şi cum concepţia ideală a creatorului ei ar fi fost transpusă în piatra imaculată fără participarea mâinilor nepricepute, a minţilor care înţelegeau greşit. Evident, nu era o lucrare de-a uriaşilor; nu exista nimic care să fi putut tulbura preciza absolută a formei sale, îi lipsea entuziasmul uriaşilor pentru detaliu. În loc de asta, părea să depăşească orice fel de iscusinţă omenească. Avea o perfecţiune supranaturală.

Covenant căscă ochii. În vreme ce Navigatorul Spumei se detaşă de asta pentru a începe să cerceteze pereţii laterali, în căutarea uşii de care pomenise *jheherrinul,* Covenant pătrunse în sală, ca şi cum ar fi rătăcit la voia întâmplării spre marea scară. Pe-aici zăcea vechea vrajă, o măreţie păstrată ca o comoară, prin ură şi foame; o putea simţi în lumina ca un linţoliu, în aerul îngheţat, în pereţii imaculaţi. Acest loc înspăimântător şi rece era căminul Nobilului Foul, reşedinţa şi baza puterii sale. Întregul domeniu lipsit de spirit vorbea despre suzeranitatea sa, despre domnia lui totală şi inviolabilă. Numai această încăpere goală îi făcea pe duşmanii lui să pară nişte pitici şi insecte.

Covenant îşi aminti că se spunea că Foul nu va putea fi niciodată învins câtă vreme Ridjeck Thome era în picioare.

Acum credea asta.

Când ajunse la scara lată, în spirală, descoperi că centrul său deschis era ca un puţ imens, curbându-se, treptat, înapoi în promontoriu pe măsură ce cobora. Scara însăşi era suficient de lată pentru a permite unui număr de cincisprezece, douăzeci de oameni să meargă unul lângă altul. Cercurile sale îi atrase privirile spre gaura strălucitoare, până când ajunse să se aplece peste marginea ei pentru a se uita cât putea el de departe; iar simetria ei dădea elan amplificării ameţelii sale, iubirii lui iraţionale şi fricii de cădere.

Dar aflase secretul acelei ameţeli şi nu cădea. Ochii lui căţără pe casa scării. O clipă mai târziu, zări ceva care-i spulberă periculoasa lui fascinaţie.

Gonind fără niciun zgomot din adâncuri, se vedea un grup mare de demoni-abjecţi.

Se trase înapoi.

— Ar fi bine s-o găseşti repede, îi strigă Navigatorului Spumei. Vin.

Navigatorul Spumei nu se întrerupse din cercetarea pereţilor. În vreme ce pipăia piatra cu mâinile şi ochii, căutând vreun semn al unei intrări ascunse, mormăi:

— Este bine dosită. Nu ştiu cum este posibil ca piatra să fie atât de bine fasonată. Ai mei nu erau nişte începători ai acestui meşteşug, dar nici n-ar fi putut visa la astfel de pereţi.

Aveau prea multe coşmaruri proprii, scrâşni Covenant. Găseşte-o! Demonii ăştia abjecţi se mişcă repede.

Amintindu-şi de creatura care-l făcuse să cadă în catacombele de sub Muntele Tunetului, adăugă:

— Pot adulmeca aurul alb.

— Sunt un uriaş, răspunse Navigatorul Spumei. Meşteşugul pietrei ne este intrat în sânge. Această intrare nu poate rămâne ascunsă de mine.

Apoi, mâinile sale găsiră o porţiune de perete în care se simţea un locaş gol. Cercetă, repede, porţiunea, îi măsură dimensiunile, cu toate că pe peretele imaculat nu era vizibilă nicio urmă de uşă.

După ce localiză intrarea pe cât se putea de precis, apăsă odată în mijlocul pragului de sus.

Licărind în ornamente verzui, pragul apăru în peretele gol.

Canaturi de uşă coborâră din el spre podea, ca şi cum ar fi fost create din stâncă în chiar acea clipă, iar uşa se deschise înăuntru, fără zgomot, între ele.

Navigatorul Spumei îşi frecă palmele satisfăcut.

— După cum ai poruncit, Prim-Nobil, chicoti el, făcându-i semn lui Covenant s-o ia înaintea lui.

Covenant aruncă o privire spre scară, apoi se grăbi să între în mica încăpere de dincolo de uşă. Navigatorul Spumei îl urmă, aplecându-se sub prag şi tavanul jos al incintei. Imediat, închise uşa după el, privind cum se topea, revenind în piatra fără niciun ornament. Apoi o luă înaintea lui Covenant, spre coridorul de dincolo de încăpere.

Acest pasaj era la fel de iluminat şi rece ca şi sala de-afară. Navigatorul Spumei şi Covenant puteau vedea că se arcuia abrupt în jos, drept în adâncul promontoriului. Urmărindu-l cu privirea, Covenant speră că îl va duce acolo unde trebuia să ajungă; era prea slăbit ca să se furişeze prin Creşă, căutându-şi singur pieirea.

Niciunul dintre ei nu vorbi; nu voiau să rişte să fie auziţi de demonii-abjecţi. Navigatorul Spumei îi aruncă o privire lui Covenant, dădu o dată din umeri, apoi o luă în jos, prin tunel.

Tavanul jos îl obliga pe Navigatorul Spumei să se mişte ghemuit, însă cobora pe coridor cât putea el de repede. Iar Covenant ţinu pasul cu el lăsându-se pe spatele uriaşului şi permiţând, pur şi simplu, gravitaţiei să-i mişte picioarele lipsite de vlagă unul în faţa celuilalt. Precum gemenii, fraţi legaţi unul de celălalt, în pofida diferenţelor dintre ei, printr-o necesitate ombilicală comună, se ghemuiau şi-şi târşâiau picioarele împreună prin stânca de la Ridjeck Thome.

În timp ce coborau, Covenant căzu de mai multe ori. Senzaţia lui de iminenţă, teama lui, creşteau în îngustimea coridorului; dar îl secătuiau de puteri, în loc să-l stimuleze, îl lăsară la fel de inert de parcă ar fi fost deja înfrânt. Era îmbibat cu răceala lividă, muiat până la oase în focul unui îngheţ absolut, îl învălui până când începu să se simtă ciudat de bine în ea, confortabil şi buimac, ca un călător istovit era, în cele din urmă, acasă, năruindu-se pe dinaintea cuvenitei sale vetre. Apoi, din când în când, surprinse imagini ale spiritului acestui loc, perfecţiunea neînduplecată care, cumva, năştea, afirma,

cea mai turbată şi de nepotolit răutate. În această atmosferă, dispreţul şi confortul deveneau una. Creşa lui Foul era domeniul unei fiinţe care înţelegea perfecţiunea, o fiinţă care ura viaţa, nu pentru că ar fi reprezentat vreo ameninţare pentru ea, ci pentru că infestaţiile sale mortale ofensau pasiunea definitorie a existenţei sale. În acele ocheade, picioarele însângerate şi amorţite ale lui Covenant părură să-şi piardă echilibrul şi căzu, cu capul înainte, pe spatele Navigatorului Spumei.

Dar îşi Continuară deplasarea, şi, în cele din urmă, ajunseră la capătul tunelului. Se deschidea într-o serie de încăperi neînfrumuseţate, nemobilate, precise şi simetrice, fără vreun semn că ar fi fost, vreodată, locuite, sau că ar urma să fie ocupate de cineva. Totuşi, lumina verde şi rece strălucea peste tot, iar aerul era tăios, precum cristalele de gheaţă. Transpiraţia Navigatorului Spumei se transformase într-un norişor de smaralde în barbă, iar el tremura, în pofida imunităţii sale normale faţă de temperatură.

Dincolo de încăperi, găsiră un şir de scări care-i conduseră jos, prin săli goale, caverne pustii, destul de mari ca să adăpostească cele mai îngrozitoare urgii, galerii nelocuite, unde un orator ar fi putut cuceri un auditoriu de mii de oameni. Nici aici nu dădură peste vreun semn că ar fi fost ocupate vreodată. Toată această parte a Creşei era pentru folosul privat al Nobilului Foul; niciun demon-abject sau alte creaturi nu pătrundeau aici, nici n-au intrat vreodată. Navigatorul Spumei îl conduse pe Covenant prin perfecţiunea neobişnuită. Coborau, întotdeauna mergeau în jos, căutând genunile unde Nobilul Foul slăvea Piatra Bolii Pământului. Iar în jurul lor, răul străvechi din Ridjeck Thome devenea tot mai greu şi mai dureros cu fiecare nivel parcurs. Cu timpul, Navigatorului Spumei i se făcu prea frig pentru a mai putea tremura; iar Covenant se bălăbănea lângă el, de parcă numai cea mai insistentă dorinţă de a găsi locul cel mai îngheţat din Creşă, polul frigului absolut, îl împiedica să adoarmă acolo, pe loc.

Instinctul, care-i îndemna să coboare de fiecare dată, nu-i înşelă. Treptat, Navigatorul Spumei începu să simtă locul în care se afla Piatra; aureola blestemului deveni palpabilă pentru nervii săi încordaţi.

Până la urmă, ajunseră la podestul[5] din peretele unui puţ golit. Acolo descoperi o altă uşă ascunsă. Navigatorul Spumei o deschise, aşa cum făcuse şi prima dată, şi se aplecă să între într-o sală rotundă, cu bolta înaltă. După ce Covenant a trecut clătinându-se peste prag, Navigatorul Spumei închise uşa şi se duse istovit până în mijlocul încăperii.

La fel ca toate celelalte văzute de uriaş, şi acesta era lipsită de orice element, cu excepţia intrărilor. Numără opt cadre, fiecare perfect poziţionate pe zid, perfect identică cu celelalte, fiecare închis cu uşi grele, din piatră. Nu putea simţi nicio urmă de viaţă în jurul său, niciun fel de activitate dincolo de oricare dintre uşi. Însă toate simţurile sale zbierau în direcţia Pietrei.

— Acolo, oftă moale Navigatorul Spumei, arătând spre una dintre intrări. Acolo se află sala tronului din Ridjeck Thome. Acolo îşi ţine Zdrobitorul de Suflete Piatra Bolii Pământului.

Fără să-i arunce nicio privire prietenului său, se duse la uşă, punându-şi palmele pe ea, pentru a-şi verifica percepţiile.

— Da, şopti el. Aici este.

Bucuria şi teama se luptau înăuntrul său. Trecură câteva momente până să-şi dea seama că Thomas Covenant nu-i răspunsese.

Se împinse în uşă pentru a-i măsura robusteţea.

— Covenant, zise el peste umăr, prietene, sfârşitul este aproape. Mai păstrează-ţi curajul încă un moment. Voi forţa această uşă. Când o deschid, trebuie să fugi imediat în sala tronului. Du-te la Piatră, înainte să poată interveni cine ştie ce puteri.

Covenant tot nu răspunse.

— Necredinciosule! Suntem la capăt. Nu ceda tocmai acum.

Cu o voce stinsă, Covenant rosti:

— Nu trebuie s-o spargi.

Navigatorul Spumei se răsuci pe călcâie, sărind de lângă uşă.

Necredinciosul se afla în centrul sălii. Nu era singur.

Un înţelept, demon-abject stătea înaintea lui, pufnind pe nările sale căscate. În mâini ţinea lanţuri, cătuşe.

În vreme ce Navigatorul Spumei privea îngrozit, puse

---

[5] Platformă orizontală amenajată pe parcursul unei scări pentru odihnă şi pentru a asigura accesul în încăperile unui etaj (n.tr.).

cătuşele la încheieturile lui Covenant. Ducându-l de lanţ, îl luă spre uşa sălii tronului.

Uriaşul porni spre prietenul său, însă privirea îngrozitoare a lui Covenant îl opri. În vânătăile întunecate, famelice, ale ochilor lui citi ceva pentru care nu găsea un răspuns. Necredinciosul încerca să-i spună ceva, ceva pentru care îi lipseau cuvintele. Navigatorul Spumei studiase rănile făcute lui Covenant de ceilalţi demoni-abjecţi, însă nu putea aprecia profunzimea suferinţelor care-l puteau face pe un om să capituleze înaintea odraslelor demonice.

— Covenant! strigă el revoltat.

Deliberat, privirea lui Covenant se mută de la uriaş – îl scrutase intens, apoi sărise de la el – făcându-l să se uite în direcţia ei.

Uriaşul se întoarse, în pofida instinctului său, şi văzu un alt uriaş, stând în partea cealaltă a sălii, vizavi de el. Pumnii noului venit erau strânşi pe coapse şi rânjea feroce. Navigatorul Spumei îl recunoscu imediat; era unul dintre cei trei fraţi care căzuseră victimele prorocilor deliranţi. La fel ca Elena, acest suflet chinuit fusese readus la viaţă pentru a-i servi Zdrobitorului de Suflete.

Înainte ca Navigatorul Spumei să poată reacţiona, uşa sălii tronului se deschise, apoi se închise în spatele lui Covenant.

În acelaşi timp, toate celelalte uşi săriră în lături, lăsând să pătrundă în sală monştri făcuţi din piatră.

20

NECREDINCIOSUL

Navigatorul Spumei se răsuci, văzu că fusese înconjurat. În sală intraseră zeci de creaturi; erau mai mult decât suficiente ca să-l potopească, să-l îngroape sub greutatea lor dacă nu cumva preferau să-l măcelărească cu armele lor. Însă nu atacară. Se desfăşurară de-a lungul peretelui, se adunară în formaţii strânse în faţa uşilor, în aşa fel încât să nu poată scăpa. Acolo se opriră. Cu uşile închise în urma lor, stăteau aplecaţi nerăbdători înainte, de parcă ar fi poftit să-l facă bucăţi. Însă îl lăsară pe mâna uriaşului mort.

Navigatorul Spumei se răsuci din nou, pentru a vedea spectrul.

Avansa încet, persiflându-l cu un rânjet malefic.

— Bună, Navigatorule, scuipă el. Trădătorul Neamului. Camarade! Am venit să te felicit. Îl slujeşti bine pe stăpân. Nemulţumit doar cu abandonarea neamului nostru în momentul pieririi sale, astfel că întreaga noastră stirpe a fost măturată de pe Tărâm, acum l-ai condus pe acest trepăduş, împreună cu aurul său alb nefolositor, direct în mâinile Dispreţuitorului, Inimii Satanei şi Zdrobitorului de Suflete. Oh, bună treabă! Te salut şi te apreciez, camarade!

Scuipă cuvântul *camarad* ca pe o jignire supremă.

— Eu sunt Ucigaşul Neamului. Eu am fost cel care i-a măcelărit pe toţi uriaşii din Mâhnire, copii şi adulţi. Iată roadele vieţii tale, Trădător al Neamului. Priveşte şi te jeleşte!

Navigatorul Spumei se retrase câţiva paşi, însă ochii săi nu-l slăbiră nicio clipită pe uriaşul mort.

— Răzbunare! mârâi Ucigaşul Neamului. O văd pe faţa ta. Nu te gândeşti la disperare, eşti prea oro ca să înţelegi ce-ai făcut. Stăpâne! Tu nici măcar nu te gândeşti la jalnicul tău prieten. Ai răzbunarea în suflet, camarade! Mă priveşti şi crezi că dacă orice altceva din viaţa ta dă greş, măcar acum ai fost făcut capabil să te răzbuni pentru pierderile tale. Pentru crima ta! Trădătorul Neamului, citesc asta în tine. Este cea mai dragă dorinţă a inimii tale, să mă faci bucăţi cu propriile tale mâini. Smintitule! Arăt eu ca unul care s-ar teme de tine?

În vreme ce înfrunta privirea spectrului, Navigatorul Spumei îşi evaluă situaţia, calculă distanţele din jurul său. Vorbele Ucigaşului Neamului îl afectaseră.

Vedea în ele dulceaţa răzbunării. Cunoştea furia uciderii, încântarea mizerabilă, involuntară, a zdrobirii cărnii cu mâinile sale. Fremăta, ca şi când ar fi fost nerăbdător, pregătindu-şi forţa noduroasă a muşchilor săi pentru un salt.

— Atunci, hai, încearcă-mă, continuă uriaşul mort. Dezlănţuie poftele care zac în tine. Crezi că te-ai putea răzbuna pe mine? Aşa de orb eşti? Camarade! Nu există nimic care să te justifice. Dacă verşi destul sânge cât să scalzi întregul Tărâm, de la răsărit până la apus, tot nu poţi spăla propriul tău rău. Imbecilule! Smintit ramolit! Dacă stăpânul nu te-ar fi

controlat, i-ai fi făcut treaba atât de repede încât n-ar fi putut s-o savureze.

Haide, camarade! Încearcă-mă. Deja sunt ucis. Cum ai să-mi aduci încă o dată moartea?

— Am să încerc, scrâşni încet Navigatorul Spumei, în felul meu.

Îndemnurile inutile ale spectrului îi spusese tot ce trebuia să ştie. Creaturile l-ar fi putut ucide în orice clipă, dar, cu toate astea, au aşteptat, în vreme ce Ucigaşul Neamului se străduia să-l provoace. De aceea, Zdrobitorul de Suflete încă mai avea câte ceva de câştigat de pe urma lui; de aceea Covenant mai era în viaţă, încă neatins. Poate că Nobilul Foul spera să-l folosească chiar pe Navigatorul Spumei împotriva Necredinciosului.

Dar Navigatorul supravieţuise *caamorei,* la Hotash Slay. Se pregăti, cu întregul trup încordat. Şi totuşi, când se puse, brusc, în mişcare, nu-l atacă pe Ucigaşul Neamului. Încordându-se puternic, aruncându-se cu întreaga forţă a picioarelor sale, se lansă asupra gărzilor din faţa uşii sălii tronului.

Se ghemuiră sub iuţeala atacului său. Se aruncă cu capul înainte asupra lor, cu braţele încordate, astfel că lovi uşile cu întreaga sa forţă.

Nu fuseseră făcute să reziste unui asemenea impact. Se spulberară înspre interior cu un scrâşnet ascuţit, de piatră sfărâmată.

Navigatorul Spumei căzu înăuntru într-un vălmăşag de aşchii de uşă, rostogolindu-se, sări în picioare în sala tronului din Ridjeck Thome.

Încăperea era una spaţioasă şi rotundă, precum cea pe care tocmai o părăsise, însă avea mai puţine uşi, iar tavanul era mult mai înalt, ca şi cum trebuia să fie adecvat cu imensa forţă care sălăşluia aici. Vizavi de Navigatorul Spumei se afla însuşi măreţul tron. Pe o ridicătură joasă, lipită de peretele îndepărtat, fusese înălţată o piatră oribilă şi veche, pentru a alcătui tronul Dispreţuitorului, de forma unor fălci, colţi încârligaţi, duri, dezveliţi pentru a apuca şi sfâşia. El şi baza lui erau singurele lucruri din Creşa lui Foul care nu erau perfect sculptate, şlefuite la maxim. Părea să fi fost avariat

iremediabil, grotesc, de greutatea lăsată de răutatea Nobilului Foul timp îndelungat. Arăta ca o profeţie sau prevestire a pieirii definitive a întregit pietre imaculate din Ridjeck Thome.

Piatra Bolii Pământului era aşezată pe podea, direct înaintea tronului.

Nu era atât de mare pe cât se aşteptase Navigatorul Spumei; nu părea atât de masivă sau grea, încât să n-o fi putut ridica în braţe. Şi totuşi, nimbul ei îl năucea ca o lovitură a unui pumn colosal. Nu era extrem de strălucitoare, lumina răspândită de ea în sala tronului era doar puţin mai intensă decât lumina de prin alte părţi, însă ardea pe soclul ei ca o încarnare a frigului absolut. Pulsa ca o inimă înnebunită, azvârlind rafale sau văpăi de forţă descătuşată, îşi răspândea, cu violenţă, puterea corupţiei. Navigatorul Spumei se lovi de strălucire şi încremeni, ca şi cum ar fi putut simţi deja smaraldul îngheţat, transformându-i pielea în gheaţă.

Se holbă la Piatră pentru un moment, înspăimântat de puterea ei. Dar apoi simţurile lui buimăcite deveniră conştiente de o altă grozăvie din sala tronului.

Această forţă părea nefiresc de atenuată în comparaţie cu Piatra. Însă era doar mai subtilă, mai insidioasă, nicidecum mai slabă. Când Navigatorul Spumei se întoarse în acea direcţie, ştiu că era stăpânul Pietrei. Nobilul Foul.

Îl localiză pe Dispreţuitor mai mult prin simţul tactil decât cu privirea. Nobilul Foul era, în esenţă, invizibil, cu toate că răspândea în aer o întunecime impenetrabilă, precum umbra înălţată a unui om, o umbră a unei absenţe, mai degrabă, decât a unei prezenţe, ceea ce dezvăluia unde s-ar fi găsit dacă ar fi fost întrupat fizic, iar în jurul umbrei strălucea penumbra de un verde luminos. Din interiorul ei, venea un iz de ulei eteric.

Stătea într-o parte a Pietrei, cu spatele la uşă şi la uriaş. Iar înaintea lui, faţă-n faţă cu Navigatorul Spumei, era Thomas Covenant.

Erau singuri; după ce-l predase pe Covenant, demonul-abject părăsise sala tronului.

Covenant părea să nu fie conştient de lanţurile care-i cuprindeau încheieturile. Nu părea să se împotrivească deloc. Era deja în ultimele stagii ale inaniţiei şi îngheţului. Durerea se

scurgea ca o transpiraţie rece pe obrajii lui emaciaţi; iar ochii lui dezolanţi, duşi în fundul capului, îl priveau pe Nobilul Foul ca şi cum puterea Dispreţuitorului se înfipsese în rana urâtă de pe fruntea lui.

Niciunul dintre ei nu luase în seamă intrarea zgomotoasă în scenă a Navigatorului Spumei; erau atât de concentraţi unul asupra celuilalt, încât excluseseră orice altceva. Între ei avusese loc un fel de comunicare, ceva ce Navigatorul nu înţelese. Dar văzu rezultatul. Tocmai când îşi concentră atenţia asupra Nobilului Foul şi Covenant, Dispreţuitorul ridică un braţ fantomatic şi-l lovi pe Covenant peste gură cu un muget, Navigatorul Spumei sări în ajutorul prietenului său.

Înainte să fi putut face doi paşi, o avalanşă de creaturi năvăliră prin uşa spartă şi se aruncară asupra sa.

Îl culcară la pământ, ţintuindu-l cu greutatea lor, prinzându-i membrele. Se luptă cu o sălbăticie cruntă, însă adversarii săi erau mulţi şi puternici. Îl copleşiră într-o clipită. Îl traseră de-o parte a peretelui şi-l ferecară acolo cu lanţuri atât de masive încât nu le putea rupe. După ce creaturile îl lăsară, grăbindu-se să părăsească sala tronului, rămase neajutorat.

Uriaşul mort nu se număra printre ele. Îşi îndeplinise, sau eşuase deja, misiunea; fusese izgonit la locul său.

Fusese plasat într-o poziţie de unde-i putea vedea pe Nobilul Foul şi Covenant în locul unde înfruntarea lor va fi pusă în scenă cu el ca privitor.

Imediat ce plecară creaturile, Dispreţuitorul se întoarse spre el pentru prima dată. Când penumbra verde, strălucitoare, se răsuci să-l privească, văzu ochii Dispreţuitorului. Erau singura parte a Nobilului Foul care era vizibilă înăuntrul aurei sale.

Avea nişte ochi ca nişte colţi, putrezi şi îngălbeniţi, atât de vehemenţi în răutatea lor, încât îi îngheţară glasul Navigatorului, înăbuşindu-i încurajarea pe care încercase să i-o strige lui Covenant spre a-l mângâia.

— Să taci, zise Nobilul Foul încărcat de venin, ori am să te prăjesc înainte de vremea ta.

Navigatorul Spumei se supuse fără voia lui. Icni de parcă s-ar fi înecat cu gheaţă şi privi având în gât o durere nestinsă.

Ochii Dispreţuitorului clipiră cu satisfacţie. Îşi întoarse atenţia înapoi spre Covenant.

Acesta fusese doborât la pământ de lovitura Nobilului Foul şi îngenunchease cu mâinile lui încătuşate, acoperindu-şi faţa într-un gest de cea mai mare abjecţie. Degetele sale păreau cu totul nesimţitoare; îi apăsau faţa orbeşte, la fel de nevolnice ca nişte beţigaşe la explorarea rănii sale, sau măcar să simtă umezeala sângelui său. Dar putea simţi boala mâncându-i nervii pe dinăuntru, pentru că prezenţa Nobilului Foul o amplifica, îi făcea eroziunea fără de noimă tangibilă; şi mai ştia că lepra lui era în plină forţă acum, că fragila sa apărare, de care depindea viaţa sa, fusese spartă. Boala întinse până în adâncul sufletului său tentaculele insensibilităţii, căutând, precum rădăcinile unui copac pe o stâncă, orice crăpătură, fisură, prin care piatra să poată fi crăpată în bucăţi. Era pe cât de slăbit şi istovit îl putea face orice coşmar, fără ca zbaterile inimii sale să se oprească.

Dar când îşi lăsă jos mâinile însângerate, când otrava iute a atingerii lui Foul îi făcu buzele să se înnegrească şi să se umfle atât de tare încât nu mai putea suporta să şi pipăie, când privi din nou în sus, spre Dispreţuitor, nu era abject. Era neînfrânt.

Lua-te-ar naiba, murmură stins. Lua-te-ar naiba. Nu-i uşor. Strânse, intenţionat, degetele jumătăţii lui de mână protejându-şi inelul.

Ochii Dispreţuitorului îl fulgerară cu privirile, însă Nobilul Foul se controlă suficient cât să spună, pe un ton părintesc, batjocoritor:

— Haide, Necredinciosule. Nu mai prelungi această neplăcere. Ştii că nu poţi să te pui cu mine. Chiar şi după numele meu îţi sunt cu totul superior. Şi sunt în posesia Pietrei Bolii Pământului. Pot să lovesc luna în zborul ei, să aduc aici, din mormintele lor adânci, pe cei mai vechi dintre morţi, să împrăştii distrugerea după cum am eu chef. Pot sfâşia fiecare bucăţică din fiinţa ta, fără cel mai mic efort, şi să împrăştii prin ceruri rămăşiţele sufletului tău.

Atunci, fă-o, murmură Covenant.

— Totuşi, prefer să mă abţin. Nu intenţionez să-ţi fac rău. Pune doar inelul în palma mea, şi toate chinurile tale se vor sfârşi. Este un preţ mic, Necredinciosule.

Nu-i chiar aşa de simplu.

— Şi-mi stă în putere să te răsplătesc. Dacă doreşti să

împărţi puterea cu mine, asupra Tărâmului, îţi dau voie. Îţi vei da seama că nu sunt un stăpân dezagreabil. Dacă doreşti să cruţi viaţa prietenului tău, Navigatorul Spumei, nu mă împotrivesc, deşi m-a ofensat.

Navigatorul Spumei zornăi din lanţurile sale, se zbătu să protesteze, însă nu putea vorbi.

— Dacă vrei sănătate, şi asta-ţi pot oferi şi-ţi ofer. Iată! Agită un braţ fantomatic şi un val de distorsiuni traversă simţurile lui Covenant. Imediat, simţirea îi reveni în mâini şi picioare; nervii îi reveniră la viaţă într-o clipită. În vreme ce palpitau, toată extenuarea sa, toată durerea, foamea şi slăbiciunea, îl părăsiră.

Trupul său părea să fie încoronat cu triumful vieţii.

Nu era impresionat. Îşi regăsi glasul, şuierând plictisit printre dinţi:

— Nu sănătatea-i problema mea. Tu eşti cel care-i învaţă pe leproşi să se urască de moarte.

— Lingăule! se răsti Nobilul Foul.

Fără nicio altă tranziţie, Covenant deveni din nou lepros şi flămând.

— Eşti îngenuncheat înaintea mea! Am să te fac să implori chiar şi pentru cele mai mici bucăţele de viaţă! Leproşii se urăsc? Atunci sunt foarte înţelepţi. Am să-ţi arăt eu adevărata dimensiune a urii!

Pentru o clipă, propria ură neîmblânzită a Dispreţuitorului ţâşni spre Covenant din ochii putrezi, iar Covenant se pregăti pentru un măcel. Dar apoi Nobilul Foul începu să râdă. Batjocura strălucea în el, cutremură aerul din sala tronului ca zgomotul unor bolovani imenşi, lovindu-se unul de altul, făcând ca şi piatra dură a podelei să pară la fel de înşelătoare ca o mlaştină. Şi când termină, zise:

— Înaintea mea, eşti un om mort, lingăule, lipsit de viaţă ca orice hoit. Şi totuşi, mă refuzi. Refuzi sănătatea, puterea, chiar şi prietenia. Mă interesezi, sunt îngăduitor. Îţi voi da timp să te gândeşti mai bine la nebunia ta. Spune-mi, de ce eşti atât de plin de sminteală?

Covenant nu ezită:

— Pentru că te urăsc.

— Acesta nu-i un motiv. Foarte mulţi oameni îşi închipuie că

mă urăsc, pentru că sunt prea laşi ca să dispreţuiască prostia, nesăbuinţa, dorinţa ambiţioasă, slugărnicia. Nu mă înşel. Spune-mi, de ce, lingăule?

— Pentru că iubesc Tărâmul.

— Oh, i-auzi la el! îl zeflemi Nobilul Foul. Nu pot să cred că eşti atât de bicisnic. Tărâmul nu-i lumea ta, n-are nicio pretenţie de la nevolnica ta loialitate. Din prima clipă te-a chinuit cu pretenţii pe care nu le puteai îndeplini, oferindu-ţi onoruri pe care nu le puteai dobândi. Te portretizezi ca pe un om loial până la moarte, în numele unei mode, a unei maniere sau unui accident de dietă, loial robelor murdare şi nisipului. Nu, lingăule. Nu sunt convins. Revin, spune-mi de ce?

Pronunţă el *de ce* de parcă din acele două silabe ar fi putut face ca întregul edificiu al lui Covenant să spulbere.

Tărâmul este minunat, şopti Covenant pentru sine. Tu eşti urât. Pentru o vreme, se simţi prea scârbit ca să poată răspunde. Dar, în cele din urmă, scoase un răspuns.

— Pentru că nu cred.

— Nu? strigă Dispreţuitorul cu încântare. Încă? Râsul său exprima un dispreţ perfect.

— Lingăule, eşti jalnic dincolo de orice putinţă.

Aproape că te-am convins să fii de partea mea. Ar trebui să fii măscăriciul meu, să-mi descreţeşti fruntea. Totuşi, îl scruta cu atenţie pe Covenant.

— Cum e posibil să urăşti sau să iubeşti într-un loc în care nu crezi?

— Este.

— Cum e posibil să nu crezi acolo unde urăşti sau iubeşti?

— Totuşi este.

Nobilul Foul râse din nou.

— Oare mă trădează auzul? Tu – după ce Duşmanul meu a făcut tot ce-i stătea în putere ca să te domine – tu tot mai crezi că asta-i doar un vis?

— Nu-i ceva real. Însă nu contează. Asta nu-i important.

— Atunci ce-i important, lingăule?

— Tărâmul. Tu.

Din nou, Dispreţuitorul râse. Însă veselia sa era acum scurtă şi prefăcută; părea tulburat, ca şi cum în Covenant ar fi fost ceva ce el nu putea pricepe.

— Tărâmul şi Neîncrederea, pufni el. Tu, biet suflet smintit! Nu le poţi avea pe amândouă. Se exclud reciproc.

Însă Covenant ştia mai bine; după toate cele prin care trecuse, ştia mai bine ca el. Numai prin confirmarea amândurora, acceptând ambii poli ai contradicţiei, păstrându-i pe amândoi, în echilibru, numai conducându-se singur, nu printre ei, ci împreună cu ei, putea conserva ambii poli, putea conserva atât Tărâmul, cât şi pe sine, putea găsi locul unde se întâlneau liniile paralele ale acestei dileme imposibile. Ochiul paradoxului. În acel loc zăcea motivul pentru care i se întâmplase Tărâmul. Aşa că nu spuse nimic, privind în sus, spre umbra mată şi la aura verzuie şi la forţa incalculabilă a Dispreţuitorului. Dar în sinea lui, scrâşni; Nu, nici vorbă, Foul. Greşeşti. Nu-i atât de uşor. Dacă ar fi uşor, aş fi ştiut asta de multă vreme.

— Însă m-am plictisit de afirmaţiile tale prosteşti, continuă Nobilul Foul după un moment. Răbdarea mea nu este infinită. Şi mai sunt şi alte întrebări pe care doresc să le pun. Am să las deoparte chestiunea pătrunderii tale pe domeniul meu. Este ceva fără mare importanţă, uşor de explicat. Într-o manieră necunoscută mie, ai corupt un număr de sclavi de-ai mei, astfel că am primit, de două ori, relatări false despre moartea ta. Dar să uităm asta. Am să le jupoi şi sufletul de pe oase şi-am să aflu adevărul. Răspunde acestei întrebări, milogule.

Se apropie de Covenant, iar intensitatea glasului său îi spuse că Dispreţuitorul ajunsese chiar în miezul interogatoriului său.

— Această magie sălbatică nu face parte din lumea ta. Încalcă Neîncrederea ta. Cum poţi folosi această putere în care nu crezi?

Aici, Covenant află explicaţia pentru îngăduinţa Nobilului Foul. Dispreţuitorul îşi petrecuse timpul interogându-l pe Covenant, în loc să-i smulgă, pur şi simplu, degetele de la mână pentru a-i lua inelul, pentru că el, Nobilul Foul, se temea că Thomas Covenant stăpânea magia sălbatică, în secret, că îşi ascunsese această putere, îşi riscase viaţa în Câmpiile Jefuite şi Hotash Slay şi Kurash Qwellinir, îngăduind să fie capturat pentru a-l putea lua prin surprindere pe Nobilul Foul, prinzându-l pe Nobilul Foul slăbit sau pe nepregătite.

Foul avea motive pentru aceste temeri. Toiagul Legii a fost

distrus.

Pentru o clipă, Covenant se gândi că s-ar putea să se folosească, cumva, de această nelinişte în propriul său interes. Dar apoi îşi dădu seama că nu putea. Spre binele lui, pentru ca apărarea să nu-i fie compromisă de vechea sa duplicitate, spuse adevărul.

— Nu ştiu cum s-o folosesc.

Vocea i se rostogoli răguşită printre buzele umflate.

— Nu ştiu cum să o invoc. Dar ştiu că este reală pe Tărâm. Ştiu cum s-o declanşez. Ştiu cum să dărâm blestemata asta de cutie îngheţată să se surpe în jurul tău.

Dispreţuitorul nu ezită, nu se îndoi. Părea să se extindă sub privirile lui Covenant, în timp ce mugea fioros:

— N-ai să declanşezi nimic! Am suportat destul obrăznicia ta. Spui că eşti lepros? Stai să-ţi arăt eu lepră.

Puterea bâzâia în jurul lui Covenant ca mii de viespi furioase. Înaintea lui, umbra mată a Dispreţuitorului crescu oribil, se întinse în sus, tot mai mare, până când îl domină pe Covenant, pe Navigatorul Spumei, însăşi sala tronului; umplu aerul, sala, întreaga Creşă. Se simţi prăbuşindu-se în abisul ei. Urlă după ajutor, însă nu veni niciunul. Cădea în hău ca o pasăre lovită. Viteza căderii îi vâjâia pe la urechi, de parcă ar fi încercat să-l smulgă din el însuşi. Putea simţi piatra pe care se va spulbera, cumplit de departe sub el.

În hău susură o voce mieroasă:

— Slujeşte-mă şi te voi salva.

În el creştea o ameţeală însetată de teroare. Un vârtej negru îl atrăgea spre piatră ca şi cum toate puterile din ceruri veniseră să-l zdrobească de granitul imposibil de spart al sorţii sale. Ciuda urla în mintea lui, cerând să fie primită, cerând, precum paradoxul suicidal al ameţelii, să-l copleşească. Însă se îndârji, refuzând. Era un lepros; Tărâmul nu era adevărat, nu acesta era modul în care avea să moară.

Îşi strânse pumnul cu inelul cu forţa firavă a braţului său.

La izbitura de impact durerea îi explodă în creier. O suferinţă incandescentă îi urla şi gemea în cap, sfâşiindu-l precum ghearele care-i sfârtecau ţesutul creierului. Foul călărea durerea ca pe un val nimicitor, străduindu-se să zdrobească sau să depăşească digul voinţei sale. Însă era prea amorţit ca

să cedeze. Mâinile şi picioarele sale erau insensibile, îngheţate; fruntea sa era, deja, deprinsă cu rana, iar umflătura neagră a buzei sale îi era şi ea familiară. Frigul verde, fantomatic, nu putea îndoi rigiditatea oaselor sale. Precum un mort, se împotrivea ţeapăn.

Nobilul Foul încercă să pătrundă în el, încercă să se amestece în el. Oferta avea dulceaţa ei seducătoare, o încetare a durerii, o eliberare din zbuciumul îndelungat pe care greşit îl numea viaţa sa. Însă era înhămat la el însuşi într-un fel care nu permitea refugiul, nici capitularea. Era Thomas Covenant, Necredincios şi lepros. Refuză.

Dintr-odată, durerea lui căzu în beznă. Răul, rana, zdrobirea, atacul, cu toate se prefăcură în cenuşă şi se spulberară în aerul lipsit de orice adiere. În locul lor, veni doar propria lui amorţeală, ireparabila lui lipsă de simţire. În marele, nelimitatul abis, descoperi că se putea vedea pe sine.

Nu stătea nicăieri, era înconjurat de nimic, se holba la mâinile sale, cu o perplexitate tâmpă.

La prima vedere, păreau normale. Erau descărnate ca nişte beţe, iar cele două degete lipsă de la mâna sa dreaptă îi creau un sentiment de pierdere, de incomplet, care-l făcu să geamă. Dar inelul era intact; atârna inert de arătător, un cerc argintiu, perfect şi inevitabil de parcă ar fi avut vreun înţeles.

Însă, în timp ce privea, puncte violet începură să-i apară pe mâini, pe degete, dosul încheieturilor, în podul palmelor sale. Se împrăştiau lent şi începură să supureze; se umflară uşor, ca nişte băşici, apoi se deschiseră spre a dezvălui abcese pe sub piele. Fluidul se scurgea din răni, pe măsură ce acestea creşteau şi se răspândeau. Curând, ambele lui mâini erau acoperite de infecţie.

Deveniră cangrenate, putrede; din ele se înălţa mirosul dulceag, de carne vie, putredă, ca un efluviu al vreunui putregai interior, urât mirositor şi necruţător. Iar din cauza infecţiei, oasele degetelor sale începură să se încovoaie. Lăsate fără măduvă, atacate de putreziciune, încordate de tendoane ale căror nervi au murit, lăsându-le întinse pe veci, agăţate unele de altele, cu oasele răsucite, rupte şi sudate în unghiuri strâmbe. În putreziciune şi boală, mâinile sale se vătămau singure. Iar cangrena neagră, umflându-se în boală,

începu să-şi croiască drum spre încheieturile sale.

Aceleaşi presiuni, aceeaşi tensiune fetidă şi incontrolabil a muşchilor şi tendoanelor, lipsite de voinţă de către putreziciunea din nervii săi, îi îndoi antebraţele astfel încât îi spânzurau grotesc din coate. Apoi începu să se reverse puroiul, precum transpiraţia din porii deschişi de abcesele din braţe. Când îşi dădu roba la o parte, descoperi că picioarele îi erau, deja, contorsionate până la genunchi.

Asaltul îl înspăimântă, îl astupă în suferinţe şi ură de sine. Îşi purta propriul său viitor, rezultatul bolii sale, capătul drumului de care se temea orice lepros care fie nu se sinucisese, fie că nu luptase destul ca să rămână în viaţă. Vedea chiar lucrul care-l determinase prima dată să supravieţuiască, toate acele luni interminabile din leprozerie, dar acum îl năpădise, virulent şi imediat. Lepra lui era în plin avânt, iar el nu mai avea pentru ce să lupte.

Cu toate acestea, era pe terenul său. Cunoştea lepra cu precizia intimă a unui iubit; ştia că nu putea surveni atât de repede, atât de complet. Nu era reală. Şi nu-l năpădise. Această contaminare hidoasă şi descompusă nu-i însuma fiinţa. În pofida a ceea ce spuneau doctorii, în pofida a ceea ce vedea în el însuşi, era mai mult decât atât, mai mult decât un biet lepros.

Nu, Foul! oftă el cu amărăciune. Nu-i atât de uşor.

— Tom. Tom! strigă un glas îndurerat.

Îi era familiar, o voce la fel de cunoscută şi iubită ca sănătatea.

— Renunţă. Nu vezi ce ne provoci?

Ridică privirile şi-o văzu pe Joan stând lângă el.

În mâini îl ţinea pe bebeluşul lor, Roger, astfel că băieţelul era pe jumătate întins spre el, ca o ofrandă. Amândoi arătau exact aşa cum îi văzuse ultima dată, cu atât de mult timp în urmă; Joan avea aceeaşi expresie de suferinţă atroce pe faţă, expresia prin care-l implora să înţeleagă de ce se hotărâse să divorţeze de el. Însă, inexplicabil, era goală. Inima lui plângea în el când văzu dragostea pierdută a coapselor ei, lipsa de poftă a sânilor ei, comoara refuzată a feţei ei Când o privi, petele violete începură să se vadă prin căldura pielii ei. Abcesele îi supurau pe sâni; boala i se scurgea din sfârcuri

precum laptele.

Roger se zbătea jalnic în braţele ei. Când îşi întoarse spre tatăl lui capul său de bebeluş neajutorat, Covenant văzu că ochii-i erau deja opaci şi cu cataracte, pe jumătate orbiţi de lepră. Două puncte de culoare purpurie îi pătau obrajii.

Foul! strigă Covenant. Lua-te-ar naiba!

Apoi văzu şi alte figuri împingându-se înainte, în urma lui Joan. Mhoram era acolo, Lena şi Atiaran erau şi ei; Bannor şi Hile Troy. Toată faţa lui Mhoram se transformase într-o putreziciune galbenă şi pustule deschise, şancre; ochii îi lăcrimau prin infecţie ca şi cum s-ar fi înecat într-o mlaştină de un rău atroce. Lenei îi căzuse tot părul, iar scalpul ei pleşuv colcăia de noduri tuberculari. Ochii lui Atiaran erau scăldaţi într-o orbire lăptoasă. Încovoierea grotescă a membrelor lui Banner îl ologea cu totul. Faţa lipsită de ochi a lui Troy era o masă încreţită şi cangrenoasă, ca şi cum i-ar fi supurat chiar şi creierul din craniu.

Iar în urma acestor personaje, stăteau şi alţi oameni pe care-i cunoscuse Covenant prin Tărâm. Cu toţii erau bolnavi de moarte, copleşiţi hidos de lepră. Iar în spatele lor se înghesuiau şi mulţi alţii, victime nenumărate, toţi oamenii de pe Tărâm, disperaţi şi oropsiţi, abominabili pentru ei înşişi, distruşi ca şi cum Covenant ar fi adus în mijlocul lor o molimă de o virulenţă absolută.

La vederea lor, erupse. Furia la vederea suferinţelor lor urcă în el precum lava. O mânie vulcanică, atât de îndelung îngropată sub greutatea chinurilor sale complicate, trimise în hău o izbucnire sufletească lividă, furioasă.

Foul! strigă el. Foul! Nu poţi face asta!

— Am s-o fac, sună răspunsul batjocoritor. O fac.

Opreşte-te!

— Dă-mi inelul.

Niciodată!

— Atunci bucură-te de ceea ce-ai adus tuturor. Iată! Ţi-am adus companioni. Leprosul solitar a rearanjat lumea după propria sa imagine, aşa că nu va fi singur.

N-am să te las!

Dispreţuitorul hohoti sardonic.

— Mă vei ajuta înainte să mori.

— Niciodată! Lua-te-ar naiba! Niciodată!

Furia îl anima pe Covenant, o furie fierbinte ca magma. O mânie faţă de leproşi îl purtă dincolo de limitele sale. Aruncă o ultimă privire victimelor îngrămădindu-se fără număr pe dinaintea lui. Apoi începu să se lupte pentru libertate, ca un om nou născut luptând să iasă din vechea lui piele.

Părea să stea în nimicul de nicăieri al abisului, însă ştia că trupul său fizic era tot îngenuncheat la podeaua sălii tronului. Făcând un efort imens de voinţă, ignoră toate semnalele senzoriale, toate apariţiile care-l împiedicaseră să perceapă unde se afla. Tremurând, smucindu-se neîndemânatic, se aplecă spre picioare cu trupul descărnat. Ochii trupului său erau orbi, încă aflaţi sub controlul Nobilului Foul, însă scrâşni feroce:

— Te văd, Foul.

Nu avea nevoie de ochi. Putea simţi cu nervii din obrajii săi ţepeni emanaţiile puterii din jurul lui.

Făcu trei paşi greoi, bălăbănindu-se, şi-l simţi, dintr-odată, pe Foul aruncându-se asupra lui, repezindu-se să-l oprească. Înainte ca Dispreţuitorul să-l poată ajunge, îşi ridică mâinile şi căzu cu pumnii pe Piatra Bolii Pământului.

În clipa când verigheta sa lovi Piatra, un uragan de energie îi explodă în mână. Furtuni de foc verde şi alb străpungeau văzduhul, spulberându-l ca un ciclon. Giulgiul atacului Nobilului Foul fu sfâşiat într-o clipită şi împrăştiat. Covenant se trezi zăcând la podea cu o tornadă de forţă ţâşnind în sus din jumătatea lui de mână.

Se ridică în picioare. Dintr-o singură încordare a braţelor îşi eliberă încheieturile, ca şi cum cătuşele ar fi fost doar un ghem de minciuni.

Umbra întunecată a lui Foul se ghemui gata de luptă, de partea cealaltă a Pietrei. Dispreţuitorul îşi rostogolea ochii putrezi ca şi cum ar fi fost disperat să-i înfigă în inima lui Covenant.

— Smintitule! urlă el ascuţit. Lingăule! Eu domnesc aici! Eu, singur, sunt stăpânul tău de drept şi controlez Piatra! Am să te distrug. Nici măcar n-ai să mă atingi!

În timp ce striga, azvârli o flamă de forţă care-i lovi mâna lui Covenant, îngropându-se adânc în miezul inelului său. Prin

furtuna sa turbată, aurul alb fu modificat. Un rău rece scăldă metalul, pătrunzând cu forţa în inel până când tot argintiul fu atacat de verde. Din nou, Covenant se simţi căzând din sala tronului.

Fără nicio tranziţie, se trezi la Postul de Veghe al lui Kevin. Stătea pe platforma de piatră ca un titan, şi cu inelul său malefic, singur, iscă un nou Ritual al profanării asupra Tărâmului. Întreaga bunăstare se veşteji sub ochii lui. Marii copaci Gilden se crăpară şi se rupseră. Florile muriră. *Aliantha* crescu stearpă şi se prefăcu în praf. Pământul se transformă în nisip. Râurile secară. Stonedown şi Woodhelven fură demolate. Foametea şi lipsa de adăpost înghiţiră orice formă de viaţă de pe suprafaţa pământului. Era Stăpânul unei distrugeri mult mai absolute decât oricare alta, o pustietate cu totul ireparabilă.

Niciodată!

Cu un imbold violent al voinţei, lovi verdele de pe inelul său şi se reîntoarse în sala tronului. Verigheta sa era acum de un argintiu imaculat, iar furtuna biciuitoare a forţei sale depăşea cu mult toată măiestria de smarald.

Aproape că-l pufni râsul. Piatra nu-l putea corupe; era, deja, la fel de bolnav fundamental pe cât l-ar fi putut face orice fel de decădere.

Îi hârâi Dispreţuitorului:

— Ai avut şansa ta. Ţi-ai folosit puterea nemernică: Acum e rândul meu. Nu mă poţi opri. Ai încălcat prea multe Legi. Iar eu sunt dincolo de Lege. Nu controlează magia sălbatică, nu mă controlează pe mine. Dar a fost singurul lucru care ar fi putut să mă oprească. L-ai fi putut folosi împotriva mea. Acum sunt doar eu, voinţa mea va face diferenţa.

Gâfâia din greu; nu putea absorbi suficient aer ca să susţină vehemenţa patimii sale.

— Sunt lepros, Foul. Pot suporta orice.

Dispreţuitorul îl atacă imediat. Foul îşi lăsă mâinile pe Piatra Bolii Pământului, îşi puse forţa în miezul pulsând al violenţei sale. Trimise puterea verde într-un delir asupra lui Covenant.

Căzu asupra sa ca un munte prăbuşit, se vărsă asupra lui ca tone de piatră spartă. În prima clipă, nu putu concentra inelul asupra ei, şi-l împinse înapoi clătinându-se. Dar apoi descoperi eroarea făcută de el. Încercase să folosească magia sălbatică

precum o unealtă sau o armă, ceva ce nu se putea face. Însă înaltul Nobil Mhoram îi spusese: *aurul alb.* Nu era un lucru care să poată fi controlat, folosit bine sau rău, ca o pricepere sau stângăcie permisă. Acum că se trezise, era parte din el, o expresie a lui însuşi. Nu trebuia s-o concentreze, s-o aţintească; din carne şi oase, se stârnea din patima lui.

Cu un ţipăt, respinse atacul, îl spulberă într-un milion de picături de transpiraţie împuţită.

Nobilul Foul lovi din nou. Forţa care prăjea aerul dintre ei sări asupra lui Covenant, străduindu-se să întrerupă furtuna albă, fără de vânt, a inelului. Înfruntarea lor scânteia prin sala tronului ca o bolboroseală nebună de trăsnete, străfulgerări verzi şi albe, ciocnindu-se, devorându-se unele pe altele ca şi cum toate furtunile de pe lume ar fi înnebunit.

Intensitatea ei paroxistică îl intimida pe Covenant, încerca, precum o alunecare de teren, să-i taie picioarele de sub el. Era neacomodat cu puterea, nefiind un adept al luptei. Dar furia lui pentru leproşi, pentru Tărâm, pentru victimele Dispreţului, îl menţineau în picioare. Iar Neîncrederea îl capacita. Ştia mult mai bine decât ar fi putut şti orice locuitor al Tărâmului, că Nobilul Foul nu era imbatabil. În această manifestaţie, Dispreţul nu avea o realitate absolută a existenţei. Oamenii de pe Tărâm ar fi dat greş în faţa Dispreţului pentru că erau convinşi de el. Covenant nu. Nu era copleşit; nu credea că trebuia să eşueze.

Nobilul Foul era doar o parte din el, exteriorizată, nu un nemuritor, nu un zeu. Triumful asupra sa era posibil.

Aşa că se aruncă în luptă cu tot sufletul şi fiinţa sa din carne şi oase. Nu se gândea la înfrângere; costurile personale erau irelevante. Nobilul Foul îl împinse înapoi până când ajunse cu spatele la perete, lângă Navigatorul Spumei. Ferocitatea Pietrei provocă un adevărat masacru în jurul său, stinse şi ultimul licăr de căldură din aer, trase spre el ţurţuri imenşi, sinistri, de ură. Însă el nu se abătu. Magia sălbatică era pasionantă şi nemăsurată, la fel de înaltă ca Timpul şi adâncă precum Pământul, forţa brută fiind limitată numai de limitele voinţei sale. Iar aceasta creştea, ridicându-şi capul, înflorind într-o revărsare bogată de furie. Clipă de clipă, devenea deopotrivă cu atacul Dispreţuitorului.

Curând, putu să se mişte. Se desprinse de perete, înaintă ca un bărbat puternic care se îndrepta spre duşman prin furtună. Străfulgerări albe şi verzi ardeau atmosfera; explozii violente se spulberau reciproc. Frigul îngrozitor al Nobilului Foul şi furtuna lui Covenant îşi săreau la gât, se sfâşiau, se refăceau şi loveau din nou. În virulenţa bătăliei, Covenant se gândi că Ridjeck Thome se va surpa cu siguranţă. Însă Creşa rămânea în picioare: sala tronului era la locul ei. Numai Covenant şi Nobilul Foul se cutremurau în liniştea asurzitoare a furtunii de putere.

Deodată, izbuti să-l împingă pe Nobilul Foul înapoi de lângă Piatră. Imediat, propriul său foc arse şi mai sus. Fără niciun contact direct, controlul Dispreţuitorului asupra urgiei de smarald era mai puţin impecabil.

Străduinţele sale deveniră mai frenetice, dezordonate. Forţele necontrolate zguduiau tronul, smulgând din tavan mari bucăţi de piatră, crăpară podeaua. Urla acum într-o limbă pe care Covenant n-o putea înţelege.

Necredinciosul profită de ocazie. Se deplasă înainte, azvârlind spre Dispreţuitor rafale furioase şi fulgere de magie sălbatică, apoi, dintr-odată, începu să formeze un perete de forţă între Nobilul Foul şi Piatră. Nobilul Foul ţipă, încercă, dezlănţuit, să recâştige Piatra. Dar era prea târziu. Într-o clipită, forţa lui Covenant îl înconjurase pe Nobilul Foul.

Îşi consolidă avantajul cu întreaga furie a voinţei sale. Ataca brusc, ca un şoim, îngrămădind forţă în jurul Dispreţuitorului. Începu să străpungă penumbra alb, brutal.

Aura Nobilului Foul rezista scoţând sunete stridente şi o ploaie de scântei. Era dură, insensibilă; rezista fulgerelor sălbatice ale lui Covenant de parcă ar fi fost fulgi de nea, o joacă incandescentă de copii. Însă refuză să fie oprit. Scăpărările magiei sale sălbatice aruncau săgeţi şi răbufniri de forţă spre licărul verzui al aurei, până când o lovitură măreaţă o străpunse.

Aura se sfâşie cu un şoc care cutremură sala tronului ca un seism. Undele de şoc bubuiră pe la capul lui Covenant, bocănind în craniul dureros şi febril. Dar rămase agăţat de puterea sa, nu-şi lăsă voinţa să tremure.

Întreaga penumbră izbucni în flăcări, ca o scoarţă de arbore uscat şi verde, şi, în timp ce ardea, se sfâşie, se descoji, căzu

la podea în fâşii şi zdrenţe fierbinţi.

Nobilul Foul Dispreţuitorul începu să apară în strânsoarea lui Covenant.

Printr-un proces discret, gradat, deveni material, alunecă din absenţa lui corporală în prezenţă. Membre perfect modelate, pure ca alabastrul, deveniră, încet, vizibile, un cap bătrân şi leonin, măiestrit încununat şi mărginit de o coamă albă şi barbă, un trunchi demn, înveşmântat în robă, masiv şi solid de atâta vigoare.

Doar ochii săi nu dovedeau nicio schimbare, nicio încarnare dură şi impresionantă; fulgerau neîncetat spre Covenant, ca nişte colţi umezi de venin.

Când se prezentă în întregime, Nobilul Foul îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse aspru:

— Acum, iată că mă vezi cu adevărat, milogule!

Tonul său nu vădea nicio nuanţă de teamă sau de capitulare.

— Încă mai crezi că eşti stăpânul meu? Prostule!

Am ajuns dincolo de înţelepciunea ta măruntă sau de credinţă cu mult înainte de copilăria lumii tale. Am să-ţi spun direct, milogule! Dispreţul ca al meu este singurul fruct adevărat al experienţei şi înţelepciunii. Cu timpul, nu vei face altceva decât mine. Vei învăţa să-ţi dispreţuieşti semenii pentru micile lor pizme cu care-şi definesc greşit iubirile şi credinţele, speranţele şi loialităţile. Vei învăţa că este mai uşor să-i controlezi pe ei, decât să te abţii, mai uşor şi mai bine. Nu vei face altceva. Vei deveni o umbră a ceea ce sunt eu, vei fi un dispreţuitor fără curajul de a dispreţui. Continuă, lingăule. Distruge-mi opera, dacă trebuie, ucide-mă, dacă nu poţi termina altcumva! M-am săturat de percepţiile tale greşite şi superficiale.

În pofida acestui fapt, Covenant era mişcat. Înfăţişarea aristocratică a Nobilului Foul, demnitatea sa şi resemnarea, spuneau mai multe decât orice blesteme sau sfidare. Covenant îşi dădu seama că încă mai avea răspunsuri de descoperit, indiferent de tot ceea ce îndurase.

Dar înainte să poată răspunde, să încerce să-şi articuleze emoţiile şi intuiţiile stârnite în el de cuvintele Nobilului Foul, o răbufnire bruscă de violenţă spulberă liniştea din sala tronului. O uşă mare, invizibilă, se deschise în aer, în spatele său; fără

niciun avertisment, prezenţe puternice, furioase şi înspăimântătoare se înfăţişară în urma lui. Violenţa efluviilor lor aproape că-i rupse dominaţia concentrată asupra Nobilului Foul.

Îşi întări voinţa, se pregăti să facă faţă şocului şi se întoarse.

Se pomeni privind nişte personaje înalte, precum cel văzut de el în peştera Sângele Pământului, sub *melenkurion Skyweir.* Se înălţau deasupra lui, sinistre şi puternice; părea să le vadă prin piatră, mai degrabă decât în interiorul încăperii.

Erau spiritele nobililor morţi. Îl recunoscu pe Kevin Risipitorul Tărâmului, fiul lui Loric. Lângă Kevin stăteau alţi doi bărbaţi livizi, pe care-i recunoscu instinctiv drept Loric Amuţitorul Demonilor şi Damelon Prietenul Uriaşilor. Mai erau Prothal, Osondrea, zeci de bărbaţi şi femei pe care Covenant nu-i întâlnise niciodată, nu le auzise niciodată numele. Împreună cu ei era Elena, fiica Lenei. Iar în spate şi deasupra lor se înălţa o altă siluetă, un bărbat dominator, cu ochi încinşi, profetici, şi o mână scurtată la jumătate: Berek Prietenul Pământului, Nobilul Fondator.

Strigară, într-un singur glas, ca un tunet al groazei, un glas al revoltei, care-l zgudui pe Covenant până-n măduva oaselor:

— Ucide-l! Stă în puterea ta! Nu asculta minciunile lui înşelătoare. În numele întregului Pământ şi bunăstării, ucide-l!

Intensitatea trăirii lor îl copleşi, îl inundă cu dorinţa lor extremă. Erau apărătorii juraţi ai Tărâmului. Gloria sa era pasiunea lor cea mai profundă. Şi totuşi, într-un fel sau altul, Nobilul Foul îi învinsese pe toţi, îi văzuse pe toţi duşi la mormintele lor, în vreme ce el rezista şi prăpădea. Îl urau cu o ură dogoritoare, care părea să copleşească mânia direcţionată a lui Covenant.

Dar în loc să-l mişte atât de tare încât să se supună lor, violenţa îi spulberă furia, puterea lui de a lupta. Violenţa îl secătuise, făcând loc mâhnirii pentru ei, o mâhnire atât de mare, încât de-abia dacă şi-o putea controla, aproape că nu-şi mai stăpânea lacrimile. Meritau supunerea lui; aveau dreptul la mânia lui. Însă cererea lor îi alungă toate intuiţiile. Îşi aminti de fosta sete de ucidere a Navigatorului Spumei. Încă mai avea ceva de făcut, ceva ce nu putea fi făcut prin furie. Mânia era bună numai pentru luptă, pentru rezistenţă. Acum, ar putea

corupe chiar lucrul pe care se străduise să-l dobândească.

Le răspunse nobililor cu un glas răguşit de suferinţă:

— Nu-l pot ucide. Supravieţuieşte întotdeauna când încerci să-l omori. Se întoarce mai puternic ca oricând, de fiecare dată. Dispreţul este aşa. Nu-l pot ucide.

Răspunsul său îi înmărmuri. Pentru o clipă, tremurară de uimire şi dezamăgire. Apoi, Kevin întrebă cu groază:

— Ai să-l laşi să trăiască?

Covenant nu putu răspunde direct, nu le putea da o replică la obiect. Dar rămase pe calea dreaptă a intuiţiei sale. Pentru prima dată de când începuse bătălia cu Dispreţuitorul, se întoarse spre Lup de Mare Navigatorul Spumei.

Uriaşul zăcea înlănţuit de perete, privind, avid, tot ce se întâmpla.

Carnea însângerată a încheieturilor sale şi gleznele dovedeau că încercase să se elibereze, iar chipul său arăta ca şi cum fusese stors cu totul de către toate lucrurile pe care fusese nevoit să le privească. Dar, în esenţă, era nevătămat, întreg. În adâncul ochilor săi vârâţi în fundul capului părea să înţeleagă dilema lui Covenant.

— Ai procedat bine, prietene drag, şopti el când Covenant îi întâlni privirea. Am încredere în orice alegere o face inima ta.

— Nu-i nimic de ales, icni Covenant, luptând ca să-şi stăpânească lacrimile. N-am de gând să-i omor. S-ar întoarce, pur şi simplu, înapoi. Nu vreau să-mi iau răspunderea asta. Nu, Navigatorule, prietene. Acum depinde de tine. De tine şi de ei.

Dădu din cap spre nobilii livizi şi spectrali.

— Bucuria se află în urechile care aud, îţi aminteşti? Tu mi-ai spus asta. M-am bucurat să te ascult. Acum ascultă-mă tu. De data asta, l-am înfrânt pe Dispreţuitor. Deocamdată, Tărâmul este în siguranţă. Pot să jur asta. Acum vreau… Navigatorule!

Fără să vrea, lacrimile-i înceţoşară vederea.

— Vreau să râzi. Să te bucuri de asta. Adu ceva bucurie în gaura asta blestemată. Râzi.

Se răsuci să le arunce Nobililor:

— Mă auziţi? Lăsaţi-l pe Foul în pace! Vindecaţi-vă!

Pentru un moment îndelungat, în care aproape că i se frânse voinţa, în sala tronului nu se auzi niciun sunet. Nobilul Foul iradia dispreţ spre învingătorul său; nobilii rămăseseră ca

trăsniţi, fără să înţeleagă; Navigatorul Spumei atârna în lanţurile sale de parcă povara i-ar fi fost prea mare ca s-o poarte.

— Ajutaţi-mă! strigă Covenant.

Atunci, lent, implorarea sa se făcu simţită. Vreo profeţie din cuvintele sale atinse inimile care-l ascultaseră. Cu un efort îngrozitor, Lup de Mare Navigatorul Spumei, ultimul dintre uriaşi, începu să râdă.

În primul moment, zgomotul fu îngrozitor; foindu-se în fiarele lui, Navigatorul Spumei scuipă hohotele de parcă ar fi fost nişte blesteme. La acel nivel, nobilii fură în stare să-i urmeze exemplul. Cu voci grave, îşi dirijară spre Dispreţuitorul înfrânt hohotele batjocoritoare şi dispreţuitoare, ura zeflemitoare. Dar Navigatorul Spumei se luptă ca să râdă, muşchii i se relaxară. Strânsoarea din gât şi piept îi slăbi, permiţând ca un val pur de umor să spulbere resturile de furie şi durere din plămânii săi. Curând, ceva asemănător bucuriei, ceva ca voioşia adevărată, apăru în glasul lui.

Nobilii răspunseră. Pe măsură ce-şi revenea, râsul Navigatorului Spumei deveni molipsitor; atrase şi spectrele mohorâte. Începură să-şi slăbească din ură. Veselia curată circula prin ei, luându-şi avânt în timp ce-i străbătea. Navigatorul Spumei obţinu veselie de la ei, iar ei începură să-i guste bucuria. În câteva clipe, întregul lor dispreţ şi batjocură se risipiră. Nu mai râdeau ca să-şi exprime revolta faţă de Nobilul Foul; nu mai râdeau deloc de el. Spre propria lor surpriză, râdeau din bucuria pură a râsului, pentru satisfacţia directă şi clocotul emoţional al veseliei.

Nobilul Foul se dădu înapoi la auzul zarvei. Se chinuia să-şi menţină atitudinea sfidătoare, dar nu putea. Cu un urlet de durere şi furie amestecate, îşi acoperi faţa şi începu să se schimbe. Anii se topiră de pe trupul său. Părul i se închise la culoare, barba deveni mai ţepoasă, întinerea cu o viteză ameţitoare. Şi, în acelaşi timp, îşi pierdea din substanţă, statură. Trupul i se micşora şi se disipa cu fiecare an dispărut. Curând, fu din nou un tânăr, dar de-abia vizibil.

Totuşi, schimbarea nu se opri. După tinereţe, deveni copil, tot mai mic, pe cale să dispară. Pentru o clipă, fu un bebeluş zgomotos, scâncind din cauza vechii sale frustrări. Apoi dispăru

cu totul.

În timp ce râdeau, nobilii dispărură şi ei. Cu Dispreţuitorul învins, reveniseră la mormintele lor fireşti, spirite care, în sfârşit, obţinuseră şi altceva decât chinuri pentru că încălcaseră Legea Morţii. Covenant şi Navigatorul Spumei rămaseră singuri.

Covenant plângea acum fără să se poată controla. Epuizarea în urma caznelor sale îl ajunsese din urmă. Se simţea mult prea slăbit ca să-şi ridice capul, prea sătul ca să mai trăiască. Şi totuşi, mai avea ceva de făcut. Promisese că Tărâmul va fi în siguranţă. Acum trebuia să asigure această protecţie.

— Navigatorule? scânci el. Prietene?

Glăsui către uriaş, implorându-l să-l înţeleagă; îi lipsea puterea de a articula ceea ce avea de făcut.

— Nu te teme pentru mine, răspunse Navigatorul Spumei.

Suna ciudat de mândru, ca şi cum Covenant l-ar fi onorat în vreun fel deosebit.

— Thomas Covenant, Prim-Nobil şi Necredincios, purtător curajos al aurului alb, nu doresc un alt sfârşit. Fă tot ceea ce trebuie să faci, prietene. Sunt în pace. Am urmărit o poveste minunată.

Covenant dădu din cap, orbit de lacrimi. Navigatorul Spumei putea lua propriile sale decizii. Într-o sclipire de inspiraţie, rupse lanţurile uriaşului, astfel ca Navigatorul să poată, cel puţin, să încerce să evadeze dacă voia. Apoi, întreaga preocupare a lui Covenant pentru prietenul său se spulberă.

Pe când se târa umil pe podea, încercă să-şi spună că descoperise răspunsul. Răspunsul adresat morţii era să te foloseşti de ea, în loc să cazi prada ei, să o stăpânească, pentru a-i servi scopurilor lui, convingerilor lui. Nu era un răspuns prea bun, dar era singurul pe care-l avea.

Urmând simţurile feţei sale, ajunse la Piatra Bolii Pământului de parcă aceasta ar fi fost fructul copacului cunoaşterii vieţii şi morţii.

Imediat ce-o atinse, declinul puterii inelului său reîncepu. Un stâlp imens de foc, roşu-verzui, se înălţă în văzduh, depăşi Piatra şi inelul lui ca o culme, destul de înaltă ca să străpungă cerurile. În timp ce-i simţea puterea străpungând carcasa uzată sau corpul fiinţei sale, ştiu că-şi aflase focul, văpaia

pentru care era pregătit ca frunzele de toamnă, sau vreun manuscris prost. În inima turbionului furios, stâlpul de forţă îngenunche lângă Piatră şi-şi puse braţele în jurul ei ca un bărbat care îmbrăţişează jertfa. Sânge proaspăt, de la buza lui otrăvită, i se scurse pe bărbie, picură în verde şi se evaporă.

Cu fiecare clipă, conjuncţia dintre cele două forţe producea şi mai multă putere. Precum miezul fără de viaţă şi neîmblânzit al furiei, Piatra Bolii Pământului pulsa în braţele lui Covenant, chinuindu-se, dintr-un reflex necugetat, automat, să-l distrugă mai degrabă decât să fie distrusă. Şi-o strânse la pieptul său ca pe o soartă dorită. Nu putuse ucide Corupţia, dar, cel puţin, putea încerca să distrugă o unealtă corupătoare; fără ea, orice rămăşiţă de pe urma Dispreţuitorului va trebui să se ostenească ere la rând ca să-şi recupereze puterea pierdută. Covenant îmbrăţişă Piatra, dăruindu-se focului ei şi, cu ultimele resturi ale voinţei sale, se strădui s-o spargă în bucăţi.

Cuptorul verde-alb, alb-verde crescu până ce umplu sala tronului, crescu până când se avântă în sus, ca o vijelie, prin piatră, ieşind din măruntaiele Ridjeck Thome. Precum războinicii încleştaţi de moarte unul la gâtul celuilalt, smaraldul şi argintul se zvârcoliră şi fulgerară, rotindu-se în sus cu o viteză pe care niciun granit lipsit de pavăză n-o putea înfrunta. Rădăcinile promontoriului se cutremurară într-o durere prelungă. Pereţii se îndoiră, căzură bucăţi imense de tavan, pietrele mai slabe se topiră şi curseră precum apa.

Apoi, o convulsie zgudui Creşa. Crăpături hapsâne se căscară prin podele, goniră pe pereţi, ca şi cum s-ar fi lansat într-o fugă demenţială. Promontoriul însuşi începu să tremure şi să scoată vaiete. Explozii înăbuşite ridicară prin crăpături şi crevase nori imenşi de resturi. Hotash Slay ţopăia în salturi repezi. Turnurile se aplecară ca nişte sălcii sub bătaia vântului cernit.

Cu o bubuitură care scutură Marea, întregul centru al promontoriului explodă în aer. Într-o ploaie de bolovani, fragmente din Creşă, mari cât nişte case, cât satele, efilarea se deschise cu totul, din vârf şi până la bază. Însoţite de tunete apocaliptice, ambele jumătăţi ale crăpăturii se surpară în Mare, despărţindu-se una de alta într-o agonie monumentală şi răsunătoare.

Imediat, oceanul năvăli dinspre est în falie, iar lava curse în ea dinspre vest. Impactul lor, acoperit de aburi şi de şuieratul teribil al căldării clocotitoare în care se transformase colapsul de la Ridjeck Thome, furia mării, a pietrei şi focului cutremura cerul, ascunzând totul, cu excepţia forţei care ardea în miezul distrugerii.

Era o dezlănţuire verde-albă, furioasă, înălţându-se spre apocalipsa proprie.

Însă albul cucerea şi predomina.

SFÂRŞITUL LEPREI

Astfel, Thomas Covenant se ţinu de promisiune.

Multă vreme după aceea, zăcu în mormântul confortabil al uitării: îngropat într-o istovire atroce, plutea prin beznă, acel separat teritoriu al nimănui aflat între viaţă şi moarte. Simţea că era, efectiv, mort, insensibil ca moartea. Dar inima sa continuă să bată, ca şi cum i-ar fi lipsit logica sau înţelepciunea de a se opri dacă nu mai existau motive pentru a continua. Rănită, slăbită, continua să menţină viaţa.

Şi adânc înăuntrul lui, într-un loc ascuns undeva, apărat, în interiorul calotei din os dur al craniului său, reţinea o conştiinţă de sine. Acel lucru esenţial nu-l părăsise, cu toate că părea să se risipească, lent, în moliciunea pământească şi caldă a mormântului său.

Voia să se odihnească; îşi meritase odihna. Dar eliberarea care-l adusese la pacea lui firavă fusese mult prea costisitoare. Nu putea accepta asta.

Navigatorul Spumei este mort, murmură el în tăcere.

În faţa sentimentului de vinovăţie nu exista scăpare. Nu exista niciun răspuns care să acopere totul. Cât timp va reuşi el să trăiască, nu va fi niciodată curat.

Nu credea că va izbuti să trăiască prea mult.

Şi totuşi, ceva se încăpăţâna să-l contrazică. N-a fost vina ta, îi explică. Nu puteai să iei tu hotărârile în locul lui. Dincolo de un anumit punct, această responsabilitate a ta este doar o formă mai complexă de sinucidere.

Înregistră argumentul. Ştia din experienţă că leproşii erau sortiţi pieirii imediat ce începeau să creadă că erau de vină pentru că se contaminaseră, pentru că se îmbolnăviseră. Poate

că vinovăţia şi efemeritatea, limita fizică, erau acelaşi lucru la sfârşit, fapte de viaţă, iremediabile, inutil de protestat. Totuşi, Navigatorul Spumei nu mai era şi nu mai putea fi niciodată readus la viaţă. Covenant nu-l va mai auzi niciodată râzând.

— Atunci, află-ţi pacea în cealaltă inocenţă a ta, rosti un glas în beznă. Nu tu ai ales această însărcinare. Nu ţi-ai asumat-o prin voia ta. Ţi-a fost impusă. Vina cade asupra celui care te-a ales, iar această decizie a fost luată de cel care te-a ales fără ştirea ta sau acordul tău lui Covenant nu-i trebuia să întrebe cine vorbea; recunoştea vocea. Aparţinea bătrânului cerşetor care-l înfruntase în prima lui experienţă pe Tărâm, bătrânul care-l îndemnase să-şi păstreze verigheta şi-l făcuse să citească un document despre chestiunea fundamentală a eticii.

Răspunse cu glas stins:

— Trebuie să fi fost tare sigur de tine.

— Sigur? Ah, nu. A existat un mare risc al hazardului în lumea pe care-am făcut-o, risc chiar şi pentru mine. Dacă duşmanul meu ar fi pus mâna pe aurul alb al magiei sălbatice, s-ar fi descătuşat din Pământ, l-ar fi distrus pentru a se putea arunca asupra mea. Nu, Thomas Covenant. Am riscat încrezându-mă în tine. Propriile mele mâini erau legate. N-aş fi putut atinge Pământul ca să-l apăr fără a desface, astfel, ceea ce voiam să păstrez. Numai un om liber ar fi putut spera să se poată pune cu duşmanul meu şi ar fi putut spera să conserve Pământul.

Covenant sesiză în glas simpatie, respect, chiar şi recunoştinţă. Însă nu era convins.

— N-am fost liber. N-a fost alegerea mea.

— Ah, dar erai imun la persuasiunea mea, la puterea mea, la dorinţa mea de a te face unealta mea. N-am spus chiar şi eu că riscul a fost mare? Fără posibilitatea de alegere, ţi s-a dat puterea de a decide. Eu te-am ales pentru Tărâm, însă nu te-am obligat să-mi serveşti scopurilor mele pe Tărâm. Erai liber să condamni Tărâmul şi Pământul şi Timpul şi tot, dacă ai fi vrut. Numai printr-un astfel de risc aş fi putut spera să păstrez corectitudinea creaţiei mele.

În bezna sa, Covenant dădu din umeri.

— Tot n-am fost liber. Acel lăutar, care mi-a spus Berek. Reînvierea. Copila care-a fost muşcată de şarpe. Poate că m-ai

lăsat liber pe Tărâm, dar nu m-ai lăsat în pace în propria mea existenţă.

— Nu, răspunse vocea moale. Nu am niciun amestec în acele întâmplări. Dacă aş fi făcut ceva ca să te modelez, ai fi fost unealta mea, ineficientă. Fără libertate, nu l-ai fi putut subjuga pe duşmanul meu, fără independenţă, fără să fii suveran pe propria ta loialitate. Nu, am riscat prea mult când ţi-am vorbit odată. Nu m-am mai amestecat în niciun alt fel.

Lui Covenant nu-i plăcea să se gândească că fusese liber să distrugă Tărâmul. Fusese cât pe ce! O vreme, chibzui buimăcit, cântărind riscurile asumate de Creator. Apoi întrebă:

— Ce te-a făcut să crezi că n-am să mă prăbuşesc, pur şi simplu, că n-am să cedez, de disperare?

Glasul îi răspunse imediat:

— Disperarea este o emoţie ca oricare alta. Obiceiul de a fi disperat este cel care te pierde, nu disperarea în sine. Erai un om deja obişnuit cu acest nărav şi cu disperarea, cu Legea, care salvează, dar şi te pierde. Cunoaşterea ta a bolii tale te-a făcut mai înţelept.

Înţelept, murmură Covenant pentru sine. Înţelepciune. Nu putea înţelege de ce inima lui cea proastă continua să bată.

— Mai mult, erai tu însuţi un creator, în propriul tău fel. Ai gustat, deja, modul în care un creator ar putea fi neputincios în a-şi vindeca propria lui creaţie. Adesea, această neputinţă învaţă o creaţie să dispere.

— Dar ce-i cu creatorul? De ce el nu disperă?

— De ce-ar dispera? Dacă nu poate suporta lumea pe care a făcut-o, poate face alta. Nu, Thomas Covenant.

Glăsui hohoti uşor, cu tristeţe.

— Zeii şi creatorii sunt prea puternici şi prea lipsiţi de putere pentru a dispera.

Da, spuse Covenant cu propria lui tristeţe. Dar apoi adăugă aproape din obişnuinţă: nu-i uşor. Ar fi vrut ca glasul să dispară, să-l lase în pace în uitarea lui. Dar cu toate că tăcuse, ştia că nu-l părăsise. Lâncezi aşa o vreme, apoi se adună ca să întrebe:

— Ce vrei?

— Thomas Covenant – glasul era blând – fiul meu nesupus, doresc să-ţi dau un dar, o răsplată pentru a-mi exprima

recunoştinţa fără cuvinte. Lumea ta este guvernată de Lege, la fel ca a mea. Şi, conform oricărei Legi, îţi sunt îndatorat. Mi-ai salvat Pământul din pragul disoluţiei. Aş putea să-ţi dau daruri preţioase de zeci de ori, şi, cu toate astea, să nu pot să consider că datoria a fost achitată.

Un dar? Covenant oftă în sinea sa. Nu. Nu se putea înjosi şi nici pe Creator, cerând să fie vindecat de lepră. Era pe cale să refuze oferta, când fu străbătut de un freamăt brusc.

— Salvează-l pe uriaş, spuse. Salvează-l pe Navigatorul Spumei.

Pe un ton de o inefabilă compasiune, glasul răspunse:

— Nu, Thomas Covenant, nu pot. Nu ţi-am spus că nu voi frânge Arcul Timpului dacă ar trebui să trec cu mâna prin el ca să ating Pământul? Indiferent cât de mare-i recunoştinţa mea, nu pot face nimic pentru tine pe Tărâm sau pe Pământ. Dacă aş putea, n-aş fi permis niciodată duşmanului meu să facă atât de mult rău.

Covenant dădu din cap; recunoştea valabilitatea răspunsului. După o clipă de neant, zise:

— Atunci, nu poţi face nimic pentru mine. I-am spus lui Foul că nu cred în el. Nu cred nici în tine. Am avut şansa de a lua o hotărâre importantă. Asta-i suficient. Nu am nevoie de niciun dar. Darurile vin prea uşor, nu mi le pot permite.

— Ah, dar ai obţinut…

— N-am obţinut nimic.

O furie vagă se stârni în el.

— Nu mi-ai dat nicio şansă să obţin nimic. M-ai plasat pe Tărâm, fără acordul meu ori consimţământul meu, chiar şi fără ştiinţa mea. Tot ce-am făcut a fost să văd diferenţa dintre sănătate şi boală. Ei bine, pentru mine-i destul. Dar nu există nicio virtute anume în asta.

Vocea şopti cu încetineală:

— Nu fii atât de grăbit să judeci pe creatorii de lumi. Vei scrie, vreodată, vreo povestire în care niciun personaj nu va avea motive să-ţi reproşeze ceva?

— Am să încerc, zise Covenant. Am să încerc.

— Da, şopti glasul. Poate că pentru tine-i de ajuns. Totuşi, de dragul meu, aş dori să-ţi fac un dar. Te rog, dă-mi voie.

— Nu.

Refuzul lui Covenant era, mai degrabă, unul plictisit decât arţăgos. Nu se putea gândi la nimic ce-ar putea să accepte.

— Te pot readuce pe Tărâm. Ai putea trăi restul vieţii tale sănătos şi respectat, aşa cum i se cuvine unui mare erou.

— Nu. „Ai milă de mine, n-aş putea suporta."

— Aceasta nu-i lumea mea. Nu aparţin de acest loc.

— Te pot învăţa să crezi că experienţele tale pe Tărâm au fost adevărate.

— Nu. „Asta nu-i uşor." Ai să mă faci să-mi pierd minţile.

Din nou, vocea rămase tăcută pentru o bucată de vreme, înainte de a rosti pe un ton devenit tăios din cauza suferinţei:

— Prea bine. Atunci ascultă-mă, Thomas Covenant, înainte de a mă refuza încă o dată. Trebuie să-ţi spun asta: când părinţii copilului pe care l-ai salvat au înţeles ce ai făcut, au vrut să te ajute. Erai rănit şi slăbit din cauza foamei. Eforturile depuse de tine pentru salvarea copilului au dirijat otrava spre buza ta. Starea ta era gravă. Te-au dus la spital pentru tratament. Acest tratament foloseşte un lucru pe care Vindecătorii din lumea ta îl numesc „vaccin antiveninos". Thomas Covenant, acest vaccin este făcut din sânge de cal. Trupul tău îl respinge, eşti alergic la serul din sânge de cal. Este o reacţie violentă. În starea ta slăbită, nu-i poţi supravieţui. În acest moment, te afli în pragul propriei tale morţi. Thomas Covenant, ascultă-mă.

Glasul îi transmitea compasiune.

— Îţi pot dărui viaţă. În acest moment de nevoie, îi pot oferi trupului tău chinuit puterea de care are nevoie pentru a îndura.

Covenant nu răspunse o vreme. Undeva, prin trecutul său pe jumătate uitat, auzise că unii oameni erau alergici la vaccinul pentru veninul de şarpe cu clopoţei. Poate că medicii de la spital ar fi trebuit să-l testeze pentru alergie înainte de a-i administra doza întreagă; probabil că a fost atât de profund afectat de şoc, încât nu mai avuseseră timp pentru tot felul de galanterii medicale. Pentru o clipă, se gândi că moartea sub îngrijirea lor ar fi o formă de răzbunare.

Dar respinse ideea, respinse autocompătimirea din spatele ei.

— Aş vrea să supravieţuiesc, murmură el. N-aş dori s-o sfârşesc aşa.

Glasul îi zâmbi.

— S-a făcut. Vei trăi.

Conform obiceiului său, Covenant zise:

— Nu cred până nu văd.

— Vei vedea. Însă există un alt lucru pe care-l vei vedea prima dată. Nu ai cerut acest dar, însă ţi-l dau, fie că-l doreşti sau nu. Nu ţi-am cerut aprobarea când te-am ales pentru Tărâm, şi n-am să ţi-o cer nici acum.

Înainte ca Thomas Covenant să poată protesta, simţi că vocea plecase. Era, din nou, singur în beznă. Uitarea îl învălui atât de confortabil, încât aproape că-şi regretă decizia de a trăi. Dar apoi ceva în jurul său, sau în el, începu să se schimbe, să se moduleze. Lipsit de văz, de auz sau de simţul tactil, deveni conştient de lumina soarelui, glasuri scăzute, o adiere caldă şi blândă. Se trezi privind în jos, ca şi cum s-ar fi aflat pe un deal înalt, la Glimmermere.

Apa pură a lacului reflecta cerurile într-un albastru profund, închis, iar adierea mirosea, discret, a primăvară. Dealurile din jurul Glimmermere de-abia dacă purtau urmele iernii nefireşti a Nobilului Foul. Dar iarba începea deja să se iţească de prin pământul rănit de îngheţ, iar câteva flori încăpăţânate, de primăvară se legănau, curajoase, prin aer. Fâşiile de pământ dezgolit îşi pierduseră monotonia lor cenuşie, îngheţată. Vindecarea Tărâmului începuse.

Sute de oameni se adunaseră în jurul lacului. Aproape imediat Covenant îl zări pe înaltul Nobil Mhoram. Stătea întors spre est, vizavi, peste Glimmermere. Nu avea toiag. Mâinile sale erau bandajate din greu. În stânga lui erau Nobilii Trevor şi Loerya, ţinându-şi fiicele, iar în dreapta sa era Nobila Amatin. Cu toţii păreau cuprinşi de o bucurie solemnă, însă privirea senină a lui Mhoram îi depăşea pe toţi, mărturisind mai elocvent decât ar fi putut ei victoria Tărâmului.

În spatele nobililor stătea Warmarkul Quaan şi Hearthrallul Tohrm, Quaan cu hafturile Warwardului său, iar Tohrm cu toţi hirebranzii şi gravelingasii Cetăţii Nobile. Covenant observă că Trell, soţul lui Atiaran, nu se afla printre ei. Înţelese, intuitiv; Trell îi adusese dilema personală la finalul ei, şi ori era mort, ori plecat. Iarăşi Necredinciosul nu putea scăpa de vinovăţia sa.

Toţi cei din jurul lacului, în afară de nobili, erau Lorewardeni

şi războinici. Iar în spatele lor erau supravieţuitorii din Piatra Sărbătorii, fermieri, văcari, îngrijitori de cai, bucătari, artizani, meşteşugari, copii şi părinţi, tineri şi bătrâni, cu toţii oameni care înduraseră. Nu păreau mulţi, dar Covenant ştia că erau destui; vor putea să înceapă munca de restaurare.

Pe când privea, se strânseră mai aproape de Glimmermere şi rămaseră tăcuţi. Înaltul Nobil Mhoram aşteptă până când deveniră cu toţii atenţi, pregătiţi. Atunci îşi înălţă glasul.

— Oameni ai Tărâmului, rosti el cu fermitate, ne-am adunat aici pentru a sărbători viaţa. N-am niciun cântec lung de cântat. Încă sunt slăbit, niciunul dintre noi nu este în puterile sale. Dar trăim. Tărâmul a fost apărat. Răzmeriţa nebună şi înfrângerea oastei Nobilului Foul ne arată că a căzut. Ecourile îngrozitoare ale bătăliei în interiorului *krill*-ului lui Loric ne dovedeşte că aurul alb a luptat cu Piatra Bolii Pământului şi a ieşit învingător. Acesta-i un motiv suficient pentru a sărbători. Suficient? Prieteni, ne va ajunge nouă şi copiilor noştri, cât va dura era actuală a Tărâmului. În cinstea acestui lucru, am adus *krill*-ul la Glimmermere. Scotocind greoi prin roba sa, scoase pumnalul. Piatra sa nu degaja nicio sclipire şi niciun semn de viaţă.

— În el vedem că Prim-Nobilul Thomas Covenant, Necredinciosul şi purtător al aurului alb, s-a întors în lumea lui, acolo unde a fost pregătit pentru noi un mare erou. Ei bine, aşa trebuie să stea lucrurile, însă inima mea regretă plecarea lui. Totuşi, să nu se teamă nimeni că ar fi pierdut pentru noi. Nu spun, oare, vechile legende că Berek Jumătate-de-Mână va reveni? Şi n-a fost această promisiune ţinută prin persoana Necredinciosului? Astfel de promisiuni nu sunt făcute în van. Prieteni ai mei, oameni din Tărâm, Thomas Covenant m-a întrebat, odată, de ce suntem atât de devotaţi înţelepciunii înaltului Nobil Kevin Risipitorul Tărâmului. Iar acum, în acest război, am aflat pericolul acestei înţelepciuni. Asemenea *krill*-ului, este o forţă cu două tăişuri, la fel de apt de masacru, cât şi de conservare. Folosirea ei pune în pericol Jurământul nostru pentru Pace. Eu sunt Mhoram, fiul lui Variol, înalt Nobil prin decizia Consiliului. Declar că de acum înainte nu ne vom mai devota niciunei înţelepciuni care precede Pacea. Vom dobândi propria noastră înţelepciune, ne vom strădui şi vom cerceta şi

vom învăţa până când vom fi găsit o înţelepciune în care Jurământul de Pace şi apărarea Tărâmului vor putea coexista. Ascultaţi-mă, oameni buni! Vom sluji Prietenia Pământului într-un nou fel.

Când termină, ridică *krill*-ul şi-l aruncă sus, prin văzduh. Urcă cu boltă, sclipind prin lumina soarelui, şi atinse apa în centrul lacului Glimmermere. Când improşcă apa încărcată de forţă, se aprinse o dată, trimiţând o flacără de glorie albă spre adâncul lacului. Apoi dispăru pentru totdeauna.

Înaltul Nobil Mhoram privi în timp ce undele de pe suprafaţă se risipiră. Apoi făcu un gest entuziast de invocare, iar toţi oamenii din jurul lacului Glimmermere începură să cânte sărbătoreşte:

Slavă ţie, Necredinciosule! Păzitor şi Legământ!

Adevăr Nejurat şi năpasta celor blestemaţi, Prim-Nobil Încheietor al Răului, Sprijinitor al Vieţii:

Slavă ţie, Covenant!

Purtător al magiei sălbatice, cu mâini întunecate. Prim-Pământean, slujitor al aurului alb şi Stăpân Ale tale sunt puterile care apără Cântaţi, oameni ai Tărâmului Faceţi plecăciuni!

Păstraţi onoarea şi gloria la mare preţ, până la capătul zilelor: Păstraţi curat adevărul câştigat!

Slavă, Necredinciosule!

Covenant!

Slavă!

Îşi ridicară toiegele şi săbiile şi mâinile spre el, iar ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Ele îi înceţoşară priveliştea iacului Glimmermere până când acesta deveni o pată de lumină înaintea sa. Nu voia s-o piardă, încercă să-şi limpezească vederea, sperând că lacul nu dispăruse. Dar atunci deveni conştient de lacrimile sale. În loc să-i ude obrajii, ele i se scurgeau de la colţul ochilor în urechi şi pe gât. Stătea pe spate, într-o poziţie confortabilă. Când îşi focaliză din nou vederea, o ajustă, precum rezoluţia unor lentile, descoperi că pata de lumină dinaintea lui era chipul unui bărbat.

Acesta îl scrută vreme îndelungată, apoi se retrase într-o strălucire superficială a unei lămpi fluorescente, încet, Covenant îşi dădu seama că de fiecare parte a patului erau

bare orizontale, strălucitoare. Încheietura mâinii stângi era legată de una din ele, în aşa fel încât să nu mişte acul înfipt în vena sa. Acul era conectat printr-un furtun transparent la un flacon de perfuzie de deasupra capului său. Aerul avea un iz uşor de antiseptice.

— N-aş fi crezut aşa ceva dacă n-aş fi văzut, spuse bărbatul. Bietul nenorocit o să trăiască.

— De asta v-am chemat, domnule doctor, spuse femeia. Oare n-am putea face ceva?

— Să facem? se răsti medicul.

— Nu la asta m-am referit, răspunse femeia pe un ton împăciuitor. Dar e lepros! I-a făcut luni de zile pe oamenii din oraş să se simtă mizerabil. Nimeni nu ştie ce să facă cu el. Unele dintre surorile medicale vor… vor plată suplimentară pentru că se îngrijesc de el. Şi uitaţi-l. E atât de afectat. Cred că ar fi mult mai bine pentru toată lumea dacă…

— Ajunge.

Bărbatul era furios.

— Soră, dacă mai aud că spui încă un cuvânt de asta, ai să-ţi cauţi un alt serviciu. Acest om e bolnav. Dacă nu vrei să-i ajuţi pe bolnavi, găseşte-ţi de lucru într-un alt domeniu de activitate.

— N-am vrut să fac niciun rău, bolborosi sora medicală plecând din încăpere.

După ce ieşi, Covenant îl pierdu pe doctor din vedere, o vreme; părea să se contopească într-un nimb de lumină amorfă. Covenant încercă să-şi evalueze situaţia. Încheietura mâinii lui drepte era şi ea legată, astfel că zăcea în pat ca şi cum ar fi fost crucificat.

Dar legăturile nu-l împiedicau să verifice câteva aspecte esenţiale despre starea lui. Picioarele-i erau insensibile şi reci. Degetele erau în aceeaşi condiţie, amorţite, îngheţate. Fruntea-l durea aprig. Buza-i era întinsă şi fierbinte din cauza umflăturii.

Trebuia să fie de acord cu sora medicală; era într-o stare jalnică.

Apoi îl descoperi din nou pe doctor lângă el. Bărbatul părea tânăr şi furios. Un alt bărbat intră în încăpere, un medic mai bătrân pe care Covenant îl recunoscu drept cel care-l tratase în

timpul internării sale anterioare în spital. Spre deosebire de cel tânăr, acest medic purta un costum în locul halatului alb regulamentar. Când păşi înăuntru, spuse:

— Sper că ai un motiv serios ca să mă chemi. Nu renunţ la slujba de la biserică pentru nimic în lume, în special de Paşti.

— Acesta-i un spital, mormăi cel tânăr, nu o afurisită de secţie de resuscitare. Bineînţeles că am un motiv serios.

— Ce te frământă? A murit?

— Nu. Din contră, va trăi. Devine alergic la şoc, pe moarte, pentru că organismul îi este prea slăbit şi contaminat şi otrăvit pentru a putea lupta, iar în clipa următoare are pulsul stabil, respiraţia regulată, reacţii pupilare normale, coloritul epidermei, îmbunătăţit. Îţi spun eu despre ce-i vorba. Este un afurisit de miracol, asta-i.

— Ei, haide, murmură bărbatul în vârstă. Nu cred în miracole, nici tu nu crezi.

Aruncă o privire asupra foii de observaţie, apoi ascultă bătăile inimii lui Covenant şi plămânii.

— Poate că-i doar mai încăpăţânat.

Se aplecă mai aproape de faţa lui Covenant.

— Domnule Covenant, zise, nu ştiu dacă mă puteţi auzi. Dacă da, am nişte veşti care s-ar putea să fie importante pentru dumneavoastră. Am văzut-o pe Megan Roman ieri, avocatul dumneavoastră. Spunea că printr-o decizie a consiliului orăşenesc, Haven Farm nu va fi reclasificată. Pentru felul în care aţi salvat fetiţa aceea… ei bine, unii oameni s-au ruşinat de ei înşişi. E cam greu să iei casa unui erou. Desigur, ca să fiu cinstit, ar trebui să vă spun că Megan a interpretat un mic număr de prestidigitaţie pentru dumneavoastră. Este un avocat foarte abil, domnule Covenant. S-a gândit că membrii consiliului s-ar putea gândi de două ori înainte de a vă evacua forţat dacă ar afla că o revistă cu răspândire naţională are de gând să publice o poveste de interes uman despre un autor faimos care salvează copii muşcaţi de şerpi cu clopoţei. Niciunul dintre politicienii locali nu este curios de titluri de genul: „Municipalitatea persecută un erou,” Fapt este că veţi putea să păstraţi Haven Farm.

Bărbatul vârstnic se opri. După un moment, Covenant îl auzi spunându-i celuilalt medic:

— Tot nu mi-ai spus de ce eşti atât de şucărit.

— Ah, nicio problemă, răspunse tânărul, în timp ce părăseau încăperea. Una dintre eroinele noastre a sugerat că ar fi mai bine dacă l-am termina.

— Cine-a fost? Am să-l pun pe şeful de personal s-o transfere. Lui îi vom aranja o îngrijire decentă în altă parte.

Vocile lor se pierdură, lăsându-l pe Covenant singur în patul său.

Se gândea mohorât, un miracol. Asta era.

Era un om bolnav, o victimă a maladiei Hansen. Însă nu era lepros, nu doar un lepros. Avea legea bolii sale gravată cu litere mari, de netăgăduit, în nervii trupului său; însă era mai mult de atât. În cele din urmă, nu dezamăgise Tărâmul. Şi avea o inimă care încă mai putea pompa sânge, oase care încă-i mai puteau susţine greutatea; se avea pe sine.

Thomas Covenant: Necredinciosul.

Un miracol.

În pofida durerii intense din buză, zâmbi încăperii pustii. Simţi zâmbetul pe faţă, şi era sigur de asta.

Zâmbea pentru că era în viaţă.

GLOSAR

Acence: stonedownoră, sora lui Atiaran ***ahamkara:*** Hoerkin, „Uşa”
Ahanna: pictoriţă, fiică a Hannei
aliantha: fructe-comoară
amanibhavam: iarba de leac pentru cai, otrăvitoare pentru oameni
Amatin: Nobilă, fiica lui Matin
Amok: îndrumător misterios, slujitor al vechii înţelepciuni
Amorine: mai întâi Haft, apoi Hiltmark ***anundivian yajna:*** arta ramenă „pierdută” a sculpturii în oase
Asuraka: Bătrân Purtător al Toiagului în Loresraat
Atiaran, soţia lui Trell: stonedownoră, mama Lenei
aussat Befylam: forma de copii a *jheherrin* **Banas Nimoram:** Sărbătoarea Primăverii
Bann: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Trevor
Bannor: Gardian al Sângelui, numit lângă Thomas Covenant
Baradakas: Hirebrand în Woodhelven înalt
Berek Jumătate-de-Mână: Puterea Inimii, fondatorul dinastiei Nobililor, primul dintre Vechii Nobili
Bhrathai: popor întâlnit de uriaşii rătăcitori **Birinair:** Hirebrand, mai târziu şi Hearthrall în Cetatea Nobilă
Borillar: Hirebrand şi Hearthrall în Cetatea Nobilă
Brabha: ranyhyn, calul lui Korik
caamora: încercare a uriaşilor prin suferinţă, cu ajutorul focului
Cabinetul: camera de consiliu din Cetatea Nobilă
Caer-Caveral: ucenic forestal din Codrul Morinmoss
Caerroil Wildwood: forestal din întunecimea Sufocantă
Callindrill, soţul lui Faer: Nobil
camera din inima lemnului: locul de adunare într-un woodhelverin
Casa: ţara de origine a uriaşilor
Casa Făuritorului: Creşa lui Foul
Cascada Vălurită: cascadă din Piatra Sărbătorii **Catacombele Troglodiţilor:** căminul troglodiţilor de Muntele Tunetului
Căutarea: încercarea de a salva Toiagul Legii

Cei Fără Casă: uriaşii
Cele Şapte Cuvinte: cuvinte înzestrate cu putere
Cele Şapte Părţi: colecţie de cunoştinţe lăsate de Nobilul Kevin
Cercul Bătrânilor: conducătorii dintr-un stonedown
Cerrin: Gardian al Sângelui, numit lângă Nobila Shetra
Cetatea Nobilă: Piatra Sărbătorii
clingor: piele adezivă
Coamă: ranyhyn
Codrul Sărbătorii: locul în care se află Loresraat
Colosul: străveche statuie de piatră care străjuia Tărâmul de Sus
Conclavul Uriaşilor: adunare a uriaşilor
Copacul Unic: copac mistic, din lemnul căruia a fost făcut Toiagul Legii
Cord: cel de-al doilea rang ramen
Cording: ceremonia de învestire în rangul de Cord
Corimini: cel mai bătrân din Loresraat **Corupţia:** nume al Gardienilor Sângelui pentru Nobilul Foul
Creatorul: legendar Nobil al Timpului şi Stăpân al Tărâmului, duşman al Nobilului Foul
Creşa lui Foul: casa Dispreţuitorului
Crowl: Gardian al Sângelui
Cuvânt de Avertizare: interdicţie puternică, distructivă
Damelon Prietenul Uriaşilor: vechi înalt Nobil, fiul lui Berek Jumătate-de-Mână
Dansul Duhurilor: Sărbătoarea Primăverii **Demondim:** neamul demonilor-abjecţi şi al waynhimilor
demoni-abjecţi: progeniturile Demondim, creaturi malefice ale puterii
Dezolarea: eră de ruină a Tărâmului, în urma Ritualului Profanării
Dezlegaţii: elevi în înţelepciune, eliberaţi de responsabilităţile convenţionale
dharmakshetra: „a sfida duşmanul”, nume waynhim
Dispreţuitorul: Nobilul Foul
Dispreţ: Putere a Răului
Doar: Gardian al Sângelui
Drinishok: Bătrân deţinător al Spadei din Loresraat

Drinny: ranyhyn, calul Nobilului Mhoram, mânzul lui Hynaril
Drool Viermele de Piatră: troglodit, mai târziu conducător al troglodiţilor, cel care a găsit Toiagul Legii
dukkha: „victimă”, nume waynhim
Dura Coastă Aurie: mustang, calul lui Thomas Covenant
Elena: înaltă Nobilă în timpul primului atac al Nobilului Foul, fiica Lenei
Elohim: popor întâlnit de uriaşii rătăcitori
Eoman: douăzeci de războinici, plus un Warhaft **Eoward:** douăzeci de Eomane, plus un Haft
fael Befylam: forma de şarpe a *jheherrin*
Faer: soţia Nobilului Callindrill

Făuritorul: nume *jheherrin* pentru Nobilul Foul **Focul Nobililor:** foc provenit din toiagul folosit de Nobili
Focul Vălurit: foc de atenţionare în Piatra Sărbătorii
forestal: protector al Pădurilor Tărâmului
Frate de Piatră, Soră de Piatră: termeni afectuoşi între oameni şi uriaşi **fructele-comoară:** *aliantha*, fructe hrănitoare, găsite pretutindeni în Tărâm
Gardieni ai Sângelui: apărători ai Nobililor **Garth:** Warmark al Oştii din Cetatea Nobilă
Gay: Winhome dintre rameni
Gilden: copac asemănător cu arţarul, cu frunze aurii
Gildenlode: lemn înzestrat cu putere, obţinut din copacii gilden
Glimmermere: lac pe platoul de deasupra cetăţii Piatra Sărbătorii
Gorak Krembal: Hotash Slay
Gorganul Spânzurătorii: loc de execuţie în întunecimea Sufocantă
Grace: unul dintre Corzii rameni
Gravelingas: maestru al înţelepciunii pietre **Gravin Threndor:** Muntele Tunetului
grifoni: animale asemănători leilor, cu aripi **Haft:** comandant al unui Eoman
Haruchai: rasa originară a Gardienilor Sângelui **Hearthrall al Cetăţii Nobile:** administrator responsabil cu lumina, căldura şi ospitalitatea **Heer:** conducător al unui woodhelven

Herem: proroc delirant, Ucigaşul Neamului, *turiya*
Hile Troy: Warmark al Oştii înaltei Nobile Elena **Hiltmark:** al doilea în conducerea Oştii **Hirebrand:** maestru al ştiinţei lemnului **Hoerkin:** Warhaft
Howor: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobila Loerya
Hurn: ranyhyn, calul lui Terrel
Hynaril: ranyhyn, calul Tamaranthei şi apoi al lui Mhoram
Hyrim: Nobil, fiul lui Hoole
Imoiran, soţia lui Tomal: locuitoare din stonedown
incinta sacră: sală din Piatra Sărbătorii în care se oficiază Vecerniile
Inima Tunetului: peşteră a puterii în Muntele Tunetului
Inima Satanei Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriaşi Nobilului Foul
Interdicţie: forţă de respingere, zid de forţă
Irin: războinică din cel de-al Treilea Eoman al Oştii
Împlinirea unui Cord: ceremonie prin care cineva devine Cord
Împlinirea unui Rob al Coamei: ceremonia prin care cineva devine Rob al Coamei
Înalt Nobil: conducător al Consiliului Nobililor **Înaltul Lemn:** *lomillialor* lăstar din Copacul Unic **Înghiţitoarea de Vieţi:** Marea Mlaştină **Înţelepciunea lui Kevin:** cunoştinţe despre putere, lăsate de Kevin sub forma Celor Şapte **Înţelept:** conducător al demonilor-abjecţi
Jain: unul dintre Robii Coamei rameni **Jehannum:** proroc delirant, Scrijelitorul în Carne, *moksha*
jheherrin: cei moi, produse secundare vii, provenite din eşecurile Nobilului Foul **Jurământul:** legământ haruchai de slujire a Nobililor
Kam: unul dintre Robii Coamei rameni ***Kelenbhrabanal:*** Părinte al Cailor din legendele ranyhynilor
Kevin Risipitorul Tărâmului: fiul lui Loric Amuţitorul Demonilor, ultimul înalt Nobil dintre Vechii Nobili
Kiril Threndor: cameră a puterii, situată adânc sub Muntele Tunetului, Inima Tunetului
Koral: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobila Amatin
Korik: Gardian al Sângelui, comandant în armata iniţială haruchai

kresh: lupi galbeni, sălbatici, uriaşi
krill: sabia fermecată a lui Loric, un mister pentru Noii Nobili, trezită la viaţă de către Thomas Covenant
Kurash Plenethor: regiune numită, cândva, Piatra Spartă şi, mai târziu, Trothgard
Kurash Qwellinir: Colinele Distruse
Lal: unul dintre Corzii rameni
Legea Morţii: separarea celor morţi de cei vii **Leii de Foc:** scurgere de foc de pe Muntele Tunetului
Legământul Păcii: legământ depus de către oamenii Tărâmului împotriva violenţelor fără rost
Lena: stonedownoră, fiica lui Atiaran şi a lui Trell, mama Elenei
licoare-diamant: băutura uriaşilor
lillianrill: ştiinţă a lemnului, sau maestru al ştiinţei lemnului
Lithe: una dintre Roabele Coamei ramene **Llaura:** Heer din Woodhelven înalt
Loerya, soţia lui Trevor: Nobilă
Lomillialor: înaltul Lemn, lemn cu putere **Loresraat:** şcoala trothgardă din Codrul Sărbătorii, unde se studiază înţelepciunea lui Kevin
Loric Amuţitorul Demonilor: Vechi înalt Nobil, fiul lui Damelon Prietenul Uriaşilor
Lucrări înţelepte: ateliere ale puterii neamului Demondim
Lup de Mare Navigatorul Spumei: uriaş, prieten al lui Thomas Covenant
lor-liarill: lemn Gildenlode
Malliner: Heer din woodhelven, fiul lui Veinnin **Marny:** ranyhyn, calul lui Tuvor
Mâhnirea: *Coecri*, oraşul uriaşilor
modelarea măduvei: sculptură în oase
Mehryl: ranyhyn, calul lui Hile Troy
Melenkurion abatha: frază prin care se invocă puterea
Mhoram: Nobil, mai târziu înalt Nobil, fiul lui Variol
moksha: proroc delirant, Jehannum, Scrijelitorul în Carne
Morin: Prim Mark al Gărzii de Sânge, comandant în armata iniţială haruchai
Morril: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Callindrill
Murrin, soţul Odonei: stonedownord
Myrha: ranyhyn, calul Elenei

Necredinciosul: Thomas Covenant
Nobil: cel care stăpâneşte domeniile Spadei şi Toiagului din înţelepciunea lui Kevin
Nobilul Foul: duşmanul Tărâmului
Nobilul Părinte: Berek Jumătate-de-Mână **Oastea:** armata din Cetatea Nobilă
Odona, soţia lui Murrin: stonedownoră **Omournil:** Heer din Woodhelven, fiica lui Mourni
Osondrea: Nobilă, mai târziu înaltă Nobilă, fiica Sondrei
orcrest: piatră înzestrată cu putere
Padrias: Heer din Woodhelven, fiul lui Mill
Parte: unitate a înţelepciunii lui Kevin
Pădurea Unică: codru străvechi, care acoperea cea mai mare parte a Tărâmului
Păstrător al înţelepciunii: învăţător din Loresraat
Piatra Bolii Pământului: piatră găsită sub Muntele Tunetului, sursă a puterilor răului
Piatra Sărbătorii: Cetatea Nobilă, oraşul din munte al Nobililor
Piatra Spartă: regiune din Trothgard înainte de restaurare
pietriş: pietre de foc, făcute să strălucească cu ajutorul ştiinţei pietrei
pietre de foc: pietriş
Pietten: fiul lui Soranal, copil din Woodhelven, îmbolnăvit de creaturile Nobilului Foul
platoul: podiş deasupra Pietrei Sărbătorii
Podul Catacombelor: intrare în catacombele de sub Muntele Tunetului
Porib: Gardian al Sângelui
Pren: Gardian al Sângelui
Prieten al Pământului: titlu acordat pentru prima oară lui Berek Jumătate-de-Mână
Prim Nobil: titlu dat lui Thomas Covenant **Prima Parte a înţelepciunii lui Kevin:** cunoştinţele primare lăsate de Nobilul Kevin **Primul Half:** al treilea la comandă în Oaste **Primul Mark:** comandantul Gardienilor Sângelui
Prinţul Colţului Distrugătorul: nume ramen pentru Nobilul Foul
Prinţul Inelului: nume ramen al lui Thomas Covenant

proroci deliranţi: cei trei străvechi slujitori ai Nobilului Foul
Prothal: înalt Nobil, fiul lui Dwillian
Puhl: unul dintre Corzii rameni
Pumnul Satanei: uriaş proroc delirant, Sheol, *Samadhi*
Puterea Inimii: Berek Jumătate-de-Mână **Puterea de Comandă:** Cea de-a Şaptea Parte a înţelepciunii lui Kevin
Puterea Pământului: sursa tuturor puterilor din Tărâm
Quaan: Warhaft al celui de-al treilea Eoman al Oştii, mai târziu Hiltmark, apoi Warmark **Quirrel:** stonedownor, tovarăş al lui Triock **ramen:** popor care îi slujeşte pe ranyhyni **ranyhyn:** semeţii cai liberi de pe Câmpiile lui Ra ***rhadhamaerl:*** ştiinţă a pietrei sau maestru al ştiinţei pietrei
Ridjeck Thome: Creşa lui Foul
rillinlure: rumeguş vindecător
Ritualul Profanării: act disperat prin care înaltul Nobil Kevin i-a distrus pe Vechii Nobili şi a adus în ruină cea mai mare parte a Tărâmului **Riturile Dezlegării:** ceremonia prin care cineva devine Dezlegat
Rob al Coamei: cel mai înalt rang printre rameni
Rue: Roabă a Coamei, a purtat numele de Gay
Ruel: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Hile Troy
Runnik: Gardian al Sângelui
Rustah: unul dintre Corzii rameni
samadhi: proroc delirant, Sheol, Pumnul Satanei
Sărbătoarea Primăverii: Dansul Duhurilor din Anderlain la lună nouă, în noaptea din mijlocul primăverii
sculptură în oase: veche artă ramen, modelarea măduvei
Scrijelitorul în Carne: uriaş proroc delirant, Jehannum, *moksha*
Sheol: proroc delirant, Pumnul Satanei, *Samadhi*
Shetra, soţia lui Verement: Nobilă
Shull: Gardian al Sângelui
Sill: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Hyrim
Slen, soţul lui Terass: stonedownor
Soranal: Heer din Woodhelven, fiul lui Thiller
Stindardul înaltului Nobil: steagul unui înalt Nobil
stonedown: sat de piatră
stonedownor: locuitor al unui sat de piatră ***suru-pa-maerl:*** artă în piatră

Spada: ramură a înţelepciunii lui Kevin, studiată la Loresraat
Ştiinţa Războiului: ştiinţa „Spadei" din înţelepciunea lui Kevin
Tamarantha, soţia lui Variol: Nobilă, fiica Enestei
Tărâmul: la modul general, teritoriul găsit pe Hartă
Tărâmul de Jos: ţinutul situat la est de Rift **Tărâmul de Sus:** ţinutul situat la vest de Rift **Terass, soţia lui Sien:** bătrână din Mithil Stonedown, fiica Annoriei
Terrel: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Mhoram, comandant în armata iniţială haruchai
testul adevărului: test de sinceritate efectuat cu ajutorul *lomillialor* sau *orcrest*
Thew: unul dintre Corzii rameni
Thomin: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Verement
Tohrm: Gravelingas şi Hearthrall la Cetatea Nobilă
Toiagul: ramură a înţelepciunii lui Kevin, studiată la Loresraat
Toiagul Legii: a fost creat de către Berek, din Copacul Unic
Tomal: artist stonedownor
Trell, soţul lui Atiaran: Gravelingas din Mithil Stonedown, tatăl Lenei
Trevor, soţul Loeryei: Nobil
Triock: stonedownor, fiul lui Thuler
troglodiţi: creaturi malefice care trăiesc sub Muntele Tunetului
Tull: Gardian al Sângelui
turiya: proroc delirant, herem, Ucigaşul Neamului
Tuvor: Prim Mark al Gărzii Sângelui, comandant în armata iniţială haruchai
Ucigaşul Cenuşiu: numele din câmpii al Nobilului Foul
Ucigaşul Neamului: uriaş proroc delirant, Herem, *turiya*
Uriaşii: Cei Fără Casă, străvechi prieteni ai Nobililor
Vailant: fost înalt Nobil
Vale: Gardian al Sângelui
Valea celor Două Râuri: locul în care se află Codrul Sărbătorii
Variol Vizionarul, soţul Tamaranthei: Nobil, mai târziu înalt Nobil, fiul lui Pentil, tatăl lui Mhoram
Vatra Oamenilor: aşezarea principală a ramenilor
Vârful Leilor de Foc: Muntele Tunetului

Vechii Nobili: Nobilii de dinainte de Ritualul Profanării
Verement, soţul Shetrei: Nobil
viancome: loc de întâlnire în Codrul Sărbătorii **„Victoria Nobilului Mhoram”:** pictură a Ahannei
vin de primăvară: băutură răcoritoare slabă **Vindecător:** medic
Warhaft: comandant al unui Eomar.
Warmark: comandant al unei Oşti
waynhim: îngrijitori ai Popasurilor, creaturi Demondim, însă adversare ale demonilor-abjecţi **Whane:** unul dintre Corzi
Winhome: cel mai de jos rang dintre rameni **woodhelven:** sat-copac
woodhelvennin: locuitor al unui sat-copac **Yeurquin:** stonedownor, însoţitor al lui Triock **Yolenid:** fiica Loeryei
Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriaşi Nobilului Foul

NAUTILUS

„Trecutul este accesibil celor doritori să-l dezgroape. Prezentul este efemer. Nautilus priveşte însă doar viitorul, care poate uimi sau umple de dezamăgiri, extazia sau îngrozi, fiindcă SF-ul este cronicarul cel mai acut al angoaselor noastre faţă de societate sau chiar faţă de noi înşine.

Iar pentru cei care au nevoie de cârja realităţii, doar atât: dacă într-o peşteră există un grup de oameni, literatura *mainstream* va scrie în detalii mişcătoare despre cei *care* trăiesc înăuntru. SF-ul va scrie despre cei care încearcă să evadeze."

Mihai-Dan Pavelescu

Colecţia Nautilus este cel mai cunoscut brand din science fiction-ul românesc. Dacă n-aţi auzit de Nemira – Nautilus înseamnă că n-aţi auzit de Isaac Asimov sau de Frank Herbert, de George R. R. Martin, de Philip K. Dick sau de Orson Scott Card, de antologiile Gardner Dozois, esenţa SF-ului mondial. Şi de mulţi

Alţi autori publicaţi în cele peste trei sute cincizeci de titluri ale colecţiei. De douăzeci de ani. Nautilus propune cititorilor săi toate numele mari ale literaturii SF Fantasy, răsplătite cu cele mai reputate premii literare ale genului. Dacă imaginaţia are totuşi graniţe, fiţi siguri că fiecare volum le va împinge şi mai departe!

În curând:

G. R. R. Martin, G. Dozois, D. Abraham, *Fuga vânătorului*